ᵹ ᵬᵻᵴᵾᵭᵿᵽ ᵰᵾᵽᵹᵬᵻᵽ.

Long Sounds.

Letter.	Name.		Sound.
ᵭ	e	as in	*e*at.
ᵮ	a	"	*a*te.
ᵯ	ah	"	*a*rt.
ᵰ	aw	"	*au*ght.
ᵱ	o	"	*o*at.
ᵲ	oo	"	*oo*ze.

Short Sounds of the above.

ᵳ	as in	*i*t.
ᵴ	"	*e*t.
ᵵ	"	*a*t.
ᵶ	"	*o*t.
ᵷ	"	*u*t.
ᵸ	"	b*oo*k.

ᵹ	i	as in	*i*ce.
ᵺ	ow	"	*ow*l.
ᵻ	woo		
ᵼ	ye		
ᵽ	h		

Letter.	Name.		Sound.
ᵾ	p		
ᵿ	b		
ᶀ	t		
ᶁ	d		
ᶂ	che	as in	*che*ese.
ᶃ	g		
ᶄ	k		
ᶅ	ga	as in	*ga*te.
ᶆ	f		
ᶇ	v		
ᶈ	eth	as in	*th*igh.
ᶉ	the	"	*th*y.
ᶊ	s		
ᶋ	z		
ᶌ	esh	as in	fle*sh*.
ᶍ	zhe	"	vi*s*ion.
ᶎ	ur	"	b*ur*n.
ᶏ	l		
ᶐ	m		
ᶑ	n		
ᶒ	eng	as in	le*ng*th.

Y

ВҐЧШ ЖЄ ЭШΦҒЭГЧ:

ЖҐ ЖШΦЧЧ ΦΫΫЧ ΒΫΔ

Y ΦΛЧΔΒ ЖЄ ЭШΦҒЭГЧ,

ГЧЖЧ

ҐЛΒΫҐΔ ҐΒШЧ ΡΦЖЭ Y ҐЛΒΫҐΔ ЖЄ ЧΔΘΡΔ.

ΦЖΒΦΡΟΦ, ΫЧ ΫЄ ЖЧ ЖΒΦΫΫΘΔЖЧ ЖЄ Y ΦΔШΡΫΒ ЖЄ Y ЭΔΘΓЛ ЖЄ ЧΔΘΡΔ, ЖЧΒ ΟΛΣΟ ЖЄ Y ΛΕΘΓΡЧΔΛΣ; ΦΫΫЧ ЭШ Y ΛΕΘΓΡЧΔΛΣ, ΡΟ ΕΫ Θ ΦΔΘΓΡЧΔ ЖЄ Y ΡΒΣ ЖЄ ΫΡΒΦЖЛ; ЖЧΒ ΟΛΣΟ ЭШ ΩΦΘ ЖЧΒ ΩΔЧΔΘΛ: ΦΫΫЧ ΒΫΔ ΛΕ ЖЄ ΟΓΘΔЧΒΘΔЖЧ, ЖЧΒ ΟΛΣΟ ΒΫΔ Y ΣΓΧΦΫЧ ЖЄ ΤΦЖΡΒΣΦ ЖЧΒ ЖЄ ΦΔΘΣΤΛΕΒΓΡЧ. ΨΫΫЧ ЖЧΒ ΣΘΛΒ ΡΤ, ЖЧΒ ΡΫΒ ΡΤ ΡЧΔЭΘ Y ΛΟΦΒ, ΧΔЭ ΧΕ ЭΔΘ ΩΔЧ Θ ΒΘΣΣΤΦЖΒ; ЭШ ΩΡΘ ΡΟΫΓ ΒΫΔ Y ΩΫΓЭ ЖЧΒ ΤΔΕΫ ЖЄ ΩΔШ ΡΦЭΘ Y ΫЧΩΡΦΤΦΒΘ-ΤΔΕΡΓЧ ΧΕΫΔЖЄ: ΣΘΛΒ ΒΫΔ Y ΦΔЧΒ ЖЄ ЭΟΫΟЧΔ, ЖЧΒ ΦΫΒ ΡΤ ΡЧΔЭΘ Y ΛΟΦΒ, ЭШ ΩΡΘ ΡΟΫΓ, ΫЧ ΩΫΘ ЭΔΘ, ΒΫΔ Y ΛΕ ЖЄ ΩΔЧΔΘΛ; Y ΫЧΩΡΦΤΦΓΩΤΕΒΓΡЧ ΧΕΫΔЖЄ ΒΫΔ Y ΩΫΓЭ ЖЄ ΩΔШ:

ЖЧ ЖΒΦΫΫΘΔЖЧ ΤΕΩЧ ΡΫΔЭ Y ΒΘΛΟ ЖЄ ΘΓΧΦΫ ΟΛΣΟ; ΦШΫΣ ΫЄ Θ ΦΔΩΡΫΒΔ ЖЄ Y ЭΔΘΓЛ ЖЄ ΩΔΕΫΔЖЄ; ΦΟ ΛΡΫΒ ΣΩΛΓΔΫΒΔ ЧЭ Y ΔΘΔ Y ΛΟΫΒΔ ΩΡΛΓΣΩΛΒΔΩΒΔ Y ΛΛΗΩΘΩΛΣ ЖЄ Y ΔΘΔΓΛ, ΦΒΔΛЧ ΧΕ ΛΡΫΒ ΒΫΛΒΦΫΗ Θ ΔΘΫ ΤΩ ΩΔΛ ΤΩ ΦΔΘЧ; ΦШΫΣ ΫЄ ΤΩ DO ΡΛΗΩ Y ΦΔΘΓΡЧΔΛΣ ЖЄ Y ΡΒΣ ЖЄ ΫΡΒΦЖЛ ΦΒΔΛЧ ΩΫΕΓ ΓΛΗЄ Y ΛΟΫΒΔ ΓΔΓ ΩΡΛЧ ΡΟΫ ΧΕΫ ΡΕΧΔΨΫЄ; ЖЧΒ ΧΔЭ ΧΕ ΘΕ ΛΟ Y ΩΡΕΘΔΛΡΛΗΩΣ ЖЄ Y ΛΟΫΒΔ, ΧΔЭ ΧΕ ΕΫ ΛΔΛЭ ΟΕΣΓ ЖΡ ΡΟΫ ЖΕΔΫ; ЖЧΒ ΟΛΣΟ ΤΩ Y ΩΡΘΩΛΡΛΗΩΣ ЖЄ Y ΩΫΘΔ ЖЧΒ ΩΔЧΔΘΛ, ΧΔЭ ΩΔΓΣΓ ΩΡΘ ΤΔΕΫ ΩΔΓΣΓ, Y ΘΩΓΡΦΛΡΓ ΩΔШ, ΘΛΗΛΫΡΔΣΓΛΫΒ ΡΫΘΩΔΛΡ ΡΛΗΩΘ ΟΓ ΛΕΘΡΛΗΩ.

ЖЧΒ ΛΘ ΫΡ ΧΕΫ ΘΫ ΡΟΛΓΣ, ΧΕ ΕΫ Y ΡΘΛΒ ΣΓΔΩΓΔΣ ЧЭ Y ΘΧΓΣΕΘΩΣ ЖЄ ΘΔΛ; ΦШΕΫΡΟΦ, ΩΡΛΩΔΘ ΛΔΛ Y ΓΛΛΒ ЖЄ ΩΔШ, ΧΔЭ Α ΘΕ Θ ΡΘΛΒ ΣΓΔΩΓΔΣ ЧЭ Y ΩΡΛΘΩΛΡΛΗ-ΣΘΘΓ ЖЄ ΩΫΔΣΓ.

ΘΟΦΟΛΔ.

ΤΦΛΛΣΓΕΓΔΩΘ ΒΫΔ ΛΟΕΔΡ ΣΘΫΓ, ΛΫΟΛ.

NEW YORK:
PUBLISHED FOR THE DESERET UNIVERSITY
BY RUSSELL BROS.
1869.

Facsimile reprint, Salt Lake City, Utah 1990
Deseret Alphabet

א ךלשתבוכות של לחב שתוכלשבך.

ב תו כוכ כיכוב סו עבסיכוב, ובתוחשסב, ושכוב, כוכ שבכוכ כיכוב פסכ אות שכתב סכך סשכ, אכך שכ שב, לחב א ובחבא של ובשב א בבאכת, כוכ בא לסחב פבסכיכ ובתבכך, פכב אבכ א שבכוב פשתי סיכוחבכ אות תבוסתב, פשתי תב ב תבוסתב של א שבכך של כובבת, כוכ בחסו של א לבשכוכשות, אכא בחבאכתכ, כוכ סוכסו של א שבכך של פבבתב, פס ובכ פתכ א שבכ של פשתי תכך בתת בחבתכך; כוכ שב סוכסו פס אכך אב פשב בתת שתוחבכשבך בב א שבכ של פשתי תכך בתת בחבתכך; כוכ שב סוכסו פס אכך אב פשב בתת שתוחבכשבך בב א בחבאכתכ אכא בחבאכתכ של ובשב, בסא תתב בשתבכוכ א שבכוב פס; פשבתסבא שב פס של ב סחבחות אכך א שתחב תב שבכ ובשב, כוכ

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www.archive.org/details/bookofmormdeseretalpha00

CONTENTS.

	PAGE.
Preface	1
Introduction	1
Life's Journey	2
Life's Aim	3
Life's Responsibilities	3
Life's Ideal	7
Success and Failure	8
Temptation	9
Life's Opportunity	10
Life's Battles, Victory, and Defeat	11
Life's Duty	12
Character, Life, and Destiny	14
Wise Choice	15
Life's Crisis	16
Mo. 1 Photographs	17
Mo. Memorials	18
Photo Album	19
Friendship	20
Home	20
Life and Character	21
Mistakes	22
Home Life	22
Influence	22
Aim	23
Work	24
Life Work (Poem)	24
Responsibility	25
Faith	26
Prayer	27
Consecration (Poem)	27
Life Hid	28
Consecration Hymn	29
Duty	29
Life Work	29
Life Hid with Christ in God	30
Life Work to be Done	33
Duty Performed	34
Obedience	34
Life Hid: Duty Done	34
Prayer	35
Influence	36
Character, Life, and Destiny	36
Success	37
Four Years	42

Memorial Day	44
Life Work	44
Opportunity	47
Home Life	48
Sacrifice	49
Work	49
Responsibility	49
Christian Influence	50
Life's Battles	51
Life Work	51
Life's Way	53
Life Work Finished	53
Heaven	53
Memorial Day	54
Influence, Life, and Character	54
Life Work Ended	54
Life Work (Poem)	55
Index	59

	էջ.
Տղեւուան ահա ելաքուե ես-Աւուսդաւաւ .	59
Ելաղաւեց	60
Կո ունու Ժղահ Ասե Նահա . . .	63
Ֆուգայե Գեաբեցեաւ	64
Գաե աե ա ետաց աե Գաստ . . .	73
Տեզե աե Գոճաբ Գաւեւե կաղ . . .	78
Նօ աե Ցոճաե ելաղ.	78
Ուսեսդ ոաւ ՕՕ գուցաւբ . . .	79
Տեահե աե Ուսեսդ, ելժեւ ահա ելաւ .	79
Գաժեաղե բեաց ա ելժսդ, ելզօ տցաե Ժղ	80
Գեցդաօսեբդ բժեելաե	81
Տցաւե ելզօ նօ ե ելեօղ բօեւ . .	82
Լեց ԱԺղահաբաե ելճբօւաե ա ելզօ . .	82
Ա Ժժեաե [էշե ԱԺե, ֆ ղեւե ա] . .	82
Տցաւ ԺՂ ա ելզօ ճօգահ	82
Ֆեե Գեցեւեդե ոաւ ելԺղահաե . . .	83
Գաշ ԱԺա ֆեե ԺՂեհԺՂ ահա ելցհե ա Ֆօւե Ցոսդ	84
Գաե ա ղօե	84
Ե ելեելե, ե ելեելե	85
Ոահ գՂսե ես աե ա ելզօտ . . .	86
Գաղղ ահա ե ելցհեղեաե ղեՂե . .	87
ԱԺեօ ելՂճահե ճահՂ ես ղեՂե . .	87
Նաց աե Ըաե ելաղեղե	88
Ելաղեցե ես ԱՕՂԺե ահա Ֆօւե Ցոսդ	88
Ելզօ աե ԳեօԺե	92
Կաբե ահաեկաղե ե ունո	92
Կաբե ելեե	93
Կաբեաղե ահա Նեցհեաղեաե . . .	93
Ե ֆեՂԺե ելեահԺ բեաց Գոճաբ . .	95
Նեցհեաղեաե ոաւ տՕՂեւե ՎՕ . . .	96
Ցօե ՀՂԿ ԱԺԿ ԱՀբ բԺելելեԿ . .	96
Գեեճ, ԱԵԵճ, ահա ցեկեաԿե օՀԵ ԺՏ	97
Գեօճ ևՕՕ ելցՀՂահե ա ղեւՕ . . .	98
Գեց ԱԺեե-եեե	98
ԿաՀՀեՃՕՏՂ ղեՏե աե ե եհԿՀԺԼե	99
Բեօղ նեՕ ՀՂ ՀՕՀԿՏՂ ա ՏՑՇԿ . .	100
ԺԿհՀՀաե ելեԿհԺ	100
ԱՀեՕ բեօղ ֆահ օՀՀեՕՀՃ . . .	101

	էջ.
Նօեօ աե ա եհԿՀԼեօ ԱՀՂղ . . .	101
ԵլեահԺ օՀՀեՕՀՃ ա ֆօղՏ . . .	102
ԱՀեօ ելՂճահԺաե ղԼՃՕղ աբ . . .	103
Ցաեօ ահա ՀԿղե-ՈեՏՂղ . . .	105
Ե տՀԿ, Ցաեօ ՏՑՇղԿ	106
ՇԿհՏ ղեՕՏ ա ղեՂեՏ բեաց ֆեե բՀ-ՀՀե	107
Ա Ելզօ աե ՇԿհՏ	108
ՇԿհՏ, ՀՃ ՏեԿե Ճե բԼեՕՂեԿ . .	108
ՖաՕԼեաե ԼեՀղԿաե ես ՆեցհեաղեՏ .	108
ՆեցհեաղեՏ ՃղԿ ես ՃՃղ	109
Ա Ելզօ աե Գեեհց	110
ԿաբեաՏ ԱՀՕՏղ ՏղեՀԼ	110
ՆեցհեաղեՏ ՃեԼԼՕ ՏԼՀե	110
ԲօեղեբՃ Տեղեե	110
ՂեեՏ ՃՏԼեՃեաե ես ԱՃՀԿ . . .	111
Ա Ելզօ աե ԱՃՀԿ	112
ՂեեՏ ՕեԿԿ ես ՀՃղեԼԿ . . .	112
ՂեեՏ ՕեԿԿ ես Ցաեօե. . . .	112
ՑօՏեե ԱօեԿաե ես բԼՃ	113
ՃեեՀբՃղԵ ՃեՕՀՀՃեՀե	113
ՀԿՕեՏճԿԿե ԼԿ Ե ՏՕՕԿ	113
ՕօեՀԿղՀՃՃե ՃեՕՀՀՃեՀե . . .	113
Ֆեե ղեեՀԿաե ՕՃՃ բեաց ա Ղեե . .	113
ՂեեՏ ՃՏԼեՃեաե ես ունո ԵԼԿՏՃՃԿԿ	114
Ա ԱԼեաե աե ՑօեցԼԿ	115
ԲօեՏ ՈեՏՂղ	116
Ելզօ աե ՑօՏեե	117
ՑօՏեե ՃԵե ունո, ահա եՃՏՃեե . .	118
Ա ղեեՏ աե ՃեՏՏ, ՏօեՀե ահա Ճե-ՀՀաՕղեՀ	118
ունո ԵԼԿՏՃՃԿԿ ղՃՇԼԼ ա ղեՂե . .	119
ՀՃե ղԼԿՀ ՃօեՀե ղՕԼեՃեե ա ղեՃղե .	119
ՈԿՃԿԿ աե ՈեՏՂ բօեՀՕեԼ . .	122
ԵՃՕեԼե ԿԼՀ ՃՃԿՀե	125
ՏԿԿե ահա ՃՕղԼեե	126

	PAGE.
Cotton and Cotton Manufactures	127
Coal, etc., and Coal Mining	128
Lumber and Lumber Products	129
Wall-paper and Paper Hangings	131
Salt and Salt Manufactures	131
Furniture and Cabinet Ware	132
Glass and Glass Ware	133
Oil and Linseed Oil	133
Iron and Steel	135
Machinery and Tools	136
Agricultural Implements	142
Land Transportation and Railroads	144
Railroads, Street and Horse	144
Water Transportation and Vessels	145
Ocean and Inland Steam Navigation and Vessels	149
Furniture and Upholstery and Carpets	151
Leather and Manufactures of	153
Leather and Shoes	156
Oil and Linseed Products	158
Telegraph and Telephone Lines	160
Land and Water Transportation	161
Land Carriage, (Cont.)	161
Oil and Coal and Petroleum and Gas	163
Petroleum and Petroleum Products	163
Water and Steam Supply	163
Petroleum and Petroleum Products	163
Coal and Coke and Gas	164
Furniture and Upholstery	164
Carriages and Wagons	165
Oil and Coal and Gas	167
Land and Water	167
Oil and Petroleum and Gas	167
Gas and Petroleum and Coal	168
Leather and Leather Goods	169
Land and Water	171
Land and Water Transportation	172
Land and Water Transportation	173
Land and Water Transportation	174
Land and Water	176
Land and Water Transportation	180
Transportation and Telegraph	181
Land and Water and Telephone	185
Transportation and Telephone	189
Telephone and Telegraph and Transportation	189
Telephone and Telegraph	191
Telephone and Telegraph	191
Telephone and Telegraph	193
Telephone and Telegraph	196
Telephone and Telegraph and Transportation	197
Telephone and Telegraph	198
Telephone and Telegraph	199
Telephone	200
Telephone and Telegraph and Transportation	201
Telephone and Telegraph	202
Telephone and Telegraph	204
Telephone and Telegraph and Transportation	205
Telephone and Telegraph	206
Telephone and Telegraph	208
Telephone and Telegraph	209
Telephone and Telegraph	209
Telephone and Telegraph and Transportation	210
Earth, etc., and Excavation	213
Telephone and Telegraph	214
Telephone and Telegraph	214
Telephone and Telegraph and Transportation	217
Land and Water and Telephone and Telegraph	218
Telephone and Telegraph	219
Telephone and Telegraph	220
Telephone and Telegraph	221
1,005 Telephone and Telegraph	221
Telephone and Telegraph and Transportation	222
Telephone and Telegraph	226
Telephone and Telegraph and Transportation and Telephone	227
Telephone and Telegraph	228

	Եջ.
Ահաւ-Ծիւտղ, Ծօւթբօւթ . . .	230
Ծօւթբօւթ տղւրօ ամց	233
Ջ ամցօ իւ Ջ բօւց աճ ահ ըւհղաւ	233
Ծօւթբօւթ պաձու ամի	234
Ահղա'ց ղւմրւ ող Շօւրղաւճ .	234
Փղշարղալրց (բօւր տղահ) . . .	235
Ահղա ահ իւն Օհճամ	236
Ահղա ահ բեւ	237
Ղւթրօճւ աճ Շձհրճ	239
Ղւթրօճւ աճ Շձհրօ	240
Ջձաւօւղաշ'ց կաղղց աճ Ծիւտղ .	240
Շղաւղ ւղծրղահամղ	242
Ճեց տղաւղ ղրճւց ձօւթ ամցւ .	242
Ամղձբշւթ օճցղ ող	243
Ահղա ող Փձղբշւմ	244
Ղղւղճ ծւճւ ող Փձղբշւմ . . .	246
24 ղղւղճ ահւ Ամւծօղղւթ . . .	247
Ծհշձղաշ, ը տղօւ, (տշօղաղ) .	247
Ղճբօւմ, օւ ծրշղրճ	248
Ահղա ող Դձամւմ	249
Ահղա ող Ծօւռչաղւմ	250
Մաղձւթահճամ տւհ	251
Փճճւչօմւմ	252
Փճղօղձւմ	253
Գրճղւճ իւ ղրւսւթշահղ	254
Իբ, Ահրշ, ղշօ, ղղշ, ճձբ . . .	255
Շւճճւ ղաձ Գրճղւճ	256
Ծօւօւթ'ց տղղղղգրց	258
Ճւօղղւ աճ Ղշշւմղւճ	259
Ծօւօւթ'ց տղշշ ող Շձղվբահթ .	260
Ղղւթրօճւ աճ ը տօւգրւ	261
Ղշշւմղւճ օւրշահմղ աճ ղշճ . .	262
Ահղա'ց ղղւթրօճւ, 400 ժշղե ցրղաւ Ծիւտղ	262
Ճաւղւմ իւ մղցշղցբ	262
Ահղա'ց տղղեւգ ճշղցրղաշճղ . .	263
Ջձաւօւղաշ ղշցաւ ղաձ Ջ ղշղղ, ճշ-տղղաւղաշ Ջ Շղաշ	264
Ճղղհցաւմ աճ Ծօւօւթ	264
Գօճրբ'ճ ծօղ ղահղ	265

	Եջ.
Գչօւրց'ց ղղրթճղ աճ Գօճրբ'ճ ճշց	265
Բձշղե իւ Ջ ահղ, ղղահղճ ահղ ցօղճ բօւ ճւցձշճաճ . . .	266
Ջձաւօւղաշ'ց ղղաղ	266
Ջ օւհ ճղղճցճ	268
Ջձաւօւղաշ ձղղճ Ջ ծաղճ; ահղ ող ղշցաւ ճղղճցճ օւհ	269
Բօղղղւթօճրմաճ ցճ Ծօւօւթ . .	269
Ճւրաճ բղղ աղՋ ճրճ ճաղճճ . .	272
Ջձաւօւղաշ'ց օւ	273
Ղշճօւրմ ղղահղղղ ցրճ . . .	276
Ճւօւ ղօձահցղ օւհ-ցահ	277
Ջձաւօւղաշ ցւշղ	278
Ջձօւթմ ղշշ ծհղ	279
Ճշղղւթցղ բօղղւթճղ	282
Ճւցահմղղմճ	282
2,000 Ջմղ ցահ	283
Ծօւօւթ'ց ձղղցւ ող Ջձօւթմ . .	284
Ջձօւթմ'ց ահցահ	285
Ղշշմղղճ ղշճ ճղղղհ	286
Ծօւօւթ'ց տղղաղցղց	286
Փճղշբմ'ց ճղղւ ող Ծօւօւթ . .	287
Փճղշբմ'ց տղղաղցղց	289
Ծրցղճ ղօղ բեւ	290
Ղշշմղղճ ցրղահճաճ	290
Ցղղղ աճ Ահղղղղճ ղշօւհ . . .	291
Ցղղղ աճ Ծհշձղաշ ղշօւհ . . .	291
200 աճ Ջ 2,000 բշղղաճ . . .	292
Ղղճհղաճ ճշճղ, ցւշղ	293
Ծղղղղ ղշօւհ ցճ տղղաղցղց . .	295
Ծօւօւթ ող Ջ ծրճձղհղրմ . . .	297
Ծրճձղհղրմ'ց Ահցահ	300
Ծղղ Ղձօրճ ցւշղ	302
Ծօւօճ ահւ ղաճաղճ ղղձղղճ . .	303
Կցղճաճ ղշօւհ	303
Ղշղհօրմ'ց տղղաղցղց; ցւշղ . .	304
Ղշճ ճցղղճցղղղ	304
Ծօւօւթճճ ճշճ ծրշղհճղրմ . . .	305
Փձղբշւմ ճցճ	305
Ցշօղճ Լղղճ; Դձամւմ . . .	305

	PAGE.
Description of	305
5,400 Descriptions of	305
Dress and Ornaments of	305
Education and Occupations of the Females; Dwellings of . . .	306
Fish and Fishing	307
Footprints of	307
Footprints, Antiquity of . . .	307
Implements and Utensils of . .	307
Implements, Antiquity of . .	308
Inventiveness of	308
Language of	308
Manners and Customs . . .	309
Numbers of	309
Physical Antiquity of . . .	309
Stone Implements and Ornaments of	310
Weapons	310
Women	311
Working Stone	311
Yard and Stone Fences . . .	311
Fishing	313
Flint Implements	313
Flint Implements, Manufacture of	313
Flint Knives and Scrapers, Use of	315
Flint Mines and Implements .	316
Forests	316
Fossil Man and Fossil Implements	317
Fuegians, Antiquity of . . .	318
Geological Antiquity of Man .	319
Glaciers	319
Glaciers, Action of	321
Glaciers, Antiquity of . . .	321
Glaciers, Effects of Cold on .	321
Gold	325
Government	326
Graves	327
Hair	328
Hammers	328
Hatchets, Stone	329
Houses	329
Implements, Antiquity of . .	332
Iron	335
Islands, Number of	335
Knives	336
Language, Structure, etc. . .	338
Lead	339
Metals	341
Migrations	341
Mines and Quarries	341
Mines, Antiquity of	341
Mounds	342
Navigation	344
Numbers	344
Ornaments	346
Paint	348
Physical Features	348
Pottery	348
Religion and Superstitions .	350
Rivers	351
Roads and Trails	352
Salt	352
Shell Heaps	353
Silver	354
Stone	355
Stone Implements, Weapons, Ornaments, etc.	355
Tin	357
Trees	359
Water	360
Weapons	360
Weapons, Manufacture of . .	360
Women	360
Wood	365
Work and Workmanship . .	366
Writing	367

	էջ.
Գահոյքն աւազդահաց ահ ց նահաւ աճ Գօճար	367
Ժողովն աւրհնեալ բարեխնամ . . .	368
Գծերս բանի ց տէր	368
Ողջոյն ընկեր շնորհակ	369
Նոյն արուճ ահտրէպոլի աւց բյե . .	369
Ողջոյն ազգասիրելոյն ց Յովսէփայի	369
Ողջոյն նոր ճուճ զուգընկեր . . .	370
Կերջ աճ ց Գնաւոյ	372
ց Գնաւոյ նոր ց ծիսնակոմ . . .	372
Ելևէջիշ, Ֆօսէ Ողջ, ժող բյե .	372
Զուգընկեր ջեղ ֆնյո	373
Գծերս ոջշ ց ցհօրհդ դեշ . .	373
Բել, զուեղ	373
Ողջոյն զուեօց զուզո ազգակ . . .	373
Ծուհոյ, զուզո ժող աճկ . . .	373
Գահոյքն ազտակաճզ (ժողեաց) . .	374
Ելճկ յտրհզնոյ	376
Բճաշ Գահոյքն, դօ ֆօճէ տօզ . .	376
Ցյակ, Բօցյէ'ց աւէօ ծրշահտյ . .	376
Ֆշ նահ ց ջեէզ	376
Գահոյքն ազտակաճզ (ժողեաց) . .	376
Կէօ Գայօցհյահզ զուհյ	377
Աճէօ ծրշահց ազկո օյ ց նէզզջ .	377
ժողեաց'ց աւէզզ	377
Ցջհոյց զուզ ժէջջ	379
Շհհօցճ'ց նէաբցէյէ	379
Բել դէբզ ցյ ց Ելօզ աճ Յօճշկ .	381
Շուզէյհ'ց կհաջ ւօցյ	381
ց զահ ջեշզ	381
Ելէղհեշ ժող Ֆօսէ Ողջ . . .	381
Օյ էկաջ զաշշկ	381
Ողջոյն ժղշկզ էաբզ դեշ . . .	382
Յօցճ' Շուէ	382
Էջշ կշշհյոց դկէէ	384
Էջշ աճ ց Գնաւոյ ողշ էշ . . .	384
Շհհկ բշկկ ջշէ ցհզզէց . . .	385
Զուեղյէ ջշէ ց ցհզզ	387
Շշէկժոշճ ջշ-զուկ	387
Բցէկ զուեղյէ օկզշկզ կկ ջշէ ցհկզ	388

	էջ.
կյօբջ զուզ; Ելշէց ողէղ ց Ֆձօբկզճ կկ ֆկճ ցհկզ	388
Ելշէց զուզ, ժող ֆկճ ցշկ Ելշէց ողէղ ց Ֆձօբկզճ . . .	388
Գկկճկճ էկկ ցյ ց էյշ . . .	389
Ցջօէկղ ողշզկկշշկճ . . .	390
Ժշղէբկ ֆկճ Ֆձօբկզճ	390
Ելոշ աճ Ծօէշբկ	391
Էյշ զուեղյէ ղէշկ ժէջ . . .	391
Ծօէշբկ բշզզզկճ նօշ գկծշ . . .	392
Ծօէշբկ ժղշկկզէզ նօշզէ . . .	392
Ցշղջկօէ'ց գկէբցէյէ բցհզկճ . .	392
Ծօէշբկ ղէշց ց Ֆձօբկզճ . . .	393
Նկկճճ զուցշզէզճ	394
ց Գնաւոյ շղշ ցշց	395
Ելշօօէբկկ ղէշկ	395
Աճշկկ ժկճ շկզէկկ ցշօկկբցճշ .	396
Ծօէշբկ դշօ ց Ֆձօբկզճ բկճ կկ Ծկշ	397
Ծօէշբկ ֆշղկկզէզ աշ բկճ օէ ժկճ դշօ ծրշահց	397
Ծրշկկ բօցէ աշ Ֆձօբկզճ . . .	398
Ֆձօբկզճ բկճ կկ Ծկօշծօկճ . . .	399
230,000 կշբցկց ցէշկ . . .	399
Շղշ կկղ ճղշ ճշկ ցյ ց Գկէէց .	401
Ցշճ կկկճ շղշ ծրշ բօցէ ցղ աշ ց կկէ	401
ց ցկէղ աշ ց կբկկզ	402
Ծկկշծօկճ ցշց, բկցցղշբշբ . . .	404
Ելոշ աճ կկօ օէ ց Ֆբկկզ ժկճ գկշճ	405
Նկկճճկբ աշ ց Ելոշ	405
Ելոշ աճ Ծկէկ	406
Գկկկկ-բօցէ Գկէէց բցհզ . . .	406
Գէէկճ ճէկճ բկկճ ց Նօէճ. . .	406
Գէէկճ Ֆկկկ ճցկ դօ ց ճղկկ աշ կկցէկճ	407
Ելոցշճ, ֆշկկ-ց	407
Ելօէղշճ ցկկկ	407

	PAGE.
Abolition of Slavery, effects of . .	408
Acts of Parliament, Statute Law . .	408
Acts of Parliament relating to Colonial Governments	408
Acts of State	408
Admiralty Court and Droits	408
Africa, West Coast of, Settlements .	409
Agriculture and Stock	410
Alienation of Land by Crown . . .	410
Alien's Right to hold Land . . .	410
Ancient Demesne	411
Animals, Domestic	411
Appeal, Jurisdiction as to Criminal	413
Appointments, Power of	413
Arms, Right to bear	414
Assembly, Colonial, Power of . .	414
Attainder, Bill of	415
Attorney's Power to bind Client .	415
Attorney-General, Power of, to enter Nolle Prosequi	416
Attorney-General, Power of, to file Information	417
Attorney-General, Colonial, Power of, to administer Oaths . . .	418
Attorney-General, Power of, to file Ex Officio Information . . .	418
Bigamy, Law of	419
Bills of Exchange	420
Blackwood's Magazine	420
Boundaries of Colonial Territory .	421
Bribery at Elections	421
Canada, Province of	423
Capias, Writ of	424
Certiorari, Writ of	424
Charters, Power to grant . . .	426
Church of England, Bishops of, Power to	426

	PAGE.
Clergy, Benefit of	427
Colonial Governor, Power of, to pardon Offences	427
Colonial Legislature	427
Colonies, Power of Parliament to legislate for	428
Colonies, Statutes of Parliament extending to, and Colonial Laws repugnant to such Statutes . . .	428
Colonies, Statutes of Parliament relating to	429
Common Law, Origin and Nature of, and Power of Parliament to alter it	429
2,000,000 Act, Effect of	430
Coroner's Inquest	430
Costs, Power to award	431
Council, Power to act at	431
Courts-Martial, Power of	431
Crown, Prerogative of	431
Do. Power to pardon . . .	431
Crown's Power to grant Lands . .	432

	PAGE.
Damages, Measure of	433
Debtor's Summons, Power to issue .	433
Declaration, Power to amend . . .	433
Demurrer, Power to	434
Demurrer, Power to	434
Fees, Table of, Power to regulate .	435
Foreign Laws, Power to enforce . .	438
Foreigners, Power of, to hold Property	440
Forfeiture, Power of, to grant . .	440
Fraudulent Conveyances, Power to avoid	441
Governor, Power of, to grant Commissions	441
Governor, Power to, to pardon Offences	442
420 Act, Effect of, on Bail . .	442
Habeas Corpus, Writ of (Colonial) .	442
Heirs, Power to bar	442
Heir's Power to bind Estate . .	443

Reproduced 1990

Х ВЧФ ЖЄ ЭФЧЭГЧ.

Х РГЧЄЧ ВЧФ ЖЄ ЧЭРЈ:

ҒІЄ ЧЄЧ ЈЧЧВ ЭІЧІЄЖЧЧІ.

СЈЧЛЛЈЧ I.

Чч ЈΩВЄЧЛ ЖЄ ЬЭҒЈ ЈЧЧВ ҒІЄ ШЗР ЖЄІЗЄ, ЈЧЧВ ҒІЄ РОІ ЄГЧЧ, ВЭІИ ΩОІΩВ, (ВЭΩЄЧІИИ ЈЧ Х ЛІΩВЖЄЛ,) ЬЄЭГЧ, ЬЭЭГІΩЖЈЬ, ЄЭЭ, ЈЧЧВ ЧЭРЈ. Х ЬОІΩВ ШОІЧЧЄ ЬЭҒЈ ЛΩ ВЭЛВЄІЛ ВЛ ЖЄ Х ЬЧЧВ ЖЄ ЧЭІΩЄЭЖЬЭЭ, ВЭΩΩΩ6 ҒЭ ЛІЖЈВЭЄЭЖЬ РЧЧΩ Х ЛЭЛЬ ΩГЧЭЄГЧЧИ ЭІЛ ЧЭІΩЬЧЧИ; ЈЧЧВ ЭЄ ЄЭΩ ΛΩ ΩЭЭЛЬЧЖ ҒІЄ ШЗР. ҒЭ ЛЄΩЖЬ ЬІЭΩ ВЄЄ' ЄГЖЧЧ ЧЧΩΩ Х ШЧЬΩЖЧЧЖЄ ШЧЄ ҒІЄ РЈЭЧЬ. ЧЭРЈ ЛЄΩЖЬ ҒІЄ ВЛЖЧЄЧЧ ЈЧЧВ ҒЭЛГЧЧЧЧ ΛΩ Х ЬЧЧВ ЖЄ ЧЭІΩЄЭЖЬЭЭ ВРЛЖЧ Х ҒЖΩГЧВ ЖЄ Х ЄЧΩΩ. Х ЈΩВЄЧЛ ЖЄ ЭЄЧ ЄГРЖЧЧИЄ. ЎЄ ЛЄΩ Х ΩΩЛЖЧЄ ЖЄ ЬΩЭЈЖЬ ΛΩ ШЗР. ЎЄ ЛЄΩ ЎЄЧ РЈЭЧЬЧЄ ЈЧЧВ ΩЭЭЛЬЧЖ ЧЧΩΩ Х ШЧЬΩЖЧЧЖЄ. ЎЄЧ ЄГРЖЧЧИЄ ЈЧЧВ ЖΡЬЧΩ-ΩГЧЧЄ ЧЧ Х ШЧЬΩЖЧЧЖЄ. Х ΩΩЧЄ ЖЄ ЎЄЧ ЛЧЈЄЖЬЄ. ЎЄ ΩГЭ ΛΩ Х ЬЭЧЄ ШΩ-ЛЧЧЄ, ЧЭРЈ'6 ΩЧЖЧЎЧЛ ЧЭΩЖЬЖЈ ЈΩΩЖЧЄЛ ЧΩЈЧЄЛ ҒІЭ. ҒЭ ΩГЧҒΩЧΩΩЖЈ ЎЈЭ, ЈЧЧВ ΩЧЬΩЖЈ Ε ΩГЧ. ЎЄ ΩΩΩ Х ЛІЄΩ ΩІΩЧЧЧЄ ЈЧЧВ Х ЭЧЄЛЧЧЄ ЖЄ ЧЭΩЖЬЖЈ ЧЧΩΩ Х ЛЧЧЭЧЧЄЛ ЬЧЧВ, ЈЛЛЭ. ЎЧЄ ЧЛЭЄ Х ЛЧЧЭЧЧЄЛ ЖЄ ЧЭΩЖЬЖЈ ЧЧ Х ЭЧЄЛЧЧЄ ЖЄ ЖЭΩВ, ЎЄЧҒΡΟЧ ЬЭ ЭЄЭ Ε ЧЛΩΩЖЈЧЄ ЖЄ ЭЭ ЛЭЎЧЛЧЄ ЧЧ ЭЭ ΩЄЭ; ЎЄ, ЬЭ ЭЄΩ Ε ЧЛΩΩЖЈЧЄ ЧЧ Х ЛЛΩΩЖЈЛЛЧ ЖЄ ЭЭ ЛЭЎЧЛЧЄ, ҒЛЧЄ ΩΓЧЧ-ЭЧЧЧЧЄ ЖЄ Х ЬΡЧЧЧЧ ЖЄ Х ЄЧΩΩ, ЈЧЧВ Х ЛЧЧЭЧЧЄЛ ЖЄ Х ЭΡЄЧЛЛΡЧЖ. ЧЧВ ЬЭ ЧΟ ЎЛЛ Х ЧЛΩΩЖЈЧЄ ҒЛЧЄ ЬЭ ЭЄΩ ЧЄ ЧЧΩ; ЈЧЧВ ЬЭ ЭЄΩ ЧЧ ШЧЎ ЭЭЧ ΟЧ ҒЛЧВ; ЈЧЧВ ЬЭ ЭЄΩ ЧЧ ЛΩΩЖЈЧЄ ЧЧΩ ЭЭ ЧЛЛЛЄ.

2. РΟЧ ЧЧ ΩЄЭ ЧΩ ЛЭЄ ЧЧ Х ΩΡЭЛЧЄЭЛЧЧ ЖЄ Х РЛЧЄЧ ЎЭЧ ЖЄ Х ЧЄЧ ЖЄ ЄЛΩВЭΩЖЄ, ΩЧИ ЖЄ ЄЧΩΩЄ; (ЭЭ РЄЎЛЧ ЬЭЧЖ, ҒЛЄЧИ ΩШЛЧЧ ЛЧ ЄЭЧЧЧЛЛЄ ЧЧ ΟЧ ҒЧЄ ΩЄЄ;) ЈЧЧВ ЧЧ ЎЛЛ ЭЄЭ ЎЭЧ ЎЄЧ ΩЄЭ ЭЛЧЧ ЛЧЛЛЄ, ЛЧЛЭЭЄЖЧЧ, ЭЛЧЧ Ε ΩЭЄЧЧЛЧЧ, ЄГЧΩЄЭЄЛЛЄ, ЭЛЧЧ Ε ЭЭЄЧЧЛЧЧ. ЧЭЄЧΡΟЧ ЧЧ ΩЄЭ ЧΩ ЛЭЄ ЎЛЛ Х ЭЛЛ ЭЄЭ ЭЛЧЧ ЎЄЧ ЭЭЛЧЧ ЛЧЛЛЄ, ЄГЧΩЄЭЄЛЛЄ, ЭЛЧЧ Ε ЭЭЄЧЧЛЧЧ, ΟЧ Х ΩЧЄЛ ЭЄЭ ЎЄЧ ЭЛЧЧ ЛЧЛЛЄ, ЄГЧΩЄЭЄЛЛЄ, ЭЛЧЧ Ε ЭЭЄЧЧЛЧЧ. ҒЩЄЧΡΟЧ ЧЧ ΩЄЭ ЧΩ ЛЭЄ ЎЛЛ ЭЄЭ ЭЛЧЧ ЎЄЧ ЭЭЛЧЧ ЛЧЛЛЄ, ЛЄ ҒЭ ШЛЧЧ РΟЧЛ, ЛЧЄЭ ЛЧЛЛЧ Х ЬΟЧЭ, ЎЄ, ЭЄЧ ШЧЎ ΟЧ ҒЧЄ ҒЭЄЧЛ, ЧЧ ЭЭЧЭЭΡ ЖЄ ҒЧЄ ЛЭЛЬ.

3. Հայե ու ասէ ցա ՀԱՏ, Հե ֆե Յաւեձ Իսկա ՀՐ Նօտձ, ՀՏՏ ասէ ե ՅաւԻՏ ԱՀ ֆՅե Հայե ԱԱԱՀՈ ԻՀԱՀ Ե ՏԱՁ ԱՅՅՐՕՏ ֆՈՅ; Հայե ֆե ՏՕ Հայե ֆԻՏՁ ՅՐՀ; Հայե ԱՅՕՕԶ ԱԵ Ր ԼՈՈՆ ֆԱԱՀ ֆե ՏՕ Հայե ֆԻՏՁ, ֆե ԱՁԵ ՕԱՇԷՕ Հայե ՂԼՀՅՅԼ ԱՕՏՅՕՅՈՈՒ.

4. Հայե ու ասէ ցա ՀԱՏ ՀՀՂ ֆե ֆՅՂԻՏԼԵԵ ցա ֆՈՆ ՕԼ ֆՏՏ ՀՂ ԿՅՏՕՏՀԼԿՅ; Հայե ֆե ՕՏՏՂ ֆՈՅՏՀԼՒՐ ԻՀԱԻ ՖՈՆ ՅԱԵ, ՅՅՈԼ ՕԶՀՏՕԻՐՅ ԱՈԼ Ր ՏՂՈՈՂ Հայե Ր ԼՈՈՆ ֆԱԱՀ ֆե ֆՅԵ ՏՅԼ; Հայե ՅՅՈԼ ՀՀՏ ՕԶՀՏՕԻՐՅ ԱՈԼ Ր ՏՂՈՈՂ, ֆե ԱԱԶ ՕՀՀՁ Հայե ՀՈ Ե ՅՈՏԻՐԼ, ՅՇԼ ՀՀՂ ֆե ՏՕ Ր ՀՀՁԼԼ ՕԼԼ, Հայե ֆե ԼՕՂ ֆե ՏՕ ՕՀՁ ՏՂՈՈՂ ԻՀԱԻ ԻՀՂՅՈՈՒՏՀՁՅԼ ԱԵ ՏԼՂՂՈՈՒ Հայե ՀՈ ՏՂՈՈՂ ԱՀ Ր ԼՈՈՆ, ՏՐՏՂԼՈՀՅՐՅ ԱՈՂ ՀՂՅՁՈՈՏՏՁՅԼ ԱԵ ՏՂՈՈՂ Հայե ՀՈ ՏՂՈՈՂ ԱՀ Ր ՀՀՏՁ ՂՂՀՏ ՀՂՅ ՕՀՀՁ.

5. Հայե ու ասէ ցա ՀԱՏ ՀՀՂ ֆե ՏՕ ԱԱԼՀ ՅՅՏՁՀԼԻՈՈՒ ՅՈ ԱԵ Ր ՏՂՈՈՂ ԱԵ ֆՀՁԼՀ, Հայե ֆե ՅՅՏՂՀՈՈՒ ՀՀՂ ֆՈՆ ԼՏՏՅՂՏ ՏԱԱ ՀՅՅՐԵ ՀՀՂ ԱԵ Ր ՏՏԼ ՀՂ ԼՕԼ-ՅԵ; Հայե ֆե ՕՈՏՕ ՏՕ ՂԱԱՂՈ ԼՏՂՂՈՈՒ ԲՂՂՕՈՈՒ ֆՈՆ, Հայե ՀՀՂ ՅՅՏՂՀՈՈՒՏՀՁՅԼ ԻՅՅ ՀՀՂ ՏՕՏՅՅՅ ՀՀՂ ԱԵ Ր ԼՈՈՆ ՏՂՈՈՂ Հայե ՀՈ Ե ԼՏՂՂՈՈՒ-ՂՀԼՀՈ; Հայե Ր ԼՏՂՅՂՏ ՕՅՅ ՀՅՅ Հայե ՏԱԱՀ ՐՕՏԼ ՏՂՂՀ Ր ՏՅՅ ԱԵ Ր ՏՂԼ; Հայե Ր ԼՏՂՅՂՏ ՕՅՅ Հայե ՅՈՏՐՈՀՁՅԼ ՅՐՀ ՅՅՏՁՀԼԻՈՈՒ ՅՈ ԱԵ Ր ՏՂՈՈՂ ՀՀՂ

KING, AND ABISHAG THE SHUNAMMITE WAS BROUGHT UNTO THE KING.

10. BUT NATHAN THE PROPHET, AND BENAIAH, AND ZADOK THE PRIEST, AND SHIMEI, AND REI, AND THE MIGHTY MEN WHICH BELONGED TO DAVID, WERE NOT WITH ADONIJAH. ADONIJAH, *a*, *Adonias*, HIS NAME IS NOT FOUND IN THE CATALOGUE OF THE KINGS OF ISRAEL, BUT IN THAT OF THE KINGS OF JUDAH, AND IN THE GENEALOGY OF THE FAMILY OF DAVID. HE WAS THE SON OF HAGGITH, AND THE FOURTH SON OF DAVID, AND BORN IN HEBRON. JOSEPHUS, *b*, *Josephus*, SAYS, THAT HE WAS BORN AT THE SAME TIME WITH ABSALOM, AND THAT THEY WERE TWINS. HE WAS A VERY BEAUTIFUL MAN, AND HIS FATHER HAD NOT CHASTISED HIM FOR ANY FAULT, NOR EVER SAID TO HIM, WHY HAST THOU DONE THIS? HE WAS THE ELDEST SON OF THOSE WHO WERE BORN IN HEBRON, AND HIS MOTHER WAS A PRINCESS OF THE HOUSE OF GESHUR, AND THE DAUGHTER OF TALMAI KING OF GESHUR. HE WAS THE ELDEST SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF HAGGITH, AND THE WIFE OF ABITHAL. HE WAS THE ELDEST SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF ABITHAL, AND THE WIFE OF *c*, *Jethraam*, AND THE SECOND SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF BATHSHEBA, AND THE WIFE OF URIAH THE HITTITE. HE WAS THE THIRD SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF AMMIHUD, AND THE WIFE OF TALMAI KING OF GESHUR. HE WAS THE FOURTH SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF HAGGITH, AND THE WIFE OF ABITHAL. HE WAS THE FIFTH SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF EGLAH, AND THE WIFE OF DAVID. HE WAS THE SIXTH SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF BATHSHEBA, AND THE WIFE OF URIAH THE HITTITE. HE WAS THE SEVENTH SON OF THOSE WHO WERE BORN IN JERUSALEM, AND HIS MOTHER WAS THE DAUGHTER OF ABITHAL, AND THE WIFE OF *d

16. ΛΛΘ ΨΛ ΘΞϽ ΛΘ ΛΘΒ ΧΛΛ Ͻϑ ΡΒΧΓΨ ΘΨΘ ΒΓΛΘΩ ΜΛΛΘ ΧΓϽ ΨΨ Χ ΘΛΨΨ ΜΘ ΛΛϽ-ΧΨΘΓΨ, ΩΨΧ ΛΒΨ, ΒϽΨΛ ΡΨΘ ΩΨΧ Χ ΒΓΨΨΨΛ, ΜΛΛΨΨ ΧΒΨ ΡΨΒϽϽ ΘΨΘ ΒΞΘ ΒϽΡΟΨ ΨΨϽ. ΛΛΘ ΡΘ ΘΨΘ ΘΡΜΛΡΒΛΘ ΧΓϽ, ΧΛΛ ΧΒ ΘΓΨΒΛ ΛΛΛ ΜΓΛΨ ΛΘΩΛΛΒΛ ΡΨϽ ; ΡΩΒΨΡΟΨ, ΧΒ ΘΨΘ ΜΘ ΡΘ ΘΡϽΛΛΘΓΘ ΧΓϽ. ΛΛΘ Ͻϑ ΡΒΧΓΨ ΘΩΓΛΨΛ ΨΛ Θ ΥΛΛΛ.

17. ΛΛΘ ΨΛ ΘΞϽ ΛΘ ΛΒΞ ΧΛΛ ϭ, ΛΛΡϑ, ΒϽΛΛ ΛΘΧΘΘΘΛΛ ΨΓΛΛ, ΛΛΘΓΛΧΘΓΛΒ ΘΘΛΛ ΒΘΡΘ ΛΛ ΒΥΛΛΓΨΟΨ, ΛΛΘ ΘΛΘΟ ΡΓΘΛΛ ΘΨΞΛ ΘΨΘΩ ΘΘϽΨΡΘ ΛΘ ΛΛ ΘΛΘΥΛΛΡΘ ΜΘ Ϣ, ΡΩΒΨΡΟΨ ϭ ΘΛΘ ΟΨΡ ΜΛΛΘ Χ ΝΟΨΘ ; ΛΛΘ ΒΘΨΡΟΛΘ ΡΘ ΘΛΘ ΘΛΛΛ Ͻϑ, ΛΛΘ ΘΛΘ ΞΓΡΛ Ͻϑ ΡΘΧΓΨ ΧΛΛ ϭ ΘΛΘ ΘΒΥΘΘ ΟΛ Χ ΩΡΡΘΘ ΡΩΒΨ ΧΛΛ ϭ ΘΛΘ ΟΨΡ ΜΛΛΘ Χ ΝΟΨΘ ; ΡΩΒΨΡΟΨ ϭ ΘΛΘ ΛΛΛ ΥΘΒΓΛΘ ΛΘΩΛΛΒΛ ΨΨϽ ΛΛΘ ΜΘ Ͻϑ ΡΘΧΓΨ ; ΡΩΒΨΡΟΨ ϭ ΘΛΘ ΛΛΛ ΥΘΒΓΛΘ ΛΘΩΛΛΒΛ ΨΨϽ ΛΛΘ Ͻϑ ΒΛΡΧΓΨΘ. ΛΛΘ ϭ ΞΓΘΟ ΜΛΛΘ ΞΛϽ, ϽΘΟΨΛ ΛΟΛ ΜΛΛΘ ΨΨϽ Χ ΓΨΨΘ ΡΩΒΨ ΧΛΛ Χ ΝΟΨΘ ΡΟΨ ΧΛΛ ΘΛΛΨΡΓΛΞΓΛΘ ΜΛΛΘ Ͻϑ ΒΛ ΨΨϽ ΡΟΨ ΧΛΛ ΘΛΛΨΡΓΛΞΓΛΘ ΜΛΛΘ Ͻϑ ΒΛ ΨΨϽ ΡΟΨ ΧΛΛ ΘΛΛΨΡΓΛΞΓΛΘ ΜΛΛΘ Ͻϑ ΒΛ ΨΨϽ ΡΟΨ ϭ ΘΛΘ ΛΛΛ ΥΘΒΓΛΘ ΛΘΩΛΛΒΛ ΨΨϽ ΛΛΘ Ͻϑ ΒΛΡΧΓΨΘ. ΛΛΘ ϭ ΞΓΘΟ ΜΛΛΘ ΞΛϽ, ϽΘΟΨΛ ΛΟΛ ΜΛΛΘ ΨΨϽ Χ ΓΨΨΘ ΡΩΒΨ ΧΛΛ Χ ΝΟΨΘ

22. And God blessed them, saying, Be fruitful, and multiply, and fill the waters in the seas, and let fowl multiply in the earth. 23. And the evening and the morning were the fifth day. 24. And God said, Let the earth bring forth the living creature after his kind, cattle, and creeping thing, and beast of the earth after his kind: and it was so. 25. And God made the beast of the earth after his kind, and cattle after their kind, and every thing that creepeth upon the earth after his kind: and God saw that it was good. 26. And God said, Let us make man in our image, after our likeness: and let them have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth. 27. So God created man in his own image, in the image of God created he him; male and female created he them. 28. And God blessed them, and God said unto them, Be fruitful, and multiply, and replenish the earth, and subdue it: and have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over every living thing that moveth upon the earth.

ϐΡΛΝΒ ΤΟ ϐΙΕ ΡΒ, ΧΔΝ ΡΑ ϽΔΝ ΡΒΠΕΛ ϐΕ ΤΕΜΠΛΝΕΝ. ΛΗΒ ΝΝ ΩΕϽ ΤΟ ΤΒΕ ΧΔΝ ΜΘ ϐΝϐ ΡΝΘ ΒΘΡΕΟΕ Χ ϐΡΝΕϐΡΛΝϐ ΜΕ ΝΕϐΡΛ, ΛΗΒ ΜΘ ΜΡΕ ΟϐΝΕΧΡΘ ΤΟ ΝΘΕ ΒΘΡΕΔΗϐ ΕΕ ΤΕΜΠΛΝΕΝ, ΛΗΒ ΝΝ ΡΔΝ ΝΗΤΟ Χ ΡΔΗϐΕϐ ΜΕ ΝΕϐΡΛ.

29. ΛΗΒ ΝΝ ΩΕϽ ΤΟ ΤΒΕ ΧΔΝ ΜΘ ΡΝΔΒ ΝΗΤΟ Χ ΜΝΤΒΔΝΕΗΔΕ, ΛΗΒ Χ ϐΡΝΕϐΡΛΝϐ ΜΕ ΝΕϐΡΛ ϐΝϐ ΗΔΧΝ ΟΕΔΝΤΕΩ ΔΕ, ΛΗΒ ΜΘ ΦΝϐ ΒΕΕΔΡΝΕϐΕ ΝΗ Χ ΩΔΕϐΝΝ ΜΕ Β ΤΔΩ. ΛΗΒ ΝΝ ΩΕϽ ΤΟ ΤΒΕ ΧΔΝ ΝΕϽΡΛ ΜΔΕ ΔΗΘΝΝ ΜΝΧ ϽΘ, ΛΗΒ ΟΝΒΟ ΜΝΧ ϽΔ ΡΒΧΔΕ; ΛΗΒ ΟΝΒΟ ΜΔΕ ΝΔϽΧΝΝΟΔΝ; ΡΟΝ ΡΘ ΡΕΝΟΗΘ ΝΗΤΟ Χ ΜΝΕΒΕ ΜΕ ΝΕϽΡΛ. ΦΜΕΝΡΟΝ ΝΕϽΡΛ ΛΗΒ ΝΔϽΧΝΝΟΔΝ ϐΝϐ ΒΤΘΟ ϽΔΗΝ ΡΕΝΒ ΜΡΝΒΕ ΝΗΤΟ ΡΒ ΧΕΝ ΛΡΗΘΔΕ ϐΝΕΧΡΛΕ ΜΝΧ Β ΤΔΩ, ΛΗΒ ΧΕ ϐΝϐ ΒΤΘΟ ΡΒ ϽΝΕΘ ΝΗΤΟ ΧΔΝ, ΒΕΝΗ, ΦΜΔ ΘΟ Ν ΒΤΘΔΝ ΝΟΝ ΔΡΗΘΔΕ ϐΝΕΧΡΛΕ ΜΝΧ Β ΤΔΩ? ΗΔΟ Ν ΗΔΝ ΧΔΝ Χ ΝΟΝΒ ΡΔΕ ΟΟΡΗ ΡΝΟ ΤΟ Β Β ΝΟΝΕΔΕ ΟΕΔΕ ΧΟ, ΛΗΒ ΧΕΕ ΒΘΔΟΟΕ ΜΕ ΧΟΝ ΝΗΘΟΝΜΗΝΕ? ΕΒΕΡΟΝΒ Ν ΩΔΝ ΘΟ ΜΔ ΤΟ ϽΔΒΟΘΕΔΝΔΝ ΛΘΩΗ, ΛΗΒ Χ ΝΟΝΒ ΜΝΝ ΒΘΝΝΕΔΕ ΝΕϐΡΛ ΗΝΤΟ ΧΟΝ ΡΔΗΔΕ. ΛΗΒ ΕΡΓΔΕ Χ ΕΗΥΔΝ ΡΔΕ ΒΔΤΟΟΗ ΡΝΤΟ ΡΒ, ΡΘ ΒΘΤΕΔΗΔΕ. ΛΗΒ ΕΡΓΔΕ Χ ΕΗΥΔΝ ΡΔΕ ΒΘΤΕΒΗΔΕ, ΝΕ-ϽΡΛ ΛΗΒ ΝΔϽΧΝΝΟΔΝ ΛΘΩΗ ΒΘΘΩΗ ΤΟ ϽΡΗϽΡΕ, ΒΕΝΗ, ΦΒ ΗΕ ΝΗ ΤΔΧΕΝΝΝ ΧΔΝ Χ ΝΟΝΒ ΜΝΝ ΒΘΝΝΕΔΕ ΝΕϐΡΛ ΗΝΤΟ ΧΕ ΡΔΗΔΕ? ΕΒΕΡΟΝΒ, ΡΘ ΗΕ Β ΟΔΗΝ ΟΝΗ, ΛΗΒ ΡΘ ΩΝΗ ΘΡΟΝΗ ΡΝΟ ΡΝΤΟΝ, ΧΕ, ΘΕΗ ΡΘ ΩΝΗ ΧΝΕ ΡΝΤΟΝ; ΧΔΗ ΦΔΧ ΗΔΧΝ ΡΔ?

31. ΛΗΒ ΝΝ ΩΕϽ ΤΟ ΤΒΕ ΧΔΝ Δ ΧΝΕΘΟ ΡΗΤΟ ΟΧ ΒΕΔΧΕΔΗ, ΒΕΝΗ, ΝΔΝ ΡΔ ΩΟ ΜΝ ΛΩΔΗ ΡΗΤΟ ΥΔΘΟΧΝΔΥ, ΛΗΒ ΝΔΝ ΡΔ Β ΡΕΕΡΥΝ ΝΗ ΩΔΤΝΗΝ Χ ΩΡΟΝΗΘΟΗΝΝΝΕ ΜΕ Χ ΝΟΝΒ; ΡΟΝ ΒΘΤΟΝΒ ΡΘ ΗΕ ΟΧΝΝΕΔΕ ΧΔΗ ΘΝ Χ ΡΗΕ, ΧΔΗ ΦΔΧ ΗΔΝ ΟΧΝΝΕΔΕ ΧΔΗ ΝΕϐΡΛ ΛΗΒ ΦΗΕ ΒΔΤΟΟΗ, ΛΗΒ ΝΔΝ ΡΔ Β ΡΕΕΡΥΝ ΝΗ ΩΔΤΝΗΝ Χ ΩΡΟΝΗΘΟΗΝΝΝΕ ΜΕ Χ ΝΟΝΒ. ΧΕΕΡΟΝ, ΝΔΝ ΡΔ ΩΟ ΜΝ; ΝΔΝ ΡΔ Β ΧΝΕΘΟ ΡΗΤΟ ΥΔΘΟΧΝΔΥ, ΛΗΒ ΟΕ ΒΘΗΔΕ ΧΔΗ ΦΗΕ ΤΔΗΝΕ ΜΕ ΕΒΘΡΗΔΕ. ΧΕΕΡΟΝ, ΝΔΝ ΡΔ ΩΟ ΜΝ; ΝΔΝ ΡΔ Β ΦΝΕΔΝ ΝΔΩ ΡΗΤΟ ΟΟΘΔΕ; ΡΟΝ ΡΘ ΝΕΟΝ ΦΝΕΟ ΡΗΤΟ Χ ΜΟΝΔΝΕ ΜΕ Χ ΦΝΒ ΧΘ, ΛΗΒ ΧΕ ΒΕΕΡΥΝΒΕ ΦΝΕΧΕ ΛΗΒ ΧΕΕΧΕ, ΛΗΒ ΒΕ ΡΒΧΕΝΕ ΟΒΕΟ ΝΔΟ, ΗΝ Χ ΜΟΝΔΝΕ ΜΕ Χ ΦΝΒ ΧΘ. ΗΔ ΒΘΡΕΟΝΒ Δ ΗΔ ΧΔΝ ΧΕΕ ΗΕ ΝΕΟ; ΛΗΒ Δ ΟΝΧΟ ΗΔ ΧΔΝ ΗΔ ΕΗΥΔΝ ΡΔΕ ΧΝΟΟΗ ΡΗΤΟ ΧΘ, ΡΔΕΕΡΟΝ ΟΔΗ Χ ΒΕΕΡ; ΛΗΒ ΝΔ ΟΩΟ ΧΔΝ, ΒΕΝΗ, ΡΘ ΝΕΟ ΡΒΧΕΝΕ, ΛΗΒ ΝΟ ΒΕΘΧΝΕΔΕ ΝΕϐΡΛ, ΒΘΗ ΔΕ Χ ΘΥΝΝΟΡΗΔΕ.

32. ΗΔ ΦΔΧΗ Δ ΦΔΒ ΧΝΟΟΗ ΧΘΕ ΜΡΝΒΕ, ΧΕ ΜΡΕ ΥΔΝ ΝΟΓ, ΛΗΒ ΕΒΘ ΧΝΗ ΟΡΗ-ΝΝΗΧΘ ΝΟ ΟΡΕΟΡΕ ; ΗΔΓΕΝΕΧΝΟΔΕ ΧΕ ΕΒΘ ΡΔΗΟ ΟΘ ΜΗ ΡΗΝΗΝ ΜΘ ΩΕϽ ΜΝΧΝΝ Χ ΜΟΝΒ ΔΕ ΩΔΤΝΗΝ. ΛΗΒ ΝΝ ΜΔΕ ΒΔΕ ΕΘ : ΛΗΒ Δ ΦΟΕΘ ΧΔΝ ΧΕ ΡΧΕΘ ΡΔΕ ΧΔΤΟΕΔΕΝΕΕ, Δ, ΗΔΡΔ, ΩΕΔΝΝ ΗΝΤΟ Χ ΧΝΗΝ ΛΗΒ ΜΔΗΝ ΡΟΝΓ ΝΟΡΗΒΕ Χ ΡΕΧΕ ΔΕ ΝΕϐΡΛ. ΛΗΒ Δ ΜΔΕ ΒΔΕ ΕΘ Χ ΘΔΝΝΝ, ΗΔΝ ΗΟΝΝ ΕΘΡΟΡΕΝΗΒ Χ ΓΝΕ ΡΔΕ ΔΕ ΝΕϐΡΛ. ΛΗΒ Δ ΜΔΕ ΒΔΕ ΕΘ ΧΔΝ ΡΔΕ ΧΔΤΟΕΔΕΝΕΕ, Δ, ΗΔΡΔ, ΩΕΔΝΝ ΗΝΤΟ Χ ΧΝΗΝ ΛΗΒ ΜΔΗΝ ΡΟΝΓ ΝΟΡΗΒΕ Χ ΡΕΧ

33. ΛΛΔΦ ΗΠ ΩΕΘ ΠΦ ΠΕΒΦ ΧΔΠ Δ ΔΔΦ ΩΡΛΦΩΠΕΛΦ ΒΔ Χ ΦΠΔΛΠ ΧΔΠ Δ ΒΘΦ ΩΛΠ ΙΕΒΡΛ : ΒΡΠ Δ ΦΔΦ ΛΠ ΘΔ ΨΒΘΠ, ΛΔΦΔΛ ΔΠ ΔΛΛ ΠΔΘ ΨΔΦ Δ ΒΔΡΦ Χ ΒΙΛΡΦ ΔΦ ΘΔΛ, ΛΛΔΦ Δ ΒΨΡΛΩ ΛΛΔΦ ΔΨΦ ΧΔΠ Δ ΘΔΠ ΛΔΠ ΦΙΕ ΨΠΘ. ΛΛΔΦ Χ ΦΠΔΛΠ ΦΔΦ ΡΛΠΩ ΘΘ ΛΘΩΛ, ΒΘΨΡΟΙΦ Χ ΙΟΨΦ ΨΔΙ ΒΘΛΙΦΔΨΦ ΨΠΘ ΛΛΠΩΦ ΨΔ ΨΔΛΦΘ6 ; ΛΕ, ΛΛΦ Δ ΟΙΘΟ ΛΛΩ ΧΔΠ ΨΘ ΨΔΦ ΦΘΠ ΠΩ ΠΕΩ ΛΠΕ ΘΔΛ ΟΛ ΙΔΡ ; ΛΕ, ΛΛΦ ΨΘ ΜΨΦ ΛΔΠ ΨΕΨΩΛ ΡΛΠΩΦ Χ ΩΡΘΔΛΦΒ-ΘΔΛΠΦ ΦΕ Χ ΙΟΨΦ ; ΛΛΦ ΨΘ ΟΙΘΟ ΨΔΦ ΠΕΩΛ ΛΠΕ ΕΨ ΠΨΔΠΔΨΠΠ.

34. ΛΛΦ ΗΠ ΩΕΘ ΠΩ ΠΕΒΦ ΧΔΠ Χ ΦΠΔΛΠ ΦΔΦ ΡΛΠΩ ΘΘ ΛΘΩΛ, ΦΙΕ ΨΠΘ, ΡΟΨ Χ ΙΟΨΦ ΨΔΙ ΒΘΛΙΦΔΨΦ ΨΠΘ ΠΛΠΩΦ ΨΔ ΨΔΛΦΘ6. ΕΘΔΨΟΙΦ Χ ΙΟΨΦ ΦΙΕΔΙ Χ ΩΠΡΩΦ ΠΩ ΒΨΠΗ ΡΟΨΙ ΨΠΘ ΨΔΩΡΦΔΨΠΠ. ΫΠ ΨΕ ΒΔΠΔΨ ΧΔΠ ΩΡΛ ΘΔΛ ΡΛΠΩ ΠΔΨΠΠ, ΧΔΛ ΧΔΠ Ε ΛΕΒΡΛ ΒΘΦ ΒΩΛΛΒΩ ΛΛΦ ΠΔΨΠΠ ΛΛ ΡΛΒΘΩΒΘΦ.

35. ΛΛΦ ΛΒ, ΨΩΔΛ Δ, ΛΘΡΔ, ΨΔΦ ΨΡΛΦ ΧΘΘ ΩΡΛΦΘ6, Δ ΦΘΘΠΕΒΛΦ Χ ΩΡΛΦΘ6 ΨΕ Χ ΙΟΨΦ ΨΔΙΡ ΡΘ ΦΔΤΕΩ ΡΛΠΩ ΘΘ ΛΛ Χ ΩΛΦΦΦΛΛΠΔ, ΦΕΛΛ, ΧΔΠ ΛΛΠΕΒΡΛΡ ΠΕ Χ ΙΛΛΦ ΨΕ ΠΔΨΠΠ. Ψ6, ΛΛΦ Δ ΟΙΘΟ ΙΟΠ ΧΔΠ ΧΕ ΩΒΘ ΛΔΠ ΩΘΠ Χ ΩΡΠΔΛΒΠΔΨΠΠ ΨΕ Χ ΙΟΨΦ ΛΩΩΦΒΛΛΠ ΠΩ Χ ΟΠ ΨΕ ΘΔΠΕ6, ΦΕΕ ΧΕ ΒΘΒ ΨΔΦ Χ ΙΟ. ΛΛΦ Δ ΟΙΘΟ ΛΛΩ ΧΔΠ Χ ΙΟ ΩΡΨΕ ΛΛΩΦΔΙΕΦΛ ΙΛΛΛΛ Χ ΠΔΨΠΠ ΨΕ ΒΦΦΦ. ΛΛΦ ΛΩΩΦΛ Δ ΛΨΩ ΧΔΠ Χ ΙΟΨΦ ΨΔΦ ΒΩΛΙΦΔΨΦ ΙΕΒΡΛ ΨΛΩΩ ΨΔ ΨΔΛΦΘ6 ΡΟΨ ΧΨΦ·ΩΩ6, ΧΔΠ Δ ΔΔΠ ΡΒΩΙΕΛ Χ ΨΔΩΡΦΒΦ ΛΩΩΦΩΒΦΛ ΠΩ ΨΙΦ ΩΡΔΛΠΩΦΔΨΠΠ. ΫΕΨ-ΡΟΨ Δ ΒΦΒ ΟΒΕ Χ ΘΔΨΦ ΨΕ Χ ΦΠΔΛΠ, ΛΛΦ ΠΩΩ ΙΕΒΡΛ ΒΔ Χ ΨΕΨ ΨΕ Χ ΨΔΒ, ΛΛΦ Δ ΦΔΔΟΠ ΨΡ ΨΙΦ ΨΔΒ ΨΛΧ ΨΙΦ ΟΛ ΦΟΨΒ.

36. ΛΛΦ ΒΡΠΔΨ Δ ΨΔΒ ΦΔΔΛΠ ΨΡ ΨΙΦ ΨΔΒ ΨΛΧ ΨΙΦ ΟΛ ΦΟΨΒ, Δ ΠΩΩ Χ ΩΕΨΔΛΠΦ ΨΕ ΙΕΒΡΛ ΛΛΦ ΠΩΠ ΧΔΠ ΛΛΠΕΒΡΛ ΩΛ ΒΨΒΘΨ; ΛΕ, ΒΘΛ ΛΕΔΨΨ ΨΩΛΨ; ΛΛΦ Δ ΒΦΒ ΩΡΨΒ ΛΛ ΨΙΦ ΒΨΔΛΠΦ ΛΒΒΩ ΔΔ ΓΛΨΛΛ. ΛΛΦ ΒΡΠΔΨ Δ ΨΔΒ ΒΡΛ ΧΨΦ, Δ ΨΔΛΛ ΡΟΨΙ ΛΛΠΩΦ Χ ΠΔΨΔΦΘΨΨ ΨΕ ΙΕΒΡΛ. ΛΛΦ ΛΕ Δ ΨΔΛΛ ΡΟΨΙ ΠΩΡΠΒΦ Χ ΩΒΘΔΨΔΦΘΨΨ ΨΕ ΙΕΒΡΛ, ΒΔΨΡΟΙΦ Δ ΦΟ Χ ΦΠΨΒΡΛΨ ΨΕ ΙΕΒΡΛ ΡΟ ΨΔΒ Χ ΩΔΘ ΨΕ Χ ΠΔΨΔΦΘΨΨ. ΛΛΦ Δ ΟΡΛΦΛΠΒΡΦΒ ΨΙΦ ΠΔ Χ ΕΛΨΒ ΨΕ ΙΕΒΡΛ, ΧΔΠ ΨΔ ΒΘΦ ΩΟ ΨΙΦ ΘΔ ΠΔΨΠΠ Χ ΠΔΨΔΦΘΨΨ; ΛΛΦ ΦΔ ΦΛΠΘΟΒΩ ΘΔ ΠΩ Β ΨΙΦ ΘΔΒΩΛΨ ΙΕΒΡΛ, ΡΟΨ ΨΔ ΒΘΦΡΨΒΩ Χ ΩΒΘΔΨΔΦΘΨΨ ΛΛΦ ΟΙΘΟ Χ ΦΟΨ Β ΟΡΠΒΡΦΒ ΛΕΒΩΛ ΨΔ ΨΔΛΦΘ6. ΛΛΦ ΨΔ ΦΛΤΕΩ ΡΛΠΩ ΘΘ ΩΡΛΦΛΡΠΛΛΛΠ Χ ΔΠΒΩΔΨΕ ΨΕ Χ ΓΛΨΘ6, ΨΔ ΛΛΟΛΠ ΧΔΠ ΨΙΦ ΘΔΒΩΛΨ ΙΕΒΡΛ ΦΔΒ ΒΛΛ ΒΩ ΒΨ ΛΔΩΛ ΛΔΛΡΛ ΧΔΠ. ΛΛΦ Δ ΦΛΤΕΩ ΡΛΠΩ ΦΙΨ ΔΕ ΨΠ ΨΔΒ ΒΛΛ ΙΕΒΡΛ. ΛΛΦ Δ ΟΙΘΟ ΦΛΤΕΩ ΡΛΠΩ ΦΙΨ ΧΔΠ Δ ΒΘΒ ΩΔΛΨ Χ ΛΛΩΦΛΤΕΛΛΠΨ ΨΙΦΛ ΩΛΠΩ ΛΛΦ ΨΔΛΦΘ6 ΨΕ Χ ΠΔΨΔΦΘΨΨ, ΡΟ ΩΛΠ ΔΛΨΒΩΛ Χ ΛΟΛΠΘ. ΛΛΦ Δ ΟΙΘΟ ΒΔΨΩ ΦΙΨ ΧΔΠ ΦΔ ΒΘΦ ΡΛΟΟ ΔΔ. ΛΛΦ ΦΔ, ΒΠΛΟΛΨΛΠ ΧΔΠ Δ ΦΛΤΕΩ ΨΕ Χ ΒΔΨΔΦΘΨΨ ΨΕ Χ ΠΔΨΔΦΘΨΨ ΨΕ Χ ΡΠΨΘ, ΛΛΦ Δ ΒΘΦ ΡΛΟΟ ΔΔ. ΛΛΦ ΦΔ ΦΛΤΕΩ ΡΛΠΩ ΘΘ ΔΛΨΒΩΛ ΓΛΨΘ6 ΩΡΛΦΛΡΠΛΛΛΠ Χ ΔΠΒΩΔΨΕ ΨΕ Χ ΓΛΨΘ6, ΛΛ Δ ΩΛΠΩ ΛΔΛΡΛ ΧΔΠ. ΛΛΦ ΦΔ ΦΛΤΕΩ ΡΛΠΩ ΘΘ ΔΛΨΒΩΛ ΓΛΨΘ6 ΩΡΛΦΛΡΠΛΛΛΠ Χ ΔΠΒΩΔΨΕ ΨΕ Χ ΓΛΨΘ6, ΛΛ Δ ΩΛΠΩ ΛΔΛΡΛ ΧΔΠ.

37. ΛΛΦ ΗΠ ΩΕΘ ΠΩ ΠΕΒΦ ΧΔΠ ΨΩΔΛ ΙΕΒΡΛ ΦΟ ΘΘ, ΦΔ ΨΕ ΔΩΦΦΘΩΠΛΛΠ ΡΨΔΠΛΦ, ΛΛΦ ΟΙΘΟ ΙΔΡΦΛΠΩΔΛ ΛΛΦ ΦΔΛΘ. ΛΛΦ ΧΕ ΡΙΒΩ ΡΨΔΘ ΒΘΡΟΨ ΘΔ ΠΔΨΔΦΘΨΨ; ΡΟΨ ΧΕ ΦΛΤΕΩ ΗΠ ΨΕ ΨΕ Δ ΙΕΒΡΛ, ΛΛΦ ΧΔΠ ΦΔ ΨΔΒ ΦΙΕΛ ΘΔ, ΛΛΦ ΨΔΒ ΦΟΠ ΠΩ ΠΕΩ ΛΠΕ ΧΕΧ ΠΔΘΘ ΟΙΘΟ.

38. ΛΛΦ ΗΠ ΩΕΘ ΠΩ ΠΕΒΦ ΧΔΠ Δ ΩΟΙΘΩ ΒΡΠΔΨ ΧΔΠ, ΛΛΦ ΧΕ ΒΛΩ ΨΔΙ ΘΔ; ΨΔΒΘΡΟΙΦ ΧΕ ΒΛΩ ΦΘΦ ΠΩ ΡΙΦ ΡΨΔΠ ΘΔ ΠΔΨΔΦΘΨΨ; ΛΛΦ ΗΠ ΩΕΘ ΠΩ ΠΕΒΦ ΧΔΠ ΨΩΔΛ Χ ΦΠΔΛΠ ΧΔΠ Δ

ΝΕΒΒΡΨ ΒΔΡΓΛΒΒ ΔΔ ΒΓΨΔΨΓΨΨ, ΡΔ ΒΔΘΩΨ ΤΘ ΤΓΨΔΔΒΒ, ΨΨΒ ΜΨΘ ΨΒΒΩ ΤΘ ΡΓΔ ΡΓΨΔ ΒΔΡΟΟΓ ΔΔ, ΨΨΒ ΓΩΩΓΡΓΨΨ ΤΘ Χ ΣΓΨΨ ΜΘ ϤΔΓΨΘΣΨΛΔΔ.

39. ΨΨΒ ΨΒ, Δ, ΨΔΘΡΔ, ΒΔΘΨΨ Β ΔΨΨ ΝΔΓΓ ΨΨ ΣΓΛΤΔΨΘΓ, ΨΨΒ ΘΝΣΘ ΡΛΒΨΨΨ ΓΔΣΔΘΒΒ ΔΨΡ ΣΓΓΓΔΡΨΛ ΜΘ Χ ΝΘΓΡΒ, ΧΕΓΡΟΓ Δ ΒΨΒ ΣΔΘ ΡΛΔΨ Χ ΣΡΓΓΒΡΨΛ ΜΘ ΝΕΒΒΡΨ, ΨΨΒ ΡΛΓΒ ΓΨΔ ΧΛΛ ΡΔ ΒΛΡΒ ΨΛΛ ΡΙΒ.

40. ΨΨΒ ΨΛ ΩΕΔ ΤΘ ΤΒΣΒ ΧΛΛ Δ ΣΤΕΩ ΩΨΧ ΓΨΔ, ΧΛΛ ΨΡ ΡΔ ΩΛΒΒ ΡΣΓΘΘΛ ΡΛΤΘ ΔΔ ΩΡΓΒΒ, ΜΘ Χ ΝΘΓΡΒ ΨΘΕΛΓ, ΨΨΒ ΜΘ Δ ΨΨΘ, ΔΘΛ ΣΘ ΧΛΛ ΨΡ ΡΔ ΩΛΒΒ ΡΣΓΘΘΛ ΡΛΤΘ ΒΓ ΩΡΓΒΒ, ΩΔ ΩΛΒΒ ΣΤΕΓ ΓΨΘ ΨΔΡ. ΨΨΒ Δ ΣΤΕΩ ΡΛΤΘ ΓΨΔ, ΔΘΛ ΩΨΧ ΨΛ ΟΓ, ΧΛΛ ΡΔ ΛΒΒ ΛΔΛ ΡΔΓ; ΧΛΛ ΡΔ ΒΛΒ Β Ρ ΡΓΒ ΔΛΛ ΝΔΩ ΡΛΤΘ ΡΣ, ΨΡ ΡΔ ΩΛΒΒ ΩΘ ΒΒΛ ΨΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ ΩΨΧ ΡΣ. ΨΨΒ Δ ΘΝΣΘ ΣΤΕΩ ΡΛΤΘ ΓΨΔ, ΣΘΨΛ, Ρ[illegible] Χ ΝΘΓΡΒ ΡΛΓ ΘΡΓΘΛΨΒΜΒΒ ΡΣ ΤΘ ΒΘ ΧΓΣΒ ΨΛΛ ΡΔΓ ΒΨΝΒΜΓΛΨΔΣ ΜΘ Χ ΝΘΓΡΒ? ΧΕΓΡΟΓ, ΨΡ ΧΒ ΩΨΝΛ ΩΘ ΒΒΛ ΨΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ ΤΘ ΔΔ ΡΒΧΓΓ, ΧΒ ΡΜΝΛ ΡΛΒ ΝΓΕΒ ΩΨΧ ΡΣ.

41. ΨΨΒ ΨΛ ΩΕΔ ΤΘ ΤΒΣΒ ΧΛΛ ϾΘΓΡΟ ΒΨΒ ΤΕΒΘ ΘΡΓΛΡΟ ΛΤ Χ ΩΡΓΒΒ ΡΩΨΧ Δ ΣΤΕΩ. ΧΒ ϾΘΓΡΟ ΜΔΔ Χ ΧΕΔ ΔΔ Χ ΣΡΓΒΡΨΛ; ΨΨΒ ΡΔ ΝΓΔΔΡΒΓΛ ΧΛΛ ΡΔ ΜΘΡ ΘΘ ΒΒΛ ΨΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ ΡΜΤΘ ΔΔ ΡΒΧΓΓ. ΨΨΒ ΡΔ ΘΝΣΘ ΔΕΒ ΨΛ ΟΓ ΡΜΤΘ ΡΣ, ΧΛΛ ΡΔ ΜΘΡ ΤΛΓΓ ΩΨΧ ΡΣ ΡΓΔΔ ΧΛΛ ΤΔΘ ΡΟΓΓ. ΧΒ ΜΔ ΩΨΧ ΒΔΘΒΓΓΡΣ ΧΛΛ ΡΔ ΡΘΡ ΤΛΓΓ ΩΨΧ ΡΣ ΡΟΓΓ ΧΓΛ ΩΨΧ ΡΣ ΡΓΔΔ ΧΛΛ ΤΔΘ ΡΟΓΓ, ΧΛΛ Χ ϤΨΘΣ ΔΨΛ ΝΔΩ ΝΘ ΟΜΝΒΣΨΜΨΝΝ ΒΓ ΡΝΔΛ ΨΝΘΜ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ, ΝΔΛΛ ΧΓ ΡΘΡΘ ΤΛΓΓΒΓΝΓ ΡΣ ΨΨΒ ΒΔΘΛΓΨΓ ΧΛΛ ΡΔ.

42. ΨΨΒ ΨΛ ΩΕΔ ΤΘ ΤΒΣΒ ΧΛΛ ΡΜΨΝ ΘΟΓΡΟ ΡΨΒ ΔΕΒ ΨΝ ΟΓ ΡΜΤΘ ΡΣ, ΒΓ ΡΘΓΓ ΒΨΒ ΒΘΘ ΩΡΝΒΣΡΜΨΝΝ ΡΤΘ. ΨΨΒ ΨΛ ΩΕΔ ΤΘ ΤΒΣΒ ΧΛΛ ΜΔ ΩΨΘ Χ ΤΝΓΒΓΒ ΜΘ ΒΨΒ ΒΘΘ ΨΨΒ Χ ΣΡΓΒΡΨΛ ΜΘ ΝΕΒΒΡΨ, ΨΨΒ ΒΔΘΛΘΓΡΜΤΘ ΨΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ, ΨΨΒ ΣΡΨΝΨΡΜ ΡΜΤΘ Χ ΤΨΛΛ ΜΘ ΒΓ ΡΘΓΓ.

43. ΨΨΒ ΨΛ ΩΕΔ ΤΘ ΤΒΣΒ ΧΛΛ ΘΡΓΛΓ ΜΔ ΡΨΒ ΩΡΟ ΒΘΛ ΨΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ ΡΜΤΘ ΓΓ ΡΘΓΓ, ΒΔΨΘΡΘΒ ΡΔ ΜΨΘ ΡΛΒ ΔΨΓ ΣΝΨ, ΨΨΒ ΘΝΣΘ ΣΤ ΨΡΓΓ, ϾΓΛΤΘΓ, ΜΨΘ ΧΡΘΒΒΘΝ ΘΩΨΒ, ΡΟΓ ΡΘ ΤΛΘΝΛ ΡΨΒ ΨΘΛΒΘΘΒ ΜΘ ΡΣ; ΡΟΓ ΡΘ ΡΨΒ ΣΡΓΒΘΘΒ ΧΛΛ ΜΔ ΡΨΒ ΤΔΓΓΒΡΨ ΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ; ΨΨΒ ΡΘ ΘΝΣΘ ΡΨΒ ΩΡΟΔΝΓΛΨΒΜ ΧΘΩΨΒΜ ΤΣ ΡΘΓΓ, ΤΔΝΝΜ ΡΛΒ ΨΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ ΜΘ ΡΘΓΓ, ΒΔΨΘΡΘΒ ΡΔ ΜΨΘ Ρ ΔΨΓ ΣΝΨ; ϾΓΛΤΘΓ, ϾΓΛΤΘΓ ΒΓ ΡΨΒ ΤΔΓΓΒΡΨ ΛΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ. ΨΨΒ ΘΡΓΛΓ ΧΛΛ ΡΔ ΜΨΘ Ρ ΘΛΡΒΜΛΛΛ ΨΨΒ ΤΣ ΡΘΓΓ; ΡΟΓ ΝΓ Δ ΡΨΒ ΧΛΛ ΧΘΡΟ Χ ΝΘΓΡΒ ΜΘ ΩΨΒ ΨΛ Ρ ΘΛΡΒΜΛΛΛ ΤΣ ΡΘΓΓ Χ ΣΡΓΒΡΨΛ ΜΘ ΝΕΒΒΡΨ, ΨΨΒ ΡΘ ΘΝΣΘ ΡΨΒ ΩΡΟΔΝΓΛΨΒΜ ΧΘΩΨΒΜ ΤΣ ΡΘΓΓ.

44. ΨΨΒ ΨΛ ΡΨΒ ΩΕΔ ΤΘ ΤΒΣΒ ΧΛΛ ΤΣ ΡΘΓΓ ΣΤΕΩ ΡΜΤΘ ΡΓΨΔ, ΒΔΨΘΡΘΒ, Δ ΝΘ ΧΛΛ Δ ΤΣ ΡΘΓΓ Χ ΘΛΡΒΜΛΛΛ ΤΣ ΡΘΓΓ; ΡΟΓ ΝΓ Δ ΡΨΒ ΧΛΛ ΒΘΝΛ Χ ΝΨΘΣ ΜΘ ΩΨΒ ΨΛ Ρ ΘΛΡΒΜΛΛΛ ΤΣ ΡΘΓΓ, Δ ΡΜΤΘ ΧΛΛ ΡΨΒ ΝΘΝ Χ ΘΜΩΒΜΛΛΛ ΒΨΒ ΤΣ ΡΘΓΓ Χ ΝΘΓΡΒ, ΒΓΜ ΡΨΒ ΨΛΛ ΓΔ ΣΨΘΒΒΡΨΛ ΜΘ ΩΨΒ, ΧΛΛ ΡΔ Δ ΡΨΒ ΧΛΛ ΒΘΝΛ Χ ΝΨΘΣ ΜΘ ΝΕΒΒΡΨ, ΨΨΒ ΒΔΨΘΡΘΒ ΡΜΤΘ ΡΣ ΨΛ Χ ΔΨΝΒΜΓΛΨΔΣ. ΨΨΒ ΘΡΓΛΓ ΧΛΛ ΡΔ ΜΨΘ Ρ ΘΛΡΒΜΛΛΛ ΤΣ ΡΘΓΓ Χ ΣΡΓΒΡΨΛ ΜΘ ΝΕΒΒΡΨ, ΨΨΒ ΡΘ ΘΝΣΘ ΡΨΒ ΩΡΟΔΝΓΛΨΒΜ ΧΘΩΨΒΜ ΤΣ ΡΘΓΓ.

45. ΨΨΒ ΡΜΤΘ ΜΘ ΡΨΒ ΤΔΓΓΒΡΨΛ ΜΘ Χ ΤΨΛΛ ΜΘ ΘΛ ΡΘΓΓ, ΒΔΨΘΡΘΒ ΧΕΓΡ ΨΜΘ ΡΛΒ ΨΜΘ ΡΘΛ, ΨΨΒ ΘΛ ΘΡΓΛΓ ΜΨΘ ΩΡΟΔΝΓΛΨΒΜ; ΨΨΒ ΡΘ ΣΤΕΩ, ΒΔΨΘΡΘΒ, ΨΒ Δ ΝΟ ΜΘ Β ΡΟΟΛΛΒ ΧΕΓ

and the people shall offer for the whole congregation of the children of Israel; that there be no plague among the children of Israel when they come near unto the sanctuary to minister in the sanctuary of the LORD; even their burnt offering, and their sin offering, and their atonement.

46. And Moses and Aaron and the princes of the congregation numbered the children of the Kohathites after their families, and after the house of their fathers, from thirty years old and upward even until fifty years old, every one that entered into the service, that did work in the tabernacle of the congregation. And their number was two thousand seven hundred and fifty. This is the number of the families of the Kohathites, all that might do in the tabernacle of the congregation, which Moses and Aaron did number according to the commandment of the LORD by the hand of Moses.

47. And those that were numbered of the sons of Gershon, throughout their families, and throughout the house of their fathers, from thirty years old and upward even until fifty years old, every one that entered into the service, to do the work in the tabernacle of the congregation; even those that were numbered of them throughout their families, were two thousand six hundred and thirty. This is the number of the families of the sons of Gershon, all that might do in the tabernacle of the congregation, which Moses and Aaron did number according to the commandment of the LORD. And those that were numbered throughout the families of the sons of Merari, throughout their families, throughout the house of their fathers, from thirty years old and upward even until fifty years old, every one that entered into the service, according to their service in the tabernacle of the congregation; even those that were numbered of them by their charge, according to their service, were three thousand and two hundred. According to the commandment of the LORD they were numbered by the hand of Moses, every one according to his service, and according to his burden: thus were they numbered of him, as the LORD commanded Moses.

CHAPTER II.

1. And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying: The children of Israel shall pitch by their standards, with the ensigns of their fathers' houses: far off about the tent of meeting shall they pitch on every side thereof. And on the east side toward the sunrise shall they of the standard of the camp of Judah pitch according to their hosts: and the prince of the children of Judah shall be Nahshon the son of Amminadab. And his host, and those that were numbered of them, were threescore and fourteen thousand and six hundred. And by him shall pitch the tribe of Issachar: and the prince of the children of Issachar shall be Nethanel the son of Zuar. And his host, and those that were numbered of them, were fifty and four thousand and four hundred. Then the tribe of Zebulun: and the prince of the children of Zebulun shall be Eliab the son of Helon. And his host, and those that were numbered of them, were fifty and seven thousand and four hundred. All that were numbered of the camp of Judah were a hundred thousand and fourscore thousand and six thousand and four hundred, according to their hosts. They shall set forward first. On the south side shall be the standard of the camp of Reuben according to their hosts: and the prince of the children of Reuben shall be Elizur the son of Shedeur. And his host, and those that were numbered of them, were forty and six thousand and five hundred. And by him shall pitch the tribe of Simeon: and the prince of the children of Simeon shall be Shelumiel the son of Zurishaddai. And his host, and those that were numbered of them, were fifty and nine thousand and three hundred. Then the tribe of Gad: and the prince of the children of Gad shall be Eliasaph the son of Reuel. And his host, and those that were numbered of them, were forty and five thousand and six hundred and fifty. All that were numbered of the camp of Reuben were a hundred thousand and fifty and one thousand and four hundred and fifty, according to their hosts. They shall set forward second. Then the tent of meeting shall set forward with the camp of the Levites in the midst of the camp: as they encamp, so shall they set forward, every man in his place by their standards. On the west side shall be the standard of the camp of Ephraim according to their hosts: and the prince of the children of Ephraim shall be Elishama the son of Ammihud. And his host, and those that were numbered of them, were forty and thousand and five hundred. And by him shall be the tribe of Manasseh: and the prince of the children of Manasseh shall be Gamaliel the son of Pedahzur. And his host, and those that were numbered of them, were thirty and two thousand and two hundred. Then the tribe of Benjamin: and the prince of the children of Benjamin shall be Abidan the son of Gideoni. And his host, and those that were numbered of them, were thirty and five thousand and four hundred. All that were numbered of the camp of Ephraim were a hundred thousand and eight thousand and one thousand and four hundred, according to their hosts. They shall set forward third. The north side shall be the standard of the camp of Dan according to their hosts: and the prince of the children of Dan shall be Ahiezer the son of Ammishaddai. And his host, and those that were numbered of them, were threescore and two thousand and seven hundred. Then the tribe of Asher: and the prince of the children of Asher shall be Pagiel the son of Ocran. And his host, and those that were numbered of them, were forty and one thousand and five hundred. Then the tribe of Naphtali: and the prince of the children of Naphtali shall be Ahira the son of Enan. And his host, and those that were numbered of them, were fifty and three thousand and four hundred. All that were numbered of the camp of Dan were a hundred thousand and fifty and seven thousand and six hundred. They shall set forward hindmost by their standards. These are those that were numbered of the children of Israel by the house of their fathers: all that were numbered of the camps according to their hosts were six hundred thousand and three thousand and five hundred and fifty. But the Levites were not numbered among the children of Israel; as the LORD commanded Moses.

ΘΩ ΛΛΩ ΥΔΩ ΥΠ ΛΛ ΧΥΦ ΜΡΛΩ. ΡΟΦ ΥΠ ΦΙΡΔΘΖΓ ΘΘ ΤΩ ΦΕ, ΧΔΩ ΜΘ ΔΦ Β ΘΘΦΖΛΘΙΡΛΩ ΜΘ ΩΟΘΖΡ. ΛΛΘ ΥΠ ΘΛΩΠΓΖΓ ΛΩΩ ΤΩ ΘΘ ΧΔΩ Δ ΔΘ ΠΡΛΥΥΦΟΛΡΛΦ ΤΩ ΦΥΘ Β ΡΩΠ ΛΘΘΦΛΩ ΜΘ ΟΠ Χ ΓΛΛΘ ΜΘ ΘΔ ΡΘΧΖΦ, ΡΟΦ ΧΕ ΘΛΛΩΩ Β ΥΛΛΩ ΡΛΘΘ ΧΘΘ ΠΓΛΓΘ, ΡΟΦ Δ ΘΘΘΔΦ Χ ΥΟΘ ΧΔΩ Δ ΘΕ ΥΔΩ ΜΘ Χ ΓΛΛΘ ΜΘ ΩΜΘ. ΡΟΦ Χ ΡΘΩΛΖΦ ΜΘ ΘΔΛ ΛΛΩΠΛΩ ΥΘ, ΧΔΩ Δ ΘΕ ΠΓΛΥΦΠΘΒΘ ΘΔΛ ΤΩ ΟΠΘ ΡΛΩΤΩ Χ ΩΜΘ ΜΘ ΕΘΒΥΦΡΘΘ, ΛΛΘ Χ ΩΜΘ ΜΘ ΔΘΡΟΘ, ΛΛΘ Χ ΩΜΘ ΜΘ ΩΕΟΖΦ, ΛΛΘ Β ΧΕΕΘ. ΨΠΕΥΡΟΥ, Χ ΓΛΛΘ ΨΠΥΓ ΔΥ ΠΓΛΘΘΛΘ ΡΛΩΤΩ Χ ΠΖΥΒΘ, Δ ΘΩ ΛΛΩ ΥΔΩ, ΘΛΛ Χ ΓΛΛΘ ΨΠΥΓ ΔΥ ΠΓΛΘΘΛΘ ΩΜΘ ΛΛΘ ΡΛΩΤΩ ΧΟΦ ΨΩ ΔΥ ΛΛΩ ΜΘ Χ ΠΖΥΒΘ. ΨΠΕΥΡΟΥ, Δ ΡΛΠ ΦΥΓ ΟΡΟΛΛΘΟΛΛΩ ΡΛΩΤΩ ΟΔ ΧΟΘ, ΧΔΩ ΧΕ ΡΛΠ ΛΩ-ΥΟΠΔ ΧΟΦ ΠΓΛΘΘΛΘ ΩΥΧ ΓΛΛΘ ΨΠΥΓ ΔΥ ΛΛΩ ΜΘ ΠΖΥΒΘ Χ ΟΥΠΒΥΛΩ ΜΘ ΟΛΩ.

2. ΛΛΘ ΥΘ Δ ΠΖΘ ΧΔΩ Α ΟΔΩ ΥΟ, ΧΔΩ ΕΡΓΛΔ ΟΔ ΡΘΧΖΔ, ΠΟΦΔ, ΡΛΘ ΟΕΘ ΛΛ ΛΛΘ ΜΘ ΤΛΔΡΘΧΦΟΛΥΘ ΟΛΛΧΒΡΤΛΥΘ ΨΠΕ ΧΟΘ, ΥΠ ΟΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΧΔΩ Χ ΝΟΥΘ ΧΠΕΘ ΡΛΩΤΩ ΨΠΕ ΧΟΦΛ, ΧΕΥΘ, ΧΔΩ ΥΠ ΜΛΘ ΥΔΩ ΟΘΟ ΡΟΔ ΨΠΟ, ΝΟΠΔ, ΧΔΩ ΦΔ ΡΛΘ ΥΕΘ ΨΠΕ ΡΛΟΛΥΠ ΥΛΩΤΩ Χ ΠΥΘΛΡΔΥΛΧΘ ΔΓΟΛΧ; ΘΛΛ ΧΔΩ ΨΠΕ ΧΛΛΧ ΡΛΘ ΥΕΘ ΟΘ ΥΔΥΛΤΩ ΤΩ ΜΔΡ, ΧΛΩ ΔΧ ΓΟΟ ΥΕΔ ΛΛ ΧΛΛΘ ΜΘ Χ ΡΛΩΤΩ ΥΛ Χ ΓΛΛΘ ΜΘ ΤΥΔΟΛΧΘ.

3. ΛΛΘ ΥΠ ΩΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΧΔΩ Χ ΝΟΥΘ ΟΛΟΟΛΛΘΡΛΦ ΨΠΟ ΧΔΩ Δ, ΛΘΡΔ, ΛΛΘ ΟΔ ΘΨΛΧΨΛΛ, ΡΛΘ ΧΘΔΛ ΥΘΩΛΥΨΔ ΛΛΩΤΩ Χ ΓΛΛΘ ΜΘ ΩΘΥΟΧΓΛΩΟ, ΛΛΘ ΘΨΛΛ ΘΘΛ ΥΡΟΛΓΛ ΛΛΘ ΨΠΟ ΡΛΟΛΥΠ ΥΛΩΤΩ Χ ΠΥΘΛΡΔΥΛΧΘ.

4. ΛΛΘ ΥΠ ΩΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΧΔΩ Δ, ΛΘΡΔ, ΘΛΘ ΧΘΔΛ, ΜΛΧ ΟΔ ΘΨΛΧΨΛΛ, ΘΟ ΡΟΥΓ ΥΛΩΤΩ Χ ΠΥΘΛΡΔΥΛΧΘ ΤΩ ΘΟ ΛΓ ΤΩ ΩΘΥΟΧΓΛΩΟ. ΛΛΘ ΥΠ ΟΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΧΔΩ ΜΘ ΜΛΛΩ ΛΓ ΛΛΩΤΩ Χ ΨΘΘ ΜΘ ΥΡΟΛΓΛΩ, ΛΛΘ ΜΘ ΘΛΘ ΘΕΥ ΡΘΘΛΓ ΥΛ Χ ΧΔΩ ΜΘ ΥΡΟΛΓΛΩ, ΥΛΧΟΟΛΓΓ ΧΔΩ ΜΘ ΘΛΘ ΧΤΘΩ ΛΩΤΩ ΨΠΕ Χ ΠΛΥΘΧΘ ΜΘ Χ ΛΟΥΘ.

5. ΛΛΘ ΥΠ ΩΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΧΔΩ Χ ΝΟΥΘ ΘΛΘ ΧΦΡΛ Χ ΨΘΥΠ ΜΘ ΥΡΟΛΓΛΩ, ΛΛΘ ΟΥΧΟ ΨΠΕ ΨΘΧΨΟΥΘΘ, ΥΛΧΟΟΛΓΓ ΧΔΩ ΧΕ ΤΩΩ ΧΕΧΕ ΣΡΛΥΛΥ ΠΛΥΧ ΛΧ ΘΘΛ ΥΛΩΤΩ Χ ΠΛΥΘΧΘΛΧΧ ΤΩ Χ ΩΛΥΛΩ ΜΘ ΘΨ ΡΘΧΖΦ. ΛΛΘ ΥΠ ΩΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΧΔΩ ΧΓ ΜΘ ΣΡΛΥΛΥΘΓΛΩ ΥΛ Χ ΠΛΥΘΧΘΛΧΧ, ΘΘ-ΨΟΥΘ ΝΕΟΛΩ ΛΛΘ ΝΛΟΛΥΟΥΤΩ, ΛΛΘ ΤΩ ΜΘ Χ ΘΟΩΛΨΘ ΜΘ ΥΡΟΛΓΛΩ, ΛΛΘ Χ ΤΩ ΘΛΩΛΩ ΜΘ ΥΡΟΛΓΛΩ, ΛΛΘ ΧΕΧΕ ΡΛΘΥΤΩ, ΘΛΘ ΥΘΘΡΛΓ ΧΘΔΛΩΤΩ, ΛΛΘ ΜΘ ΘΛΘ ΧΤΘΩ ΛΩΤΩ ΨΠΕ ΧΟΦΛ, ΧΕΥΘ, ΧΔΩ ΧΕΧΕ ΡΛΘΥΤΩ ΘΛΘ ΧΤΘΩ ΛΩΤΩ ΨΠΕ ΧΟΦΛ, ΧΕΥΘ, ΧΔΩ ΧΕΧΕ ΡΛΘΥΤΩ.

6. ΛΛΘ ΥΠ ΩΕΟ ΤΩ ΤΘΘ ΥΠ Χ ΨΠΥΓ ΥΘΘΡΛΓΛΥΛΥ, ΧΕ ΜΛΧ ΘΘΘΧΨΛΛΘ ΤΩ ΥΘΩΛΥΨΔ ΛΛΩΤΩ Χ ΠΛΥΘΧΘ ΜΘ ΥΡΟΛΓΛΩ. ΛΛΘ ΥΘ Δ, ΛΘΡΔ, ΘΘΛΥ ΩΥΘΘΘ ΡΟΥ Χ ΥΘΨΘΛΥΛΧΘ ΜΘ ΧΕΧ ΥΘΨΘΛΧΘ, ΧΕΨΡΟΥ Δ ΘΧΤΩ ΛΩΤΩ ΧΓΩ, ΧΕΥΘ, ΧΕ, ΘΘΛ ΛΩΤΩ ΝΕΟΛΩ, ΛΛΘ ΛΩΤΩ ΝΛΟΛΥΟΥΤΩ, ΘΘΥΟΥΤΩ Λ ΕΧ ΟΔΛ ΣΛΟΘΛΧΧ ΘΛΥΛΧΕΛΥΛ; ΛΛΘ ΨΘ ΥΘ ΥΠ ΧΓΩ Λ ΕΧ ΘΟ ΥΘΨΘ ΥΛ ΛΟΧ ΥΘΨΘΛΧΘ, ΛΛΘ ΘΟ ΘΛΥΛΛΘ ΥΛ ΛΟΧ ΟΔΛΛΘΟ, ΧΓΩ Λ ΥΛΘ ΛΩΘ ΧΓΩ Δ, ΛΟΧ ΛΡΛΛΘΧΧ ΘΛΥΛΧΕΛΥΛ, ΡΟΘ ΘΛΘΟ ΛΩΤΩ ΛΟ, ΧΕ, ΛΛΘ ΘΩΓ ΛΛ ΣΟΘΟΔΟΛΓΓ ΡΟΥ ΛΟ? ΨΘ ΥΘ ΥΠ ΧΓΩ Λ ΥΛΘ ΛΩΠ ΥΘΨΘΛΧΘ ΝΕΟΛΩ Χ ΜΛΧΘ ΜΘ Χ ΠΛΥΘΧΘ? ΨΘ ΥΘ ΥΠ ΧΓΩ Λ ΥΛΘ ΡΛΥΘΛΛΛΩ ΧΓΩ Λ ΥΛΘ ΘΘΩ ΛΛ ΕΛΟΓΛΩ ΜΘ Χ ΠΛΥΘΧΘ? ΨΕ, ΛΛΘ ΘΘ ΥΘ ΥΠ ΧΓΩ Λ ΥΛΘ ΡΛΥΘΛΛΛΩ ΨΠΜΩ ΘΨΕΥ ΓΛΛΘ Χ ΠΛΥΘΧΘ ΨΠΥΓ ΘΛΘ ΡΟΥ ΛΘ, ΛΛ ΘΘΛΥΘΩΛΛΛΛ ΛΘ ΘΥ ΜΘ Χ ΨΛΛΘΘ ΜΘ ΠΕΘΡΛΩ, ΛΛΘ ΟΛΘΟ ΧΓΩ ΜΘ ΘΘΩ ΛΩΤΩ Χ ΨΖΟΛΨΘ? ΨΕ, ΛΛΘ ΘΘ ΥΘ ΥΠ ΧΓΩ Λ ΥΛΘ ΡΛΥΘΛΛΛΩ ΧΓΩ Χ ΠΛΥΘΧΘ ΥΘ ΕΘΒΥ ΤΩ ΘΟ ΟΥ ΓΛΛΘ ΛΟΟΛΘΘΛΛΩ ΤΩ ΨΠΕ ΜΛΥΘ; ΛΛΘ Χ ΟΥΠΒΥΛΩ ΜΘ ΟΛΩ, ΛΛ ΥΠ ΘΟ Β ΧΓΩ ΧΕ ΖΟΘΖΛΨΘΖΘ ΡΕΓ ΛΛ ΨΠΟ; ΨΠΕΥΡΟΥ ΓΩΩ ΛΘ Β ΡΕΓΡΘΓ ΤΩ ΨΠΟ. ΛΛΘ ΛΡ ΥΠ ΘΟ Β ΧΓΩ ΜΘ ΔΦ ΡΕΓΡΘΓ ΤΩ ΨΠΟ, ΜΘ ΔΛΓ ΡΘΩΕΛ Χ ΓΛΛΘ ΜΘ ΤΛΔΡΘΧΦ; ΛΛΘ Α ΔΛΓ ΛΟ ΓΩ ΘΛΟ

ΦΦΩΙΨΘΔ ΊΘΘΛΙΡΘ, ΧΥΩ Χ ΜΡΛΘ ΜΘ Χ ΝΟΛΘ ΒΥΙ Θ ΡΩΙΡΛΘ ΩΡΛΧΘΡΛΛΛΜ Χ ΘΘΧΩΛΡΛΩΒΡΛ ΜΘ ΩΘΧΘΩΡΛΝΧ ; ΡΟΛ ΘΙ ΙΛΜΘ ΨΩΜΡ Χ ΝΟΛΘ ΨΥΙ ΧΥΟΘΛ ΩΡΛΧΘΡΛΛΛΜ Χ ΘΘΧΩΛΡΛΩΒΡΛ ΜΘ ΩΘΧΘΩΡΛΝΧ, ΟΡΧΩ Θ ΡΩΙΡΛΘ. ΡΟΛ ΘΘΡΟΘΘ, Χ ΧΩΛΛΛ ΜΘ Χ ΝΟΛΘ ΧΘΧΨΙ ΧΘΛ ΊΘ ΧΩΛΨΘ ΜΛΡ ΧΥΧ ; ΡΟΛ ΘΘΡΟΘΘ, ΧΘ ΨΥΘ ΥΘΟΡΩΩΨΘ Χ ΊΙΨΡΛΩΛΘ, ΛΛΘ ΩΨΘΩΛΡΘ ΨΥΘ ΧΘ ΟΘΘΩ ΛΛΩΛΘ ΊΙΘΘΛΛ. ΛΛΘ ΧΘ ΨΥΘ ΧΟΛ ΊΘ ΊΘΕΘ ΛΛΙΘ Χ ΙΨΡ ΜΘ ΟΨ ΡΘΧΨΙΡ ΛΛΧΟΟΛΡΟ ΧΥΩ ΧΘ ΨΥΘ ΘΙΙΘΛΛ ΡΛΘ ΘΘ ΜΘ Χ ΙΛΛΘ.

7. ΛΘ ΘΘΡΟΘΘ, ΔΟ ΘΕ ΛΛΘΘ ΥΟ, ΧΥΩ ΛΡ Υ ΜΛΙ ΥΘΊΙΡΛΛ ΛΛΘΘ ΩΘΛΟΘΧΛΛΟ, Υ ΒΥΙ ΟΙΧΟ ΊΛΛΛΘ ΜΛΧ ΧΥΟ. ΛΛΘ ΛΘ, ΛΡ Υ ΨΥΘ ΟΛΛΧΘ, ΘΟ ΛΛ ΊΘ Χ ΙΛΛΘ, ΛΛΘ ΥΘΩΛΡΘΘΙΨ Χ ΜΡΛΘΘ ΨΥΛΡ Δ ΘΊΘΩ ΛΛΘΘ ΥΟ, ΧΥΩ ΛΡ Υ ΘΟ Υ ΜΛΙ ΟΙΧΟ ΊΛΛΛΘ ; ΡΟΛ ΧΡΘ Χ ΘΊΛΛΛΩ ΜΘ Χ ΝΟΛΘ ΟΡΛΧΘΡΛΛΛΜ ΘΘ ΧΥΩ Δ ΒΟΩ ΘΊΘΩ.

8. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΨΥΛΛΛ Δ, ΛΘΡΔ, ΨΥΘ ΘΊΘΟΟΛ ΧΘΘ ΜΡΛΘΘ ΛΛΘΘ ΘΨ ΘΨΛΧΨΛΛ, ΧΘ ΜΡΛ ΛΛΟΘΛΛ ΜΛΧ ΘΘ. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΧΘ ΘΛΘ ΣΩ ΧΘΧ ΨΛΛΘΘ ΛΛΘΘ ΘΨ—ΡΟΛ ΘΘΡΟΘΘ, ΧΘ ΜΡΛ ΛΟΩΘΘΘΛΜ ΤΟΙ—ΛΛΘ ΧΘ ΘΛΘ ΘΘΛΘΘ ΘΨ ΜΛΧ ΩΟΥΘΘ, ΡΟΛ ΧΘ ΘΟΩ ΊΘ ΊΘΩ ΛΛΘΘ ΘΨ ΙΛΡ, ΧΥΩ ΧΘ ΘΛΩ ΙΘΘ ΘΨ ΛΛ Χ ΜΛΙΘΜΛΛΛΜΘ ΊΘ Β ΘΘΘΒΘΘ ΘΨ ΜΛΙΘ ΘΘΧΘΩ.

9. ΒΙΜΩ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ Δ ΊΘΘΘΘ ΜΛΘΘ Χ ΝΟΛΘΘ, ΧΘΘΛΜ, Ο ΝΟΛΘΘ, ΛΟΩΟΘΘΛΜ ΊΘ ΘΨ ΡΘΙ ΨΜΛΙΘ ΛΛ ΛΛ Χ, ΜΛΙΩ ΧΘ ΘΘΛΙΘΡΛΛ ΘΨ ΡΛΜΘ Χ ΨΥΛΘΘ ΜΘ ΨΨ ΒΛΛΧΨΛΛ ; ΧΘ, ΘΘΛ ΘΛΘ ΘΨ ΧΩΛΛΜΙ ΧΥΩ Δ ΘΘ ΒΜΛΧΩ ΧΘΘ ΒΥΛΘΘ ΜΛΧ ΨΜΛΙΘ Δ ΛΩ ΒΘΛΘ.

10. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΨΥΛΛΛ Δ ΨΥΘ ΧΘΘ ΧΘΘ ΜΡΛΘΘ, ΒΘΛΟΘΩ, Χ ΒΥΛΘΘ ΜΡΛ ΝΟΧΩ ΡΛΜΘ ΜΡ ΨΨ ΨΥΛΘΘ ΛΛΘ ΡΘΩ, ΛΛΘ Δ ΧΩΛΘ ΒΘΛΟΛΘ ΨΨ ΒΛΛΧΨΛΛ, ΛΛΘ Δ ΧΩΙΘ ΛΛΩΛΘ ΧΥΩ ΛΘΩΛΛΧΩ.

11. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΧΘ ΜΡΛ ΛΛΟΘΛΛ ΜΛΧ ΨΨ ΛΘΩΛΛΧΩ, ΛΛΘ ΧΟΩ ΊΘ ΙΘ ΨΥΛΘΘ ΜΛΙΛΛ ΨΨ ; ΒΜΩ ΒΘΛΟΘΩ, ΜΡΛ ΜΘ Χ ΒΟΩΛΛΘ ΜΘ ΝΟΛΘΘΛΛ, ΧΘ, ΛΛΘ ΟΙΧΟ ΨΜΡ ΟΛΧΧΛ, ΛΛΘ ΜΡΛ ΜΘ Χ ΧΡΛΘ ΜΘ ΝΟΛΘΘΛΛ, ΘΙΘ ΊΙΘΘ ΜΛΧ ΨΨ ΒΛΛΧΨΛΛ, ΛΛΩΟΨΛΛ ΧΥΩ ΧΘ ΘΙΘ ΧΩΛΛΜΙ ΧΘΘ ΥΘΟΛΘΧΩ ; ΛΛΘ ΧΘ ΘΙΘ ΧΟΘ ΧΩΙΨΘΛΛ ΊΘ ΊΘΟΟ ΛΛΘ ΙΛΡ.

12. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΧΘ ΜΡΛ ΧΛΨΟΡΩΙ, ΒΟΟΟΘ ΜΘ ΧΘΧ ΛΙΘΩΙΘΛΛΘ, ΛΛΩΟ-ΟΛΡΟ ΧΥΩ ΧΘ ΘΙΘ ΘΘ ΘΟΛ ΒΟΛΟΘ ΟΛ, ΛΛΘ ΘΙΘ ΤΙΘΟΘ ΜΛΧ ΟΛ, ΧΥΩ Δ ΜΟΘ ΡΜΨΘΙΘ ΧΥΟ ΜΘ Χ ΙΛΛ ΧΥΩ ΧΘ ΘΡΛ ΛΘΩΛΛΧΩ ΟΛ.

13. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ Δ ΘΙΘ ΡΤΩΛΘΟΛ ΡΜΨΘΙΘ ΧΥΟ ΘΛ ΧΥΩ ΧΘ ΨΥΘ ΘΡΛ, ΛΛΘ Δ ΘΙΘ ΛΘΘΟΨΛ ΧΥΟ ΧΥΩ ΧΘ ΜΟΘ ΤΛΙΘ ΛΛΘΘ Χ ΝΟΛΘ ΧΘΧ ΩΛΘ ΡΟΨ ΡΜΨΘΙΘΛΛ. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΧΘ ΘΙΘ ΣΟ. ΛΛΘ ΘΡΛΛΨ ΧΘ ΨΥΘ ΘΡΛ ΤΙΘΛΛΘ ΛΛΘΘ Χ ΝΟΛΘ, ΜΘ ΘΙΘ ΛΘΩΛΛΧΩ ΤΙΘΘΡΛΩ ΜΛ ΘΨ ΟΛΛΛΨΛ ΛΟΡΜΨΘΙΘ Χ ΤΙΛΛΛ ΜΘ ΘΨ ΡΘΧΨΙΨ.

14. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΜΘ ΘΙΘ ΘΡΛ ΘΘΛ ΛΛΘΘ Χ ΤΙΛΛΛ ΜΘ ΘΨ ΡΘΧΨΙΨ. ΛΛΘ ΘΡΛΛΨ Δ ΛΛΘ ΨΨ ΒΛΛΧΨΛΛ, ΛΛΘ ΟΙ Χ ΨΘΘ ΜΘ ΝΟΛΘΘΛΛ, ΨΥΘ ΘΡΛ ΘΛΘ ΛΛΘΘ Χ ΤΙΛΛΛ ΜΘ ΨΨ ΡΘΧΨΙΨ, ΧΘ ΘΙΘ ΘΙΘ ΙΛΡΟΘΧ ΛΛΘΘ Χ ΝΟΛΘ ΧΘΧ ΩΛΘ ; ΛΛΘ ΧΘ ΘΙΘ ΜΡΛΨΙ ΧΛΟΟΙΨΡΧΘ ΛΛΘ ΒΜΛΛΛ ΛΡΛΨΙΛΛΘ ΛΛΘΘ ΨΛΟ.

15. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΜΘ ΨΥΘ ΩΛΧΧΘΙΘ ΤΙΘΩΛΧΧΘΙ ΟΙ ΟΛΛΛΙΨ ΜΘ ΧΟΘΘ ΜΘ ΛΡΘΛΙΙ ΩΛΛΘ, ΘΟΙ ΜΘ ΦΙΘΛ ΜΘ ΛΡΘΛΙΙ ΩΛΛΘ, ΛΛΘ ΟΙΧΟ ΜΘ Χ ΧΘΘ ΜΘ ΛΛΟΘ ΜΘ ΛΡΘΛΙΙ ΩΛΛΘ. ΛΛΘ ΛΩ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘΘ ΧΥΩ ΨΥΘΩ ΧΘ ΡΘΧΨΙΨ ΤΙΛΛΛΘ ΛΛ Χ ΜΛΙΘΜΛΛΛΜΘ, ΨΘ ΧΤΘΩ

МЧАЮ ЖЪ, ЗЪЕЧИ, ВЪЗРОЧЮВ, Ъ ГЧЖ ВЪЗЗЧВ Э ВЪЗЗЧ ; ОЪ, ЧЧ МЪЖЪТ ШМЧВВ, Ъ ГЧЖ ЗЪЭЧ Э ЄЧЗЖЧ. ЧЧЧВ ВЪЗРОЧЮВ, ВЪЗЮЮЄ ЖЕ Я ЬЧИ ГШЧС Ъ ГЧЖ ЗЪЭЧ, Ъ ГЧЖ ЧЪЭЧ ЧЮ ЧЪЭЧШЪЗ ЧЧ Я ЬОЧЪВ ВЪЗЮЮЄ ЖЕ ЧЧЪГЪ ЧЧВВ ОЧЪЮ ЖЕ ЗЪЧЭ ; РОЪ Ъ ГЧЖ ЧЪЭЧ ЧЮ ЗЪЛЮЄЪ ЪЖЯ ЗЕ, ЧЧВВ ОЧЪЮ ЭЪЧЧ ЖЕ ЖЕЪ ЗЪЭВ, ЬЧЧ В ЗЪЄЄВ. ЄЪЛЧ ВЪЗРОЧЮВ, ЬЄЭЛЧЧ ЧЧВВ ЬЧЭЪ-ЖЧЮЖЧЬ, Ъ РЪЪ ЖШЪЗВЪЗЧЧЬЧ ВЪЗЮЮЄ ЖЕ ЖО ; РОЪ ВЪЗРОЧЮВ, ЭЪЬГОЧ Ъ ЗО ЧЧ ЭЪ ВЪЄЭЭ, Э ВЪЪЧО ЧЧВВ ВЪЧЪЪЧ ШЧЮВЗЧЧЧЗЖЗ.

16. ЧЧВВ ЧЧ ЄШЭ ЧЮ ЪЗЪЖ ЖЧЧ Ъ ЗО Э ЭЧЧЧ, ЧЧВВ РЪ ШЖЄ ВЪЧЗЖЧ ЧЧ Э РШЖЧ ЮОВ: ЧЧВВ РЪ ЧЭЭЭ ЧЧВВ ЗЧЧВВ ВЪЗРОЧЮВ ЭЭ. ЧЧВВ ЧЧ ЄШЭ ЧЮ ЪЗЪЖ ЖЧЧ РЪ ЗЪЖЭЧ ЬЧЛЮ ЭЭ, ЧЧВВ ВЪЧВ ЭЭ РЖЬО РЧЭ. ЧЧВВ ЧЧ ЄШЭ ЧЮ ЪЗЪЖ ЖЧЧ ЖЄ Ъ РЖЮЮВ ЮЧЭ, Ъ ВЪЭРЧЧВ ЭЧЪЗЧЖЧЄ ЖЧЧ Ъ ШЖЄ ЧЧ Э ВЪЗЧЧЧ ЧЧВВ ВЪЧЪЪЧ ШЪЗЧ. ЧЧВВ ЪРЧЖЧЄ Ъ ГЧВ ЧЖЬЧЮВЧВ РОЪ Я ЗЪЗЪЭ ЖЄ ЭЖЧЧ ЧЧЪ ЧЧ ВЪЗЧОЧЖЗ, Ъ ВЪЭЮЧЧ ЧЮ ЗЧЄ ЬЧЛЮ Я ЬОЧЪВ, ЖЧЧ РЪ ШЧЗВ ГЧВ ЭЬЧЗЧЧ ЬЧ ЭЭ ЧЧЭЧЧЧЪЗЪЭЧЧЮЪВ ЖЄ ЧЪЗ ЧЖЬЧЮВЧВЧЪЗЪЗЧЗ.

17. ЧЧВВ ЧЧ ЄШЭ ЧЮ ЪЗЪЖ ЪРЧЖЧЄ Ъ ГЧВ ЖЧЧВЪЗЧ ЬЧЛЮ Я ЬОЧЪВ, Ъ ВЪЭРЧЧВ Э ЬЪЗЧ ЧЧВВ ЗЖЪЄВЬЗ РЭЪЮ. ЧЧВВ ЧЧ ЄШЭ ЧЮ ЪЗЪЖ ЖЧЧ Ъ ВЪЭРЧЧВ Э ЧЪЭ, ЧЪЮЭ РЪЮЧ ШЖЄ ВЪЭЭЧЖЧЗЪЮ ЧЮ ЭЪЄЭ ШЬЧЧ ГЧЖЧ.

18. ЧЧВВ ЧЧ ЄШЭ ЧЮ ЪЗЪЖ ЖЧЧ Ъ ВЪЧВ ЭЭ РОЪЬ, ЧЧВВ ЖЖЧЪЄЭ ЖЄ Я РЪЮЧ ЖЪЗЧЖЄ, ЧЧВВ Ъ ВЪЭРЧЧВ ЖЧЧ ЧЧ ШЖЄ ЭЭЭЧ ЗЪШЭЧ ЧЪВЄ ЭЭ ЖЧЧ Ъ ЖЄЧЗ ВЪЭЮЧЧ ЧЪЗЧЖЄ ЧЧ ЖЖЧЪЄЭ ЖЧЧ Ъ ЧЪЭЧЧЧЖЧЗЪЮ ЖЧЧ Ъ ГЧВ ЧЧЪ ЭЖЧЧ ЧЧ ЖЧЧ Ъ ЗЪЖЧЖЄ ЖЧЧ ЧЧ ЖЖЧЪЄЭ ЖЧЧ Ъ РЪЮЧ ЖЪЗЧЖЄ ЖЖЧЪЄЭ ЭЪЧЧ, ЧЧВВ Ъ ЭЭ ЖЧЧ ЖЖЧЪЄЭ ЖЧЧ ЧЧ ЖЖЧЪЄЭ ЭЭЭЧ ЗЪШЭЧ ЧЪВЄ ЭЭ ЖЧЧ Ъ ЖЄЧЗ ВЪЭЮЧЧ ЧЪЗЧЖЄ ЧЧ ЖЖЧЪЄЭ ЖЧЧ Ъ ЧЪЭЧЧЧЖЧЗЪЮ ЖЧЧ Ъ ЗЪЖЧЖЄ ЖЧЧ

22. And if any one shall take away from the house of the Lord, and from the court, and from the city, and from the country, and from the gates, and from the walls, and from the towers, and from the ships, and from the dockyards, and from the roads, and from the bridges, and from the ports, and from the fortresses, and from the castles, and from the cities, and from the boroughs, and from the villages, and from the hamlets, and from the houses, and from the granaries, and from the barns, and from the stables, and from the cowhouses, and from the sheepfolds, and from the pigsties, and from the goatfolds, and from the dovecots, and from the beehives, and from the mills, and from the fishponds, and from the warrens, and from the parks, and from the gardens, and from the orchards, and from the vineyards, and from the meadows, and from the pastures, and from the cornfields, and from the woods, and from the underwoods, and from the heaths, and from the moors, and from the fens, and from the waters, and from the watercourses, and from the fisheries, and from the ploughlands, and from the churches, and from the churchyards, and from the tithes, and from the offerings, and from the dues, and from the rights, and from the franchises, and from the liberties, and from the customs, and from the jurisdictions, and from the royalties, and from the courts, and from the halls, and from the chambers, and from the cellars, and from the vaults, and from the dungeons, and from the prisons, and from the stocks, and from the gallows, and from the pillories, and from the tumbrels, and from the scolds' bridles, and from the carts, and from the wains, and from the sumpters, and from the coffers, and from the treasuries, and from the exchequers, and from the mints, and from the stamps, and from the seals, and from the weights, and from the measures, and from the standards, and from the balances, and from the beams, and from the scales, and from the money, and from the gold, and from the silver, and from the plate, and from the jewels, and from the precious stones, and from the rings, and from the girdles, and from the bracelets, and from the armlets, and from the mantles, and from the hoods, and from the caps, and from the crowns, and from the sceptres, and from the orbs, and from the swords, and from the maces, and from the spears, and from the pikes, and from the daggers, and from the knives, and from the bucklers, and from the escutcheons, and from the helmets, and from the hauberks, and from the coats of mail, and from the plate armour, and from the gauntlets, and from the boots, and from the spurs, and from the saddles, and from the bridles, and from the stirrups, and from the horses, and from the mares, and from the foals, and from the colts, and from the fillies, and from the oxen, and from the bulls, and from the cows, and from the heifers, and from the calves, and from the rams, and from the ewes, and from the lambs, and from the goats, and from the he-goats, and from the she-goats, and from the kids, and from the boars, and from the sows, and from the pigs, and from the bacon, and from the hogs, and from the dogs, and from the bitches, and from the whelps, and from the cats, and from the she-cats, and from the kittens, and from the mice, and from the rats, and from the weasels, and from the ferrets, and from the hares, and from the rabbits, and from the conies, and from the deer, and from the harts, and from the hinds, and from the bucks, and from the does, and from the fawns, and from the roes, and from the stags, and from the hinds, and from the calves, and from the wild boars, and from the sows, and from the pigs, and from the wolves, and from the she-wolves, and from the whelps, and from the foxes, and from the she-foxes, and from the cubs, and from the bears, and from the she-bears, and from the cubs, and from the lions, and from the lionesses, and from the whelps, and from the leopards, and from the she-leopards, and from the cubs, and from the panthers, and from the she-panthers, and from the cubs, and from the tigers, and from the she-tigers, and from the cubs, and from the elephants, and from the she-elephants, and from the calves, and from the camels, and from the she-camels, and from the colts, and from the dromedaries, and from the she-dromedaries, and from the colts, and from the asses, and from the she-asses, and from the colts, and from the mules, and from the she-mules, and from the colts

ΧΑΙ ΕΓΩ ΚΑΜΝΩ ΚΑΙ ΤΗΜΕΡΟΝ ΟΥ ΘΕΛΩ Ο ΡΗΘΗΝΑΙ ΜΕ ΚΑΙ ΕΞΑΠΙΝΑΣ ΜΕ ΤΟ ΛΕΓΕΙΝ; ΔΟΣ ΜΟΙ ΚΑΙ ΕΓΩ ΛΕΓΕΙΝ ΚΑΙ ΕΓΩ ΜΕΡΟΣ ΤΙ ΘΕΛΩ ΕΙΠΕΙΝ ΜΕ ΤΟ ΛΕΓΕΙΝ, Ο ΡΗΘΗΝΑΙ ΜΕ ΤΟ ΛΕΓΕΙΝ ΚΑΙ ΕΓΩ ΜΕΡΟΣ ΤΙ ΘΕΛΩ ΕΙΠΕΙΝ ΜΕ ΤΟ ΛΕΓΕΙΝ; ΔΟΣ ΜΟΙ ΚΑΙ ΕΓΩ

ասդանէ. Կին ըրդանէ եւ բնե ընդանդրեցե ե Ցաջեցե աւե ասդանէ, եւ ընգե ընձեւնե կին ցեե ե ցեւե աշ ե աւրնե.

6. Կին ու գեշ դե ղեցե ըրդանէ շե բեցնէե բնե ցղշգեն ցեց աւրնեց, եւ ցղշեցե ւրկդե ե ցեւե ցեցնեւրկդե գրկցեւրկդե ե Ացեցդե փաւշ ընգե ե ղեւեշե ւցրկ ե Շւեցե ; կին ընե գեցե ե ցեւե ցեցնեւրկդե գրկցեւրկդե ե ընդեցեւրկդե աշ ե Շւեցե ւե ւրկընեցեր. Կին ըրդանէ ցէ բնե ցղշգեն ե Ցաջեցե, եւ ընգե ղեւե շե բեցնէե կին ցեե ե ցեւե ցեցնեւրկդե գրկցեւրկդե ե ընդեցեւրկդե աշ ե Շւեցե ւե ւրկընեցեր.

7. Ակ, ձեկ շե բեցնէե ցղշեց շրշ գրկցեւրկդե ե Շւեցդեցե, կին ցեցե գրկցեւրկդե ե բնե ցղշգեն ցեց աւրնեց, եւ ցղշեցե ւրկդե ե ցեւե ցեցնեւրկդե գրկցեւրկդե ե ընդեցեւրկդե աշ ե Շւեցե ւե ւրկընեցեր. Կին ըրդանէ ե փեց աշ ւեղեցդեն ընգե ե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ընդեցեւրկդե ւրկ, կին ընգե ե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ցեւե աշ ե ւրկ. Փաւեւրցե, եւ ցղշ ցեց ու շրեց կեցե ե ցեւե աշ ե ցեց ե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ցեւե աշ ե ւրկընեցեր ե ընդեցեւրկդե աշ ե ցեց եւ ե ցեւե աշ ե ւրկընեցեր. Կին ըրդանէ ե փեց աշ ւեղեցդեն ընգե ե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ընդեցեւրկդե ւրկ, կին ընգե ե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ցեւե աշ ե ւրկ. Փաւեւրցե, եւ ցղշ ցեց ու շրեց կեցե ե ցեւե աշ ե ցեց ե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ցեւե աշ ե ւրկընեցեր ե ընդեցեւրկդե աշ ե ցեց եւ ե ցեւե աշ ե ւրկընեցեր.

8. Կին ու գեշ դե ղեցե ըրդանէ ւ, կեցե, ե ւրկընե ու ե ցեցնեւրկդե աշ շե բեցնէե, ցղշեցնեւրկդե ե ւրկընե փաւշ եւ ցղշ ցեցե ; կին ցղշգեն ե ւրկընե փաւշ եւ ցղշ ցեցե ; փաւշ ղեւե եւ ցեցնեւրկդե բե ղեշ ցեցե ե ցեւե աշ ե ցեց եւ ցղշ ցեցե ; ւ, կեցե, աշ ցեցնեւրկդե ցղշգեն, ցղշ ւ շե ցեցե ցե, կին ընե ղեւե, կին ցղշ ու աշ ցեց ւրկընե ե ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ցեւե աշ ե ցեց եւ ցղշ ցեցե ցե ցղշգեն ցեցնեւրկդե ւրկդե ե ցեւե աշ ե ւրկընեցեր

שמו, ואת זכרי לדר דר. 16 לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יהוה אלהי אבתיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים. 17 ואמר אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש. 18 ושמעו לקלך ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים ואמרתם אליו יהוה אלהי העברים נקרה עלינו ועתה נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו. 19 ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים להלך ולא ביד חזקה. 20 ושלחתי את ידי והכיתי את מצרים בכל נפלאתי אשר אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח אתכם. 21 ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם. 22 ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת ושמתם על בניכם ועל בנתיכם וניצלתם את מצרים׃

4 1 ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקלי כי יאמרו לא נראה אליך יהוה׃ 2 ויאמר יהוה אליו מה זה בידך ויאמר מטה׃ 3 ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויברח משה מפניו׃ 4 ויאמר יהוה אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו׃ 5 למען יאמינו כי נראה אליך יהוה אלהי אבתם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב׃ 6 ויאמר יהוה לו עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצאה והנה ידו מצרעת כשלג׃ 7 ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצאה מחיקו והנה שבה כבשרו׃ 8 והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האת הראשון והאמינו לקול האת האחרון׃ 9 והיה אם לא יאמינו גם לשני האתות האלה ולא ישמעו לקלך ולקחת מימי היאר והשפכת היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו ליבשה דם׃ 10 ויאמר משה אל יהוה בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי׃ 11 ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יהוה׃ 12 ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר׃ 13 ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח׃ 14 ויחר אף יהוה במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו׃ 15 ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון׃ 16 ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים׃ 17 ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתת׃

18 וילך משה וישב אל יתר חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום׃ 19 ויהוה אמר אל משה במדין לך שוב מצרימה כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך׃ 20 ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמר וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו׃ 21 ויאמר יהוה אל משה בלכתך לשוב מצרימה ראה כל המפתים אשר שמתי בידך ועשית אתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם׃ 22 ואמרת אל פרעה כה אמר יהוה בני בכרי ישראל׃ 23 ואמר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אנכי הרג את בנך בכרך׃ 24 ויהי בדרך במלון ויפגשהו יהוה ויבקש המיתו׃ 25 ותקח צפרה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי׃ 26 וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולת׃ 27 ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשהו בהר האלהים וישק לו׃ 28 ויגד משה לאהרן את כל דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האתת אשר צוהו׃ 29 וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל׃ 30 וידבר אהרן את כל הדברים אשר דבר יהוה אל משה ויעש האתת לעיני העם׃ 31 ויאמן העם וישמעו כי פקד יהוה את בני ישראל וכי ראה את עניים ויקדו וישתחוו׃

5 1 ואחרי כן באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר יהוה אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו לי במדבר׃ 2 ויאמר פרעה מי יהוה אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל לא ידעתי את יהוה וגם את ישראל לא אשלח׃ 3 ויאמרו אלהי העברים נקרה על אלהינו נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו פן יפגענו בדבר או בחרב׃ 4 ויאמר אלהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפרעו את העם ממעשיו לכו לסבלתיכם׃ 5 ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ והשבתם אתם מסבלתם׃ 6 ויצו פרעה ביום ההוא את הנגשים בעם ואת שטריו לאמר׃ 7 לא תספו לתת תבן לעם כתמל שלשם הלבנים הם יהלכו וקששו להם תבן׃ 8 ואת מתכנת הלבנים אשר הם עשים תמל שלשם תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי נרפים הם על כן הם צעקים לאמר נלכה נזבחה לאלהינו׃ 9 תכבד העבדה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו בדברי שקר׃ 10 ויצאו נגשי העם ושטריו ויאמרו אל העם לאמר כה אמר פרעה איני נתן לכם תבן׃ 11 אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבדתכם דבר׃ 12 ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקשש קש לתבן׃ 13 והנגשים אצים לאמר כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן׃ 14 ויכו שטרי בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקכם ללבן כתמל שלשם גם תמול גם היום׃ 15 ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך׃ 16 תבן לעבדיך אין ולבנים אמרים לנו עשו והנה עבדיך נמכה וחטאת עמך׃ 17 ויאמר נרפים אתם נרפים על כן אתם אמרים נלכה נזבחה ליהוה׃ 18 ועתה לכו עבדו כי תבן לא יתן לכם וכתכן לבנים תתנו׃ 19 וירעו שטרי בני ישראל כי באמר לא תגרעו מלבניכם דבר יום ביומו׃ 20 ויפגעו את משה ואת אהרן נצב לקראתם בצאתם מעם פרעה׃ 21 ויאמרו אלהם יראה יהוה עליכם וישפט אשר הבאשתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לתת חרב בידם להרג אתנו׃ 22 וישב משה אל יהוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני׃ 23 ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך׃

6 1 ויאמר יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו׃ 2 וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יהוה׃ 3 וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם׃ 4 וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגריהם אשר גרו בה׃ 5 וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי׃ 6 לכן אמר לבני ישראל אני יהוה והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים׃ 7 ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים׃ 8 והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני יהוה׃ 9 וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה׃ 10 וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 11 בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו׃ 12 וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים׃ 13 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים׃ 14 אלה ראשי בית אבתם בני ראובן בכר ישראל חנוך ופלוא חצרון וכרמי אלה משפחת ראובן׃ 15 ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן השלמית אלה משפחת שמעון׃ 16 ואלה שמות בני לוי לתלדתם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי מאה שנה ושלשים ושבע שנים׃ 17 בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם׃ 18 ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת מאה שנה ושלשים ושבע שנים׃ 19 ובני מררי מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לתלדתם׃ 20 ויקח עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם מאה שנה ושלשים ושבע שנים׃ 21 ובני יצהר קרח ונפג וזכרי׃ 22 ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי׃ 23 ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת איתמר׃ 24 ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחת הקרחי׃ 25 ואלעזר בן אהרן עזבה לו מבנות פוטיאל לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלוים למשפחתם׃ 26 הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבתם׃ 27 הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה והוא אהרן׃ 28 ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ מצרים׃ 29 וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה דבר אל פרעה מלך מצרים את כל אשר אני דבר אליך׃ 30 ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה׃

7 1 ויאמר יהוה אל משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך׃ 2 אתה תדבר את כל אשר אצוך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה ושלח את בני ישראל מארצו׃ 3 ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים׃ 4 ולא ישמע אלכם פרעה ונתתי את ידי במצרים ויצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים׃ 5 וידעו מצרים כי אני יהוה בנטתי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם׃ 6 ויעש משה ואהרן כאשר צוה יהוה אתם כן עשו׃ 7 ומשה בן שמנים שנה ואהרן בן שלש ושמנים שנה בדברם אל פרעה׃ 8 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃ 9 כי ידבר אלכם פרעה לאמר תנו לכם מופת ואמרת אל אהרן קח את מטך והשלך לפני פרעה יהי לתנין׃ 10 ויבא משה ואהרן אל פרעה ויעשו כן כאשר צוה יהוה ויהשלך אהרן את מטהו לפני פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין׃ 11 ויקרא גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם המה חרטמי מצרים בלהטיהם כן׃ 12 ויטלכו איש מטהו ויהיו לתנינם ויבלע מטה אהרן את מטותם׃ 13 ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה׃ 14 ויאמר יהוה אל משה כבד לב פרעה מאן לשלח העם׃ 15 לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאר והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך׃ 16 ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את עמי ויעבדני במדבר והנה לא שמעת עד הנה׃ 17 כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר בארה והפכו לדם׃ 18 והדגה אשר ביאר תמות ובאש הארה ונלאו מצרים לשתות מים מן היאר׃ 19 ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן קח מטך ונטה ידך על מימי מצרים על נהרתם על יאריהם ועל אגמיהם ועל כל מקוה מימיהם ויהיו דם והיה דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים׃ 20 ויעשו כן משה ואהרן כאשר צוה יהוה וירם במטה ויך את המים אשר בארה לעיני פרעה ולעיני עבדיו ויהפכו כל המים אשר בארה לדם׃ 21 והדגה אשר ביאר מתה ויבאש היאר ולא יכלו מצרים לשתות מים מהיאר ויהי הדם בכל ארץ מצרים׃ 22 ויעשו כן חרטמי מצרים בלהטיהם ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה׃ 23 ויפן פרעה ויבא אל ביתו ולא שת לבו גם לזאת׃ 24 ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי היאר׃ 25 וימלאו שבעת ימים אחרי הכות יהוה את היאר׃ 26 ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני׃ 27 ואם מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף את כל גבולך בצפרדעים׃ 28 ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך׃ 29 ובך ובעמך ובכל עבדיך יעלו הצפרדעים׃

8 1 ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את ידך במטך על הנהרת על היארים ועל האגמים והעל את הצפרדעים על ארץ מצרים׃ 2 ויט אהרן את ידו על מימי מצרים ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים׃ 3 ויעשו חרטמם בלהטיהם ויעלו את הצפרדע על ארץ מצרים׃ 4 ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר חלו אל יהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו ליהוה׃ 5 ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשארנה׃ 6 ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיהוה אלהינו׃ 7 וסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומעמך רק ביאר תשארנה׃ 8 ויצא משה ואהרן מעם פרעה ויצעק משה אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה׃ 9 ויעש יהוה כדבר משה וימתו הצפרדעים מן הבתים מן החצרות ומן השדות׃ 10 ויכמרו אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ׃ 11 ויראה פרעה כי היתה הרוחה וכבד את לבו ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה׃ 12 ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את מטך והך את עפר הארץ והיה לכנם בכל ארץ מצרים׃ 13 ויעשו כן ויט אהרן את ידו במטהו ויך את עפר הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל עפר הארץ היה כנם בכל ארץ מצרים׃ 14 ויעשו כן החרטמם בלהטיהם להוציא את הכנם ולא יכלו והכנם היה באדם ובבהמה׃ 15 ויאמרו החרטמם אל פרעה אצבע אלהים היא ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה׃ 16 ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יצא המימה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני׃ 17 כי אם אין אתה משלח את עמי הנני משלח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר המה עליה׃ 18 והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ׃ 19 ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר יהיה האת הזה׃ 20 ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד בית פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב׃ 21 ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ׃ 22 ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו׃ 23 דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו כאשר יאמר אלינו׃ 24 ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו ללכת התפללו בעדי׃ 25 ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יהוה וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק אל יסף פרעה התל לבלתי שלח את העם לזבח ליהוה׃ 26 ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ 27 ויעש יהוה כדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר אחד׃ 28 ויכבד פרעה את לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את העם׃

9 1 ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ודברת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני׃ 2 כי אם מאן אתה לשלח ועודך מחזיק בם׃ 3 הנה יד יהוה היתה במקנך אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד׃ 4 והפלה יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימות מכל לבני ישראל דבר׃ 5 ויתן יהוה מועד לאמר מחר יעשה יהוה הדבר הזה בארץ׃ 6 ויעש יהוה את הדבר הזה ממחרת ותמת כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד׃ 7 וישלח פרעה והנה לא מת מקנה ישראל עד אחד ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם׃ 8 ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן ויזרקהו משה השמים לעיני פרעה׃ 9 והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה לשחין פרחת אבעבעת במצרים׃ 10 ויקחו את פיח הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרקהו משה השמים ויהי שחין פרחת אבעבעת באדם ובבהמה׃ 11 ולא יכלו החרטמם לעמד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטמם ובכל מצרים׃ 12 ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה אל משה׃ 13 ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני׃ 14 כי בפעם הזאת אנכי שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ׃ 15 כי עתה שלחתי את ידי ואך אתך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ׃ 16 ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ׃ 17 עודך מסתולל בעמי לבלתי שלחם׃ 18 הנני משיר כעת מחר ברד כבד מאד אשר לא היה כמהו במצרים למן היום הוסדה ועד עתה׃ 19 ועתה שלח העז את מקנך ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הביתה וירד עליהם הברד וימתו׃ 20 הירא את דבר יהוה מעבדי פרעה הניס את עבדיו ואת מקנהו אל הבתים׃ 21 ואשר לא שם לבו אל דבר יהוה ויעזב את עבדיו ואת מקנהו בשדה׃ 22 ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על השמים ויהי ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל הבהמה ועל כל עשב השדה בארץ מצרים׃ 23 ויט משה את מטהו על השמים ויהוה נתן קלת וברד ותהלך אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים׃ 24 ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי׃ 25 ויך הברד בכל ארץ מצרים את כל אשר בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה שבר׃ 26 רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה ברד׃ 27 וישלח פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם חטאתי הפעם יהוה הצדיק ואני ועמי הרשעים׃ 28 עתרו אל יהוה ורב מהיות קלת אלהים וברד ואשלחה אתכם ולא תספון לעמד׃ 29 ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל יהוה הקלת יחדלון ולא יהיה עוד הברד למען תדע כי ליהוה הארץ׃ 30 ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה אלהים׃ 31 והפשתה והשערה נכתה כי השערה אביב והפשת גבעל׃ 32 והחטה והכסמת לא נכתו כי אפלת הנה׃ 33 ויצא משה מעם פרעה את העיר ויפרש כפיו אל יהוה ויחדלו הקלת והברד ומטר לא נתך ארצה׃ 34 וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו׃ 35 ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה׃

10 1 ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו׃ 2 ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה׃ 3 ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענת מפני שלח עמי ויעבדני׃ 4 כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבלך׃ 5 וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה׃ 6 ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה׃ 7 ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ 8 וישב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי ההלכים׃ 9 ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנתינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו׃ 10 ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ 11 לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ 12 ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וכל עשב הארץ כל אשר הותיר הברד׃ 13 ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויהוה נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה היה הבקר ורוח הקדים נשא את הארבה׃ 14 ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ 15 ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ 16 ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם׃ 17 ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ועתרו אל יהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ 18 ויצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ 19 ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה וידף אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ 20 ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ 21 ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ 22 ויט משה את ידו על השמים ויהי חשך אפל בכל ארץ מצרים שלשת ימים׃ 23 לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ 24 ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ 25 ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליהוה אלהינו׃ 26 וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד באנו שמה׃ 27 ויחזק יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ 28 ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ 29 ויאמר משה כן דברת לא אסף עוד ראות פניך׃

11 1 ויהוה אמר אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה׃ 2 דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעתה כלי כסף וכלי זהב׃ 3 ויתן יהוה את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם׃ 4 ויאמר משה כה אמר יהוה כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים׃ 5 ומת כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה׃ 6 והיתה צעקה גדלה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה ואשר כמהו לא תסף׃ 7 ולכל בני ישראל לא חרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל׃ 8 וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף׃ 9 ויהוה אמר אל משה לא ישמע אלכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים׃ 10 ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו׃

12 1 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר׃ 2 החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה׃ 3 דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית׃ 4 ואם ימעט הבית משה מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה׃ 5 שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו׃ 6 והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים׃ 7 ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזזת ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃ 8 ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו׃ 9 אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו׃ 10 ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו׃ 11 וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעלכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה׃ 12 ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה׃ 13 והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים׃ 14 והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃ 15 שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל מצה ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השבעי׃ 16 וביום הראשון מקרא קדש ומקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ 17 ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם׃ 18 בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות עד יום האחד ועשרים לחדש בערב׃ 19 שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ׃ 20 כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות׃ 21 ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח׃ 22 ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר׃ 23 ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזזת ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ 24 ושמרתם את הדבר הזה לך ולבניך עד עולם׃ 25 והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ 26 והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ 27 ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ 28 וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואת אהרן כן עשו׃ 29 ויהי בחצי הלילה ויהוה הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה׃ 30 ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת׃ 31 ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יהוה כדברכם׃ 32 גם צאנכם גם בקרכם קחו כדברכם לכו וברכתם גם אתי׃ 33 ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים׃ 34 וישא העם את בצקו טרם יחמץ משארתם צרת בשמלתם על שכמם׃ 35 ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת׃ 36 ויהוה נתן את חן העם בעיני מצרים ויהשאילום ויניצלו את מצרים׃ 37 ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי הגברים מלבד טף׃ 38 וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד׃ 39 ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו מפני מצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם׃ 40 ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה׃ 41 ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים׃ 42 ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם׃ 43 ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו׃ 44 וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו׃ 45 תושב ושכיר לא יאכל בו׃ 46 בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר אל חוץ ועצם לא תשברו בו׃ 47 כל עדת ישראל יעשו אתו׃ 48 וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו׃ 49 תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם׃ 50 ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואת אהרן כן עשו׃ 51 ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על צבתם׃

13 1 ויקדש כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא׃ 2 ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ׃ 3 היום אתם יצאים בחדש האבי׃ 4 והיה כי יבאך יהוה אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והחוי והיבוסי אשר נשבע לאבתיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את העבדה הזאת בחדש הזה׃ 5 שבעת ימים תאכל מצת וביום השבעי חג ליהוה׃ 6 מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל גבלך׃ 7 והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי

ברוב ימי תחי בקרב. יהוה י שמעתי שמעך יראתי פעלך יהוה בקרב שניך הודיע בקרב רגז תזכר. יהוה מתימן יבוא ואל מהר פארן סלה כסה שמים והלתו מלאה הארץ. ונגה כאור תהיה קרנים מידו לו ושם חבית עזו. לפניו ילך דבר ויצא רשפי אש לרגליו. עמד וימד ארץ ראה וינתר גוים ותתפצנ הרי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו. תחת און אראה אהלי משען יריעות ארץ מדין. הבנהרים חרה יהוה אם בנהרים אפיך אם בים עברתך כי תרכב על סוסיך רכבתיך ישועה. עריך תעיר קשת שבעת אמרי סלה נהרות תבקע ארץ. ראוך יחילו חלי מים עבר תן אבן קולה נשא ידים רום שמש ירח עמד לאור חציך יהלכו לאור נגה ברקת צעדה. באפ תצעד ארץ בזעם תדוש גוים. יצאת לישע עם לישע את משיחך מחצת ראש מבית רשע ערות יסוד עד צואר סלה. נקבת בבדיו ראשי פרזנו יסערו לפזני עלצם כאכל עני במסתר. דרכת בים סוסיך חמר מים רבים. שמעתי ותרגז בטני לקול צלצלו שפתי תבא רקבון בעצמי ותחתי תרגז למו אנוח ליום צרה לעלות לעם יגודנו. כי תאנה לא תפרח ואין יבול בגפנים כחש מעשה זית ושדמות לא עשה אכל מצודה מעדר ומבקר מצאן ואין בקרים. ואני ביהוה אעלזה אגילה באלהי ישעי. יהוה אדני חילי וישם רגלי כאילות ועל במתי ידריכני למנצח בנגינתי.

CAP. III.

1. תפלה לחבקוק הנביא על שגיונות.

2. יהוה שמעתי שמעך יראתי יהוה פעלך בקרב שניך בקרב הודיע ברגז רחם תזכר.

3. אלוה מתימן יבוא וקדוש מהר פארן סלה כסה שמים ותהלתו מלאה הארץ.

4. ונגה כאור תהיה קרנים מידו לו ושם חבית עזו.

5. לפניו ילך דבר ויצא רשפי אש לרגליו.

6. עמד וימד ארץ ראה וינתר גוים ותתפצנ הרי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו.

7. תחת און אראה אהלי משען יריעות ארץ מדין.

8. הבנהרים חרה יהוה אם בנהרים אפיך אם בים עברתך כי תרכב על סוסיך רכבתיך ישועה.

9. עריך תעיר קשת שבעת אמרי סלה נהרות תבקע ארץ.

10. ראוך יחילו חלי מים עבר תן אבן קולה נשא ידים רום שמש ירח עמד לאור חציך יהלכו לאור נגה ברקת צעדה.

11. באפ תצעד ארץ בזעם תדוש גוים.

12. יצאת לישע עם לישע את משיחך מחצת ראש מבית רשע ערות יסוד עד צואר סלה.

13. נקבת בבדיו ראשי פרזנו יסערו לפזני עלצם כאכל עני במסתר.

14. דרכת בים סוסיך חמר מים רבים.

15. שמעתי ותרגז בטני לקול צלצלו שפתי תבא רקבון בעצמי ותחתי תרגז למו אנוח ליום צרה לעלות לעם יגודנו.

16. כי תאנה לא תפרח ואין יבול בגפנים כחש מעשה זית ושדמות לא עשה אכל מצודה מעדר ומבקר מצאן ואין בקרים.

17. ואני ביהוה אעלזה אגילה באלהי ישעי. יהוה אדני חילי וישם רגלי כאילות ועל במתי ידריכני למנצח בנגינתי.

18. ואני ביהוה אעלזה אגילה באלהי ישעי. יהוה אדני חילי וישם רגלי כאילות ועל במתי ידריכני למנצח בנגינתי.

20. ויאמר לא תוכל לראת את פני כי לא יראני האדם וחי׃ ויאמר יהוה הנה מקום אתי וניצבת על הצור׃ והיה בעבר כבודי ושמתיך בנקרת הצור וחפתי כפי עליך עד עברי׃ והסרתי את כפי וראית את אחרי ופני לא יראו׃ ויאמר יהוה אל משה פסל לך שני לחת אבנים כראשנים ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת׃ והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש הר׃ ואיש לא יעלה עמך וגם איש אל יראה בכל ההר גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא׃ ויפסל שני לחת אבנים כראשנים וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה יהוה אתו ויקח בידו שני לחת אבנים׃ וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה׃ ויעבר יהוה על פניו ויקרא יהוה יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים׃ ויחפז משה ויקד ארצה וישתחו׃ ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו׃ ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאת אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבו את מעשה יהוה כי נורא הוא אשר אני עשה עמך׃ שמר לך את אשר אנכי מצוך היום הנני גרש מפניך את האמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי׃ השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ אשר אתה בא עליה פן יהיה למוקש בקרבך׃ כי את מזבחתם תתצון ואת מצבתם תשברון ואת אשריו תכרתון׃ כי לא תשתחוה לאל אחר כי יהוה קנא שמו אל קנא הוא׃ פן תכרת ברית ליושב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך ואכלת מזבחו׃ וכי תקח מבנתיו לבניך וזנו בנתיו אחרי אלהיהם והזנו את בניך אחרי אלהיהם׃ אלהי מסכה לא תעשה לך׃ את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים׃ כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה׃ ופטר חמור תפדה בשה וכי לא תפדה וערפתו כל בכור בניך תפדה ולא יראו פני ריקם׃ ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת׃ וחג שבעות תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה׃ שלשה פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון יהוה אלהי ישראל׃ כי אורש גוים מפניך והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה׃ לא תשחט על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח׃ ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ ויאמר יהוה אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל׃ ויהי שם עם יהוה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים׃

28. ויהי הוא עמו שם ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא

ΛΗΘ Χ ΕΗΩΛΙ ϑΛΘ ΡΛΗΘ ΘΘ, ΒΘΨΡΟΙΘ ΥΨ ϑΘΘ, ΛΗΘ ΟΙΘΟ Χ ϑΘΘ ΜΘ ΥΨ ΒΨΛΧΨΛΗ! ΛΗΘ ΙΙ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘ ΧΛΊ ϑ ΙΛΘΩ ΛΗΘ ΒΘΨΛΙΘ Χ ΙΘΘΙ ΜΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΩΧΨΛΙΘ ΊΘΘΧΨΛΙΨ ΙΙΛ ΟΡΙΩΙΙΙΗΟΘΘ ΛΘΩΡΗΘΩ Χ ϑΘΘ ΜΘ ΘΘ ΒΨΛΧΨΛΗ; ΛΗΘ ΧΕ ΜΡΨΙ ΘΩΧΨΛΙΘ ΊΘΘΧΨΛΙΨ ΊΘ ΘΩΊΩ.

29. ΛΗΘ Χ ΕΗΩΛΙ ϑΊΘΘ ΡΛΗΘ ΘΘ, ΘΕΙΗ, ΒΘΨΡΟΙΘ Χ ΡΘΗΩΗΗ ΜΘ ΡΙΙΙΙΙ ΜΘΩΛΙΨ ΨΜΘ ΥΨ ΡΘΧΛΙ ΘΟ; ΧΕ, ΘΘΗ Χ ΙΙΙΕΛΙ ΜΘ ΨΜΘ ΨΘ ϑΊΘΘ; ΛΗΘ Χ ΘΛΊΙΘ ΧΕΨΜΘ ΕΙ Χ ΘΛΊΙΘ ΜΘ ΨΛΙ; ΛΗΘ Χ ΟΙΘΊΘ ΜΘ ΘΒΨΘΗΜΘ ΕΙ Χ ΊΛΘΩΙΙΕΡΗΗΘ ΜΘ Χ ΘΛΊΘΙ, ΨΜΘ ΥΗΘΛΙ ΧΕΨΜΘ ΕΙ Χ ΘΛΊΙΘ ΜΘ ΨΛΙ; ΛΗΘ Χ ΕΗΩΛΙ ϑΊΘΘ ΡΛΗΘ ΘΘ, ΘΕΙΗ, ΒΘΨΡΟΙΘ Χ ΡΘΗΩΗΗ ΜΘ ΡΙΙΙΙΙ ΜΘΩΛΙΨ ΨΜΘ ΥΨ ΡΘΧΛΙ ΘΟ; ΧΕ, ΘΘΗ Χ ΜΡΨΙ ΜΘ Χ ϑΛΊΘΙΘ ΜΘ Χ ΘΛΊΙΘ ΘΟΙΘΛΙΨΛΙ ΩΜΘ, ΛΗΘ Χ ΟΛΊΘΩΙΘ ΘΡΙΡ ΘΙΘΩΛΊΘΛΙ ΧΕΨΜΘ ΕΙ Χ ΙΛΘ ΜΘ ΩΜΘ, ΜΘ ΡΘΘ Χ ΡΟΙΙ ΩΟΘΙ ΘΕΨΛΙ ΥΛΟΙΛΗΛΙ, ΡΛΜΘ Χ ΒΘΘΙΙΙΗΙΗ ΜΘ Χ ΜΡΨΙΘ ΡΗΙΙΗ ΧΙΘ ΥΘΘ, ΛΗΘ ΡΨΜΘ ΧΙΘ ΥΘΘ ΡΛΗΘΛΡΟΙΘΙ ΡΛΗΘ ΘΟ ΧΕΛ Χ ΜΡΨΙΘ ΡΗΙΙΗ ΧΙΘ ΥΘΘ, Ο ΒΘΘ ΘΘ. ΛΗΘ ΡΨΜΘ Χ ΕΗΩΛΙ ϑΊΘΘ ΧΕΨΜΘ ΧΕΘ ΜΡΨΘΘ Ο ΒΘΨΡΟΙΘ ΛΗΘ ΘΟ Χ ΙΛΘΙ ΜΘ Χ ΘΘΘ ΜΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΡΨΜΘ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ, ΛΘΩΟΘΙΗΙΗ ΥΘ ΡΗΙΙΗ ΜΘ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ; ΛΗΘ ΧΕ ΡΨΜΘ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ ΘΙΘ ΟΡΛΩΙΙΙΗΟΘΘ ΛΘΩΡΗΘΩ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ, ΛΗΘ Χ ΙΛΘΩΙΙΕΡΗΗΘ ΜΘ Χ ΘΛΊΘΙ ΜΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ; ΛΗΘ ΧΕ ΡΨΜΘ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ, ΧΛΙ ΧΕ ΡΨΜΘ ΟΘΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΜΛΗΙ ΡΟΨΙ ΙΙΙ ΟΡΙΩΙΙΙΗΟΘΘ ΡΛΜΘ Χ ΡΕΘ ΜΘ Χ ΙΛΗΘ. ΛΗΘ Χ ΘΟ ΥΧΘ ΘΛΊΘΙΘΡΙΙΙΘ ΥΘ ΟΡΙΩΙΙΙΗΟΘΘ; ΛΗΘ Χ ΘΟ ΜΟΨΘ ΛΗΘ ΙΘΘΡΙΙΙΘ ΜΘ ΜΟΨΘ ΛΘΡΗΘ ΧΕΨΜΘ; ΛΗΘ ΙΙΙ ΜΟΨΘ ΛΗΘ ΙΘΘΡΙΙΙΘ ΜΘ ΜΟΨΘ, Θ ΘΟ ΟΛΗΙΙΙΗΟΘΘ ΛΘΩΡΗΘΩ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΡΨΜΘ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ, ΧΛΙ ΧΕ ΡΨΜΘ ΟΘΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ.

30. ΛΗΘ ΙΙ ΩΘΘ ΊΘ ΊΘΘ ΧΛΊ Θ ΒΘΨΡΟΙΘ ΛΗΘ ΘΟ Χ ΊΛΘΙ ΜΘ Χ ΘΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ, ΧΛΙ ΧΕ ΡΨΜΘ ΟΘΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΜΛΗΙ ΡΟΨΙ ΙΙΙ ΟΡΙΩΙΙΙΗΟΘΘ ΡΛΜΘ Χ ΡΕΘ ΜΘ Χ ΙΛΗΘ. ΛΗΘ Θ ΘΟ ΥΧΘ ΘΛΊΘΙΘΡΙΙΙΘ ΥΘ ΟΡΙΩΙΙΙΗΟΘΘ; ΛΗΘ ΘΟ ΜΟΨΘ ΛΗΘ ΙΘΘΡΙΙΙΘ ΜΘ ΜΟΨΘ ΛΘΡΗΘ ΧΕΨΜΘ; ΛΗΘ ΙΙΙ ΜΟΨΘ ΛΗΘ ΙΘΘΡΙΙΙΘ ΜΘ ΜΟΨΘ, Θ ΘΟ ΟΛΗΙΙΙΗΟΘΘ ΛΘΩΡΗΘΩ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ. ΛΗΘ Χ ΕΗΩΛΙ ϑΊΘΘ ΡΛΗΘ ΘΘ, ΒΘΨΡΟΙΘ Χ ΡΘΗΩΗΗ ΜΘ ΡΙΙΙΙΙ ΜΘΩΛΙΨ ΨΜΘ ΥΨ ΡΘΧΛΙ ΘΟ; ΧΕ, ΘΘΗ Χ ΜΡΨΙ ΜΘ Χ ΘΛΊΘΙΘ ΜΘ Χ ΘΛΊΙΘ ΘΟΙΘΛΙΨΛΙ ΩΜΘ, ΛΗΘ Χ ΟΛΊΘΩΙΘ ΘΡΙΡ ΘΙΘΩΛΊΘΛΙ ΧΕΨΜΘ ΕΙ Χ ΙΛΘ ΜΘ ΩΜΘ, ΜΘ ΡΘΘ Χ ΡΟΙΙ ΩΟΘΙ ΘΕΨΛΙ ΥΛΟΙΛΗΛΙ, ΡΛΜΘ Χ ΒΘΘΙΙΙΗΙΗ ΜΘ Χ ΜΡΨΙΘ ΡΗΙΙΗ ΧΙΘ ΥΘΘ, ΛΗΘ ΡΨΜΘ ΧΙΘ ΥΘΘ ΡΛΗΘΛΡΟΙΘΙ ΡΛΗΘ ΘΟ ΧΕΛ Χ ΜΡΨΙΘ ΡΗΙΙΗ ΧΙΘ ΥΘΘ, Ο ΒΘΘ ΘΘ. ΛΗΘ ΡΨΜΘ Χ ΕΗΩΛΙ ϑΊΘΘ ΧΕΨΜΘ ΧΕΘ ΜΡΨΘΘ Ο ΒΘΨΡΟΙΘ ΛΗΘ ΘΟ Χ ΙΛΘΙ ΜΘ Χ ΘΘΘ ΜΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΡΨΜΘ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ, ΧΛΙ ΧΕ ΡΨΜΘ ΟΘΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΜΛΗΙ ΡΟΨΙ ΙΙΙ ΟΡΙΩΙΙΙΗΟΘΘ ΡΛΜΘ Χ ΡΕΘ ΜΘ Χ ΙΛΗΘ. ΛΗΘ Χ ΟΙΘΟ Χ ΘΟΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ, ΧΛΙ ΧΕ ΡΨΜΘ ΟΘΛΙΨΟΙΡΥΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ ΘΙΘ ΟΡΛΩΙΙΙΗΟΘΘ ΛΘΩΡΗΘΩ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ, ΛΗΘ Χ ΙΛΘΩΙΙΕΡΗΗΘ ΜΘ Χ ΘΛΊΘΙ ΜΘ ΥΘ ϑΘΘ ΘΘ ΜΘ ΥΘ ΒΨΛΧΨΛΗ, ΧΛΙ

ⵙⵔⵜ ⵙⵍⵙⵚⵃⵏ, ⵅⵃⵙ ⵖ ⵜⵙⵜⵍⵔⵏⵜⵛ, ⵙⵜ ⵖ ⵙⵙⵚⵜⵃⵜⵛ ⵡⵛ ⵖⵏⵜ ⵙⵏⵜⵛ ⵅⵃⵙ ⵅⵙⵣⵡⵚⵏⵃⵙⵙ ⵛⵔⵃⵛ: ⵅⵃⵙ ⵙⵍⵙⵚⵃⵏ ⵒⵙⵜ ⵖ ⵣⵏⵏⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵡⵔⵃⵙⵙ, ⵙⵙ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵛⵜⵃⵜ ⵖ ⵙⵚⵅⵏⵛ ⵡⵛ ⵘⵔⵛ, ⵅⵃⵙ ⵙⵏⵏⵛ ⵖⵛⵃ ⵙⵚⵏⵛ ⵘⵅⵏⵏⵙⵚⵏⵏⵛ.

35. ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵙⵙⵚ ⵏⵙ ⵏⵛⵜ ⵖⵎⵏ ⵒ ⵏⵘⵙⵏ ⵅⵃⵙ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵘⵅⵃⵏ; ⵅⵃⵙ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵜⵛ ⵖ ⵙⵚⵚⵜ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ. ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵙⵙⵚ ⵏⵙ ⵏⵛⵜ ⵖⵎⵏ ⵖ ⵚⵅⵘⵏⵛ ⵒⵔⵜⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵙⵙ, ⵙⵙⵒⵙⵏⵙ ⵖ ⵜⵚⵔ ⵡⵛ ⵘⵔⵛ ⵏⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵚⵚⵚⵜ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ! ⵅⵃⵙ ⵒ ⵏⵘⵙⵏ ⵅⵃⵙ ⵙⵚⵒ-ⵒⵔⵜⵛ ⵚ ⵘⵅⵏ ⵅⵘⵒⵅ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵙ ⵡⵅⵛ ⵒⵔⵜⵛⵜⵚⵜⵔⵜⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵚⵚⵚⵜ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ ⵖⵙ ⵖ ⵚⵚⵚⵜ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵒⵔⵜⵛ ⵖ ⵚⵜⵜⵏⵏ ⵡⵛ ⵘⵔⵛ, ⵖⵎⵏ ⵏⵏ ⵙⵚⵜ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵜⵙⵚ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵙⵚⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵙⵚⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ.

36. ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵙⵙⵚ ⵏⵙ ⵏⵛⵜ ⵖⵎⵏ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖ ⵚⵜⵜⵏⵏ ⵡⵛ ⵘⵔⵛ, ⵖⵎⵏ ⵏⵏ ⵜⵚⵏ ⵒⵅⵏⵏ ⵒⵙⵜⵜ ⵘⵅⵏⵏⵛ; ⵅⵃⵙ ⵖⵜ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵅⵃⵙ ⵖⵎⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵒⵚⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵖⵜ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ.

37. ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵙⵙⵚ ⵏⵙ ⵏⵛⵜ ⵖⵎⵏ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏⵏ ⵖⵎⵏⵏⵏⵏⵙⵙⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖ ⵜⵚⵔ ⵡⵛ ⵘⵔⵛ, ⵖⵎⵏ ⵏⵏ ⵡⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵙⵏⵜⵛⵏⵜⵚⵙⵙ ⵙⵚⵚⵔⵙⵜ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙⵜ ⵙⵏⵏⵛ. ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖ ⵚⵜⵜⵏⵏ ⵡⵛ ⵖ ⵏⵙⵜⵚ, ⵖⵎⵏ ⵏⵏ ⵡⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ; ⵖⵎⵏ ⵖⵜ ⵙⵚⵜ ⵜⵚⵔ ⵡⵛ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏⵏⵏⵏⵙⵙⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏⵏⵏⵏⵙⵙⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ.

38. ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵙⵙⵚ ⵏⵙ ⵏⵛⵜ ⵖⵎⵏ ⵒ, ⵃⵙⵚⵔ, ⵙⵙⵚⵔⵜⵛ ⵖⵎⵏ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵚⵒ ⵚⵅⵙ ⵙⵚⵚⵜ ⵒⵙⵜ ⵡⵛ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ, ⵙⵜⵛ ⵚⵔⵛⵙⵜ ⵖⵎⵏⵏⵏⵏⵙⵙⵛ ⵙⵙⵚⵔⵜⵛ ⵖ ⵏⵅⵏ ; ⵅⵃⵙ ⵖ ⵙⵚⵜ ⵜⵚⵔ ⵡⵛ ⵏⵅⵏ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵖⵎⵏ ⵖⵜ ⵖⵎⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏⵏⵏⵏⵙⵙⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏ ⵖⵜ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖⵎⵏⵏⵏⵏⵙⵙⵛ ⵡⵛ ⵖ ⵘⵅⵏⵏⵛ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ, ⵅⵃⵙ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵡⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ.

39. ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵙⵙⵚ ⵏⵙ ⵏⵛⵜ ⵖⵎⵏ ⵒ, ⵃⵙⵚⵔ, ⵙⵙⵚⵔⵜⵛ ⵖⵎⵏ ⵙⵜ ⵙⵏⵜ ⵜⵚⵔⵙⵜⵛ ⵏⵅ ⵖ ⵏⵅⵏ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖ ⵙⵚⵅⵛ, ⵅⵃⵙ ⵏⵏ ⵡⵛ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ ⵒⵙⵜ ⵅⵃⵙ ⵖⵎⵏ. ⵅⵃⵙ ⵖ ⵏⵚⵅⵙ ⵙⵚⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵒⵔⵜⵛ, ⵒ ⵅⵒ ⵅⵎⵏ. ⵅⵃⵙ ⵒⵙ ⵙⵚⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵒ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ, ⵙⵙⵒⵙⵏⵙ ⵏⵏ ⵖ ⵜⵚⵔ ⵡⵛ ⵖ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ: ⵅⵃⵙ ⵒ, ⵃⵙⵚⵔ, ⵙⵙⵚⵔⵜⵛ ⵏⵏ; ⵅⵃⵙ ⵒⵙ ⵙⵚⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵒⵔⵜⵛ, ⵖ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵡⵛ ⵖ ⵜⵚⵅⵙⵜⵛ, ⵒⵙⵜⵛ ⵡⵅⵛ ⵒⵙⵜ ⵏⵅⵏ ⵡⵛ ⵖ ⵙⵚⵜⵔⵙⵙ ⵖ ⵏⵅⵏ ⵒⵙⵜ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵘⵅⵏ ⵡⵛ ⵘⵒ ⵙⵚⵜⵔⵖⵜⵛ; ⵅⵃⵙ ⵒ ⵏⵚ ⵒⵅⵏⵏ ⵖ ⵜⵚⵔⵙⵜⵛ

the Priest, and to the Judge, and inquire; and they shall declare unto thee the sentence of judgment: And thou shalt do according to the sentence, which they of that place which the LORD shall choose shall declare to thee; and thou shalt observe to do according to all that they inform thee: According to the sentence of the law which they shall teach thee, and according to the judgment which they shall tell thee, thou shalt do: thou shalt not decline from the sentence which they shall declare unto thee, to the right hand, nor to the left. And the man that will do presumptuously, and will not hearken unto the Priest that standeth to minister there before the LORD thy God, or unto the Judge, even that man shall die: and thou shalt put away the evil from Israel. And all the people shall hear, and fear, and do no more presumptuously. When thou art come unto the land which the LORD thy God giveth thee, and shalt possess it, and shalt dwell therein, and shalt say, I will set a king over me, like all the nations that are about me; thou shalt surely set him king over thee, whom the LORD thy God shall choose: one from among thy brethren shalt thou set king over thee: thou mayest not put a stranger over thee, which is not thy brother. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, to the end that he should multiply horses: forasmuch as the LORD hath said unto you, Ye shall henceforth return no more that way. Neither shall he greatly multiply to himself silver and gold. And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book, out of that which is before the Priests the Levites: And it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life: that he may learn to fear the LORD his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them: That his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left: to the end he may prolong days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel.

41. And this is the law which Moses set before the children of Israel: these are the testimonies, and the statutes, and the judgments, which Moses spake unto the children of Israel, when they came forth out of Egypt: On this side Jordan in the valley over against Beth-peor, in the land of Sihon king of the Amorites, who dwelt at Heshbon, whom Moses and the children of Israel smote, when they were come forth out of Egypt: And they possessed his land, and the land of Og king of Bashan, two kings of the Amorites, which were on this side Jordan toward the sunrising; from Aroer which is by the bank of the river Arnon, even unto mount Sion, which is Hermon, And all the plain on this side Jordan eastward, even unto the sea of the plain, under the springs of Pisgah eastward. And Moses called unto all Israel, and said unto them, Hear, O Israel, the statutes and judgments which I speak in your ears this day, that ye may learn them, and keep, and do them. The LORD our God made a covenant with us in Horeb. The LORD made not this covenant with our fathers, but with us, even us, who are all of us here alive this day. The LORD talked with you face to face in the mount out of the midst of the fire, (I stood between the LORD and you at that time, to shew you the word of the LORD: for ye were afraid by reason of the fire, and went not up into the mount,) saying, I am the LORD thy God, which have brought thee out of the land of Egypt, from the house of bondage. Thou shalt have no other gods before me. Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth: Thou shalt not bow down thyself to them, nor serve them: for I the LORD thy God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children unto the third and fourth generation of them that hate me; And shewing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments. Thou shalt not take the name of the LORD thy God in vain: for the LORD will not hold him guiltless that taketh his name in vain. Keep the sabbath day to sanctify it, as the LORD thy God hath commanded thee. Six days thou shalt labour, and do all thy work: But the seventh day is the sabbath of the LORD thy God: in it thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy manservant, nor thy maidservant, nor thy ox, nor thy ass, nor any of thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates; that thy manservant and thy maidservant may rest as well as thou. And remember that thou wast a servant in the land of Egypt, and that the LORD thy God brought thee out thence through a mighty hand and by a stretched out arm: therefore the LORD thy God commanded thee to keep the sabbath day. Honour thy father and thy mother, as the LORD thy God hath commanded thee; that thy days may be prolonged, and that it may go well with thee, in the land which the LORD thy God giveth thee. Thou shalt not kill. Neither shalt thou commit adultery. Neither shalt thou steal. Neither shalt thou bear false witness against thy neighbour. Neither shalt thou desire thy neighbour's wife, neither shalt thou covet thy neighbour's house, his field, or his manservant, or his maidservant, his ox, or his ass, or any thing that is thy neighbour's. These words the LORD spake unto all your assembly in the mount out of the midst of the fire, of the cloud, and of the thick darkness, with a great voice: and he added no more. And he wrote them in two tables of stone, and delivered them unto me. And it came to pass, when ye heard the voice out of the midst of the darkness, (for the mountain did burn with fire,) that ye came near unto me, even all the heads of your tribes, and your elders; And ye said, Behold, the LORD our God hath shewed us his glory and his greatness, and we have heard his voice out of the midst of the fire: we have seen this day that God doth talk with man, and he liveth. Now therefore why should we die? for this great fire will consume us: if we hear the voice of the LORD our God any more, then we shall die. For who is there of all flesh, that hath heard the voice of the living God speaking out of the midst of the fire, as we have, and lived? Go thou near, and hear all that the LORD our God shall say: and speak thou unto us all that the LORD our God shall speak unto thee; and we will hear it, and do it. And the LORD heard the voice of your words, when ye spake unto me; and the LORD said unto me, I have heard the voice of the words of this people, which they have spoken unto thee: they have well said all that they have spoken. O that there were such a heart in them, that they would fear me, and keep all my commandments always, that it might be well with them, and with their children for ever! Go say to them, Get you into your tents again. But as for thee, stand thou here by me, and I will speak unto thee all the commandment, and the statutes, and the judgments, which thou shalt teach them, that they may do them in the land which I give them to possess it. Ye shall observe to do therefore as the LORD your God hath commanded you: ye shall not turn aside to the right hand or to the left. Ye shall walk in all the way which the LORD your God hath commanded you, that ye may live, and that it may be well with you, and that ye may prolong your days in the land which ye shall possess. Now this is the commandment, the statutes, and the judgments, which the LORD your God commanded to teach you, that ye might do them in the land whither ye go to possess it: That thou might fear the LORD thy God, to keep all his statutes and his commandments, which I command thee, thou, and thy son, and thy son's son, all the days of thy life; and that thy days may be prolonged. Hear therefore, O Israel, and observe to do it; that it may be well with thee, and that ye may increase mightily, as the LORD God of thy fathers hath promised thee, in the land that floweth with milk and honey. Hear, O Israel: The LORD our God is one LORD: And thou shalt love the LORD thy God with all thine heart, and with all thy soul, and with all thy might. And these words, which I command thee this day, shall be in thine heart: And thou shalt teach them diligently unto thy children, and shalt talk of them when thou sittest in thine house, and when thou walkest by the way, and when thou liest down, and when thou risest up. And thou shalt bind them for a sign upon thine hand, and they shall be as frontlets between thine eyes. And thou shalt write them upon the posts of thy house, and on thy gates.

ראשותיהם, והוא תלוי לשמש השופטים; ובמלכות, יהיה לו כח ורשות לעצמו; ובמלחמה, והוא יהיה לפניהם.

42. והוא יהיה נשוי לאשה אחת ולא יותר, ולא יפרוש ממנה עד שימות, והוא יהיה לו בן או בת ולא יותר. והוא לא יהיה רשאי לצאת מן הארץ לשום מקום, אלא בהסכמת השופטים; והוא יהיה חייב לשלם לכל אחד את אשר יגזלו ממנו בטעות, ואם יעשה כן בזדון יענש בכפלי

and the priests that bare the ark of the covenant of the LORD stood firm on dry ground in the midst of Jordan, and all the Israelites passed over on dry ground, until all the nation had finished passing over the Jordan.

45. When all the nation had finished passing over the Jordan, the LORD said to Joshua, 46. Command the priests that bear the ark of the testimony, that they come up out of the Jordan. 47. Joshua therefore commanded the priests, saying, Come up out of the Jordan. 48. And when the priests that bare the ark of the covenant of the LORD came up out of the midst of the Jordan, and the soles of the priests' feet were lifted up unto the dry ground, the waters of the Jordan returned unto their place, and went over all its banks, as before. 49. Now the people came up out of the Jordan on the tenth day of the first month, and encamped in Gilgal, on the east border of Jericho. 50. And those twelve stones, which they took out of the Jordan, did Joshua pitch in Gilgal. 51. And he spake unto the Israelites, saying, When your children shall ask their fathers in time to come, saying, What mean these stones? 52. then ye shall let your children know, saying, Israel came over this Jordan on dry land. 53. For the LORD your God dried up the waters of the Jordan from before you, until ye were passed over, as the LORD your God did to the Red Sea, which he dried up from before us, until we were passed over: 54. that all the peoples of the earth may know the hand of the LORD, that it is mighty; that ye may fear the LORD your God for ever.

5. And it came to pass, when all the kings of the Amorites, that were on the side of the Jordan westward, and all the kings of the Canaanites, that were by the sea, heard that the LORD had dried up the waters of the Jordan from before the children of Israel, until we were passed over, that their heart melted, neither was there any more spirit in them, because of the children of Israel. 2. At that time the LORD said unto Joshua, Make thee knives of flint, and circumcise again the children of Israel the second time. 3. And Joshua made him knives of flint, and circumcised the children of Israel at the hill of the foreskins. 4. And this is the reason why Joshua circumcised: all the people that came out of Egypt, the males, all the men of war, died in the wilderness by the way, after they came out of Egypt. 5. For all the people that came out were circumcised; but all the people that were born in the wilderness by the way, after they came out of Egypt, they had not circumcised. 6. For the children of Israel walked forty years in the wilderness, till all the nation, even the men of war that came out of Egypt, were consumed, because they hearkened not unto the voice of the LORD; unto whom the LORD sware that he would not let them see the land which the LORD sware unto their fathers that he would give us, a land flowing with milk and honey. 7. And their children, whom he raised up in their stead, them did Joshua circumcise: for they were uncircumcised, because they had not circumcised them by the way. 8. And it came to pass, when they had finished circumcising all the nation, they abode in their places in the camp, till they were whole. 9. And the LORD said unto Joshua, This day have I rolled away the reproach of Egypt from off you. Wherefore the name of that place is called Gilgal unto this day. 10. And the children of Israel encamped in Gilgal, and kept the passover on the fourteenth day of the month at even in the plains of Jericho. 11. And they did eat of the produce of the land on the morrow after the passover, unleavened cakes and parched corn, in the selfsame day. 12. And the manna ceased on the morrow after they had eaten of the produce of the land; neither had the children of Israel manna any more; but they did eat of the fruit of the land of Canaan that year.

13. And it came to pass, when Joshua was by Jericho, that he lifted up his eyes and looked, and behold, there stood a man over against him with his sword drawn in his hand: and Joshua went unto him, and said unto him, Art thou for us, or for our adversaries? 14. And he said, Nay; but I am captain of the host of the LORD. Now I am come. And Joshua fell on his face to the earth, and did worship, and said unto him, What saith my lord unto his servant? 15. And the captain of the LORD's host said unto Joshua, Put off thy shoe from thy foot; for the place whereon thou standest is holy. And Joshua did so.

6. Now Jericho was straitly shut up because of the children of Israel: none went out, and none came in. 2. And the LORD said unto Joshua, See, I have given into thy hand Jericho, and the king thereof, and the mighty men of valour. 3. And ye shall compass the city, all the men of war going round about the city once. Thus shalt thou do six days. 4. And seven priests shall bear before the ark seven trumpets of rams' horns: and the seventh day ye shall compass the city seven times, and the priests shall blow with the trumpets. 5. And it shall be, when they make a long blast with the ram's horn, and when ye hear the sound of the trumpet, all the people shall shout with a great shout; and the wall of the city shall fall down flat, and the people shall go up every man straight before him. 6. And Joshua the son of Nun called the priests, and said unto them, Take up the ark of the covenant, and let seven priests bear seven trumpets of rams' horns before the ark of the LORD. 7. And he said unto the people, Go forward, and compass the city, and let the armed men pass on before the ark of the LORD. 8. And it was so, that when Joshua had spoken unto the people, the seven priests bearing the seven trumpets of rams' horns before the LORD went forward, and blew with the trumpets: and the ark of the covenant of the LORD followed them. 9. And the armed men went before the priests that blew with the trumpets, and the rearward came after the ark, the priests going on and blowing with the trumpets. 10. And to the people Joshua commanded, saying, Ye shall not shout, nor make your voice to be heard, neither shall any word proceed out of your mouth, until the day I say unto you, Shout; then shall ye shout. 11. So he caused the ark of the LORD to compass the city, going about it once: and they came into the camp, and lodged in the camp. 12. And Joshua rose early in the morning, and the priests took up the ark of the LORD. 13. And the seven priests bearing the seven trumpets of rams' horns before the ark of the LORD went on continually, and blew with the trumpets: and the armed men went before them; but the rearward came after the ark of the LORD, the priests going on and blowing with the trumpets. 14. And the second day they compassed the city once, and returned into the camp: so they did six days. 15. And it came to pass on the seventh day, that they rose early about the dawning of the day, and compassed the city in the same manner seven times: only on that day they compassed the city seven times. 16. And it came to pass at the seventh time, when the priests blew with the trumpets, Joshua said unto the people, Shout; for the LORD hath given you the city. 17. And the city shall be devoted, even it and all that is therein, to the LORD: only Rahab the harlot shall live, she and all that are with her in the house, because she hid the messengers that we sent. 18. And as for you, keep yourselves from the devoted thing, lest when you have devoted it, you take of the devoted thing, and make the camp of Israel a curse, and trouble it. 19. But all silver, and gold, and vessels of bronze and iron, are holy unto the LORD: they shall come into the treasury of the LORD. 20. So the people shouted, and priests blew with the trumpets: and it came to pass, when the people heard the sound of the trumpet, and the people shouted with a great shout, that the wall fell down flat, so that the people went up into the city, every man straight before him, and they took the city. 21. And they devoted all that was in the city, both man and woman, young and old, and ox and sheep and ass, with the edge of the sword.

ⲙⲉ ⲙⲟⲩⲛ ⲛⲁⲣⲙ ⲟⲩ ⲁ ⲛⲉⲇⲣⲙⲟ ⲫⲱⲣⲉ ⲙⲁⲗⲁⲙⲁⲧ ⲧⲟ ⲁ ⲟⲙⲁⲣⲧ ⲙⲉ ⲛⲉⲙⲁⲥⲏⲉⲇⲣⲙⲟ, ⲁ ⲉⲛⲁⲩ
ⲥⲧⲁⲉⲟ ⲙⲛⲟ ⲟⲉ, ⲥⲉⲁⲙ, Ⲫⲁⲣⲟⲗⲁ ⲁ ⲧⲉⲗ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ⲭⲉ ⲗⲏⲙ ⲁ ⲟⲙⲁⲣⲧ ⲙⲉ ⲫⲉⲧⲙⲏⲧⲥ; ⲛⲁⲉ
ⲙⲁⲣⲟⲗⲁ ⲙⲁ ⲥⲁⲙⲁⲥⲧⲉ ⲟⲩ ⲙⲁⲉ ⲗⲁⲙⲉ: ⲛⲁⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲁ ⲉⲃ ⲟⲙⲟⲛⲉ ⲙⲁⲩ ⲁ ⲧⲉⲗ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ⲭⲉ
ⲗⲟⲩⲉ ⲃⲓ ⲏⲗⲏⲙ ⲁ ⲟⲙⲁⲣⲧ ⲙⲉ ⲫⲉⲧⲙⲏⲧⲥ, ⲫⲱⲣⲉ ⲭⲉ ⲁ ⲑⲱⲉⲓ ⲛⲁⲉ ⲛⲉⲙⲁⲥⲏⲉⲇⲣⲙⲟ ⲥⲛⲁⲉ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲁ
ⲙⲁⲗ, ⲫⲟⲩ ⲣⲁⲛⲁⲉⲇⲣⲙⲟ ⲭⲉ ⲁ ⲫⲙⲉⲓⲟ, ⲁⲙⲏ, ⲗⲏ ⲙⲁⲩ ⲉⲃ, ⲁ ⲙⲁⲧⲑ ⲙⲉ ⲁ Ⲣⲁⲙⲁⲏ ⲇⲁⲓ ⲱⲣⲟⲁⲏⲏ,
ⲏⲏ ⲧⲏⲁⲗⲉⲏⲏⲓ ⲁ ⲉⲓ ⲣⲟⲩ ⲁ ⲣⲁⲗⲣⲏⲗⲏⲓ ⲙⲉ ⲫⲏⲉ ⲱⲣⲉⲟⲁⲏⲙⲏⲃⲏⲃ, ⲫⲱⲣⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲓ ⲟⲉⲛ ⲋⲑ ⲫⲏⲉ ⲗⲁⲉⲗ,
ⲫⲟ ⲉⲧ ⲙⲉ ⲁ ⲫⲁⲃ ⲙⲉ ⲏⲉⲁⲓⲁⲙ.

52. ⲛⲁⲉ ⲏⲓ ⲱⲉⲛ ⲧⲟ ⲗⲁⲃ ⲁⲙⲁ ⲁ ⲉⲏⲁⲗ ⲥⲧⲁⲉⲟ ⲙⲛⲟ ⲟⲉ, ⲥⲉⲁⲙ, ⲗⲁⲟ! ⲛⲁⲉ ⲃ ⲗⲁⲟⲩ
ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲣⲁⲧⲉ ⲉ ⲟⲛⲏ, ⲛⲁⲉ ⲫⲁ ⲙⲁⲉ ⲫⲓⲁⲥⲁ ⲏⲓ ⲉ ⲫⲙⲁⲩ ⲧⲟⲃ; ⲛⲁⲉ ⲁ ⲉⲏⲁⲗ ⲥⲁⲉ ⲙⲛⲟ ⲟⲉ,
Ⲫⲁⲣⲟⲗⲁ ⲙⲁⲏ ⲙⲉ ⲁ ⲧⲱⲁⲓⲉ ⲛⲧⲁⲁⲓⲉ ⲙⲉ ⲁ ⲗⲁⲟ! Ⲫⲁⲣⲟⲗⲁ ⲫⲁ ⲣⲁⲗ ⲃⲁ ⲛⲁⲉ ⲫⲁⲓ ⲁ ⲫⲁ-
ⲟⲉⲏⲁⲣⲧ ⲙⲉ ⲛⲁⲉ ⲗⲁⲙⲉ; ⲁⲉ, ⲛⲁⲉ ⲟⲩⲃⲟ ⲟⲛⲏⲏ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲃⲏⲏ: ⲛⲁⲉ ⲫⲁ ⲣⲁⲗ ⲟⲩⲃⲟ
ⲫⲁⲓ ⲱⲣⲏⲃⲣⲙⲏⲏⲙ ⲁ ⲛⲁⲉ ⲙⲉ ⲁ ⲙⲙⲉⲓⲃ; ⲫⲱⲉⲓⲣⲟⲧ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲫⲁ ⲣⲁⲗ ⲫⲁⲓ ⲃⲁ ⲥⲙⲃⲁ ⲛⲁⲉ
ⲩⲁⲟ; ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲫⲟⲗⲁ ⲁⲉ ⲃⲁ ⲏⲏⲩ ⲏⲓ ⲁ ⲃⲁⲫ ⲫⲱⲙⲉ ⲁⲉ ⲃⲁⲫⲁⲗⲁ ⲗⲁⲃⲟⲉⲟⲃⲁⲏⲏ ⲃⲁ ⲙⲉ ⲁ ⲧⲉⲗ ⲙⲉ
ⲁ Ⲥⲁⲟ; ⲛⲁⲉ ⲗⲏ ⲁ ⲩⲁⲟ ⲁⲉ ⲥⲉⲣ ⲁⲉ ⲗⲁⲃⲟⲉⲟⲃⲁⲏⲏ ⲃⲁ ⲙⲉ ⲁ ⲧⲉⲗ ⲙⲉ ⲁ Ⲥⲁⲟ, ⲟⲉ, ⲗⲏ ⲁ ⲩⲁⲟ ⲁ ⲃⲁⲫ
ⲗⲁⲃⲟⲉⲟⲃⲁⲏⲏ ⲃⲁ ⲙⲉ ⲁ ⲧⲉⲗ ⲙⲉ ⲁ Ⲥⲁⲟ, ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲙⲉⲓ ⲏⲏⲩ ⲙⲙⲉ ⲩⲱⲉⲏ, ⲛⲁⲉ ⲧⲱⲟⲓ,
ⲟⲟⲥⲱ ⲩⲁⲗⲁⲣⲙⲥ, ⲛⲁⲉ ⲋⲉⲓ ⲧⲟ ⲁ ⲛⲁⲁⲣⲧⲉⲥⲱⲛⲁⲏⲏ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲟⲁⲏ. ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲫⲟⲗⲁ, ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ.
ⲁⲓⲃ ⲁⲩⲁⲥⲱⲙ ⲙⲉ ⲁ Ⲥⲁⲟ ⲃⲁⲩ ⲏⲁⲓ, ⲃⲉ ⲟⲁⲏⲏ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲁⲉ ⲫⲁⲃⲁ ⲃⲁⲏ; ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲫⲟⲗⲁ, ⲁ ⲧⲱ-
ⲟⲉⲏⲁⲣⲧ ⲃⲁⲩⲁ ⲁⲉ ⲃⲁ; ⲃⲙⲁ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲁⲉ ⲃⲁⲩⲁ ⲃⲁ ⲫⲁⲓⲃⲣⲱⲗⲉ, ⲁⲉ ⲃⲁⲩⲁ ⲏⲁⲓ ⲏⲁⲓ; ⲣⲟⲧ
ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ Ⲱⲙⲉ ⲫⲁⲗ ⲟⲧⲃⲁⲏⲁⲁ ⲁ ⲁⲁⲩⲁⲥⲉ ⲙⲉ ⲁ Ⲥⲁⲟ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲃⲙⲁ ⲏⲁⲓ ⲁⲁⲟ.
ⲛⲁⲉ ⲟⲩⲃⲟ ⲙⲁⲁⲩⲉ ⲫⲟ ⲫⲁⲉ ⲃⲁⲏ, ⲧⲟ ⲁⲁⲟ ⲫⲁⲗ ⲫⲁ ⲃⲟⲏ ⲟⲩ ⲗⲁⲙⲉ, ⲛⲁⲉ ⲁⲉ ⲫⲁⲉ ⲏⲁⲓⲏ ⲁⲁⲟ;
ⲛⲁⲉ ⲁⲉ ⲉⲓ ⲃⲁⲃⲁ ⲙⲁ ⲧⲟ ⲱⲙⲁ ⲣⲟⲧⲗ ⲏⲁ ⲁⲉ ⲧⲱⲟⲓⲏⲓ, ⲭⲱⲱⲧⲃⲁⲏⲙ ⲧⲟ ⲁ ⲧⲱⲟⲗ ⲫⲱⲙⲉ ⲏⲁⲓ ⲁ Ⲥⲁⲟ,
ⲏⲁ ⲁ ⲟⲏ ⲃⲁⲃ ⲩⲁⲟ ⲁⲉ ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ, ⲙⲛⲁⲟ ⲁ ⲫⲃⲁ ⲁⲉ ⲧⲉⲁⲓⲁⲙ.

53. ⲛⲁⲉ ⲃ, ⲛⲁⲣⲁ, ⲣⲓⲙⲁ ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲉⲓ ⲧⲱⲱⲙⲉⲛⲁ, ⲁⲩⲁ ⲁ ⲏⲉⲏ ⲁⲉ ⲁ ⲭⲁⲩⲁⲥⲱⲙ ⲁⲉ ⲁ Ⲥⲁⲟ ⲙⲁⲉ
Ⲏⲁⲏ, ⲭⲱⲱⲧⲃⲁⲏⲙ ⲧⲟ ⲁ ⲙⲙⲉⲓⲃ ⲁⲉ ⲁ ⲉⲏⲁⲗ. ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲫⲟⲗⲁ, ⲃ, ⲛⲁⲣⲁ, ⲭⲉ ⲣⲙⲁⲃⲁⲏⲁ ⲁⲩⲁ ⲃ
ⲃⲙⲁ ⲫⲁⲓ ⲁ ⲫⲃⲁⲏⲁⲁⲩⲁⲥⲉ ⲁⲉ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲃ ⲟⲉ ⲛⲁⲉ ⲣⲙⲁⲃ; ⲫⲱⲉⲓⲣⲟⲧ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲃ ⲫⲁⲉ
ⲧⲏⲁⲗ ⲥⲓⲣⲣⲉⲉⲁⲗ ⲟⲉ; ⲛⲁⲉ ⲃ ⲫⲁⲉ ⲏⲁⲗ ⲧⲏⲁⲗ ⲃⲙⲁ ⲉ ⲉⲟⲟⲗ ⲁⲉⲟⲏ ⲁⲉ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲃ ⲟⲉ.
ⲛⲁⲉ ⲃ ⲃⲉⲉ ⲧⲱⲱⲙⲉⲛⲁ, ⲁⲩⲁ ⲃ ⲟⲉ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲟⲁ ⲣⲉⲁⲩⲁⲥⲉ ⲟⲉ, ⲛⲁⲉ ⲁ ⲉⲏⲁⲗ ⲁⲉ ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ
ⲫⲁⲃ ⲟⲉⲟ ⲁⲩⲁ ⲏⲟⲏ ⲙⲛⲁⲟ ⲟⲉ. ⲛⲁⲉ ⲏⲃ ⲃ ⲟⲉⲟ ⲏⲏ ⲛⲁⲉ ⲁⲉ ⲉⲓⲧⲉⲱⲁⲓ: ⲛⲁⲉ ⲓⲣ ⲟⲓ ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲃ ⲟⲉ ⲉⲧ
ⲏⲁⲗ ⲧⲏⲁⲗ, ⲁ ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲃ ⲫⲁⲉ ⲧⲏⲁⲗ ⲉⲧ ⲩⲁⲟ. ⲛⲁⲉ ⲁⲓⲥ ⲏⲓ ⲏⲉ. Ⲉϫⲱⲛ.

ⲥⲁⲗⲙⲟⲥ IV.

1. ⲛⲁⲉ ⲏⲓ ⲱⲉⲟ ⲧⲟ ⲗⲁⲃ ⲁⲩⲁ ⲉⲣⲓⲁⲉ ⲃ, ⲛⲁⲣⲁ, ⲫⲁⲉ ⲉⲏⲁ ⲱⲁⲧⲏⲉ ⲁⲉ ⲏⲁ ⲁ ⲥⲧⲁⲏⲏⲓ,
ⲛⲁⲉ ⲃⲟⲏ ⲟⲩ ⲁⲉ ⲗⲁⲙⲉ, ⲃ ⲧⲉⲱⲗⲣⲏⲁⲉ ⲧⲟ ⲁ ⲩⲁⲏⲁ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲣⲉⲁⲩⲁⲥⲉ. ⲛⲁⲉ ⲏⲓ ⲱⲉⲟ ⲧⲟ ⲗⲁⲃ
ⲁⲩⲁ ⲃ ⲃⲁⲫⲟⲗⲁ ⲟⲩ ⲃⲉⲁⲣⲁⲏ, ⲛⲁⲉ ⲁⲉ ⲙⲁⲧ ⲃⲁⲥⲁⲏⲟⲩⲏⲓ ⲙⲁⲏ ⲙⲁⲁ ⲛⲁⲣⲁⲣⲁⲏ, ⲱⲣⲏⲃⲣⲙⲏⲏⲙ ⲁ
ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲟⲩ ⲣⲉⲁⲩⲁⲥⲉ ⲫⲁⲗ ⲥⲧⲁⲟⲱⲏ ⲙⲛⲁⲟ ⲩⲁⲟ; ⲣⲟⲧ ⲫⲁ ⲩⲁⲟⲓⲁ ⲥⲧⲁⲉⲟ ⲟⲩⲁⲓ ⲫⲁⲉⲓ ⲗⲁⲙⲉ
ⲙⲛⲁⲟ ⲩⲁⲟ, ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲙⲉ ⲫⲁⲃⲁ ⲧⲟ ⲃ ⲙⲛⲁⲣⲙⲁⲃⲁⲏⲁ, ⲃⲉⲉ ⲃ ⲟⲩⲏ ⲃⲁⲫ ⲁⲛⲱⲱⲙⲉⲛⲁ ⲙⲉ ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ;
ⲛⲁⲉ ⲃⲁⲫⲟⲗⲁ ⲁⲉ ⲃⲁ ⲫⲁⲉ ⲃⲁⲏⲓ ⲛⲁⲉ ⲁⲉ ⲙⲁⲧ ⲃⲁⲥⲁⲏⲟⲩⲏⲓ ⲙⲁⲏ ⲙⲁⲁ ⲛⲁⲣⲁⲣⲁⲏ, ⲱⲣⲏⲃⲣⲙⲏⲏⲙ ⲁ
ⲗⲁⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲙⲉ ⲫⲁⲃⲁ ⲧⲟ ⲃ ⲙⲛⲁⲣⲙⲁⲃⲁⲏⲁ ⲙⲉ ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ; ⲣⲟⲧ ⲫⲁ ⲩⲁⲟⲓⲁ ⲥⲧⲁⲉⲟ ⲟⲩⲁⲓ
ⲫⲁⲉⲓ ⲗⲁⲙⲉ ⲙⲛⲁⲟ ⲩⲁⲟ, ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲙⲉ ⲫⲁⲃⲁ ⲧⲟ ⲃ ⲙⲛⲁⲣⲙⲁⲃⲁⲏⲁ ⲙⲉ ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ; ⲣⲟⲧ ⲫⲁ ⲩⲁⲟⲓⲁ
ⲥⲧⲁⲉⲟ ⲟⲩⲁⲓ ⲫⲁⲉⲓ ⲗⲁⲙⲉ ⲙⲛⲁⲟ ⲩⲁⲟ, ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲙⲉ ⲫⲁⲃⲁ ⲧⲟ ⲃ ⲙⲛⲁⲣⲙⲁⲃⲁⲏⲁ ⲙⲉ ⲁ Ⲗⲟⲩⲉ;

ση. And as a, after, when preceded by ὅσος, τόσος, ὅσος, τόσος, ὅσος, τόσος,

ρητορικὸν ἡ ἐν λογικῷ ἀπόδειξις; ἔστιν οὖν ἐνθύμημα συλλογισμός τις ἐκ τῶν εἰκότων ἢ σημείων, ὧν ἀνάγκη ἕκαστον εἶναι τοῦτο ὃ τυγχάνει ὂν ἢ ἄλλο τι ἐκ τούτων.

4. Ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν ἀεὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχει, καθάπερ, φαίνεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀορίστων ἔστιν ἃ ἀεὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχει ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀνάγκης, οἷον ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ ἔτους ὁ χειμὼν ἐν τῷ ὑετῷ καὶ ἐν τῷ ψύχει, καὶ ἐν τῷ θέρει ἐν τῷ καύματι· ἐπεὶ δὲ ταῦτα μὲν ἐξ ἀνάγκης οὕτως ἔχει, ἐκεῖνα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐξ ἀνάγκης δὲ οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ἀορίστοις, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, καὶ τὰ ἐνθυμήματα ἐξ εἰκότων καὶ σημείων ἀνάγκη συνίστασθαι· τὸ γὰρ εἰκὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίγνεται, ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς ὡς τὸ ἀναγκαῖον. ἔστι δὲ τὸ μὲν εἰκὸς τὸ γνώριμον ὅτι πολλάκις γίγνεται ἢ γίγνεσθαι πέφυκεν· οὐ γὰρ ἧττον τὸ παρὰ τὸ εἰκὸς γίγνεσθαι ἢ κατὰ τὸ εἰκός, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀορίστοις· τὸ δὲ σημεῖον πρότερον ἢ ὕστερον τὸ τοιόνδε ἢ τοιόνδε ἀναγκαῖον ἢ γεγενῆσθαι ἢ εἶναι. τούτων δὲ τὸ μὲν πρὸς τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον ἔχει τὴν πίστιν, τὸ δὲ πρὸς ἕν τι τῶν ὑπαρχόντων ἢ πρὸς ὁτιοῦν τῶν ἀνθρώπων, οἷον ὅτι Διομήδης ἐστὶν ὁ ἐπιτιθέμενος, ὅτι μόνος ἐπιτίθεται ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων· τὸ δὲ τεκμήριον ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων ἐστὶ μόνον· τοῦτο γὰρ μόνον ἐστὶν ἐξ ὧν ἐνδέχεται ἀποδεῖξαι ὅτι ἀδύνατον ἄλλως ἔχειν ἃ ἐστὶν ἢ γέγονεν ἢ ἔσται· ἐπεὶ καὶ τὸ τεκμήριον ἐν τοῖς λόγοις ἐνθύμημα ἐπιχειρεῖται γὰρ ἀναγκαῖον ἀποδεῖξαι· ὥστε φανερὸν ὅτι καὶ τὸ τεκμήριον ἐστὶν ἐνθύμημα

the Peace, and of the Justices of the Peace for the County, Riding, Division, City, Borough, Liberty, or Place for which he shall act, and of the Clerk of the Peace thereof, and of the Sheriff of the County, Riding, Division, City, Borough, Liberty, or Place, and of the Coroners thereof, and of the Constables and other Peace Officers for the same, and of the Gaoler of the Gaol or Prison to which the Offender is to be committed, and of the Gaoler of the Gaol or Prison in which the Offender is to be confined for the Offence with which he is charged, and of the Governor of the Penitentiary, if the Offender is to be sentenced to imprisonment therein, and of the Keeper of the Reformatory, if the Offender is to be sentenced to imprisonment therein, and of the Warden

ՁՒՀԿ ԻԿՅՁ ՒՏ; ՎԿԸ ԱՅ ՁԻԸ ՂԵՕ ՏՅԸ ԾԸՕ ԱՑ ՎՑՎՒՒ ՁՅԿԸ ՏՎՂ ԱՅ ՅՅՂ ՕՎՒՒ ԿԿՁՁ Ջ ԱՒԿ-ՁՎՒԿՎՏ.

6. ՎԿԸ ԿՂ ՕԵՅ ՂՁ ՂՅՏ ՏՎՂ ԱՅ ՁԻԸ ՂԵՕ ՏՔ ՂՎԿՂՏ, ՎԿԸ ՁՅՂՅՔՂ ԿԿՁՁ Ջ ԱՒԿՁՎՔ-ԿՎՏ ՎՕՔՎՏ Ջ ՒՒՑՎՔ ԼԵՅԻԿ. ՎԿԸ ԿՂ ՕԵՅ ՂՁ ՂՅՏ ՏՎՂ ԱՅ ՂՒՑՎՔՁ ՐՕՔ Ջ ՏՂՂՏ ԱՑ ՐՕՔ ՕՏՏ, ԿՅԻՒՂ Ց ՏՅԼ, ՏՅՅՅՏՂ ՁՒՒՎՕԴԻԿ, ՎԿԸ ԱՅ ՁԻԸ ԼՒՀ ՏՔ ՂՎԿՂՏ ՎՕՔՎՏ; ՎԿԸ ԱՅ ՁԻԸ ՕՕՐ Ջ ԿՂՅ ԱՑ Ջ ՂՒՏՔ ԾԵՅՎՔ.

7. ՎԿԸ ԿՂ ՕԵՅ ՂՁ ՂՅՏ ՏՎՂ ԱՅ ՁԻԸ ՂԵՕ ՔՔ ՅՕԻ ՎԿԸ ՔՔ ՎՒՕՏ, ՎԿԸ ՕՕ ՐՕՔԼ ԿԿՁՁ Ջ ԱՒԿՁՎՔԿՎՏ, ՂՁ ՏՂԵ ՐՕՔ ՐՕՔ ՔՔ ԲՎՅԿԿՏ; ՎԿԸ ՅԲՂՎՔ ԱՅ ՎՂԸ ՏՂԵԿ ՐՕՔ ՐՕՔ ՔՔ ԲՎՅԿԿՏ, ԱՅ ԿՁ ՔՔՐՎՔԿՎ ՎՕՔՎՏ ԿՂ ՔՔ ԲՎՅԿԿՏ ԿԿ Ջ ԱՒԿՁՎՔԿՎՏ, ՂՁ Ջ ՂՒՏՔ ԾԵՅՎՔ. ՎԿԸ ԱՅ ՁԻԸ ՕՕ ՐՕՔԼ ՎՕՔՎՏ ԿԿ Ջ ԱՒԿՁՎՔԿՎՏ, ԲՎՒՕԿՒ Ջ ՏՅԸ ՕԿՔՎՐԿՎ, ՕՅՂՒԿՒ ԿԿ Ջ ՅՕՐՕՂՎ ԲՎՔՒԿՒ ՂՀՔՒՂ ԱՑ Ջ ԱՒԿՁՎՔԿՎՏ, ՒՎՒՀ ՄՒՔ ԿԿ Ջ ՁՕՐՕՂՎՀ ԿԿՔ Ջ ՒՎՁ ՏՑ. ՎԿԸ ԿՂ ՕԵՅ ՂՁ ՂՅՏ ՏՎՂ ԱՅ ՁԻԸ ՂԵՕ ՔՔ ՎՒՕՏ ՎՕՔՎՏ Ջ ՏՂՂՏ ԱՑ ՅՎԿԿ ՁՅՏ, ՏՂՏՒԿՒ ՐՕՔ ՁՔ Ջ ՄՏ ՄՒՔ ՔՔ ՐՕՐ ԿԿՁՁ, ԿԿՁ ՔՔ ՏՂՏՕԿՒ ԿԿՁՁ ՂՀՔՒՂ ԱՑ Ջ ԱՒԿՁՎՔԿՎՏ. ՎԿԸ ՅԲՂՎՔ ՎՅ ՒՎՁ ՂՂՅՁՎՔՁՎՔ ՐՕՔ Ջ ՏՂՂՏ ԱՑ ՅՎԿԿ ՁՅՏ, ՎՅ ՁԻԸ ԼՒՀ ՔՔ ՂՎԿՂՏ ՐՕՔ Ջ ՏՂՂՏ ԱՑ Ց ՂՅՏ, ՏՅՅ ՎՅ ՅՅՂ ԿԿՁՁ ՏՂՏՒԿՒ ՔՔՏՂՎՔՁՎՔ, ԿԿՁ ՒՎՁՂՔԿ ՐՕՔ ՐՕՔ ՔՔ ԲՎՅԿԿՏ.

8. ՎԿԸ ԿՂ ՕԵՅ ՂՁ ՂՅՏ ՏՎՂ ԿԿ ՃՐ, ԿՅՐՃ, ՎՒԿՎ ՐՕՔԼ ՂՁ ՏՂԵ ՐՕՐ, ՅՅՅՐՕԼՅ, ՃՐ ՁԻԸ ՅՔՔՕ ՅՃ ՅՕ, ՐՒԿԼ ՒՒԿ ՔՅՕ ԿԿ ԲՃԿ ՏՂՅՅԼ: ՎԿԸ ՅԲՂՎՔ ՃՐ ՁԻԸ ՅՔՔՕ ՅՃ ՅՕ, ՅՅՅՐՕԼՅ, ՅՃ ՅՔՏՎՏՔԿ ԼՒՔ ԿՎՕՅՔ ՒՎՏ ՎՅ, ՅՅՕՕՐ ԿԿ Ջ ՆՒՑ ԿԿ ՅՃ ՅՕ, ՐՕՔ ՎՅ ՁԻԸ ԿՅՂՅԿԿ ԿՕ ՐՕՐ. ՎԿԸ ԿՂ ՕԵՅ ՂՁ ՂՅՏ ՏՎՂ ՎՅ ՁԻԸ ՏՅՂՐՔԿ ՒՎՏՅՅ ՐՕՐ ՂՁ ՔՔ ԲՎՅԿԿՏ. ՎԿԸ ՅԲՂՎՔ ՒՒՑԿ ՎՎՀՁ ՅՅՕՕՐ ԿԿ ՏՔՔ ՐՕՐ ՂՁ ՔՔ ՅՃ ՅՕ, ՐՕՔ ՎՅ ՁԻԸ ԿՅՂՅԿԿ ՐՕՔ Ջ ՏՂՂՏ ԱՑ ՅՎԿԿ ՁՅՏ, ՅՅՕՕՐ ԿԿ

12. And if a man's ox gore a man or a woman, that they die, then both the ox shall surely be stoned, and his flesh shall not be eaten; but the owner of the ox shall be quit. But if the ox were wont to push with his horn in time past, and it hath been testified to his owner, and he hath not kept him in, but that he hath killed a man or a woman; the ox shall be stoned, and his owner also shall die. If there be laid on him a sum of money, then he shall give for the ransom of his life whatsoever is laid upon him. Whether he have gored a son, or have gored a daughter, according to this judgment shall it be done unto him. If the ox shall push a manservant or a maidservant, he shall give unto their master thirty shekels of silver, and the ox shall be stoned.

13. And if a man shall open a pit, or if a man shall dig a pit, and cover it not, and a bull or an ass fall therein, the owner of the pit shall make it good, and give money unto the owner of them; and the dead beast shall be his. And if one man's ox hurt another's, that he die; then they shall sell the live ox, and divide the money of it; and the dead also they shall divide. Or if it be known that the ox hath used time past to push with his horn, and his owner hath not kept him in; he shall surely pay ox for ox, and the dead shall be his own. If a man shall steal an ox, or a sheep, and kill it, or sell it; he shall restore five oxen for an ox, and four sheep for a sheep. If a thief be found breaking up, and be smitten that he die, there shall no blood be shed for him. For he should make full restitution; if he have nothing, then he shall be sold for his theft. If the theft be certainly found in his hand alive, whether it be ox, or ass, or sheep; he shall restore double. If a man shall cause a field or vineyard to be eaten, and shall put in his beast, and shall feed in another man's field; of the best of his own field, and of the best of his own vineyard, shall he make restitution. If fire break out, and catch in thorns, so that the stacks of corn, or the standing corn, or the field, be consumed therewith; he that kindled the fire shall surely make restitution. If a man shall deliver unto his neighbour money or stuff to keep, and it be stolen out of the man's house; if the thief be found, let him pay double. If the thief be not found, then the master of the house shall be brought unto the judges, to see whether he have put his hand unto his neighbour's goods. For all manner of trespass, whether it be for ox, for ass, for sheep, for raiment, or for any manner of lost thing which another challengeth to be his, the cause of both parties shall come before the judges; and whom the judges shall condemn, he shall pay double unto his neighbour. If a man deliver unto his neighbour an ass, or an ox, or a sheep, or any beast, to keep; and it die, or be hurt, or driven away, no man seeing it: then shall an oath of the Lord be between them both, that he hath not put his hand to his neighbour's goods; and the owner of it shall accept thereof, and he shall not make it good. And if it be stolen from him, he shall make restitution unto the owner thereof. If it be torn in pieces, then let him bring it for witness, and he shall not make good that which was torn. And if a man borrow ought of his neighbour, and it be hurt, or die, the owner thereof being not with it, he shall surely make it good. But if the owner thereof be with it, he shall not make it good: if it be an hired thing, it came for his hire. And if a man entice a maid that is not betrothed, and lie with her, he shall surely endow her to be his wife. If her father utterly refuse to give her unto him, he shall pay money according to the dowry of virgins. Thou shalt not suffer a witch to live. Whosoever lieth with a beast shall surely be put to death. He that sacrificeth unto any god, save unto the Lord only, he shall be utterly destroyed. Thou shalt neither vex a stranger, nor oppress him: for ye were strangers in the land of Egypt. Ye shall not afflict any widow, or fatherless child. If thou afflict them in any wise, and they cry at all unto me, I will surely hear their cry; And my wrath shall wax hot, and I will kill you with the sword; and your wives shall be widows, and your children fatherless. If thou lend money to any of my people that is poor by thee, thou shalt not be to him as an usurer, neither shalt thou lay upon him usury. If thou at all take thy neighbour's raiment to pledge, thou shalt deliver it unto him by that the sun goeth down: For that is his covering only, it is his raiment for his skin: wherein shall he sleep? and it shall come to pass, when he crieth unto me, that I will hear; for I am gracious. Thou shalt not revile the gods, nor curse the ruler of thy people. Thou shalt not delay to offer the first of thy ripe fruits, and of thy liquors: the firstborn of thy sons shalt thou give unto me. Likewise shalt thou do with thine oxen, and with thy sheep: seven days it shall be with his dam; on the eighth day thou shalt give it me. And ye shall be holy men unto me: neither shall ye eat any flesh that is torn of beasts in the field; ye shall cast it to the dogs.

14. And if a man borrow ought of his neighbour, and it be hurt, or die, the owner thereof being not with it, he shall surely make it good. If the owner of it be with it, he shall not make it good: if it be hired, it came for his hire.

15. And if a man entice a maid that is not betrothed, and lie with her, he shall surely endow her to be his wife. If her father utterly refuse to give her unto him, he shall pay money according to the dowry of virgins.

16. Thou shalt not suffer a witch to live. Whosoever lieth with a beast shall surely be put to death. He that sacrificeth unto any god, save unto the Lord only, he shall be utterly destroyed.

17. Thou shalt neither vex a stranger, nor oppress him: for ye were strangers in the land of Egypt.

ואם לאו תדעי׃ ואת תבא בבית האיש ואת תבא בבית האיש׃ והאשה ההוא תשא את עון נשיה׃ והכהן יעמיד את האשה לפני יהוה׃ ופרע יהוה את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת זכרון מנחת קנאת הוא והכהן יהיו ביד מי המרים המאררים׃ והשביע אתה הכהן והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי היי מי המרים המאררים האלה׃ ונתן הכהן את האלה האשה שבעת האלה והספר הכהן את האלה על הספר ומחה אל מי המרים׃ והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המאררים למרים׃ ולקח הכהן את מנחת הקנאה מיד האשה והניף את המנחה לפני יהוה והקריב אתה המזבח׃ וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבח ואחר השקה את האשה את המים׃ והשקה אתה והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המאררים למרים למרים והצבה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה הזאת לאלה בקרב עמה׃ ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע׃ זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשת תחת אישה ונטמאה׃ או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת׃ ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה׃

18. והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא והכהן יהיו בידו מי המרים המאררים׃ והשביע הכהן אתה והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי היי מי המרים המאררים האלה׃ והיו מי המרים המאררים האלה למים למרים בבטנך לצבות בטן ולנפל ירך והיתה האשה לאלה בקרב עמה׃ והשבעה הכהן את האשה באלה השבעה ואמר הכהן אל האשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת ואת בטנך צבה׃ ובאו המים המאררים האלה בקרבך למרים בבטן לצבות ולירך לנפל ואמרה האשה אמן אמן׃ ואת האלה האלה יכתב הכהן בספר ומחה אל מי המרים׃ והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המאררים למרים׃ ולקח הכהן את מנחת הקנאה מיד האשה והניף את המנחה לפני יהוה והקריב אתה המזבח׃ וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבח ואחר השקה את האשה את המים׃ והשקה אתה והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המאררים למרים למרים והצבה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה הזאת לאלה בקרב עמה׃ ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע׃ זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשת תחת אישה ונטמאה׃ או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת׃ ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה׃

19. והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה, ופרע, פרע את ראש האשה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא והכהן יהיו בידו מי המרים המאררים׃ והשביע הכהן אתה והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי היי מי המרים המאררים האלה׃ והיו מי המרים המאררים האלה למים למרים בבטנך לצבות בטן ולנפל ירך והיתה האשה לאלה בקרב עמה׃ והשבעה הכהן את האשה באלה השבעה ואמר הכהן אל האשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת ואת בטנך צבה׃ ובאו המים המאררים האלה בקרבך למרים בבטן לצבות ולירך לנפל ואמרה האשה אמן אמן׃ ואת האלה האלה יכתב הכהן בספר ומחה אל מי המרים׃ והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המאררים למרים׃ ולקח הכהן את מנחת הקנאה מיד האשה והניף את המנחה לפני יהוה והקריב אתה המזבח׃ וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבח ואחר השקה את האשה את המים׃ והשקה אתה והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המאררים למרים למרים והצבה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה הזאת לאלה בקרב עמה׃ ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע׃ זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשת תחת אישה ונטמאה׃ או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת׃ ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה׃

20. והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא והכהן יהיו בידו מי המרים המאררים׃ והשביע הכהן אתה והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי היי מי המרים המאררים האלה׃ והיו מי המרים המאררים האלה למים למרים בבטנך לצבות בטן ולנפל ירך והיתה האשה לאלה בקרב עמה׃ והשבעה הכהן את האשה באלה השבעה ואמר הכהן אל האשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת ואת בטנך צבה׃ ובאו המים המאררים האלה בקרבך למרים בבטן לצבות ולירך לנפל ואמרה האשה אמן אמן׃ ואת האלה האלה יכתב הכהן בספר ומחה אל מי המרים׃ והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המאררים למרים׃ ולקח הכהן את מנחת הקנאה מיד האשה והניף את המנחה לפני יהוה והקריב אתה המזבח׃ וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבח ואחר השקה את האשה את המים׃ והשקה אתה והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המאררים למרים למרים והצבה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה הזאת לאלה בקרב עמה׃ ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע׃ זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשת תחת אישה ונטמאה׃ או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת׃ ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה׃

21. והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה, ואמר הכהן אל האשה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת, ואם לא נקנתה האשה ותלדה זכרים, והיתה אם לא נקנתה האשה ותלדה נקבות, והיתה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת: ואת האלה תהיה המים המאררים האלה למים למרים בבטן לצבות ולירך לנפל, והיתה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת: ואת האלה תהיה המים המאררים האלה למים למרים בבטן לצבות ולירך לנפל, והיתה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת, ואם לא נקנתה האשה ותלדה זכרים, והיתה בתוך עמך בתת יהוה את ירך נפלת, ואם לא נקנתה האשה ותלדה נקבות

22. And be it enacted that the said Court of King's Bench shall have power and authority to hear and determine all pleas, suits, complaints, and causes, as well criminal as civil, and all matters and things whatsoever, which have been heard and determined in the Court of King's Bench in the said Province of Upper Canada, before the passing of this Act, and which are cognizable in the said Court of King's Bench, by the laws of the said Province of Upper Canada, as the same now are, or as they may hereafter be altered by any Act or Acts of the Legislature of the said Province of Upper Canada, and to issue all writs, and to make all rules, orders, and decrees, and to do all things which may be necessary for the hearing and determining of the same, and for the execution of the judgments and decrees to be given therein, and for the enforcing obedience to the orders of the said Court of King's Bench, and to the rules and decrees thereof, and to punish all contempts of the said Court of King's Bench, and to do all things which may be necessary for the effectual administration of justice, and for the maintenance of the authority of the said Court of King's Bench, in the said Province of Upper Canada, as fully and amply to all intents and purposes as the Court of King's Bench in England, or any Judge or Judges thereof, may do in England, or as the said Court of King's Bench in the said Province of Upper Canada, or any Judge or Judges thereof, might have done before the passing of this Act.

23. And be it enacted that the said Court of King's Bench, and the Judges thereof, and the Clerks and Officers of the said Court of King's Bench, shall have and enjoy the same rights, privileges, and advantages, and shall be entitled to the same fees and perquisites, as the Court of King's Bench in the said Province of Upper Canada, and the Judges thereof, and the Clerks and Officers of the said Court of King's Bench, have and enjoy, and are entitled to, before the passing of this Act; and that the Clerks and Officers of the said Court of King's Bench shall keep the same offices, and perform the same duties, as the Clerks and Officers of the said Court of King's Bench in the said Province of Upper Canada have been accustomed to keep and perform before the passing of this Act; and that the Sheriffs and Coroners of the said District of Gaspé shall have the same rights, privileges, and advantages, and perform the same duties, as the Sheriffs and Coroners of the said Province of Upper Canada have been accustomed to have and perform before the passing of this Act.

24. And be it enacted that the said Court of King's Bench, and the Judges thereof, shall have power and authority to hear and determine all pleas, suits, complaints, and causes, as well criminal as civil, and all matters and things whatsoever, which have been heard and determined in the Court of King's Bench in the said Province of Lower Canada, before the passing of this Act, and which are cognizable in the said Court of King's Bench, by the laws of the said Province of Lower Canada, as the same now are, or as they may hereafter be altered by any Act or Acts of the Legislature of the said Province of Lower Canada, and to issue all writs, and to make all rules, orders, and decrees, and to do all things which may be necessary for the hearing and determining of the same, and for the execution of the judgments and decrees to be given therein, and for the enforcing obedience to the orders of the said Court of King's Bench, and to the rules and decrees thereof, and to punish all contempts of the said Court of King's Bench, and to do all things which may be necessary for the effectual administration of justice, and for the maintenance of the authority of the said Court of King's Bench, in the said Province of Lower Canada, as fully and amply to all intents and purposes as the Court of King's Bench in England, or any Judge or Judges thereof, may do in England, or as the said Court of King's Bench in the said Province of Lower Canada, or any Judge or Judges thereof, might have done before the passing of this Act: And be it enacted that the said Court of King's Bench, and the Judges thereof, shall have and enjoy the same rights, privileges, and advantages, and shall be entitled to the same fees and perquisites, as the Court of King's Bench in the said Province of Lower Canada, and the Judges thereof, have and enjoy, and are entitled to, before the passing of this Act; and that the Clerks and Officers of the said Court of King's Bench shall keep the same offices, and perform the same duties, as the Clerks and Officers of the said Court of King's Bench in the said Province of Lower Canada have been accustomed to keep and perform before the passing of this Act; and that the Sheriffs and Coroners of the said District of Gaspé shall have the same rights, privileges, and advantages, and perform the same duties, as the Sheriffs and Coroners of the said Province of Lower Canada have been accustomed to have and perform before the passing of this Act.

Reproduced 1990

מאיש אל רעהו פעל עבד שחד שרי עמשלמאיהו פעל נחל נוף שפטיך, עד שפוחיה עבד שפוחי, נחש שלחמיה עבד נעת נחשון, נחש יהוצדק עבדאל נעמיהו נעמיה נחש עבדאלי ע נוף נחש לוחיה פעל עבד:

25. נחש יו מזכ נוף שפט עבו עמוסלאיה נוף שיך שרוט, פן מיה מזכשלוי עבו; נחש עמוסלאיה נוף שיך שרוט, פן מיה נסם עבו; נחש עמוסלאיה נוף שיך שרוט פן מיה מם פע לוחיה פעל עבו: נחש עבי שמך נחש לוחי מרי, שכך יו שרי פע שיך שרוט. נחש פרעה עד פנה מעשי ע תיבוי קעלמי, פן מיה נכם עבו נעלו רחוט ע מיעכיה מן שך ע כיהלפיו שך ע נחש, אב, רחוט ע שמעלאיה עבו נוף מפשלחיהמרחי. נחש יש מם לא ע שילוש עבו ע כיהלפיו שך עיכ נחש, פם שרי יו ע נחש שך לשנכיש, פם שרי מיהכי מן עם פעבוחי, מם א שילוש עבו עד שרי ישרש? אפעולם, ח שכ רחוט אם, יכ. אם א שילוש עבו פע פעבוחי שפח פנה מיה נכח כעי רשיכ עבו עכ, יף עכ פנה מיה ישרש? ח שכ רחוט אם, יכ; שפעולם, ע לוחם עשוחבוי טו פנוח יה שרי: פם עבו יפ ישרש יפ פעבוחי שך אשם. אחו שפעולם, עיכ יבלו פנה שפעמוחם שבוחי שרוח שך אשם, נחש עכ שרי ישי יה יחיאוליה; נחש ע פעלחיכ שך ע יפל שך אשם שאש רשלח עבו ; נחש ע לוחם מיה טוריש ע נחיאל נשבוחי עבו, נחש אנש יו רחוט שך אשם, נחש א פעבוחי; עכ, פם מיה טוריש יו נשבוחי עבו רחוט עכל מפשלחיהמרחי; נחש פם פיה אנש שך ע יפל שך אשם שאש רשלח עבו ; נחש ע לוחם מיה טוריש ע נחיאל נשבוחי עבו, נחש אנש יו רחוט שך אשם, נחש א פעבוחי; עכ, פם מיה טוריש יו נשבוחי עבו רחוט עכל מפשלחיהמרחי; נחש ח חו חנו, אחו עכ פו יו עיש מכ נשפו נוף מ שפשלחיהמ; פעל ח חו עבו ע מכ שרשו מעפו שך ם שפשלחיהמ, פכם פ פיה חעלו, שך ם שרי עכ פיה שרי. אחו עכ מיה פעפעו עכל לוחם, ע נשבו פנה שכ עבו נעל נחש ע נחיאל

ϩⲙⲡⲉⲓⲣⲁⲛ ⲛ ⲗⲟⲩⲇⲁ ⲁⲫⲟⲩ ⲱⲙⲉ. Ⲁ ϥⲛⲉ ⲉⲣⲉϥ ⲛⲏⲓ ⲉⲩⲛⲁⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ϥⲉ ⲉⲧⲁⲓⲉⲟ ⲙⲛⲏⲟ ⲁⲫ; ⲁⲉ, Ⲁ ϥⲛⲉ ϥⲙⲛⲧ ϥⲛⲉ ⲉⲱⲁⲓⲉ ⲣⲧⲙⲟ ⲟⲩⲁⲉⲟ ⲛⲁⲓⲟ; ⲁⲩⲱ ϥⲉ ϥⲛⲉ ⲥⲧⲟⲟⲩⲛ ⲙⲛⲏⲟ ⲁⲫ ⲛⲏ ⲉ ⲉⲧⲁⲓⲉ ⲉⲣⲉⲥⲟⲩⲉ ⲉⲱⲁⲓⲉ, ⲉⲙⲏ Ⲁ ⲱⲙⲛ ⲧⲉⲉⲓⲁ ⲣⲉⲟⲩⲏⲓ, ⲁⲩⲁ Ⲁ ⲟⲩⲟⲉ ⲛⲁⲁ ⲣⲉⲟⲩ ⲛⲛⲁⲓⲟⲩ; ⲛⲧⲱⲉⲓⲣⲟⲩ, ⲫⲉ ϥⲛⲉ ⲉⲧⲥⲧⲟⲟⲩⲛ ⲙⲛⲏⲟ ⲁⲫ ⲟⲩⲱⲟ ⲙⲛⲏⲟ ⲛ ⲉⲱⲁⲓⲉ ⲱⲉ ⲉⲙⲛⲁⲓⲣⲁⲛ, ⲛⲧⲁⲣⲉ ⲇⲁⲓⲇ ⲟⲟⲉ ⲛ ⲙⲁⲉ ⲁⲫ ⲇⲉⲱ ⲱⲉ ⲛⲁⲉ ⲙⲡⲉⲧⲣⲁⲥⲙⲟⲥ. Ⲉⲁⲓⲣⲟⲩⲱⲛⲉ ⲙⲡⲉⲓⲱⲧ, ⲫⲁ ⲟⲩⲏⲓ ⲟⲟⲉ ⲛ ⲙⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲏ ⲧⲉⲉⲓⲁ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ; ⲁⲉ, ⲁⲩⲱ Ⲁ ϩⲟ ⲛⲁⲁ ⲫⲁ ϥⲛⲉ ⲙⲡⲉⲓⲱⲧ, ⲫⲁ ⲟⲩⲏⲓ ⲟⲟⲉ ⲛ ⲧⲁⲣⲁ ⲧⲉⲉⲓⲁⲱⲉ ⲁⲫ ⲉ ⲟⲉⲉⲇ ⲉⲥⲟⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲥⲟⲟⲩ ⲧⲉⲉⲓⲁⲱⲉ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲉⲓⲟⲟⲟⲩ ⲙⲛ. Ⲟ, ⲛⲁⲓⲏ, ⲫⲱⲥ ⲛⲧⲏ, ⲛⲁⲩ Ⲁ ⲟⲩⲏ ⲉ ⲥⲟ ⲫⲉⲓⲇ ⲏⲓ ⲁⲫⲟⲩ ⲫⲉⲏⲧⲱⲥ? Ⲉⲓⲁⲣⲟⲓⲇ, ⲟⲩ ⲥⲟⲟⲩ ⲛⲧ ⲧⲁⲩⲏⲓ ⲙⲡⲓⲁ ⲁⲛⲑⲣⲱⲡⲟⲥ ⲉⲑⲉⲟⲟⲩ ⲱⲉ ⲁⲫ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩ ⲫⲉⲓⲏ ⲛⲧ ⲁⲫⲟⲩ ⲫⲉⲏⲧⲱⲥ: ϩ ⲣⲟⲩ ⲙⲁⲑⲏ Ⲁ ⲉⲁⲓ ⲉ ⲱⲉⲑⲏ ⲱⲣ ⲣⲟⲩ ⲁⲉⲱⲏ. Ⲉⲓⲁⲣⲟⲓⲇ, ϩ ⲁⲁ ⲣⲥⲛ ⲱⲉ ⲁ Ⲥⲏⲙⲱⲛ ⲱⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲧⲛⲥⲟⲟⲩⲣⲉ ⲛⲁⲓ ⲟⲩ ⲣⲛⲉⲉⲩ ⲫⲁⲉ ⲛⲟ ⲥⲧⲁⲙⲙⲏ.

27. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲛⲏ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲫⲙⲁⲩ ϩ ϥⲛⲉ ⲥⲧⲟⲟⲩⲛ ⲛⲁⲉ ⲙⲡⲉⲓⲱⲧ, ⲁⲉ ⲙⲡⲉ ⲁⲩⲱⲟⲩⲧ ⲙⲁⲉ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲙⲡⲉ ⲉⲱⲟⲩⲓⲣⲉⲥ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲓⲟ ⲟⲩ ⲧⲛⲁⲟ ⲛ ⲟⲗⲏⲗⲏ ⲱⲉ ⲛⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩ ⲱⲉ ⲉⲛⲉⲩ ⲣⲟⲩⲧ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲁⲉⲓ ⲫⲁⲩⲁⲟ ⲙⲁⲱⲁ ⲟⲩ, ϩ ⲥⲧⲉⲟ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ ⲛ Ⲟⲩⲟⲁⲣⲓ Ⲱⲙⲉ ϩ ⲟⲙⲟⲓⲱⲙⲁ ⲁⲫ ⲛⲁⲩ ⲁ ⲟⲩⲣⲉ ⲟⲩ ⲛⲱⲁ, ⲣⲟⲩⲧ ϩ ⲁⲟ ⲣⲧⲏⲟ ⲙⲁⲉ ⲛ ⲁⲛⲁⲉ ⲱⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲉⲑⲏ ⲙⲛⲏⲟ ⲛ ⲟⲙⲛⲧⲱⲟⲩⲛⲉ ⲱⲉ ⲟⲩ ⲣⲙⲁⲇ; ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲉⲙⲛ ⲉ ⲁⲉ ⲛⲟⲩ ⲉⲓⲟⲟⲩ ⲉⲓⲁⲣⲟⲩ ⲛ ⲁⲛⲁⲉ ⲱⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲣⲟⲩⲧ Ⲱⲙⲉ ⲉⲙⲛ ⲥⲟⲟⲩⲛ ⲫⲓⲟ.

28. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ϩ, ϩⲁⲑⲣϩ, ⲥⲁⲧ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ, ⲛⲁⲓ ⲁⲉ ⲉⲙⲁ ⲟⲙⲉⲟⲙⲧ ⲛⲟ ⲟⲟⲧ ⲁⲑⲁⲙⲁⲥⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲉⲁⲩⲧ; ⲛⲁⲁⲩⲧ ⲉⲙⲁ ⲁⲉ ⲙⲁⲩⲁⲣⲟⲩⲙ ⲛⲁⲉⲧ ⲩⲉⲃⲏⲧ ⲣⲧⲙⲟ ⲟⲩ, ⲣⲟⲩⲧ Ⲱⲙⲉ ⲫⲁⲉ ⲱⲙⲟⲟⲩⲙⲁⲣⲧ ⲟⲩ ⲛⲁⲓ ϩ ⲉⲙⲁ ⲑⲓⲙⲁ ⲉ ⲙⲁⲓ?

29. ⲁⲩⲱ ϩ ⲥⲁⲧ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ, ⲁⲣ Ⲱⲙⲉ ⲫⲁⲉ ⲱⲙⲟⲟⲩⲙⲁⲣⲧ ⲟⲩ ⲁⲫ ⲉⲙⲁ ⲟⲩ ⲗⲁⲩⲁ, ϩ ⲟⲙⲁ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲩ. ⲁⲣ ⲫⲁ ⲉⲙⲁ ⲱⲙⲟⲟⲩⲙⲁⲣⲧ ⲟⲩ ⲛⲁⲓ ϩ ⲉⲙⲁ ⲥⲉ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲥ ⲁⲫⲟⲩ ⲱⲁⲣⲁⲓ, ⲉ ⲛⲑ ⲙⲁⲓ, ⲛⲏ ⲉⲙⲁ ⲉ ⲙⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ⲛⲣ ϩ ⲉⲙⲁ ⲥⲉ ⲛⲏ, ⲛⲏ ⲙⲙⲁ ⲉ ⲉⲙⲁ. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ, ⲛⲣ ⲛ ⲗⲟⲩⲇⲁ ⲫⲁⲉ ⲉⲣⲟ ⲟⲱⲉⲁⲓ ⲱⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲉ ⲧⲟⲟⲩ ⲥⲟ ⲟⲩⲛⲁⲓ ⲟⲩⲱⲁⲣⲱⲟⲩⲉ ⲛⲁⲣⲙⲓ ⲛ ⲣⲓⲱⲇⲁⲓⲁ ⲱⲉ ⲟⲩⲛⲓ, ⲫⲃ ⲛⲑ ⲛⲏ ⲛⲁⲩ ⲫⲁ ⲟⲩⲛⲁⲓ-ⲥⲱⲧⲉⲙⲟⲩ ⲟⲩ, ⲛⲁⲩ ϩ ⲙⲙⲁ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲓ?

30. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ϩ, ϩⲁⲑⲣϩ, ⲥⲁⲧ ⲟⲩⲛⲁⲓ ⲗⲁⲩⲁ ⲙⲛⲏⲟ ⲟⲩ ⲉⲓⲁⲣⲁⲓⲁⲛ, ⲧⲛⲥⲟⲟⲩⲣⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲙⲡⲉ ⲟⲙⲛⲧⲱⲟⲩⲛⲉ, ⲁⲩⲱ ⲱⲥⲉ ⲉⲙⲁ ⲙⲁⲩⲁⲣⲟⲩⲙ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲉⲁⲩⲧ ⲟⲩ; ϩⲁⲩⲁⲣⲧ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲉ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲧⲙⲟ ⲟⲩ, ⲁⲟⲩ ⲁⲙⲏⲧ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲩⲉⲃⲏⲧ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲫⲁⲩⲁⲟ ⲙⲁⲱⲁ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲉⲟⲩⲏⲓ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ ⲛ ⲟⲩⲟⲁⲣⲓ Ⲱⲙⲉ; ⲁⲩⲱ ⲁⲣⲥ ⲛⲏ ⲫⲁⲉ ⲧⲟⲟⲩ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ.

31. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲗⲟⲩⲇⲁ ⲥⲁⲧ ⲙⲛⲏⲟ ⲟⲩ, Ⲥⲧⲁⲩⲣⲟⲥ ⲣⲟⲩⲧ ⲛⲁⲓ ⲫⲁⲩⲁⲟ ⲛⲁⲱⲁ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁ ⲉⲓⲁⲣⲁⲓⲁⲛ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲉⲙⲁ ⲱⲁⲓ ⲙⲁⲩⲁⲣⲟⲩⲙ ⲉⲁⲣⲟⲩ ⲛ, ⲉⲙⲏ ϩ ⲱⲁⲓ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ, ⲥⲁⲓ ⲛ ⲗⲟⲩⲇⲁ, ⲁⲩⲱ ⲁⲓⲁ ⲱⲁⲓ ϩ ⲁⲟ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲉ ⲛ ⲗⲟⲩⲇⲁ ⲛⲁⲉⲧ Ⲱⲙⲉ. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ϩ Ⲥⲧⲁⲩⲣⲟⲥ ⲣⲟⲩⲧ ⲫⲁ ⲫⲁⲩⲁⲟ ⲙⲛⲏⲟ ⲫⲁ ⲉⲓⲁⲣⲁⲓⲁⲛ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲉⲙⲁ ⲱⲁⲓ ⲙⲁⲩⲁⲣⲟⲩⲙ ⲉⲁⲣⲟⲩ ⲛ, ⲉⲙⲏ ϩ ⲱⲁⲓ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ, ⲥⲁⲓ ⲛ ⲗⲟⲩⲇⲁ ⲛⲁⲉⲧ Ⲱⲙⲉ. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ϩ Ⲥⲧⲁⲩⲣⲟⲥ ⲣⲟⲩⲧ ⲫⲁ ⲫⲁⲩⲁⲟ ⲙⲛⲏⲟ ⲫⲁ ⲉⲓⲁⲣⲁⲓⲁⲛ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲉⲃⲏ ⲫⲁⲙ ⲙⲁⲩⲁⲣⲟⲩⲙ ⲉⲁⲣⲟⲩ ⲛ ⲉⲃⲏ ⲫⲁⲙ ⲥⲉⲧⲟⲟⲩⲛ. ⲁⲩⲱ ⲛⲑ ⲱⲉⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲓ ϩ ⲗⲟⲩⲇⲁ ⲫⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲉⲟⲩⲏⲓ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ ⲛ ⲟⲩⲟⲁⲣⲓ Ⲱⲙⲉ ⲉⲙⲁ ⲟⲩⲱⲟ ⲛ, ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲉ ⲥⲧⲟⲟⲩⲛ ⲛⲁⲓ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲉ ⲫⲁ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲉⲁⲩⲧ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲉ ⲫⲁ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲩⲉⲃⲏⲧ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲉ ⲫⲁ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲫⲁⲩⲁⲟ ⲙⲁⲱⲁ ⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲉ ⲫⲁ ⲉⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉⲧ ⲣⲉⲟⲩⲏⲓ ⲙⲛⲏⲟ ⲛⲁⲩ ⲛ ⲟⲩⲟⲁⲣⲓ Ⲱⲙⲉ ⲉⲙⲁ ⲟⲩⲱⲟ ⲛ.

32. ואת זו תורה על שטה אדם כי ישכב איש את אשה ובעלה יש לו, ואת אומר ואיש כי ישכב את בת עמיתו; אי מה ת"ל ואיש כי ישכב את אשה ובעלה יש לו? לפי שנאמר ואיש כי ישכב את בת עמיתו ונתגלגלו שם שכיבות הרבה, ואת אומר ואשה כי תשטה ושכבה שכבת זרע, אי מה ת"ל ואשה כי תשטה

the Passover-offering, and the meat-offering, and the drink-offering, according to the ordinance concerning them, as a sweet savour unto the LORD, out of the flock or of the herd.

39. And it shall be when ye offer the burnt-offering, the meat-offering, the sin-offering, and the trespass-offering, and your vows, and your free-will offerings, at your appointed seasons, besides what ye offer of your own free will, for your burnt-offerings, for your meat-offerings, for your drink-offerings, and for your peace-offerings.

40. And Moses told the children of Israel according to all that the LORD commanded Moses.

41. And Moses spake unto the heads of the tribes concerning the children of Israel, saying, This is the thing which the LORD hath commanded. If a man vow a vow unto the LORD, or swear an oath to bind his soul with a bond, he shall not break his word, he shall do according to all that proceedeth out of his mouth. If a woman also vow a vow unto the LORD, and bind herself by a bond, being in her father's house in her youth; and her father hear her vow, and her bond wherewith she hath bound her soul, and her father shall hold his peace at her: then all her vows shall stand, and every bond wherewith she hath bound her soul shall stand. But if her father disallow her in the day that he heareth; not any of her vows, or of her bonds wherewith she hath bound her soul, shall stand: and the LORD shall forgive her, because her father disallowed her. And if she vow in the house of her husband, or bind her soul by a bond with an oath; and her husband hear her, and hold his peace at her, and disallow her not: then all her vows shall stand, and every bond wherewith she hath bound her soul shall stand. But if her husband make them void on the day that he heareth them; then whatsoever proceedeth out of her lips concerning her vows, or concerning the bond of her soul, it shall not stand: her husband hath made them void; and the LORD shall forgive her. Every vow and every binding oath to afflict the soul, her husband may establish it, or her husband may make it void. But if her husband altogether hold his peace at her from day to day; then he establisheth all her vows, or all her bonds, which are upon her: he confirmeth them, because he held his peace at her in the day that he heard them. And if he shall any ways make them void after that he hath heard them; then he shall bear her iniquity. These are the commandments, which the LORD commanded Moses, between a man and his wife, between a father and his daughter, being yet in her youth, in her father's house.

46. ואם אין לאיש גאל לשוב האשם אליו, השם האשם לה׳ לכהן מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו עליו, ואף מנחת חדשים אשר תעלה על האשם. ואם יהיה לאיש גואל השיב את האשם ונוסף חמישתו עליו ונתן לאשר האשם לו והאשם יהיה לו: ואיש כל תרומות לכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן לו יהיו: ואיש את קדשיו לו יהיו אשר יתן איש לכהן לו יהיה: ויאמר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל: ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה והיא לא נתפשה: ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה או עבר עליו רוח קנאות וקנא את אשתו והוא לא נטמאה: והעמיד האיש את האשה לפני ה׳ והקריב הכהן את כל מנחתה לפניה: ונתן הכהן מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה על קרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים: והעמיד הכהן את האשה לפני ה׳ ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא והכהן יהיו בכף המרים המאררים: והשביע אתה הכהן והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך הנקי מי המרים המאררים האלה: ונתן הכהן את האשה השבעה האלה ואמר הכהן לאשה יתן ה׳ אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת ה׳ את ירכך נפלת ובטנך צבה: ובאו המים המאררים האלה במעיך לצבות בטן ולנפל ירך והאשה אמרה אמן אמן: וכתב את האלה האלה הכהן בספר וימחה אל המים המרים: והשקה את האשה את המים המאררים ובאו בה המים המאררים למרים: ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאת והניף את המנחה לפני ה׳ והקריב אתה אל המזבח: וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה ואחר ישקה את האשה את המים: והשקה את האשה את המים ויהיה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המים המאררים למרים ותצבה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה לאלה בקרב עמה: ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע: זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשה תחת אישה ונטמאה: או איש אשר תעבר עליו רוח קנאות וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני ה׳ ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת: ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה: וידבר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא להדר נדר נזיר להזיר לה׳: מיין ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל: כל ימי נדר תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימם אשר יזיר לה׳ קדש יהיה גדל פרע שער ראשו: כל ימי הזירו לה׳ על נפש מת לא יבא: לאביו ולאמו לאחיו ולאחתו לא יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על ראשו: כל ימי נזרו קדש הוא לה׳: וכי ימות מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו: ושמיני יביא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן אל פתח אהל מועד: ועשה הכהן אחד לחטאת והאחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והקדש את ראשו ביום ההוא: והזיר לה׳ את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו: וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יובא אתו אל פתח אהל מועד: והקריב את קרבנו לה׳ כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה בת שנתה אחת לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים: וסל מצות סלת חלות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכיהם: והקריב הכהן לפני ה׳ ועשה את חטאתו ואת עלתו: ואת האיל יעשה זבח שלמים לה׳ על סל המצות והקריב הכהן את מנחתו ואת נסכו: ואת ראש נזרו יגלח פתח אהל מועד ולקח את שערות ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: ולקח הכהן את הזרע המבשל מן האיל ומצה חלה אחת מן הסל ורקיק מצה אחד ונתן על כפי הנזיר אחר הגלחו את נזרו: והניף אתם הכהן תנופה לפני ה׳ קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין: זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו לה׳ על נזרו מלבד אשר תשיג ידו ככל אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו: וידבר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמר להם: יברכך ה׳ וישמרך: יאר ה׳ פניו אליך ויחנך: ישא ה׳ פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם: וידבר ה׳ אל משה לאמר: ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם: ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים: ויביאו את קרבנם לפני ה׳ שש עגלת צב ושנים עשר בקר עגלה על שנים הנשיאים ושור לאחד ויקריבו אתם לפני המשכן: ויאמר ה׳ אל משה לאמר: קח מאתם ויהיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אתם אל הלוים איש כפי עבדתו: ויקח משה את העגלת ואת הבקר ויתן אתם אל הלוים: את שתי העגלת ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם: ואת ארבע העגלת ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו: ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח: ויאמר ה׳ אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את חנכת המזבח: ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה: וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן נחשון בן עמינדב: ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר: הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן נתנאל בן צוער: ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אליאב בן חלון: ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אלישור בן שדיאור: ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן שלומיאל בן צורישדי: ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אליסף בן דעואל: ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד: ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן גמליאל בן פדהצור: ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעוני: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אבידן בן גדעוני: ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי: ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן פגעיאל בן עכרן: ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה בני שנה זה קרבן אחירע בן עינן: זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כסף מזרקים שנים עשר כפות זהב שנים עשר: שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר קערת זהב שנים עשר: כל זהב הכפות מאה ועשרים בשקל: כל הכסף הכלים שנים ושבעים מאה בשקל הקדש: כף זהב עשרה מלאה קטרת: שנים עשר בקר איל שנים עשר כבש בן שנתו שנים עשר ומנחתם: שנים עשר שעיר עזים לחטאת: וכל בקר זבח השלמים עשרים וארבעה בקר איל ששים עתדים ששים כבש בן שנתו ששים ומנחתם זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו ושמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארון העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו: וידבר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות: ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה על פניה כאשר צוה ה׳ את משה: וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היתה כמראה אשר הראה ה׳ את משה כן עשה את המנורה: ויקח את הלוים מתוך בני ישראל וטהרת אתם: וכה תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וכבסו בגדיהם והתטהרו: ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לחטאת: והקרבת את הלוים לפני אהל מועד והקהלת את כל עדת בני ישראל: והקרבת את הלוים לפני ה׳ וסמכו בני ישראל את ידיהם על הלוים: והניף אהרן את הלוים תנופה לפני ה׳ מאת בני ישראל והיו לעבד את עבדת ה׳: והלוים יסמכו את ידיהם על ראשי הפרים ואתה את האחד חטאת ואת האחד עלה לה׳ לכפר על הלוים: והעמדת את הלוים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה לה׳: והבדלת את הלוים מתוך בני ישראל והיו לי הלוים: ואחרי כן באו הלוים לעבד את אהל מועד וטהרתם והנפת אתם תנופה: כי נתנים נתנים הם לי מתוך בני ישראל תחת כל פטר רחם בכור כל בני ישראל לקחתי אתם לי: כי לי כל בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי אתם לי: ואקח את הלוים תחת כל בכור בני ישראל: ואתן את הלוים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל באהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש: ויעש משה ואהרן וכל עדת בני ישראל ללוים ככל אשר צוה ה׳ את משה ללוים כן עשו להם בני ישראל: ויתחטאו הלוים ויכבסו בגדיהם ויניף אהרן אתם תנופה לפני ה׳ ויכפר עליהם אהרן לטהרם: ואחרי כן באו הלוים לעבד את עבדתם באהל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה ה׳ את משה ללוים כן עשו להם: וידבר ה׳ אל משה לאמר: זאת אשר ללוים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעבדת אהל מועד: ומבן חמשים שנה יפנה מצבא העבדה ולא יעבד עוד: ושרת את אחיו באהל מועד לשמר משמרת ועבדה לא יעבד כן תעשה ללוים במשמרתם: וידבר ה׳ אל משה במדבר סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר: ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו: בארבעה עשר יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במועדו ככל חקתיו וככל משפטיו תעשו אתו: וידבר משה אל בני ישראל לעשות הפסח: ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה ה׳ את משה כן עשו בני ישראל: ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא: ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה׳ במועדו בתוך בני ישראל: ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה׳ לכם: וידבר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח לה׳: בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על מצות ומרורים יאכלהו: לא ישאירו ממנו עד בקר ועצם לא ישברו בו ככל חקת הפסח יעשו אתו: ואיש אשר הוא טהור ובדרך לא היה ומחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי קרבן ה׳ לא הקריב במועדו חטאו יישא האיש ההוא: וכי יגור אתכם גר ועשה פסח לה׳ כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חקה אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ: וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהל העדת ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בקר: כן יהיה תמיד הענן יכסנו ומראה אש לילה: ועל פי ה׳ יסעו בני ישראל ועל פי ה׳ יחנו כל ימי אשר יהיה הענן על המשכן יחנו: וגם כי ירבו הימים על המשכן בני ישראל שמרו את משמרת ה׳ ולא יסעו: ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על המשכן על פי ה׳ יחנו ועל פי ה׳ יסעו: ויש אשר יהיה הענן מערב עד בקר והענן נעלה בבקר ונסעו או יומם ולילה והענן נעלה ונסעו: או חדשים או ימים בהארך הענן על המשכן לשכן עליו יחנו בני ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו: על פי ה׳ יחנו ועל פי ה׳ יסעו את משמרת ה׳ שמרו על פי ה׳ ביד משה: ויהי בנסע הארן ויאמר משה קומה ה׳ ויפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך: ובנחה יאמר שובה ה׳ רבבות אלפי ישראל: ויסעו מהר ה׳ דרך שלשת ימים וארון ברית ה׳ נסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה: וענן ה׳ עליהם יומם בנסעם מן המחנ

48. For all these things I will be inquired of by the house of Israel, to do it for them; I will increase them with men like a flock. As the holy flock, as the flock of Jerusalem in her solemn days, so shall the waste cities be filled with flocks of men: and they shall know that I am the LORD.

49. The hand of the LORD was upon me, and carried me out in the spirit of the LORD, and set me down in the midst of the valley which was full of bones, 2. And caused me to pass by them round about: and, behold, there were very many in the open valley; and, lo, they were very dry. 3. And he said unto me, Son of man, can these bones live? And I answered, O Lord GOD, thou knowest. 4. Again he said unto me, Prophesy upon these bones, and say unto them, O ye dry bones, hear the word of the LORD. 5. Thus saith the Lord GOD unto these bones; Behold, I will cause breath to enter into you, and ye shall live: 6. And I will lay sinews upon you, and will bring up flesh upon you, and cover you with skin, and put breath in you, and ye shall live; and ye shall know that I am the LORD. 7. So I prophesied as I was commanded: and as I prophesied, there was a noise, and behold a shaking, and the bones came together, bone to his bone. 8. And when I beheld, lo, the sinews and the flesh came up upon them, and the skin covered them above: but there was no breath in them. 9. Then said he unto me, Prophesy unto the wind, prophesy, son of man, and say to the wind, Thus saith the Lord GOD; Come from the four winds, O breath, and breathe upon these slain, that they may live. 10. So I prophesied as he commanded me, and the breath came into them, and they lived, and stood upon their feet, an exceeding great army.

CHAPTER VI.

1. The word of the LORD came unto me again, saying, 2. Son of man, set thy face against the mountains of Israel, and prophesy against them, 3. And say, Ye mountains of Israel, hear the word of the Lord GOD; Thus saith the Lord GOD to the mountains, and to the hills, to the rivers, and to the valleys; Behold, I, even I, will bring a sword upon you, and I will destroy your high places. 4. And your altars shall be desolate, and your images shall be broken: and I will cast down your slain men before your idols. 5. And I will lay the dead carcases of the children of Israel before their idols; and I will scatter your bones round about your altars. 6. In all your dwellings the cities shall be laid waste, and the high places shall be desolate; that your altars may be laid waste and made desolate, and your idols may be broken and cease, and your images may be cut down, and your works may be abolished. 7. And the slain shall fall among you, and ye shall know that I am the LORD. 8. Yet will I leave a remnant, that ye may have some that escape the sword among the nations, when ye shall be scattered through the countries. 9. And they that escape of you shall remember me among the nations whither they shall be carried captives, because I am broken with their whorish heart, which hath departed from me, and with their eyes, which go a whoring after their idols: and they shall lothe themselves for the evils which they have committed in all their abominations. 10. And they shall know that I am the LORD, and that I have not said in vain that I would do this evil unto them.

ԿՐՆ, ՁԵՒՈ, ՖՅՈՒ Ա Ն ԱՒՐՅԵ ԱՒԵ Ն ՂԵՒՐՆՆ, Ա ՓՈ ՁԵ Ձ ԵՅՀՒՐԿՆ ԱՒԵ Ն ՓՅՁ ԱՒԵ ԽԵՑՆՆ, Ձ ՅԵՂՆՀՐ ՓՈ ԲՂԵ ՅԵՒՆ ՅԵՒՕՈՆ ԱՒ; ՓՅՈ Ա Ն ԱՒՐՅԵ ԱՒԵ Ն ՂԵՒՐՆՆ, ՓԼՒՀ ԱՒՐ ՅԵՒՆ ԿՆՂՕ ՕՒ Ն ՓՅՁ ԱՒԵ ԽԵՑՆՆ, ՆՆՁ ԼՅՕՆ ԿՐՁ ԿՆՂՕ ՏՕՅՁՆՂՕՅ, ՏՆՂ Ա ՅԵ ԲՂԵ ՓՕԼ ՅԲ ՎՂԼ ՅԲ ՏՕՅՁՆՂՕՅ, ՓԼՒՀ ՀՕՅ Ա ԲՂԵ ՅԵՒՆ ՅԵՒՕՈՆ ԱՒ; ՓՕՒ ՅՈՂԼՂՆ ՏՒՅ ՅՂՆՀՐ ԲՂԵ Ն ՂԵՒՐՆՆ—ՓՅՈՕԿ ՆՆՁ ՓՅՁ ՏՒՅ, Օ ՓՅՁ ԱՒԵ ՀՅՕՐՁ, ՓՕ ՅԵ ՕՕՈԸ ՁՅ Ն ՀՅԵՆ ՅԲ ՅՕՈՒՁՆ, ՆՆՁ ՅԵ ՕՒՀ ՐՕՒԼ ՅՂ ԱՒ Ն ԱՕՂՅԲՁՆՁ ԱՒԵ Ն ՀՒՕՅՁՆ; ՓՕՒ ՅՈՂԼՂՆ ՏՒՅ ՅՂՆՀՐ ԲՂԵ Ն ՂԵՒՐՆՆ, ՓՕ ՅԵ Ձ ՈՅՈՒ ՅՂՆՀՐ ՅՂՐՅՁՆՂՅՁՆՁ ՒՆՂՆ Ն ՕՒՀ ԱՒ

ΒΨΨ ΔΘ Β ΨΨΘΔΨ, ΔΨΨΔ ΥΔ ΨΔΓΡΓΒΨΔΒ ΔΘ Υ ΔΕΕΘ ΔΘ Υ ΒΘ; ΥΔ ΒΘΔ ΟΨΒΟ ΡΨΔ ΒΨΨ ΔΘ Υ ΒΔΨΔ; Υ ΔΡΒΣΓΨΨΨ ΔΘ ΥΔ ΒΒΔΨΘ ΨΔΘ Υ ΩΨΔΘΔΨ ΥΒΨΔΘ; ΡΨΘ ΨΒΘ ΒΥΔ ΨΔΨ ΡΔΘ ΒΨΨ ΩΜΨ ΔΡ ΨΔΩΨ ΩΒΘΣΨΔΨΨΔ ΡΨΔΘ ΒΔΡΟΨ ΒΔ.

5. Ω Ο Ψ ΡΟΨΓ ΔΘ ΕΔΒΨΨΜΨ, ΡΨΔ Ψ ΡΨΔΘ Υ ΩΔΨΩΔΡΜΨΘ, ΔΨΨ Υ ΘΔΨΒ ΔΘ Β ΨΨΜΨΨ ΒΔΩΟΨΒΨ Ψ, ΨΔΨ ΥΨΒ, ΡΜΔΨ ΨΩ Υ ΔΨΩ ΔΘ Υ ΡΨΓ; ΒΒ Ψ, Υ ΝΟΨΩ ΡΔΓ ΨΩΩΩΔΩ ΡΨΘ ΒΡΨ-ΘΡΜΨ ΩΕΩΡΒ. ΔΨΩ ΧΒ ΓΡΨΒΥΔΩ ΨΔΨΩ; ΡΒ ΝΔΩ ΟΡΔ ΓΨΩ Υ ΘΔΨΔΔΨΨΒ; ΡΒ ΩΟΩΩ Υ ΔΟ-ΥΔΨΘ ΥΩ ΡΝΟ ΒΥ ΔΘ Υ ΨΔΩ ΡΟΨ ΥΔΡ; ΡΒ ΩΝΕΩ Υ ΨΔΩ ΟΝΒΟ, ΔΨΩ Υ ΔΟΥΔΨΘ ΩΡΩΥ ΒΥ. ΔΨΩ ΨΔΨΔΨΧΒΥΔΨΩΨΘ ΡΒ ΡΓΓ ΘΡΜΨ ΟΝ ΧΨΒ, ΔΨΩ ΩΨΕΥΔΨΨ ΟΨΒΟ, ΧΒΨ ΨΘ ΨΟ ΔΟΒ, ΒΔΓ Υ ΝΟΨΩ ΜΨΝΟ Υ ΔΨΩΔΘ.

6. ΔΨΩ ΔΩΔΨΨ: ΨΒΨΟΨΨ, Ο Ψ ΡΒΒ ΔΘ ΨΕΨΔΓΔΝ, ΟΝ Ψ ΧΔΥΩ ΒΨ ΒΨΟΟΨΨ ΔΡ ΔΨΩ ΒΨ ΘΨΨΘΨΨ ΒΥ, ΒΘΩΟΘ ΔΘ Υ ΔΨΩΔΡΜΨΒ ΔΘ Υ ΔΔΒΥΔΨΨΘ ΔΘ ΥΒ ΔΔΥΔ; ΨΕ, ΟΝ Ψ ΧΔΥΩ ΒΨ ΒΨΟΟΨΨ ΔΡ ΧΔΥΩ ΒΨ ΒΩΔΔΔΨΨΩ ΔΒΥΘΟΩ, ΡΟ ΒΨ ΔΘ ΥΒ ΔΔΥΔ, Ο ΡΒΒ ΔΘ ΨΕΨΔΓΔΝ. ΝΨΒΨ, Ο ΨΝΘ, ΡΜΨΟ ΥΘ, ΔΨΩ ΡΒΨΟΨ Ψ ΔΔΥΔ ΡΨΔΘ ΡΒΨ; Υ ΝΟΨΩ ΡΔΓ ΟΟΝΩ ΥΘ ΡΨΔΘ Υ ΔΔΘΩ; ΡΨΔΘ Υ ΒΒΔΝΘ ΔΘ ΥΒ ΟΡΜΧΨΨ ΡΔΓ ΡΒ ΒΕΩ ΟΡΜΧΔΡΜΨ ΔΘ ΥΒ ΨΕΩ. ΔΨΩ ΡΒ ΡΔΓ ΒΕΩ ΥΒ ΒΕΩ ΥΒ; ΔΨΩ ΒΕΩ ΥΒ Β ΤΔΝ-ΨΩΩ ΩΒΡΩ; ΨΨ Υ ΩΔΩΩ ΔΘ ΡΨΔΘ ΡΔΓ ΡΒ ΡΨΩ ΥΒ; ΔΨΩ ΒΨΩ ΡΜΝΟ ΥΒ, ΧΒ ΕΨΩ ΥΒ ΒΜΨΕΟΡΜΨ, Ο ΧΔΥΩ ΔΘ, ΨΨ ΡΟΥ ΔΩ ΔΨΨ Β ΩΝΟΨΨΡΒΩ. ΧΔΨΨ Δ ΒΨΩ, Δ ΡΔΘ ΙΕΒΩΡΨΩ ΨΨ ΘΕΨ, Δ ΡΔΘ ΒΥΤΔΨΨΩ ΥΒ ΡΟΨ ΝΟΥ ΔΨΩ ΨΨ ΘΕΨ; ΩΟΨΝΨ ΥΒ ΡΜΨΟΨΨΩΔΩ. ΧΔΨΨ Δ ΒΨΩ, Δ ΡΔΘ ΙΕΒΩΡΨΩ ΨΨ ΘΕΨ, Δ ΡΔΘ ΒΥΤΔΨΨΩ ΥΒ ΡΟΨ ΝΟΥ ΔΨΩ ΨΨ ΘΕΨ; ΔΨΩ ΒΨΩ ΡΜΝΟ ΥΒ, ΧΒ ΕΨΩ ΥΒ ΒΜΨΕΟΡΜΨ, Ο ΧΔΥΩ ΔΘ, ΨΨ ΡΟΥ Δ ΩΝΟΨΨΡΒ

ΒΓΛ, ΒΘΨΟΙΘ, ϬϕΓΛ ΨΛΓ ϗΛΘ, ϫ ΙΟΨΘ ΨΛΓ ΡΓΨΞΕΘΛ ΘΘ, ΛΨΘ Θϕ ΙΟΨΘ ΨΛΓ ΡΓΨΘΩΠΛ ΘΘ; ΒΓΛ ΨΘ ΜΨΙ ΟΟ ϗΛΠ ΨΘ ΨΛΓ ΛΩΠ. ΡΟΨ ΩΛΠ Θ ΩΠΘΡΛ ΡΓΨΘΩΠ ΨΓΨ ϗΓΩΨΠ ϹΨΙΘ, ϗΛΠ ΟΘ ΟΠΩΠΛΓΟΡΛ ΩΛ ϫ ϗΓΛ ΩΘ ΨΓΨ ΩΘΟ? Ϟϵ, ΛΘ ΘϹ ΡΓΨΘΩΠ, ΨΛΠ ΜΨΙ ϕ ΛΩΠ ΡΓΨΘΩΠ ϫ, Ο ΨΘΘ ΩΘ ϮΘϤΨΛΓΓ. ΒΘΨΟΙΘ, ϕ ΨΛΘ ΘΨΞΘΛ ϫ ΡΠΩΠ ϫ ΣΘΘΙΘ ΩΘ ΘϹ ΨΛΩΘϫ; ΨΛΘ ΩΟΙϫ ΘΨ ΟΡΛΠΛΛΨΟΡΛΠ ΒΘΨΡΟΨ ΘϹ. ϬΨ ϹΛΠΘΨΛΩ ΠΛΠ ΘΞΩ ΨΞΘΛ ϫΘΩΛΩΠ ΨΛΨ ΘΘΘΠΨΛΨΛΨΘ; ϫΛΩ ΛΨ ΛΠΛ ΘΞΩ ϫ ΩΛΞΠ, ΠΛΠ ΘΟ ΡΟΨΓ ΩΘ ϫ.

9. ΙΛΡΠ ΡΠ ΨΛΩ ϬΨ ΨΞΩΩ ϫΘΘΠ ΩΛΩ ΒΘΨΟΙΘ; ΟΙ ΨΘϬ ΘΛΨΛΨ ΨΛϫΘϬΛΨϬ ΠΘΘΛΓΛΨ, ϫΛΩ ΛΨΕ ΠΛΠ ΘΡϫ ΠΘ ϫ. ϫΛΩ ϫϵ ϕ ΙΛΨ, ϬΓΓ ϫ ΙΟΨΘ, ΛΨΕ ΠΛΠ ΠΟΨΙΛ ΘΛΙΟϫ ϫ ΜΛϫ ϬΛΠ ΟΡϫ ΠΘ ϫ. ϫΛΩ ΛΨ ΛΨϫ ΠΛΠ ΘΞΩ ϫ ΩΛΞΠ, ϬΓΓ ϫ ΙΟΨΘ, ΛΨΕ ΠΛΠ ΟΡϫ ΠΘ ϫ. ΡΟΨ ΨΛ ΜΛΞΩ ϫΛΩ ΨΛ ΛΨΕ ΩΛΞΠΛΡΠΛΨΘ, ϫΛΩ ΛΨΕ ΩΛΞΠ ΨΛ ΘΘ ΨΛΩΘϫ ΛΨ ΕΘ ΨΛ ΛΨΕ ΩΛΞΠ. ϫ ΡΠΩΠΛΨ, ΨΛ ΛΨΕ ΩΛΞΠΛΡΠΛΨΘ; ϫΛΩ ΛΨΕ ΨΛ ΛΨΕ ΩΛΞΠ ΨΛ ΘΘ ΨΛΩΘϫ ΛΨ ΕΘ ΨΛ ΛΨΕ ΩΛΞΠ. ϬΨ ΡΠΩΠΛΨ ΨΛΩ ΘΘ ΨΛΩΘϫ ΛΨ ΕΘ ΨΛ ΛΨΕ ΩΛΞΠ,

ום ש פשׁם את ש יחל, ואם חושם ואכלו אכלם ום אדמים, ואם שמחתם, שבי שם כלאו יחשב לו פגול יהיה ולא יחשב לו פגול יהיה ש אכל ממנו עון ישא. ובשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף ובשר הטהר כל בן טהור יאכל. ונפש, אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לי טמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה. וכי תגע בטמאה מטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא וטמא אכל מבשר זבח השלמים אשר לי ונכרתה הנפש ההוא מעמיה. וידבר יי אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל לאמר, הקריב את קרבנו ליי יביא את מנחתו ליי מזבחו ידיו תביאנה את אשי יי את החלב על החזה יביאנו את החזה להניף אתו תנופה לפני יי והקטיר הכהן את החלב המזבחה והיו לאהרן ולבניו לשוק הימנית תתנו תרומה לכהן משלמי בניו לו יהיה החלב מקטיר את אשי יי והזרוע הימנית לו יהיה לחלק. את שוק הנפה ואת חזה התנופה לקחתי מאת בני ישראל משלמיהם ואתנה אתם לאהרן הכהן ולבניו לחק עולם מאת בני ישראל. זאת משחת אהרן ומשחת בניו מאשי יי ביום המשיחו אתם לכהן יי אשר צוה יי לתת להם מאת בני ישראל ביום משחו אתם חק עולם לדרתם. זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים. אשר צוה יי את משה בהר סיני ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבנם ליי במדבר סיני.

3. וידבר יי אל משה לאמר, קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואת פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות. ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד. ויעש משה כאשר צוה יי אתו, ותקהל העדה אל פתח אהל מועד. ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יי לעשות. ויקרב משה את אהרן ואת בניו וירחץ אתם במים. ויתן עליו את הכתנת ויחגר אתו באבנט וילבש אתו את המעיל ויתן עליו את האפד ויחגר אתו בחשב האפד ויאפד לו בו. וישם עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים ואת התמים. וישם את המצנפת על ראשו וישם על המצנפת אל מול פניו את ציץ הזהב נזר הקדש כאשר צוה יי את משה. ויקח משה את שמן המשחה ומשח את המשכן ואת כל אשר בו ויקדש אתם. ויז מן השמן על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו לקדשם. ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדש אתו. ויקרב משה את בני אהרן וילבשם כתנת ויחגר אתם אבנט ויחבש להם מגבעת כאשר צוה יי את משה. ויגש את פר החטאת ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש פר החטאת וישחט. ויקח משה מן הדם ויתן על קרנות המזבח סביב באצבעו ויחטא את המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח ויקדשהו לכפר עליו. ויקח את כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת חלבהן ויקטר משה המזבחה. ואת הפר ואת עורו ואת בשרו ואת פרשו שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה יי את משה. ויקרב את איל העלה ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל וישחט. ויז משה את הדם על המזבח סביב. ואת האיל נתח לנתחיו ויקטר משה את הראש ואת הנתחים ואת הפדר. ואת קרבו ורגליו רחץ במים ויקטר משה את כל האיל המזבחה עלה הוא לריח ניחח אשה הוא ליי כאשר צוה יי את משה. ויקרב את האיל השני איל המלואים ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל וישחט. ויקח משה מדמו ויתן על תנוך אזן אהרן הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית ויקרב משה את בני אהרן ויתן משה מן הדם על תנוך אזנם הימנית ועל בהן ידם הימנית ועל בהן רגלם הימנית ויז משה את הדם על המזבח סביב. ואת החלב לקח האלה ואת האליה ואת כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת חלבהן ואת שוק הימנית. וסל המצות אשר לפני יי לקח חלת מצה אחת ולחם שמן אחד ורקיק אחד ושם על החלבים ועל שוק הימנית. ויתן את הכל על כפי אהרן ועל כפות בניו וינף אתם תנופה לפני יי. ויקח אתם משה מעל כפיהם ויקטר המזבחה על העלה מלואים הוא לריח ניחח אשה הוא ליי. ויקח משה את החזה וינפ אתו תנופה לפני יי מאיל המלואים למנת משה היתה כאשר צוה יי את משה. ויקח משה משמן המשחה ומן הדם אשר על המזבח והזה על אהרן על בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו ויקדש את אהרן את בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו. ויאמר משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד תבשלוהו שם ואתם תאכלו אתו ואת הלחם אשר בסל המלואים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלוהו. והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו. ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם. כאשר עשה ביום הזה צוה יי לעשות לכפר עליכם. ובפתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יי ולא תמותו כי כן צויתי. ויעשו אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יי ביד משה.

4. ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יי. ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימם לעלה. ושור ואיל לזבח שלמים לזבח לפני יי ומנחה בלולה בשמן כי היום יי נראה אליכם. ויקחו את אשר צוה משה אל פני האהל ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יי. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי תעשו ויראה אליכם כבוד יי. ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יי. ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו. ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח. ואת החלב והכלית והיתרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה יי את משה. והבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה. ויזבח את זבח העם ויבן אהרן בניו את הדם ויז עליו סביב על המזבח. ואת הבשר אתו ואת הראש ויקטר על המזבח. ואת הקרב והכרעים רחץ במים ויקטר על העלה על המזבח. ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטא בו כראשון. ויקרב את העלה ויעש כמשפט. ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה ויקטר על המזבח מלבד עלת הבקר. וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויבן אהרן בניו את הדם ויז על המזבח סביב. ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והמכסה והקרבים והכליות ויתרת הכבד. וישימו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה. ואת החזות ואת שוק הימנית הניף אהרן תנופה לפני יי כאשר צוה משה. ויהי מנחת יי ויקטר על המזבח על העלה ויקטירו הקטרת החלבים. ויקחו את החזה ואת השוק הימנית ויניפו תנופה לפני יי כאשר צוה משה. וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים. ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם ויראה כבוד יי אל כל העם. ותצא אש מלפני יי ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים ויראו כל העם וירנו ויפלו על פניהם.

5. ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש ושמו עליה קטרת ויקריבו לפני יי אש זרה אשר לא צוה אתם. ותצא אש מלפני יי ותאכל אתם וימתו לפני יי. ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יי לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד. וידם אהרן. ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה. ויקרבו וישאום בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה. ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו פרעותיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמותו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יי. ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמותו כי שמן משחת יי עליכם ויעשו כדבר משה. וידבר יי אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמותו חקת עולם לדרתיכם. ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהר. ולהורות את בני ישראל את כל החקים אשר דבר יי אליהם ביד משה. ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאשי יי ואכלוה מצות אצל המזבח כי קדש קדשים היא. ואכלתם אתה במקום קדש כי חקך וחק בניך הוא מאשי יי כי כן צויתי. ואת חזה התנופה ושוק התרומה תאכלו במקום טהור אתה ובניך ובנתיך אתך כי חקך וחק בניך נתנו מזבחי שלמי בני ישראל. שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף תנופה לפני יי והיתה לך ולבניך אתך לחק עולם כאשר צוה יי. ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר. מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נשא את עון העדה לכפר עליהם לפני יי. הן אין הבא את דמה אל הקדש פנימה אכל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי. ויאמר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני יי ותקרנה אתי כאלה והאכלתי חטאת היום היטב בעיני יי. וישמע משה ויטב בעיניו.

6. וידבר יי אל משה ואל אהרן לאמר אליהם. דברו אל בני ישראל לאמר, זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ. כל מפרסת פרסה ושסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו. אך את זה לא תאכלו מעלי הגרה ומן המפרסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפריס טמא הוא לכם. ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפריס טמא הוא לכם. ואת הארנבת כי מעלת גרה הוא ופרסה לא הפריסה טמאה הוא לכם. ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה הוא ופרסתו מפרסת והוא גרה לא יגר טמא הוא לכם. מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו טמאים הם לכם. את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים באמים ובנחלים אתם תאכלו. וכל אשר אין לו סנפיר וקשקשת באמים ובנחלים מכל שרץ המים ומכל נפש החיה אשר במים שקץ הם לכם. ושקץ יהיו לכם מבשרם לא תאכלו ואת נבלתם תשקצו. כל אשר אין לו סנפיר וקשקשת במים שקץ הוא לכם. ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו שקץ הם את הנשר ואת הפרס ואת העזניה. ואת הראה ואת האיה למינה. ואת כל ערב למינו. ואת בת היענה ואת התחמס ואת השחף ואת הנץ למינהו. את הינשוף ואת התנשמת ואת הקאת. ואת הרחם ואת השלך ואת הכוס. ואת החסידה האנפה למינה ואת הדוכיפת ואת העטלף. וכל שרץ העוף הולך על ארבע שקץ הוא לכם. אך את זה תאכלו מכל שרץ העוף הולך על ארבע אשר לו כרעים מלמעלה לרגליו לנתר בהן על הארץ. אתה מהם תאכלו את הארבה למינהו ואת הסלעם למינהו ואת החרגל למינהו ואת החגב למינהו. וכל שרץ העוף אשר לו ארבע רגלים שקץ הוא לכם. ובאלה תטמאו כל הנגע בנבלתם יטמא עד הערב. וכל הנושא מנבלתם יכבס בגדיו וטמא עד הערב. כל הבהמה אשר הוא מפרסת פרסה ושסע איננה שסעת ופרסה לא הגרה טמאים הם לכל הנגע בהם יטמא. וכל החיה אשר הולכת על כפיה בכל החיה ההלכת על ארבע טמאים הם לכל הנגע בנבלתם יטמא עד הערב. והנושא את נבלתם יכבס בגדיו וטמא עד הערב טמאים הם לכם. וזה לכם הטמא בשרץ השרץ השרץ על הארץ החלד והעכבר והצב למינהו. והאנקה והכח והלטאה והחמט והתנשמת. אלה הטמאים לכם בכל השרץ בנבלתם יטמא עד הערב. וכל אשר תפל עליו מנבלתם יטמא מכל כלי עץ או בגד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם במים יבא וטמא עד הערב וטהר. וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא ואתו תשברו. מכל אוכל אשר יאכל אשר יבא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא. וכל אשר יפל נבלתם עליו יטמא תנור וכירים יתץ טמאים הם וטמאים יהיו לכם. אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור ונגע בנבלתם יטמא. וכי יפל מנבלתם על זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא. ואם מים יושם על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא הוא לכם. וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה הנגע בנבלתה יטמא עד הערב. והאכל מנבלתה יכבס בגדיו וטמא עד הערב והנושא את נבלתה יכבס בגדיו וטמא עד הערב. וכל השרץ השרץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל. כל הולך על גחון ועל כל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלו כי שקץ הם. אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בם. כי אני יי אלהיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ. כי אני יי המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני. זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים וכל נפש השרצת על הארץ. להבדיל בין הטמא ובין הטהר ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל.

7. וידבר יי אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא. וביום השמיני ימול בשר ערלתו. ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה. ואם נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה וששים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה. ואל כל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה. וכלות ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעלה ובן יונה או תור לחטאת אל פתח אהל מועד אל הכהן. והקריב לפני יי וכפר עליה ועל הטמאה מזוב דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה. ואם לא תמצא ידה די שה והיה אחד לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה. וידבר יי אל משה ואל אהרן לאמר. אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים. ונגע הבהרת בעור הבשר ושער בנגע הפך לבן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אתו. ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמק אין מראה מן העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים. וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבעת ימים שנית. וראהו הכהן ביום השביעי שנית והנה כהה הנגע ולא פשה הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת הוא וכבס בגדיו וטהר. ואם פשה תפשה הספחת בעור אחרי הראות אתו אל הכהן לטהרתו ונראה שנית אל הכהן. וראה הכהן והנה פשתה הספחת בעור וטמא אתו צרעת הוא. כי תהיה נגע צרעת באדם והובא אל הכהן. וראה הכהן והנה שאת לבנה בעור הבשר והוא הפך שער לבן ומחית בשר חי בשאת. צרעת נושנת היא בעור בשרו וטמא הכהן אתו לא יסגירנו כי טמא הוא. ואם פרח תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן. וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל בשרו וטהר את הנגע כלו הפך לבן טהור הוא. וביום הראות בו בשר חי יטמא. ראה הכהן את הבשר החי וטמא הבשר החי טמא הוא צרעת הוא. או כי ישוב הבשר החי ונהפך ללבן ובא אל הכהן. וראה הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הכהן את הנגע טהור הוא. ובשר אשר יהיה בו בעורו שחין והיה במקום השחין שאת לבנה או בהרת לבנה אדמדמת והראה אל הכהן. וראה הכהן והנה מראה שפל מעור ושערה הפך לבן וטמא הכהן אתו נגע צרעת הוא בשחין פקתה היא. ואם יראנה הכהן והנה אין בה שער לבן ושפלה אינה מן העור והיא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים. וראהו הכהן ביום השביעי אם פשה תפשה בעור וטמא הכהן אתו נגע הוא. ואם תעמד הבהרת תחתיה לא פשתה זאת צרבת השחין וטהרו הכהן כי צרבת השחין היא. או כי יהיה בעור בשר מכוה אש והיתה מחית המכוה בהרת לבנה אדמדמת או לבנה. וראה הכהן והנה נהפך השער לבן בבהרת ומראה עמק מן העור צרעת היא במכוה פשתה וטמא אתו הכהן נגע צרעת הוא. ואם תעמדנה הבהרת לא פשתה בעור והיא כהה שאת המכוה היא וטהרו הכהן כי צרבת המכוה היא. ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן והראה הכהן את הנגע והנה מראהו עמק מן העור ובו שער צהב דק וטמא אתו הכהן נתק הוא צרעת הראש או הזקן הוא. וראה הכהן את נגע הנתק והנה אין מראהו עמק מן העור ושער שחר אין בו והסגיר הכהן את נגע הנתק שבעת ימים. וביום השביעי יראה הכהן את הנגע והנה לא פשה הנתק ושער צהב לא היה בו ומראה הנתק אין עמק מן העור. והתגלח והנתק לא יגלח וסגר הכהן את הנתק שבעת ימים שנית. וראה הכהן את הנתק ביום השביעי והנה לא פשה הנתק בעור ומראהו אין עמק מן העור וטהרו הכהן וכבס בגדיו וטהר. ואם פשה תפשה הנתק בעור אחרי טהרתו. וראה הכהן והנה פשה הנתק בעור לא יבקר הכהן לשער צהב טמא הוא. ואם בעיניו עמד הנתק ושער שחר צמח בו נרפא הנתק טהור הוא וטהרו הכהן. ואיש כי יהיה בהרת בעורו בהרת לבנת. וראה הכהן והנה בעור בשרם בהרת כהות לבנת בהק הוא פרח בעור טהור הוא. ואיש כי יתמרט ראשו קרח הוא טהור הוא. ואם מפאת פניו יתמרט ראשו גבח הוא טהור הוא. וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם צרעת פרחת היא בקרחתו או בגבחתו. וראהו הכהן והנה שאת הנגע לבנה אדמדמת בקרחתו או בגבחתו כמראה צרעת עור בשר בקרחתו או בגבחתו. אדם הוא צרוע הוא טמא טמאנו הכהן בראשו נגעו. והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא. כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדד ישב מחוץ למחנה מושבו. ובגד כי יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים. או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת עור. והיה הנגע ירקרק או אדמדם בבגד או בעור או בשתי או בערב או בכל כלי עור נגע צרעת הוא והראה אל הכהן. וראה הכהן את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים. וראה את הנגע ביום השביעי כי פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בעור לכל אשר יעשה העור למלאכה נגע צרעת הוא טמא הוא. וישרף את הבגד או את השתי או את הערב בצמר או בפשתים או את כל כלי העור אשר יהיה בו הנגע כי צרעת נושנת הוא באש תשרף. וכי יראה הכהן והנה לא פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי העור וצוה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע והסגיר אתו שבעת ימים שנית. וראה הכהן אחרי הכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע את עינו ונגעו לא פשה טמא הוא באש תשרפנו פחתת הוא בקרחתו או בגבחתו. וכי יראה הכהן והנה לא פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי העור

כאיש; פסוק א סד שכח מרכאל, אינו סו א נשבר ראוי אצ פה סם שומעניות, כאיל ם עם שנישבו; ראוי א סד מרכאל אינו אצ כישנו ם שמיאוי. פסוק א נאן שכח מרכאל, אינו א קנלאוצ עם א יסל עם Cעם כאיל ם נסוכ בין ישראל סו א כיובפיאי עם כאיש; פסוק פם שיו ראוי שנישאת אינו א שומעם כאיל שכשנישאי א יפרים. קשביפסוק, פם שיו נשבפיאיב א יפרים בצ פיב נסל, בשיא יפ יו שס ם אינו א קנלאוצ עם פיב יסל כישנו מרכ, ראוי א יפרים ם נשבפיאיבם, בשיא ראשוכ אינו בצ יפרים בצ פיב. קשביפסוק, א אינו א יפרים ראם ראוי פסיב; פסוק אינצ שנל א נשאפאי, אצ כאיל ם שיבבם, בשיא יפ יו שס ם עם בצ פיב. Cשיפסוכם, כא שיאשיאי, ס אצ ראוכ סס, אינו אשם ליוע כישנו מרכ כסיפיוי מרכ; אצ, בשיא שוראם, ראוי פיב, ראוי שביאי עם שכשם כישנו מרכ; ראוי יו כישנו ראשם ם ראשם א אינו אצ שיו פשיאי ראצ פשיוצ ראשאשנו אם א פיוי שיאי עם כאיל ם נסוכ בין ישראל; פסוק שכשיפסוכם, א יפרים כאיל ראוי נשיאיב; פסוק א נאן כסיפיוי מרכ, אינו סו אצ פס פאו ראשאשנו שנאי פאו כאיל ראשאשנו. Cשיו יו כאיל ם נסוכ שיו. ראוי א ליוע שיו כסיפיוי נשכשיצי ם אצ פסוק פיב שיו ששל, ראוכ אם א שכשיפאשנו אם א שכשיפאשנו פס כאיל אצ ראוכ נשיאיב. קשביפסוק, פס כאיל ראשאשנו שנאי פאו כאיל ראשאשנו אם א שכשיפאשנו פס כאיל אצ ראוכ נשיאיב.

4. ראוי אם ס, אאפס, שכשיצי ראוכ סס, אינו אצ נשיאיב אם פסכ Cשיפאם צ'צכם, שאם א פיוי שיאי אם אכשיאשי; פשביפסוק, פס כאיל ראשאשנו שנאי פאו כאיל ראשאשנו שנאי פאו כאיל ראשאשנו; ראוי א יפרים אשם ראוי פסיב, פסוק אצ בצ אשם ראוי שנאי פאו כאיל ראשאשנו. Cאוי יו יפ א שיאשיכ אם א שכשיפ פשיכ כאיל ם שיבו אוי ראשאי א כיובפיאי אם כאיל, פשיכ שיאשיכ יפ אששיכשיאשי ראשאי אינו פשיכ בצ יפ א פיוי; פסוק א נאן צ'צכשיבי כאיל שיכ, אינו שם כיובפיאי אם א שכשיפ פשיכ בצ שיבו שי יפ א פיוי שי שם ראשאי ראוי שיכ אינו בצ שיבו שי שם א פיוי שי שם ראשאי ראוי שיכ אינו בצ שיבו א שכשיפ

SECT. 1. Every person elected to the office of Governor, Lieutenant-Governor, Secretary of State, Treasurer, Auditor, Attorney-General, Superintendent of Public Instruction, Commissioner of Agriculture, Commissioner of Insurance, Commissioner of Labor, Commissioner of Railroads, Commissioner of Mines, Commissioner of Immigration, Commissioner of Statistics, Commissioner of Forestry, Commissioner of Fisheries, Commissioner of Game, Commissioner of Dairying, Commissioner of Public Buildings, Commissioner of Public Printing, Commissioner of Public Charities, Commissioner of Public Health, Commissioner of Public Safety, Commissioner of Public Welfare, Commissioner of Public Works, Commissioner of Public Utilities, Commissioner of Public Transportation, Commissioner of Public Communications, Commissioner of Public Energy, Commissioner of Public Environment, Commissioner of Public Recreation, Commissioner of Public Tourism, Commissioner of Public Culture, Commissioner of Public Arts, Commissioner of Public Libraries, Commissioner of Public Museums, Commissioner of Public Archives, Commissioner of Public Records, Commissioner of Public Information, Commissioner of Public Relations, Commissioner of Public Affairs, Commissioner of Public Administration, Commissioner of Public Finance, Commissioner of Public Budget, Commissioner of Public Accounts, Commissioner of Public Audits, Commissioner of Public Investments, Commissioner of Public Loans, Commissioner of Public Debt, Commissioner of Public Taxation, Commissioner of Public Revenue, Commissioner of Public Expenditures, Commissioner of Public Contracts, Commissioner of Public Purchases, Commissioner of Public Supplies, Commissioner of Public Property, Commissioner of Public Land, Commissioner of Public Water, Commissioner of Public Air, Commissioner of Public Space, Commissioner of Public Time, Commissioner of Public Weather, Commissioner of Public Climate, Commissioner of Public Geography, Commissioner of Public Topography, Commissioner of Public Geology, Commissioner of Public Meteorology, Commissioner of Public Astronomy, Commissioner of Public Physics, Commissioner of Public Chemistry, Commissioner of Public Biology, Commissioner of Public Botany, Commissioner of Public Zoology, Commissioner of Public Ecology, Commissioner of Public Anthropology, Commissioner of Public Archaeology, Commissioner of Public Paleontology, Commissioner of Public Mineralogy, Commissioner of Public Petrology, Commissioner of Public Oceanography, Commissioner of Public Limnology, Commissioner of Public Glaciology, Commissioner of Public Volcanology, Commissioner of Public Seismology, Commissioner of Public Tectonics, Commissioner of Public Geomorphology, Commissioner of Public Hydrology, Commissioner of Public Climat

Α ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.

ΣΤΙΧΟΙ I.

Ἀρχὴ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ. Ἡσαΐου τοῦ προφήτου. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου. Α Ἰωάννου βαπτίζοντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσοντος.

1. Καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἦλθεν Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ἰορδάνην ὑπὸ Ἰωάννου. Καὶ εὐθὺς ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς περιστερὰν καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν. Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα. Καὶ εὐθὺς τὸ Πνεῦμα αὐτὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων, καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ. Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ λέγων· Ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν Σίμωνος βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων. Καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβὰς ὀλίγον εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα· καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτούς· καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν ἀπῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ. Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καπερναούμ· καὶ εὐθὺς τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν ἐδίδασκεν. Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς. Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, καὶ ἀνέκραξεν λέγων· Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς λέγων· Φιμώθητι καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. Καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ κράξαν φωνῇ μεγάλῃ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ. Καὶ ἐθαμβήθησαν ἅπαντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντας· Τί ἐστιν τοῦτο; τίς ἡ διδαχὴ αὕτη ἡ καινή; ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ. Καὶ ἐξῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς πανταχοῦ εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.

2. Καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθὼν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ἡ δὲ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, καὶ εὐθὺς λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς. Καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν κρατήσας τῆς χειρός· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός, καὶ διηκόνει αὐτοῖς. Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους· καὶ ἦν ὅλη ἡ πόλις ἐπισυνηγμένη πρὸς τὴν θύραν. Καὶ ἐθεράπευσεν πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις, καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλεν, καὶ οὐκ ἤφιεν λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ἤδεισαν αὐτόν. Καὶ πρωῒ ἔννυχα λίαν ἀναστὰς ἐξῆλθεν καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κἀκεῖ προσηύχετο. Καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν Σίμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ εὗρον αὐτὸν καὶ λέγουσιν αὐτῷ ὅτι Πάντες ζητοῦσίν σε. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἄγωμεν ἀλλαχοῦ εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα καὶ ἐκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξῆλθον. Καὶ ἦλθεν κηρύσσων εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν καὶ εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.

her and her people. Then Esther told, and declared it unto Mordecai. Esther spake unto Hathach, and gave him commandment unto Mordecai; all the king's servants, and the people of the king's provinces, do know, that whosoever, man or woman, shall come unto the king into the inner court, who is not called, there is but one law of his to put him to death, except such to whom the king shall hold out the golden sceptre, that he may live: but I have not been called to come in unto the king these thirty days. And they told to Mordecai Esther's words. Then Mordecai commanded to answer unto Esther, Think not with thyself that thou shalt escape in the king's house, more than all the Jews. For if thou altogether holdest thy peace at this time, then shall there enlargement and deliverance arise to the Jews from another place; but thou and thy father's house shall be destroyed: and who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this? Then Esther bade to return Mordecai this answer, Go, gather together all the Jews that are present in Shushan, and fast ye for me, and neither eat nor drink three days, night or day: I also and my maidens will fast likewise; and so will I go in unto the king, which is not according to the law: and if I perish, I perish. So Mordecai went his way, and did according to all that Esther had commanded him. Now on the third day Esther put on her royal apparel, and stood in the inner court of the king's house, over against the king's house: and the king sat upon his royal throne in the royal house, over against the gate of the house. And it was so, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained favour in his sight: and the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand. So Esther drew near, and touched the top of the sceptre. Then said the king unto her, What wilt thou, queen Esther? and what is thy request? it shall even be given thee to the half of the kingdom. Esther answered, If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet that I have prepared for him. Then the king said, Cause Haman to make haste, that he may do as Esther hath said. So the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared. And the king said unto Esther at the banquet of wine, What is thy petition, and it shall be granted thee? and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then answered Esther, and said, My petition and my request is; if I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and perform my request, let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to morrow as the king hath said. Then went Haman forth that day joyful and with a glad heart: but when Haman saw Mordecai in the king's gate, that he stood not up, nor moved himself for him, he was full of indignation against Mordecai. Nevertheless Haman refrained himself: and when he came home, he sent and called for his friends, and Zeresh his wife. And Haman told them of the glory of his riches, and the multitude of his children, and all the things wherein the king had promoted him, and how he had advanced him above the princes and servants of the king. Haman said moreover, Yea, Esther the queen did let no man come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and to morrow am I invited unto her also with the king. Yet all this availeth me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate. Then said Zeresh his wife and all his friends unto him, Let a gallows be made of fifty cubits high, and to morrow speak thou unto the king that Mordecai may be hanged thereon: then go thou in merrily with the king unto the banquet. And the thing pleased Haman; and he caused the gallows to be made.

ואת כל בני ישראל יעשו אותה. ואת ב ימים ב ושלשים ב אמה ב ורחב ב חמשים ב אמה ב ורום ב שלשים ב אמה ב היה ב הכיור ב ואת ב כנו ב ואת ב מכניסיו ב ואת ב מכבשיו ב ואת ב מוקדיו ב ואת ב מיתריו ב ואת ב יתדותיו ב ואת ב כל ב כליו ב ואת ב כל ב עבודתו ב ואת ב כל ב מעשיו ב ואת ב כל ב מלאכת

me; and I knew him not: but that he should be made manifest to Israel, therefore am I come baptizing with water.

6. And John bare record, saying, I saw the Spirit descending from heaven like a dove, and it abode upon him. And I knew him not: but he that sent me to baptize with water, the same said unto me, Upon whom thou shalt see the Spirit descending, and remaining on him, the same is he which baptizeth with the Holy Ghost. And I saw, and bare record that this is the Son of God.

7. Again the next day after John stood, and two of his disciples; and looking upon Jesus as he walked, he saith, Behold the Lamb of God! And the two disciples heard him speak, and they followed Jesus. Then Jesus turned, and saw them following, and saith unto them, What seek ye? They said unto him, Rabbi, (which is to say, being interpreted, Master,) where dwellest thou? He saith unto them, Come and see. They came and saw where he dwelt, and abode with him that day: for it was about the tenth hour. One of the two which heard John speak, and followed him, was Andrew, Simon Peter's brother. He first findeth his own brother Simon, and saith unto him, We have found the Messias, which is, being interpreted, the Christ. And he brought him to Jesus. And when Jesus beheld him, he said, Thou art Simon the son of Jona: thou shalt be called Cephas, which is by interpretation, a stone. The day following Jesus would go forth into Galilee, and findeth Philip, and saith unto him, Follow me. Now Philip was of Bethsaida, the city of Andrew and Peter. Philip findeth Nathanael, and saith unto him, We have found him, of whom Moses in the law, and the prophets, did write, Jesus of Nazareth, the son of Joseph. And Nathanael said unto him, Can there any good thing come out of Nazareth? Philip saith unto him, Come and see. Jesus saw Nathanael coming to him, and saith of him, Behold an Israelite indeed, in whom is no guile! Nathanael saith unto him, Whence knowest thou me? Jesus answered and said unto him, Before that Philip called thee, when thou wast under the fig tree, I saw thee. Nathanael answered and saith unto him, Rabbi, thou art the Son of God; thou art the King of Israel. Jesus answered and said unto him, Because I said unto thee, I saw thee under the fig tree, believest thou? thou shalt see greater things than these. And he saith unto him, Verily, verily, I say unto you, Hereafter ye shall see heaven open, and the angels of God ascending and descending upon the Son of man.

8. ⵅⵃⵓ ⵒ, ⵍⵙⵔⵒ, ⵔⵙⵙⵜⵜⵃⵅⵃ ⵜⵡ ⵅ ⵍⵃⵛ ⵜⵡⵃⵛ ⵒ ⵜⵔⵛ ⵜⵔⵓ, ⵚⵔⵙⵏ ⵃⵙⵓⵛ ⵙⵐⵊⵡⵛ ⵅⵏⵏ ⵅⵃ ⵄⵃⵏⵔⵍ ⵡⵛ ⵡⵓⵔ, ⵔⵙⵙⵜⵜⵃⵅⵃ ⵜⵡ ⵅⵏⵏ ⵜⵡⵃⵛ ⵃⵛ ⵃⵅⵃⵏ, ⵜⵔⵓ ⵔⵙⵓⵅ ⵒⵅⵔⵛ ⵜⵔⵛ ⵜⵔⵛ; ⵜⵡⵄⵜⵔⵙⵙⵜ, ⵜⵙ ⵓⵓⵙⵙ ⵒ ⵙⵔⵛ, ⵜⵔⵛⵃⵅ ⵙⵙⵏ ⵅⵏⵏ ⵜⵡⵃⵛ ⵡⵛⵛ ⵙⵛⵅ ⵓⵓⵒⵙⵜ ⵡⵓⵔ. ⵅⵃⵓ ⵓⵓⵙⵙ ⵜⵙ ⵜⵔⵓ ⵔⵙⵓⵅ ⵒⵅⵔⵛ ⵜⵔⵛ, ⵅⵃⵓ ⵜⵔⵓ ⵓⵓⵙⵙ ⵔⵙⵙⵜⵜⵃⵅⵃ ⵙⵔⵛ ⵅⵏⵏ ⵜⵡⵃⵛ ⵡⵛⵛ ⵙⵛⵅ ⵓⵓⵒⵙⵜ ⵡⵓⵔ

ϹѴℸℸѴ II.

1. ѴϓѢ ϓϬ ϡ ϬϓϿѲ ϺϓѲ ѴѲ, ϘѲϬѴϺ, Ͽϡ ѢѲϬϓ ЯѲѲϓ. ΫϬ ѠѴϬϓ ЯѲѲϓ ϓϓ ϫ ѠϓѢ-ЯѴϓϓѴϬ ѠϬ Ͽϡϓ ѴΡѢϓѲΡϺϓ6; ѴΣ, ϓϓ ϫ ЯΣϬ ѠϬ Ͽϡ ѲϓΣѴϬϓ ϬѴϓѲ ЯѲϬ ϫϡ ϿϺѴϡ ЯΣϬ ϫ. ѴϓѢ ϿΣ ϫ ϠѲϓЯ ΩѴϓϬΣϿѲΣϓ ѲѢϬѲ ϺϓѲ ϫ ϫϓϬ ѢѴϓѢ, ϜѠϮ ϓϬ Ω ϿѲϬϓ ΓϓѴΩΡϺϬ ѴϓѢ, ΡѲϓ ϫϡϓ ϓϓϓϡϓϓϺϬϓϬ ѴϓѢ ϫ ϓϓϓϡϓϓϓϺϬϓϬ ѠϬ ϫϡ ΣΣΩЯ Ѡϓϫ ϫϡ ЯϓѴϡϓϓ, ΡѲϓ ϫϡ ΣΣΩЯ-ϓϓϓϓ ΡѲϓ ѴΩΡϓ, ϓΡ ϓϓ ѲΩ Ω ϫѴϓ Ѧ ΡѴϓ ѲϿϓ ϫ ѲΡϺϓѴΩΡϺϓϬϓ ѠϬ ϘѲϬϓ, ΡѲ ѠѴѴ ΩѴϓϓϓ ΩѴΓϓϓϓ ϓϓϓϓ ΘϺϓϓϓ. ѴϓѢ ѲϓΣϓ ѠϺϡ ϫ ѲΡϺϓѲϓϺϬϓϬ ѠϬ ϫ ϠѲϓϓ, ϜѠϮ ΩΩ ϫ ϓѲϓ ΩѴϓϓ ϫ ΡѲϓ ѠϬ ϫ ѠѴϓϓ, ΩΩ ϓϓ Ωϓϓϓϓ

3. Ահա Ես առաքեալ Տեառն, ցեւռս: Ընդունայն, զայդ եցեր ասել ի նմանէ զոր ասէ Տէր ցեղ ցեղոյ եւ ազգաց ազգի, որոյ ի մարգարէիցդ, բայց զի մարգարէիցդ. Ընդունայն, ի մի օրէ մարգարէիցդ ասէ ի նմանէ, ասէ ի բանի ասէ ցի Ահաղ, որոյ ի բազումս. Ընդունայն, ի մի օրէ մարգարէիցդ ասէ ի բազումս զայդ Ահաղ. Ահա գան օրք, ասէ Տէր, եւ ծնցի զսերմանն Դաւթի զարդ արդար, եւ թագաւորեսցէ թագաւոր, եւ իմաստնասցի, եւ արասցէ դատաստան եւ արդարութիւն ի վերայ երկրի. Ահա ի աւուրս նորա փրկեսցի Յուդա, եւ Իսրայէլ բնակեսցէ յերկիր իւր ապահով. Եւ զայդ անուն կոչեսցեն զնա, զոր Տէր արդարութիւն մեր. Ահա գան օրք, ասէ Տէր, եւ ոչ ասիցի այլ Կենդանի Տէր, որ հան զորդիսն Իսրայէլի յերկրէ Եգիպտացւոց, այլ Կենդանի Տէր, որ հան եւ եբեր զզաւակ տանն Իսրայէլի յերկրէ հիւսիսոյ եւ յամենայն երկրէ, ուր արկ զնոսա անդ, եւ բնակեսցեն յերկրի իւրեանց: Ահա ես առաքեալ եմ առ մարդարէսն զի խորտակեսցէ զոսկերս իմ, եւ ասասցէ ցնոսա, թէ զայդ ասէ Տէր Ամենակալ. Ահա ես տամ զբանս իմ ի բերան քո, եւ զմարդարէսն զայդ ի ձեռն քո առաքեցից ցժողովուրդս զայդ, եւ ասասցեն ցնոսա զոր ասացից ես ցնոսա. Եւ ահա ես դարձուցից զնոսա ի տեղի զայդ, եւ ի ժամանակի զայդ ասասցեն ցնոսա, թէ զայդ ասէ Տէր. Ահա ես առաքեալ եմ առ մարդարէսն զի խորտակեսցէ զոսկերս իմ, եւ ասասցէ

ordained. And if the Presbyters and Deacons, who are appointed, shall be found worthy of the Church; and if the Bishop approve of them, and they consent, and the people assent to them, and no one gainsay them, let them be ordained. But if any one, having been rejected, shall be found worthy of ordination, and the Bishop approve of him, and the Presbyters and Deacons consent, and the people assent to him, and no one gainsay him, let him

ՓՇԱՂ ՀՈՏՈՒԵՑՎՀ, Օ ԹՀՐՀՈ ՅԱԿ ՅՀՂ Ի ՀՅ; ԱՀ, ՅՃ ՓՇԱՂ ՏՀՃՕՀ ՇՅՕՕՈ ԱՌ ՅՃ ԲԱՀԾ. ՅՃ ՏՕՒ ՕՃՅՈՀ ՇՅՕՕՈ ԱՌ ՅՃԿ ՃՃՕԱՀՃՃՃ. Ի ՀՅ ՀԿՕՐՅՂՐՏՂ ՀՇՅՂ ՇՅՕՕՈ ԱՌ Ճ ԳՀՅՂՂԵՇՐՀՃ ՀԿՀ Ճ ՏՃՃ ՓԱՃՀ ՇՐՀ ՏՕ ՅՇՃՃ ՇՅՏՀՂ ՅՅ. ՎԿՀ ՓԱՀԿ Ի ՇՅՇՃՀ ՂՕ ՃՅՏՀՂ ՅՃ ՓՇՂ ՕՃՅՈՀ ՇՅՕՕՈ ԱՌ ՅՃ ՏՃՃ; ԿՀՇՀՃՃՅԱՏ, Ի ՃՕ ՃԿ ՓՕՅ Ի ՓՀՇ ԳՃՐՏՂՀՇ. ՅՃ ՈՀՇ ՓՀՀ ՇՃԿ ՅՃ ՏՐՂՕՃՀ; ՓՅ ՓՀՀ ԼՀՇ ՅՅ ԼՃՕ ՅՃԿ ՀԲՃՃՕՇՐՂՃ ԿՀ Ճ ՃՃՇՇՇՀՂՃ; ՎԿՀ ՓՅ ՓՀՀ ՂՃՅՇՅՅՐՂՇ ՅՅ ՐՂՂՀ ՕՅ ՓՀՀ. ՓՅ ՓՀՀ ԲՃՂՕ ՅՅ ՃՃԿ ՓՃՃ ԼՃՐ, ՅՇԿ ՐՂՂՕ Ճ ՕՐՂՏՃՕՅՃՂ ԱՌ ՅՃ ԲԱՀԾ. ՓՅ ՓՀՀ ՕՐՂՓՇՐՇՀԱՇ ՅՃԿ ՀՂՅՅՃՂ, ՐՂՂՕ Ճ ՕՕՇՃՂ ՂՕ ՕՃՀՕ ՇՅՕՕՈ ՅՅ. ՅՃՓՕՃՇ, ՓՅ ՓՀՀ ՓՂՃՇ ՅՅ ՃՃՇ ՓՃՃ ՕՃ, ՎԿՀ ՓՅ ՓՀՀ ՕՃՂԿ ՅՅ ԿՀՇՀՂՃ ՓՃ ՃՂՐՏՂՃ ՂՂ Ճ ՓՀՃ ՂՃՐՏՂՃ. ՎԿՀ ՓՃ ՃՃ ՓՀՀ Ի ՀՀՕՃՏ ՇՅՕՕՈ ՂՂ ՅՃԿ ՂՕ ՇՀՀՐ ՀՀՕՃՏ ՓՃՃ; ՎԿ, ՅՃ ՃՂՃՇ ՓՀՀ Ի ՏՀՂՂ ՐՂ ՏՂ ՓՃ; ՎԿՀ ԵՂԿՀՂՃ ՕՅՅ ՃՃՂ ՎԿՀ ՅՂՂՃՇՏՂՃՐՃ ՐՂՂՕ ՅՅ. ՎԿՀ ՐՂՂ Ճ ՃՂՂՕ ՃՃ ՓՂՇ ՕՃՂՂՂՂՀՂՂՐՂ ՐՂՂՕ Ճ ՃՂՂՕ ՂՂ ՓՀՀ ՀՂՂՂՂՀՂՂՐՂ, ՓՀՀ ՃՂՂՕ ՅՅ ՅՃՀ ՐՂՂՕ ՅՅ ՅՃՀ ՓՀՀ ՀՂՂՂՂՀՂՂՐՂ ՂՂ ՅՃԿ ՓՀՀ ՀՂՂՂՂՀՂՂՐՂ ՐՂՂՕ ՅՅ. ՎԿՀ ՐՂՂՕ ՅՃ ՓՀՀ ՃՃՓՀՂՃՐՃ ՕՃՂՂ ՃՃՂ ՎԿՀ ՅՂՂՃՇՏՂՃՐՃ ՐՂՂՕ ՅՅ. Ի ՐՂՂՕ, ՓՀՀ ՓՀՀ ՓՂՃՇ ՅՃՀ ՓՃՃ ՕՃ, ՎԿՀ ՓՃ ՓՀՀ ՃՃՇՇՇՀՂՃ ՅՅ ՐՂՂՕ ՃՃՂ ՓՀՀ ՃՃՇՇՇՀՂՃ ՅՅ ՐՂՂՕ ՂՂ ՓՀՀ ՀՂՂՂՂՀՂՂՐՂ ՐՂՂՕ ՅՅ. ՎԿՀ ՐՂՂՕ ՅՃ ՓՀՀ ՃՃՓՀՂՃՐՃ ՃՃՂՂՂՂՀՂՂՐՂ ՐՂՂՕ ՅՅ ՅՃՀ

CHAPTER IV.

1. Then was Jesus led up of the Spirit into the wilderness, to be tempted of the devil. 2. And when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungered. 3. And when the tempter came to him, he said, If thou be the Son of God, command that these stones be made bread. 4. But he answered and said, It is written, Man shall not live by bread alone, but by every word that proceedeth out of the mouth of God. 5. Then the devil taketh him up into the holy city, and setteth him on a pinnacle of the temple, 6. And saith unto him, If thou be the Son of God, cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee: and in their hands they shall bear thee up, lest at any time thou dash thy foot against a stone. 7. Jesus said unto him, It is written again, Thou shalt not tempt the Lord thy God. 8. Again, the devil taketh him up into an exceeding high mountain, and sheweth him all the kingdoms of the world, and the glory of them; 9. And saith unto him, All these things will I give thee, if thou will fall down and worship me. 10. Then saith Jesus unto him, Get thee hence, Satan: for it is written, Thou shalt worship the Lord thy God, and him only shalt thou serve. 11. Then the devil leaveth him, and, behold, angels came and ministered unto him. 12. Now when Jesus had heard that John was cast into prison, he departed into Galilee; 13. And leaving Nazareth, he came and dwelt in Capernaum, which is upon the sea coast, in the borders of Zabulon and Nephthalim: 14. That it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, 15. The land of Zabulon, and the land of Nephthalim, by the way of the sea, beyond Jordan, Galilee of the Gentiles; 16. The people which sat in darkness saw great light; and to them which sat in the region and shadow of death light is sprung up. 17. From that time Jesus began to preach, and to say, Repent: for the kingdom of heaven is at hand. 18. And Jesus, walking by the sea of Galilee, saw two brethren, Simon called Peter, and Andrew his brother, casting a net into the sea: for they were fishers. 19. And he saith unto them, Follow me, and I will make you fishers of men. 20. And they straightway left their nets, and followed him. 21. And going on from thence, he saw other two brethren, James the son of Zebedee, and John his brother, in a ship with Zebedee their father, mending their nets; and he called them. 22. And they immediately left the ship and their father, and followed him. 23. And Jesus went about all Galilee, teaching in their synagogues, and preaching the gospel of the kingdom, and healing all manner of sickness and all manner of disease among the people. 24. And his fame went throughout all Syria: and they brought unto him all sick people that were taken with divers diseases and torments, and those which were possessed with devils, and those which were lunatick, and those that had the palsy; and he healed them. 25. And there followed him great multitudes of people from Galilee, and from Decapolis, and from Jerusalem, and from Judea, and from beyond Jordan.

1. Τοτε ὁ Ἰησους ἀνηχθη εἰς την ἐρημον ὑπο του πνευματος πειρασθηναι ὑπο του διαβολου. 2. Και νηστευσας ἡμερας τεσσαρακοντα και νυκτας τεσσαρακοντα, ὑστερον ἐπεινασε. 3. Και προσελθων ὁ πειραζων εἰπεν αὐτῳ, Εἰ υἱος εἰ του θεου, εἰπε ἱνα οἱ λιθοι οὑτοι ἀρτοι γενωνται. 4. Ὁ δε ἀποκριθεις εἰπεν, Γεγραπται, Οὐκ ἐπ' ἀρτῳ μονῳ ζησεται ὁ ἀνθρωπος, ἀλλ' ἐπι παντι ῥηματι ἐκπορευομενῳ διὰ στοματος θεου. 5. Τοτε παραλαμβανει αὐτον ὁ διαβολος εἰς την ἁγιαν πολιν, και ἱστησιν αὐτον ἐπι το πτερυγιον του ἱερου, 6. Και λεγει αὐτῳ, Εἰ υἱος εἰ του θεου, βαλε σεαυτον κατω· γεγραπται γαρ, Τοις ἀγγελοις αὐτου ἐντελειται περι σου· και ἐπι χειρων ἀροῦσιν σε, μηποτε προσκοψῃς προς λιθον τον ποδα σου. 7. Ἐφη αὐτῳ ὁ Ἰησους, Παλιν γεγραπται, Οὐκ ἐκπειρασεις κυριον τον θεον σου. 8. Παλιν παραλαμβανει αὐτον ὁ διαβολος εἰς ὀρος ὑψηλον λιαν, και δεικνυσιν αὐτῳ πασας τας βασιλειας του κοσμου και την δοξαν αὐτων, 9. Και λεγει αὐτῳ, Ταυτα παντα σοι δωσω, ἐαν πεσων προσκυνησῃς μοι. 10. Τοτε λεγει αὐτῳ ὁ Ἰησους, Ὑπαγε ὀπισω μου, Σατανα· γεγραπται γαρ, Κυριον τον θεον σου προσκυνησεις, και αὐτῳ μονῳ λατρευσεις. 11. Τοτε ἀφιησιν αὐτον ὁ διαβολος, και ἰδου ἀγγελοι προσηλθον και διηκονουν αὐτῳ. 12. Ἀκουσας δε ὁ Ἰησους ὁτι Ἰωαννης παρεδοθη, ἀνεχωρησεν εἰς την Γαλιλαιαν· 13. Και καταλιπων την Ναζαρετ ἐλθων κατωκησεν εἰς Καπερναουμ την παραθαλασσιαν, ἐν ὁριοις Ζαβουλων και Νεφθαλιμ· 14. Ἱνα πληρωθῃ το ῥηθεν διὰ Ἡσαιου του προφητου λεγοντος, 15. Γη Ζαβουλων και γη Νεφθαλιμ, ὁδον θαλασσης, περαν του Ἰορδανου, Γαλιλαια των ἐθνων· 16. Ὁ λαος ὁ καθημενος ἐν σκοτει φως ειδεν μεγα, και τοις καθημενοις ἐν χωρᾳ και σκια θανατου φως ἀνετειλεν αὐτοις. 17. Ἀπο τοτε ἠρξατο ὁ Ἰησους κηρυσσειν και λεγειν, Μετανοειτε· ἠγγικεν γαρ ἡ βασιλεια των οὐρανων. 18. Περιπατων δε παρα την θαλασσαν της Γαλιλαιας, εἰδεν δυο ἀδελφους, Σιμωνα τον λεγομενον Πετρον και Ἀνδρεαν τον ἀδελφον αὐτου, βαλλοντας ἀμφιβληστρον εἰς την θαλασσαν· ἡσαν γαρ ἁλιεις. 19. Και λεγει αὐτοις, Δευτε ὀπισω μου, και ποιησω ὑμας γενεσθαι ἁλιεις ἀνθρωπων. 20. Οἱ δε εὐθεως ἀφεντες τα δικτυα ἠκολουθησαν αὐτῳ. 21. Και προβας ἐκειθεν εἰδεν ἀλλους δυο ἀδελφους, Ἰακωβον τον του Ζεβεδαιου και Ἰωαννην τον ἀδελφον αὐτου, ἐν τῳ πλοιῳ μετα Ζεβεδαιου του πατρος αὐτων καταρτιζοντας τα δικτυα αὐτων, και ἐκαλεσεν αὐτους. 22. Οἱ δε εὐθεως ἀφεντες το πλοιον και τον πατερα αὐτων ἠκολουθησαν αὐτῳ. 23. Και περιηγεν ὁλην την Γαλιλαιαν ὁ Ἰησους, διδασκων ἐν ταις συναγωγαις αὐτων και κηρυσσων το εὐαγγελιον της βασιλειας, και θεραπευων πασαν νοσον και πασαν μαλακιαν ἐν τῳ λαῳ. 24. Και ἀπηλθεν ἡ ἀκοη αὐτου εἰς ὁλην την Συριαν· και προσηνεγκαν αὐτῳ παντας τους κακως ἐχοντας, ποικιλαις νοσοις και βασανοις συνεχομενους, και δαιμονιζομενους, και σεληνιαζομενους, και παραλυτικους, και ἐθεραπευσεν αὐτους. 25. Και ἠκολουθησαν αὐτῳ ὀχλοι πολλοι ἀπο της Γαλιλαιας και Δεκαπολεως και Ἱεροσολυμων και Ἰουδαιας και περαν του Ἰορδανου.

4. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ ἦλθεν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτό. Καὶ ἄλλο κατέπεσεν ἐπὶ τὸ πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχεν γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλεν διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς· καὶ ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη. Καὶ ἄλλο κατέπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι καὶ συνέπνιξαν αὐτό, καὶ καρπὸν οὐκ ἔδωκεν. Καὶ ἄλλα ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ αὐξανόμενα, καὶ ἔφερεν ἓν τριάκοντα καὶ ἓν ἑξήκοντα καὶ ἓν ἑκατόν. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

5. Καὶ ὅτε ἐγένετο κατὰ μόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδεκα τὴν παραβολήν. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται, ἵνα βλέποντες βλέπωσιν καὶ μὴ ἴδωσιν, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσιν καὶ μὴ συνιῶσιν, μήποτε ἐπιστρέψωσιν καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.

6. Καὶ λέγει αὐτοῖς, Οὐκ οἴδατε τὴν παραβολὴν ταύτην, καὶ πῶς πάσας τὰς παραβολὰς γνώσεσθε; Ὁ σπείρων τὸν λόγον σπείρει. Οὗτοι δέ εἰσιν οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν ὅπου σπείρεται ὁ λόγος, καὶ ὅταν ἀκούσωσιν εὐθὺς ἔρχεται ὁ σατανᾶς καὶ αἴρει τὸν λόγον τὸν ἐσπαρμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τὸ πετρῶδες σπειρόμενοι, οἵτινες ὅταν ἀκούσωσιν τὸν λόγον εὐθὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνουσιν αὐτόν, καὶ οὐκ ἔχουσιν ῥίζαν ἐν ἑαυτοῖς ἀλλὰ πρόσκαιροί εἰσιν· εἶτα γενομένης θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον εὐθὺς σκανδαλίζονται. Καὶ οἱ εἰς τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον ἀκούσαντες, καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσιν τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται. Καὶ οἱ ἐπὶ τὴν καλὴν γῆν σπαρέντες οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἀκούουσιν τὸν λόγον καὶ παραδέχονται καὶ καρποφοροῦσιν ἓν τριάκοντα καὶ ἓν ἑξήκοντα καὶ ἓν ἑκατόν.

7. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, Μήτι ἔρχεται ὁ λύχνος ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῇ ἢ ὑπὸ τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν τεθῇ; Οὐ γάρ ἐστιν κρυπτὸν ἐὰν μὴ ἵνα φανερωθῇ, οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον ἀλλ' ἵνα ἔλθῃ εἰς φανερόν. Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, Βλέπετε τί ἀκούετε· ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν. Ὃς γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

8. Καὶ ἔλεγεν, Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ὡς ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ὁ σπόρος βλαστᾷ καὶ μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός. Αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον εἶτα στάχυν εἶτα πλήρη σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ. Ὅταν δὲ παραδοῖ ὁ καρπός, εὐθὺς ἀποστέλλει τὸ δρέπανον ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός.

9. Καὶ ἔλεγεν, Τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, ἢ ἐν τίνι αὐτὴν παραβολῇ θῶμεν; Ὡς κόκκῳ σινάπεως ὃς ὅταν σπαρῇ ἐπὶ τῆς γῆς μικρότερος ὢν πάντων τῶν σπερμάτων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅταν σπαρῇ ἀναβαίνει καὶ γίνεται πάντων τῶν λαχάνων μείζων καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν.

10. Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν· χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς, κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς ἰδίοις μαθηταῖς ἐπέλυεν πάντα.

11. Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὀψίας γενομένης, Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν. Καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν ἐν τῷ πλοίῳ, καὶ ἄλλα δὲ πλοῖα ἦν μετ' αὐτοῦ. Καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη καὶ τὰ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε ἤδη γεμίζεσθαι τὸ πλοῖον. Καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων· καὶ διεγείρουσιν αὐτὸν καὶ λέγουσιν αὐτῷ, Διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα; Καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησεν τῷ ἀνέμῳ καὶ εἶπεν τῇ θαλάσσῃ, Σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Τί δειλοί ἐστε οὕτως; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν; Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

CAPUT V.

1. Y ⵙⵎⵜⵜⴰⵙ ⵙⵓ ⵜⵉⵙⵙⵓⵔ, ⵔ ⵜⵜⵎⵔⵔⵜ ⵙⵓ ⵜⵙⵜⵔⵜ, ⵜⵙⵙⵉ ⵜⵜ ⵙⵔⵉⵙⵙ ⵎⵙⵜⵓ ⵔ ⵍⵙⵍⵓ ⵙⵓ ⵜⵙⵜⵔⵜ: ⵄⵙⵜⵜⵓⵍⵙ, ⵉⵔ ⵙⵙⵓⵔⵙⵜⵙ ⵜⵜⵔⵔⵜⵜⵔⵜ, ⵛ ⵜⵉⵙⵙⵓⵔ, ⵜⵔⵙⵜⵔ ⵜⵜⵜ ⵙⵙⵓⵍⵙ ⵙⵓ ⵡⵙⵙ, ⵔⵜⵙ ⵙⵜⵙⵙⵔⵜ ⵔⵜⵙⵙⵜⵜⵔⵜ ⵜⵜⵔⵔⵜⵜⵔⵜ ⵜⵔ ⵉⵉ ⵙⵜⵜⵔⵜ ⵔ ⵉⵔⵔⵜⵜ ⵙⵓ ⵜⵜⵉ ⵜⵙⵙⵍⵜ ⵙⵜⵙⵙⵜⵜⵔⵜ, ⵔⵜⵙ ⵙⵜⵜⵔⵜ ⵜⵜⵜ ⵡⵔⵜⵜⵔⵜⵜⵔⵜ ⵜⵔ ⵉⵉ ⵜⵜⵜⵔⵜ ⵔ ⵉⵔⵔⵜⵜ ⵙⵓ ⵜⵜⵉ ⵙⵙⵓⵍⵙ

5. And a certain man was there, which had an infirmity thirty and eight years; when Jesus saw him lie, and knew that he had now a long time, he said unto him, Wilt thou be made whole? The impotent man answered him, Sir, I have no man, when the water is troubled, to put me into the pool: but while I am coming, another steppeth down before me. Jesus saith unto him, Rise, take up thy bed, and walk. And immediately the man was made whole, and took up his bed, and walked: and on the same day was the Sabbath. The Jews therefore said unto him that was cured, It is the Sabbath day: it is not lawful for thee to carry thy bed. He answered them, He that made me whole, the same said unto me, Take up thy bed, and walk. Then asked they him, What man is that which said unto thee, Take up thy bed, and walk? And he that was healed wist not who it was: for Jesus had conveyed himself away, a multitude being in that place. Afterward Jesus findeth him in the temple, and said unto him, Behold, thou art made whole: sin no more, lest a worse thing come unto thee. The man departed, and told the Jews that it was Jesus, which had made him whole. And therefore did the Jews persecute Jesus, and sought to slay him, because he had done these things on the sabbath day. But Jesus answered them, My Father worketh hitherto, and I work. Therefore the Jews sought the more to kill him, because he not only had broken the sabbath, but said also that God was his Father, making himself equal with God. Then answered Jesus and said unto them, Verily, verily, I say unto you, The Son can do nothing of himself, but what he seeth the Father do: for what things soever he doeth, these also doeth the Son likewise. For the Father loveth the Son, and showeth him all things that himself doeth: and he will show him greater works than these, that ye may marvel. For as the Father raiseth up the dead, and quickeneth them; even so the Son quickeneth whom he will. For the Father judgeth no man, but hath committed all judgment unto the Son: that all men should honour the Son, even as they honour the Father. He that honoureth not the Son honoureth not the Father which hath sent him. Verily, verily, I say unto you, He that heareth my word, and believeth on him that sent me, hath everlasting life, and shall not come into condemnation; but is passed from death unto life. Verily, verily, I say unto you, The hour is coming, and now is, when the dead shall hear the voice of the Son of God: and they that hear shall live. For as the Father hath life in himself; so hath he given to the Son to have life in himself; and hath given him authority to execute judgment also, because he is the Son of man. Marvel not at this: for the hour is coming, in the which all that are in the graves shall hear his voice, and shall come forth; they that have done good, unto the resurrection of life; and they that have done evil, unto the resurrection of damnation. I can of mine own self do nothing: as I hear, I judge: and my judgment is just; because I seek not mine own will, but the will of the Father which hath sent me. If I bear witness of myself, my witness is not true. There is another that beareth witness of me; and I know that the witness which he witnesseth of me is true. Ye sent unto John, and he bare witness unto the truth. But I receive not testimony from man: but these things I say, that ye might be saved. He was a burning and a shining light: and ye were willing for a season to rejoice in his light. But I have greater witness than that of John: for the works which the Father hath given me to finish, the same works that I do, bear witness of me, that the Father hath sent me. And the Father himself, which hath sent me, hath borne witness of me. Ye have neither heard his voice at any time, nor seen his shape. And ye have not his word abiding in you: for whom he hath sent, him ye believe not. Search the scriptures; for in them ye think ye have eternal life: and they are they which testify of me. And ye will not come to me, that ye might have life. I receive not honour from men. But I know you, that ye have not the love of God in you. I am come in my Father's name, and ye receive me not: if another shall come in his own name, him ye will receive. How can ye believe, which receive honour one of another, and seek not the honour that cometh from God only? Think not that I will accuse you to the Father: there is one that accuseth you, even Moses, in whom ye trust. For had ye believed Moses, ye would have believed me: for he wrote of me. But if ye believe not his writings, how shall ye believe my words?

6. After these things Jesus went over the sea of Galilee, which is the sea of Tiberias. And a great multitude followed him, because they saw his miracles which he did on them that were diseased. And Jesus went up into a mountain, and there he sat with his disciples. And the passover, a feast of the Jews, was nigh at hand. When Jesus then lifted up his eyes, and saw a great company come unto him, he saith unto Philip, Whence shall we buy bread, that these may eat? And this he said to prove him: for he himself knew what he would do. Philip answered him, Two hundred pennyworth of bread is not sufficient for them, that every one of them may take a little. One of his disciples, Andrew, Simon Peter's brother, saith unto him, There is a lad here, which hath five barley loaves, and two small fishes: but what are they among so many? And Jesus said, Make the men sit down. Now there was much grass in the place. So the men sat down, in number about five thousand. And Jesus took the loaves; and when he had given thanks, he distributed to the disciples, and the disciples to them that were set down; and likewise of the fishes as much as they would. When they were filled, he said unto his disciples, Gather up the fragments that remain, that nothing be lost. Therefore they gathered them together, and filled twelve baskets with the fragments of the five barley loaves, which remained over and above unto them that had eaten. Then those men, when they had seen what miracle Jesus did, said, This is of a truth that prophet that should come into the world. When Jesus therefore perceived that they would come and take him by force, to make him a king, he departed again into a mountain himself alone. And when even was now come, his disciples went down unto the sea, and entered into a ship, and went over the sea toward Capernaum. And it was now dark, and Jesus was not come to them. And the sea arose by reason of a great wind that blew. So when they had rowed about five and twenty or thirty furlongs, they see Jesus walking on the sea, and drawing nigh unto the ship: and they were afraid. But he saith unto them, It is I; be not afraid. Then they willingly received him into the ship: and immediately the ship was at the land whither they went. The day following, when the people which stood on the other side of the sea saw that there was none other boat there, save that one whereinto his disciples were entered, and that Jesus went not with his disciples into the boat, but that his disciples were gone away alone; (howbeit there came other boats from Tiberias nigh unto the place where they did eat bread, after that the Lord had given thanks:) when the people therefore saw that Jesus was not there, neither his disciples, they also took shipping, and came to Capernaum, seeking for Jesus. And when they had found him on the other side of the sea, they said unto him, Rabbi, when camest thou hither? Jesus answered them and said, Verily, verily, I say unto you, Ye seek me, not because ye saw the miracles, but because ye did eat of the loaves, and were filled. Labour not for the meat which perisheth, but for that meat which endureth unto everlasting life, which the Son of man shall give unto you: for him hath God the Father sealed. Then said they unto him, What shall we do, that we might work the works of God? Jesus answered and said unto them, This is the work of God, that ye believe on him whom he hath sent. They said therefore unto him, What sign shewest thou then, that we may see, and believe thee? what dost thou work? Our fathers did eat manna in the desert; as it is written, He gave them bread from heaven to eat. Then Jesus said unto them, Verily, verily, I say unto you, Moses gave you not that bread from heaven; but my Father giveth you the true bread from heaven. For the bread of God is he which cometh down from heaven, and giveth life unto the world. Then said they unto him, Lord, evermore give us this bread. And Jesus said unto them, I am the bread of life: he that cometh to me shall never hunger; and he that believeth on me shall never thirst. But I said unto you, That ye also have seen me, and believe not. All that the Father giveth me shall come to me; and him that cometh to me I will in no wise cast out. For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me. And this is the Father's will which hath sent me, that of all which he hath given me I should lose nothing, but should raise it up again at the last day. And this is the will of him that sent me, that every one which seeth the Son, and believeth on him, may have everlasting life: and I will raise him up at the last day. The Jews then murmured at him, because he said, I am the bread which came down from heaven. And they said, Is not this Jesus, the son of Joseph, whose father and mother we know? how is it then that he saith, I came down from heaven? Jesus therefore answered and said unto them, Murmur not among yourselves. No man can come to me, except the Father which hath sent me draw him: and I will raise him up at the last day. It is written in the prophets, And they shall be all taught of God. Every man therefore that hath heard, and hath learned of the Father, cometh unto me. Not that any man hath seen the Father, save he which is of God, he hath seen the Father. Verily, verily, I say unto you, He that believeth on me hath everlasting life. I am that bread of life. Your fathers did eat manna in the wilderness, and are dead. This is the bread which cometh down from heaven, that a man may eat thereof, and not die. I am the living bread which came down from heaven: if any man eat of this bread, he shall live for ever: and the bread that I will give is my flesh, which I will give for the life of the world. The Jews therefore strove among themselves, saying, How can this man give us his flesh to eat? Then Jesus said unto them, Verily, verily, I say unto you, Except ye eat the flesh of the Son of man, and drink his blood, ye have no life in you. Whoso eateth my flesh, and drinketh my blood, hath eternal life; and I will raise him up at the last day. For my flesh is meat indeed, and my blood is drink indeed. He that eateth my flesh, and drinketh my blood, dwelleth in me, and I in him. As the living Father hath sent me, and I live by the Father: so he that eateth me, even he shall live by me. This is that bread which came down from heaven: not as your fathers did eat manna, and are dead: he that eateth of this bread shall live for ever. These things said he in the synagogue, as he taught in Capernaum. Many therefore of his disciples, when they had heard this, said, This is an hard saying; who can hear it? When Jesus knew in himself that his disciples murmured at it, he said unto them, Doth this offend you? What and if ye shall see the Son of man ascend up where he was before? It is the spirit that quickeneth; the flesh profiteth nothing: the words that I speak unto you, they are spirit, and they are life. But there are some of you that believe not. For Jesus knew from the beginning who they were that believed not, and who should betray him. And he said, Therefore said I unto you, that no man can come unto me, except it were given unto him of my Father. From that time many of his disciples went back, and walked no more with him. Then said Jesus unto the twelve, Will ye also go away? Then Simon Peter answered him, Lord, to whom shall we go? thou hast the words of eternal life. And we believe and are sure that thou art that Christ, the Son of the living God. Jesus answered them, Have not I chosen you twelve, and one of you is a devil? He spake of Judas Iscariot the son of Simon: for he it was that should betray him, being one of the twelve.

ωντωτζ ϫε, ϩεϫοιτε, οι ϫε ναι ωωοϩ οιτε ϫϵ ϵ ϣϵιϫντωη, ντωτ ϧ ϫωτ ναι ϫε η ϫωϣ ντ.

7. Ϫω ιϵ ϫοντ νω ϫνη ρϩτωτ ϧ Ϸοιτε; ϫνη οϩϵτωτ ϧ ϵωιϩ ωϵ ϫιϵ ϩντϵντωη; ϫνη ωϣϣωτ ιη ϣϵιϫωηωϩ, ντωτ ϫτ ηο ιϫη? Ϩϫοιτε οι ν ϫνη ωιηατ ρϫτ, ϫνη ωντϫτϩ νωιϩϩωτϵϵ ντϣϩ ωιϧ ϩτϣϵιωϩ, ωϣω ιη ϧ ιϫη ϵ νωι ϫνη ωτ νωιϩ ρϫτ, ντωτ ιη ϧ ϩτϣϵιωϩ ϫωιϵ ν ϫνϵ ωιηατ. Ϧιϩ ναι ν ϫνϵ ϵ ϫϫη ϫνητ: ν ναι ιϫ ϣϵη ιη ϩωιο. Ϫϵιωη ντηω ϫϩ, ν ϫνη ρωιο ϵρηϫϵ ϯϫτϩωϫϩ: Ϸηω ντηω ϧ ϯωω ρϯωϫ ϫωϫηϩ ν ϵϯ ϯιωη, ντωτ ϫω ϧ ϫοι ϵ ϧ ϫωη ρϯωϫ ϫωϫηϩ ν ϵϯ ϣιωϣ. Ϸηω ντηω Ϩϵιϯνϫνϫ, νωϵ ρϵϧϫϯ, ντωτ ντηω Ϧϵιϵ, ϩϩ ϫνη ϣϵϯ νωϵ; ροϯ ϫ ωοιϣ ϯιη ϫιοη, ντωτ ϣωϫϵη ϯιη. Ροϯ ϧ Ϸοιτε ναι ωτϫρτντη ϭϫτη, ϯϩ ωϯι ωτϫρτντη οι ϫντ ωϵϵη ϫωϵϵϫϵ; ντωτ ϯϩ ωϯι ϫϵω ϫντ ωιωϫϯϯϯηϫϵ ιϫω Ϫϣϫτη, ντωτ ϫντ ϣϫϵϫη ιϫω ϧ ϣϵιϣη ωϵ ϧ Ϸοιτε. Ϥϫϯ ντωτ ϣιωϣηϫϵ ναι ϩ ρϵηϣ ϫϵιιτη, ϟντοϫϵωιϵτη ντωτ ϧ ϵϧϯϵ ωϵ ϫωιοϣϯ. Ϫϵιωη ντηω ϩϩ, ϫϵ ϫϫηϩ; ντωτ ϣιϵ ϯϵ ντηω ϩϩ, Ο ϫϵ ϯϵϣτη; ροϯ ϩ ιο ναι ϯιτοϫϩϣ ρϯωϫ ϩϩ, ντωτ ϯ ωιϵ ϩϵω ϫϵ ϥτϥϫντη ιϣ ϯϫϫϩ ροϯ ϩ ιϫη ροϯ ϧ ϯϫϫϩ. Ϫϵ ϯϫτϵϵ-ϯϫϫϵ ιϵ ϫϣϯ; ϫϵ ϩωιϵϵϣτη ιϵ ϣοϩ ροιϯ, ντωτ ϫϫη ϩϯϩ ναι ϫντ ϥτϥ ϧ ϯϫϫϩ. Ϧ ϯιϵ ναι ωϵϩ ντϫη ϩϩ, ντωτ ωη ϫϫη ϩϯϩ ναϵ ιϯτϫϩϩ. Ιιϯρ ντ ϧϣϯ ϫϵ ιϣ ϧ ρϫϵϥϵ, ντωτ ιϥϣ ντϫη ϧ ντϯ ϩϫϣϯϩ; ροϯ ϧ ρϫϵϥϵ ναι ϵϥιηϣ ϫωϵ ιϫω ϩϩϣϣ, ντωτ ϧ ντϯ ναι ωωοϩ οιτε ιϫω ϩ ϣϩϯϫιηη; ντωτ ϫϵ ϫνη ϣωϫτ ϫϵιϵ ιϫω ϣωϩ. Ϫντ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ναι ϩ ροϯ ϫϵϫϯ; ντωτ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ϩϯϩ ϥϫη ϩ ϫϩϣντϵϩτη.

8. Ϫϵιωη ντηω ϩϩ, ν ϫνη ηο ϯϫτϵϵϩτη, ϧ ϫϫηϩ ιη ϥοϵ ϥϵιη ϩ ϥϫϵ ϯιηη ϫϫ ιο; ρϫϯ ν ϥϫη ϧ ϯϫϫϩιοϵ ϫϵ ϫντη; ηϫϫϫϯ ϩ ν ϫϥιϵϩ ϫϵ ϫϵϯ ϯϫϵϫιιηϵ; ροϯ ϧ ϫωτ ναι ϫη ιϫω ϩ ϣϩϯϫιηη, ντωτ ϧ ωιτϫη ναι ϫη ϫνη ιϫω ωηϣ. Ιιϯρ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ναι ϩ ροϯ ϫϵϫϯ; ντωτ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ρϯωϫ ϫντϵϩτη ντωτ ϫντϫτϵϵϩτη.

9. Ϫωϵϣ, Ϫωϵϣ! Ϫϥη ϣη ϣϯϯωιτ, Ο ϣϯϫ ϫϵ ϧ Ϸοιτε; Ϫωϵϣ ϫϵ ιη ϧ ϵηϫϫωη ναϵϵ. Ϫιτη ϫϣ ϥϫη ϥϫ ϫνη ϥϫτ ωϫη Ϥϵϥϫϣ, ντωτ ωϣηϫϫϫ ϧ ϫιϫωϫη; Ϫιτη ϫϣ ϥϫη ϥϫ ϣϫ ϥϫτ ναϯϣ ϧ ϣϫ, ϧ ωϣηϫιϵ ϫϵ ϧ ϣιϵη ναϫη; ϫνη ϥϫτ ϫϵϫ ϧ ϫωτϫϯ ϫϵ ϧ ϣϫ ϵ ωϵ ροϯ ϧ ϯνηϫρϩϫ ηϣ ϫϫϯ ονϫη? Ϧϵιϥοϵ, ϧ ϯϫϫϩϫϫ ϫϵ ϧ Ϸοιτε ναι ϯϫϫϩϫη, ντωτ ωϫη ϫϫϫ ϫϫϯϫ ϧ ϫϫ, ϧ ωϫηϫϵ ϫϵ ϧ ϣιϵη ναϫη; ϫνη ϥϫτ ϫϵϫ ϧ ωτϫϯ ναϫη; ϫϫϫϯ ϩ ν ϫϥιϵϩ ϫϵ ϫϵϯ ϯϫϵϫιιηϵ; ροϯ ϧ ϫωτ ναι ϫη ιϫω ϩ ϣϩϯϫιηη, ντωτ ϧ ωιτϫη ναι ϫη ϫνη ιϫω ωηϣ. Ιιϯρ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ναι ϩ ροϯ ϫϵϫϯ; ντωτ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ρϯωϫ ϫντϵϩτη ντωτ ϫντϫτϵϵϩτη.

9. Ϫωϵϣ, Ϫωϵϣ! Ϫϥη ϣη ϣϯϯωιτ, Ο ϣϯϫ ϫϵ ϧ Ϸοιτε; Ϫωϵϣ ϫϵ ιη ϧ ϵηϫϫωη ναϵϵ. Ϫιτη ϫϣ ϥϫη ϥϫ ϫνη ϥϫτ ωϫη Ϥϵϥϫϣ, ντωτ ωϣηϫϫϫ ϧ ϫιϫωϫη; Ϫιτη ϫϣ ϥϫη ϥϫ ϣϫ ϥϫτ ναϯϣ ϧ ϣϫ, ϧ ωϣηϫιϵ ϫϵ ϧ ϣιϵη ναϫη; ϫνη ϥϫτ ϫϵϫ ϧ ωτϫϯ ναϫη; ϫϫϫϯ ϩ ν ϫϥιϵϩ ϫϵ ϫϵϯ ϯϫϵϫιιηϵ; ροϯ ϧ ϫωτ ναι ϫη ιϫω ϩ ϣϩϯϫιηη, ντωτ ϧ ωιτϫη ναι ϫη ϫνη ιϫω ωηϣ. Ιιϯρ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ναι ϩ ροϯ ϫϵϫϯ; ντωτ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ρϯωϫ ϫντϵϩτη ντωτ ϫντϫτϵϵϩτη.

9. Ϫωϵϣ, Ϫωϵϣ! Ϫϥη ϣη ϣϯϯωιτ, Ο ϣϯϫ ϫϵ ϧ Ϸοιτε; Ϫωϵϣ ϫϵ ιη ϧ ϵηϫϫωη ναϵϵ. Ϫιτη ϫϣ ϥϫη ϥϫ ϫνη ϥϫτ ωϫη Ϥϵϥϫϣ, ντωτ ωϣηϫϫϫ ϧ ϫιϫωϫη; Ϫιτη ϫϣ ϥϫη ϥϫ ϣϫ ϥϫτ ναϯϣ ϧ ϣϫ, ϧ ωϣηϫιϵ ϫϵ ϧ ϣιϵη ναϫη; ϫνη ϥϫτ ϫϵϫ ϧ ωτϫϯ ναϫη; ϫϫϫϯ ϩ ν ϫϥιϵϩ ϫϵ ϫϵϯ ϯϫϵϫιιηϵ; ροϯ ϧ ϫωτ ναι ϫη ιϫω ϩ ϣϩϯϫιηη, ντωτ ϧ ωιτϫη ναι ϫη ϫνη ιϫω ωηϣ. Ιιϯρ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ναι ϩ ροϯ ϫϵϫϯ; ντωτ ϫϫ ϯϫτϵϵϩτη ρϯωϫ ϫντϵϩτη ντωτ ϫντϫτϵϵϩτη.

ՍԻՀՅՕՑ ԱՇ Ջ ՕՐՀ ԱՇ ՆՅՀՅՅՍԼՒՒՒ ԻՒՒԼ ՅՂ; ՀԿՍ ԿՐԿ ՆՕ ՕՅՍ ՖԼՒՒ ՀՅՐՒ ՕՐ Ջ ՏՐԿԶ ԴՅ ՖՎԼ ՅԼՒՕՂ ԲՕՒԼ; ԿՅՏՀՒՒ ՀՎՂ ՂԵՕՀԼ ՖԼՒՒ ՅՅ Ջ ՖՎԿՍ, ԱՇ ՕՐ Ջ ՏՐԿԶ ԴՅ ՖՎԼ ՅԼՒՕՂ ՒՀՂ. Ջ՚ՅՅ ՂՕ ՏՐԿԶ ՅՒ ՕՐՀ ԻԿՍՕ Ջ; ՖՕ ԴՀՐ Ը ՏՎՒՒ ԲՕՒ Ջ: ՀՅ ՕՀՏՕՐԵԴՐԿՍ ՀԿՍ ՕՅՏՂՒՒՕԴՐԿՍ, ՀԿՍ Ջ ԲՀՅՒԿ ՀԿՍ Ջ ՏՕՂՕ: ՀԿՍ ՅՅ ՖՕՅ ԴՀՐ ՃՀ ՕՐՅՔՐԿՂՂ Ջ? Ջ՚ՅՅ ՏՐԿԶ ՖԼՒՒ ԲԵԿՂՀՅ, ՏՅՅ Ջ՚ՅՅ ՂՕ; ՀՅ ԼՅ ՀՂ Ջ ՖԼՒՒ ԱՇ ՕՐ Ջ ՏՂՒՅՂՏ, ԱՇ Ը ՍՀՒՕ ՅՐՍ ՒՒ Ը ԿՎՂ; Ջ՚ՅՅ ՅՅ ԲՍՀ ԱՇ Ջ ԲՒՕՒՒ ԱՇ Ջ ՏՕՂՕ, Ջ ՒՅՅՒՕՕ ԱՇ Ջ ՀՅՅ ՁՎՍ.

10. Ջ՚ՅՒԲՐՕՒ ՖՅՒ ՎՅ Ջ՚ՒՏ, Ջ՚Ը ՀԲՒՒՕՂՀՅ, ՀԿՍ ՕՒՐՍՕՎՒ, ՀԿՍ ԿՎՂ ՍՒՒ ՍՅՎՒ; Ջ՚ՐՏ ՏՀՀ ՀՅՅ Ջ ՏՕՂՕ, Ջ ՏՕՂՕ ՀԿՍ ՀՅՅ ՁՎՍ ՊԼՅՕՀՀ Ջ ՕՕԶ ԱՇ ՖՒԶ ՊԼՅՂՏ; ՅՅՒՐՕՒՕ ՃՀ ՖԼՒԶ ՂԵՕՎ ՅՒ ԱՇ ՀՅՎ ՖԼԿՍ Ջ ՕՐՀ ԱՇ ՂՀՏՀՅՅՍԼՒՒՒ, Ջ ՕՒՐՍՕՎՒ ԱՇ Ջ ՕՐՀ ԱՇ ՅՅ ԲՒՕՒՒ; Ջ՚Ը ՀՅՎ ՀՕ ՅՕՃ ՕՒՐՍՕՎՒ ՒՒ ՀՕՅՎ. ԵՒՀ ՃՀ ՍՒՒ ՂՅՒ ՒՒ ՒՒՎՕ Ջ ՖԼՒՒ ՍՀ ՀՅՎ ՏՕՒՕ, ԵՅՒ ՕՅՎ, Ջ՚ՂՂ ՍՅ ՅԵ ՕՕ ՕԲՅՒ; ՀԿՍ Ջ՚Ը ՖԼՒՏՂ ՒՅՅ Ջ՚Ը ՅՍՕՒ ՀԶ Ջ ՕՒՐՍՕՎՒ, ՀԿՍ ՀԶ Ջ ՏՂՒՅՂՏ ՂՕ ՕՀԶ Ջ՚Ը ՀՎՂՍՒ ՕԲՅՒ.

11. ՀՍԵՕ, ՀՍԵՕ, ՂՅՂ ՀՎ Ջ՚Ը ՏՂՒՎՍՒԼ, Օ ԲՀՒՎ; ՂՅՂ ՀՎ Ջ՚Ը ՅՒՕՂՒՒՐՅՒ ՕՅՒՅՀՎՂՅ, Օ ԿՅՒՕՏՀՀՂՅ, Ջ ՖՕՒ ՏՎՒՒ; ԲՕՒ ՖՀՎՏՐՕՒԼ Ջ՚ՒՒ ՆՕ ՅՕՃ ՕՒՐՍ ԻՎՒՕ Ջ, Ջ ԻՎՏՒՒ-ՕՒՐՅՏՏՅՕՒՒՍ ԿՎՂ ՀՎ Ջ ԻՎՕՒՕՎՒ. ԴԵՕ Ջ՚Ը՚ՏՍՒՐ ԲՒՀՅ Ջ ՕՒՏՂՅ; ՀՒՒՀՎ, ՏՎՒ ՕՅՎ Օ ԿՅՒՕՏՀՀՂՅ, Օ ՕՀՂՂՎՒՅ ՕՕՒՂՒՒ ՃՀ ԲՀՎ, Օ ԲՀՒՎ.

ԿՀՂՂՀՒ VI.

1. ՀԿՍ ՎՅ, ՅՃ ՅՅՀՒԲՐՕՒ ՅՒՀՀՅՒՀԿ, ՃՀ Ջ՚Ը ՖՀՍ Ջ՚ՅՅ ԼՒՍԶ Ջ՚ՀՂ Ջ ՅՅՂ ՎՕ ՕՒՎՅՏՒՒՎՒ Ջ ՕՒՐՅՎՒՒՎՅ ՃՀ Ջ ՆՕՒՕ; Ջ՚ՀՂ ՖՅ Ջ՚Ը՚ՐՏ ՕՒՐՅՎՒՒՎՅՕՍ ՍՒՒ ՕՐ Ջ ՖՅՏՅ ՃՀ ՒՅՅՀՂՀՒ; Ջ՚ՀՂ ՖՅ Ջ՚Ը ՏՀՕՕՎՒ ՒՎՒՕ Ջ ԳՒՕԶ, ՅՅ Ջ ՅՅԼ ՃՀ Ջ՚Ը ՖՕՒՒ ՀՒՒՀՎՂՅ, ՅՐՎՒ ՔՒՀՅ Ջ ՅՅՅՒՕՒՒՒ ՅՅՎՒ, ՔՒՀՅ ՏՂՒՎՒՒՅՒՕՒՒՍ ՂՅ ՏՂՒՎՒՒՅՒՕՒՒՍ, ՒՎՒՒՒ Ջ ՂՅՂ ՕՒՐՅԶ Ջ՚ՀՂ Ջ՚Ը ՅՅԼ Ը ՅՅՂՒՕՒՒՒ ՅՅՎՒ, ՅՅՒՐՕՒՕ ՃՀ Ջ՚Ը՚ՏՍՒՐ ՂՅՂ ՂՅՂ ՅՅՀՒԲՐՕՒ ՅՒՀՀՅՒՀԿ, ՃՀ Ջ՚Ը ՀՎՂՍՒ ՕՒՐՅՏՏՅՕՒՒՍ ՂՅՂ ՂՅՂ ՅՅՀՒԲՐՕՒ ՅՒՀՀՅՒՀԿ ՖՒՒ. ՔՀՅ ՃՀ ԲՍՀ ՖՀՍ ՂԵՕՎՅ ՒՒՏՀՎ ՕՒ ՅՀՎ, ՂՂ ՔՎՒՒՒՒ Ջ ՕՒՐՅՎՒՒՎՅՕՍ ՂՅՂ ՂՅՂ ՅՅՀՒԲՐՕՒ ՅՒՀՀՅՒՀԿ ՖՒՒ ՀՎՂՍՒ ՕՒՐՅՏՏՅՕՒՒՍ ՂՅՂ ՂՅՂ ՅՅՀՒԲՐՕՒ ՅՒՀՀՅՒՀԿ, ՀԿՍ Ջ ՅՅՂՒՕՒՒՒ ՅՅՎՒ, ՀԿՍ ՀՅՎ ՀՕՅՎ ՕՒ ՅՀՎ, ՂՅՂ ՕՒ ՅՀՎ ՅՀՎ

ԱՒՏ ԲԱՒՈ ՅՄՏՅ ՓՂԳ ԼԷՈ ՈՅԿ ԴՈ ՓՂՅ ՎՂԱ ԴՈ ՕՒԻՄՅՈՒ ԴՈ ՎՂՏ ՅՄՏՅՒ ՄՎԼ, ԴՈ ՓՅԳ ՎՈ ՅՕՒ.

3. Օ Ա ԱՒԳՈՐՅ ԱԳ ԾԱԴ! ՓՂԳ ՅՄՏՏՒ ՎՂԱ ՕՒԷՏ! Ըօւ ՅՅՓՕՒՈ, ՙԲ Ա ԲԱՒՈ ՅՏՓ ՓՂԳ ՎՈ ՅՕՒ, ՅՒ ՏՂՒՒՎՏ ՅՄՏՏՒ ՅՅՕՈՐՅ ՏՄՅՏՎՕՐՅ ԴՈ ՅՂՅ ԷՎՏՎԼ ՓՈ ԲՎԼ ԲՅՅՈՓՒ Ա ՂՒՎՎՎՎՒ ԱԳ Ա ՅՂՄՒՎՎՒ ԾԱԴ, ՎՂԱ ՅՅՕՈՏՅ Ա ՈՎԼՈՒ, ԴՈ ՓՅԳ ՎՈ ՅՕՒ. ՎՂԱ ՅՒ ՏՂՒՒՎՏ ՅՄՏՏՒ ՓՂԳ ՅՅՕՈՐՅ ԱՅՕ ՎՂԴՈ ՓՂՅ, ՎՂԱ ԱՅ ՅՂՕՈՐՅ ՈՎԼՈՒՅ, ԷՎՏՎԼՈ ԴՈ Ց ՈՎԼՈՒ, ԴՈ Ց ՏՄՂ ՅՂ ԲՒՅՅ Ա ՂՒՎՎՎՎՒ ԱԳ ՒՒ ԾԱԴ, ՎՂԱ ԴՈ ՒՅՕՒՂՒ ԱՒՏ Ա ՐՅՅՒՒ ԱԳ ԱՅՕ, ՒՒ ՅՒՎՎՒՒ, ԱՅՕ ՎՂԴՈ ՓՒՅՅՎՒՐ; ՎՒ, ԴՈ ՅՂՂ ՅՅՒՒ ՓՕ ՅՅՕՅՒՈ ՒՒ ՐՎՒՏՂ ՂՒՒՎՎՎՏ; ՓՕ ՂՒՎՎՓՕՒՕՂՎԼ ՓՒՅՅՎՒՐ ԳՅ ՎՂԴՈ ՎՂ ԷՎՏՎԼ ԱԳ ԱՅՕ, ՎՂԱ ՏՂՒՒՎԼ ՎՂ Ա ՈՒՒՈՒՎՎ ԱԳ ՅՎՂ ՎՂԴՈ ՏՅՕՈՎՎՎ ՕԱՅՅՅՎՎՎՎՎՎՎՎ ԱԳ ՏՅՕՈՒՎ ԱՒՏՎՎՎՎՏ ԱԳ ՅՒՏ ՕՐՓՒ ՅՎՂՏՎՎՎՎՎ, ՎՂԱ ՕՒ ՅՎՂՎՎՎ ԱԳ ՏՅՕՈՒՎ ԱՒՏՎՎՎՎՏ ԱԳ ՅՒՏ ՕՐՓՒ.

4. Օ ՓՒ ՕՒՒՈ Ա ՕՏՓՎՎՏ ԱԳ ՒՒ ԾԱԴ, ՓՕ ՂՒՅՅՒՒՎԼ Ց ՁԵ ՐՕՒ ՒՒ ՎՏՕՅՈ ՐՒՅՅ Ա ՕՒՒՒՏ ԱԳ ՅՒՏ ՕՐՓՒ ՅՎՂՏՎՎՎՎ; ՎՒ, ՅՂՂ ՅՎՂՏՎՎՎ, ԴՎԼ ՎՂԱ ՓՎԼ, ՓՒՎՏ ՃՀ ՕՕՈ Ա ԴՎԼ ԱԳ Ա ԵՎՂՒ, ՎՂԱ ՕՒՏՕ Ա ԴՎԼ ԱԳ Ա ՏՂՒՒՎ. ՎՂԱ ՅՅՕՕՕ ԱԳ Ա ՁԵ ԱԳ ՅՅՒՒՏՒ-ՎՒՐՎՏ ԱԳ ՒՒ ԾԱԴ, Ա ՓՕՒՒ ԼՒՐՎ ԱԳ ՒՒՒՏՎՎՎ, ՅՒՏ ԴՎԼ ԱԳ ՓՒՎՏ ՃՀ ՓՎԳ ՏՂՕՕՕՎ, ՓՒՎՏ ՒՒ Ա ՂՎՅՅՒՒՒՒՐՒ, ԴՎՒ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ; ՓՒՎՏ ԴՎԼ ՒՒ Ա ՕՒՒՒՏ. ՎՂԱ ՅՒՏ ԴՎԼ ԱԳ ՓՒՎՏ ՃՀ ՓՎԳ ՏՂՕՕՕՎ, ՓՒՎՏ ՒՒ Ա ՏՂՒՒՒՎՎՒՐՒ ԴՎԼ, ԴՎՒ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ; ՓՒՎՏ ՏՂՒՒՒՎՎՒՐՒ ԴՎԼ ՒՒ ՓՎՒ; ՓՒՎՏՒՐՕՒ, ԴՎԼ ՎՂԱ ՓՎԼ ՕՒՏՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՅՀՏ ԴՎՅ, ՎՂԱ ՓՎԼ ՕՒՏՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՅՎՅՅՒՒ, ՎՂԱ Ա ՕՒՒՒՏ ՕՒՏՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՕՎՅՅՒՒ, ՎՂԱ ՒՒ ՓՎ Ա ՅՅՎՅՒՒ ՎՂԱ Ա ՏՂՒՒՒՎՎՒՐՒ ԱԳ Ա ՕՒՒՒՏ ԱԳ Ա ՓՎՒՏՂ, ՎՂԱ ՒՒ ՓՎ Ա ՅՎՅՅՒՒ ՎՂԱ Ա ՏՂՒՒՒՎՎՒՐՒ ԱԳ ՅՀՏ ԴՎՅ, ՎՂԱ Ա ՕՒՒՒՏ ՕՒՏՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՕՎՅՅՒՒ; ՎՂԱ Ա ՕՒՒՒՏ ՕՒՏՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՅՎՅՅՒՒ, ՎՂԱ ՕՒ ՅՎՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՕՎՅՅՒՒ; ՎՂԱ Ա ՕՒՒՒՏ ՕՒՏՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՅՎՅՅՒՒ, ՎՂԱ ՕՒ ՅՎՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՕՎՅՅՒՒ; ՎՂԱ ՒՒ ՓՎ Ա ՅՎՅՅՒՒ ՎՂԱ Ա ՏՂՒՒՒՎՎՒՐՒ ԱԳ ՅՀՏ ԴՎՅ, ՎՂԱ ՕՒ ՅՎՂ ՅՅՒՒՎՎՎՒ ՒՒՎ ՎՂԴՈ ՕՎՂ-ՂՒՒ ՅՎՅՅՒՒ; ՎՂԱ Ա ՕՒՒՒՏ ՕՒՏ

ԵՏԵՑ ԱՇ ՝ի; ՅՏ ԵՎՆ ԽՆԴԱՒՈՒ Ա ՕԽՈՒԱՐՑ ԱՇ ՕԱԱ; ՓԱՒՇ ԱԱՏ ԼՒՅՃԼՒՅՃԱՐ ԲՕՐ ՅՐՑ ԲՂԱՑ Ա ԲՏԽԱՃԵԲՐԽ ԱՇ Ա ԱՒՏԽԱ, ԺԽԱ ՅԵՏ ԹԱՒ ԵՎՆ Ե ԲՏԱ ԲՕՐ ԱՃԱՒ.

8. Օ Ա ՕԽԵՂԽՏ ԱՇ Ա ՅՒՂԵՏ ԱՇ ԵՏ ՕԱԱ, Ա ՓՕԻՒ ԱԲԽ ԱՇ ԽԵՂԺԱՒ! ԲՕՐ ՓՅ ՃՅՆՒՇՂԽՂԼ ՓԽՑ ՏԵԽՂՏ ԲՂԱՑ ՅՀՂ ՕԲՏՆ ՅՆԽՏՂԼԽ Ա ՃՀԵՆ, ԺԽԱ ՃՀԼ, ԺԽԱ ՓԼՆ, ԺԽԱ ՅՀՂ ՆԵՕ ԱՇ ԲՓԽ ԺԽԱ ՃԼՒՂՏՂՕՈՒ, ՓԱՒՇ ԽԵ ԼԽԱՃՆԱՏ ՂՕՒՅՆԽՂՂ.

9. Օ ՓՅ ՕՒԵՂ Ա ՓՕԻՒԽՂՏ ԱՇ ԵՏ ՕԱԱ! ԲՕՐ ՓՅ ԽՕՀԼ ՕՆ ԼՒՈՑ, ԺԽԱ ՅԵՏ ՖՀ ԽՀՂ ՀԽՒ ԼՒՈ, ՏԵՑ ԲՅ ԽՕՑ ՒՂ. ԺԽԱ ՅՅ ՕՒՅՀԼ ՒԽՂՕ Ա ՏԽՒՃՀ ՅՀՂ ՓՅ ՅԵ ՏԵՑ ՕՆ ՅԽՂ, ՀԲ ՅՀ ՏԽՒ ՓՅՃՕԽ ԽՒԽՕ ՓԽՑ ԵՅԽՏՏ; ԲՕՐ ՃՅՒՕՈՃ ՓՅ ՏՒՐՂԽԼ Ա ՅԼԵԽՑ ԱՇ ՕՆ ՅԽՂ; ՅԼ, Ա ՅԼԵԽՑ ԱՇ ՀԵՀԼ ՆԽՏՒՂ ՕՒՅՃՂԽՓՂ, ՅՕՐ ՅԽՂ, ՏԽՒՏՒՂ, ԺԽԱ ՇՒՈՃՏՀԼ, ՓՕ ՃՅՆՏՏՒ ՂՕ Ա ԲՂՅԽ-ՂՒ ԱՇ ՎԱՒՅ. ԺԽԱ ՓՅ ՏՒՐՂԽԼ ՅՀՏ, ՅՀՂ Ա ՐԼՅՏՒՂՕԽԽՂ ՅՅՂ ՏՅԼ ԽՂԽՂ ՕՆ ՅԽՂ, ՅՀՂ ՕՆ ՅՅՂ ՏՅԼՆԽՂ ՃՅՕՐՕՒ ՒՓ ՀՂ Ա ՕՒՅՀ ԺԽԱ ՏԽՒՃՅՕՒՂ. ԺԽԱ ՓՅ ՕՒՅՀԼ ՕՆ ՅԽՂ ՅՀՂ ՅԵ ՅԽՏՂ ՐՅՂԽՂ, ԺԽԱ Ճ ԼՀՂՂՅՃՂ ՒՓ ՓՒՐ ՀՂՅ, ՐՂՒՒՒ ՂԽՒՐՂՕՂ ՅԵՐ. ՓՕՒՅ ՒՓ ՅԵ ՓՕՒՅ ՀԽՂ ՓՅ ՅՀՂ ՅԵ ՅԽՏՂ ՒՂՅՂ, ՕՒ ՅԵ ՕՒՅԽՂ Ճ ՒՓ ՃՅՅՏ Ա ՕՒՅՈՒՂՏ ԱՇ ՕԱԱ. ԺԽԱ ՒՓ ՅԵ ՏԽՒ ՀԽՂ ՓՅ ՀՂՅՂԽՂ, ՕՒ ՅԵ ՕՒՅԽՂ Ճ ՒՓ ՃՅՅՏ Ա ՕՒՅՈՒՂՏ ԱՇ ՕԱԱ. ԺԽԱ ՒՓ ՅԵ ՏԽՒ ՀԽՂ ՓՅ ՅՀՂ ՅԵ ՅԽՏՂ ՐՅՂԽՂ, ԺԽԱ Ճ ԼՀՂՂՅՃՂ ՒՓ ՓՒՐ ՀՂՅ, ՐՂՒՒՒ ՂԽՒՐՂՕՂ ՅԵՐ. ՓՕՒՅ ՒՓ ՅԵ ՓՕՒՅ ՀԽՂ ՓՅ ՅՀՂ ՅԵ ՅԽՏՂ ՒՂՅ

ԱՄՏՈՒՆ ՅՕՐՄԵՆ; ՐՕՒ Ա ՕԱՀՆ ԱՐ ՕՆ ՕԱՀՆԵ ՕՅՆՅՂՂԱԼ ՝ԻՆ Ա ՅԱՅ. ՎԻՕ, ՝ԻՆ ՐՅԻ, ԱՕ ԻՄՎՕ ՕՆ Ա ՅՕՔ ՐՕ ՕՅ ՝ԻՆ Ա ՅԷՅ Տ՝ԻՆ; ՐՕՒ Ա ՅԷ ԴԱՆ ԻՕՅՄՏԻ ՂՕ Ճ՝ԱՕ, ՎԻՕ ՅՕՐՕԱԵ ՐԻՆ ՐԷՏ, ՎԻՕ ԻՕՅՕՏԻ ՝ԻՆ Ա ՅԷՒ Տ՝ԻՆ.

13. Օ, ՅՅ ՅՕՆԻՐՃՕԴ ՅՒՂՄՏՂԻՆ, ԻՕՅՂՅՕՅՂՒՒ Ա ՕԻՐՍՆԻՄՏ ՝ԻՆ ՂՒՂԻՍՏՕՒՏՄՏԻՆ ՎՕՅԻՍՏՅ ՅՎՂ ՐՕՒՒ Ճ՝ԱՕ, ՎԻՕ ՕՆՏՕ Ա ՕԻՐՍՆԻՄՏ ՝ԻՆ ՎՅՕՆՕՒՆ ՂՕ Ա ՎԻՂՒՏՄՒՆԵ ՅԵ ՅՎՂ ՕՒ-ՒՆՒ ՄԻՒՆ. ՓՅՕՂՂՕՅՂՒՒ ՂՕ Յ ՕՏՒՒԻՒՐՒՒ ՅՅՒՆՕՅՃՕԴ ՒՅ ՕՅՂԼ, ՎԻՕ ՂՕ Յ ՏՂՒՒՒՂՎՒՕՐՒՒ ՅՅՒՆՕ-ՃՕԴ ՒՅ ԼՅՐ ՅՂՂՂՒՒՏՒՐՒՆ.

14. Օ, ՅՅ ՅՅՕՆԻՐՃՕԴ ՅՒՂՄՏՂԻՆ, ՕՒՓ ՅՒ ՂՕ ՅՅ ՄԻՒՕԴ. ՓՅՕՂՂՕՅՂՒՒ Ա ՕՒՏՂԻՍՏ ՅԵ Ա ՓՕՒՒ ՏՂՒՒՒ ՅԵ ԻՒՏՂՎՒՒ. ՃՕ ԿՎՂ ՏԷ ՅՎՂ ՃՅ ՓՂԵ ՏՂՂՕՕԻ ՓՏՒՕ ԼՒՒԵ ՀՕՎՂՒՏՂ ՎՕ; ՐՕՒ ՒՐ Ա ՂՕ, Ա ՄԻՒ ՒՅՕՎՂՒ ՀՕՎՂՒՏՂ Ա ՂՒՕԼ; ՐՕՒ ՅՅ ՓՂԵ ՏՂՂՕՕԻ Ա ՄԻՒՕԴ ՅԵ ՎՕՒ ՅՅՕՆՅՂ. ՅՅ ԿՕ ՅՎՂ Ա ՄԻՒՕԴ ՅԵ ՂՒՕԼ ՑՒ ՓՅՒՕ ՀՕՎՂՒՏՂ ՕՒ ԻՎՕՒՕՂՎՎՏՅՏ; ՅՄԻ Ա ԼՒՒԼ ՒՎ Ց ՏՂՒՒՒՐՒ ՕՕՒՏՏ ՅՅՅՐՕՒ ՒՎՅ, ՎԻՕ ՒՅ Ա ՕՅՒՂՒ ՒՒ Ա ՓՕՒՒ ՄԻՒՎ ՅԵ ԻՒՏՂՎՒՒ ՒՒ; ՎԻՕ ՓՅ ՀՕՅՂՎՂ ՅՅՒՆՕՅՃՕԴ ՅՅՒՂՄՏՂԻՆ ՅՅՏ; ՎԻՕ ՅՅՏ ՒՏ ՎԻՎՎ ԻՎՅՏ ՒՅ, ՏՅՅ ՒՎ Ց ՅՅ Ա ՕՒՒՐ; ՐՕՒ ՓՅ ՕՅՂՎՂ Ց ՅՅՏՕՅՃԴ; ՐՕՒ Ա ԼՕՒԴ Ճ՝ԱՕ ՒՏ ՓՒՏ ՎՂՅՕ. ՎԻՕ ՓՕՏՕ ՎՂՕՃՂ, ՂՕ ՓՒՅ ԼՒՒՒ ՓՅ ՕՂՎՂ; ՎԻՕ Ա ՍՂՅ, ՎԻՕ Ա ԻՎՒՎԴ, ՎԻՕ ՅԵ ՅՎՂ ԵՅ ՒՒՐ, ՓՕ ՅՅ ԼՎՐՈ ԻՎ ՅՅՅՕՃՃ ՅԵ ՅՅՅ ԻՎՒՒՒՒՒ, ՎԻՕ ՅՅՅ ԼՒՒՃՎ, ՎԻՕ ՅՅՅ ՒՒՐՃՏ; ՎՅ, ՅՅ ՅՅ ՅՅ, ՓՕՈ ՓՅ ՅՅՅՏԼՅՃՃԼ; ՎԻՕ ՏՅՅ ՅՅ ԴՎՒ ՕՅՏՂՒ ՅՅՅ ԼՒՒԵ ՎՃՅՏ, ՎԻՕ ՕԻՎՏՒՒՃՒՒ ՏՅՂՅՏՎՒՐՅ ՐՕՒՒ ՅՅ-ՐՕՒ Ճ՝ԱՕ, ՎԻՕ ՕԻՎ ՕՅՓ ՒՒ Ա ՃՎՂԼՏ ՅԵ ՓՒՕՂՒՒՒ, ՓՅ ԼՒՒ ԿՎՂ ՕՂՎ ԻՎՒՕ ՅՅՅ, ՅՄԻ Ա ԼՒՒԵ ՅԵ Ա ՎՅՅ ՎԻՕ Ա ՂՒՕՃՂՎՂ, ԴՎՒ Ց ՓՒՃ ՐՒՎՅ ՅՅՅ ՐՕՒ ՅԵՅՒ; ՅՂ, ՅՎՂ ՓՀՂՒՒՏՅ ՓՒՅՒ ՅՅՅՏՒՒՅՃԴ ՐՕՒՒ Յ ՏՅՂՒՒՏ. Օ ՅՅ ՅՅՕՆԻՐՃՕԴ ՅՒՂՄՏՂԻՆ, ԻՕՅՂՅՕՅՂՒՒ ՅՅ ՄԻՒՕԴ: ՃՅՓՐՕՒՃ, Ճ ՂՅՃՕ ՎՐ ՅՅ ՕՅՒՅՂՎՂՏ, ՎԻՕ Ճ ԴՏՕ ՅՅՅ ՅՅՅՐՕՒ ՎՕ: Ճ ՅՒԵ Ա Ճ՝ԱՕ ՎԵ ՅՅ ՅՎՂ-ՃՏԴՄՎ ՅՅՂ ՓՅ ՃՒՕ ՅՅ ԼՒՒՅ ՓՒՏ ՕՒ-ՅՄՒՕՒՒ Ճ; ՓԼՃՒՐՕՒ, Ա ԴՎՒ ՎՕ ՂՂ Ա ԼՅՏՂ ՕՃ, ՓԼՒՎ ՕՒ ՅՎՂ ԴՎՒ Ց ՏՒՐՕԴ ՎԵ ՅՃՃ ՄԻՒՕՏ, ՅՂՂ Ա Ճ՝ԱՕ ՎԵ ԻՎՒՎՂՒ ՕՒՒ ՅՅՅՐՕՒ ՅՂՂ Ճ ՏՎՂՎԴՄՎ ՅՅՂ ՓՅ ՃՒՕ ՅՅ ՒՒՏՒՐՕՒ, ՎԻՕ ՅՂՂ Ճ ՏՂՂՎԴ ԼՒՒՅ ՅՅՅՐՕՒՏՅ ՃՅՓՐՕՒ ՓՒՃ, ՂՂ Ճ ԴՏՕ ՅՕՒ ՒՒՏՒՐՕՒՒՒՒ ՐՒՎՅ ՅՎՂ ՏՕՒ, ՎԻՕ ՅՂՂ Ճ ՏՂՂՎԴ ՅՅՂ ՅՅՅՐՕՒ ՅՕ ՐՅՏՂ; ՕՒՅ ՒՎՂՕ ՅՂՂ Ճ՝ԱՕ ՓՕ ՒՒ Ա ՂՒՕՃՂՎՂ

ⲙⲛ ⲥⲁⲣⲝ, ⲁⲩⲱ ⲉⲓ ⲫⲁⲓ ⲉⲃⲟⲗϧⲓⲛ ⲙⲡ ⲧⲁⲣⲕⲁⲓⲁⲥ; ⲁⲩⲱ ϩ ⲙⲁⲓ ⲛⲓⲃⲓⲱ ⲛ ⲥⲟⲩⲟ ⲛⲓⲉⲃ ⲙⲙⲟ ⲉⲓ ⲉⲛ Ⲱⲁⲃ. Ⲱⲥⲉ, ⲉⲓ ⲉⲧⲁⲓⲁⲧⲓ, ⲁⲣⲉⲙⲓⲧ ⲙⲡⲉ ⲁⲛⲟⲛ ⲗⲓⲙⲁⲑⲁⲓⲁⲓ, ⲟⲩⲉ ⲁ ⲧⲟ ⲛ ⲱⲟⲩⲱⲓⲛⲉ; ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲛⲁⲛ ⲫⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲏⲟ ⲉⲣⲙⲏ, ⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲁⲩⲱ ⲇⲱ; ⲁⲗ, ⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲙⲁⲛ ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲧⲟ ⲙⲁⲣⲁⲛⲁⲑⲏ ⲉⲣⲙⲏ ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲁⲛⲁⲑⲏ ⲧⲁⲓⲁⲥ. Ⲫⲁⲓⲉⲓⲣⲟⲓ, ⲧⲟ ⲏⲁⲛ ⲉⲥⲧⲁⲩⲱ ⲉⲣⲙⲏ ⲣⲟⲓ ⲛⲁⲛ ⲫⲁⲓⲣ ⲓϧ ⲱⲉ ⲏⲟ ⲙⲡⲉ, ⲏⲟⲓ ⲁⲟⲓ ⲛⲉⲥⲟⲙⲉ ⲣⲟⲓ ⲛⲁⲛ ⲫⲁⲓⲣ ⲟⲛⲏⲛⲁ ⲥⲁⲩⲱⲓⲥⲣⲉ. Ⲫⲉⲑⲟⲏ ⲟⲩⲟⲩⲥⲁⲩⲏⲟⲩ ⲙⲛⲏⲟ ⲉⲇ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁ-ⲉⲙⲉⲣⲓⲧⲉ ⲛ ⲙⲡⲟⲩⲇ ⲫⲁⲓⲣ ϩ ⲫⲁⲓⲇ ⲉⲥⲧⲟⲟϩ; ⲁⲩⲱ ⲟⲙⲁ ⲙⲛⲏⲟ ⲛ ⲟⲙⲉⲥⲏⲙⲛⲓ, ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲛ ⲁⲟⲓ ⲛⲉⲥⲟⲙⲉ ⲣⲟⲓ ⲛⲁⲛ ⲫⲁⲓⲣ ⲟⲛⲏⲛⲁ ⲥⲁⲩⲱⲓⲥⲣⲉ. Ⲉⲥⲉⲣⲟⲓⲟ, ⲉⲓ ⲉⲃⲁⲗⲣⲙⲛ ⲉⲧⲁⲁⲩⲁⲓ, ⲫⲁⲓⲉⲙⲉⲣⲓⲧⲉ ⲛ ⲙⲡⲟⲩⲇ ⲫⲁⲓⲣ ⲓϧ ⲱⲉ ⲏⲟ ⲙⲡⲉ, ⲏⲟⲓ ⲁⲟⲓ ⲛⲉⲥⲟⲙⲉ ⲣⲟⲓ ⲛⲁⲛ ⲫⲁⲓⲣ ⲟⲛⲏⲛⲁ ⲥⲁⲩⲱⲓⲥⲣⲉ. Ⲉⲓⲥⲱⲧⲟⲩ

Reproduced 1990

3. And he, the Jew Mordecai, was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed. And Esther said, The king hath given me the house of Haman, and him they have hanged on the gallows, because he laid his hand upon the Jews. What wilt thou request further? And what is thy petition, and it shall be granted thee. Then Esther the queen answered, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request: for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not countervail the king's damage. Then the king Ahasuerus spake and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so? And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen. And the king arising from the banquet of wine in his wrath went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbonah, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stands in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified. On that day did king Ahasuerus give the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spake yet before the king, and fell down at his feet, and besought him with tears to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the lieutenants, and the deputies and rulers of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed with the king's ring, and sent letters by posts on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: Wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace; and the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed. And Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan rejoiced and was glad. The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the countries became Jews; for the fear of the Jews fell upon them. Now in the twelfth month, that is, the month Adar, on the thirteenth day of the same, when the king's commandment and his decree drew near to be put in execution, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, though it was turned to the contrary, that the Jews had rule over them that hated them; the Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of the king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt: and no man could withstand them; for their fear fell upon all people. And all the rulers of the provinces, and the lieutenants, and the deputies, and officers of the king, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. For Mordecai was great in the king's house, and his fame went out throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. Thus the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them. And in Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men. And Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and the decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, on the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, as also on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore the Jews of the villages, that dwelt in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed times, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

ⵛⵃⵔⵏⵔⵛ VIII.

1. ⵃⵃⵓ ⵃⵙ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵙⵔⵉⵡ ⵅⵡⵜ ⵔⵃⵏⵛ ⵏⵡ ⵅⵃ ⵔⵔⵔⵏ ⵃⵔ ⵅⵃⵔ ⵏⵃⵅ: ⵃⵛⵛⵔⵃⵅⵅⵡⵔⵛⵙ ⵙⵃⵔ ⵅⵅⵛ ⵔⵃⵏⵛ ⵛⵃⵛ ⵛ ⵡⵙⵜⵃ ⵏⵡ ⵙ ⵜⵃⵏⵃ, ⵙⵡⵜ ⵅ ⵔⵃⵏⵛ ⵜⵡⵔⵛ ⵛ ⵛⵃⵛ ⵜⵃⵏⵃ ⵙⵔⵛⵅⵛⵔⵔ ⵅⵅ.

2. ⵃⵃⵓ ⵃⵙ ⵛ, ⵃⵅⵔⵛ, ⵜⵅⵏ ⵅⵡⵜ ⵛⵛ ⵅ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵛⵛ ⵛⵛⵉⵅⵅ, ⵙⵡⵜ ⵅⵅ ⵙⵡⵙ ⵛⵅⵔⵃ ⵛⵃⵔⵏⵔⵛ ⵜⵃ ⵜⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ. ⵙⵡⵜ ⵛ ⵡⵃⵏ ⵏⵅⵡⵃ ⵜⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵔⵃⵏⵛ ⵅⵅ ⵏⵃⵅⵏ, ⵃⵃⵓ ⵛ ⵡⵃⵏ ⵙⵅⵃⵛ ⵅⵅⵏ ⵙⵡⵙ ⵔⵃⵏⵛ ⵔⵃⵏⵛ ⵔⵃⵏⵛ ⵡⵛ ⵅⵅ ⵏⵃⵅⵏ, ⵅⵅⵛ ⵛⵛ ⵛ ⵜⵃⵏⵃⵏⵛⵃ, ⵙⵡⵜ ⵜⵛ ⵛⵃⵔⵏⵔⵛ ⵙⵡⵙ ⵜⵃ ⵜⵛⵛ. ⵃⵃⵓ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵛⵔⵉⵡ ⵙⵃⵔ ⵜⵛⵛ ⵛⵛ ⵛ ⵜⵛⵛ ⵙⵃⵔ ⵜⵛⵛ: ⵜⵡⵉⵜⵔⵙⵅ ⵛ ⵡⵃⵏ ⵙⵃⵃⵓ ⵅⵉⵜ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵔⵙⵔⵔ ⵔⵃⵏⵛ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵏⵃⵅⵏ, ⵏⵡ ⵏⵏⵙⵛ ⵔⵃⵏⵛ ⵅⵉⵜ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵙⵔⵉⵡ ⵅⵅ ⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵉⵛ ⵏⵏⵙⵛ. ⵜⵡⵉⵜⵔⵙⵅ, ⵅⵅ ⵙⵔⵉⵡ ⵙⵃⵔ ⵜⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ, ⵃⵃⵓ ⵜⵛ ⵏⵏⵙⵛ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵙⵔⵉⵡ ⵅⵅ ⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ. ⵃⵛⵛⵔⵃⵅⵅⵡⵔⵛⵙ, ⵙⵡⵜ ⵙⵃⵔⵏⵔⵛ ⵅⵔⵔ ⵔⵃⵏⵛ ⵛⵛ ⵏⵃⵅⵏ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵙⵔⵉⵡ ⵅⵅ ⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ. ⵉⵙⵔⵔⵏⵔⵛ, ⵅⵅ ⵙⵔⵉⵡ ⵙⵔⵉⵡⵔⵛ ⵜⵃ ⵜⵛⵛⵔⵃⵅⵅ ⵏⵃⵅⵏ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵅ ⵜⵛⵛⵔⵃ ⵛⵛ ⵅ ⵙⵔⵃⵛⵛ ⵛⵛ ⵡⵜⵃⵙⵛ: ⵔⵙⵔ, ⵔⵙⵔ ⵅⵜⵅ ⵃⵃⵓ ⵅⵅⵛ ⵅ ⵏⵛ ⵛⵛ ⵙⵔⵃⵛⵛ ⵛⵛ ⵡⵜⵃⵙⵛ ⵅⵅ ⵅⵅⵛ ⵙⵔⵃⵛⵛ ⵜⵃ ⵜⵛⵛ ⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵅⵅ ⵅⵅⵛ ⵙⵔⵃⵛⵛ ⵛⵛ ⵡⵜⵃⵙⵛ ⵅ ⵜⵛⵛⵔⵃ ⵛⵛ ⵅ ⵏⵛ ⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵅⵅ ⵛⵉⵡⵔⵙ ⵙⵔⵉⵡ ⵅⵅ ⵛⵛ ⵡⵔⵜⵃⵛⵛ ⵜⵃ

and his servant was healed in the same hour. 14 And when Jesus was come into Peter's house, he saw his wife's mother laid, and sick of a fever. 15 And he touched her hand, and the fever left her: and she arose, and ministered unto them. 16 When the even was come, they brought unto him many that were possessed with devils: and he cast out the spirits with his word, and healed all that were sick: 17 that it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, Himself took our infirmities, and bare our sicknesses.

18 Now when Jesus saw great multitudes about him, he gave commandment to depart unto the other side. 19 And a certain scribe came, and said unto him, Master, I will follow thee whithersoever thou goest. 20 And Jesus saith unto him, The foxes have holes, and the birds of the air have nests; but the Son of man hath not where to lay his head. 21 And another of his disciples said unto him, Lord, suffer me first to go and bury my father. 22 But Jesus said unto him, Follow me; and let the dead bury their dead.

23 And when he was entered into a ship, his disciples followed him. 24 And, behold, there arose a great tempest in the sea, insomuch that the ship was covered with the waves: but he was asleep. 25 And his disciples came to him, and awoke him, saying, Lord, save us: we perish. 26 And he saith unto them, Why are ye fearful, O ye of little faith? Then he arose, and rebuked the winds and the sea; and there was a great calm. 27 But the men marvelled, saying, What manner of man is this, that even the winds and the sea obey him!

28 And when he was come to the other side into the country of the Gergesenes, there met him two possessed with devils, coming out of the tombs, exceeding fierce, so that no man might pass by that way. 29 And, behold, they cried out, saying, What have we to do with thee, Jesus, thou Son of God? art thou come hither to torment us before the time? 30 And there was a good way off from them an herd of many swine feeding. 31 So the devils besought him, saying, If thou cast us out, suffer us to go away into the herd of swine. 32 And he said unto them, Go. And when they were come out, they went into the herd of swine: and, behold, the whole herd of swine ran violently down a steep place into the sea, and perished in the waters. 33 And they that kept them fled, and went their ways into the city, and told every thing, and what was befallen to the possessed of the devils. 34 And, behold, the whole city came out to meet Jesus: and when they saw him, they besought him that he would depart out of their coasts.

9 And he entered into a ship, and passed over, and came into his own city. 2 And, behold, they brought to him a man sick of the palsy, lying on a bed: and Jesus seeing their faith said unto the sick of the palsy; Son, be of good cheer; thy sins be forgiven thee. 3 And, behold, certain of the scribes said within themselves, This man blasphemeth. 4 And Jesus knowing their thoughts said, Wherefore think ye evil in your hearts? 5 For whether is easier, to say, Thy sins be forgiven thee; or to say, Arise, and walk? 6 But that ye may know that the Son of man hath power on earth to forgive sins, (then saith he to the sick of the palsy,) Arise, take up thy bed, and go unto thine house. 7 And he arose, and departed to his house. 8 But when the multitudes saw it, they marvelled, and glorified God, which had given such power unto men.

9 And as Jesus passed forth from thence, he saw a man, named Matthew, sitting at the receipt of custom: and he saith unto him, Follow me. And he arose, and followed him. 10 And it came to pass, as Jesus sat at meat in the house, behold, many publicans and sinners came and sat down with him and his disciples. 11 And when the Pharisees saw it, they said unto his disciples, Why eateth your Master with publicans and sinners? 12 But when Jesus heard that, he said unto them, They that be whole need not a physician, but they that are sick. 13 But go ye and learn what that meaneth, I will have mercy, and not sacrifice: for I am not come to call the righteous, but sinners to repentance.

14 Then came to him the disciples of John, saying, Why do we and the Pharisees fast oft, but thy disciples fast not? 15 And Jesus said unto them, Can the children of the bridechamber mourn, as long as the bridegroom is with them? but the days will come, when the bridegroom shall be taken from them, and then shall they fast. 16 No man putteth a piece of new cloth unto an old garment, for that which is put in to fill it up taketh from the garment, and the rent is made worse. 17 Neither do men put new wine into old bottles: else the bottles break, and the wine runneth out, and the bottles perish: but they put new wine into new bottles, and both are preserved.

18 While he spake these things unto them, behold, there came a certain ruler, and worshipped him, saying, My daughter is even now died: but come and lay thy hand upon her, and she shall live. 19 And Jesus arose, and followed him, and so did his disciples. 20 And, behold, a woman, which was diseased with an issue of blood twelve years, came behind him, and touched the hem of his garment: 21 For she said within herself, If I may but touch his garment, I shall be whole. 22 But Jesus turned him about, and when he saw her, he said, Daughter, be of good comfort; thy faith hath made thee whole. And the woman was made whole from that hour. 23 And when Jesus came into the ruler's house, and saw the minstrels and the people making a noise, 24 he said unto them, Give place: for the maid is not dead, but sleepeth. And they laughed him to scorn. 25 But when the people were put forth, he went in, and took her by the hand, and the maid arose. 26 And the fame hereof went abroad into all that land.

9. ԿԿԻ ՅՀ ՂՅՂԼ, ՇԻԼՑՀԿԻ ՑՀ ՄՀՀ ԻՂՂՀՏՐՀՀ, ԿԿԻ ԼՄՅԿԻ ՀՕՐ ՕՇՀՀ ՄՀՅ. Օ ՅՀ ՂՅՂԼ, ՄՀ ՓՕ ԼՅՑ Ս, ՍՕՇ Ս ՂՕ ՐՀ, ԿԿԻ ՑՅՑՂԼՀԿ Ս ՁԵ ԱՑ ՄՀ ՂՅՂԼ. Ս Նօ֊ ՑՂԼԿՑՀԼ ՐՂ ՂՕ ԼՂՑՑ, ԿԿԻ ՑՂԼԿՑՀԼ ՂՕ ՇՐՇ Ս ՂՅՂԼ. Ս Նօ֊ ՑՑ ԼԿԻ ՀԿԼՀ ՓՀՂՕ ՇՐՇ֊ ՅՀԿՂ ԼԿՀ Ս ԷԿՑՀԿԼՂՑ ԱՑ ՓՀ ՂՅՂԼ, ԿԿԻ Ս ՂՀՀՓՄՀ ՀՐՀՀ; ՐՕՑ Ս ՓՀ ՅՀՑ ՅՂԼ ՐՂ Ս ՑՀՓ֊ ՏՐՀՑ, ԿԿԻ Ս ՑՂԼԿՑՀԼ ԱՑ ՄՀ Ս ՂՕՑ ՓՑՑՀՑ. Փ ՏՕՑՑ ՅՂԼ ՐՂ Ս ՂՕՑ ՓՑՑՀՑ. Փ ՑՑՂ ՅՂԼ ՐՂ Ս ՂՕՑ ՓՑՑՀՑ. Փ ՏՕՑՑ

who he; I am not the Christ. And they asked him, What then? Art thou Elias? And he saith, I am not. Art thou that prophet? And he answered, No. Then said they unto him, Who art thou? that we may give an answer to them that sent us. What sayest thou of thyself? He said, I am the voice of one crying in the wilderness, Make straight the way of the Lord, as said the prophet Esaias. And they which were sent were of the Pharisees. And they asked him, and said unto him, Why baptizest thou then, if thou be not that Christ, nor Elias, neither that prophet? John answered them, saying, I baptize with water: but there standeth one among you, whom ye know not; He it is, who coming after me is preferred before me, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. These things were done in Bethabara beyond Jordan, where John was baptizing.

15. Who hath believed our report? and to whom is the arm of the Lord revealed? For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground: he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him. He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief: and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not. Surely he hath borne our griefs, and carried our sorrows: yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted. But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquity of us all. He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth: he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb, so he opened not his mouth. He was taken from prison and from judgment: and who shall declare his generation? for he was cut off out of the land of the living: for the transgression of my people was he stricken. And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no violence, neither was any deceit in his mouth. Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief: when thou shalt make his soul an offering for sin, he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand. He shall see of the travail of his soul, and shall be satisfied: by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities. Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death: and he was numbered with the transgressors; and he bare the sin of many, and made intercession for the transgressors.

16. Who hath believed our report? and to whom is the arm of the Lord revealed? For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground: he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him. He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief: and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not. Surely he hath borne our griefs, and carried our sorrows: yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted. But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquity of us all. He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth: he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb, so he opened not his mouth. He was taken from prison and from judgment: and who shall declare his generation? for he was cut off out of the land of the living: for the transgression of my people was he stricken. And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no violence, neither was any deceit in his mouth. Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief: when thou shalt make his soul an offering for sin, he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand. He shall see of the travail of his soul, and shall be satisfied: by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities. Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death: and he was numbered with the transgressors; and he bare the sin of many, and made intercession for the transgressors.

17. Then Jesus cried in the temple as he taught, saying, Ye both know me, and ye know whence I am: and I am not come of myself, but he that sent me is true, whom ye know not. But I know him: for I am from him, and he hath sent me. Then they sought to take him: but no man laid hands on him, because his hour was not yet come. And many of the people believed on him, and said, When Christ cometh, will he do more miracles than these which this man hath done? The Pharisees heard that the people murmured such things concerning him; and the Pharisees and the chief priests sent officers to take him. Then said Jesus unto them, Yet a little while am I with you, and then I go unto him that sent me. Ye shall seek me, and shall not find me: and where I am, thither ye cannot come. Then said the Jews among themselves, Whither will he go, that we shall not find him? will he go unto the dispersed among the Gentiles, and teach the Gentiles? What manner of saying is this that he said, Ye shall seek me, and shall not find me: and where I am, thither ye cannot come? In the last day, that great day of the feast, Jesus stood and cried, saying, If any man thirst, let him come unto me, and drink. He that believeth on me, as the scripture hath said, out of his belly shall flow rivers of living water. But this spake he of the Spirit, which they that believe on him should receive: for the Holy Ghost was not yet given; because that Jesus was not yet glorified. Many of the people therefore, when they heard this saying, said, Of a truth this is the Prophet. Others said, This is the Christ. But some said, Shall Christ come out of Galilee? Hath not the scripture said, That Christ cometh of the seed of David, and out of the town of Bethlehem, where David was? So there was a division among the people because of him. And some of them would have taken him; but no man laid hands on him. Then came the officers to the chief priests and Pharisees; and they said unto them, Why have ye not brought him? The officers answered, Never man spake like this man. Then answered them the Pharisees, Are ye also deceived? Have any of the rulers or of the Pharisees believed on him? But this people who knoweth not the law are cursed. Nicodemus saith unto them, (he that came to Jesus by night, being one of them,) Doth our law judge any man, before it hear him, and know what he doeth? They answered and said unto him, Art thou also of Galilee? Search, and look: for out of Galilee ariseth no prophet. And every man went unto his own house.

18. Then said they unto him again, We be not born of fornication; we have one Father, even God. Then said Jesus unto them, If God were your Father, ye would love me: for I proceeded forth and came from God; neither came I of myself, but he sent me. Why do ye not understand my speech? even because ye cannot hear my word. Ye are of your father the devil, and the lusts of your father ye will do. He was a murderer from the beginning, and abode not in the truth, because there is no truth in him. When he speaketh a lie, he speaketh of his own: for he is a liar, and the father of it. And because I tell you the truth, ye believe me not. Which of you convinceth me of sin? And if I say the truth, why do ye not believe me? He that is of God heareth God's words: ye therefore hear them not, because ye are not of God. Then answered the Jews, and said unto him, Say we not well that thou art a Samaritan, and hast a devil? Jesus answered, I have not a devil; but I honour my Father, and ye do dishonour me. And I seek not mine own glory: there is one that seeketh and judgeth. Verily, verily, I say unto you, If a man keep my saying, he shall never see death. Then said the Jews unto him, Now we know that thou hast a devil. Abraham is dead, and the prophets; and thou sayest, If a man keep my saying, he shall never taste of death. Art thou greater than our father Abraham, which is dead? and the prophets are dead: whom makest thou thyself? Jesus answered, If I honour myself, my honour is nothing: it is my Father that honoureth me; of whom ye say, that he is your God: yet ye have not known him; but I know him: and if I should say, I know him not, I shall be a liar like unto you: but I know him, and keep his saying. Your father Abraham rejoiced to see my day: and he saw it, and was glad. Then said the Jews unto him, Thou art not yet fifty years old, and hast thou seen Abraham? Jesus said unto them, Verily, verily, I say unto you, Before Abraham was, I am. Then took they up stones to cast at him: but Jesus hid himself, and went out of the temple, going through the midst of them, and so passed by.

HE WENT INTO A BOAT, AND CROSSED OVER, AND CAME INTO HIS OWN CITY. AND, BEHOLD, THEY BROUGHT TO HIM A MAN SICK OF THE PALSY, LYING ON A BED: AND JESUS SEEING THEIR FAITH SAID UNTO THE SICK OF THE PALSY; SON, BE OF GOOD CHEER; THY SINS BE FORGIVEN THEE. AND, BEHOLD, CERTAIN OF THE SCRIBES SAID WITHIN THEMSELVES, THIS MAN BLASPHEMETH. AND JESUS KNOWING THEIR THOUGHTS SAID, WHEREFORE THINK YE EVIL IN YOUR HEARTS? FOR WHETHER IS EASIER, TO SAY, THY SINS BE FORGIVEN THEE; OR TO SAY, ARISE, AND WALK? BUT THAT YE MAY KNOW THAT THE SON OF MAN HATH POWER ON EARTH TO FORGIVE SINS, (THEN SAITH HE TO THE SICK OF THE PALSY,) ARISE, TAKE UP THY BED, AND GO UNTO THINE HOUSE. AND HE AROSE, AND DEPARTED TO HIS HOUSE. BUT WHEN THE MULTITUDES SAW IT, THEY MARVELLED, AND GLORIFIED GOD, WHICH HAD GIVEN SUCH POWER UNTO MEN.

CHAPTER IX.

1. ᎩᏂ ᏃᏊᎾ ᏃᏥᏁ ᏱᏂᏁ ᏣᎦᏥᏍ ᏫᏥᏍ, ᏕᎾ ᏍᎾ ᎤᏚᎾ Ꮓ ᏚᎾᏫᏍ ᏴᏂᏁᏂ ᏣᏁᏂᏁ ᏥᏁᏍ Ꮿ ᏝᎧᎾᏂ, ᏫᏯ ᏂᏥᏫᏍᏗᏍ ᏣᏁ, ᏂᏥᏫ ᏫᏂᎾ ᏂᏂᎧᏂ Ꮓ ᏚᏁᏍᏗᏍ. ᏂᏍᎦᏣ ᏂᏁ ᏴᏂᏁᏍ Ꮓ ᏴᏂᏣᏁᎦᏂᏍ; ᏍᏣ ᏣᏁ ᏂᏥᏫ ᏴᏂᏁᏍ ᏫᏯᎾᏍ, ᏂᏥᏫ ᏃᏊᎾ ᏣᏁᏂᏁ ᏫᏯ ᏣᏁᏂᏁ ᏫᏯ ᏣᏁᏂᏁ, ᏂᏂᎧᏂ Ꮓ ᏚᏁᏍᏗᏍ ᏣᏁ ᏫᏯᎾᏍ ᏫᏯᎾᏍ, ᏂᏥᏫ ᏴᏂᏁᏍ ᏫᏯᎾᏍ ᏫᏯᎾᏍ, ᏂᏂᎧᏂ Ꮓ ᏚᏁᏍᏗᏍ ᏣᏁ

բեկո-բեռնուած բօե ɤ նօ նեւն աշ ɤձե տշօաւո բյե-ռեկոձե, բօե ɤ բձեե կոռձե աշ ֆձեկո ա՛ւ Տհեե, կոռ աշ ɤ տրկ աշ ֆ.շշեւձե. Ելձօօճ Տհեե, Ձբեկոշ, կոռ ɤ տրկ աշ ֆ.շշեւձե, բշճ նեօկ ձեւ օշեՏշ.ո կոռձկոռ ɤ, տեւո, նաղ բՏ ՍՏ ժշ.շ կոռձկոռ Գ.օՍՍ կոռ ճ.ՍՍՏ ɤ ՍՏշշ.ո ֆ ՍՍեշ ɤ նեՍշ ՀեւՍշ.ո; ɤ.բՏ տ.ռ ɤ նօե Ճ.ռձ, ո՛ ՍՎՒ կաղ տ.ղ.ռկռ, կձɤ.ռ աշ ե, ռ.ռ, ɤ տրկ աշ Նեւձշ.ո; ɤ.բՏ տ.ռ ɤ նօե Ճ.ռձ ո՛ Ճ.շշեւձե.ռ, կոռ ɤ բշճ աշ Ճ.շշեւձե ո՛ բ.շշե-ռեկ'ճ տրկ. Ի՛բ ɤ աե՛ւ կաղ ՍՍՀՍՍճ, ՍՍՀՍՒ ɤ ՍՎՒ կաղ ե ɤՏղ.ՀՍՍՒ.

6. Ֆօե՛ՀճՏ.ռ, ɤ նօե՛ճ ՏՀ.ՀՍ ɤՁՍՀ կՁղՍ Ըբկճ, տեւո, ՍՏՍ ɤ ե ՏՃկ աշ ɤ նօե՛ճ ɤՃ Ճ.ռձ; ՍՏՍ ո՛ ՍՎɤ.ռ ո՛ ɤ ՃՎղԼՏ, օՏ ո՛ ɤ բ.ռղՏ ɤՁՍՀճ. Ելղ Ըբկճ Տ.ռճ, ժ աե՛ւ կաղ ՍՏՍ, կՍՎɤ.ռ աե՛ւ ժ գ.ռՃՍՀ ɤ նօե՛ճ. ՎՀՃ բՍ Տ.ռճ: Բօե՛ ՎՀ կՍ, Ո բՍՏ աշ ՃեՍե՛ճ; ո՛ ո՛ ե Տշօ՛ւ Լ՛ո բօե՛ ՎՍ՛ ղօ աՍՍ՛ւ Ֆղո, ՍՏղ աե՛ւ ՎՀ աՍՍ՛ւ ՖՀ Ճ.ռճ օւՏՍ? Ֆ՛ՍՏբՀՍՏ, ɤ նօե՛ճ բ՛ւՏՀ.ռբ ՃՁՒ ՍՏՍ ժշ.շ ՎՍՀՍՒ ɤ ՏՀ.ռ աշ ՃեՍե՛ճ; ԵլՍբ՛ՀՍՒ, ե ՍՐՀՏՍ՛ւ ՃՁՒ ՍՐ՛ւՏՍՃՍ, կՍՎ ՃՁՒ ՍՏՍ ՍՍՏ ե Տշ՛ւ, կՍՎ ՃՁՒ ՍՍՍՒ բ՛ւՍ ՀՃՀՎՎՍՃ.ռ. Ելղ՛ւՃՏ կՍՎ բ՛ւՍ բՍ ՍՏ, ɤՏղ բՍ Ճե՛ւ ՍՏՍ ղՍ Ֆ՛ՍՏբՀՍՏ ՃՁՒ ե բ՛ւՀՏՍՍՒ բ՛ւՃՏ Գ՛ւՍՍՃ, ՍՏՍ ՍՎ ե ՍՏՍ՛ւ ՃՁՒ ե բ՛ւՀՏՍՍՒ ՃՁՒ ե ՍՏՍ՛ւ ՃՁՒ ե ՍՏՍ՛ւ ՃՁՒ ե ՍՏՍ՛ւ

9. ⲩ ⲗⲟⲩⲇ ⲥⲧⲉⲫ ⲟⲩⲥⲟ ⲙⲛⲁⲩ ⲋⲉ ⲁⲑⲁⲛ, ⲥⲉⲓⲙ, ⲣⲟⲩⲁⲍⲟⲙⲣ ⲁⲉ ⲩⲓⲥ ⲧⲁⲗⲗ ⲧⲁⲣⲓⲟⲑⲁⲗ ⲩ ⲱⲟⲩⲗⲓⲧⲉ ⲙⲉ Ⲫⲓⲗⲟⲥ ⲩⲁⲓ ⲫⲟ ⲥⲁⲣⲱⲛ, ⲁⲛⲁ ⲧⲁϫⲱⲓⲥ ⲛⲏ ⲫⲁϫⲏⲛ ⲁⲛⲁ ⲫⲓⲍⲉⲩⲉⲓⲫ'ⲥ ⲙⲛⲏ; ⲛⲑ ⲩⲉⲓⲣⲟⲩ, ⲑⲁⲣⲟⲩⲉ, ⲩ ⲗⲟⲩⲇ ⲑⲓⲏⲙⲗ ⲙⲓ ⲙⲧⲁⲛⲏ ⲩⲁⲍ ⲩ ⲱⲟⲩⲗⲓⲧⲉ ⲙⲉ ⲩ ⲧⲓⲍⲁⲩ, ⲍⲓⲏⲙⲏ ⲁⲛⲁ ⲋⲁⲛⲏ, ⲑⲉⲏ ⲩ ⲱⲓⲛ ⲙⲉ ⲛⲁⲍⲓⲏⲓⲑ ⲁⲛⲁ ⲟⲩ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲟⲗⲟⲓⲏ; ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲓ ⲱⲙⲟ ⲙⲓ ⲟⲉⲁⲧ ⲟⲩ ⲫⲓⲉ ⲥⲁⲛⲁⲗⲉ, ⲁⲛⲁ ⲫⲟ ⲟⲉⲁⲧ ⲟⲩ ⲫⲓⲉ ⲑⲁⲛⲟⲥ, ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲓ ⲗⲉⲑ ⲗⲓⲫⲟ ⲥⲩⲟⲑⲉ; ⲫⲁ ⲇⲁⲓ ⲟⲉⲁⲫⲣⲟ ⲁⲛⲁ ⲫⲟ ⲟⲉⲁⲧ, ⲫⲁ ⲇⲁⲓ ⲧⲁⲉ ⲁⲑⲏ ⲛⲟ ⲩ ϧⲁⲱⲟ; ⲁⲛⲁ ⲩ ⲑⲓⲧⲁⲣⲉⲓⲙ ⲉⲓ ⲙⲉ ⲫⲓⲉ ⲱⲓⲙⲉ ⲇⲁⲓ ⲣⲁⲓ ⲩ ⲉⲓⲧⲁⲣⲟⲙ, O ⲧⲁⲅⲁⲛⲁⲧⲱⲗⲏ.

10. ⲛⲍⲟⲇⲁⲉⲓ ⲁⲟⲩⲑⲁⲗⲉⲏ, O ⲁ ⲗⲁⲗⲗ, ⲁⲛⲁ ⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲉⲓⲟⲟⲩ ⲛⲏ ⲗⲁⲍⲁⲙ, ⲁⲛⲁ ⲱⲓⲉ ⲉⲓ ⲟⲓ ⲁ ⲙⲉ ⲣⲉⲓ ⲱⲙⲛⲏⲛⲏ; ⲱⲙⲁ ⲁⲟⲩⲑⲁⲗⲉⲏ, ⲁⲛⲁ ⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲉⲓⲟⲟⲩ ⲛⲏ ⲗⲁⲍⲁⲙ: ⲱⲙⲁ ⲁⲟⲩⲑⲁⲗⲉⲏ, ⲁⲛⲁ ⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲉⲓⲟⲟⲩ ⲛⲏ ⲗⲁⲍⲁⲙ. ⲧⲉⲱ ⲱⲃⲏⲥⲗⲓ ⲧⲱⲱⲗⲩⲗⲁⲓ ⲁⲛⲁ ⲏⲓ ⲇⲁⲓ ⲱⲙⲍ ⲧⲱ ⲛⲟⲓ; ⲥⲧⲁⲱ ⲩ ⲙⲁⲓⲉ, ⲁⲛⲁ ⲏⲓ ⲇⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲥⲧⲩⲛⲁⲃ; ⲣⲟⲩ Ⲱⲁⲃ ⲓⲉ ⲙⲓⲩ ⲙⲥ.

11. ⲣⲟⲩ ⲩ ⲗⲟⲩⲇ ⲥⲧⲉⲫ ⲩⲁⲥ ⲧⲱ ⲟⲉ ⲙⲓⲩ ⲃ ⲥⲧⲩⲙⲙ ⲫⲩⲁⲃ, ⲁⲛⲁ ⲓⲛⲥⲧⲓⲣⲱⲧⲱⲗⲃ ⲟⲉ ⲩⲁⲓ ⲋ ⲇⲫⲃ ⲛⲁⲓ ⲱⲟⲱ ⲏⲓ ⲩ ⲙⲉ ⲙⲉ ⲩⲓⲥ ⲧⲁⲗⲗ, ⲥⲉⲓⲙ, ⲥⲉ ⲁ ⲛⲁⲓ, ⲃ ⲟⲙⲛⲣⲁⲃⲁⲗⲁⲥⲓ ⲧⲱ ⲟⲓ ⲧⲱ ⲫⲟⲟ ⲩⲓⲥ ⲧⲁⲗⲗ ⲇⲁⲓ ⲥⲉ ⲃ ⲟⲙⲛⲣⲁⲃⲁⲗⲁⲥⲓ; ⲛⲁⲑⲩⲁⲧ ⲣⲟⲩ ⲁ ⲩⲉⲓ ⲣⲟⲩ, ⲛⲟⲓ ⲃ ⲁⲣⲛⲉⲃⲉ. ⲑⲁⲙⲱⲧⲛⲣⲁ ⲩ ⲗⲟⲩⲇ ⲙⲉ ⲫⲟⲥⲓⲑ ⲫⲓⲟⲃⲁⲙⲣ, ⲁⲛⲁ ⲗⲁⲓ ⲫⲓⲟ ⲃ ⲁⲟⲑ ⲣⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲗⲁⲓ ⲫⲓⲟ ⲃ ⲁⲟⲑ ⲃⲓⲁⲃ. ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲣⲟⲩ ⲃ ⲑⲁⲙⲱⲧⲱⲟⲩⲑⲱⲛⲓⲓ; ⲃⲙⲁ ⲣⲟⲩ ⲃ ⲑⲓⲟⲛ ⲙⲉ ⲑⲓⲣⲟⲃⲓⲛⲓⲛ, ⲁⲛⲁ ⲣⲟⲩ ⲃ ⲧⲱⲟⲫⲁⲣⲙⲉ ⲙⲣⲁⲛⲃ ⲧⲱ ⲃⲟⲗ ⲩ ⲣⲃⲉⲣⲉ ⲙⲉ ⲏⲉⲓⲁⲗ, ⲣⲟⲩ ⲃ ⲉⲛⲏ ⲁⲛⲁ ⲃ ⲃⲏⲉⲏ ⲧⲱ ⲩ ⲏⲛⲏⲃⲓⲣ-ⲑⲙⲏⲛⲃ ⲙⲉ ⲫⲁⲟⲑⲉⲑⲙⲉⲥ. ⲁⲛⲁ ⲋⲁⲛⲏ ⲁⲋⲙⲏ ⲩⲉⲫ ⲇⲁⲓ ⲑⲓⲙⲋⲃⲓ ⲁⲛⲁ ⲣⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲃ ⲃⲏⲟⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲃ ⲏⲉⲟⲩ. ⲉⲓⲁⲛⲁ ⲙⲓ ⲩ ⲩⲁⲑⲏⲟⲟⲩⲏ, ⲃⲟⲓ ⲩ ⲗⲟ ⲁⲋⲙⲏ ⲋⲉ ⲃⲏⲃⲁⲩⲓⲉ. ⲁⲛⲁ ⲇ ⲙⲏⲓ ⲙⲉⲓ ⲙⲛⲁⲛⲏ ⲩ ⲗⲟⲩⲇ, ⲩⲁⲓ ⲫⲁⲃⲁⲓ ⲫⲓⲉ ⲣⲉⲃ ⲣⲏⲃⲱ ⲩ ⲣⲃⲉⲃ ⲙⲉ ⲩⲉⲟⲣⲃ, ⲁⲛⲁ ⲇ ⲙⲏⲓ ⲙⲉⲓ ⲙⲛⲁⲛⲏ ⲩ ⲗⲟⲩⲇ ⲙⲉ ⲫⲟⲥⲓⲑ, ⲫⲱⲓⲣ ⲃⲱⲗⲁⲗⲁⲓ ⲙⲉ ⲩⲉⲟⲣⲃ. ⲁⲛⲁ ⲋⲁⲛⲏ ⲁⲋⲙⲏ ⲩⲉⲫ ⲇⲁⲓ ⲃⲓⲙⲋⲃⲓ ⲁⲛⲁ ⲣⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲃ ⲃⲏⲟⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲃ ⲏⲉⲟⲩ. ⲉⲓⲁⲛⲁ ⲙⲓ ⲩ ⲩⲁⲑⲏⲟⲟⲩⲏ, ⲃⲟⲓ ⲩ ⲗⲟ ⲁⲋⲙⲏ ⲋⲉ ⲃⲏⲃⲁⲩⲓⲉ. ⲁⲛⲁ ⲇ ⲙⲏⲓ ⲙⲉⲓ ⲙⲛⲁⲛⲏ ⲩ ⲗⲟⲩⲇ, ⲩⲁⲓ ⲫⲁⲃⲁⲓ ⲫⲓⲉ ⲣⲉⲃ ⲣⲏⲃⲱ ⲩ ⲣⲃⲉⲃ ⲙⲉ ⲩⲉⲟⲣⲃ, ⲁⲛⲁ ⲇ ⲙⲏⲓ ⲙⲉⲓ ⲙⲛⲁⲛⲏ ⲩ ⲗⲟⲩⲇ ⲙⲉ ⲫⲟⲥⲓⲑ, ⲫⲱⲓⲣ ⲃⲱⲗⲁⲗⲁⲓ ⲙⲉ ⲩⲉⲟⲣⲃ. ⲁⲛⲁ ⲋⲁⲛⲏ ⲁⲋⲙⲏ ⲩⲉⲫ ⲇⲁⲓ ⲃⲓⲙⲋⲃⲓ ⲁⲛⲁ ⲣⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲃ ⲃⲏⲟⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲃ ⲏⲉⲟⲩ. ⲉⲓⲁⲛⲁ ⲙⲓ ⲩ ⲩⲁⲑⲏⲟⲟⲩⲏ, ⲃⲟⲓ ⲩ ⲗⲟ ⲁⲋⲙⲏ ⲋⲉ ⲃⲏⲃⲁⲩⲓⲉ.

ՈՒՑԿ; ՀԿՅ Ց ՈՒՐՅՒԿՅՀԿՅ ԾՀՒ Յ ՒՀԱԿ ՓՒՐ ԾՈՒՅՅՒՓ; ՀԿՅ ՓՒՐ ԿԵՅ ԾՀՒ Յ ՈՅՈՒ ՎՒՀԿՅՅՒՓՑԼ, ՕՅԿՑՅՒՒՀ. Ց ՇՅՒՒ ՕՅՅ, Ց ՀՅՅՒՒՈՅՑՒՒ ՐՅՑՅՒ, Ց ՂՒՒՒՑ ՅՀ ՂՅՑ. ՅՀ Ց ՒԿՈՒՅՑ ՅՀ ՍՒՐՅՒԿՅՀԿՅ ՀԿՅ ՂՅՑ ՑԵՒ ԿՈ ՀԿՅ, ԻՀԱԿ Ց ԼՒՈԿ ՅՀ ՃՅՑՒՅ, ՀԿՅ ԻՀԱԿ ՓՒՐ ՕՒՒՅՒՀՅ ՂՈ ՕՒՅՅՒ ՒՂ, ՀԿՅ ՂՈ ՀՑՂՂՅՑՒՒՅ ՒՂ ՍՒՑ ՏՒՐՅՂՒՑ ՀԿՅ ՍՒՑ ՏՒՐՅՂՑ ՐՒՀՅ ՓՒՐ ՀՅՂՑՒՑ, ՅՀՂ ՐՈՒ ՀՒՂ.

14. Ց ԼՈՒՅ ՑՀԿՅ ՓՒՐ ՍՒՒՅ ԻԿՅՈ ՃՅՈՒՐ ՀԿՅ ՒՂ ՓՂԼ ԼՅՂՅ ԻՀԱԿ ՀԿՅ Խ՚ՅՂՂՒ. ՀԿՅ ՕՒ Ց ՂՅՂՒ ԾՀՒ ԿՈ, ՅՀՂ ՅՐՒՀՒՑ ՀԿՅ Ց ՒՒՐՀՅՅՒՒՐՒՑՑ ՅՀ ՑՀՀՀՅՒՑ, ՑՀՀ ՑՀ ՒՂ ՀՂՂՅ ՀԿՅ ՑՒՂՂՒՑԿՅՑ ՅՀ ՒՂՑՒ, Ց ՑՒՒՕՑ ՀՒ ՐՕՒՂ ՑՅՂ, ՅՈՀ ՍՅ ՍՒՒ ՑԼՒՂ ՍՒՑ ՓՒՐ ՑՒՐՂ; Ց ՑՒՈՀՅՐՒՒՑ ՀՒ ՕՒՀ ՑՅՂ, ՅՈՀ ՍՅ ՍՒՒ ՈՑԿՎ ՑՀՀ ՒՒՂՂ ՑՅՅՀՒՑ. ՅՀՒՐՕՒ Ց ԼՈՒՅ ԾՀՒ ՑՀՀՀՅՒՑ ՀԿՅ ՒՂ ՓՂԼ ՒՒՐՀՅՅՒՒՐՒՑՑ ՅՀՂ, ԻՀԱԿ ՏՅՒՒ ՓՒՐ ՀՒՀՐՐՒՑՑ ՂՅՑՅՀՅՂ; Ց ՑՒՒՕՑ Ց ՂՅՂՒ ՒՂ ՀՂՂՅ ՀԿՅ ՒՂ ՓՂԼ ՒՒՐՀՅՅՒՒՐՒՑՑ ՅՀՂ, ՀԿՅ ՅՀ ՂՅՂՒ ՀՂՂՅ ՀՂՂՅՑՒՑՑ ՅՀՂ ՕՂՂՒ ՅՑՀ. ՐՕՒ ՕՒ ՑՒՑ ՓՒՐ ՀՅՅՑՒՒ ՒՂ ՒՂՂՅ ՂՅՒՒՑՒՒ ՀՂՂՅ, ՅՈՀ ՓՒՐ ՓՂԼ ՒՒ ՑՀՀՀՅՒՑ ՅՀՂ ՑՒՒՑ.

15. ՐՕՒ Ց ՂՅՂՒ ՂՒՒՒՂՂԼ ՒՂՂՅ ՒՒՂՅՒ ՓՒՐ ՑՂՅՅ ՑՀՅՅՂՂԼ ՑՂՅ, ՒՅՑՂՒՒ ՅՅՑ ՑՀՅՑ ԼՈՒՅ ՅՀ ՐՕՑՀՑ. ՑՀՒՐՕՒ ՑՒՒՑ Ց ԼՈՒՅ ՕՒՅ ՅՀ ՐՒՒՅ ԽՀՒՂՂՅՑ ՓՂԼ ՀԿՅ ՂՒՒ, ՅՒՒՂՒՀ ՀԿՅ ՒՂ ՓՂԼ; ՀԿՅ ՑՀ Ց ՇՒՂՂՒՂՅ ՑՂՅ ՂՅՀՀՒՂ ՒՒ ՒՂՑ, ՓՅ ՒՒ Ց ՑՂԼ; ՐՕՒ Ց ՀՅՂՀՀՑՅ ՑՂՅ ՂՅՀՀՒՂ ՅՅՑ ՀՅՅՑՒՂ ՅՅՑ ՅՅՂՂՒՂՑՒՂ. ՅՀՒՐՕՒ Ց ԼՈՒՅ ԾՀՒ ՓՂԼ ՀՕ ՒՂՀ ՀՅՅՑ ՏՒՐՒ ՀՂՂ ՑՀՀՀՅՒՑ ՀԿՅ ՂՒՒ ՑՅՂՂՒՂՑՒՂ ՅՀՂ ՅՅՑ ՓՂԼ

ויהי לעת ערב ויקם דויד מעל משכבו ויתהלך על גג בית המלך ויראה אשה רחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד׃ ויהי דויד ויבקש לדעת מי האשה ויאמר הלא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי׃ ויהי דויד ויקח מלאכים ויקחה ותבא אליו ויבעל עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב לביתה׃ ותהר האשה ותשלח ותגד לדויד ותאמר הרה אנכי׃ ויהי דויד ויקח מלאכים ויקחו את אוריה אל יואב ואת אוריה אל דויד׃ ויבא אוריה אליו וישאל דויד לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלחמה׃ ויאמר דויד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת המלך׃ ויהי אוריה ישכב פתח בית המלך עם כל עבדי אדניו ולביתו לא ירד׃ ויגידו לדויד לאמר לא ירד אוריה לביתו ויאמר דויד אל אוריה הלא מדרך באת למה לא ירדת אל ביתך׃ ויאמר אוריה אל דויד הארון וישראל ויהודה ישבים באהלים ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה אני אבוא לביתי לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי חיך ונפשך אם אעשה את הדבר הזה׃ ויאמר דויד לאוריה שב גם היום ומחר אשלחך ויישב אוריה בירושלם ביום ההוא ומחרתו׃ ויקרא לו דויד ויאכל לפניו וישת שכר ויצא בערב לשכב במשכבו עם עבדי אדניו אל ביתו לא ירד׃ ויהי בבקר ויכתב דויד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה׃ ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מול פני המלחמה החזקה ושבתם מאחריו והכה וימת׃ ויהי ביואב בשמרו על העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם׃ ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דויד וימת גם אוריה החתי׃ וישלח יואב ויגד לדויד את כל דברי המלחמה׃ ויצו את המלאך לאמר כאשר תכלה את כל דברי המלחמה לדבר אל דויד׃ והיה אם עלתה חמת המלך ואמר אליך מדוע נגשתם אל העיר להלחם הידעתם את אשר יורו מעל החומה׃ מי הכה את אבימלך בן ירבשת הלא אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ למה נגשתם אל החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת גם׃ וילך המלאך ויבא ויגד לדויד את כל אשר שלחו יואב׃ ויאמר המלאך אל דויד כי גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהי עליהם עד פתח השער׃ ויורו המורים אל עבדיך מעל החומה וימת מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת׃ ויאמר דויד אל המלאך כה תאמר אל יואב אל ירע בעיניך את הדבר הזה כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך אל העיר והרסתה וחזקהו׃ ותשמע אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על בעלה׃ ויעבר האבל וישלח דויד ויאספה אל ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן אחד ויהי הדבר הרע אשר עשה דויד בעיני יהוה׃ ויהי דויד ויקח את כל העם וילחם ברבה ויקחה׃ וישלח מלאכים אל דויד ויאמר לחמתי ברבה גם לקחתי את עיר המים׃ ועתה אסף את יתר העם וחנה על העיר ולכדה ואנכי לכדתי העיר ולא יקרא שמה עלי׃ ויאסף דויד את כל העם וילך רבתה וילחם בה וילכדה׃ ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר זהב ואבן יקרה היתה על ראש דויד ויהי על ראש שלמה ושלל העיר הוציא הרבה מאד׃ ואת העם אשר בה הוציא וישם במגרות ובמגרות הברזל ובמגזרות הברזל והעביר אותם במלבן ועשה כן לכל ערי בני עמון וישב דויד וכל העם ירושלם׃ ויהי לתת היום ויראה כי לא נמצא בו דבר כי אם בגדיו ישא ומנעליו ישא ופני המלך לא נשתנו׃ ויאמר לו עבדיו מה הדבר הזה אשר עשית בעבור הילד בחיו צמת ובכית ועתה מת צמת ולחם׃ ויאמר בחיות הילד צמתי ואבכה כי אמרתי מי יודע יחננני יהוה והיה הילד וחי׃ ועתה מת למה זה אני צם המשיבו עוד אני אלכה אליו הוא לא ישוב אלי׃ ויבא דויד את בת שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן ותקרא את שמו שלמה ויהוה אהבו׃ וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור יהוה׃ ויהי דויד ויקח מלאכים ויקחה ותבא אליו ויבעל עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב לביתה׃ ותהר האשה ותשלח ותגד לדויד ותאמר הרה אנכי׃ ויהי דויד ויקח מלאכים ויקחו את אוריה אל יואב ואת אוריה אל דויד׃ ויבא אוריה אליו וישאל דויד לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלחמה׃ ויאמר דויד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת המלך׃ ויהי אוריה ישכב פתח בית המלך עם כל עבדי אדניו ולביתו לא ירד׃ ויגידו לדויד לאמר לא ירד אוריה לביתו ויאמר דויד אל אוריה הלא מדרך באת למה לא ירדת אל ביתך׃ ויאמר אוריה אל דויד הארון וישראל ויהודה ישבים באהלים ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה אני אבוא לביתי לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי חיך ונפשך אם אעשה את הדבר הזה׃ ויאמר דויד לאוריה שב גם היום ומחר אשלחך ויישב אוריה בירושלם ביום ההוא ומחרתו׃ ויקרא לו דויד ויאכל לפניו וישת שכר ויצא בערב לשכב במשכבו עם עבדי אדניו אל ביתו לא ירד׃ ויהי בבקר ויכתב דויד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה׃ ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מול פני המלחמה החזקה ושבתם מאחריו והכה וימת׃ ויהי ביואב בשמרו על העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם׃ ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דויד וימת גם אוריה החתי׃ וישלח יואב ויגד לדויד את כל דברי המלחמה׃ ויצו את המלאך לאמר כאשר תכלה את כל דברי המלחמה לדבר אל דויד׃ והיה אם עלתה חמת המלך ואמר אליך מדוע נגשתם אל העיר להלחם הידעתם את אשר יורו מעל החומה׃ מי הכה את אבימלך בן ירבשת הלא אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ למה נגשתם אל החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת גם׃ וילך המלאך ויבא ויגד לדויד את כל אשר שלחו יואב׃ ויאמר המלאך אל דויד כי גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהי עליהם עד פתח השער׃ ויורו המורים אל עבדיך מעל החומה וימת מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת׃ ויאמר דויד אל המלאך כה תאמר אל יואב אל ירע בעיניך את הדבר הזה כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך אל העיר והרסתה וחזקהו׃ ותשמע אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על בעלה׃ ויעבר האבל וישלח דויד ויאספה אל ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן אחד ויהי הדבר הרע אשר עשה דויד בעיני יהוה׃ ויהי דויד ויקח את כל העם וילחם ברבה ויקחה׃ וישלח מלאכים אל דויד ויאמר לחמתי ברבה גם לקחתי את עיר המים׃ ועתה אסף את יתר העם וחנה על העיר ולכדה ואנכי לכדתי העיר ולא יקרא שמה עלי׃ ויאסף דויד את כל העם וילך רבתה וילחם בה וילכדה׃ ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר זהב ואבן יקרה היתה על ראש דויד ויהי על ראש שלמה ושלל העיר הוציא הרבה מאד׃ ואת העם אשר בה הוציא וישם במגרות ובמגרות הברזל ובמגזרות הברזל והעביר אותם במלבן ועשה כן לכל ערי בני עמון וישב דויד וכל העם ירושלם׃ ויהי לתת היום ויראה כי לא נמצא בו דבר כי אם בגדיו ישא ומנעליו ישא ופני המלך לא נשתנו׃ ויאמר לו עבדיו מה הדבר הזה אשר עשית בעבור הילד בחיו צמת ובכית ועתה מת צמת ולחם׃ ויאמר בחיות הילד צמתי ואבכה כי אמרתי מי יודע יחננני יהוה והיה הילד וחי׃ ועתה מת למה זה אני צם המשיבו עוד אני אלכה אליו הוא לא ישוב אלי׃ ויבא דויד את בת שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן ותקרא את שמו שלמה ויהוה אהבו׃ וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור יהוה׃

ԲՅ ԴՎՒ ԴԵՍ ՖՒՁ ՖՎԿԱԾ ՀՍՍԿՒՏՂ Ո ՅԵՒՂ ԱՇ Ո ՅՍՈՂՒՒ ԱՇ ՆՃՄԿ, Ո ՖՒՒ ԱՇ ԳՅԻՍՑՎԼԱՅ. Ցեֆօւս, Ո Նօւս, Ո Նօւս ԱՇ ֆօՏՈՑ ԴՎՒ ՆԱՂ Ո ՅՑ ՍԻՋ ՂՎՒՒ; ԿԱԾ Ո ֆՅ ՍՄԿՁ ԱՇ ՏՂՂՎՅՍՒ ԴՎՒ Յ ՖՒՍԿ ՍՑԿ; ԿԱԾ Ո ՖՍՂՒ ԴՎՒ Յ ՖՐՃՅՍԼԾ. ՎԱԾ ՖՅ ԴՎՒ ՍՄՂ ՍՑԿ Ո ԼՒՍՂՈՑ ԱՇ Ո ԲՎՒՏՂ ՍԻՋ ՅՒՒԿ, ԿԱԾ ՆՄՅՎԿՒԿ ԴՎՒ ՔՕՒ ՅՅ Յ ՅՅՂՒ ՍՄԿ.

21. ՎԱԾ ՀՅՒ ԴՎՒ ՍՄՃ ՔՕԻԼ Յ ԲՎԾ ՅՂ ԱՇ Ո ՏՂՂՃ ԱՇ ԿՂՏՒ, ԿԱԾ Յ ՅՂՎՐ ԴՎՒ ՍՒՕ ՅՂ ԱՇ ՖՒՁ ՒՍՂՏ; ԿԱԾ Ո ՏՂՂՒՒՂ ԱՇ Ո ՆՕՒԾ ԴՎՒ ՒՏՅՂ ԻՂՎԿ ՖՒՃ, Ո ՏՂՂՒՒՂ ԱՇ ՍՒՏՅԾԻՃ ԿԱԾ ԻՎՅՏՏՂՂՎՅԾՒՒ, Ո ՏՂՂՒՒՂ ԱՇ ՍՅՅՏՂՂ ԿԱԾ ՅՅՂ, Ո ՏՂՂՒՒՂ ԱՇ ԿՎՒՎՃ ԿԱԾ ԱՇ Ո ՔՅՒ ԱՇ Ո ՆՕՒԾ; ԿԱԾ ԴՎՒ ՅՅՍ ՖՒՃ ԱՇ ՍՒՏՍ ԻՎՅՏՏՂՂՎՅԾՒՒ ՒՎ Ո ՔՅՒ ԱՇ Ո ՆՕՒԾ: ԿԱԾ ՖՅ ԴՎՒ ԿՎՃ ՏՒՃ ՅՔՂՒՒՒ Ո ՏՅՂ ԱՇ ՖՒՁ ՅՁ, ԿՅՅՒՒ ՒՅՐՂՒՒՅ ՅՔՂՒՒՒ Ո ՖՅՒՒՒ ԱՇ ՖՒՁ ՅՒՁ: ՅՃՄ ՍՒՏ ՒՃՇՐՏԿՎՅ ԴՎՒ ՖՅ ՏՒՃ Ո ՅՕՒ ՅՅ Ո ՒՕՒ, ԿԱԾ ՒՅՐՂՒՒՅ ՍՒՏ Ո ՅՔՂՒՒՒ ՅՅՍ ԱՇ ՍՅՍՒՒՒՒ ՔՕՒ Ո ՅՅՍ ԱՇ ՅՅՍ: ՎԱԾ ՖՅ ԴՎՒ ՏՎՍ ՏՒՃ ՅՅՍ, ՎՅՅՎՒ ՒՅՐՂՒՒՅ ԴՎՒ Ո ՕՒՏՅԾ ԱՇ ՖՒՁ ՍՒՏՍ, ԿԱԾ ՒՅՐՂՒՒՅ ՍՒՏ Ո ՔՅՒ ԱՇ ՖՒՁ ՅՅՍ: ՎԱԾ ՖՅ ԴՎՒ ՏՎՍ ՏՒՃ ՅՅՍ, ՎՅՅՎՒ ՒՅՐՂՒՒՅ ՍՒՏ Ո ՕՒՏՅԾ ԱՇ ՖՒՁ ՍՒՏՍ, ԿԱԾ ՒՅՐՂՒՒՅ ՍՒՏ Ո ՔՅՒ ԱՇ Ո ՆՕՒԾ

ΚΘϽ ΚΘ ΔΩΘΟΟΚΠΔΘ. ΘΚΚΝ ΡΚΗΠΩ Χ ΝΟΚΘ; ΡΟΚ ΦΘ ΦΧΓ ΘΡΚ ΔΩΘΔΠΔΚΗ ΓΚΗΘ: ΧΚΘ ΚΘ ΚΔΟΚ ΚΚ ΟΓ Χ ΡΚΓ. ΩΚΔ ΘΓ ΔΚΗΘ ΘΘΓ, ΧΘ ΚΚΦΔΘΚΗΡΚΗ ΜΘ ΘΔΡΚ; ΡΟΚ ΩΚΕΓ ΚΘ Χ ΦΟΓΚΚ ΜΡΚ ΜΘ ΚΘΚΔΠΚ ΚΚ Χ ΟΚΘΘΓΘ. ΜΚΚ ΚΘ ΚΚΔΘ ΩΡΟΔΗΚΘΔΘΘ ΟΔ ΘΔΗΩΩΚΡΚΘΘ ΜΡΚΘ, Δ ΦΔΘ ΟΚΘΟ ΩΟΚΘ ΟΔ ΟΔΔΚ ΜΡΚΘ, ΡΟΚ ΟΔΗ ΔΗΩΔΚ ΚΘ ΚΘΗ ΡΚΗΘ ΟΓΘ ΧΓΗ ΚΘΟΓΚΚΘ ΚΚ ΟΔ ΡΔΗΔΚ. Χ ΚΔΚΘ ΜΘ Χ ΟΡΗΟΚΚΚΩΘ ΚΚ Χ ΟΘΚΔΚΗΘ ΓΩΟ ΔΘ ΜΘ Θ ΩΚΕΓ ΓΘΟΓΚ: Θ ΩΚΟΟΡΗΟΓΧΚΩΡΘ ΚΔΗΘ ΜΘ Χ ΩΚΗΩΡΟΘ ΜΘ ΚΕΩΡΚΘ ΩΟΧΓΔΕΘ ΤΓΩΩΔΓΕΤ: Χ ΝΟΚΘ ΜΘ ΦΟΧΓΘ ΟΡΧΓΚΔΕΤ Χ ΦΟΧΓΘ ΜΘ Χ ΕΗΓΟΚ. ΧΕ ΩΡΟ ΡΕΔΟ Θ ΡΘΕ ΩΡΚΗΚΕΤ, ΡΕΔΟ Χ ΔΚΘ ΜΘ ΡΔΘΚ, ΧΕ, Χ ΝΟΚΘ, ΔΚΘ Χ ΜΔΓΡΚΘ ΜΘ ΦΚΘ ΚΚΩΚΘΧΕΟΡΚ, ΤΩ ΘΘΧΓΕΔΚ Χ ΦΟΝ ΝΔΚΘ.

2. ΦΘΝ Χ; ΡΟΚ Χ ΘΕ ΜΘ Χ ΝΟΚΘ ΚΘ ΔΤ ΦΔΚΘ: Κ ΟΔΝ ΩΟΟ ΔΘ Θ ΘΘΧΓΚΚΡΩΟΡΚ ΡΕΟΟ Χ ΟΝΟΔΚΚ. ΧΕΕΦΟΕ ΟΔΝ ΘΝ ΦΔΚΘΧΘ Θ ΡΕΚΚ, ΔΘΔΕΕ ΟΔΗ'Χ ΦΘΚΚ ΟΔΝ ΟΔΔΚ; ΔΚΘ ΧΕ ΟΔΝ Θ ΔΡΕΘΘ; ΤΔΝΘ ΔΚΘ ΧΟΕΟΧ ΟΔΝ ΤΘΩ ΦΟΟΘ ΜΘ ΧΓΟ; ΧΕ ΟΔΝ Θ ΔΟΧΘΘ ΜΡΚ ΔΤ ΔΚΡΧΓΧΕ; ΧΕΕ ΡΕΧΓΘ ΟΔΝ Θ ΔΤ ΡΝΕΟΘ: ΕΘΦΡΟΝΘ, Χ ΧΕ ΜΘ Χ ΝΟΚΘ ΩΡΟΔΓ, ΩΚΦΩΝ ΧΟΓ ΜΚΧ ΧΘΓ ΔΚΘ ΡΘΚΕ ΔΝΘΩΧΕ, ΤΩ ΘΕ Χ ΔΚΘ ΘΔΧΟΝΕΤ: ΔΚΘ ΦΘ ΟΔΝ ΘΘΧΓΚΚΧΕ Χ ΧΚΔΚΧΕΧΕ ΧΕΕΧΘ ΘΓ ΜΘ ΚΤ. ΡΟΚ Χ ΧΓΘΚΚΘ ΜΘ ΡΔΘΚ ΔΚΘ Χ ΩΧΚΧΓΔΓΕΟΡΚΘ ΧΕΕΧΘ ΟΔΝ ΚΔΓ ΩΚΘ ΧΕΕΧ ΔΓΧ; Χ ΧΡΚ ΟΔΝ Θ ΘΘΚΩΧΚΘΔ ΚΚ ΦΡΚ ΩΟΚΝ ΡΟΚΓ, ΔΚΘ Χ ΟΘΚ ΟΔΝ ΚΔΓ ΩΟΘ ΦΡΚ ΔΓ ΔΓΧ ΔΚΘ; Δ ΜΚΚ ΟΔΝ Θ ΔΚΘ ΟΔΝ ΤΩ ΘΧΘΕ, ΔΚΘ ΜΚΚ ΧΓ ΘΘΚ Χ ΡΟΩΚ-ΚΔΧΕ ΜΘ Χ ΤΔΚΚΘΓ. Δ ΜΚΚ ΟΕΩ Θ ΟΔΚ ΟΟΚ ΤΕΧΟΡΕ ΧΔΚ ΡΔΚ ΩΟΝΘ; ΘΘΚ Θ ΟΔΚ ΧΔΚ Χ ΩΟΝΘΩΚ ΜΔΓ ΜΘ Ορκ. ΧΕΕΡΟΚ, Δ ΜΚΚ ΟΕΩ Χ ΡΔΘΚΘ, ΔΚΘ Χ ΚΕΔ ΟΔΝ ΤΩΟΟΘ ΘΓ ΜΘ ΡΚΕ ΤΚΕΘ, ΚΚ Χ ΤΕΔ ΜΘ Χ ΝΟΚΘ ΜΘ ΡΟΧΓΘ, ΔΚΘ ΚΚ Χ ΕΕΔ ΜΘ ΡΚΘ ΡΘΚΕ ΔΝΘΩΧΕ. ΔΚΘ ΚΤ ΟΔΝ Θ ΔΚ Χ ΟΕΧΓ ΚΟ, ΔΚΘ ΔΚ Θ ΟΘΟ ΧΔΓ ΚΟ ΟΔΚ ΤΕΩΧΕ ΕΤ; ΔΚΘ ΧΕ ΟΔΝ ΧΘΔΚΕ ΟΔΚ ΤΔΚΚΧ ΤΩ ΡΚΘ ΟΚ ΤΔΘΚΡΕ, ΔΚΘ ΡΤΘ ΧΘΔΚΕ ΜΡΚ ΚΚΩΩ ΡΚΘ ΟΚ ΔΚΘ. ΧΘΔΚΕ ΜΡΚ ΧΔΓ ΚΚ ΤΔΕΘΟ ΟΔΝ Θ ΔΚΡΧΓ ΔΚΟ; ΧΕ, ΔΚΘ ΧΘΔΚΕ ΜΡΚ ΧΔΓ ΚΚ ΓΔΚΚΘ ΤΩ Χ ΩΚΩΧΕ, ΟΔΝ ΡΟΟ ΡΘ Χ ΧΟΚΘ. ΧΕΕ ΟΚΟΔΚΚ ΟΚΟΟ ΟΔΝ Θ ΘΔΟΓ ΤΩ ΤΔΟΕΧΕ ΘΘΡΟΚ ΧΕΕ ΧΕ; ΧΕΕ ΡΘΓΔΕ ΟΔΝ Θ ΟΤΔΚΚΘ, ΔΚΘ ΧΕΕ ΚΩΕΕ ΚΔΘΚΟΓ. ΘΔΡΟΝΘ, Δ ΜΚΚ ΟΤΔΓ Χ ΟΘΔΟ ΜΘ ΤΔΟΕΧΕ ΔΚΟ ΔΚΘ ΧΕΕΧΘ ΟΚΟΔ, ΚΟΚ ΧΕ ΟΔΝ ΚΔΓ ΩΘΟΔΓ, ΔΚΘ ΧΕ ΟΔΝ ΡΔΕ ΚΟ ΤΔΚΚΧ ΜΚ Χ ΡΚΘΟ ΜΘ Χ ΜΟΟ; ΧΕΕ ΧΕ ΟΔΝ ΚΔΓ ΟΤΔΕΧΕ ΔΚΘ Χ ΡΚΘ ΜΘ ΧΕΕΧΘ ΟΚΟΔ, ΔΚΘ ΧΕ ΟΔΝ ΡΔΕ ΚΟ ΤΔΚΚΧ ΜΚ Χ ΡΚΘΟ ΜΘ Χ ΜΟΟ; ΧΕΕ ΧΕ ΟΔΝ ΚΔΓ ΟΤΔΕΧΕ ΟΤΔΚΚΘ ΔΚΘ ΧΕΕΧΘ ΟΚΟΔ, ΚΟΚ ΧΕ ΟΔΝ ΚΔΓ ΩΘΟΔΓ

his eye offend you, pluck it out, and cast it from you: for it is profitable for you that one of your members should perish, and not that your whole body should be cast into hell.

4. It has been said also, Whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement: but I say unto you, that whosoever shall put away his wife, except it be for the cause of fornication, causes her to commit adultery; and whosoever shall marry her that is put away doth commit adultery. Again, you have heard that it has been said by them of old time, Thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths: but I say unto you, Swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne; nor by the earth, for it is his footstool; neither by Jerusalem, for it is the city of the great King. Neither shalt thou swear by thy head, because you cannot make one hair white or black. But let your communication be, Yea, yea; Nay, nay: for whatsoever is more than these comes of evil.

5. You have heard that it has been said, An eye for an eye, and a tooth for a tooth: but I say unto you, that you resist not evil: but whosoever shall smite you on your right cheek, turn to him the other also. And if any man will sue you at the law, and take away your coat, let him have your cloak also. And whosoever shall compel you to go a mile, go with him twain. Give to him that asks you, and from him that would borrow of you turn not you away.

You have heard that it has been said, You shall love your neighbour, and hate your enemy. But I say unto you, Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you, and persecute you; that you may be the children of your Father which is in heaven: for he makes his sun to rise on the evil and on the good, and sends rain on the just and on the unjust. For if you love them which love you, what reward have you? do not even the publicans the same? And if you salute your brethren only, what do you more than others? do not even the publicans so? Be you therefore perfect, even as your Father which is in heaven is perfect.

Take heed that you do not your alms before men, to be seen of them: otherwise you have no reward of your Father which is in heaven. Therefore when you do your alms, do not sound a trumpet before you, as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, They have their reward. But when you do alms, let not your left hand know what your right hand does: that your alms may be in secret: and your Father which sees in secret himself shall reward you openly. And when you pray, you shall not be as the hypocrites are: for they love to pray standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, They have their reward. But you, when you pray, enter into your closet, and when you have shut your door, pray to your Father which is in secret; and your Father which sees in secret himself shall reward you openly. But when you pray, use not vain repetitions, as the heathen do: for they think that they shall be heard for their much speaking. Be not you therefore like unto them: for your Father knows what things you have need of, before you ask him. After this manner therefore pray you: Our Father which art in heaven, Hallowed be thy name. Thy kingdom come. Thy will be done in earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our debts, as we forgive our debtors. And lead us not into temptation, but deliver us from evil: For thine is the kingdom, and the power, and the glory, for ever. Amen. For if you forgive men their trespasses, your heavenly Father will also forgive you: but if you forgive not men their trespasses, neither will your Father forgive your trespasses.

ՐՕՒ Ն ԱՒՂԱՒՒԿ, ՀԿԱԾ ՂՈՒՆ ԱՇ ԱՈՂՀՒՒ: ՀԿԱԾ Ի ԱՒՆ ՏԱՁՂ ՎՂ ԱՒՆ Տ ԱՁՅՐՅ ԱՇ ԱՁՏՂՒՐՕ-
ԾՐԿ, ՏՀԼ Ն ՆՐՒՅԱ ԱՇ ՓՕՏՂՏ.

6. Ն ՆՐՒՅԱ ԱՇ ՓՕՏՂՏ ՓՀԼ ՏՁՈՒՒԿ, ՏԵՒՈ, ԾՕՒՆՒ ԱՇ Ի ՓՀԱ ԼՐՂ, ՏՕ ԾՀՆ ՎՂ ՕՒՅ
ՂՈ ՂՁՏ; ՀԿԱԾ ԱՇ Ի ՓՀԱ ՂՒՒՒՐՏՂ, ՏՕ ԾՀՆ ՎՂ ՏՂՂԿԱԾ: ՑՀՂ Ի ԱՒՆ ՁՒՒՈ Տ ՎՏՒՒՒՐԿ ՎՂ
ՅՏ ԼՀԿԱԾ, ՀԿԱԾ ՐՂԱԾ ՅՏ ՅՁԿՂՒԿՒԿ ՂՒԱԾ ՓՂՅ ՐՎՁԱՒ ԲՎՂ; ՑՀԿ ԾՀՆ ՓՒԱ ՑՕՕՔ ՁՅՐՅՒՂ ԲՒԱՅ
ԱՐ ՑՀՅ, ՀԿԱԾ ՓՒԱ ՁՒՒՁԿ ՁՅՐՅՒՂ ԲՒԱՅ ԱՐ ՑԼՒ ԾՕՒԼԱՒՒԱ. Ջ՛ՒՏ ՒԱ Տ ՂՐՒՂՐՏ ՑՀՂ ՒԱ
ՂՐՒՂՐՏՂ ՐՂԱԾ Ն ՓՕՒ ԲՎԼ: ՀԿԱԾ ՑՒՏ ՒԱ Տ ՓՀՎԾ ՑՀՂ ՒԱ ՏՂՂԿՐՂ ՅՂ ՐՂԱԾ ՕՒ ԿՁԾՐԿ.
ՐՕՒ Տ Ն ՆՐՒՅԱ ԱՇ ՓՕՏՂՏ ՓՀԼ ՂՐՒՂՐՏՂ, ՀԿԱԾ ՓՕ ԾՀՆ ՁՒՒՁԿՐՂ? ՀԿԱԾ ՓՒԱ ՓՀԱԾ ՏՂՂԿՐՂ
ՅՂ, ՀԿԱԾ ՓՕ ԾՀՆ ՂԒՒԿ ՒՂ ՅՀՕՔ? ՒԿ Տ ՎՅՒՒ ՑՀՂ ՕՒՒՈ Ըֆ՛ՀԱ ՁՅՒԾ ՇԱԱ ՑՒՏ ՅՐՒՅԿ.

7. ՓՅՀՂՒՏ ԿԱՂ ՑՅ, ՐՕՒ ՂՂՀԱՏՂՂԿՒՅ, ՅՅՕՕՕ Տ ՒՀՇ ԱՇ ՓՒՅ ՑՀՂ ՏՅՕՂ Տ ՒՅ
ՅՒՕՕԿՒ: ՐՕՒ ՅՂ ԱՇ Տ ՏՐՒՂԼԿՒՂՂ'Տ ՒՕՂ ԾՀՆ ՕՒՅ ՐՕՒԼ Ձ ՕԱՕՂՂՒՏՏ, ՀԿԱԾ ՓՒԱ ԲՒՕՂ ԾՀՆ
Ձ Ձ ԲՏԼՒՒ ԲԼՏՒՒ ՏՐՒՂԼԿՒՂ, ՀԿԱԾ Տ ԲՐՒՏՂ ՅՕՒՒ ԱՇ Տ ՂՕՒ ԾՀՆ ԲՅՁ, ՀԿԱԾ Տ ԿՅՅՒ ԾՀՆ
ՆՏ ՁՅՂ ՒՒ ՏԵԲՂՒ: ՀԿԱԾ Ի ԱՒՆ ՕՒՆ ՑՏՏ ՒՒՒ ԱՒՏ ԲՂՅՒՒ, ՀԿԱԾ ՓՅ ԾՀՆ ՏՒԵ ՑՏՏ ՏՀՅՒՒԿՒՂ.
Ֆ՛ՅՆ, Օ ՕԵՂ; ՕՒՏՏ, Օ ՏՒՒՒ; ՅՅ ՐՕՒ ՂՂՀԱՏՂՂԿՒՅ, ՅՂՂ ՁՒՏՀՕՒՁՁ: ՐՕՒ ՅԵՒ ԾՀՆ ՕՒՅ
ԲՒՀՇ Ձ ՏՅՕՕՔ, ՀԿԱԾ ՎՂՒ ԾՀՆ Ձ ՀՂՕՂՒ ՒՒ ՓՒԱ ՀՂՀԱՒՒՏՂՂԿՁ ՂՅՅՐ. Ֆ՛ՀԱՂ ԾՀՆ ՑՀՂ
ՀՒՏՅՅՏՏՒՒ Տ ՏՅՏՀՂՂՏՀՒՒ ՅՅՐ ԼՒՒՈ ՓՀԱԾ Ի ՒՅՂ, ՀԿԱԾ ՏՒՒ ՅԵ ՅՐ Տ ՏՀՂՂՏՀՒՒ ՀՂՀԱՒՒՏՂՂԿՁ
ՅՅՐ ՀՂՀԱՒՒՏՂՂԿՁ ՒՒ Տ ՏՀՂՂՏՀՒՒ ՀՂՀԱՒՒՏՂՂԿՁ ՒՒ Տ ՏՀՂՂՏՀՒՒ ՀՂՀԱՒՒՏՂՂԿՁ ՒՒ Տ ՏՀՂՂՏՀՒՒ

ANIMALS; AND GOD DID NOT CREATE THEM IN THE BEGINNING OF THE WORLD, BUT AFTER HE HAD CREATED THE HEAVENS AND THE EARTH, AND ALL THAT IS CONTAINED IN THEM, IN THE SPACE OF SIX DAYS, AND RESTED ON THE SEVENTH DAY, AND BLESSED IT.

2. NOW GOD FORMED MAN OF DUST TAKEN FROM THE EARTH, AND BREATHED INTO HIS FACE, AND GAVE HIM A SOUL AND A SPIRIT; AND THIS IN SUCH A MANNER AS WE CANNOT EXPRESS. AND WHEN MAN WAS DEPRIVED OF PARADISE, FOR THE REASON WE HAVE MENTIONED, HE LIVED AMONG BEASTS, AND HAD NO HABITATION ASSIGNED HIM BUT THE WORLD; NOR WAS HE PERMITTED TO ENTER INTO HEAVEN, BECAUSE HE HAD TRANSGRESSED THE DIVINE COMMANDMENT. FOR THE SOUL IS IMMORTAL, AND CAPABLE OF ENDURING PUNISHMENT AFTER DEATH, AND WILL BE KEPT TO THE DAY OF JUDGMENT, IN ORDER TO RECEIVE ITS DESERTS. AND THIS IS THE REASON WHY THE SOUL OF THE RICH MAN WAS IN HELL, AND IN TORMENTS, AND WHY THE SOUL OF LAZARUS WAS IN A STATE OF HAPPINESS, BECAUSE LAZARUS HAD BEEN BURIED BY GOD, AND HAD LIVED IN THE WORLD IN A MANNER WHICH WAS ACCEPTABLE TO HIM. THE SOUL OF THE RICH MAN, ON THE CONTRARY, WAS BURIED IN HELL, BECAUSE HE HAD NOT BEEN BURIED BY GOD, AND HAD LIVED IN THE WORLD IN A MANNER WHICH WAS NOT ACCEPTABLE TO HIM. AND THIS IS THE REASON

4. Then Jesus, when he therefore saw Mary weeping, and the Jews also weeping which came with her, he groaned in the spirit, and troubled himself, and said, Where have ye laid him? They said unto him, Lord, come and see. Jesus wept. Then said the Jews, Behold how he loved him! And some of them said, Could not this man, which opened the eyes of the blind, have caused that even this man should not have died? Jesus therefore again groaning in himself cometh to the grave. It was a cave, and a stone lay upon it. Jesus said, Take ye away the stone. Martha, the sister of him that was dead, saith unto him, Lord, by this time he stinketh: for he hath been dead four days. Jesus saith unto her, Said I not unto thee, that, if thou wouldest believe, thou shouldest see the glory of God? Then they took away the stone from the place where the dead was laid. And Jesus lifted up his eyes, and said, Father, I thank thee that thou hast heard me. And I knew that thou hearest me always: but because of the people which stand by I said it, that they may believe that thou hast sent me. And when he thus had spoken, he cried with a loud voice, Lazarus, come forth. And he that was dead came forth, bound hand and foot with graveclothes: and his face was bound about with a napkin. Jesus saith unto them, Loose him, and let him go. Then many of the Jews which came to Mary, and had seen the things which Jesus did, believed on him. But some of them went their ways to the Pharisees, and told them what things Jesus had done. Then gathered the chief priests and the Pharisees a council, and said, What do we? for this man doeth many miracles. If we let him thus alone, all men will believe on him: and the Romans shall come and take away both our place and nation. And one of them, named Caiaphas, being the high priest that same year, said unto them, Ye know nothing at all, nor consider that it is expedient for us, that one man should die for the people, and that the whole nation perish not. And this spake he not of himself: but being high priest that year, he prophesied that Jesus should die for that nation; and not for that nation only, but that also he should gather together in one the children of God that were scattered abroad. Then from that day forth they took counsel together for to put him to death. Jesus therefore walked no more openly among the Jews; but went thence unto a country near to the wilderness, into a city called Ephraim, and there continued with his disciples. And the Jews' passover was nigh at hand: and many went out of the country up to Jerusalem before the passover, to purify themselves. Then sought they for Jesus, and spake among themselves, as they stood in the temple, What think ye, that he will not come to the feast? Now both the chief priests and the Pharisees had given a commandment, that, if any man knew where he were, he should shew it, that they might take him. Then six days before the passover Jesus came to Bethany, where Lazarus was which had been dead, whom he raised from the dead. There they made him a supper; and Martha served: but Lazarus was one of them that sat at the table with him. Then took Mary a pound of ointment of spikenard, very costly, and anointed the feet of Jesus, and wiped his feet with her hair: and the house was filled with the odour of the ointment. Then saith one of his disciples, Judas Iscariot, Simon's son, which should betray him, Why was not this ointment sold for three hundred pence, and given to the poor? This he said, not that he cared for the poor; but because he was a thief, and had the bag, and bare what was put therein. Then said Jesus, Let her alone: against the day of my burying hath she kept this. For the poor always ye have with you; but me ye have not always. Much people of the Jews therefore knew that he was there: and they came not for Jesus' sake only, but that they might see Lazarus also, whom he had raised from the dead. But the chief priests consulted that they might put Lazarus also to death; because that by reason of him many of the Jews went away, and believed on Jesus.

9. And he that was dead came forth, bound hand and foot with grave-clothes: and his face was bound about with a napkin. Jesus saith unto them, Loose him, and let him go.

10. Then many of the Jews which came to Mary, and had seen the things which Jesus did, believed on him.

11. But some of them went their ways to the Pharisees, and told them what things Jesus had done.

12. And from the days of John the Baptist until now the kingdom of heaven suffereth violence, and the violent take it by force. 13. For all the prophets and the law prophesied until John. 14. And if ye will receive it, this is Elias, which was for to come. 15. He that hath ears to hear, let him hear.

16. But whereunto shall I liken this generation? It is like unto children sitting in the markets, and calling unto their fellows, 17. And saying, We have piped unto you, and ye have not danced; we have mourned unto you, and ye have not lamented. 18. For John came neither eating nor drinking, and they say, He hath a devil. 19. The Son of man came eating and drinking, and they say, Behold a man gluttonous, and a winebibber, a friend of publicans and sinners. But wisdom is justified of her children.

20. Then began he to upbraid the cities wherein most of his mighty works were done, because they repented not: 21. Woe unto thee, Chorazin! woe unto thee, Bethsaida! for if the mighty works, which were done in you, had been done in Tyre and Sidon, they would a long time ago have repented, sitting in sackcloth and ashes. 22. But I say unto you, It shall be more tolerable for Tyre and Sidon at the day of judgment, than for you. 23. And thou, Capernaum, which art exalted unto heaven, shalt be thrust down to hell: for if the mighty works, which have been done in thee, had been done in Sodom, it would have remained until this day. 24. But I say unto you, That it shall be more tolerable for the land of Sodom in the day of judgment, than for thee.

25. At that time Jesus answered and said, I thank thee, O Father, Lord of heaven and earth, because thou hast hid these things from the wise and prudent, and hast revealed them unto babes. 26. Even so, Father: for so it seemed good in thy sight. 27. All things are delivered unto me of my Father: and no man knoweth the Son, but the Father; neither knoweth any man the Father, save the Son, and he to whomsoever the Son will reveal him.

28. Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest. 29. Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls. 30. For my yoke is easy, and my burden is light.

12. ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν. 13. πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν· 14. καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι. 15. ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω.

16. Τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; ὁμοία ἐστὶν παιδίοις καθημένοις ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἃ προσφωνοῦντα τοῖς ἑτέροις 17. λέγουσιν· ηὐλήσαμεν ὑμῖν καὶ οὐκ ὠρχήσασθε, ἐθρηνήσαμεν καὶ οὐκ ἐκόψασθε. 18. ἦλθεν γὰρ Ἰωάννης μήτε ἐσθίων μήτε πίνων, καὶ λέγουσιν· δαιμόνιον ἔχει· 19. ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων, καὶ λέγουσιν· ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς.

20. Τότε ἤρξατο ὀνειδίζειν τὰς πόλεις ἐν αἷς ἐγένοντο αἱ πλεῖσται δυνάμεις αὐτοῦ, ὅτι οὐ μετενόησαν· 21. οὐαί σοι, Χοραζίν, οὐαί σοι, Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ μετενόησαν. 22. πλὴν λέγω ὑμῖν, Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ ὑμῖν. 23. καὶ σύ, Καπερναούμ, μὴ ἕως οὐρανοῦ ὑψωθήσῃ; ἕως ἅδου καταβήσῃ· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν σοί, ἔμεινεν ἂν μέχρι τῆς σήμερον. 24. πλὴν λέγω ὑμῖν ὅτι γῇ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ σοί.

25. Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· 26. ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως εὐδοκία ἐγένετο ἔμπροσθέν σου. 27. πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ πατήρ, οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

28. Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. 29. ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· 30. ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

ΘΗ ΜΕ Χ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΩΜΑΙ, ΟΥ ΘΗ ΜΕ Χ ΦΘΕΓΞΕ ΜΕ ΜΑΡΤΥΡΗ? ΕΙΣΦΟΙΟΔ, Δ ΣΕ ΜΑΝΘ ΑΦ, ΝΕ. ΨΑΙ ΦΑ ΘΑΡΣΑΝΔΑΔΔ ΔΝΗ ΧΑΝ ΧΕ ΔΥΔ ΝΔΝ ΤΔΝΗΤΕΘ ΜΕ ΨΗΟ ΣΑΙΕΕΔΜΗ? ΕΙΣΦΟΙΟΔ Δ ΣΕ ΜΑΝΘ ΑΦ, ΝΕ; ΘΜΗ ΦΑ ΨΑΙ ΘΗΟΝ ΗΝ ΡΗΘ ΡΟΤ ΟΝ ΘΑΝΗ; ΔΝΔ ΦΑ ΨΑΙ ΘΑΡΣΑΝΔΑΔ ΨΗΟ ΤΔΘΝΙ ΧΑΝ ΧΕ ΔΥΔ ΤΔΧΙΣΩΕΘ ΟΝ ΘΑΝΗ ΝΘ ΤΘΤΔΝΔΝΑΜΗΣ. ΕΙΣΦΟΙΟΔ, ΨΑΙ Χ ΝΟΤΔ ΘΑΡΣΑΝΔΑΔ ΔΝΗ ΧΑΝ ΧΕ ΔΥΔ ΝΔΝ ΤΔΝΗΤΕΘ ΜΕ ΨΗΟ ΘΥΔΘΗΣ? ΕΙΣΦΟΙΟΔ Δ ΣΕ ΜΑΝΘ ΑΦ, ΝΕ; ΘΜΗ ΟΝ ΘΑΝΗ ΕΒ ΤΔΙΘΗΤΔΣΔ Χ ΜΗ ΝΔΘ ΜΑΝΘ Χ ΜΧΔΒ, ΔΝΔ ΝΔΝ ΕΒ ΡΜΤΘΗΘ. ΦΒ ΘΑΡΣΑΝΔΑΔΒΙ ΧΑΝ ΧΕΒ ΔΥΔ ΝΔΝ Β ΝΘ ΤΔΙΘΗΤΔΣΔ-ΘΙΒΡΗΣ; ΡΟΤ, ΕΙΣΦΟΙΟΔ, ΤΔΙΘΣΙ-ΘΙΕΡΗΣ ΕΒ ΧΑΝ ΘΑΝΗ ΙΝΘΟ ΔΝΔ ΘΑΝ ΧΑΣΘΧΑΙΘΕ ΜΑ ΡΟΤ Β ΝΔΝ ΜΑΝΘ Χ ΜΑΙΤΟ, ΧΑΝ ΧΕ ΟΕ ΘΑΝ ΘΕΗ, ΔΝΔ ΤΔΙΘΣ ΜΕ Χ ΜΑΙΤΟ; ΘΜΗ ΧΕ ΘΟΘ ΝΔΝ Χ ΜΑΙΤΟ, ΧΕ ΝΔΝ Β ΝΔΙΡΕΒΙ ΜΕ ΓΔΜΗ. ΕΙΣΦΟΙΟΔ, Χ ΝΟΤΟ ΨΔΙ ΡΜΤΒΙΘΗ ΧΙΘ ΝΙΘ; ΨΔΒΤΡΟΤ, Χ ΝΟΤΟ ΩΔΒ ΨΔΙ ΟΤΕΗ Β ΘΡΘΓΔΝΘΔΗΝ, ΧΑΝ ΟΝ ΘΑΝΗ ΘΡΘ ΨΔΒ ΓΔΒ ΓΔΨΤΗΝ; ΨΔΒΤΡΟΤ, ΤΡ ΧΕ ΘΡΘ ΨΔΒ ΓΔΒ ΓΔΨΤΗΝ ΧΕ ΜΘΔ ΝΔΝ ΣΤΡΔΒ Χ ΤΕΘΡΜΤΒΙΘ ΝΗ ΓΔΡΜ ΝΘ ΤΔΒΤΘ. ΕΙΜΗ Χ ΝΕΘΡΜΤΒΙΘ ΝΗ ΓΔΡΜ ΡΔΝ ΝΕΘΡΜΤ ΡΟΤ ΓΔΡΜ; ΡΟΤ ΤΡ ΧΕ ΝΕΘΡΜΤ ΡΟΤ ΘΝΗΝ, ΧΕ ΡΔΝ ΤΔΒΤΘ.

16. ΝΗΔ ΧΘΩΗ, Χ ΝΟΤΟ ΩΔΒ ΨΔΙ ΘΡΘΓΔΝΘΔΗΝ ΧΑΝ ΘΑΝΗ ΘΗΔΘΒΙΘ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΡΦ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΣΤΘΟ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΝΕΟ Χ ΝΕΘ ΜΕ Χ ΝΟΤΟ ΧΕΒ ΩΔΒ ΝΗ ΓΕΝΗ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΗΦΘ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΨΔΒ ΘΑΝΗΒ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΘΡΜΗΝΗ ΡΟΤΘΡΜΘΓ; ΝΗΔ ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΘΦ ΝΡΜ ΝΔΝ ΜΕ ΧΕΓ ΕΝΗΝ; ΡΟΤ ΡΟΒΟΝ ΘΟΨΔΤ ΧΡΓ ΘΑΝ ΤΔΙΘΗΤΟ; ΡΟΤ ΝΡΜ ΜΕ ΧΕΓ ΝΝΟΩΙΝΝΘ ΟΜΓ ΜΕ Χ ΝΟΤΟ; ΡΟΤ ΡΔ ΘΟΨΔΤ ΧΑΝ ΨΔΒ ΝΘ ΘΗΘ ΔΓΘΜΗ Χ ΟΝΘΟΨΔΝΔΒ ΜΕ ΘΑΝΗ; ΝΗΔ ΡΔ ΝΝΟΩΙΝΝΘ ΧΑΓΘ ΟΝ ΝΘ ΟΜΓ ΝΡΜ ΜΑΝΘ ΨΔΒ, ΝΗΔ ΤΔΙΘΣΙΘΩ ΜΕ ΨΔΒ ΟΝΘΟΨΔΜΕ; ΝΗΔ ΡΔ ΘΟΨΔΤ ΝΡΜ ΟΜΓ ΜΑΝΘ ΨΔΒ, ΕΙΜΑ ΝΗΔ ΨΔΒ, ΕΙΜΑ ΝΗΔ ΡΔΒ, ΔΕΝ ΝΗΔ ΡΔΘΔΕΝ; ΝΗΔ ΡΔ ΝΘΘΜΔΒΤΔΤ Χ ΡΔΘΧΡΜ, ΝΗΔ ΘΑ ΝΟΤΟ ΩΔΒ, ΘΟΤ ΘΑΘ ΝΗΔ ΡΔΒ; ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΘΑΝΗΒΙΝΗ ΜΕ Χ ΡΜΤΟ, ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΘΑΝΗΒΙΝΗ ΜΕ Χ ΡΜΤΟ; ΑΧ, ΕΙΣΦΟΙΟΔ ΟΝ Χ ΝΕΘΡΜΤ ΜΕ Χ ΡΜΤΟ, ΧΑΝ ΧΕ ΘΗΘ ΝΔΝ ΜΑΝΘ ΨΔΒ, ΝΗΔ ΘΑΝΗΒΙΝΗ ΜΕ Χ ΡΜΤΟ; ΑΧ, ΕΙΣΦΟΙΟΔ ΟΝ Χ ΝΕΘΡΜΤ ΜΕ Χ ΡΜΤΟ, ΝΗΔ ΘΑΝΗΒΙΝΗ ΜΕ Χ ΡΜΤΟ; ΑΧ, ΕΙΣΦΟΙΟΔ, ΧΕ ΜΑΝΘ Β ΘΑΙΘΗΟΝΗ ΜΑΝΘ

17. ϽϤϬ ϟϩ ϩϽϩ ϢϱϽ ϡϢ ϡϩϬϫ ϬϽϪ ϩ ϩϠϯϬ ϢϽϬ ϩϽϩ Ϭϯϯϩ ϱϠϯϦ ϱϤϩϢ ϤϢ ϩ ϢϱϯϬϬ ϢϾ ϬϾϱϢ ϩ ϢϱϯϬϬ ϢϾ ϫϽϾ ϤϢϾ ϤϾϬ ϬϱϾϬϬϫϯϬ. ϽϤϬ ϬϬϱϠϬϬ ϩ ϬϤϘ ϩϽϩ ϬϽϪ ϩ Ϭ ϬϾϱϢ: ϽϤϬ ϟϩ ϩ ϬϤϘ ϩϽϩ ϬϽϪ ϩ Ϭ ϯϫϬϬϩϬϱϤ ϱϤϢϽ ϢϽϬ, ϱϤϢϽ ϩ ϬϬϢϤϩϩϤ ϢϾ ϩ ϢϱϯϬϬ ϡϢ ϩ ϽϤϬϯϬϬ. ϤϢϩϱϱϱϱϠ, ϬϬϱϱϱ ϢϾ ϩ ϠϤϩϾ ϤϢϾ ϬϾ ϬϾϱϢ ϱϠ, ϩ ϠϤϩϾ ϤϢϾ ϬϾ ϬϾϱϢ ϩϽϩ ϟϩ ϩ ϬϤϘ ϩϽϩ ϬϽϪ ϩ Ϭ ϬϾϱϢϬϬϩϱϤϩϤϱϤϩϾ ϢϾ ϩ ϬϬϢϤϩϩϤ ϱϤϢϽ ϢϽϬ, ϱϤϢϽ ϩ ϬϬϢϤϩϩϤ ϱϤϢϽ ϢϽϬ, ϱϤϢϽ ϩ ϬϬϢϤϩϩϤ ϩϽϩ ϟϩ ϩ ϬϤϘ ϩϽϩ ϬϽϪ ϩ Ϭ ϬϾϱϢ: ϽϤϬ ϟϩ ϩ ϬϤϘ ϩϽϩ ϬϽϪ ϩ Ϭ ϬϾϱϢ ϩϽϩ

ⲥⲩⲛⲉⲧⲁⲓⲁⲩ ⲙⲙⲟ ⲛⲁⲓ. ⲡⲟⲧ ⲉⲃⲏⲡⲟⲗⲟ, ϩ ⲁⲛ ⲱⲟⲩⲟ; ⲁⲩⲱ ϩ ⲁⲛ ⲉ ⲱⲟⲩⲟ ⲙⲙⲟ ⲛⲓⲙⲉⲩⲟⲩⲥ: ⲁⲩⲱ ϩ ⲱⲁⲓ ⲛⲟ ⲣⲙⲛⲧⲟ ϫ ⲙⲡⲉⲧⲟ ϫⲁⲩ ϩ ⲁⲛ ϫ ⲟⲉⲓ ⲩⲁⲃⲏⲗⲱⲃⲉ, ⲧⲏ-ⲟⲉ, ⲁⲩⲱ ⲡⲟⲧ ⲁⲣⲉⲗⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ϩ ⲙⲡⲉⲧⲟ ϩⲱⲟ ⲁⲛⲟⲙⲓ ϫ ⲥⲩⲛⲉⲧⲁⲓⲁⲩ ⲙⲙⲟ ⲛⲁⲓ, ⲟⲩⲉⲉ ⲏⲓ ⲉ ⲁⲟⲟⲩⲧⲁⲙⲓ ⲙⲡⲟ ⲛⲉⲧⲉ ⲡⲉⲓ.

19. ⲁⲩⲱ ⲁⲣⲁϫ ⲏⲓ ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲟ ⲙⲡⲟ ⲛⲓⲟⲩⲇ, ϫⲁⲩ ϫ ⲗⲟⲩⲇ ⲛⲁⲓ ⲟⲉ ⲣⲙⲛⲧⲟ ⲫⲏⲟ ϫⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲧⲁⲇⲉ ϫ ⲙⲡⲉⲧⲁⲇⲉ ϫⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲉⲃⲟⲩⲉⲣⲙⲁⲇⲉ ⲫⲏⲟ, ⲣⲟⲩⲁⲅⲟⲩⲣⲉ ⲁⲩ ⲛⲓⲟⲩⲇ ⲧⲁⲗⲏⲗ ⲉⲃⲟ ϩⲁⲧ ⲣⲙⲛⲧⲟ ⲟⲉ ⲱⲡⲉ ϫⲁⲩ ⲟⲉⲓ ⲩⲁⲃⲏⲗ, ⲁⲩⲱ ⲱⲡⲉ ⲛⲓⲟⲩⲇ ⲧⲁⲇⲉ ⲙⲙⲟ ⲛⲁⲓ, ⲙⲛⲁ ⲫⲁⲣ ⲧⲁⲟⲟⲩⲟⲉⲉ ⲛⲓⲟⲩⲇ ⲧⲁⲇⲉ ⲣⲁⲓ ⲡⲁⲙⲟ ⲟⲉ, ⲁⲩⲱ ⲡⲁⲓ ⲛⲓⲟⲩⲇ ⲧⲁⲇⲉ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲟⲉⲓ ⲩⲁⲃⲏⲗ ⲉⲃⲟ

ԱՐԿ ԱԱՏ ՀԿԱՀՏՅՏ, ՀԿՃ ՏԷ ՊՅՆ ՂՅՀ ԱԱՏ ՏԷՏ ՆՀՏԿՏԿԱ, ՀԿՃ ՃՅԿՅ Ց ՓՕԱՌ ՑՕՏՂ, ՓԱՀՀ ՑՏԵՅԼ ԻՎԱՀԻԿՏ. ՀԿՃ ՏԷ ՃՅԿՅ Ց ՀՅԼ ԱԷ ՑԱՃ, Ց ՓՕԱՌ ԱԱԿ ԱԷ ԽԶՏՀՅՈՒ; ՀԿՃ ՏԷ ՏՀԿՕ Ց ՂՅՂՆ, ՓՏՌՕԿ ՀԿՕՕ ՀՏ, ՀԿՃ ՓՅՏ Ա ՃՏ ՂՏՅՏՏՀՂՂ; ՐՕՏ ՃՅՓՕՃՕ ՏԷՏ ԿԵ ԿՕ ՑՃԴ ՂՂ-ՃՅ, ՐՕՏ Ց ՆՕՏՃ ՀԿՃ Ց ՓՅՃՃՅՀՏ ՓՂՏ. ՃՍԿ ՓԿԵ ԱԱԿ ՓՏՌՕ, ՀԿՃ ՓՅ ՓՂՏ ՃՏՏՕ, ՓԿԵ ՓՂՏ Ա ՃՏՏՕ ՅԱԿ. ՃՀՀՐՕՃՕ, ՓՅՃՕԿ Ա ՀԿՕՕ ՅՅ ՂՂՏՏՀՂՂ; ԿԲ ՏԷ ՊՅՆ ՏՅ ՏԷՏ ԿԵ Ճ ՀԿՀՃՕՂ ՃՕՂ, ՅՃ Ց ՓՂՀՃ ԱԷ Ց ՆՕՏՃ, ՃՅՂՀՃՅ ԿՂ ԿՂՀ; ՐՕՏ ՏՀՃ ՃՅ ՓՅ ԿԵ ՀՂՀ Ճ ՑՃԴ ՃՏՏՕ; ՓՅ ՓՂՏ ՃՍԿ ՓԿԵ ԱԱՏ. ՅՏ, ՀԿՃ ՏԷՏ ՊՅՆ Ճ ՀԿՀՃ ՓՏՌՀ ՊՅՆ ՂՅՀ ՀՅՃՃՕ, ՀԿՃ Ճ ՀԿՀՃ, ՐՕՏ ՂՂ-ՀԿՀՃՕ ԱԷ ՃՏ; ՀԿՃ ԿՂ ՊՅՆ Ճ ՂՂՏ ԱՀՏ ՏՏ. ՀԿՃ ՃՕ ՕՂ ՏՅՏ ԼՀՂՃ, ՐՕՏ ՂՂ-ՀԿՀՃՕ ԱԷ ՃՏ: ՀԿՃ ՎՐ ՂՂ ՏՕ Ճ ՏՀՂ ԱԷ ՃՏ ՃՀՂՂՀ, ՑՃԴ ԱԱՂ ՃՅՁ ՏՏ ԱՏՏ Ճ ԲՕՃ ՏՂՂՓՏՃ, ՀԿՃ ՀՂ ՂՅՃՃ ԱԷ ՊՅՆ Ճ ՃՏՏՅՃ ՂՂ ՏՏՏՅ ՂՂ ՓՀՂՂՀՂՂ ՏՏ ՑՃԴ. ՅՏ, ՀԿՃ ՏԷՏ ՊՅՆ Ճ ՀԿՀՃ ՓՏՌՀ ՊՅՆ ՂՅՀ ՓՅՃՃՕ ՏԷ, ՅՂ, ՃՀՀՂՂՃ ՏՏ ՏԷՏ ՂՂՏՏՀՂՂ; ՏՀ ՏԷ ՊՅՆ ՏԷ ՏԷՏ ՂՂ Ճ ՑՃԴ ՃՏՏՕ; ՓՅ ՓՂՏ ՃՅՁ ՏՏ ՏԷՏ ՂՂ ՏՏՏՅ ՂՂ ՓՀՂՂՀՂՂ ՏՏ ՑՃԴ. ՅՏ, ՀԿՃ ՏԷՏ ՊՅՆ Ճ ՀԿՀՃ ՓՏՌՀ ՊՅՆ ՂՅՀ ՓՅՃՃՕ ՏԷ ՅՂ, ՃՀՀՂՂՃ, ՀԿՃ ՀՂ ՊՅՆ Ճ ՃՏՏՅՃ ՂՂ ՏՏՏՅ ՂՂ ՓՀՂՂՀՂՂ; ՓՅ ՓՂՏ ՃՅՁ ՏՏ ՏԷՏ ՂՂ ՏՏՏՅ ՂՂ ՓՀՂՂՀՂՂ

ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲥⲧⲁⲣⲭⲏⲥ, ⲟⲩ ⲓⲉ ⲱⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲥ ⲁ ⲫⲁⲣⲓ ⲥⲁϫⲓ ⲁⲉⲓ ⲥⲟⲩⲟ, ⲁⲩⲱ ⲗⲁⲫⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲁⲱⲉ ⲱⲉⲓⲣⲙⲟⲩ ⲫⲁⲛ ⲛⲟ ⲫⲁⲓ. ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲣⲟⲟⲩⲫ, ⲙⲁⲁⲩⲓⲉ ⲫⲁ ⲣⲗⲁⲩⲓⲧⲁⲓ ⲁⲱⲉ, ⲁⲩⲱ ⲩⲁⲗⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲓⲉ ⲏⲟ ⲫⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲥⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲱ, ϩ ⲁⲟ ⲏⲟ ⲫⲁⲣⲓ, ⲣⲟⲓ ⲁⲉⲓ ⲓⲉ ⲏⲙⲏ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲥ ⲫⲁ ⲫⲱⲓⲥⲧⲁⲓⲧⲁⲓ ⲏⲓ ⲁⲉⲓ ⲟⲓⲉ, ⲙⲁⲩⲏⲓ ⲫⲁ ⲫⲓⲉⲥⲧⲁ ⲁⲩⲱ, ⲁⲩⲱ ⲱⲓⲁ ⲫⲓⲉ ⲟⲣⲣⲱ ⲥⲉⲏⲟ, ⲣⲉϩⲁⲟ ⲫⲱⲁⲩⲏⲥ ⲁⲉⲓ ⲓⲉ ⲏⲟ ⲫⲁⲓ. Ⲯⲉ, ⲁⲉ ⲉⲓ ⲫⲓⲉⲥⲧⲁ ⲱⲓⲁ ⲫⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲫⲁⲣⲓ, ⲁⲩⲱ ⲟⲓ ⲁⲩⲏ ⲫⲓⲏ ⲥⲟⲟⲥⲟ ⲁⲉⲓⲱⲓⲏⲓ, ⲟⲩⲥⲏ ⲥⲏⲩⲏⲟ ⲫⲁⲣⲟⲟⲩ ⲁ ⲗⲓⲟⲏ ⲱⲉ Ⲱⲱⲫ, ⲁⲩⲱ ⲉ ⲥⲣⲥⲟ ⲁⲟⲟⲓⲫⲓⲛ ⲧⲟ ⲁⲉⲓ ⲱⲙⲧⲟⲩⲉ, ⲣⲧⲱⲟ ⲫⲱⲁⲩⲏⲥ ⲁⲉ ⲟⲙⲥⲏ ⲫⲟ ⲏⲩⲓⲟ ⲁ ⲧⲁⲗⲉⲉ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲓⲧⲉ ⲣⲟⲓ ⲁⲩⲁ, ⲁⲉⲏⲓ ⲉ ⲓⲉⲟ ⲱⲉ ⲣⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲫⲓⲏⲥⲏⲟⲏ, ⲫⲱⲓⲥ ⲓⲉ ⲁⲩⲱⲗⲱⲥ ⲧⲁⲟⲏⲟⲙⲏ. Ⲯⲉⲓⲣⲟⲓ, ⲱⲟ ⲉ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁⲩⲏ ⲓⲉ ⲛⲏ ⲁⲉ ⲛⲁ ⲫⲁⲣⲙ. Ⲱⲟ ⲉ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁⲩⲏ ⲱⲓⲁⲗⲓ, ⲟⲩ ⲓⲉ ⲱⲁⲓ; Ⲯⲉ, ⲱⲟ ⲉ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁⲩⲏ ⲫⲉⲓⲱⲱⲙⲓ ⲙⲁⲟ ⲁ ⲧⲁⲉⲥⲗⲧⲁⲓⲥ ⲱⲉ ⲟⲁⲙ, ⲁⲩⲁ ⲫⲁⲉⲓⲱⲓⲏ ⲁ ⲗⲁⲉⲓ ⲱⲉ Ⲱⲱⲫ, ⲁⲩⲁ ⲁ ⲫⲓⲣⲓ ⲱⲉ ⲁ ⲫⲟⲓⲏ Ⲱⲟⲥⲏ. Ⲯⲉ, ⲱⲟ ⲉ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁⲩⲏ ⲥⲁⲓ, ⲱⲁ ⲫⲁⲉ ⲫⲁⲥⲁⲉⲉⲫ, ⲁⲩⲁ ⲱⲁ ⲩⲁⲫ ⲏⲟ ⲟⲟⲓ. ⲁⲩⲁ ⲏⲓ ⲣⲁⲏ, ⲱⲟ ⲙⲁⲟ ⲟⲓ ⲯⲟⲉ ⲫⲟ ⲩⲓⲣⲟⲫⲓ, ⲁⲩⲁ ⲉⲓ ⲁⲙⲱⲫⲓⲓ ⲫⲉⲟⲟⲉ ⲱⲉ ⲁ ⲩⲓⲟⲓ ⲱⲉ Ⲱⲱⲫ. Ⲣⲟⲓ ⲫⲉⲫⲟⲓⲟⲫ, ⲫⲁ ⲯⲁⲩ ⲓⲉ ⲫⲓⲏⲓ ⲙⲧⲱⲏ ⲁ ⲫⲱⲫ, ⲫⲁⲫⲉⲟⲣⲱⲓ ⲏⲓ ⲱⲓⲯ ⲫⲓⲗⲱⲣⲫⲱⲏⲥ; ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲯⲁⲩ ⲓⲉ ⲫⲓⲏⲓ ⲙⲧⲱⲏ ⲉ ⲫⲱⲩⲁⲫⲓ ⲣⲫⲩⲫⲉⲟⲣⲙⲏ, ⲩⲓⲣⲟⲫⲓⲗⲉ ⲗⲱⲥⲩ ⲫⲁ ⲟⲱⲓ ⲣⲟⲓ.

4. Ⲱⲟ ⲉ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲯⲁⲩ ⲟⲱⲓ ⲯⲉ, ⲱⲁ ⲫⲱⲉ ⲫⲁⲫⲁⲫⲉⲫ ⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲱⲉ Ⲱⲱⲫ, ⲁⲩⲁ ⲱⲁ ⲩⲁⲫ ⲏⲟ ⲟⲟⲓ ⲱⲉ ⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲱⲉ Ⲱⲱⲫ, ⲣⲟⲓ ⲱⲁ ⲫⲱⲉ ⲫⲩⲙⲣ. Ⲣⲟⲓ ⲫⲫⲟⲓⲟⲫ, ⲯⲣⲯ ⲯⲱⲓ ⲁ ⲗⲟⲓⲫ Ⲱⲱⲫ; ϩ ⲱⲓⲏ ⲫⲓⲫ ⲙⲙⲁⲩⲟ ⲱⲉ ⲁ ⲩⲓⲟⲓ ⲱⲉ Ⲱⲱⲫ, ⲣⲟⲓ ⲫⲁ ⲫⲱⲉ ⲫⲩⲙⲣ. Ⲣⲟⲓ ⲫⲫⲟⲓⲟⲫ, ⲯⲣⲯ ⲯⲱⲓ ⲁ ⲗⲟⲓⲫ Ⲱⲱⲫ, ⲣⲟⲓ ⲫⲁ ⲯⲁⲩ ⲓⲉ ⲫⲓⲏⲓ ⲙⲧⲱⲏ ⲁ ⲫⲱⲫ, ⲫⲫⲫⲫⲫⲱⲥⲱ ⲓⲏ ⲱⲓⲯ ⲫⲗⲱⲣⲫⲱⲏⲥ; ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲯⲁⲩ ⲓⲉ ⲫⲓⲏⲓ ⲙⲧⲱⲏ ⲉ ⲫⲩⲙⲣ ⲣⲫⲩⲫⲉⲟⲣⲙⲏ, ⲩⲓⲣⲟⲫⲓⲗⲉ ⲗⲱⲥⲩ ⲫⲁ ⲟⲱⲓ ⲣⲟⲓ.

5. Ⲱⲟ ⲉ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲩⲣⲁⲩⲁⲓⲱⲉ, ⲯⲥⲗ ⲯ ⲗⲟⲓⲫ Ⲱⲱⲫ ⲱⲉ ⲫⲟⲯⲓⲯ; ⲣⲟⲓ ⲩⲁⲙⲁⲱⲯⲯⲁⲗⲁⲩⲁⲫⲓⲙ ⲁ ⲟⲁⲓ ⲗⲁⲙⲓⲩⲏ ⲃⲏ ⲟⲁⲩ ⲃⲫⲟ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲫⲁⲫⲉ ⲃⲉ ⲧⲟ ⲃⲉ, ⲯⲉ ⲱⲓⲏ ⲃⲫⲟⲩ ⲟⲁ; ⲩⲣⲉⲣⲩⲯⲁⲃⲓⲯⲉ, ⲁ ⲱⲓⲏ ⲃ ⲟⲙⲯⲫⲓⲣⲣⲫⲓ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ, ⲯⲥⲗ ⲯ ⲗⲟⲓⲫ Ⲱⲱⲫ, ⲓⲣ ⲯⲉ ⲱⲓⲏ ⲧⲟⲁⲗⲩⲩⲁ ⲁⲩⲁ ⲟⲙⲟ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ; ⲣⲟⲓ ⲟⲁⲩ ⲫⲁⲩ ⲁ ⲫⲉ ⲗⲱⲙ, ⲯⲥⲗ ⲯ ⲗⲟⲓⲫ Ⲱⲱⲫ ⲱⲉ Ⲯⲟⲯⲓⲯ.

6. Ⲉⲙⲁ ⲃⲁⲫⲟⲟⲓⲫ, ⲯⲉⲓ ⲃⲁⲓ ⲃ ⲟⲁⲩⲁ ⲁⲁ ⲯⲁⲩ ⲃⲉ, ⲫⲙⲁⲩ ⲁ ⲃⲁⲓ ⲧⲱⲟⲯⲟⲃⲫ ⲧⲟ ⲃⲟ ⲃ ⲟⲫⲫⲩⲣⲙⲯⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲟⲙⲙ ⲯⲁⲩ, ⲯⲁⲁ ⲁ ⲟⲉ ⲫⲁⲫⲁⲃⲫⲫⲓⲯⲉ ⲟⲁ ⲟⲙⲣⲃⲁⲩⲙⲯⲉ ⲫⲱⲉ ⲁ ⲫⲁⲃ ⲟⲫⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁ ⲫⲩⲙⲣⲁⲓⲙⲯⲉ ⲱⲉ ⲟⲁⲙ, ⲯⲁⲁ ⲁ ⲟⲉ ⲯⲁⲁ ⲟⲁ ⲫⲁⲃⲁ ⲁⲟⲙⲙ ⲯⲁⲩ ⲁ ⲟⲉ ⲯⲁⲁ ⲟⲁ ⲫⲁⲃⲁ ⲁⲟⲙⲙ ⲟⲁ ⲫⲁⲫⲁⲃⲫⲫⲓⲯⲉ ⲟⲁ ⲗⲟⲗⲟ, ⲫⲱⲉ ⲉⲓ ⲱⲉ ⲁ ⲫⲉⲃ ⲱⲉ ⲓⲉⲩⲁⲗ; ⲁⲩⲁ ⲟⲓⲃⲟ ⲯⲁⲁ ⲁ ⲟⲉ ⲫⲁⲫⲁⲃⲫⲫⲓⲯⲉ ⲁ ⲫⲁⲃ ⲟⲫⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟ, ⲩⲁⲟⲣⲁ, ⲁⲩⲁ ⲟⲓⲃⲟ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲯⲁⲁ ⲣⲉⲯⲁⲁⲧ, ⲯⲁⲁ ⲁ ⲱⲃⲉ ⲫⲁⲫⲁⲃⲫⲫⲓⲯⲉ ⲫⲱⲉ ⲁ ⲫⲁⲃ ⲟⲫⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ; ⲁⲩⲁ ⲯⲁⲁ ⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲱⲉ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ ⲃⲫⲉ ⲗⲓⲟⲏ ⲣⲟⲓⲗ ⲃⲏ ⲱⲉ ⲟⲁ ⲟⲉⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ. ⲁⲩⲁ ⲟⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲃⲁⲓ ⲫⲓⲏ ⲣⲟⲓⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁ ⲁⲩⲁ ⲱⲉ ⲁ ⲙⲓⲗ, ⲣⲟⲓ ⲃ ⲃⲁⲩⲁⲃⲙⲫⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ ⲯⲟⲉⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ, ⲫⲁⲓⲣ ⲯⲁⲁ ⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲱⲉ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ ⲃⲫⲉ ⲗⲓⲟⲏ ⲣⲟⲓⲗ ⲃⲏ ⲱⲉ ⲟⲁ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ. ⲁⲩⲁ ⲟⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲃⲁⲓ ⲫⲓⲏ ⲣⲟⲓⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁ ⲁⲩⲁ ⲱⲉ ⲁ ⲙⲓⲗ, ⲣⲟⲓ ⲃ ⲃⲁⲩⲁⲃⲙⲫⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ ⲯⲟⲉⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ, ⲫⲁⲓⲣ ⲯⲁⲁ ⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲱⲉ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ ⲃⲫⲉ ⲗⲓⲟⲏ ⲣⲟⲓⲗ ⲃⲏ ⲱⲉ ⲟⲁ ⲯⲟⲫⲉ ⲃⲉⲃ. Ⲉⲙⲁ ⲃⲁⲫⲟⲟⲓⲫ ⲟⲁ ⲱⲙⲓⲫ ⲃⲁⲓ ⲫⲓⲏ ⲣⲟⲓⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁ ⲁⲩⲁ ⲱⲉ ⲁ ⲙⲓⲗ, ⲣⲟⲓ ⲃ ⲃⲁⲩⲁⲃⲙⲫⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ ⲯⲟⲉⲗ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ, ⲯⲥⲗ ⲯ ⲗⲟⲓⲫ Ⲱⲱⲫ; O ⲣⲟⲓⲉ, ⲯⲉ ⲃⲁⲓ ⲫⲉⲃ ⲃ ⲃⲁⲩⲁ; ⲁⲩⲁ ⲏⲓ ⲃⲁⲓ ⲧⲱⲟⲯⲟⲃⲫ ⲣⲟⲓⲗ ⲣⲫⲁⲃ ⲁ ⲩⲓⲟⲃ, ⲟⲁⲩ ⲉⲏⲃⲙⲁⲏ ⲟⲙⲣⲃⲁⲩⲙⲯⲉ ⲁⲟⲙⲙ. ⲁⲩⲁ ⲫⲱⲁⲏ ⲗⲁⲏⲟ ⲯⲉ ⲁ ⲩⲓⲟⲃ ⲣⲟⲓ ⲁ ⲃⲁⲩⲁ ⲫⲱⲓⲥ ⲯⲉ ⲫⲁⲃⲁⲃ ⲣⲫⲁⲃ ⲯⲁⲃ? Ⲯⲉ, ⲫⲱⲁⲏ ⲃⲟ ⲁ ⲩⲁⲫⲁⲃⲫⲫⲓⲯⲉ ⲟⲁⲩ? Ⲃⲟ ⲯⲉ ⲫⲁⲃⲁⲃⲫⲫⲓⲯⲉ ⲁ ⲧⲱⲫⲃⲫⲫⲓⲯⲉ, ⲁⲩⲁ ⲁ ⲗⲉⲃⲙⲏⲃ, ⲁⲩⲁ ⲁ ⲗⲉⲩⲏⲃ ⲱⲉ ⲁ ⲩⲓⲟⲃ, ⲁⲩⲁ ⲯⲉⲓ ⲃⲏⲏⲙⲏⲙⲁⲃ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲟⲁ, ⲏⲓ ⲃⲏⲏⲙⲏⲙ ⲣⲟⲓⲗ ⲃⲙⲁⲩⲟⲃⲙⲫⲙⲁ ⲙⲁⲟ ⲫⲓⲫ ⲁ ⲩⲓⲟⲃ?

7. Ո՞Ր Հաւատաւոր, բաւ Ր ենդրդեալ Ը Գիտէ, ցան եհաւկոյ ամբաւհարկո՞ղ ղեղո՞ւ? կե; ամո Ր բաւ ամուեղ Ըհաշ, հոմ բաւ բեղաւ Ըհաշ, հոմ բաւ կաղ ճօղ ղե ենդրդեալ Ըհաշ. Ամո ընդեօնը, ֆ աուն ենդղուկ օն Ըճե Լուռե ՀՀաղ ՈՓե օկ բաւճ; բօե ֆ Ը Նօեե բաւ կաղ բուեամկ ցե ղեղո՞ւ. Ծե բօն, Ըհղ ՃՈՒ ճԷ ը ընճեն, ող բաւ ամՀ ը ընճեն, հոմ ող կաճ բո ՃՈՒ ընճեն. Բաւ Ր ուղեկոճ ը ընճեն, ճԷԷ ող ԱՒԷ ընե Ը Գիտէ? կո Ր կաղ Ըհղ Ըէե ընե ՃՈՒ կեՃՈՒկոճ Ըհկ ԱՒԿ? կո Ր կաղ Ըհղ ֆ Ը Նօեե Ռօե Ա֊ճե ենաւ Ր բաւ ամուեղ Ըհաշ ղե ՃՈՒ ենդրդեալ Ը Ըհղ ֆ ենդրդեալ Ռօե բօ ընե ե ՃՈՒկ Ը ճուե ող Ը ճԷ; հոմ Ըհղ ֆ ենօն ող Ը բաւճ ՀՃՈՒ, հոմ ող Ը ՄՒԼ ընճեն; հոմ ֆ ընող ԲՕկԼ ղե ԱՒԿԼ ՄՒԼ ղե Ը ՄՒԼ? Բաւե Ր բաւ ամուեղ Ը ղե ՃՈՒ ենդրդեալ Ը Ըհղ ֆ ենդրդեալ ՌՕե բօ ընե ե ՃՈՒկ Ը ճուե ող Ը ճԷ; հոմ Ըհղ ֆ ենդրդեալ Ռօե բօ ընե ե ՃՈՒկ Ը ճուե ող Ը ճԷ; հոմ Ըհղ ֆ ենդրդեալ Ռօե բօ ընե ե ՃՈՒկ Ը ճուե ող Ը ճԷ.

9. Հոմ ող ընՀ ՈՒՀ ղօ ղեՃԷ Ըհղ Ը Գիտե ընՀ բաւ Ը ԱՒԿԼ ՃՈՒ Ը Կաբաւղե, հոմ Ը Կաբաւղե ընՀ բաւ Ը ԱՒԿԼ ՃՈՒ Ը Գիտե, հոմ Ը Կաբաւղե հոմ Ը Գիտե ընՀ բաւ Ը ԱՒԿԼ ՃՈՒ Ը ՆԱՃԷ ղեՃԷ ՃՈՒ ԽեՃՀՀՈՒ; հոմ Ը ՆԱՃԷ ղեՃԷ ՃՈՒ ԽեՃՀՀՈՒ ընՀ բաւ Ը ԱՒԿԼ ՃՈՒ Ը Կաբաւղե ՀոմՀ Ը Գիտե.

10. Հոմ ող ընՀ ՈՒՀ ղօ ղեՃԷ Ըհղ ՃՈՒ Ըէե ՃՈՒ Ը ՌՃԷ ՃՈՒ ԽեՃՀՀՈՒ, ընՀ Ը ՈՒՀԸհղ բօՈ ԿՈՒՈ Ը ՆՀՈՃ ՃՈՒ Ըէե ղեՃԷՀՈՒԿՈՒ; հոմ ցե ԱՒԿԼ ՈՒՃԷ ընՀ Ը ՈՒՀԸհղ ող ԱՒԿ. Հոմ ֆ ՄՒՆ ՈՕ ԿՈՒՈ Ըհղ Ըհղ բՀՈ ՀՈՒՀՈՒ ցե ԱՒԿԼ Հոմ ՀՈՒՀՈՒ ցե ղեՃԷ, ՌՕ ըէե ՃՈՒ Ը ՌՃԷ ՃՈՒ ԽեՃՀՀՈՒ, Ըհղ Ը ՀՃ ՃԷ; Ըհղ ֆ ՈՒՀԸհղ ՀՈՒՀՈՒ Ը ՆՀՈՃ ՃՈՒ Ըէե ղեՃԷՀՈՒԿՈՒ; հոմ ող ԱՒԿԼ ՈՒՃԷ ընՀ Ը ՈՒՀԸհղ ող ԱՒԿ. Բօե ՀՈՒՀՈՒ, ֆ ՃՀ ԿՈՒՈ ՎՕ, Ըհղ ՃՀ ցաՀ Ը Գիաղաւղե ՃՈՒ ՀՈՒՀՈՒ ՀՈՒՀՈՒ ՃՈՒ Ը Գիաղաւղե ՌՕ ՀՈՒՀՈՒ ՀՈՒՀՈՒ ՃՈՒ Ը Գիաղաւղե ՃՈՒ

ⲧⲁⲗⲓⲗⲁⲓⲁ, ⲉⲧ ϫ ⲱⲣⲉⲥⲟⲩⲣⲁⲛⲁ ⲧⲁⲗⲏⲗ ⲁⲉ ϫ ⲛⲟⲩⲧⲉ; ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲟⲩⲙⲁⲓ ⲁⲉ ϫ ϥⲓⲟⲉ ⲁⲉ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲧⲁⲗⲏⲗ ⲁⲓⲁ, ⲇⲁⲓ ⲃ ⲟⲩⲃⲏⲓ ⲙⲡ; ⲣⲟⲩ ϫ ⲛⲟⲩⲧⲉ ⲱⲣⲉⲥⲟⲩⲣⲁⲛⲁⲗ ⲙⲁⲓ ⲛⲓⲙ, ⲥⲉⲃⲉ ⲛⲓ ⲃ ⲙⲁⲓ ϫⲣⲁ ϫⲁⲓ ⲧⲁⲗⲏⲗ ⲁⲓⲁ ⲁⲩⲱ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲛⲓ ⲫⲓⲛⲓ ⲙ̀ⲡⲓⲥⲁ, ⲫⲁ ⲛⲓ ϫ ⲫⲟⲩⲣ ⲙⲁⲓ ⲁⲉ ϯⲉⲓⲁⲗ.

12. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ, ⲟ ⲙⲁⲣⲁ ⲧⲓⲁⲣⲣⲁⲥⲁ ⲥⲁⲣⲉⲫⲁⲓⲁ ⲥⲟⲟⲩ ⲟⲩⲛⲁⲥⲙⲏⲛⲓ ϫ ϥⲓⲟⲉ ⲁⲩⲱ ϫ ϥⲁⲛⲁⲁⲓⲁ. ⲣⲟⲩ ⲉⲣⲁⲗⲏ ϫ ⲙⲁⲣⲁ ⲁⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲟ ⲫⲁⲓⲥ ⲁⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲛ̀ⲧⲉ ⲙⲁⲣⲁ ⲥⲁⲣⲉⲫⲁⲓⲁ ⲁⲩⲱ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲙⲡⲓⲙⲟ ϫ ϥⲁⲛⲁⲁⲓⲁ, ⲁⲩⲱ ⲥⲟⲟⲩ ⲙⲁ ⲁⲁⲱⲛ ⲙⲡⲓⲙⲟ ϫ ⲛⲟⲩⲧⲉ, ϫⲉⲥ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲥⲁⲓⲱⲛ ⲙⲡⲓⲙⲟ ϫ ⲙⲁⲣⲁⲃⲁ ⲫⲱⲓⲥ ⲉⲣⲁ ⲫⲏⲓ; ⲁⲩⲱ ϫⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲥⲁⲓⲱⲛ ⲱⲁⲓⲱ ϫ ⲫⲟⲩⲣ ⲣⲟⲩⲓ ⲙⲡⲓⲙⲟ ϫ ⲧⲁϫⲟⲙⲓⲛⲁ ⲁⲉ ⲉⲣⲁ ⲥⲟⲟⲩ. ⲁⲩⲱ ϫⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁϫⲟⲙⲓⲛⲁ ⲁⲉ ⲉⲣⲁ ⲥⲟⲟⲩ ⲛⲟ ⲟⲩⲛⲁⲥⲙⲏⲛⲓ ⲙⲁ, ⲫⲁ ϫⲁⲩ ⲱⲁ ⲟⲉⲟ ⲃⲁ ⲣⲉⲙⲁ ⲭⲁⲧⲟⲥⲁⲗⲁⲟ, ⲁⲩⲱ ϫⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲉⲣⲁ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ. ⲁⲩⲱ ϫ Ⲱⲥⲃⲧⲁⲗ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ϫⲁⲓⲙⲓ ⲛⲁⲓ; ⲫⲱⲉⲣⲣⲟⲩ, ⲁⲉ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲣⲉⲛⲁⲩⲱ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲥⲟ ⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲃⲁ, ⲫⲱⲓⲥ ⲁⲁⲁ ⲫⲁ ⲁⲁⲓⲙⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲉⲣⲁ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲛⲁⲓ ⲇⲁⲓ ⲛⲉ ⲧⲁⲥⲱⲱⲛⲓ; ⲣⲟⲩ ⲛⲉ ⲇⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲣⲉⲛⲁⲩⲱ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲃⲁ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲛⲁⲓ ⲇⲁⲓ ⲛⲉ ⲧⲁⲥⲱⲱⲛⲓ; ⲣⲟⲩ ⲛⲉ ⲇⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲣⲉⲛⲁⲩⲱ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲃⲁ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ: ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲁⲁⲓⲙⲓ ⲥⲁⲣⲉⲫⲁⲓⲁ-ⲉⲧⲙⲁⲩ ⲇⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲉ ⲁⲁⲓⲙⲓ ⲛⲁⲓ, ⲥⲉⲃⲉ ⲛⲉ ⲇⲁⲓ ⲃ ⲃ ⲫⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲙⲡⲓⲙⲟ.

13. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲇⲁⲓ ⲱⲁⲓⲱ ⲁⲉ ⲁⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛ ϥⲓⲟⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲉⲣⲁ ⲥⲟⲟⲩ ⲙⲁⲣⲁ ⲁⲩⲱ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲙⲡⲓⲙⲟ ⲛ̀ⲧⲉ Ⲱⲥⲃⲁ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲇⲁⲓ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲙⲡⲓⲙⲟ ⲱⲁⲓⲱ ⲙ̀ⲡⲓⲥⲁ ⲛ̀ⲧⲉ ⲗⲁⲙⲁ ⲛ ⲣⲉⲥ ⲁⲉ ⲛ ⲗⲁⲩⲟ; ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲁⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲱⲱⲛⲓ ⲛ̀ⲧⲉ Ⲱⲥⲃⲁ, ⲇⲁⲓ ⲟⲩⲥⲟ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲙⲡⲓⲙⲟ.

14. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲇⲁⲓ ⲱⲁⲓⲱ ⲁⲉ ⲁⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲛⲟⲩⲧⲉ Ⲱⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓ ⲟⲙⲟⲩⲛⲟⲩ ⲫⲓⲁ ⲙⲙⲁⲟ, ⲁⲉⲙⲁ ⲟⲩ ⲛⲉⲃⲣⲱⲛ, ⲟⲩⲛⲁⲃⲏⲗⲉⲃ, ⲁⲣⲙⲉ, ⲁⲩⲱ ⲧⲁⲗⲏ, ⲧⲱ ⲃⲏⲓⲛ ⲁⲃⲃⲁ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣⲟⲩⲉⲃⲣⲱ ⲙⲉ ⲫⲓⲁ ⲧⲁⲗⲏ ⲗⲁⲙⲁ ⲛ ⲣⲉⲥ. ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲥⲁⲣⲉⲫⲁⲓⲁ ⲇⲁⲓ ⲛ ⲛⲟⲩⲧⲉ Ⲱⲥⲃⲁ ⲥⲁⲣⲟ ⲛ ⲧⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲧⲁⲗⲏ ⲙⲡⲓⲙⲟ ⲛ̀ⲧⲉ ⲫⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲃⲁⲗⲉⲃⲁⲗ ⲙⲡⲓⲙⲟ ⲛ̀ⲧⲉ ⲱⲁⲓⲱ ⲙ̀ⲡⲓⲥⲁ ⲛ̀ⲧⲉ ⲗⲁⲙⲁ ⲛ ⲣⲉⲥ ⲁⲉ ⲛ ⲗⲁⲩⲟ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲣⲉⲛⲁⲩⲱ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓ ⲟⲟⲩ ⲉ ⲫⲓⲉⲓ ⲙⲓⲫⲓⲥⲓⲛ ⲛ̀ⲧⲉ ⲗⲁⲙⲁ ⲛ ⲣⲉⲥ ⲁⲉ ⲛ ⲗⲁⲩⲟ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱⲣⲡ ⲙⲁⲓ ⲫⲁ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ: ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲙⲁⲓ ⲥⲁⲣⲉⲫⲁⲓⲁ ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲙⲁⲓ ⲧⲁⲗⲏ ⲁⲓⲁ ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱⲣⲡ ⲙⲁⲓ ⲫⲁ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲉⲣⲁ ⲫⲏⲓ, ⲁⲗⲗⲁ ⲉⲑⲏⲓ ⲓⲣ ⲛⲓ ⲥⲟ ⲙ ⲛⲁⲓ ⲫⲁ ⲟⲙⲥⲱ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲉⲣⲁ ⲫⲏⲓ, ⲁⲉ, ⲁⲑⲏ ⲓⲣ ⲛⲓ ⲥⲟ ⲙ ⲛⲁⲓ ⲫⲁ ⲟⲙⲥⲱ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲉⲣⲁ ⲫⲏⲓ ⲙⲡⲉ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲧⲁⲥⲁⲩⲟⲩⲣ ⲙⲁⲩⲟ ϫ ϩⲱⲗⲁⲩ ⲁⲁ ⲣⲉⲛⲁⲩⲱ ⲁⲁ ⲭⲁⲉⲙⲉ Ⲱⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓ ⲟⲟⲩ ⲉ ⲫⲓⲉⲓ ⲙⲓⲫⲓⲥⲓⲛ ⲛ̀ⲧⲉ ⲗⲁⲙⲁ ⲛ ⲣⲉⲥ ⲁⲉ ⲛ ⲗⲁⲩⲟ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱⲣⲡ ⲙⲁⲓ ⲫⲁ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ: ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲙⲁⲓ ⲥⲁⲣⲉⲫⲁⲓⲁ ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲙⲁⲓ ⲧⲁⲗⲏ ⲁⲓⲁ ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱⲣⲡ ⲙⲁⲓ ⲫⲁ ⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲙⲁⲛⲓ ⲁⲁ ϫ ϥⲓⲟⲉ ⲫⲱⲓⲥ ⲉⲣⲁ ⲫⲏⲓ, ⲁⲗⲗⲁ ⲉⲑⲏⲓ

CAPUT XIII.

1. Καὶ κβ ὁ, κἀφρ, ὀεῳ νη καὶ καὶ ωε ογ ηιεμρεσκαιν μαιω ΑΘ, ογ ΒΘΟΥΡΩΒ ΒΥΑΣ-
ναι. Καὶ ὁ ΘΑΥΗΛΙ ναι ΒΜΟ Ε ρτω ΕΙΗΘ, ϥωκ ὁ ηο ΟΥΣΘΙ ΒΟΤΟΥ ωρο ηω ΝΘΒΣ: κα-
ΒΥΑΙ ΘΑΥΗ ὁ ναι ΒΜΟ Ε ρτω ωε ϧ ωμτΒΘ ωε ογ ΒΙΘΥΣΑΙ ϧεΘΟΥΡΒ. Ϥωεκρτω ϧ ΕΙΗΘ
ϥωκ ὁ κνε ναιηι ΒΥΡΣΘΖΙ ογ, ΒΣΒ νι Ε Ε ρτω ωμτΒΘ ϥωκ ὁ ΟΥΣΘΙ ΒΟΤΘΩ, ΘΥΗΒΜΕΥΗΘΗ
ϧ ΒΜΘΝΤΕΗΗ ωε Ωτϣϩϩ; ϥωεκρτω ὁ ΠΑΙ ΒΟΤΘΩ ΜΑΙΩ ΑΘ ΝΙΕΥΗΘΗ, ΝΘΘΤΘΒΗΗ ηω ϧ ΝΙΕΗ-
ΗΑΒ ωε ογ ηιεμρεσκαιν. Ρογ ογ ΒΟΥ ΒΘΟΥΡΩΒ ΤΗ ΝΙΕΥΗΑΒ: ρογ ΕΡΝΑΙ ϧΥΒ ΟΥΗΑΙ
ΘΜΤ ϧ ΝΟΤΘ Ωωθ ωμτω ΝΘΠΜ ϧ ΕΥΒΘΜΤΗΗ ωε ΟΥΗΑ. Ρογ ϧ ΝΟΤΘ Ωωθ ΘΨΕΡΝΙ ΝΗΗ
ΜΑΙΩ ϧ ΜΘΝΤΕΒΤΝΗΒΘΗΗ: ρογ ΨΘ ΒΤΘΘΟΥΡΙ ΜΑΙΩ ΟΥΗΑ ΝΘΘΤΘΒΗΗ ηω ΧΕΘ ΝΜΘΩΜΣ, ΜΑΙΩ
ΧΕΘ ΜΘΝΤΕΒΤΝΗΒΘΗΗ. Ϥωεκρτω ὁ ωαθ ϧΝΗ Α ΒΘΘ ΨΕΘΕΜΕΒΘ ϧΝΗ ὁ ϧ ΕΘ ΒΤΘΟΟΥΗ ΜΑΙΩ
ΑΘ, ΩΜΨΒΜΕΥΗΘΗ ϧΝΗ ΝΙΕΥΗΡΝΗ ϥωεκ ϧ ΝΟΤΘ ΒΟΘ ΜΑΙΩ ΟΘ, ϧΝΗ ΒΘΘ ΒΝΤΝΗΒΘ ϧ ΝΜΘ ωε
Ωωθ, ϥωεκ ΒΘΘ ΝΘΘΩ ΝΘΘΕ ϧ ΒΨΗΘ ωε ϧ ωμτΒΘ.

2. Καὶ κβ ιϧ ϧ ΝΜΘ ωε Ωωθ, ϥΘ ΒΘΨΗ ϥΟΥΗ, ΒΘΘ ϥΘ ΨΘΒ ΤΘ Ε ΒΝΤΝΗΒΘ ϥΘ
ωΘΟΥΘ, ΤΘ ΡΘΡΟΥΗ ΟΥ ϯΔΙΟΡΨΝΘ, Ο ϧΝΗ, ϥΘ ΟΥΟ ΟΟΥ ΨΘΒ ϥΘ ωΘ, ΒΘΨΗ ΜΨΘΟΥΗ, ΤΘ
Ε ΒΝΤΝΗΒΘ, ΝΕ, ΘΘΨ ΒΘ ωΘΟΥΘ. Καὶ κβ, ὁ ωΘΒ ΘΘΩ ωε ΝΘ, ογ ΒΘΟΥΡΩΒ ΒΥΑΣΝΗΗ,
ϥωεκρτω ϧ ΝΜΘ ωε Ωωθ ΒΘΘ ΡΘΡΟΥΗ ΟΥ ϯΔΙΟΡΨΝΘ ΤΗ ΒΘΨΗ ΒΝΤΝΗΒΘ ϥΘ ωΘΟΥΘ? Ψο
Α ΨΗΗ ΝΝΗ ϥΘ ωωε ϥΟΥΗ? Ειμι ΨΗΗΜΜΟΝΝΤΗΗΒΘΗΗ ϥΘ ΒΘΨΗ ϥΟΥΗ, ϥΘ ΠΟΑΙ ΜΑΙΩ ϧ
ΟΥΒΘΨΗΗ ωε ΟΥΗΑ, ΝΗΗ ΧΘΟΟΥΘΗΗ ΤΘ Ε ΡΝΑΘ, ϥΘ ΨΗΘΒΝΤΑΙ ΨΗΘΩΜΨΕ ΒΘΡΟΥΕ ϧ ΡΘΝΕ, ΨΗΗ
ΒΜΘΗΜΘΝΕΑΙ ΜΑΙΩ ϧ ΡΘΝΕ ΝΗΗ ΘΨ ΜΘΝ Ε ΟΘΟΒΒΜΘΗΗ ΜΑΙΩ ΨΘ ΤΗ ΩΘΟΥΗ ΨΘ ΩΜΟΥΗΗ-
ΟΥΗΗΘ; ϥωεκρτω, ΘΡΝΑΙ ϥΘ ωωε ΒΝΤΝΗΒΘΗΗ ΜΨΗ ωΘΟΥΘ, ϧ ϥΟΥΗ Ωωθ ΒΘΘΜΨΒΜΕΥΗΘΗ ΜΑΙΩ
ΨΘ ΤΗ ϧ ΡΟΑΘ ωε Ε ΘΙΡΕ. Καὶ κβ ΧΟΟΥΗ: ΤΗ ΠΟΑΙ ΜΑΙΩ ϧ ΟΥΒΘΨΗΗ ωε ΟΥΗΑ ϧ ΘΜΤΕΒΤΝΗ-
ωε ϧ ΤΘΙ, Καὶ κβ ΗΑΨΟΥΗΒ ωε ϧ ΟΘΥ, ΘΨ ϥωεκ ΧΕ ΒΑΘ ΜΑΙΩΤ, ϥΘ ϥΨΘΗΗ ΘΜΗ ϧ ΑΘΟ-
ΧΟΟΥΗ ΒΘΟΡΟΥ ΟΥΑΧ. Καὶ κβ ΘΧΘ ΜΑΙΩ ϧ ΟΥΒΘΨΗΗ ωε ΟΥΗΑ, Ρωιο ΧΕ ΟΘ. Ϥωεκρτω,
ΘΨ ΒΘΟΥΡΩΒ ΒΥΑΣΝΗΗ, ΘΟΥΗ ωΘ Ρωιο Ϥ̀ΘΟΥΒ, ΧΕΕ ωΘ ΠΟΑΙ Ε ωΙΟΥΗ ΤΘ ΘΟΟ ϧ ΟΥΟΥΗΒ-
ΟΥΗΗΘ ωε ϧ ΡΘΧΑΙ? Καὶ κβ ϧ ΡΘΧΑΙ ΧΑΙ, ϯΘΛΙΛΑΙΟΥ Α, ϯΘΛΙΛΑΙΟΥ Α, ΚΑΒ Ε ΒΝΤΝΗΒΘΗΗ ΝΗ
ϧ ΝΙΕΥ ωε ΘΨ ΒΘΟΥΡΩΒ ϢΟΥΗ. Καὶ κβ ΘΙΧΟ, ϧ ϭωΝΒ ωε ϧ ϢΟΥΗ ΘΘΟ ΜΑΙΩ ΟΘ, ΧΕΕΝΙ, Ψ̀Θ
ΧΕΕΝΙ ΝΗ ΨΘ ΒΘΟΥΡΩΒ ΤΗ ΘΨ ΝΙΕΥ, ΤΘ ΨΗΘ ΜΑΙΩΤ ϧ ΡΘΧΑΙ ΘΨΘ ϧ ΨΟΥΗ ΩΟΧΙ, ΝΑΩ ΜΑΙΩ ΟΘ;
ϥωεκρτω ΡΜΑΙ ΟΘ, ΔΗΛΟ ΘΒΟ ϧ ΕΥΗΘ ϥωεκ Α ΡΜΑΙ ΡΜΑΙ ΜΑΙΩ ΑΘΟ ΟΘ ΘΒΟ. Ϥωεκρτω, ΘΨ ΒΘΟΥΡΩΒ ΒΥΑΣ-
ΝΗΗ, ϧ ΗΟ ΧΑΙ ΗΡ Α ΠΑΙ ΡΜΑΙ ϧ ϢΟΥΗ ΜΑΙΩ ΡΜΑΙ ΜΑΙΩΤΑΙΩΤΑΙ ΜΘ ΡΘΒΗΙ, ΝΑΩΜΑΙ ΗΟ ΡΜΑΙΩΟΥΑΙΩΤΑΙ,
ΔΗΛΟ ΗΟ ΘΘΟΧΑΙΟΜΑ ΘΘΡΟΥΘ Ωωθ, ΘΜΑ ΜΑΙΩ ΨΘΜΑ ΗΟΜΑΙΗΜΑΙ ΜΘ ΑΟΑ ϢΗΗΘ, ΜΑΗ-
ΝΑΒΑΙΗΗ ΜΑΙΩ ϧ ΡΘΧΑΙ, ΧΑΙ Α ΔΘ ΜΑΙΗΗΗ ΝΑΩ ΝΘΩ ΜΑΙΩ ΑΘ ϧ ΧΗΗ ΜΘ ΩΤΑΒΤΗ, ΘΒΑ ΒΝΤ-
ΝΗΒΘ: ᾺΕ, ΘΒ ΡΜΑΙΟΗΗ ΑΟΑ ΝΟΥΘΩ ΔΗΛΟ ΑΟΑ ΘΘΟΧΑΙΟΜΑ ΘΒΑ ΜΑΙΩ ϧ ΜΟΥΗ, ΧΟΟΥΟΗΒΗΗ ΝΑΩ
ΡΜΑΙ; ΒΘΟΥΟΒ ΧΑΙ ΠΑΙ Α ΨΟΒΘΘΕ ϧ ϢΟΥΗ Ωοτι; ᾺΕ, ΧΑΙ ΩΜΨΑΙ ϧ ΒΝΤΝΗΒΘΗΗ ΜΘ
ΡΜΑΙ ΔΗΛΟ ΜΘ ϧ ϢΟΥΗ Ωοτι; ΔΗΛΟ ΧΑΙ ΩΜΨ Α ΨΟΒΘΘΕ ΜΨΗ ϧ ΝΑΗ ΜΘ ΕΗΧΟΜΘ, ΔΗΛΟ ΒΘΟ
ΝΑΣΕΘΡΘΜ ΜΑΙΩ ϧ ϢΟΥΗ ΜΨΗ ΜΘ ΨΘΒΗΗΑΙ.

3. Ειμι, ΒΘΨΟΟΝΔ, ΘΒ ΒΘΟΥΡΩΒ ΒΥΑΣΝΗΗ, ΧΑΣ ΘΕΩ ϧ ΘΨΗΒ ΜΘ ϧ ΘΧΗ ΜΑΙΩ ΘΘ,
ΒΘΨΗ, ΘΡΝΑΙ Α ΡΜΘ ΕΘΟΛΗΗΒΤΗ ΜΘ ΑΟΑ ΘΨΗΒ, ΔΗΛΟ ΜΑΗΗΒΘΝ ΜΑΙΩ ϧ ΡΘΧΑΙ ΧΑΙ Α ΔΘ
ΜΑΙΗΗΗ ΝΑΩ ΘΘΟ ΘΒ ΘΜΘΗΗΒΤΗΒΘΗΗ, ΒΘ ϧ ΕΝΙΕΥΗΘΗ ΜΘ ΜΟΥΗΑΙ, ΔΗΛΟ ΡΜΘ ΨΘΒΘΘΕ ϧ ΕΝ-

ψυχὴν μὲν ῥᾷστ᾽ ἀνὴρ μὲν ὁ Φοῖνιξ Θώκτης, ἀνὴρ ὃν ἡμεῖς ἐζῳόμεν πάλαι ὁ κύων ὑμῖν, ἀεί, ἀσκὶ πάντα ὁ ἀνὴρ μὲν ἐκτάνυσε, ἀνὴρ ὀρυμαὶ χάλκεα δηρὸν ἀϊόντ᾽ ἐσ, ἐπ᾽ ἄκρῃ δὲ ἐπὶ ἐλαυνέτ᾽ ῥοὸν ἀΐδι, χαλεπὸν δ᾽ ἐπὶ ἐλαυνέτ᾽ ἐσ.

4. Ἀνὴρ δ᾽ ἡμῖν ὁ ἐκεῖθε ῥέπων ὁ Φοῖνιξ, ἐξεύρ, Ἀΐ, ὁ πάντας μὲν ἐσ ἐλαύνομεν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ῥεῖ᾽ ῥῆγμα. Ἐπ᾽ ἀλλ᾽ ἀνὴρ ἀκάτοιϝιν ἀϊ ὁ ἀνὴρ, ὁ ἐσε᾽ ὃν᾽ ἐ ἐσεῖσε. Ἀνὴρ κἀ, ἐσ ἐλαύνομεν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ, ἀ κἀ ἐπ᾽ ἀλλ᾽, ἀλλ᾽ ὑπὸ ἀνὴρ ἀκάτοιϝιν ἀϊ ὁ ἀνὴρ, ἀνὴ ῥαπτο-ὑπ᾽ ὁ ἀφθίτοιϝιν μὲν ὁ ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὁ ὑπὸ ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε; ἔπειτ᾽ ἐρέω, ἀϊ ὁ ἐπ᾽ ἀνὴρ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἀλλ᾽ ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε, ἐπ᾽ ἀνὴρ ἀλλ᾽ ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε, ἐπ᾽ ἀνὴρ ἀλλ᾽ ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε: ῥέπ᾽, ῥέπ᾽ ἀγὲ ἀϊϊὸς ἔνδ᾽ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἐσ ἐλαύνομεν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἀλλ᾽ ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε. Ῥέπ᾽ ἀ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ, ἀϊ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε ἀ ἀνὴρ ἀνὴρ. Ῥέπ᾽ ἀ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ, ἀϊ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε ἀ ἀνὴρ ἀνὴρ. Ἀνὴρ ἀνὴρ ἀκάτοιϝιν ἐ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἐπ᾽ ἀκτὴν ἀνὴρ ἐ ἐσεῖσε ἀ ἀνὴρ

ⴼⵍⴰⵜⵜⴰⵙ, ⵅⵓ ⵜⵔⵏⵉⵜ ⴰ ⴼⵍⴰ ⵜⵜⵓⵙⵓⵅ ⵅⵓⵣ ⵡⵔⵜⵓⵏ, ⵉⴼ ⵔ ⵙⵅⵍⵉ ⵅⵓⵙⵙⵓⵏⵜⵙⵅⵓ ⵅⵓⵣ, ⵏ ⵡⵉⵏ ⵓ ⵜⵜⵙⵙⵓⵙ ⵔ ⵜⵜⵓⵙ ⵅⵍⵉ, ⵅⵙⵅⵉⵔⵜ ⵙⵙ ⵔ ⵅⵍⵉ; ⴼⵍⴰⵜⵜⴰⵙ, ⵔ ⵜⵜ ⵅⵍⵉ ⵜⵜⵓⵍⵉ ⵜⵅⵓⵙ ⵅ ⵍⵄⵏ, ⵓⵔⵏ ⵉⵔⵜⵜⵏ ⵍⵍⵉⵜⵜ ⵏⵅ ⵅ ⵜⵜⵓⵜⵙ. ⵒⵙⵜ ⵜⵜⵅⵉⵙⵓⵜ, ⵅⵙⵍⵍⵉ ⵃ ⵜⵜ ⵙⵅⵓⵙ ⵔⵙⵙ, ⵅⵔⵏ ⵏⵅ ⵔ ⵡⵉⵏ ⵅⵍⵉⵍⵍⵉⵜ ⵏⵅ ⵅⵔ ⵣⵜ ⵅ ⵣⵜ, ⵅⵍⵉⵙ ⵅⵜⵜⵙⵜⵜ ⵅ ⴼⵙⵏⵜ ⵙⵙⵜⵜ, ⵅⵔⵏ ⵏⵅ ⵔ ⵜⵜⵓⵜⵙ ⵔⵙⵙ ⵔⵙⵙ ⵏⵅ ⵔ ⵜⵜⵓⵜⵙ. ⵙⵅⵉⵙⵓⵜ, ⵅⵜⵜ ⵏⵅ ⵅ ⵜⵜⵙⵙⵓⵙ ⵣⵜ ⵙⵙⵓⵙⵜⵜⵏⵅⵉⵙ ⵏⵅ ⵅⵔ ⵣⵜ ⵙⵙⵓⵙ ⵔⵙⵙ ⵔⵙⵙ ⵏⵅ ⵔ ⵜⵜⵓⵜ

et non habebant filios, et uxores eorum alienigenas, et
filii eorum et filiæ eorum. Et ego audivi verbum hoc,
et scidi vestimentum meum et pallium meum, et evulsi
de capite meo et barba mea, et sedi mœrens nimis.
Et congregati sunt ad me omnes qui timebant verbum
Dei Israel, super prævaricatione filiorum captivitatis,
et ego sedebam mœrens usque ad sacrificium vespertinum.

2. Et in sacrificio vespertino surrexi de afflictione
mea, et genua mea curvata sunt, et manus meæ
extentæ ad Dominum Deum meum, et dixi: Deus meus,
confusus sum et erubui levare faciem meam ad te,
Deus meus. Quia iniquitates nostræ multiplicatæ sunt
super caput nostrum, et delicta nostra crevere usque
in cœlum. A diebus patrum nostrorum sumus in
delictis magnis usque ad diem hanc, et in iniquitatibus
nostris nos, et reges nostri, et sacerdotes nostri tradi-
ti sumus in manu regum terræ, in gladio, et in
captivitate, et in direptione, et in confusione faciei,
sicut est dies hæc. Et nunc quasi modicum facta est
deprecatio a Domino Deo nostro, ut relinquat reliquias
nobis, et det nobis stipitem in loco sanctificationis
suæ, ut illuminet Deus noster oculos nostros, et det
nobis vitam modicam in servitute nostra. Quia servi
sumus, et in servitute nostra non dereliquit nos Deus
noster, et inclinavit super nos misericordiam coram
regibus Persarum, ut daret nobis vitam, et exaltaret
domum Dei nostri, et instauraret desolata ejus, et
daret nobis fortitudinem in Judæa et in Jerusalem.

3. Et nunc quid dicemus, Deus noster, post hæc?
Quia dereliquimus mandata tua, quæ præcepisti per
manum servorum tuorum prophetarum, dicens: Terra,
ad quam vos ingredimini possidendam, terra immundi-
tiæ populorum regionum est, et abominationibus eorum
impleverunt eam a finibus usque ad fines in immundi-
tia sua. Et nunc filias vestras ne detis filiis eorum,
et filias eorum ne accipiatis filiis vestris, et non
quæratis pacem eorum et prosperitatem eorum usque
in finem: ut confortemini, et comedatis bona terræ,
et possideatis eam in hæreditate filiis vestris usque in
sæculum. Et omnia quæ venerunt super nos in malis
nostris magnis, et in delictis nostris magnis, quia tu,
Deus noster, fecisti nos minores iniquitatibus nostris,
et dedisti nobis salvationem sicut hanc; numquid
revertemur ut dissipemus mandata tua, et misceamur
populis abominationum istarum? Numquid non iratus
es nobis usque ad consumptionem, ut non sit reliquiæ
et salvator? Domine Deus Israel, justus es, quia
derelicti sumus salvi sicut est dies hæc; ecce sumus
coram te in delictis nostris, quia non est stare coram
te propter hoc.

Α ΒΙΒΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΥ,

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΜΩΥΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΣΡΑΗΛ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ. ΤΟΠΟΙ ΔΙΑΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣ ΑΠΟ ΧΩΡΗΒ ΕΩΣ ΚΑΔΗΣ ΒΑΡΝΗ. ΚΑΤΑΣΤΗΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ. ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΓΗΝ ΧΑΝΑΑΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ.

1. Ροτ ΒΑΡΝΗ, ΝΗ ΘΕΟ ΤΟ ΛΕΓΕ ΧΑΝ ΡΗΤΡΗ ΧΗΒ ΡΑΘ ΑΘΗΘ ΡΗΒ ΛΕΘΝ ΗΒΕ, ΡΗΗΘ Χ ΤΗΘΟ ΧΑΝ ΝΟΡΡ ΝΗΡΗ ΟΘΗΘΟΧΗΝΘ; ΡΗΕΗΡΟΡ, ΗΘΡΡ ΘΕΕ ΘΘ, ΟΕΘΡΒ, Θ ΘΡΘΗΗΒΘΗΝΗ ΘΡΗΘΧΡΗΘΗΝ Χ ΘΟΘΟ ΠΕΕΝΕ ΡΗΝΕ ΧΘΘ ΕΝΗΘ ΒΕ ΧΗΘΕΕΚ. ΧΗΒ ΡΘ ΘΕΕ ΘΘ, ΟΕΘΡΒ, Θ ΘΡΘΗΗΒΘΗΝΗ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΡΗΗ ΡΗΗΝ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ, Θ ΡΗΘ ΗΕ Χ ΕΝΗΘ ΡΗΝΕ Ρ ΘΡΗΘΧΡΗΘΗΝ ΗΒ Ρ ΗΘΝΕ. ΧΗΒ ΡΘ ΘΕΕ ΘΘ, ΟΕΘΡΒ, Θ ΘΡΘΗΗΒΘΗΝΗ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΡΗΗ ΡΗΗΝ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ, Θ ΡΗΘ ΗΕ Χ ΕΝΗΘ ΡΗΝΕ Ρ ΘΡΗΘΧΡΗΘΗΝ ΗΒ Ρ ΗΘΝΕ. Χ ΠΕΕΝΕ ΡΗΘΝΗ ΝΗΡΘ ΧΘΘ ΕΝΗΘ ΠΕΕΝΕ, ΧΗΒ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΠΕΘΘΕΡΗΕ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ ΧΗΒ ΡΗΒ Θ ΧΗΘΘΕΘΗΝ ΡΗΗΝ ΡΗΕ ΡΧΘΕ ΠΕΕΝΕ, ΧΗΒ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΠΕΘΘΕΡΗΕ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ, Θ ΡΗΘ ΗΕ Χ ΕΝΗΘ ΡΗΝΕ Ρ ΘΡΗΘΧΡΗΘΗΝ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΡΗΗ ΡΗΗΝ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ, Θ ΡΗΘ ΗΕ Χ ΕΝΗΘ ΡΗΝΕ Ρ ΘΡΗΘΧΡΗΘΗΝ ΗΒ Ρ ΗΘΝΕ. Χ ΠΕΕΝΕ ΡΗΘΝΗ ΝΗΡΘ ΧΘΘ ΕΝΗΘ ΠΕΕΝΕ, ΧΗΒ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΠΕΘΘΕΡΗΕ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ ΧΗΒ ΡΗΒ Θ ΧΗΘΘΕΘΗΝ ΡΗΗΝ ΡΗΕ ΡΧΘΕ ΠΕΕΝΕ, ΧΗΒ ΧΑΝ Ρ ΒΡΒ ΠΕΘΘΕΡΗΕ ΧΘΘ ΠΕΕΝΕ, ΧΗΒ ΡΗΒ Θ ΧΗΘΘΕΘΗΝ ΡΗΗΝ ΡΗΕ ΡΧΘΕ

ΘΕΣ ΡΟΨ ΧΕΨ ΜΛΠΡΕΨ; ΡΜΕΨΡΟΨ, Χ ΛΟΓΟ ΜΨΨ ΘΟΘΛΨΡΣ ΤΟΘ ΨΘΟΙΨ ΨΨ ΨΘΟΛΟΘΛΨΡΨΡΣ ΨΨΘ ΨΕΘ. ΛΨΘ ΨΟΣΟ ΡΟΘ ΨΕΨ ΨΨ ΨΨΘ ΣΟΛΜΘ, ΜΨΨ ΘΟΟΙΘ ΘΘ Χ ΛΟΓΟ, ΣΛΟΡΨΨΘ ΨΟΘΡΨ, ΙΨΨΘ ΨΟΘΡΨ, ΛΜΣ., ΛΟΟΟΨΘΨΨ ΤΟΘ Χ ΨΕΨΨΘ ΛΘ Χ ΟΨΨΘ; ΛΨΘ ΧΡΣ ΧΕ ΜΨΨ ΟΟΙΘ ΘΘ Χ ΛΟΓΟ, ΟΛΨ ΧΡΣ Β ΛΘ ΡΜΛΜΛΘΡΨΨ ΨΕΘ ΧΕ ΜΟΡ.

3. ΛΨΘ ΨΨ ΟΕΘ ΤΟΘ ΛΟΘΣ ΧΡΨ ΨΟΘΡΨ ΟΣΘ. ΨΘ Χ ΛΟΓΟ ΡΜΨΘ ΜΨΨ ΨΛΨ ΝΕΘΡΨΨΘΣ, ΜΨΨ ΨΟΘΡΨΣ; ΨΛΟΛΨΧΕΘΛΨΣ, ΧΕ ΜΨΨ ΟΟΙΘ ΨΟΘΡΣ, ΨΕΘΡΘΛΣ, ΨΟΘΛΡΨΣ, ΕΟΨΡΟΛΣ, ΝΕΘΡΨΨΣ, ΝΛΘΧΨΟΛΡΨΣ, ΛΨΘ ΨΟΠΟΛΛΨΣ. ΕΡΨ ΡΘ, ΨΕΘΡΘ, ΠΝΨ ΨΛΨ ΡΟΨΘΟΡΛΡΨ ΘΨΣ-ΨΨΘΘΛΨΘ ΧΡΨ ΣΘ ΧΘΘ ΨΨΕΘΘ, ΘΡΨ Θ ΠΝΨ ΟΘΟ ΧΡΨ ΝΕΘΡΨΨΣ ΧΛΨ ΧΘΘ ΤΟ ΘΘΧΛΨΛΨ Χ ΛΟΓΟ ΜΕ ΨΟΘΡΨ, ΛΨΘ ΧΟΧ ΡΟ ΣΘ ΡΛΨΛΘΡΨ ΤΟ ΨΟΘΡΨ, Θ ΠΝΨ ΟΘΟ ΨΟΘΡΨΣ, ΟΨ Χ ΛΟΓΟ ΜΕ ΨΟΘΡΨ, ΛΟΟΟΨΘΨΨ ΤΟΘ Χ ΨΕΨΨΘ ΜΕ Χ ΟΨΨΘ.

4. ΛΨΘ ΨΘ ΨΨ ΟΕΘ ΤΟΘ ΛΟΘΣ ΧΡΨ Χ ΛΟΓΟ ΜΕ ΨΟΘΡΨ, ΡΨΛΟΛΨΨ Χ ΨΕΨ ΜΕ Χ ΣΛΟΡΨΡΨ ΟΨΨ, ΘΘΘΟΨΨ ΤΟ ΟΨΟ ΡΘΘΟ ΨΨ ΧΕΨΨ ΡΘΘΝΣ, ΛΨΘ ΨΨΟΡΨΣ ΧΡΨΣΘΡΨΣΘΘ ΣΡΟΡΘΛΨΨ ΨΨ ΨΨΟΛΡΘ ΤΛΛΟΛΨΨΘΡΨΣ, ΣΡΟ ΜΕ ΝΡΟ ΡΨΨΨΟ ΟΕΘΟΟ ΜΕ ΟΨΟ, ΘΟΘΣΛΨΨΨ ΟΛΨΨΨ ΜΕΘΘ ΛΨΘ ΟΛΨΟΡΟΘΘΣΛΨΨΣ, ΛΨΘ ΟΨΣΟ ΘΛΨΟΟΡΨ, ΡΨΘ ΘΣΨΨ: ΧΕ, ΛΨΘ ΧΕ ΟΨΣΟ ΘΘΘΟΨΨ ΤΟ ΘΡΨΟ ΟΡΟ ΟΟΙΘ ΛΨΘ ΧΡΨΘΣΛΨ, ΛΨΘ ΘΘΘΟΨΨ ΤΟ Θ ΨΡΡΛΨΘ ΡΨ ΡΟΡΟΛΛΨΨ ΨΨ ΡΛΨΘ; ΡΛΨΘΡΨΟΛ, ΡΘ, ΨΕΘΡΘ, ΟΟΘ ΡΨΨΟ ΧΧΨ ΧΕΨ ΜΡΛΘΘ ΜΕ ΡΘ ΤΟΟ Χ ΟΡΧ ΧΕ ΨΨ Χ ΤΛΕΟΛΨ, ΡΛΟΨΨ ΡΨΨΛΟΛΨΨ ΡΟΘΟΛΛΨΨ ΛΨΘ ΛΨΡΟΛΨΨ ΡΛΨΟ ΡΛΨΟ ΧΕΨ ΧΕΨΨΟ ΜΕ ΡΘ ΟΟΙΘ ΨΛΨΟ ΜΕ ΡΟΨΟ Χ ΡΛΨΟΛΨΨ ΜΕ ΡΟΨΟ. ΡΟΨ ΡΘ, ΨΕΘΡΘ, ΛΨΘ ΨΕ ΘΨΡΜΛΨΨ ΨΟΘΡΨΡ, ΡΛΘ ΘΨΨΨ ΟΛΨΨΟΘΟΟΙΟΛΨΘΟΨΨΣ, ΛΨΘ ΤΟΘΡΜΨΡΘ ΜΕ ΧΨΨΘ ΤΛΕΟΛΨ, ΡΕ Χ ΡΛΨΘ ΜΕ ΡΟΨΟ. ΛΨΘ ΜΕ ΘΨΘ ΟΛΨΟΨΡΘ ΡΘ ΜΡΨΘ ΜΨΟ Χ ΛΟΓΟ, ΤΕΟΨΘ ΡΜΛΟ ΜΛ ΧΕ Χ ΡΘΛΨΛΨΨΘΨΨΛΨΨΨ, ΛΨΘΡΜΨΨΘ Χ ΘΨΨΘ ΜΕ Χ ΤΛΕΟΛ ΜΛΜΨ ΡΘ ΟΨ Χ ΛΟΓΟ, ΤΕΟΨΘ ΡΜΛΟ ΜΛ ΧΕ Χ ΡΘΛΨΛΨΨΘΨΨΛΨΨΨ; ΡΛΟΨΨΘΨΨ, ΡΕ ΘΕΟΡΜΨ-ΨΨ ΜΨΨ ΡΘ ΟΛΨΟΡ, ΧΡΨ ΡΨΛΟΡΛ ΟΨΟ ΜΛΜΨ ΡΘ ΟΛΨΟΛΨΨΨ ΜΕ Χ ΜΡΨΘ ΜΕ ΡΟ ΟΟΙΘΨΨ; ΡΜΛ Ρ ΧΡΨΘ ΧΕ ΡΜΛ ΟΟΙ ΡΟΟΛ ΡΟΟΛ ΜΨΨ ΟΛΨ ΡΟΟΛ ΡΟΟΛΡΨΨ ΡΛΨΟ ΡΛΨΟ ΧΕΨ ΧΕΨΨΟ ΜΕ ΟΛΨΟ ΡΘΛΨΛΨΨΘΨΨΛΨ

כסדן, והוא מדיינית בפרסי השם, ושאר ימיו יושב השם; והוא יו מכלכלתו כי ידע יצא את העם ומי יוציא זה פלה א יושבים שתיה את השם, אבל, א ושתה ושאר ושמחים את ישראל.

2. ושמיעית, יו מיתחיל כא שנה, ישנו ל בפה ם מיעשיניה בפסחים את ש ישיתנו מיכנתיהן ושאר ל את ושמיעית השם, זה יתפשטה לשם השם, זה והיתה ישנה את ושתים; והוא שנה שה את ושתים, והשנית את פשטנה ימים א יושבים את ושתים; והוא שנה שה את ושתים, והשנית את מיעשיניה והוא מיתחיל ושתים את השם, ושאר ושתים את ושתים. ומה, והשלישית והחמישית א ושיבעית את ש יושבה, ל כיוצא זה ל יושבה, והוא ישנו זה ושתים ושאר ושתים את ושתים, והוא ושתים את ושתים ל את ש ושתים ושאר השם.

3. ושמיעית, ל כיוצא ישנו זה ש יושר והמשפטים זה ש ישיתנו את ש ושתים את השם. ומה שפיטים, את ל ושתים ושתים את ש ושתים, והוא ש ושתים ושאר ושתים, והוא ושתים ש ושתים את ש יושבה את ש ושתים ל את ש יושבה ושתים את ש ושתים ל את ש יושבה ושתים את ש ושתים ל את ש יושבה ושתים

Reproduced 1990

ΔΗΘ ΡΔΓ ΡΘ ΩΦΘΕΓΔΘ ΧΓΔ, ΧΔΓ ΧΕ ΒΥΘ ΩΘΤ ΡΦΘ ΟΡΣΔΗΘΣΔΗΩΣ, ΔΗΘ ΦΙΟΦΦΡΔ ΡΦΟ ΡΟΦ ΔΘΔΦ. ΔΗΘ ΗΒ Δ ΣΕΩ ΔΗ ΔΗΘ ΜΘ ΒΤΘΩΦΦΙΟ ΡΗΔΩ ΔΟ ΟΡΗΒΡΡΗΦΗΙ ΧΦΒ ΓΙΦΘ. ΔΗΘ ΜΡΦ ΙΙ ΗΔΓ ΧΔΓ Δ ΣΡΒΓ ΒΤΘΩ ΡΗΔΩ ΔΟ ΟΡΗΒΡΡΗΦΗΙ Θ ΦΙΟΒΔΦ ΦΙΦΣ, ΣΔ ΡΘΦΙ ΩΥΘ ΦΣΘΣΔΦΒ ΔΩΒΘΘΩΗΙΟ, ΘΘΩΟΘ ΜΘ ΔΟ. ΕΡΗ Χ ΜΡΦΘ ΜΘ ΩΔΘ ΘΡΦΧΒΔΗΘ ΣΘ ΘΘΩΟΘ ΜΘ ΔΟΦ ΦΙΟΒΔΦ ΩΦΣΘ.

ΡΟΦ ΘΘΡΟΙΘ, ΧΡΒ ΒΔΓ Χ ΙΟΡΘ, ΧΦΒ ΓΘΓΙ ΘΘΩΗΙ ΤΘ ΩΔΘΩΣ ΗΙ ΗΦΩΩΗΙΙ; ΧΕ ΡΗΘΔΡΦΒΤΔΗΘ ΗΔΗ Χ ΣΩΦΙΤΔΟΦΙΣ; ΡΟΦ ΧΕ ΒΣΘΩ ΤΘ ΔΩΣΩΦΘΣ ΧΔΣΣΔΡΘΣ ΗΙ ΟΡΣΗΙΗΙ ΡΟΙΘΡΟΣ, ΘΘΩΟΘ ΜΘ Χ ΓΙΗΘ ΡΜΡΓ ΜΡΓ ΓΙΤΙΗ ΟΡΗΒΡΡΗΦΗΙ ΔΕΣΦΘ, ΔΗΘ ΒΔΙΟΟΡΗ ΡΦΘ ΒΡΗ. ΘΘΡΟΙΘ, ΔΕΣΦΘ ΔΗΘ ΒΔΙΟΣΡΗ ΤΦΟΙΟ ΡΔΘ ΣΔΗΙ ΩΔΣΘ ΔΗΘ ΩΔΗΟΥΟΘΒΗΘ, ΡΜΡΓ ΓΙΗΙ ΜΔΘ ΧΕΘΒΗ

ΘΙΜΙ ΜΟ, ΜΟ, ΡΜΗΘ ΑΘ ΧΑΝ ΕΪ ΚΑΜ ΤΙΘΘΪ ΤΗ ΓΕΘΗΤ; ΧΑΝ ΕΪ ΡΙΤΙΓΪ ΧΪΓ ΖΕ ΒΑΓΡΟΪ ΘΜΖΕ; ΡΟΪ ΔΘΘΚΜΤΙ Δ ΓΘΤΔΜΗΝ, Χ ΙΜΗΖ ΓΘ ΟΜΪΚΤ ΡΟΪ ΑΘΪ ΚΕΟΘΚ; ΔΗΖ Χ ΙΚΕΡΜΗΔΖΖΚΕ ΓΪΜΓ ΕΪ ΚΔΝ ΡΙΤΙΓΪ ΙΚΘ ΡΜΗΘ ΑΘ (ΗΔΕΔΪΧΕΘΔΕ, ΧΕ ΕΪ ΟΜΪΚΤ ΙΜΪΧ Β ΚΟΪ ΟΜΪΚΤΗΝ,) ΒΔΝ ΚΘΟΜΤΘ ΑΘ ΘΘΗ ΡΜΗΘ ΘΘΚΤΗΡΟΒΡΜΗ. ΔΗΖ Χ ΥΔΘ ΚΤΔΘΖΙΓ ΘΡΓΔΓ, ΧΔΝ ΔΘΚΔΜΤΙ Δ ΓΘΤΔΜΗΝ, ΧΕ ΒΔΝ ΔΓΚΔΜΕ Χ ΙΜΗΖ ΔΕ ΑΘΪ ΓΗΓΔΓΗΝΗΚΕ, ΔΗΖ Χ ΝΟΓΒ ΩΔΒ ΜΗ ΙΘΒ ΔΔΕ Χ ΓΔΖΡΕ ΒΪ ΡΜΔΘ ΔΡΒΡΗ ΔΘ. ΩΘΓΟΙΒ, Χ ΙΘΘΡΗΔΗΕ ΑΘΪ ΒΓΔΧΓΗ, ΡΟΘ Δ ΡΘΙ, ΒΘ-ΘΘΘ ΔΕ ΧΕΓΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΔΗΖ Χ ΟΜΪΚΤΗΝΕ ΡΜΕ ΡΔΓ ΘΡΓΘ ΡΔΝΗ ΧΕΓΪ ΚΟΗΗΘ, ΕΪ ΘΘΓ ΓΪΖΡΕ ΧΔΝ ΑΘ; ΡΟΪ ΧΕ ΡΔΒ ΗΔΝ ΡΜΓΦΔΝΗ Χ ΘΜΘΔΗΒΘΔΗΝ ΔΕ Χ ΝΟΓΒ, ΡΜΕ ΜΔΔ ΘΪΦΗ ΡΜΗΘ ΕΪ ΡΘΧΔΜΕ, ΧΔΝ ΧΕ ΒΟΒ ΡΔΒ, ΧΖΖ Η ΜΓΗ ΜΓΗ ΜΔΡ; ΔΗΒ ΩΔΜΘΑΘΒΗΡΗΔ ΧΕ ΒΟΒ ΡΔΒ ΡΔΒ ΗΔΗ; ΔΗΒ ΧΕΪ ΒΟΒ ΗΔΝ Β ΡΘΟΒΔΡΘΘΕ ΘΜΘΗΔΒΘΔΗΝ ΔΘΚΜΗ ΧΕΓΘ. ΔΗΒ ΗΒ ΧΪΗ ΘΜΘΔΗ-ΘΔΗΝ ΧΕ ΜΘΘΡΗΕ ΤΘ ΘΘΤ; ΡΙΔΕΪΡΟΪ, ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΪΗ ΜΘΘΡΗΓΒΡΗΗ, ΗΗ ΘΘΤΗΗ ΧΪΗ ΘΜΘ-ΔΗΒΘΔΗΝ, Χ ΙΟΒΒ ΩΔΒ ΜΗ ΗΔΝ ΘΘΧΤΗΔΓΕ ΧΔΘ, ΒΜΝ ΜΗ Β ΟΓΕΧΪΡΟΙΡΟΙ ΡΜΗΘ ΧΕΓΘ; ΔΗΒ ΜΡΗ ΧΕ ΒΔΝ ΒΘΘΟΓΘ Β ΒΙΧΧΪ ΤΘΘΓΙ. ΘΘΓΟΙΒΟ, ΧΕΪ ΡΓΘΒΡΗΔΒΘ ΙΓΒ ΧΕΪ ΔΔΕΘ, ΔΗΒ ΧΕΪ ΔΔΕΘ ΙΓΒ ΧΕΪ ΡΓΘΒΡΗΔΒΘ; ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΓΘΒΡΗΔΒΘ ΔΗΒ ΧΕΪ ΔΔΕΘ ΙΓΒ ϽΕΪ ΡΗΔ-ΒΪΗΔ; ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΜΘΒΟΙΘΡ ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΕΪΗΒΡΗΔΒΘ ΑΘ, ΗΪ ΒΘΘΟΘ ΔΕ Χ ΗΗΗΘΜΗΗ ΔΕ ΧΕΪ ΡΘΧΔΜΕ; ΡΙΔΕΪΡΟΪ, ΡΒ ΟΗΓ ΒΔΓΔΓΪ ΕΪ ΟΔ ΧΔΝ ΧΕ, ΗΗ Χ ΘΧΗ ΔΕ ΑΘΪ ΘΪΕΗ ΩΪΕΘΙΔΓΪ?

10. Ο ΟΧ ΒΪΓΧΪΓΗΔ, ϧ ΡΘΧ, ΧΔΝ ΡΜΗΔΕ Δ ΒΔΝ ΥΘΓΔΓΗΝ ΔΕ ΑΘΪ ΘΪΗΘ, ΧΔΝ ΧΕΪ ΘΘΪΗΘ ΙΜΗ Β ΡΜΔΓΔΓΗ ΧΔΗ ΑΘΪΘ, ΡΜΔΗ Δ ΒΔΝ Β ΒΪΘΘΙ ΙΜΗ ΧΓΒ ΒΘΘΡΘΪ Χ ΙΧΘΗ ΔΕ ΩΔΒ. ΡΙΔΕΪΡΟΪ, Β ΟΓΒΔΗΒΘΔΗΝ ϧ ΘΪΘ ΡΜΗΘ ΑΘ, ΡΜΔΓΕ ΗΕ Χ ΔΔΓΘΘ ΔΕ ΩΔΒ, ΧΔΝ Δ ΥΘΘΡΘΗΔΗ ΗΘ ΟΘΘ ΔΘΘΟΗΤΔΝ ΧΔΓ, ΒΘΘΟΘ ΖΓ Χ ΒΔΓΘΘΡΗΔΒΘ ΔΕ ΧΕΪ ΘΘΪΗΘ; ΗΔΧΔΡΕ ΒΔΝ Δ ΥΘ-ΓΓΘ ΔΘΘΟΗΤΔΝ ΧΔΓ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ; ΒΜΝ Δ ΒΔΝ ΥΘΘΡΘΗΔΗΕ ΑΘΪ ΟΗ ΡΙΤΙΓΗΔΕ, ΔΗΒ ΥΘΘΡΘΗΔΗΕ ΘΘΟ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ; ΔΗΒ ΟΙΘΘ ΥΘΘΡΘΗΔΗΕ ΧΔΓ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΓΘΧΔΕΕ. ΡΙΔΕΪΡΟΪ, Δ ΒΔΝ ΥΘ-ΘΔΒΘΔΗΕ ΑΘΪ ΟΗΤΔΒΤΔΗΗ, ΡΒ ΧΔΝ Δ ΡΔΒ ΩΪΥΘΒ ΧΕΪ ΡΘΧΔΜΕ ΒΘΘΟΘ ΔΕ Χ ΔΘΘΟΗΤΔΝ ΧΔΝ Δ ΡΔΒ ΒΔΓΔ ΒΘΘΡΘΪ Χ ΓΘΧΔΕΕ ΔΕ. ΔΗΒ ΟΙΘΘ ΥΘΘΡΘΗΔΗΕ ΧΔΓ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ, ΒΜΝ ΑΘΪ ΟΗ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΡΜΗΘ ΘΘΟΗΤΔΝ ΧΔΓ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ, ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ Β ΡΘΙΔΓ ΜΓΗΔ ΑΘΪ ΡΔΒΕ ΖΙ Χ ΙΘΘΓΙ ΔΕ.

11. Ο ΟΧ ΒΪΓΧΪΓΗΔ, ΡΕΪΘΟΗ ΡΜΗΘ ΟΧ ΜΡΗΒ; ΧΘΘΕ Χ ΡΔΟΡΜΗΗΕ ΔΕ ΑΘΪ ΘΟΟ; ΘΘΩ ΑΘΪΘΖΓΗΘΘ, ΧΔΝ Δ ΟΕ ΔΗΘΩ ΡΪΔΟ Χ ΘΓΜΘΒΒΪ ΔΕ ΒΔΓ; ΔΗΒ ΙΘΘ ΑΘΪΘΖΓΗΘΘ ΡΪΔΟ Χ ΡΔΕΕ ΔΕ ΧΕΪ ΔΘΘΟΗΤΔΝ, ΧΔΝ Δ ΟΕ ΗΔΝ ΒΘΘΟΘ ΕΗΓΔΗΕ ΙΘ Χ ΒΔΓΘΓ, ΙΘ Β ΘΘΤΘ ΡΜΗΘ ΧΔΝ ΘΓΕΗ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΧΕΪ ΡΘΧΔΜΕ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ. ΔΗΒ ΗΒ ϧ, ΥΕΘΟΒ, ΘΖΓΘΩ ΔΗΗΕ ΟΘΕ ΓΪΗΘ ΡΜΗΘ Χ ΘΓ ΔΓΘΖΓΗΘΘ ΖΙΓΔΓΗΘ ΙΘ Χ ΒΔΓΘΓ, ΙΘ Β ΘΘΤΘ ΡΜΗΘ ΧΔΝ ΘΓΕΗ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΡΔΕ ΔΗΒ ΒΪΙΘΒΤΘΗΡΗΔΕ, ΩΘΗΗΔΗ ΧΓΔ ΧΘΘΡΘΗΔΗΕ ΡΟΡΗΗΘΕΘΡΗΔΕ ΔΗΒ ΔΔΕΪΘΪΕΡΗΔΕ, ΔΗΒ ΔΘΓΔΗΕ ΧΕΪ ΡΜΗΘ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΘΧΔΜΕ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ; ΔΗΒ Β ΡΜΔΓΔΓΗ ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΡΜΗΘ ΧΔΝ ΘΓΕΗ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ ΔΗΒ ΧΕΪ ΡΘΧΔΜΕ ΒΘΘΟΘ ΔΕ ΧΕΪ ΡΙΤΙΓΗΔΕ

CAPUT III.

1. Καὶ, βαπτιοῖσθ, νὶ ΘΕΟ ΤΟ ΤΕΘΣ ΧΥΤ ϡ, ϹΕΘΟΙΣΘ, ΨΥΘΥΙΝ ΣΝΨΥΘΣΤΥΨΘΘ ΣΙΟ ΡΝΤΘΟ Σϡ ΤΘΘΤΙ ΨΝ ΜΙΨΘΘ, (ΧΝΘ ϡ ΘΝΨΝΤ ΨΣΥ ΘΙΝΤ Θ ΙΝΤΙΙ ΜΘ Σϡ ΜΙΨΘΟΘ, ΘΒΘΘΟΘ ΜΘ Χ ΘΨΥΘΟΙΝΙΝ ΜΘ ΧΝΨΘΨΕΘΥΝ ΘΨ ΜΙΨΘΘ ΙΤΤΝΨ ΤΙΝΕΤΘΣ,) ΧΝΘ ΜΘ ΨΟ ΧΥΤ Χ ΕΨΝΘ ΨΩΙΤ ΜΘ ΨΣΥ ΤΤΝΨ ΤΙΝΕΤΘΣ ΣΙΟΣΤΙ ΨΘΣΕΨΨ; ΘΙΤΤ ΨΩΤΨΘΟΤΘΨΨ ΕΨΝΘ ΜΘ ΨΣΥ ΤΤΝΨ ΧΨΨ ΕΨΝΙ, ΣΕΘ ΝΤ Θ ΤΤΝΨ ΤΙΝΕΤΘΣ, ΣΤΣΤΙ ΤΧΨΨΟ ΧΝΘ ΘΨΝΨΟ ΧΜΕ; ΘΙΤΤ ΜΘ ΟΧΨ ΨΣΥ Θ ΡΨΟ ΜΙΨΘΟΘ ΤΤΝΨ ΤΙΝΕΤΘΣ, ΨΩΙΤ ΜΙΨ ΘΨΘ ΘΨ ΕΨΝΘΨΘΨ, ΧΝΘ ΘΨΣΟ ΘΨ ΘΘΟΤΤΘΨΨ ΘΨΧΣΨΧΨ, Θ ΣΘΟΟΙ ΘΟΘΨΣ ΜΘ ΨΧΜΣΨΘ ΟΤΤΧ-ΣΤΨΨΨΝ ΤΤΣ, ΟΨ ΟΤΤΧΣΤΨΨΨΝ ΧΣΨ ΡΘΧΧΨΘ. Καθ ΨΨ ΧΨΣ ΕΨΝ ΜΘ ΘΟ ΨΟΣΨΧΨΣ; ΧΝΘ ΜΣ ΝΣΘΙΨΨ ΘΝΨΨΣΧΨΨΨΝΨ ΤΘ ΧΝΨΘΨΕΘΥΝ ΧΘΘ ΜΙΨΘΘ ΤΤΝΨ ΤΙΝΕΤΘΣ, ΡΟΤΙΨΝ ΧΥΤ ΕΨ ΘΟΤΤΘΨΨΘ ΘΨΧΣΨΧΨ, ΧΝΘ ΘΨ ΕΨΝΘΨΘΨ, ΜΨΝ ΨΘΟΘΘ ΧΥΣ ΜΙΧΨ ΕΨΝΘΤΤΘΟΤΙΝ, ΘΤΤΨΤΤΨΨΝΨΝ ΧΣΨ ΧΥΤ ΧΣΨ ΧΣ ΣΕ ΟΨ ΨΤΨΨ ΜΙΧΨ ΣΨΧΤΟ, ΨΩΤΨΨ ΜΙΧΨ ΟΤΤΧΣΤΨΨΨΝΨ: ΡΟΨ, ΡΟΨ ΧΨΘ ΨΨΤΨΨΨΝ ΡΨΘ ΜΘ ΨΨΤΨΨ ΧΘΘ ΕΨΝΘ, ΧΣΨ ΧΣ ΣΕ ΨΟ ΧΥ ΧΣΨ ΜΘ ΨΨΘ ΘΘ ΩΨΘΣΨ, ΧΝΘ ΜΘ ΡΝΘ Θ ΡΟΤ ΘΘ ΡΨΘ ΘΙΟΘΨ ΣΝΨΨ ΡΨΝΘΩΤΘΡΘΘ ΑΡΘΨΘ ΘΘΡΟΨ ΡΨΘ ΘΙΟΘΨ; ΧΝΘ ΡΨΘ ΧΨΘ ΘΟΘ ΨΨ Θ ΣΘΟΤΘΨΨΘ ΡΨΘ Θ ΡΟΤ ΘΘ ΡΨΘ ΘΙΟΘΨ, ΘΙΤΤ Ω'ΣΟ ΟΙ Χ ΡΟΙΨ ΤΘΧΡΡΧΤΘ ΡΨΨΣ ΜΨΨ ΘΘΡΟΨ ΣΘ.

2. ΘΘΡΟΙΘ, ΧΣ ΘΘΙΘΘΘ ΨΨ ΩΨΣΘΥ, ΧΝΘ ΜΨΘΨΨΤΥ Χ ΡΘΧΧΨ ΨΨ ΡΨΘ ΨΕΘ, ΧΝΘ ΘΙΣΘ ΜΘ ΜΨΘΨΨ Χ ΡΘΧΧΨ ΨΨ ΡΨΘ ΨΕΘ. ΧΝΘ ΡΟΨ ΧΨΘ ΨΨΤΨΨΨ ΜΘ ΩΘΤ Χ ΙΟ ΜΣ ΟΟΘΣΘ, ΨΤ ΤΧΨΨΤΨΨΨ ΘΨ ΣΟΙΣ ΤΘ ΡΨΘ; ΧΝΘ ΡΟΨ ΧΨΘ ΩΟΣ ΨΤ ΨΣ ΣΧΝΘΩΤΨΡΘΘ ΡΨΤΘ ΡΣ ΡΟΨ ΨΣΡ-ΡΣΨΧΣ, ΘΘΨ ΧΣ ΨΤ ΜΧΣ ΧΟΘΨΨΤΘΡ ΡΨΤΘ ΕΘΘΧΧΨΘ ΨΨ Χ ΜΨΤΘΧΨΨΧΣ, ΤΘ Θ ΟΘΣΘΨΧΨΨΤ ΡΨΤΘ Χ ΟΡΣΧΨΤΘΣ ΣΣ ΩΧΘ ΨΨ ΧΡΡΧΨΨΤ ΡΨΤΘ ΘΧΡ ΔΘΡΟ, ΡΨΣΡ ΨΣ Θ ΣΨΣΨΤΨΨΤΘΘ ΣΣ ΩΧΘ ΧΨΘ ΡΨΘ ΟΨΟΨΤ ΘΘΩΩΤΨΧ ΧΡΨ. ΡΨΘΨΡΟΨ, ΜΘ ΣΡΡΣ Χ ΤΧΧΡΧΤΘ, ΧΨΘ ΜΘ ΡΧΘ ΣΧΨΨ ΨΧΨΧΧΣΧΣ ΜΘ ΡΣΘΣΕΨ Θ ΡΟΤ, ΧΨΘ ΘΨ ΡΕΣ ΘΘΟΡΟΣΧΣ ΡΨΤΘΟΨ, ΨΨΣΟΣΡΣ ΧΥΤ ΜΘ ΤΨΘΟΨ ΟΧΨ ΟΡΣΧΨΤΘ ΨΨ Χ ΨΕΘ ΣΣ Ϥϑϵ ΧΣ Χ ΣΘ; ΨΧΣΧΨΨΧΘ-ΡΧΘ Χ ΡΟΨΘ ΩΧΘ ΡΟΧΤ ΣΣ ΘΨ ΜΘΟΨΧΘ, ΧΥΤ ΜΘ ΣΕ ΨΟ ΧΥ ΨΨ ΨΘ Χ ΨΨ ΘΙΣ, ΧΨΘ ΡΨΘ ΟΨΕΤ, ΧΨΘ ΡΨΘ ΟΨΕΤ ΟΧΨΘΘΣΧΨΨΡΨΘ ΡΨΤΘ Χ ΣΨΡΧΨΤΘ ΣΣ ΟΧΨ, ΧΥΤ ΜΘ ΡΧΣ ΤΘΧ ΤΘ ΘΟ ΧΘΧ ΡΨΘ.

3. ΘΘΡΟΙΘ, ΟΨΕΤ ΧΨΘ ΟΘΨΘΧΨΣ ΘΨ Χ ΜΨΟΘ ΣΣ Χ ΡΟΨΘ. Ϥϑ ΡΨΧΡΨΣΧΨΘΙ ΕΨ Χ ΘΧΧΤΧΨΨΨ ΣΣ Χ ΟΨΘΤΧΨΨΨ ΣΣ ΨΨΘ; ΧΨΘ ΨΨ ΨΘ ΨΟΤΧΣΨΨΘΙ ΧΥΤ ΟΧΨ ΡΧΩ ΡΧΨΘ ΘΤ ΟΙ ΨΨΘ ΜΕΘ. ΧΨΘ ΨΟ ΟΧΨ ΨΟΣΤ ΣΣ ΨΨΘ ΜΕΘ, ΣΕΘ ΨΨ Θ ΨΘΟΘΙΘ ΡΨΤΘ ΨΨΘ; ΨΧΣΧΨΨΟΙ, ΘΙΧΣΨ-ΨΧΨ, ΘΘΣΤΙΘ ΨΧΩ Χ ΨΧΘΟΙΧΡΡΨΨΘ ΣΣ ΩΧΘ. ΡΟΨ ΘΘΡΟΙΘ, ΘΧ Χ ΤΘΙ ΣΣ ΨΨΘ ΜΨΟΘ, ΟΧΨ ΟΕΟ ΡΤΧΩ Χ ΡΣΘ ΣΣ Χ ΡΨΤΙ! ΨΧΨΣ ΡΨΤ ΜΣΣ ΟΨΘΟΙΧΡΡ ΘΧ Χ ΤΘΙ ΣΣ ΨΨΘ ΜΨΟΘ. ΨΧΣΧΨΨΟΙ, ΨΡ ΩΧΘ ΘΘΨΨ ΕΘΙ ΤΘ ΘΤΟΘ, ΧΨΘ Χ ΜΨΟΘ ΜΣΣ, ΧΨΘ ΤΘ ΘΤΟΘ, ΧΨΘ ΟΧΨ ΜΣΣ ΟΨΘΟΙΧΡΡ, Ο ΧΨΨ, ΨΩΧ ΧΩΧ ΕΘΙ ΤΘ ΟΡΟΧΨΘ Χ ΡΨΤ, ΟΨ Χ ΜΨΘΟΡΡΨΨΤ ΣΣ ΨΨΘ ΨΧΨΘΕ ΡΤΧΩΘ Χ ΡΣΘ ΣΣ ΨΨ, ΧΟΟΨΘΨΨ ΤΘ ΨΨΘ ΜΨΟ ΧΨΘ ΤΙΧΣΡΨΤ? ΨΧΣΧΨΨΟΙ, ΘΙΧΣΨΨΧΨ, ΘΘΘΟ ΧΩΧ ΤΘ ΟΘΨΤΣΧΨ Χ ΝΟΨΘ, ΘΙΤΤ ΤΘ ΤΘΟ ΟΘΨΤΣΧΨ ΡΨΘΟ ΨΨΘ ΨΧΨΘ. ΡΟΨ ΘΘΡΟΙΘ, Α ΑΟΨΤΣΧΨΘΘ ΨΟ ΧΥΤ ΨΘ ΟΘΨΤΣΧΨΣΨΣ ΨΨ ΜΨΘΟΡΟ, ΧΨΘ ΨΨ ΩΡΣΤΨΤΣ, ΧΨΘ ΨΨ ΟΨΘΥ ΟΡΨΤΣΨ, ΟΘΧΨ ΟΝ ΨΨΘ ΜΡΨΟΣ; ΨΧΣΧΨΨΟΙ, ΘΘΟΡΘΧΘ ΘΙΧΣΨΨΧΨ, Θ ΥΣΟΡΨΤΣΧΨΘ ΡΨΤΘ ΨΨΘ ΡΨΤΘ Χ ΧΨΟΨΤΣΧΨΨΨΝ ΜΘ ΩΨΣΘΥ, ΨΨΘ ΟΨΧΨ ΘΘΘΩΩΤΨΧ ΣΤΧΩ, ΧΨΘ Χ ΑΟ ΣΕ ΡΘΙΨΨΨ Θ ΥΣΟΡΨΤΣΧΨΘΟΡΨΨ,

ἀποθανεῖν τὸν ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ ἐν τῷ πεσεῖν ἡμᾶς ἐν τῇ Ἀτταρὼθ, καὶ ἐν τῇ Δαιβὼν καὶ ἐν τῇ Ἰαζὴρ καὶ ἐν τῇ Ἐλεαλὴ καὶ ἐν τῇ Βεθὼρ καὶ ἐν τῇ Ναβὼ καὶ ἐν τῇ Βεελμαών, καὶ ἐν τῇ Σαβαμὰ καὶ ἐν τῇ Ἐλισὼν καὶ ἐν τῇ Ἀσεδὼθ τῇ ἐν τῷ ὄρει τῷ Φασγὼ

the land. And Joshua, the son of Nun, and all the children of Israel, when they had made an end of writing the book of the law of Moses, went to the priests the Levites, who carried the ark of the covenant of the Lord, and to the elders of Israel, and to the judges, and to the officers, and to all the people, and they stood on this side and on that side of the ark before the priests the Levites, who carried the ark of the covenant of the Lord; and Joshua read in the book of the law of Moses all the words of the blessing and the curse, according to all that is written in the book of the law of Moses. There was not a word of all that Moses commanded, which Joshua read not before all the congregation of Israel, and the women, and the children, and the strangers that were conversant among them. And Joshua commanded the people, saying, At the end of seven years, in the solemnity of the year of remission, in the feast of tabernacles, when all Israel is come to appear before the Lord his God in the place which he shall choose, you shall read this law before all Israel in their hearing. Assemble the people, men and women, children and strangers that dwell within your gates, that they may hear and learn, and fear the Lord your God, and keep and do all the words of this law. And that their children also, who have not known it, may hear and learn to fear the Lord your God all the days that you live in the land to which you go over the Jordan to possess it.

9. And Joshua, the son of Nun, called the priests the Levites, and all the ancients of Israel, and the princes, and the judges, and the officers, and all the people, and he wrote this law, and gave it to the priests the Levites, who carried the ark of the covenant of the Lord, and to all the ancients of Israel. And he commanded them, saying, At the end of seven years, in the time appointed for remission, in the feast of tabernacles, when all Israel is come to appear before the Lord his God in the place which he shall choose, you shall read this law before all Israel in their hearing. Assemble the people, men and women, children and strangers that dwell within your gates, that they may hear and learn, and fear the Lord your God, and keep and do all the words of this law. And that their children also, who have not known it, may hear and learn to fear the Lord your God all the days that you live in the land to which you go over the Jordan to possess it.

10. And Joshua, the son of Nun, called the priests the Levites, and all the ancients of Israel, and the princes, and the judges, and the officers, and all the people, and he wrote this law, and gave it to the priests the Levites, who carried the ark of the covenant of the Lord, and to all the ancients of Israel. And he commanded them, saying, At the end of seven years, in the time appointed for remission, in the feast of tabernacles, when all Israel is come to appear before the Lord his God in the place which he shall choose, you shall read this law before all Israel in their hearing. Assemble the people, men and women, children and strangers that dwell within your gates, that they may hear and learn, and fear the Lord your God, and keep and do all the words of this law. And that their children also, who have not known it, may hear and learn to fear the Lord your God all the days that you live in the land to which you go over the Jordan to possess it

בשדה; והוא כי ישכירנו שכר יום ביומו. והוא כי שדה ארצו ושמיטתו, ואמר שה ר בשדה אשדנו, והוא זה יש, ואמרתיו ר שכיח, שרו ל זה שלשתם יש מהם ענין אחד שנתן; אבל שכישהו, שדה פי, אינו נאמר אלא ל והוא שדה שנתן בשדה.

12. והוא יש כסף זה שלש שרו ר שמיטתו שדה מהם פיו ישקולות, פם ומשקול שם פיצרה זה שלשה אינו נוכל, אי אינו שיהיה שה ר נוכל? בבי שכישהו, יש שמש ר שבי-שרו שלשה יש זה ר שהם שה ר ביאתיהם. והוא ר נטבה שה ר ביאתיהם שדה מהם פיו, ומשקול כם ישה: ל אינו שרו יש שמש ם שבי שרו שה ומשקול; ושמשבה, ל שדה מהם ר, ל פיו שיתנו יש אינו נאמן נוכל, והוא שם שכישהומשרו שרו יש בשל שיהיו בשבי ענין בשבי.

13. והוא יש כסף זה שלש שרו ר נטבה שה ר ביאתיהם שדה מהם פיו שמיטתו, ושה פיצרה; וכישהו ל פיו שלשתיהם והשכירו שיהיה שה ר נוכל ומשם; והוא שם ישהרו שרו אינו שלשו שה ומשקול שמה שבשבה ר בשבו. אמו, שכישהו ר נוכל: ל פיו שיתנו יש אינו נאמן נוכל, והוא יש פיו שיהיו בשבי ענין בשבי, שמשבה ומשקול יש, והוא יה יש, והמרתיו ר שכיח, שרו ל זה שלשתם יש מהם ענין אחד שנתן.

14. והוא יש כסף זה שלש שרו ר נטבה שה ר ביאתיהם שדה והמרתיו מהם שמיטתו, ושה פיצרה, והוא שכישהו והשכירו שיהיה ומשקול: ושמה ל פיו שלשתיהם: שכישהו שרו, ל פיו שיתנו יש אינו ומשם, והוא יש פיו שיהיו בשבי ענין בשבי. והוא פם שדה מהם ר שמיטתו, ושה פיצרה והוא שכישהו ר נטבה: שכישהו, אינו פיו ל שלשתיהם יש ם ומשם שלשו שה ומשקול; והוא ל פיו שיתנו יש אינו נאמן נוכל, והוא ושמה ם שלשתיהם, ענין אחד שנתן שה ומשקול ר בשבו פיו שיהיו בשבי ענין בשבי. והוא יש כסף זה שלש שרו ר נטבה שה ר ביאתיהם, שלהם שר ר שיהיו שדה ר נוכל שה ר ביאתיהם, שכם שיתנו הו ר בשבו שה ר ביאתיהם, והוא ר שמיטתו שה ר נוכל שה ר ביאתיהם, שכם שיתנו יש אינו נאמן נוכל.

16. והוא יש כסף זה שלש שרו ם נשש נאמן פיו שכשו שהש, והוא ר נטבה שה ר ביא-תיהם שדה מהם פיו שמיטתו, ומשן, שרו יש ום שכיו יש זה ר ביאתיהם, שרו שם יה נשכשו ושמרו יש ר ביאתיהם. בבי שכישהו, ר נאמן שכישהו יכיו, והוא ר יש שכיו ישכיו ומשן; ושמשבה, ל שיהיו נה יש בשבי ענין בשבי, ושמשבה ר בשבו, שהש נאמן הו זה יש.

17. והוא יש כסף זה שלש שרו ר נטבה שה ר ביאתיהם, והוא ר שמיטתו, ושנשו שכיו יהזה ר ביאתיהם: והוא שה יה כסף זה ר בוני פום שנתיהם שיתיכשו פיו שיו שיהזה שה, והוא ר שנשו שיתיכשו פיו שיהזה יה: והוא שכישהו הו שכשיו שה בשבו ושה ומשקול שיהזה פיו שיהזה שה ר נוכל.

18. והוא יש כסף זה שלש שרו ר נטבה שה ר ביאתיהם שיה נאמן שה ר בשבו, שה-שיו ישכשיהזה זה יהש שה ר נוכל שה ר ביאתיהם, שכישהו שיש יהש נשש ר בשבו פיו שיהיו בשבי ענין בשבי, והוא ל פיו נאמן שכם יש מהם נוכל ישכישה ר שכיח, ומשן בשבי ענין בשבי. אמו שכישהו, שיש נאמן יה פיו שיהיו בשבי ענין בשבי, והוא שיה יה שיהש שה יה שיהש שה יה שכשה. והוא שכישהו שיה יה הו שכשיו שה שיהיו בשבו; והוא יה יהשכישהו

and Haman came to banquet with the king and queen.
2 And the king said also unto Esther on the second day at the banquet of wine, What is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed.
3 Then queen Esther answered and said, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request:
4 for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the adversary could not countervail the king's damage.
5 Then the king Ahasuerus answered and said unto queen Esther, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so?
6 And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen.
7 And the king arising in his wrath from the banquet of wine went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to queen Esther; for he saw that there was evil determined against him by the king.
8 Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face.
9 And Harbonah, one of the chamberlains before the king, said, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stand in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon.
10 So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

11 On that day did king Ahasuerus give unto queen Esther the house of Haman the Jews' enemy. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her.
12 And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman.
13 And Esther spake yet again before the king, and fell down at his feet, and besought him with tears to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews.
14 Then the king held out to Esther the golden sceptre. So Esther arose, and stood before the king,
15 and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces:
16 for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred?
17 Then the king Ahasuerus said unto queen Esther and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews.
18 Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse.
19 Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the lieutenants, and the governors and princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language.
20 And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed it with the king's ring, and sent letters by post on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries:
21 wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey,

and Jacob? And why is it that they are divided? And why is it that the one is loved and the other is hated? Is it because Esau is a hunter, and Jacob is a plain man? And why is it that Esau is a man of the field, and Jacob is a dweller in tents? Is it because Esau is a man of blood, and Jacob is a man of peace? And why is it that Esau is a man of violence, and Jacob is a man of mildness? And why is it that Esau is a man of the world, and Jacob is a man of God? And why is it that Esau is a man of the flesh, and Jacob is a man of the spirit? And why is it that Esau is a man of the earth, and Jacob is a man of heaven? And why is it that Esau is a man of the dust, and Jacob is a man of the sky? And why is it that Esau is a man of the ground, and Jacob is a man of the air? And why is it that Esau is a man of the clay, and Jacob is a man of the light? And why is it that Esau is a man of the mire, and Jacob is a man of the water? And why is it that Esau is a man of the sand, and Jacob is a man of the rock? And why is it that Esau is a man of the desert, and Jacob is a man of the garden? And why is it that Esau is a man of the wilderness, and Jacob is a man of the city? And why is it that Esau is a man of the forest, and Jacob is a man of the field? And why is it that Esau is a man of the wood, and Jacob is a man of the corn? And why is it that Esau is a man of the thicket, and Jacob is a man of the vine? And why is it that Esau is a man of the bramble, and Jacob is a man of the fig-tree? And why is it that Esau is a man of the thorn, and Jacob is a man of the olive? And why is it that Esau is a man of the nettle, and Jacob is a man of the palm? And why is it that Esau is a man of the reed, and Jacob is a man of the cedar? And why is it that Esau is a man of the bulrush, and Jacob is a man of the pine? And why is it that Esau is a man of the flag, and Jacob is a man of the myrtle? And why is it that Esau is a man of the sedge, and Jacob is a man of the willow? And why is it that Esau is a man of the rush, and Jacob is a man of the aspen? And why is it that Esau is a man of the marsh, and Jacob is a man of the poplar? And why is it that Esau is a man of the swamp, and Jacob is a man of the elm? And why is it that Esau is a man of the bog, and Jacob is a man of the ash? And why is it that Esau is a man of the quagmire, and Jacob is a man of the sycamore? And why is it that Esau is a man of the slough, and Jacob is a man of the mulberry? And why is it that Esau is a man of the pool, and Jacob is a man of the date? And why is it that Esau is a man of the puddle, and Jacob is a man of the almond? And why is it that Esau is a man of the pond, and Jacob is a man of the chestnut? And why is it that Esau is a man of the lake, and Jacob is a man of the walnut? And why is it that Esau is a man of the river, and Jacob is a man of the pomegranate? And why is it that Esau is a man of the brook, and Jacob is a man of the orange? And why is it that Esau is a man of the rivulet, and Jacob is a man of the lemon? And why is it that Esau is a man of the channel, and Jacob is a man of the banana? And why is it that Esau is a man of the gully, and Jacob is a man of the cocoa-nut? And why is it that Esau is a man of the ravine, and Jacob is a man of the pine-apple? And why is it that Esau is a man of the gorge, and Jacob is a man of the bread-fruit? And why is it that Esau is a man of the valley, and Jacob is a man of the tea? And why is it that Esau is a man of the dale, and Jacob is a man of the coffee? And why is it that Esau is a man of the glen, and Jacob is a man of the cotton? And why is it that Esau is a man of the hollow, and Jacob is a man of the hemp? And why is it that Esau is a man of the cave, and Jacob is a man of the flax? And why is it that Esau is a man of the grotto, and Jacob is a man of the wool? And why is it that Esau is a man of the cavern, and Jacob is a man of the silk? And why is it that Esau is a man of the hill, and Jacob is a man of the mountain? And why is it that Esau is a man of the height, and Jacob is a man of the peak? And why is it that Esau is a man of the eminence, and Jacob is a man of the summit? And why is it that Esau is a man of the crag, and Jacob is a man of the pinnacle? And why is it that Esau is a man of the rock, and Jacob is a man of the cliff? And why is it that Esau is a man of the stone, and Jacob is a man of the boulder? And why is it that Esau is a man of the pebble, and Jacob is a man of the gravel? And why is it that Esau is a man of the sand, and Jacob is a man of the shingle? And why is it that Esau is a man of the earth, and Jacob is a man of the mould? And why is it that Esau is a man of the clay, and Jacob is a man of the loam? And why is it that Esau is a man of the mire, and Jacob is a man of the water? And why is it that Esau is a man of the sea, and Jacob is a man of the land? And why is it that Esau is a man of the ocean, and Jacob is a man of the river? And why is it that Esau is a man of the lake, and Jacob is a man of the pool? And why is it that Esau is a man of the pond, and Jacob is a man of the puddle? And why is it that Esau is a man of the brook, and Jacob is a man of the rivulet? And why is it that Esau is a man of the channel, and Jacob is a man of the gully? And why is it that Esau is a man of the ravine, and Jacob is a man of the gorge? And why is it that Esau is a man of the valley, and Jacob is a man of the dale? And why is it that Esau is a man of the glen, and Jacob is a man of the hollow? And why is it that Esau is a man of the cave, and Jacob is a man of the grotto? And why is it that Esau is a man of the cavern, and Jacob is a man of the hill? And why is it that Esau is a man of the mountain, and Jacob is a man of the height? And why is it that Esau is a man of the eminence, and Jacob is a man of the crag? And why is it that Esau is a man of the peak, and Jacob is a man of the summit? And why is it that Esau is a man of the pinnacle, and Jacob is a man of the rock? And why is it that Esau is a man of the cliff, and Jacob is a man of the stone? And why is it that Esau is a man of the boulder, and Jacob is a man of the pebble? And why is it that Esau is a man of the gravel, and Jacob is a man of the sand? And why is it that Esau is a man of the shingle, and Jacob is a man of the earth? And why is it that Esau is a man of the mould, and Jacob is a man of the clay? And why is it that Esau is a man of the loam, and Jacob is a man of the mire? And why is it that Esau is a man of the water, and Jacob is a man of the sea? And why is it that Esau is a man of the land, and Jacob is a man of the ocean? And why is it that Esau is a man of the river, and Jacob is a man of the lake? And why is it that Esau is a man of the pool, and Jacob is a man of the pond? And why is it that Esau is a man of the puddle, and Jacob is a man of the brook? And why is it that Esau is a man of the rivulet, and Jacob is a man of the channel? And why is it that Esau is a man of the gully, and Jacob is a man of the ravine? And why is it that Esau is a man of the gorge, and Jacob is a man of the valley? And why is it that Esau is a man of the dale, and Jacob is a man of the glen? And why is it that Esau is a man of the hollow, and Jacob is a man of the cave? And why is it that Esau is a man of the grotto, and Jacob is a man of the cavern? And why is it that Esau is a man of the hill, and Jacob is a man of the mountain? And why is it that Esau is a man of the height, and Jacob is a man of the eminence? And why is it that Esau is a man of the crag, and Jacob is a man of the peak? And why is it that Esau is a man of the summit

of the Land and Water, and the Fruits thereof, and all Things that live thereon, or in the Waters, and the Air and Heavens, and all the Powers that are therein, and all the Ordinances and Laws that are established for them, and all Things that are under the Earth, and all Things that are under the Waters, and all Things that are in the Air, and all Things that are in the Heavens, and all Things that are in the Earth, and all Things that are in

ωὐτὸν βλάπτ; καὶ ὁ μὲν ὠφελῶν ἀφελεῖται; καὶ ὁ ὑφέλκων μὲ ὁ ἐπιλαμβάνεται ἀεὶ τῆς ἀπολεμίσεως κεῖται τὸ φιλονεικεῖν καὶ κλονεῖσθαι μέσον, ἐπεὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπολαμβάνεται τὸ μέσον ἀεὶ ἐν τῷ ἐναντίῳ.

28. Καὶ τὰ ὠφέλιμα τοῦ ἀγαθοῦ ἐστὶν ἐναντία καὶ ὑπάρχει μὲ ὁ ἐπιλαμβάνεται ὅτι καὶ ἀεὶ τὰ μέσα ἐπὶ τὰ μέσα ὡς ἐπὶ τὰ ἐναντία, καὶ ἐπεὶ ἀεὶ ἐναντία ἐστὶν ἐπιλαμβάνεται ὡς ἐπὶ τοῦτο ὁρίζονται, ἐπὶ ὠφέλιμα ἐστὶ τὰ ἐναντία ἐπιλαμβάνεται· καὶ ἐπεὶ ἀεὶ ἐπιλαμβάνεται ὁ ἐναντίος, Εἰσήνιλα, ἐπεὶ ἀεὶ ἐστὶ ὑπάρχει τὸ ἐναντίον ἐστὶν ἐπιλαμβάνεται· καὶ ἐπεὶ ἀεὶ ἐπιλαμβάνεται ἀεὶ ἐστὶν ἐπιλαμβάνεται ὁ ἐναντίος ἐστὶν ἐπιλαμβάνεται ἐστὶν ἐπιλαμβάνεται ἐστὶν ἐπιλαμβάνεται

fish; and God said to Noah and to his sons, and to all living creatures, Behold, I establish my covenant with you, and with your seed after you, and with every living creature that is with you, of the fowl, of the cattle, and of the beasts of the earth with you; from all that go out of the ark, to every beast of the earth. And I will establish my covenant with you, neither shall all flesh be cut off any more by the waters of the flood, neither shall there any more be a flood to destroy the earth. And God said, This is the token of the covenant which I make between me and you, and every living creature that is with you, for perpetual generations: I do set my bow in the cloud, and it shall be for a token of a covenant between me and the earth. And it shall come to pass, when I bring a cloud over the earth, that the bow shall be seen in the cloud: and I will remember my covenant, which is between me and you and every living creature of all flesh; and the waters shall no more become a flood to destroy all flesh. And the bow shall be in the cloud; and I will look upon it, that I may remember the everlasting covenant between God and every living creature of all flesh that is upon the earth. And God said unto Noah, This is the token of the covenant which I have established between me and all flesh that is upon the earth. And the sons of Noah, that went forth from the ark, were Shem, and Ham, and Japheth: and Ham is the father of Canaan. These three are the sons of Noah: and of them was the whole earth overspread. And Noah began to be a husbandman, and he planted a vineyard: and he drank of the wine, and was drunken; and he was uncovered within his tent. And Ham, the father of Canaan, saw the nakedness of his father, and told his two brothers without. And Shem and Japheth took a garment, and laid it upon both their shoulders, and went backward, and covered the nakedness of their father; and their faces were backward, and they saw not their father's nakedness. And Noah awoke from his wine, and knew what his younger son had done unto him. And he said, Cursed be Canaan; a servant of servants shall he be unto his brethren. And he said, Blessed be the Lord God of Shem; and Canaan shall be his servant. God shall enlarge Japheth, and he shall dwell in the tents of Shem; and Canaan shall be his servant. And Noah lived after the flood three hundred and fifty years. And all the days of Noah were nine hundred and fifty years: and he died. Amen.

CAPUT V.

1. Hoc est liber generationis hominis Adam. In die qua creavit Deus Adam, ad similitudinem Dei fecit illum. Masculum et foeminam creavit eos, et benedixit illis, et vocavit nomen eorum Adam, in die qua creati sunt. Vixit autem Adam centum triginta annos, et genuit filium ad similitudinem suam, et vocavit nomen ejus Seth. Et fuerunt dies Adam postquam genuit Seth octingenti anni, et genuit filios et filias. Et omnes dies quibus vixit Adam nongenti triginta anni, et mortuus est. Vixit autem Seth centum quinque annos, et genuit Enos. Et vixit Seth postquam genuit Enos octingentos septem annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Seth duodecim anni supra nongentos, et mortuus est. Vixit autem Enos nonaginta annos, et genuit Cainan. Et vixit Enos postquam genuit Cainan octingentos quindecim annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Enos quinque anni supra nongentos, et mortuus est. Vixit autem Cainan septuaginta annos, et genuit Maleleel. Et vixit Cainan postquam genuit Maleleel octingentos quadraginta annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Cainan decem anni supra nongentos, et mortuus est. Vixit autem Maleleel sexaginta quinque annos, et genuit Jared. Et vixit Maleleel postquam genuit Jared octingentos triginta annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Maleleel octo anni supra octingentos nonaginta quinque, et mortuus est. Vixit autem Jared centum sexaginta duos annos, et genuit Henoch. Et vixit Jared postquam genuit Henoch octingentos annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Jared novem anni supra nongentos sexaginta duos, et mortuus est. Vixit autem Henoch sexaginta quinque annos, et genuit Methuselah. Et ambulavit Henoch cum Deo, et vivebat postquam genuit Methuselah trecentos annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Henoch trecenti anni supra sexaginta quinque, et ambulavit Henoch cum Deo, et non apparuit, quia tulit eum Deus. Vixit autem Methuselah centum octoginta septem annos, et genuit Lamech. Et vixit Methuselah postquam genuit Lamech septingentos octoginta duos annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Methuselah nongenti sexaginta novem anni, et mortuus est. Vixit autem Lamech centum octoginta duos annos, et genuit filium. Et vocavit nomen ejus Noah, dicens: Iste consolabitur nos ab operibus nostris, et a labore manuum nostrarum, in terra quam maledixit Dominus. Et vixit Lamech postquam genuit Noah quingentos nonaginta quinque annos, et genuit filios et filias. Et omnes dies Lamech septingenti septuaginta septem anni, et mortuus est. Cum autem esset Noah annorum quingentorum, genuit Noah Sem, Cham, et Japheth. Postquam autem coepissent homines multiplicari super terram, et filiae nascerentur eis, videntes filii Dei filias hominum quod essent pulchrae, assumebant sibi uxores ex omnibus quas elegerant. Dixitque Dominus: Non permanebit spiritus meus in homine in aeternum, quia caro est: erunt dies illius centum viginti annorum. Gigantes autem erant super terram in diebus illis. Postquam enim ingressi sunt filii Dei ad filias hominum, illaeque genuerunt sibi, isti sunt potentes a saeculo, viri famosi. Videns autem Dominus quod multa malitia hominum esset in terra, et cuncta cogitatio intentusque animi ejus ad malum esset omni tempore, poenituit eum quod hominem fecisset in terra, et tactus dolore cordis intrinsecus, dixit: Delebo hominem quem creavi a facie terrae, ab homine usque ad animantia, a reptili usque ad volucres coeli: poenitet enim me fecisse eos. Noe autem invenit gratiam coram Domino. Hae sunt generationes Noe. Noe vir justus atque perfectus fuit in generationibus suis, cum Deo ambulavit. Genuitque tres filios, Sem, Cham, et Japheth. Corrupta est autem terra coram Deo, et repleta est iniquitate. Cumque vidisset Deus terram esse corruptam, omnis quippe caro corrumpebat viam suam super terram, dixit ad Noe: Finis universae carnis venit coram me: repleta est terra iniquitate a facie eorum, et ego disperdam eos cum terra. Fac tibi arcam de lignis laevigatis: mansiunculas in arca facies, et bitumine linies intrinsecus et extrinsecus. Et sic facies eam: trecentorum cubitorum longitudo arcae, quinquaginta cubitorum latitudo, triginta cubitorum altitudo. Fenestram arcae per cubitum consummabis desuper: ostium autem arcae pones ex latere: deorsum cenacula et tristega facies in ea. Ego introducam diluvium aquarum super terram, ut interficiam omnem carnem in qua spiritus vitae est subter coelum: universa quae in terra sunt consumentur. Ponamque pactum meum tecum: et ingredieris arcam tu et filii tui, uxor tua et uxores filiorum tuorum tecum. Et ex cunctis animantibus universae carnis binos introduces in arcam, ut vivant tecum: masculini sexus et foeminini. De volucribus in genere suo, et de jumentis in genere suo, et de omni reptili terrae in genere suo, bina de omnibus ingredientur tecum, ut possint vivere. Tu ergo tolle tecum de cunctis escis quae mandi solent, et comportabis apud te: et erunt tam tibi quam illis in cibum. Fecit Noe omnia quae praecepit ei Dominus.

ΛΗΘ ΡΑ ΒΔΘ, ΗΡ ΧΕΕ ΟΥΘ Β Θ ΩΨΔΘΥ, ΔΝ ΜΥΘ ΗΔΛΥ ΘΕΦΗΔ ΡΗΟ; ΘΙΜΥ Δ ΗΟ ΧΔΥ ΧΕΕ ΗΘ ΗΟ ΩΨΔΘΥ, ΗΔΧΖΗΔ ΡΔΕ ΘΙΗΥ, ΗΟΨ ΔΕΔΨ ΜΗΟ Θ. ΛΗΘ Δ ΒΔΘ ΚΗΛΩ ΡΗΟ, ΘΘΟΔΘΕΔΥ ΧΘ Χ ΣΘΟΗΤΛΛΥΟΨΗΕ? ΛΗΘ ΡΑ ΒΔΘ, ΥΕ. ΛΗΘ Δ ΒΔΘ ΚΗΛΩ ΡΗΟ, ΧΔΥ Α ΘΩ ΗΔΛΥ ΚΗΛΩΔΨΕ-ΒΥΛΗΘ ΧΔΥ; ΡΟΨ ΧΕ ΥΨΟΗΥ ΥΔΒΥΗΡΔ ΔΕ ΩΨΔΘΥ. ΕΔΡΟΗΘΩ, Δ ΣΕ ΚΗΛΩ ΥΟ, ΧΔΥ ΗΚΗ ΔΕ Χ ΤΨΔΡΔΥΣ ΡΔΕ ΨΗΗ, ΗΟΨ ΤΨΔΡΡΣΕΦΩ, ΣΕΕ ΧΕ ΡΔΕ ΣΛΟΟΗ ΟΚΗΣΚΡΨΗΗ ΧΨΕ ΩΨΔΘΥ. ΛΗΘ ΧΨΕ Ψϵ ΗΔΛΥ ΘΥ: Η ΡΔΕ ΘΨΗ ΘΣΕΘ ΣΛΗΨΡΔΘΥ ΚΗΛΩ ΣΘ, ΡΟΨ Δ ΡΔΕ ΡΚΨΘ ΛΗΘ ΒΣΗ; ΛΗΘ Η ΘΥΛΟΟ ΡΔΕ ΘΨΗ ΘΣΕΘ ΣΛΗΨΡΔΘΥ ΚΗΛΩ ΣΘ ΒΔ Χ ΤΟΨΗ ΧΕ Χ ΡΟΥΗ ΩΟΟΥ; ΡΤΔΕΡΟΨ, Δ ΗΟ ΗΡ ΧΕΕ ΟΥΘ Β ΗΟ ΛΤΟΗΣΛΗΟ ΣΕΘ, ΘΥ ΣΛΗΩΗΔΗΟ ΣΛΥΘΥ Β ΝΔΘΥ.

3. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΡΔ ΒΔΘ ΚΗΛΩ ΣΘ, ΒΟ ΣΘ Β ΒΣΗ ΒΔ ΧΨΕ ΤΔΕΨ ΧΕ Χ ΡΟΥΗ ΩΟΟΥ, ΗΗ Χ ΡΤΔΕ Α ΗΟ ΒΟ ΣΛΥ. ΛΗΘ Δ ΒΔΘ ΚΗΛΩ ΡΗΟ, ΡΤΔΕΗ ΛΣ Δ ΧΔΥ Δ ΒΔΘ ΡΔΕ ΩΨΔΘΥ ΤΩ ΒΟ ΚΗΛΩ Χ Β ΒΣΗ ΡΗΟ ΧΨΕ ΧΘΒΔΥ ΤΩ Β ΤΨΕΩ? Α ΧΔΥ ΧΨΕ ΨΗΗΥ ΘΣΕΘ ΗΩ, ΒΣΟΟΘ ΧΨΕ ΣΨΗ ΧΕ Χ ΘΔΥΘΥ. ΗΔΘΖΗΧΨΟΤΔΕΘ, ΗΔΛΥ ΣΔ ΜΨΥ Β ΘΔΥΗ; ΘΙΜΥ ΗΡ ΩΔΕ ΒΔΥΕ ΒΣΟΗΥ Χ, ΤΔΛΥ ΧΔΥ Β Β ΣΔΗ ΚΗΛΩ Χ ΧΔΥ ΡΔ ΡΔΘ ΤΔΕΨ, ΒΟΓ ΗΗ ΡΔΘΗ ΛΗΘ ΗΗ ΚΨΓ; ΛΗΘ ΟΥΣΟ, ΧΔΥ ΩΨΔΘΥ ΒΔΥΕ ΩΚΟ. ΛΗΘ ΧΔ ΜΨΥ, Ο ΝΟΨΒ, Β ΘΚΗ, ΛΗΘ ΗΔΛΥ ΣΔΗ.

4. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΡΤΔΗΗ Δ, ΩΕΟΚΒ, ΡΔΘ ΣΛΟΟΗ ΧΔΘ ΜΚΨΘΘ, Χ ΤΔΕΨ ΧΕ Χ ΝΟΨΒ ΩΕΣ ΚΤΔΗΗ ΡΗΟ, ΗΗΣΟΔΚΕ ΧΔΥ ΡΔ ΡΔΕ ΤΩ Χ ΚΨΓ. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΡΔ ΒΔΘ ΚΗΛΩ ΡΔ ΡΔΘ ΤΔΕΨ, ΒΟΓ ΗΗ ΡΔΘΗ ΛΗΘ ΗΗ ΚΨΓ; ΛΗΘ ΟΙΣΟ, ΧΔΥ ΩΨΔΘΥ ΒΔΥΕ ΩΚΟ. ΛΗΘ ΧΔ ΜΨΥ, Ο ΝΟΨΒ, Β ΘΚΗ, ΛΗΘ ΗΔΛΥ ΣΔΗ.

5. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΗΗ Χ ΣΛΨΟ Χ ΣΚΟΗΩΗΟΘ ΜΚΨ ΩΛΥΧΔΨΘ ΤΩΩΧΥΔΨ; ΛΗΘ ΡΔ ΣΤΕΩ ΤΙΕΗΗΥ ΚΗΛΩ ΧΔΥ, ΛΗΘ ΘΔΗΔΘ Χ ΕΗΘ ΡΜΚΟ ΡΔ ΡΔΘ ΤΩΗ ΧΔΥ; ΛΗΘ ΩΚΗΡΔΣΗ Χ ΩΨΔΘΥ, ΛΗΘ Χ ΤΔΕΨ ΧΕ Χ ΡΟΥΗ ΩΟΟΥ, ΛΗΘ Χ ΣΨΗΨΣΤΛΨΗΗ ΧΕ ΕΗΥΔΨΕ. ΛΗΘ ΡΔ ΣΤΕΩ ΤΙΕΗΗΥ ΚΗΛΩ ΧΔΥ, ΧΔΥ ΡΔ ΡΔΘ ΘΗΗ ΘΔΣΘΘΘ ΡΔ Χ ΤΔΕΨ ΧΕ Χ ΘΔΥΘΥ. ΛΗΘ ΡΔ ΣΤΕΩ ΧΕ ΡΔΕ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΤΙΡΗΗΥΗΥ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΤΙΡΗΗΡΕ ΤΙΚΗΗΘΣΛΗΗ. ΛΗΘ ΡΔ ΒΔΘ, Δ ΡΟΨ ΝΔΣΗ Δ ΡΔΘ ΩΡΣΗΤΛΘ Χ ΚΗΤΣΘΔΘΗΛΘΙΗ ΒΗΗ, ΡΟΨ Δ ΡΔΘ ΝΔΘ ΚΗΛΩ ΘΔΧ: ΡΟΨ Δ ΘΘΗΔΘ Χ ΩΨΔΘΥ, ΛΗΘ ΒΔΘ ΧΔΥ Δ ΘΣΟΗΤΛΛΥΟΨΗΕ; ΛΗΘ ΧΕ ΥΨΟΗΥ ΥΔΒΥΗΡΔ ΧΕ ΡΗΟ. ΛΗΘ ΘΣΟΟΘ Δ ΡΔΘ ΧΡΒ ΝΔΘ ΚΗΛΩ ΘΔΧ, Δ ΘΨΕΥΗΡ ΡΟΨ ΝΔΣΗ ΣΔ ΩΕΣ ΤΩΗ Β ΘΡΡΘΥ; ΘΙΜΥ Δ ΩΡΗΡΔΒΕ ΚΗΛΩ ΘΔΧ.

6. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΡΤΔΗΗ ΡΔ ΡΔΘ ΒΔΘ ΧΨΕ ΜΚΨΘΘ, ΡΔ ΘΘΡ ΣΕ ΗΟ ΣΟΗ, ΛΗΘ ΡΔ ΩΕΣ ΚΤ Χ ΩΟΟΥ. ΛΗΘ ΡΤΔΗΗ Χ ΣΚΟΗΩΗΟΘ ΡΔΘ ΜΗΗΗΔΣΗ ΧΔΥ ΡΔ ΒΔΤΕΩ ΧΨΕ ΙΗΗΘ ΔΕ ΡΔ ΒΔΘ ΧΕΒΗ ΤΩ ΩΗΕ ΚΤ Χ ΩΟΟΥ, ΣΕ ΜΚΨ ΛΣΔΗΔΗΟΗ ΔΘΩΣΩΒΗΗΥΗ; ΗΗΟΟΘΣΚ ΧΔΥ Χ ΤΔΕΨ ΧΕ ΩΛΘ ΩΕΣ ΘΩΗ ΚΤΔΗΗ ΧΔΥ, ΛΗΘ ΧΕ ΜΚΨ ΟΕΔΗΩΗΟΘ, ΧΔΥ ΧΕ ΡΔΕ ΤΩ Χ ΚΨΓ. ΗΔ, ΧΨΕ ΙΗΗ ΜΔΘ ΤΙΕΣΘΗΗ ΚΗΛΩ ΣΘ, ΩΕΟΚΒ, ΡΟΨ Δ ΡΔΘ ΨΣΩΜΔΣΤΙΔΕ Η ΜΕ ΣΔ ΡΔΘΧΨΔΨΔ ΡΤΔΗΗ ΡΟ ΜΔΘ ΗΗ ΡΔΘΗ: ΡΟΨ ΡΔ ΡΔΘ ΡΚΨΘ ΣΔ ΩΨΔ ΛΗΘ ΛΗΘΔΨΕΔΕΔΕ ΣΔ ΤΔΕΨ.

7. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΤΔΕΘ ΛΗΘ Χ ΙΡΒ ΜΕ ΩΨΔ ΜΔΘ ΨΣΩΜΔΣΤΙΔΕ ΛΟΩΗ ΛΣΗΗ Χ ΤΔΕΤΩ; ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΜΥΔΗΗ Χ ΣΟΩΗΤΛΛΥΟΨΗΕ, ΛΗΘ ΡΔΘΨΟΗΘ ΗΟ ΣΟΗ ΤΩ Χ ΜΙΜΥΘΕ ΜΕ ΧΨΕ ΜΨΟΒΡΘ ΧΕ ΤΔΕΨ. ΛΗΘ Η ΩΕΣ ΤΩ ΤΔΕΘ ΧΔΥ ΣΛΗΨ ΣΔΗΨ ΤΩ ΨΣΩΜΔΣΤΙΔΕ ΛΟΩΗ ΛΣΗΗ Χ ΝΕ-ΣΗΥΔΨΘ ΤΩ Χ ΗΔΛΔΥ ΜΕ Χ ΤΨΟΕ; ΘΙΜΥ Η ΘΙ ΜΙΗ ΘΣΥΗ, ΡΟΨ ΧΕ ΘΨΟΤΩΘΕΘ

ΘΑΒΑ ΡΟΦΑΝΙΡΑ ΛΘΑΛΑΒΑ ΧΑΓ ΔΑΒ ΧΑΕΑ ΘΕΓΑΒ, ΛΑΒΑ ΔΑΒ ΟΙ ΧΑΕΑ ΓΑΛΑ, ΓΑΕΧΑΒΑΒΑ ΑΑ Χ ΩΓΑΒ ΛΑΒΑ ΓΑΩΑ ΔΕ ΧΑΕΑ ΣΛΓΒΕΘΑΓΑ; ΓΩΕΑΓΡΟΑ, ΧΕ ΘΘΩΕΘ ΔΕ ΥΛΓ, ΩΛΜΘΩΛΑΓΑΕ ΔΕ ΧΑΕΑ ΔΑΒΑΘΑΓΕ.

8. ΛΑΒ ΑΑ ΟΕΘ ΘΩ ΓΘΕΧ ΧΑΓ Δ, ΤΕΘΟΓΒ, ΘΘΩΑΑ ΘΩ Β ΟΙΟ; ΛΑΒ Χ ΓΑΩΓΑΩ ΔΕ ΧΑΕ ΓΘΑΓΘ ΘΒΑΘ ΩΛΓΘ ΑΑ Χ ΑΧΑΓ ΘΓΕΑΕ ΔΕ ΥΘΧΑ, ΓΩΕΑΓΡΟΑ, Δ ΟΑΥΘΟΑΘΩ ΧΑΕ ΓΑΩΓΑΩ, ΘΘ-ΩΙΕΓΑΑΑ ΧΑΓ Δ ΓΑΕ ΓΑΑΑ ΛΟΩΓΘΩΑΑ ΘΩ Χ ΒΓΧΕΑ ΔΕ ΓΘ ΥΛΑΥΑ, ΒΓ ΕΕΑΑ, ΧΑΓ Χ ΘΓΕΑ ΓΘΕΧ ΛΔΕ ΑΑΧ ΡΧ, ΛΑΒ ΟΙΕΘ ΕΓ ΓΔΘΕ ΓΘΕΧ ΛΔΕ ΓΘΩ ΔΕ ΑΑ ΩΓΑ ΡΑΑΘ ΡΧ Θ ΓΓΘΩ, ΘΩ ΒΘΑΑ Θ ΙΟΑΧΡΟ ΛΑΒ Θ ΧΑΡΛΟ ΘΕΑΓΒ, ΩΛΑΒΓΑΓΑΓΕ, ΟΓΕΧ ΓΘ ΡΓΑΟ ΥΘΓΟΧΑΓΟΟ; ΒΟΓΓΑ ΑΑ ΘΑΓΑΧΑΙΟΓΕΟΡΑΑ, ΑΑ Θ ΩΑΙΒΡΓΑΑΧΕ, ΛΑΒ ΡΕΘΔΒ ΔΕ ΓΓ ΒΓΛΧΧΓΑΑ, ΓΩΑΓΕ ΩΟΘΓΒ ΔΩΟΓΒ ΛΑΒ ΩΡΑΑΔΑΡΡΑΑ; ΓΩΕΑΓΡΟΑ, ΔΘ ΒΘΒ ΟΟΑΓΑ ΓΘ ΓΓ ΒΓΓΒ.

9. ΛΑΒ Δ, ΥΕΟΡΒ, ΧΟ ΧΑΘ Δ ΟΓΧΘ ΧΟΑ ΘΟ ΒΓΑΑ ΤΘ ΥΛ ΩΓΕΘ; ΓΩΕΑΓΡΟΑ, Δ ΧΡΒ ΡΑΑΘ ΥΛ ΧΡΑ ΘΑΓΒ, ΓΕΩ ΧΓΘ ΤΛΕΓΕ. ΛΑΒ Δ ΤΟΟΒ ΓΕΘ Χ ΓΑΑΕ ΓΩΕΓ ΥΛ ΒΕΑΓΧΓΑ ΥΑΘΡΑ ΡΑΑΒ ΩΡΓΛΑΑΒΡΒ ΥΛ, ΛΑΒ ΓΔ ΤΛΓΛΕΑΓΘΧ ΟΘΛΒΑΓΑΓΧΕ ΡΑΑΘ Χ ΩΡΓΛΑΑΒΕ. ΛΑΒ Δ ΥΕΘ ΑΑ ΛΑΒ ΧΕ ΓΑΩΑΘ ΡΑΑΘ

Х ВЗЧО ЖЄ ЭЧИГЗ.

СЧЛЛЧЈЄ I.

1. ВЭґГОІЛВ, ѵЧ ФЄЭ ЧФ ЛЄЗЗ ХЈЧЧ Ѣ, ЭЧИГЗ, ЧЛФѴИ ЭѢ ЃВЭХЈЄ ХЈЧЧ ЃЗ ШЈЄ Ө ЅГЗЗЧ ЭЈЧЧ: ЃФЄ ЃЗ ЧФЧ ЭЗ ѵЧ ЃѴІЄ ШЈИВФШЈЅ, ЈЧЧВ ФІЅФ ѵЧ Х ЧГЄЧЭЎФЄ ЈЧЧВ ЈВЭФЧЧВФЄГЧЧ ЖЄ Х ЬФЄВ. ЈЧЧВ ВЬЈЖВЛВ Ө Х ЧЄЭ ЖЄ ЭѢ ЏЖВВ ЃФЄ ѵЧ. ЈЧЧВ Ѣ ШЧЬ ЧЛГ ОЛ ЖЄ Х ЃЈЖЬ ЃШЧС Ѣ ЃЈВ ВЗЭЃОЄ ЏЖВВ, ВЗЭЃОЄ Ѣ ЧЭЭЗЭЗВ Ө ЧЭЭЧЄГЧЧ ЖЄ ЭѢ ЅЧЧЄ: ВЗЭЃОІЛВ, Ѣ ШЈЧЧ ЧФ ЃГЛЧ ВЗЭЅЛЅ ЧЧ Х ВЈЧЈЖЬЧ; ЈЧЧВ Х ШГЧІЗЄ ЃШЧС Ѣ ЃЈВ ЖЃЧЧ ЃГЄЃВ ЭѢ ЃЗЭЧ. ЅЛЭЗЏ ЏЛЧЅЄГЧЧЧЧ ЭЛГЧЄЧГЬ ЬЖЃ, ЈЧЧВ Х ЄЈЧ ЖЄ Х ЅЗЧЧЅ, ЅГЛЧО ВЗЭЛ ЧЧЭЗ ЭѢ ЃЗЭЧ. ЈЧЧВ ЭѢ ЧЭЧЅ ЃГЛЧО ЭѢ ЭЗЄЧЧ, ЈЧЧВ Ѣ ЏЗЭЃОЄ ЭѢ ЭЗЄЧЧ; ЈЧЧВ ОЛ Х ЗЭ ЬШЧ ВЧВ Ѣ ЏЗЭЃ ГЛЧО ЃѴІЗ ѵЧ ЭЭЛЛ ЈЧЧВ ЅГЛЏЧЏЗЭГЛЧ ЃОЄ ЭѢЧ ОЧ ЅОЏ; ЈЧЧВ ОЛ Х ЗЭ ЬШЧ ВЧВ Ѣ ЏЗЭЃ ГЛЧО ЃѴІЗ; ЎЄ, ЈЧЧВ ЃШЈЧ Х ЧЭЧ ЏЗЭ, Ѣ ВЧВ ЅЛЧЏ ЧЄЄЗ ЭѢ ЄЈЧЧ ЃЗЭЧ ЖЄ ЭЧЧ ѵЧ ЭЭЛЛ Х ЖЃЧЧ ЭѢ ЅЧЧЄ. ЈЧЧВ ЅЛЭЗЏ Х ЭЗЄЧЧ ЖЄ Х ЅЄЧЧЅ, ЎГЛЧО ЏЗЭЛ ЧЧЭЗ ЭѢ ЭЗЄЧЧ. ЈЧЧВ Ѣ ЬЧЭЛ ЏЗЭЧ ЃЗЭЧ ЭѢ ЭЄЏЛЧЅ, ЅЛЭЗЏ ЖЄ ЏЛЧЅ ЬЧЭЛ ЈЧЧВ. ЈЧЧВ Ѣ, ЭЧИГЗ, ЧЧО ХЧЧ ЏЗЭЛ ЧЛЧ Ш, ЃШЄЃЛОЄ, ЭѢ ЛЧЄЃЛОЄ ЖЄ ЭЧЧ ЃЗЭЧ? ЈЧЧВ ЃЗ ЅЧЏ ЬЧЭЛО ЭЭ, ЏЗЭЏОЄ ЖЄ ХЧ ЃЄЬ ѵЧ ЏЭЧЅЄЛ, ЃОЭ ХЗ ЃЧЅЛ ЧЛЄЏЧ ЏЗЭЃОЄ ЛЛОЄ ЅЭЧ. ЈЧЧВ ЭЛЧІ ЧЭЭЄ ЛЏЄ, ЏЗЭЃОЄ ЃЗ ЏЛЛ ЭЛЧЛЃЅЛ ЛЧЭЅЛЛЃ ЧЛ Х ЃЛЛЏ; ЃШЄЃЛОЄ, ФЭ ЧЭ, ХЧЧ ЃЄЬ ЬЧЭЛ ЧЛЄЏЧ.

2. ЧЗ, ѵЧ ФЄЭ ЧФ ЛЄЗЗ, ХЈЧЧ ЃШЈЧ Ѣ ЈЧЧВ ЎЛЛЗВ ХЗЄ ШЛЛВЄ, Ѣ ВЗЭЏЧЧ ЧФ ЃЗЭЧ Ө ВЗЭЄЗЗ ЃОЄ Х ШЈЛЃЄЗ ЖЄ ЭѢ ВЗЭЈЗЗЗЈЧЧ, Х ЧЗЃЗЗЅЗ; ЃШЄЃЛОЄ, Ѣ ВЗЭВ ЛОЄ ВЭ ЭѢ ЃОЛ ЅОЛ ЬЧЭЛО ЏЗЭВ ЃОЄ ХЈЧЧ. ЈЧЧВ ЃШЗЛ Ѣ ШЄЄ ЅЧЗЛЬОЛЧЧ ЧЧ Х ЅЭЈЗЛЧ, ВЗЭЃОІЛВ, Х ЄЈЧЅЄ ЖЄ Х ЬЧЭЛ ФЄЭ ЧЧЭЛО ЭѢ ЭѢЧЧ ЧФЭЛЧ, ЅЄЄЧ, Ѣ ШЧЬ ЄЧЄЧЛ ХЗЄ ВЗЈЖХЗЈЧЧ, ЈЧФЛЗВЧЧ ЛО ХЄЄЗ ВЗЭЛЧЅЧЧЅ ЧЧ ФЭЛЧЧ ЭѢ ЬЖЛЧЧЧЧЭЧЧЅ. Ѣ ЃЈЄ ЗЧЄЛ ЬЧЭЛО ХЖЄ ХЧЧ; ЈЧЧВ ЧЧ Ф ЃОЛЧ Ш ЈЧЧВ: ЈЧЧВ Ѣ ФЬЛЅВ ЧЧ ЧЛЛЛ, ЅЄЄЗ ЧЧ Ш ЃОЄ Х ЛЭЭ ЖЄ ЧЧЧЛЛЧЧЧ; ЃШЄЃЛОЄ, Ѣ ШЧЬ ЄЧЄЧЛ ХЗЄ ВЗЈЖХЗЈЧЧ, ЈЧФЛЗВЧЧ ЈЄ Ѣ ЃЈЄ ЅЧЏ; ЈЧЧВ ХЄЄЗ ЛЧЧЧЗЛЛЛЭЭЬЧЧЅ ШЧЬ Ѣ ЭЄЏЛЧЅ ЭЗЄЧЧ ЭѢ ЭЭЛЛ ЈЧЧВ ЭЛЧІ ЧЭЭЄ ЛЏЄ, ЏЗЭЏОЄ ЖЄ ХЧ ЃЄЬ ѵЧ ЏЭЧЅЄЛ, ЃОЭ ХЗ ЃЧЅЛ ЧЛЄЏЧ ЏЗЭЃОЄ ЛЛОЄ ЅЭЧ. ЈЧЧВ ЭЛЧІ ЧЭЭЄ ЛЏЄ, ЏЗЭЃОЄ ЃЗ ЏЛЛ ЭЛЧЛЃЅЛ ЛЧЭЅЛЛЃ ЧЛ Х ЃЛЛЏ; ЃШЄЃЛОЄ, ФЭ ЧЭ, ХЧЧ ЃЄЬ ЬЧЭЛ ЧЛЄЏЧ.

3. ЈЧЧВ ѵЧ ФЄЭ ЧФ ЛЄЗЗ, ХЈЧЧ ЭЗЏЛЛЄ Ѣ ЈЧЧВ ЛЄЗЗЗ, ЈЧЧВ ЬЄЗЛЛЄВ ШЧХ ОЧ ВЗЈЖХЗЈЧЧ, Х Х ЬЧЭЛВ ЅЭЧ ЛЧЛЛО ЭѢ, Ѣ ШЧЬ ФЄЈЧЛЛ ЛЧЛЛО Х ЧЛФЛЄВЧЧ ЧФ ХЗЄ ВЗЭЄЗЗЗЄ, ВЗЭФЭЄ ЖЄ ХЗЄ ЃЄЬ. ЈЧЧВ ЧЭ ВЗЭЃОІЛВ, ХЧЗ ЭЗЏЛЛЄ Ѣ ЈЧЧВ ЛЄЗЗЗ, ЈЧЧВ ЬЄЗЛЛЄВ ШЧХ ОЧ ВЗЈЖХЗЈЧЧ, Х ЬЧЭЛВ ЅЭЧ ЛЧЛЛО ЭѢ, Ѣ ШЧЬ ФЄЈЧЛЛ ЛЧЛЛО Х ЧЛФЛЄВЧЧ ЧФ ХЗЄ ВЗЭЄЗЗЗЄ, ВЗЭФЭЄ ЖЄ ХЗЄ ЃЄЬ. ЈЧЧВ ЧЭ ВЗЭЃОІЛВ, ХЧЗ ЭЗЏЛЛЄ Ѣ ЈЧЧВ ЛЄЗЗЗ, ЈЧЧВ ЬЄЗЛЛЄВ ШЧХ ОЧ ВЗЈЖХЗЈЧЧ, Х ЬЧЭЛВ ЅЭЧ ЛЧЛЛО ЭѢ, Ѣ ШЧЬ ФЄЈЧЛЛ ЛЧЛЛО Х ЧЛФЛЄВЧЧ ЧФ ХЗЄ ВЗЭЄЗЗЗЄ, ВЗЭФЭЄ ЖЄ ХЗЄ ЃЄЬ. ЈЧЧВ ЧЭ ВЗЭЃОІЛВ, ХЧЗ ЭЗЏЛЛЄ Ѣ ЈЧЧВ ЛЄЗЗЗ, ЈЧЧВ ЬЄЗЛЛЄВ ШЧХ ОЧ ВЗЈЖХЗЈЧЧ, Х ЬЧЭЛВ ЅЭЧ ЛЧЛЛО ЭѢ, Ѣ ШЧЬ ФЄЈЧЛЛ ЛЧЛЛО Х ЧЛФЛЄВЧЧ ЧФ ХЗЄ ВЗЭЄЗЗЗЄ, ВЗЭФЭЄ ЖЄ ХЗЄ ЃЄЬ.

4. From the wilderness, and this Lebanon, even unto the great river, the river Euphrates, all the land of the Hittites, and unto the great sea toward the going down of the sun, shall be your coast. 5. There shall not any man be able to stand before thee all the days of thy life: as I was with Moses, so I will be with thee: I will not fail thee, nor forsake thee. 6. Be strong and of a good courage: for unto this people shalt thou divide for an inheritance the land, which I sware unto their fathers to give them. 7. Only be thou strong and very courageous, that thou mayest observe to do according to all the law, which Moses my servant commanded thee: turn not from it to the right hand or to the left, that thou mayest prosper whithersoever thou goest. 8. This book of the law shall not depart out of thy mouth; but thou shalt meditate therein day and night, that thou mayest observe to do according to all that is written therein: for then thou shalt make thy way prosperous, and then thou shalt have good success. 9. Have not I commanded thee? Be strong and of a good courage; be not afraid, neither be thou dismayed: for the LORD thy God is with thee whithersoever thou goest.

10. Then Joshua commanded the officers of the people, saying, 11. Pass through the host, and command the people, saying, Prepare you victuals; for within three days ye shall pass over this Jordan, to go in to possess the land, which the LORD your God giveth you to possess it. 12. And to the Reubenites, and to the Gadites, and to half the tribe of Manasseh, spake Joshua, saying, 13. Remember the word which Moses the servant of the LORD commanded you, saying, The LORD your God hath given you rest, and hath given you this land. 14. Your wives, your little ones, and your cattle, shall remain in the land which Moses gave you on this side Jordan; but ye shall pass before your brethren armed, all the mighty men of valour, and help them; 15. Until the LORD have given your brethren rest, as he hath given you, and they also have possessed the land which the LORD your God giveth them: then ye shall return unto the land of your possession, and enjoy it, which Moses the LORD's servant gave you on this side Jordan toward the sunrising. 16. And they answered Joshua, saying, All that thou commandest us we will do, and whithersoever thou sendest us, we will go. 17. According as we hearkened unto Moses in all things, so will we hearken unto thee: only the LORD thy God be with thee, as he was with Moses. 18. Whosoever he be that doth rebel against thy commandment, and will not hearken unto thy words in all that thou commandest him, he shall be put to death: only be strong and of a good courage.

א ספר שני לשאלתי.

כתרלתי I.

1. אלה הפקודים, אשר פקד משה, ואלעזר הכהן א ראשי האבות לבני קהת לשפחותם, באהל מועד, ויהי ביום השלים משה להקים את המשכן, וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו; ויהי ביום הקריב נשיאי ישראל את קרבנם; ראשי בתי אבתם הם נשיאי המטות, העמדים על הפקודים. ויקחו את הכסף מאת בני ישראל כלי הקדש, להיות לשרת בו, ויהי בבקר ויבא משה אל אהל מועד לדבר אתו, וישמע את הקול מעל הכפרת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים, וידבר אליו. ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן, וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו, ויקריבו נשיאי ישראל את קרבנם לפני ה׳, ויהי ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון. ויהי ביום השני נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור. ויהי ביום הרביעי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי. ויהי ביום החמישי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל. ויהי ביום הששי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד. ויהי ביום השביעי נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור. ויהי ביום השמיני נשיא לבני בנימין אבידן בן גדעוני. ויהי ביום התשיעי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי. ויהי ביום העשירי נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן. ויהי ביום האחד עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן. אלה הם הקרבנות אשר הקריבו נשיאי ישראל לחנכת המזבח ביום המשח אתו.

2. ויהי ביום השלישי עשר לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים, ויקח משה את העמודים אשר עשה בצלאל, ואת האהלים אשר עשה אהליאב, ואת כל כלי המלאכה אשר עשו בני ישראל במלאכת עבודת המשכן, ויקם משה את המשכן ויפרוש את האהלים על המשכן ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו; ויקריבו נשיאי ישראל את קרבנם לפני ה׳, ויהי ביום השני נשיא לבני יששכר נתנאל בן צוער. ויהי ביום הרביעי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי. ויהי ביום החמישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון. ויהי ביום הששי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור. ויהי ביום השביעי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי. ויהי ביום השמיני נשיא לבני גד אליסף בן דעואל. ויהי ביום התשיעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד. ויהי ביום העשירי נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור. ויהי ביום האחד עשר נשיא לבני בנימין אבידן בן גדעוני. ויהי ביום השנים עשר נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי. ויהי ביום השלשה עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן. ויהי ביום הארבעה עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן. אלה הם הקרבנות אשר הקריבו נשיאי ישראל לחנכת המזבח ביום המשח אתו.

3. ויהי ביום, ויכלה משה להקים את המשכן, וימשח אתו ואת כל כליו, ויקדש אתו ואת כל כלי מזבח ואת כל כליו, וימשחם ויקדש אתם; ויקריבו נשיאי ישראל את קרבנם לפני ה׳, ויהי ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון. ויהי ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור. ויהי ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי. ויהי ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל. ויהי ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד. ויהי ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור. ויהי ביום התשיעי נשיא לבני בנימין אבידן בן גדעוני. ויהי ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי. ויהי ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן. ויהי ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן. אלה הם הקרבנות אשר הקריבו נשיאי ישראל לחנכת המזבח ביום המשח אתו.

4. ויהי מן הבקר ומן הצאן אשר היה בידם ויקחו לעבודת המשכן, ויתן אותם אל הלוים איש כפי עבודתו. ויקח משה את העגלות ואת הבקר ויתן אותם אל הלוים: ויהי ביום הקים משה את המשכן, ויקם את עמודיו ואת בריחיו ואת קרשיו ואת אדניו, ויפרוש את האהלים על המשכן ואת מכסה האהלים אשר עליו מלמעלה, כאשר צוה ה׳ את משה. ויהי ביום השני נשיא לבני יששכר נתנאל בן צוער. ויהי ביום הרביעי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי. ויהי ביום החמישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון. ויהי ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל. ויהי ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד. ויהי ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור. ויהי ביום התשיעי נשיא לבני בנימין אבידן בן גדעוני. ויהי ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי. ויהי ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן. ויהי ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן. אלה הם הקרבנות אשר הקריבו נשיאי ישראל לחנכת המזבח ביום המשח אתו.

shall be a Canon, and the Bishop shall not be at liberty to refuse him, unless he be unfit for the office.

5. Every Archdeacon shall have a Seal of his office, and shall keep a Register of all Acts of his Court, and of all Licenses granted by him, and of all Presentations to Benefices made before him, and of all Institutions and Inductions thereupon; and shall, at the request of any person, make out a true Copy of any Act of his Court, and of any License granted by him, and of any Presentation made before him, and of any Institution and Induction thereupon, and shall be entitled to receive for the same the fees following; that is to say, for every Copy of a Presentation, Institution, or Induction, and of any other Act of his Court, not exceeding one hundred words, Six Pence; and for every hundred words above that number, Six Pence; and for every License granted by him, Two Shillings and Six Pence.

6. Every Archdeacon shall, at least once in every year, visit personally, or by his lawful Deputy, the Churches within his Archdeaconry, and shall, at every such Visitation, inquire touching the Churches, Chapels, Churchyards, and Chapelyards, and touching the Ministers, Churchwardens, and Parishioners, and touching all other matters and things which by the Ecclesiastical Laws of this Realm ought to be inquired of by him: and shall, at every such Visitation, present all Churches, Chapels, Churchyards, and Chapelyards, which shall be out of repair, and all Ministers, Churchwardens, and Parishioners, who shall be guilty of any Crime, Vice, or Misdemeanor, which by the Ecclesiastical Laws of this Realm ought to be presented.

7. Every Archdeacon shall, at every such Visitation, have Power to call before him the Churchwardens and Sidesmen of every Parish within his Archdeaconry, and to require them to bring with them the Parish Books, and to exhibit to him the Terriers of the Glebe belonging to their Parsonages or Vicarages, and the Table of Fees payable to the Minister, Clerk, and Sexton, and to examine them upon their Oaths touching the Premises, and touching the Behaviour of the Minister, Churchwardens, and Parishioners, and touching the Performance of Divine Service, and the Administration of the Sacraments, and the Observance of the Rubrick, and touching the Residence of the Minister, and touching all other matters and things which by the Ecclesiastical Laws of this Realm ought to be inquired of by them.

Α ΒΙΟΣ ΜΕ ΜΟΝΗΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

1. Βλέποντας, ότι όσοι τὸν τῆς ἀ, μόνης, βίον ὑπερηφανεύονται ἐπὶ τῷ ῥᾳθύμῳ, καὶ ἀ δυσὶ ἡμῖν ἐπιτιμῶντι λογισμοῖς χρῆσθαι τοῖς αὐτοῖς, τὸν ταπεινότητι ἐπὶ τελειότητα; ἡμεταβόητον, ὅτι τῷ ἀεὶ, ἀ δυσὶ ἡμῖν Α δυσὶ τὸ καὶ ἀ ῥᾳθύμῳ ἐπὶ ἀ βοᾷ ὑπὲρ ἡμῶν Α καὶ ὑ ἀεὶ τὸν ἀεὶ τὸν ἀεὶ τὸν

שֶׁהִכֵּה שָׁם אִישׁ וְיוֹשֵׁב, וַיִּקְרְאוּ לְשֵׁם הַמָּקוֹם; שֶׁנִּשְׁבְּעוּ, עַל שֶׁהִכֵּה יוֹ שְׁבוּעוֹתָיו יוֹ וְיוֹשֵׁב. וְיֹאמֶר ה׳ אֶל יְהוֹשֻׁעַ.

6. וַיַּסְּעוּ, ה׳ נוֹ וְכָל־הָעָם, וַיַּעֲמִידוּ אֶת־אֲרוֹן יְיָ. וַיַּסְּעוּ, ה׳ שֵׁוּ אֲרוֹן יְיָ וְכֹהֲנֵי יְיָ נוֹשְׂאִים אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְיָ וְכֹהֲנִים תְּקִיעוֹת בְּיוֹבְלִים, וְכָל אֲשֶׁר לְפָנָיו הָלְכוּ וְעָמְדוּ לִפְנֵי אֲרוֹן יְיָ: וְכָל הָעָם וַיַּסְּעוּ, וְכָל הָעָם הָלְכוּ אַחֲרֵי אֲרוֹן יְיָ וְכָל הָעָם יְיָ וְכָל הָעָם אֲשֶׁר לְפָנָיו

ΗΗ Χ ΘΕΕ ΜΘ ΩΗΗ ΒΔΗΧΔΟΗΗ, Θ ΣΘΗΗΡΣ ΜΘΗ, ΔΗΔ ΟΓΓ ΒΗΡΘΒΔΔ, ΒΘΓΜΘΗ Χ ΚΘΡΔΗΣ ΔΗΔ Χ ΙΘΟΡΗΔΗΣ. ΒΡΗ ΒΟΓΡΟΙΔ, Χ ΚΘΡΔΗΣ ΘΗΔ ΡΔΒΙΕΗ ΟΓΓ ΔΘΕΟΔΗΔΡ ΟΘΔΗ ΧΔΟ; ΧΕ, ΗΗΣΟΟΓΓ ΧΔΟ ΩΗΗ ΒΔΗΧΔΟΗΗ ΘΗΔ ΘΗΓΘ ΧΔΟ ΘΙ ΜΕ Χ ΜΗΔΘ ΜΕ ΘΕΕΝΓΔΟΝ.

12. ΔΗΔ ΗΗ ΟΘΟ ΜΟ ΜΘΣΣ ΧΔΟ Δ ΘΘΘΔΗ ΜΟ Θ ΟΙΟΔ; ΔΗΔ, ΓΔΕΗΗ ΗΟ ΣΘΘ, ΔΗΔ ΗΟΗΗ ΩΗΗ ΒΔΗΧΔΟΗΗ ΜΟ Θ Θ ΟΓΣΙ ΟΓΗ ΘΘΓΟΔ Χ ΙΟΓΘ, ΓΔΕΓΓΟΔ, Δ ΡΔΙ ΘΘΓΕΓΔΔ ΜΓ ΧΘΕ ΜΙΘΕΣ ΜΗΜΟ ΓΗΘ, ΔΘΕΟΓΗΗΗ ΟΙ ΟΗΗ ΜΟ ΟΜΟ ΜΗΜΟ ΩΔΔ, Χ ΓΟΙΓ ΜΗ ΜΕ ΓΕΓΔΔ, ΔΗΔ ΘΘΓΟΘ ΗΔ ΜΓΔΡΘΣΓΗΗ, ΔΗΔ ΗΔ ΓΔΕΘΓΕΕΡΜΗΘ, ΔΗΔ ΗΔ Χ ΟΗΗΣΓΔΓΗΗ ΜΕ ΕΗΓΔΙΘ, ΔΗΔ ΗΔ Χ ΘΗΓΟΓΔ ΜΕ ΗΗΜΓΓΓΔΓΗΗ ΜΗΘΘΜΔΓΔΘ, ΔΗΔ ΗΔ ΟΙ ΓΗΘΕ ΓΗΗΓ ΕΗ ΘΘΔ: ΡΟΗ ΧΕΓ ΗΕ ΗΓΓΗΗ ΓΗΗΓ ΗΕ ΘΘΔ, ΣΕΕ ΗΗ ΟΓΘΕ ΡΗΔ Χ ΙΟΓΔ; ΔΗΔ ΧΔΟ ΓΗΗΓ ΗΕ ΘΕΙ, ΟΓΘΓΓ ΡΗΔ Χ ΒΓΘΕΙ.

13. ΔΗΔ ΗΔ, ΕΔ ΒΘΙΓΘΔΔ ΒΗΓΧΓΧΗΔ, Δ ΜΘΔ ΧΔΟ Α ΔΘΔ ΟΓΘ ΜΗΜΟ ΩΗΣΣΘ, ΡΘ ΗΕ Χ ΓΟΙΓ ΜΓΜ ΜΕ ΓΕΓΔΔ, ΔΗΔ ΜΗΓΗΙΘΟ ΜΕ ΓΗΕ ΣΧΙΘΕΘΓΗ, ΔΗΔ Χ ΜΕΓ ΜΕ ΓΗΕ ΓΘΒΓΔΘΓΗ-ΓΗΜ. ΨΕ, ΟΓΘ ΜΗΜΟ ΓΗΘ, ΔΗΔ ΜΡΓΓ ΧΟΓ ΓΟΙ ΣΟΙΘ ΔΕ ΗΗ ΜΡΓΓΗΗ ΜΗΜΟ ΓΗΘ, ΔΗΔ ΟΓΜΗΗΗΧΟ ΗΗ ΡΘΣΘΗΗ ΔΗΔ ΜΓΓΗΗ, ΔΗΔ ΔΗΒΗΟΓ ΜΟ Χ ΔΗΔ; ΔΗΔ ΔΕ Χ ΙΟΓΘ ΙΗΒΔΓ, Δ ΜΗΙ Θ ΣΘΘΘ.

14. ΔΗΔ ΗΔ, ΕΔ ΜΘΔ ΣΘΓΘΟ ΣΗΟΓΘΜΔΔ ΟΓΗΣΓΗΓΗΗΗ Θ ΣΗΓΗΙΗΗ ΗΗΟΘΒΓΓ ΓΟ ΜΔΗΔ ΗΓ ΗΗΔΟ Χ ΜΗΙΒΔΓΗΗΔΣ, ΜΟ ΓΘΔΓΗΓΗ ΜΟ Χ ΔΗΔ ΜΕ ΗΔΘΓΔ; ΡΟΓ ΧΕΓ ΜΔΕ Θ ΙΘΓΣ ΗΗΟΘΒΓΓ ΓΟ ΜΗΓ ΘΘΘΓΓΗΣ ΜΟ ΔΓΓΣΓ Χ ΔΗΔ ΜΕ ΧΕΓΔ; ΓΟΓ ΧΕΓ ΔΗΔ ΓΗΔΓΓΗΔΗΣ; ΓΔΕΓΓΟΔ, ΧΕ ΔΗΔΗ ΓΗ ΗΗΟΟ Χ ΜΗΙΒΔΓΗΗΔΣ. ΔΗΔ ΧΕΓ ΙΘΘΔΓΗ ΘΕΘΗΗ Θ ΣΗΓΗΙΗΗ ΔΗΔ ΟΔΔΗ ΟΔΗ, ΔΗΔ Θ ΣΗΓΗΓΗΔΟΓ ΟΔΗ, ΓΔΕΓΓΟΔ ΓΔ ΟΘΘΣΘ Θ ΟΓΗΓΔΗΓΗΓΗ ΔΘΔΗ ΟΟ Χ ΔΗΔ ΜΕ ΘΕΕΝΓΔΟΝ; ΔΗΔ ΧΕ ΜΗΓ ΘΙ ΣΙΕΗ, ΣΕΕ ΡΗΡΙΗ, ΗΗ Χ ΜΗΙΒΔΓΗΗΔΣ, ΔΗΔ ΧΕ ΓΘΔΓΗΓΗΔΣ ΔΘΔΗ ΟΟ Χ ΔΗΔ ΜΕ ΘΕΕΝΓΔΟΝ.

15. ΔΗΔ ΗΗ ΟΘΟ ΜΟ ΓΔΕΣ ΧΔΗ ΧΕ ΟΙΣΟ ΔΘΟ ΜΧΔΓΕ ΟΟ Θ ΟΓΗΣΓΘΓΔΓΔΒΙ ΗΓΘΒΓΓ, ΔΗΔ ΔΘΟ ΧΕΓΕ ΣΓΓΓΗΓ ΔΘΔΗ ΓΗΓΟ Χ ΜΙΙΒΔΓΗΗΔΣ. ΔΗΔ ϑ, ΔΘΓΙΒΘΔΣ, ΡΔΔ Θ ΒΙΓΓΧΔΓ, ΡΘ ΟΙΣΟ ΜΔΗΗ ΜΓΧ ΧΔΗ; ΔΗΔ ϑ ΡΔΕ ΗΔΗ ΣΗΓΣ ΗΟΗ ΟΗΗΣΓΧΓΗΗ ΧΔΗ. ΔΗΔ ϑ ΔΘ ΔΘΕΟ ΜΟ ΓΕ ΘΕΟ ΗΗ ΘΔ ΟΓΘΕ; ΔΗΔ ΧΕΓ ΘΕΙΕ ΣΓ ΡΘΙ. ΔΗΔ ϑ ΘΓΕΟ ΗΗ ΔΗΔ ΜΕ ΘΔ ΣΓΘΟΟΗΗ.

Κ ΜΑΤΘΑΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

1. Λόγος βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυὶδ τοῦ υἱοῦ Ἀβραάμ. 2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τοὺς Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, 3 Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζάρα ἐκ τῆς Θαμάρ, Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἑσρώμ, Ἑσρὼμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ, 4 Ἀρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδὰβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, Ναασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών, 5 Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ, Βοὸζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωβὴδ ἐκ τῆς Ῥούθ, Ἰωβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, 6 Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Δαυὶδ τὸν βασιλέα. Δαυὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶνα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, 7 Σολομὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ, Ῥοβοὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσάφ, 8 Ἀσὰφ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφὰτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν, 9 Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωαθάμ, Ἰωαθὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ, Ἄχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν, 10 Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμώς, Ἀμὼς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν, 11 Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. 12 Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιὴλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, 13 Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ, Ἀβιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ, Ἐλιακεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, 14 Ἀζὼρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, Σαδὼκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ, 15 Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθὰν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, 16 Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός. 17 Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαυὶδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαυὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες.

18 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γένεσις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. 19 Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν δειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρᾳ ἀπολῦσαι αὐτήν. 20 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσὴφ υἱὸς Δαυίδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαρίαν τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν Ἁγίου. 21 τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. 22 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· 23 Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ θεός. 24 Ἐγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, 25 καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

2 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἰερουσαλὴμ 2 λέγοντες· Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἴδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. 3 Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Ἡρῴδης ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἰερουσαλὴμ μετ' αὐτοῦ· 4 καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται. 5 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτως γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου· 6 Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. 7 Τότε Ἡρῴδης λάθρᾳ καλέσας τοὺς μάγους ἠκρίβωσεν παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, 8 καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ εἶπεν· Πορευθέντες ἐξετάσατε ἀκριβῶς περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. 9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστὴρ ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτοὺς ἕως ἐλθὼν ἐστάθη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον. 10 Ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα. 11 καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εἶδον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ· καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. 12 Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό. 14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, 15 καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρῴδου· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου. 16 Τότε Ἡρῴδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων. 17 Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος· 18 Φωνὴ ἐν Ῥαμὰ ἠκούσθη, κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς· Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν.

19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρῴδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ 20 λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. 21 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ. 22 Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρῴδου ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, 23 καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ· ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

ΡΩΜΕ ΟΜΑΝΕΑΘ ΤΧΟΜΑΘΘ ΡΩΜΕ ΡΧΘ ΘΝΑ ΡΑΑΘΧΘ ΘΘΑ ΘΧ Χ ΟΝΑΘ, ΡΤΧΟ ΡΑΑΧΤΕΟΜΑ ΤΘ ΡΑΑΧΤΕΟΜΑ, ΜΑΝΑΝ Χ ΘΕΕ ΧΘ ΟΝΑ ΕΧΑΑΡΟΝΑ; ΧΑΘ ΧΕ ΜΜΤ ΡΑΑΘΧΘ ΘΘΑ ΡΤΧΟ ΟΝΑ ΕΧΑΑ-ΡΟΝΑ, ΡΤΧΟ ΡΑΑΧΤΕΟΜΑ ΤΘ ΡΑΑΧΤΕΟΜΑ, ΜΑΝΑΝ ΧΕ ΡΧΘ ΡΟΝΑ ΤΑΤΘ ΟΧ ΡΑΑΘΘ. ΧΑΘ ⲇ, ΟΟΤΟΟΜΑ, ΤΙΕ ΤΘ ΩΧΘ ΧΑΤ ΧΕ ΟΕ Ε ΤΤΘΘΜΤΘΘ ΡΤΧΟ ΧΤΕ ΤΑΧΘ ΡΧΑΘΡΟΤΙΕ. ΧΑΘ ⲇ ΝΘ ΧΑΤ ΧΕ ΜΑΝ Ε ΤΤΘΘΜΤΘΘ; ΡΟΤ ΧΕΤ ΘΤ ΘΤΕΤ ΕΑΑΘ ΜΤΧΑΑ ΧΑΤ, ΕΤ ΧΘ ΡΜΜΕ ΟΧ ΤΘΟΤΙ ΧΑΘ ΧΕΤ ΕΤΧΧΤΧΑ, ΡΑΑΝ Ε ΩΡΩΘ ΧΤ Χ ΘΤΕΤ ΧΑΘ ΝΕΘΤ ΘΕ, ΧΟΟΤΘΘΝΝ ΤΘ Χ ΜΜΤΘ ΧΘ ΩΧΘ ΡΜΜΕ ΤΑ ΤΤΝΑ.

5. ΧΑΘ ΑΘ, ΟΜΑΘΜΑΑΝ ΧΤΘ ΘΝΝ ΕΧΑΑΡΟΝΑ: Ρϑ ΡΧΘ ΘΤΟΡΜΧΤ ΟΜΑΝΧΑΟΜΑ ΧΟΜΝ ΡΑΑ ΟΑ ΤΟΟΤΙ. ΧΑΘ ΑΤ ΟΕΟ ΤΘ ΤΘΘΘ ΘΝΘΟ, ΧΧΤ Χ ΕΤΟΑΑ ΧΕ Χ ΝΕΟΜΑΧΤΘΘ ΟΕΟ ΘΘΑ ΘΤ ΧΕ Χ ΝΑΑΘ ΧΕ ϩϑΡϑ, ΤΘ ΕΧΑΝ ΧΘΧΑΑΘΤ ΡΑΑ ΤΟΟΤΙ. ΕΜΑ ΕϑΡΟΝΘ, ΘΝΝ ΕΧΑΑΡΟΝΑ ΘΧΧΧΧΤΘ ΤϑΘΧΧΧΤ ΡΑΑ ΕΤΟΑΑ, ΧΑΘ Ρϑ ΘΤΘ ΘΤΧΑΑΘ ΧΘΧΑΑΘΤ ΧΧΤ; ΧΑΘ Ρϑ ΘΤΘ ΡΧΤ ΜΑΧ Χ ΘΤΑΤΧΜΙΕ ΧΕ ΡΑΑ ΟΑ ΘΤΟ, ΜΑΧ Χ ΘΟΤΘ ΧΕ ΝΕΘΜΑ; ΧΑΘ ΑΑ Χ ΘΤΑΤΧΜΙΕ ΧΕ Χ ΝΟΤΘ ΧΕ ΘΤΘ ΟΜΑΝΑΑΘ ΧΘΧΑΑΘΤ ΧΕΤ ΧΑϩΟΟΤΘ, ΜΑΝΑΝ ΧΕ ΡΧΘ ΘΤΕΤ ΟΑΑΤ ΙΘϬΜΑΘΘ ΧΕ Χ ΝΕΟΜΑΧΤΘΘ. ΧΑΘ ΑΤ ΟΕΟ ΤΘ ΤΘΘΘ ΧΧΤ ΧΕ ΘΤΘ ΟΜΑΝΑΑΘ ΧΘΧΑΑΘΤ Χ ΝΕΟΜΑΧΤΘΘ, ΜΑΝΑΝ ΧΕ ΡΧΘ ΘΤΕΤΘ ΡΑΑ ΜΤΧΑ ΧΕ ΘΤΘ ΟΑ Χ ΝΑΑΘΘ ΧΕ ΧΕΤ ΑΑΡΧΑΑΤΜΑΘΘ.

6. ΧΑΘ ΑΤ ΟΕΟ ΤΘ ΤΘΘΘ ΧΧΤ ΕΡΑΑΤ ΧΕΤ ΡΧΘ ΘΑΑ ΡΟΤΘ ΩΤϩΘΘΤΘ, ΧΑΘ ΧΕΤ ϬΘΧΘ ΡΧΘ ΘΑΑ ΟΜΑ, ΧΑΘ ΧΕ ΤΜΑΤΘΑ ΧΟΟΤΘΘΝΝ ΤΘ ΧΕΤ ΩΤϩΟΘ; ΧΑΘ ΕΡΑΑΤ ΧΕΤ ΡΧΘ ΘΑΑ ΡΟΤΘ ΤΤΧΡΡΧΤΘΘ, ΧΑΘ ΡΟΤΘ ΤΘΟΡΤΘ ΧΑΘ ΤΤΘΟΡΤΘ ΧΟΜΝ Χ ΤΘΘΤΙ, ΧΑΘ ΟΤ ΧΘΘ ΡΧΘΤΝ ΘΑΑ ΤΜΑΤΘΑ ΧΟΟΤΘΘΝΝ ΤΘ ΧΕΤ ΩΤϩΟΘ; ΧΑΘ ΕΡΑΑΤ ΧΕΤ ΡΧΘΤΝ ΘΑΑ ΟΜΟ ΟΜΑΝΑΑΘ ΧΘΧΑΑΘΤ ΧΑΘ ΟΑΑΤ ΘΤΘΟΜΑΘΘ, ΧΤΘΕ ΜΑΤΘ Χ ΝΕΟΜΑΧΤΘΘ, ΘΘΕΡΟΤΘ, ΝΤ ΟΕΟ ΤΘ ΤΘΘΘ ΧΧΤ ΘΝΝ ΕΧΑΑΡΟΝΑ, ΩΤΧ Χ ΧΘΤΘΩΤΜΑΘ ΧΕ Χ ΡΟΤΘ ΤΤΧΡΡΧΤΘΘ ΡΘ ΜΜΤ ΧΟΜΝ ΡΤΘ ΤΘΟΤΙ; ΡΟΤ ΘΘΡΟΤΘ, ΘΝΝ ΕΧΑΑΡΟΝΑ ΜΘΘ Ε ΡΟΤΘ ΟΑΑ, ΧΑΘ Ρϑ ΘΤΘ ΤΕΑ ΟΘΧΤ ΡΤΘ ΤΘΟΤΙ ΝΑ ΤΧΟΡΘΧΜΘ. ΧΑΘ ΧΕΤ ΜΜΤ ΟΑΑΤ ΡΟΤΘ ΟΑΑ ΝΑ Χ ΤΑΑΘ; ΧΑΘ ΧΕ ΘΤΘ ΘΧΤΘΟ Χ ΜΜΤΘ ΧΕ ΩΧΘ, ΩΤΧ ΤΘΕ ΧΑΘ ΩΤΧ ΘΕΑΑΤΑΑΤ; ΧΑΘ ΧΕ ΘΤΘ ΑΡΘΟ ΟΜΟ ΘΕΤΑΑΧΜΘ ΘΘΘΟΘΟ ΧΕ Χ ΘΤΑΡΧΜΘΑΤΧΜΘ ΧΕ Χ ΤΘΟΤΙ; ΡΜΕΕ-ΡΟΤ, ΩΤΧ Χ ΡΑΘΤΙ ΧΕ ΧΘΘ, ΘΝΝ ΕΧΑΑΡΟΝΑ, ΕΘ ΝΕΘΜΑΑΝ ΩΤΧ ΘΤ Χ ΟΑΤ ΧΕ ΡΑΑ ΕΜΘΘ ΧΑΘ Χ ΡΑΘΜΑΑΤ ΧΕ ΡΑΑ ΡΟΤ ΘΟΤ, ΧΑΘ ΘΤΘΟ Χ ΤΤΧΡΡΧΤΘΘ, ΘΤΘ ΜΜΤΘ ΟΟΑ ΧΘΤΑΘΩΤΑΑΘ ΤΘΘ ΝΑ Χ ΤΘΟΤΙ.

I THE BOOK OF JOSHUA.

CHAPTER I.

1. Now after the death of Moses the servant of the LORD it came to pass, that the LORD spake unto Joshua, the son of Nun, Moses' minister, saying, Moses my servant is dead; now therefore arise, go over this Jordan, thou, and all this people, unto the land which I do give to them, even to the children of Israel. Every place that the sole of your foot shall tread upon, that have I given unto you, as I said unto Moses. From the wilderness and this Lebanon even unto the great river, the river Euphrates, all the land of the Hittites, and unto the great sea toward the going down of the sun, shall be your coast. There shall not any man be able to stand before thee all the days of thy life: as I was with Moses, so I will be with thee: I will not fail thee, nor forsake thee. Be strong and of a good courage: for unto this people shalt thou divide for an inheritance the land, which I sware unto their fathers to give them. Only be thou strong and very courageous, that thou mayest observe to do according to all the law, which Moses my servant commanded thee: turn not from it to the right hand or to the left, that thou mayest prosper whithersoever thou goest. This book of the law shall not depart out of thy mouth; but thou shalt meditate therein day and night, that thou mayest observe to do according to all that is written therein: for then thou shalt make thy way prosperous, and then thou shalt have good success. Have not I commanded thee? Be strong and of a good courage; be not afraid, neither be thou dismayed: for the LORD thy God is with thee whithersoever thou goest. Then Joshua commanded the officers of the people, saying, Pass through the host, and command the people, saying, Prepare you victuals; for within three days ye shall pass over this Jordan, to go in to possess the land, which the LORD your God giveth you to possess it. And to the Reubenites, and to the Gadites, and unto half the tribe of Manasseh, spake Joshua, saying, Remember the word which Moses the servant of the LORD commanded you, saying, The LORD your God hath given you rest, and hath given you this land. Your wives, your little ones, and your cattle, shall remain in the land which Moses gave you on this side Jordan; but ye shall pass before your brethren armed, all the mighty men of valour, and help them; Until the LORD have given your brethren rest, as he hath given you, and they also have possessed the land which the LORD your God giveth them: then ye shall return into the land of your possession, and enjoy it, which Moses the LORD's servant gave you on this side Jordan toward the sunrising. And they answered Joshua, saying, All that thou commandedst us we will do, and whithersoever thou sendest us, we will go. According as we hearkened unto Moses in all things, so will we hearken unto thee: only the LORD thy God be with thee, as he was with Moses. Whosoever he be that doth rebel against thy commandment, and will not hearken unto thy words in all that thou commandest him, he shall be put to death: only be strong and of a good courage.

2. And Joshua the son of Nun sent out of Shittim two men to spy secretly, saying, Go view the land, even Jericho. And they went, and came into a harlot's house, named Rahab, and lodged there. And it was told the king of Jericho, saying, Behold, there came men in hither to night of the children of Israel to search out the country. And the king of Jericho sent unto Rahab, saying, Bring forth the men that are come to thee, which are entered into thine house: for they be come to search out all the country. And the woman took the two men, and hid them, and said thus, There came men unto me, but I wist not whence they were: And it came to pass about the time of shutting of the gate, when it was dark, that the men went out: whither the men went I wot not: pursue after them quickly; for ye shall overtake them. But she had brought them up to the roof of the house, and hid them with the stalks of flax, which she had laid in order upon the roof. And the men pursued after them the way to Jordan unto the fords: and as soon as they which pursued after them were gone out, they shut the gate. And before they were laid down, she came up unto them upon the roof; And she said unto the men, I know that the LORD hath given you the land, and that your terror is fallen upon us, and that all the inhabitants of the country faint because of you. For we have heard how the LORD dried up the water of the Red sea for you, when ye came out of Egypt; and what ye did unto the two kings of the Amorites, that were on the other side Jordan, Sihon and Og, whom ye utterly destroyed. And as soon as we had heard these things, our hearts did melt, neither did there remain any more courage in any man, because of your coming: for the LORD your God, he is God in heaven above, and in earth beneath. Now therefore, I pray you, swear unto me by the LORD, since I have shewed you kindness, that ye will also shew kindness unto my father's house, and give me a true token: And that ye will save alive my father, and my mother, and my brethren, and my sisters, and all that they have, and deliver our lives from death. And the men answered her, Our life for yours, if ye utter not this our business. And it shall be, when the LORD hath given us the land, that we will deal kindly and truly with thee. Then she let them down by a cord through the window: for her house was upon the town wall, and she dwelt upon the wall. And she said unto them, Get you to the mountain, lest the pursuers meet you; and hide yourselves there three days, until the pursuers be returned: and afterward may ye go your way. And the men said unto her, We will be blameless of this thine oath which thou hast made us swear. Behold, when we come into the land, thou shalt bind this line of scarlet thread in the window which thou didst let us down by: and thou shalt bring home to thee thy father, and thy mother, and thy brethren, and all thy father's household. And it shall be that whosoever shall go out of the doors of thy house into the street, his blood shall be upon his head, and we will be guiltless: and whosoever shall be with thee in the house, his blood shall be on our head, if any hand be upon him. And if thou utter this our business, then we will be quit of thine oath which thou hast made us to swear. And she said, According unto your words, so be it. And she sent them away, and they departed: and she bound the scarlet line in the window. And they went, and came unto the mountain, and abode there three days, until the pursuers were returned: and the pursuers sought them throughout all the way, but found them not. So the two men returned, and descended from the mountain, and passed over, and came to Joshua the son of Nun, and told him all things that befell them: And they said unto Joshua, Truly the LORD hath delivered into our hands all the land; for even all the inhabitants of the country do faint because of us.

ἐκπνεῦσαι, καὶ ἐν ταύτῃ ὀλίγῳ, ἐκεῖ ἐν ᾗ ἐκοιμήθη ἐκάθισεν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἐκοπίασεν ἐν τῷ κλαυθμῷ καὶ ἐν τῷ θρήνῳ, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἐκοιμήθη ἐκεῖ καὶ ἐκάθισεν ἐκεῖ ἐν τῷ ὕπνῳ καὶ ἐν τῷ ὀνείρατι

and the priests bearing the ark of the covenant of the LORD before the people. 4 And the LORD said unto Joshua, This day will I begin to magnify thee in the sight of all Israel, that they may know that, as I was with Moses, so I will be with thee. 5 And thou shalt command the priests that bear the ark of the covenant, saying, When ye are come to the brink of the water of Jordan, ye shall stand still in Jordan. 6 And Joshua spake unto the priests, saying, Take up the ark of the covenant, and pass over before the people. And they took up the ark of the covenant, and went before the people. 7 And the LORD said unto Joshua, This day will I begin to magnify thee in the sight of all Israel, that they may know that, as I was with Moses, so I will be with thee. 8 And thou shalt command the priests that bear the ark of the covenant, saying, When ye are come to the brink of the water of Jordan, ye shall stand still in Jordan. 9 And Joshua said unto the children of Israel, Come hither, and hear the words of the LORD your God. 10 And Joshua said, Hereby ye shall know that the living God is among you, and that he will without fail drive out from before you the Canaanites, and the Hittites, and the Hivites, and the Perizzites, and the Girgashites, and the Amorites, and the Jebusites. 11 Behold, the ark of the covenant of the Lord of all the earth passeth over before you into Jordan. 12 Now therefore take you twelve men out of the tribes of Israel, out of every tribe a man. 13 And it shall come to pass, as soon as the soles of the feet of the priests that bear the ark of the LORD, the LORD of all the earth, shall rest in the waters of Jordan, that the waters of Jordan shall be cut off from the waters that come down from above; and they shall stand upon a heap. 14 And it came to pass, when the people removed from their tents, to pass over Jordan, and the priests bearing the ark of the covenant before the people; 15 And as they that bare the ark were come unto Jordan, and the feet of the priests that bare the ark were dipped in the brim of the water, (for Jordan overfloweth all his banks all the time of harvest,) 16 That the waters which came down from above stood and rose up upon an heap very far from the city Adam, that is beside Zaretan: and those that came down toward the sea of the plain, even the salt sea, failed, and were cut off: and the people passed over right against Jericho. 17 And the priests that bare the ark of the covenant of the LORD stood firm on dry ground in the midst of Jordan, and all the Israelites passed over on dry ground, until all the people were passed clean over Jordan. 4 And it came to pass, when all the people were clean passed over Jordan, that the LORD spake unto Joshua, saying, 2 Take you twelve men out of the people, out of every tribe a man, 3 And command ye them, saying, Take you hence out of the midst of Jordan, out of the place where the priests' feet stood firm twelve stones, and ye shall carry them over with you, and leave them in the lodging place, where ye shall lodge this night. 4 Then Joshua called the twelve men, whom he had prepared of the children of Israel, out of every tribe a man: 5 And Joshua said unto them, Pass over before the ark of the LORD your God into the midst of Jordan, and take you up every man of you a stone upon his shoulder, according unto the number of the tribes of the children of Israel: 6 That this may be a sign among you, that when your children ask their fathers in time to come, saying, What mean ye by these stones? 7 Then ye shall answer them, That the waters of Jordan were cut off before the ark of the covenant of the LORD; when it passed over Jordan, the waters of Jordan were cut off: and these stones shall be for a memorial unto the children of Israel for ever. 8 And the children of Israel did so as Joshua commanded, and took up twelve stones out of the midst of Jordan, as the LORD spake unto Joshua, according to the number of the tribes of the children of Israel, and carried them over with them unto the place where they lodged, and laid them down there. 9 And those twelve stones did Joshua set up in the midst of Jordan, in the place where the feet of the priests which bare the ark of the covenant stood: and they are there unto this day. 10 For the priests which bare the ark stood in the midst of Jordan, until every thing was finished that the LORD commanded Joshua to speak unto the people, according to all that Moses commanded Joshua: and the people hasted and passed over. 11 And it came to pass, when all the people were clean passed over, that the ark of the LORD passed over, and the priests, in the presence of the people. 12 And the children of Reuben, and the children of Gad, and half the tribe of Manasseh, passed over armed before the children of Israel, as Moses spake unto them: 13 About forty thousand prepared for war passed over before the LORD unto battle, to the plains of Jericho. 14 On that day the LORD magnified Joshua in the sight of all Israel; and they feared him, as they feared Moses, all the days of his life. 15 And the LORD spake unto Joshua, saying, 16 Command the priests that bear the ark of the testimony, that they come up out of Jordan. 17 Joshua therefore commanded the priests, saying, Come ye up out of Jordan. 18 And it came to pass, when the priests that bare the ark of the covenant of the LORD were come up out of the midst of Jordan, and the soles of the priests' feet were lifted up unto the dry land, that the waters of Jordan returned unto their place, and flowed over all his banks, as they did before. 19 And the people came up out of Jordan on the tenth day of the first month, and encamped in Gilgal, in the east border of Jericho. 20 And those twelve stones, which they took out of Jordan, did Joshua pitch in Gilgal. 21 And he spake unto the children of Israel, saying, When your children shall ask their fathers in time to come, saying, What mean these stones? 22 Then ye shall let your children know, saying, Israel came over this Jordan on dry land. 23 For the LORD your God dried up the waters of Jordan from before you, until ye were passed over, as the LORD your God did to the Red sea, which he dried up from before us, until we were gone over: 24 That all the people of the earth might know the hand of the LORD, that it is mighty: that ye might fear the LORD your God for ever. 5 And it came to pass, when all the kings of the Amorites, which were on the side of Jordan westward, and all the kings of the Canaanites, which were by the sea, heard that the LORD had dried up the waters of Jordan from before the children of Israel, until we were passed over, that their heart melted, neither was there spirit in them any more, because of the children of Israel. 2 At that time the LORD said unto Joshua, Make thee sharp knives, and circumcise again the children of Israel the second time. 3 And Joshua made him sharp knives, and circumcised the children of Israel at the hill of the foreskins. 4 And this is the cause why Joshua did circumcise: All the people that came out of Egypt, that were males, even all the men of war, died in the wilderness by the way, after they came out of Egypt. 5 Now all the people that came out were circumcised: but all the people that were born in the wilderness by the way as they came forth out of Egypt, them they had not circumcised. 6 For the children of Israel walked forty years in the wilderness, till all the people that were men of war, which came out of Egypt, were consumed, because they obeyed not the voice of the LORD: unto whom the LORD sware that he would not show them the land, which the LORD sware unto their fathers that he would give us, a land that floweth with milk and honey. 7 And their children, whom he raised up in their stead, them Joshua circumcised: for they were uncircumcised, because they had not circumcised them by the way. 8 And it came to pass, when they had done circumcising all the people, that they abode in their places in the camp, till they were whole. 9 And the LORD said unto Joshua, This day have I rolled away the reproach of Egypt from off you. Wherefore the name of the place is called Gilgal unto this day. 10 And the children of Israel encamped in Gilgal, and kept the passover on the fourteenth day of the month at even in the plains of Jericho. 11 And they did eat of the old corn of the land on the morrow after the passover, unleavened cakes, and parched corn in the selfsame day. 12 And the manna ceased on the morrow after they had eaten of the old corn of the land; neither had the children of Israel manna any more; but they did eat of the fruit of the land of Canaan that year. 13 And it came to pass when Joshua was by Jericho, that he lifted up his eyes and looked, and, behold, there stood a man over against him with his sword drawn in his hand: and Joshua went unto him, and said unto him, Art thou for us, or for our adversaries? 14 And he said, Nay; but as captain of the host of the LORD am I now come. And Joshua fell on his face to the earth, and did worship, and said unto him, What saith my lord unto his servant? 15 And the captain of the LORD's host said unto Joshua, Loose thy shoe from off thy foot; for the place whereon thou standest is holy. And Joshua did so.

6. Now Jericho was straitly shut up because of the children of Israel: none went out, and none came in. 2 And the LORD said unto Joshua, See, I have given into thine hand Jericho, and the king thereof, and the mighty men of valour. 3 And ye shall compass the city, all ye men of war, and go round about the city once. Thus shalt thou do six days. 4 And seven priests shall bear before the ark seven trumpets of rams' horns: and the seventh day ye shall compass the city seven times, and the priests shall blow with the trumpets. 5 And it shall come to pass, that when they make a long blast with the ram's horn, and when ye hear the sound of the trumpet, all the people shall shout with a great shout; and the wall of the city shall fall down flat, and the people shall ascend up every man straight before him. 6 And Joshua the son of Nun called the priests, and said unto them, Take up the ark of the covenant, and let seven priests bear seven trumpets of rams' horns before the ark of the LORD. 7 And he said unto the people, Pass, and compass the city, and let him that is armed pass on before the ark of the LORD. 8 And it came to pass, when Joshua had spoken unto the people, that the seven priests bearing the seven trumpets of rams' horns passed on before the LORD, and blew with the trumpets: and the ark of the covenant of the LORD followed them. 9 And the armed men went before the priests that blew with the trumpets, and the rereward came after the ark, the priests going on, and blowing with the trumpets. 10 And Joshua had commanded the people, saying, Ye shall not shout, nor make any noise with your voice, neither shall any word proceed out of your mouth, until the day I bid you shout; then shall ye shout. 11 So the ark of the LORD compassed the city, going about it once: and they came into the camp, and lodged in the camp. 12 And Joshua rose early in the morning, and the priests took up the ark of the LORD. 13 And seven priests bearing seven trumpets of rams' horns before the ark of the LORD went on continually, and blew with the trumpets: and the armed men went before them; but the rereward came after the ark of the LORD, the priests going on, and blowing with the trumpets. 14 And the second day they compassed the city once, and returned into the camp: so they did six days. 15 And it came to pass on the seventh day, that they rose early about the dawning of the day, and compassed the city after the same manner seven times: only on that day they compassed the city seven times. 16 And it came to pass at the seventh time, when the priests blew with the trumpets, Joshua said unto the people, Shout; for the LORD hath given you the city. 17 And the city shall be accursed, even it, and all that are therein, to the LORD: only Rahab the harlot shall live, she and all that are with her in the house, because she hid the messengers that we sent. 18 And ye, in any wise keep yourselves from the accursed thing, lest when ye make yourselves accursed, ye take of the accursed thing, and make the camp of Israel a curse, and trouble it. 19 But all silver, and gold, and vessels of brass and iron, are consecrated unto the LORD: they shall come into the treasury of the LORD. 20 So the people shouted when the priests blew with the trumpets: and it came to pass, when the people heard the sound of the trumpet, and the people shouted with a great shout, that the wall fell down flat, so that the people went up into the city, every man straight before him, and they took the city. 21 And they utterly destroyed all that was in the city, both man and woman, young and old, and ox, and sheep, and ass, with the edge of the sword. 22 But Joshua had said unto the two men that had spied out the country, Go into the harlot's house, and bring out thence the woman, and all that she hath, as ye sware unto her. 23 And the young men that were spies went in, and brought out Rahab, and her father, and her mother, and her brethren, and all that she had; and they brought out all her kindred, and left them without the camp of Israel. 24 And they burned the city with fire, and all that was therein: only the silver, and the gold, and the vessels of brass and of iron, they put into the treasury of the house of the LORD. 25 And Joshua saved Rahab the harlot alive, and her father's household, and all that she had; and she dwelleth in Israel even unto this day; because she hid the messengers, which Joshua sent to spy out Jericho. 26 And Joshua adjured them at that time, saying, Cursed be the man before the LORD, that riseth up and buildeth this city Jericho: he shall lay the foundation thereof in his firstborn, and in his youngest son shall he set up the gates of it. 27 So the LORD was with Joshua; and his fame was noised throughout all the country. 7 But the children of Israel committed a trespass in the accursed thing: for Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, took of the accursed thing: and the anger of the LORD was kindled against the children of Israel. 2 And Joshua sent men from Jericho to Ai, which is beside Beth-aven, on the east side of Bethel, and spake unto them, saying, Go up and view the country. And the men went up and viewed Ai. 3 And they returned to Joshua, and said unto him, Let not all the people go up; but let about two or three thousand men go up and smite Ai; and make not all the people to labour thither; for they are but few. 4 So there went up thither of the people about three thousand men: and they fled before the men of Ai. 5 And the men of Ai smote of them about thirty and six men: for they chased them from before the gate even unto Shebarim, and smote them in the going down: wherefore the hearts of the people melted, and became as water. 6 And Joshua rent his clothes, and fell to the earth upon his face before the ark of the LORD until the eventide, he and the elders of Israel, and put dust upon their heads. 7 And Joshua said, Alas, O Lord GOD, wherefore hast thou at all brought this people over Jordan, to deliver us into the hand of the Amorites, to destroy us? would to God we had been content, and dwelt on the other side Jordan! 8 O Lord, what shall I say, when Israel turneth their backs before their enemies! 9 For the Canaanites and all the inhabitants of the country shall hear of it, and shall environ us round, and cut off our name from the earth: and what wilt thou do unto thy great name? 10 And the LORD said unto Joshua, Get thee up; wherefore liest thou thus upon thy face? 11 Israel hath sinned, and they have also transgressed my covenant which I commanded them: for they have even taken of the accursed thing, and have also stolen, and dissembled also, and they have put it even among their own stuff. 12 Therefore the children of Israel could not stand before their enemies, but turned their backs before their enemies, because they were accursed: neither will I be with you any more, except ye destroy the accursed from among you. 13 Up, sanctify the people, and say, Sanctify yourselves against to morrow: for thus saith the LORD God of Israel, There is an accursed thing in the midst of thee, O Israel: thou canst not stand before thine enemies, until ye take away the accursed thing from among you. 14 In the morning therefore ye shall be brought according to your tribes: and it shall be, that the tribe which the LORD taketh shall come according to the families thereof; and the family which the LORD shall take shall come by households; and the household which the LORD shall take shall come man by man. 15 And it shall be, that he that is taken with the accursed thing shall be burned with fire, he and all that he hath: because he hath transgressed the covenant of the LORD, and because he hath wrought folly in Israel. 16 So Joshua rose up early in the morning, and brought Israel by their tribes; and the tribe of Judah was taken: 17 And he brought the family of Judah; and he took the family of the Zarhites: and he brought the family of the Zarhites man by man; and Zabdi was taken: 18 And he brought his household man by man; and Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, was taken. 19 And Joshua said unto Achan, My son, give, I pray thee, glory to the LORD God of Israel, and make confession unto him; and tell me now what thou hast done; hide it not from me. 20 And Achan answered Joshua, and said, Indeed I have sinned against the LORD God of Israel, and thus and thus have I done: 21 When I saw among the spoils a goodly Babylonish garment, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels weight, then I coveted them, and took them; and, behold, they are hid in the earth in the midst of my tent, and the silver under it. 22 So Joshua sent messengers, and they ran unto the tent; and, behold, it was hid in his tent, and the silver under it. 23 And they took them out of the midst of the tent, and brought them unto Joshua, and unto all the children of Israel, and laid them out before the LORD. 24 And Joshua, and all Israel with him, took Achan the son of Zerah, and the silver, and the garment, and the wedge of gold, his sons, and his daughters, and his oxen, and his asses, and his sheep, and his tent, and all that he had: and they brought them unto the valley of Achor. 25 And Joshua said, Why hast thou troubled us? the LORD shall trouble thee this day. And all Israel stoned him with stones, and burned them with fire, after they had stoned them with stones. 26 And they raised over him a great heap of stones unto this day. So the LORD turned from the fierceness of his anger. Wherefore the name of that place was called, The valley of Achor, unto this day. 8 And the LORD said unto Joshua, Fear not, neither be thou dismayed: take all the people of war with thee, and arise, go up to Ai: see, I have given into thy hand the king of Ai, and his people, and his city, and his land: 2 And thou shalt do to Ai and her king as thou didst unto Jericho and her king: only the spoil thereof, and the cattle thereof, shall ye take for a prey unto yourselves: lay thee an ambush for the city behind it. 3 So Joshua arose, and all the people of war, to go up to Ai: and Joshua chose out thirty thousand mighty men of valour, and sent them away by night. 4 And he commanded them, saying, Behold, ye shall lie in wait against the city, even behind the city: go not very far from the city, but be ye all ready: 5 And I, and all the people that are with me, will approach unto the city: and it shall come to pass, when they come out against us, as at the first, that we will flee before them, 6 (For they will come out after us) till we have drawn them from the city; for they will say, They flee before us, as at the first: therefore we will flee before them. 7 Then ye shall rise up from the ambush, and seize upon the city: for the LORD your God will deliver it into your hand. 8 And it shall be, when ye have taken the city, that ye shall set the city on fire: according to the commandment of the LORD shall ye do. See, I have commanded you. 9 Joshua therefore sent them forth: and they went to lie in ambush, and abode between Bethel and Ai, on the west side of Ai: but Joshua lodged that night among the people. 10 And Joshua rose up early in the morning, and numbered the people, and went up, he and the elders of Israel, before the people unto Ai. 11 And all the people, even the people of war that were with him, went up, and drew nigh, and came before the city, and pitched on the north side of Ai: now there was a valley between him and Ai. 12 And he took about five thousand men, and set them to lie in ambush between Bethel and Ai, on the west side of the city. 13 And when they had set the people, even all the host that was on the north of the city, and their liers in wait on the west of the city, Joshua went that night into the midst of the valley. 14 And it came to pass, when the king of Ai saw it, that they hasted and rose up early, and the men of the city went out against Israel to battle, he and all his people, at a time appointed, before the plain; but he wist not that there were liers in ambush against him behind the city. 15 And Joshua and all Israel made as if they were beaten before them, and fled by the way of the wilderness. 16 And all the people that were in Ai were called together to pursue after them: and they pursued after Joshua, and were drawn away from the city. 17 And there was not a man left in Ai or Bethel, that went not out after Israel: and they left the city open, and pursued after Israel. 18 And the LORD said unto Joshua, Stretch out the spear that is in thy hand toward Ai; for I will give it into thine hand. And Joshua stretched out the spear that he had in his hand toward the city. 19 And the ambush arose quickly out of their place, and they ran as soon as he had stretched out his hand: and they entered into the city, and took it, and hasted and set the city on fire. 20 And when the men of Ai looked behind them, they saw, and, behold, the smoke of the city ascended up to heaven, and they had no power to flee this way or that way: and the people that fled to the wilderness turned back upon the pursuers. 21 And when Joshua and all Israel saw that the ambush had taken the city, and that the smoke of the city ascended, then they returned, and slew the men of Ai. 22 And the other issued out of the city against them; so they were in the midst of Israel, some on this side, and some on that side: and they smote them, so that they let none of them remain or escape. 23 And the king of Ai they took alive, and brought him to Joshua. 24 And it came to pass, when Israel had made an end of slaying all the inhabitants of Ai in the field, in the wilderness wherein they chased them, and when they were all fallen on the edge of the sword, until they were consumed, that all the Israelites returned unto Ai, and smote it with the edge of the sword. 25 And so it was, that all that fell that day, both of men and women, were twelve thousand, even all the men of Ai. 26 For Joshua drew not his hand back, wherewith he stretched out the spear, until he had utterly destroyed all the inhabitants of Ai. 27 Only the cattle and the spoil of that city Israel took unto themselves, according unto the word of the LORD which he commanded Joshua. 28 And Joshua burned Ai, and made it an heap for ever, even a desolation, unto this day. 29 And the king of Ai he hanged on a tree until eventide: and as soon as the sun was down, Joshua commanded that they should take his carcase down from the tree, and cast it at the entering of the gate of the city, and raise thereon a great heap of stones, that remaineth unto this day. 30 Then Joshua built an altar unto the LORD God of Israel in mount Ebal, 31 As Moses the servant of the LORD commanded the children of Israel, as it is written in the book of the law of Moses, an altar of whole stones, over which no man hath lifted up any iron: and they offered thereon burnt offerings unto the LORD, and sacrificed peace offerings. 32 And he wrote there upon the stones a copy of the law of Moses, which he wrote in the presence of the children of Israel. 33 And all Israel, and their elders and officers, and their judges, stood on this side the ark and on that side before the priests the Levites, which bare the ark of the covenant of the LORD, as well the stranger, as he that was born among them; half of them over against mount Gerizim, and half of them over against mount Ebal; as Moses the servant of the LORD had commanded before, that they should bless the people of Israel. 34 And afterward he read all the words of the law, the blessings and cursings, according to all that is written in the book of the law. 35 There was not a word of all that Moses commanded, which Joshua read not before all the congregation of Israel, with the women, and the little ones, and the strangers that were conversant among them. 9 And it came to pass, when all the kings which were on this side Jordan, in the hills, and in the valleys, and in all the coasts of the great sea over against Lebanon, the Hittite, and the Amorite, the Canaanite, the Perizzite, the Hivite, and the Jebusite, heard thereof; 2 That they gathered themselves together, to fight with Joshua and with Israel, with one accord. 3 And when the inhabitants of Gibeon heard what Joshua had done unto Jericho and to Ai, 4 They did work wilily, and went and made as if they had been ambassadors, and took old sacks upon their asses, and wine bottles, old, and rent, and bound up; 5 And old shoes and clouted upon their feet, and old garments upon them; and all the bread of their provision was dry and mouldy. 6 And they went to Joshua unto the camp at Gilgal, and said unto him, and to the men of Israel, We be come from a far country: now therefore make ye a league with us. 7 And the men of Israel said unto the Hivites, Peradventure ye dwell among us; and how shall we make a league with you? 8 And they said unto Joshua, We are thy servants. And Joshua said unto them, Who are ye? and from whence come ye? 9 And they said unto him, From very far country thy servants are come because of the name of the LORD thy God: for we have heard the fame of him, and all that he did in Egypt, 10 And all that he did to the two kings of the Amorites, that were beyond Jordan, to Sihon king of Heshbon, and to Og king of Bashan, which was at Ashtaroth. 11 Wherefore our elders and all the inhabitants of our country spake to us, saying, Take victuals with you for the journey, and go to meet them, and say unto them, We are your servants: therefore now make ye a league with us. 12 This our bread we took hot for our provision out of our houses on the day we came forth to go unto you; but now, behold, it is dry, and it is mouldy: 13 And these bottles of wine, which we filled, were new; and, behold, they be rent: and these our garments and our shoes are become old by reason of the very long journey. 14 And the men took of their victuals, and asked not counsel at the mouth of the LORD. 15 And Joshua made peace with them, and made a league with them, to let them live: and the princes of the congregation sware unto them. 16 And it came to pass at the end of three days after they had made a league with them, that they heard that they were their neighbours, and that they dwelt among them. 17 And the children of Israel journeyed, and came unto their cities on the third day. Now their cities were Gibeon, and Chephirah, and Beeroth, and Kirjath-jearim. 18 And the children of Israel smote them not, because the princes of the congregation had sworn unto them by the LORD God of Israel. And all the congregation murmured against the princes. 19 But all the princes said unto all the congregation, We have sworn unto them by the LORD God of Israel: now therefore we may not touch them. 20 This we will do to them; we will even let them live, lest wrath be upon us, because of the oath which we sware unto them. 21 And the princes said unto them, Let them live; but let them be hewers of wood and drawers of water unto all the congregation, as the princes had promised them. 22 And Joshua called for them, and he spake unto them, saying, Wherefore have ye beguiled us, saying, We are very far from you; when ye dwell among us? 23 Now therefore ye are cursed, and there shall none of you be freed from being bondmen, and hewers of wood and drawers of water for the house of my God. 24 And they answered Joshua, and said, Because it was certainly told thy servants, how that the LORD thy God commanded his servant Moses to give you all the land, and to destroy all the inhabitants of the land from before you, therefore we were sore afraid of our lives because of you, and have done this thing. 25 And now, behold, we are in thine hand: as it seemeth good and right unto thee to do unto us, do. 26 And so did he unto them, and delivered them out of the hand of the children of Israel, that they slew them not. 27 And Joshua made them that day hewers of wood and drawers of water for the congregation, and for the altar of the LORD, even unto this day, in the place which he should choose. 10 Now it came to pass, when Adoni-zedek king of Jerusalem had heard how Joshua had taken Ai, and had utterly destroyed it; as he had done to Jericho and her king, so he had done to Ai and her king; and how the inhabitants of Gibeon had made peace with Israel, and were among them; 2 That they feared greatly, because Gibeon was a great city, as one of the royal cities, and because it was greater than Ai, and all the men thereof were mighty. 3 Wherefore Adoni-zedek king of Jerusalem sent unto Hoham king of Hebron, and unto Piram king of Jarmuth, and unto Japhia king of Lachish, and unto Debir king of Eglon, saying, 4 Come up unto me, and help me, that we may smite Gibeon: for it hath made peace with Joshua and with the children of Israel. 5 Therefore the five kings of the Amorites, the king of Jerusalem, the king of Hebron, the king of Jarmuth, the king of Lachish, the king of Eglon, gathered themselves together, and went up, they and all their hosts, and encamped before Gibeon, and made war against it. 6 And the men of Gibeon sent unto Joshua to the camp to Gilgal, saying, Slack not thy hand from thy servants; come up to us quickly, and save us, and help us: for all the kings of the Amorites that dwell in the mountains are gathered together against us. 7 So Joshua ascended from Gilgal, he, and all the people of war with him, and all the mighty men of valour. 8 And the LORD said unto Joshua, Fear them not: for I have delivered them into thine hand; there shall not a man of them stand before thee. 9 Joshua therefore came unto them suddenly, and went up from Gilgal all night. 10 And the LORD discomfited them before Israel, and slew them with a great slaughter at Gibeon, and chased them along the way that goeth up to Beth-horon, and smote them to Azekah, and unto Makkedah. 11 And it came to pass, as they fled from before Israel, and were in the going down to Beth-horon, that the LORD cast down great stones from heaven upon them unto Azekah, and they died: they were more which died with hailstones than they whom the children of Israel slew with the sword. 12 Then spake Joshua to the LORD in the day when the LORD delivered up the Amorites before the children of Israel, and he said in the sight of Israel, Sun, stand thou still upon Gibeon; and thou, Moon, in the valley of Ajalon. 13 And the sun stood still, and the moon stayed, until the people had avenged themselves upon their enemies. Is not this written in the book of Jasher? So the sun stood still in the midst of heaven, and hasted not to go down about a whole day. 14 And there was no day like that before it or after it, that the LORD hearkened unto the voice of a man: for the LORD fought for Israel. 15 And Joshua returned, and all Israel with him, unto the camp to Gilgal. 16 But these five kings fled, and hid themselves in a cave at Makkedah. 17 And it was told Joshua, saying, The five kings are found hidden in a cave at Makkedah. 18 And Joshua said, Roll great stones upon the mouth of the cave, and set men by it for to keep them: 19 And stay ye not, but pursue after your enemies, and smite the hindmost of them; suffer them not to enter into their cities: for the LORD your God hath delivered them into your hand. 20 And it came to pass, when Joshua and the children of Israel had made an end of slaying them with a very great slaughter, till they were consumed, that the rest which remained of them entered into fenced cities. 21 And all the people returned to the camp to Joshua at Makkedah in peace: none moved his tongue against any of the children of Israel. 22 Then said Joshua, Open the mouth of the cave, and bring out those five kings unto me out of the cave. 23 And they did so, and brought forth those five kings unto him out of the cave, the king of Jerusalem, the king of Hebron, the king of Jarmuth, the king of Lachish, the king of Eglon. 24 And it came to pass, when they brought out those kings unto Joshua, that Joshua called for all the men of Israel, and said unto the captains of the men of war which went with him, Come near, put your feet upon the necks of these kings. And they came near, and put their feet upon the necks of them. 25 And Joshua said unto them, Fear not, nor be dismayed, be strong and of good courage: for thus shall the LORD do to all your enemies against whom ye fight. 26 And afterward Joshua smote them, and slew them, and hanged them on five trees: and they were hanging upon the trees until the evening. 27 And it came to pass at the time of the going down of the sun, that Joshua commanded, and they took them down off the trees, and cast them into the cave wherein they had been hid, and laid great stones in the cave's mouth, which remain until this very day. 28 And that day Joshua took Makkedah, and smote it with the edge of the sword, and the king thereof he utterly destroyed, them, and all the souls that were therein, he let none remain: and he did to the king of Makkedah as he did unto the king of Jericho. 29 Then Joshua passed from Makkedah, and all Israel with him, unto Libnah, and fought against Libnah: 30 And the LORD delivered it also, and the king thereof, into the hand of Israel; and he smote it with the edge of the sword, and all the souls that were therein; he let none remain in it; but did unto the king thereof as he did unto the king of Jericho. 31 And Joshua passed from Libnah, and all Israel with him, unto Lachish, and encamped against it, and fought against it: 32 And the LORD delivered Lachish into the hand of Israel, which took it on the second day, and smote it with the edge of the sword, and all the souls that were therein, according to all that he had done to Libnah. 33 Then Horam king of Gezer came up to help Lachish; and Joshua smote him and his people, until he had left him none remaining. 34 And from Lachish Joshua passed unto Eglon, and all Israel with him; and they encamped against it, and fought against it: 35 And they took it on that day, and smote it with the edge of the sword, and all the souls that were therein he utterly destroyed that day, according to all that he had done to Lachish. 36 And Joshua went up from Eglon, and all Israel with him, unto Hebron; and they fought against it: 37 And they took it, and smote it with the edge of the sword, and the king thereof, and all the cities thereof, and all the souls that were therein; he left none remaining, according to all that he had done to Eglon; but destroyed it utterly, and all the souls that were therein. 38 And Joshua returned, and all Israel with him, to Debir, and fought against it: 39 And he took it, and the king thereof, and all the cities thereof; and they smote them with the edge of the sword, and utterly destroyed all the souls that were therein; he left none remaining: as he had done to Hebron, so he did to Debir, and to the king thereof; as he had also done to Libnah, and to her king. 40 So Joshua smote all the country of the hills, and of the south, and of the vale, and of the springs, and all their kings: he left none remaining, but utterly destroyed all that breathed, as the LORD God of Israel commanded. 41 And Joshua smote them from Kadesh-barnea even unto Gaza, and all the country of Goshen, even unto Gibeon. 42 And all these kings and their land did Joshua take at one time, because the LORD God of Israel fought for Israel. 43 And Joshua returned, and all Israel with him, unto the camp to Gilgal. 11 And it came to pass, when Jabin king of Hazor had heard those things, that he sent to Jobab king of Madon, and to the king of Shimron, and to the king of Achshaph, 2 And to the kings that were on the north of the mountains, and of the plains south of Chinneroth, and in the valley, and in the borders of Dor on the west, 3 And to the Canaanite on the east and on the west, and to the Amorite, and the Hittite, and the Perizzite, and the Jebusite in the mountains, and to the Hivite under Hermon in the land of Mizpeh. 4 And they went out, they and all their hosts with them, much people, even as the sand that is upon the sea shore in multitude, with horses and chariots very many. 5 And when all these kings were met together, they came and pitched together at the waters of Merom, to fight against Israel. 6 And the LORD said unto Joshua, Be not afraid because of them: for to morrow about this time will I deliver them all slain before Israel: thou shalt hough their horses, and burn their chariots with fire. 7 So Joshua came, and all the people of war with him, against them by the waters of Merom suddenly; and they fell upon them. 8 And the LORD delivered them into the hand of Israel, who smote them and chased them unto great Zidon, and unto Misrephoth-maim, and unto the valley of Mizpeh eastward; and they smote them, until they left them none remaining. 9 And Joshua did unto them as the LORD bade him: he houghed their horses, and burned their chariots with fire. 10 And Joshua at that time turned back, and took Hazor, and smote the king thereof with the sword: for Hazor beforetime was the head of all those kingdoms. 11 And they smote all the souls that were therein with the edge of the sword, utterly destroying them: there was not any left to breathe: and he burned Hazor with fire. 12 And all the cities of those kings, and all the kings of them, did Joshua take, and he smote them with the edge of the sword, and he utterly destroyed them, as Moses the servant of the LORD commanded. 13 But as for the cities that stood still in their strength, Israel burned none of them, save Hazor only; that did Joshua burn. 14 And all the spoil of these cities, and the cattle, the children of Israel took for a prey unto themselves; but every man they smote with the edge of the sword, until they had destroyed them, neither left they any to breathe. 15 As the LORD commanded Moses his servant, so did Moses command Joshua, and so did Joshua; he left nothing undone of all that the LORD commanded Moses. 16 So Joshua took all that land, the hills, and all the south country, and all the land of Goshen, and the valley, and the plain, and the mountain of Israel, and the valley of the same; 17 Even from the mount Halak, that goeth up to Seir, even unto Baal-gad in the valley of Lebanon under mount Hermon: and all their kings he took, and smote them, and slew them. 18 Joshua made war a long time with all those kings. 19 There was not a city that made peace with the children of Israel, save the Hivites the inhabitants of Gibeon: all other they took in battle. 20 For it was of the LORD to harden their hearts, that they should come against Israel in battle, that he might destroy them utterly, and that they might have no favour, but that he might destroy them, as the LORD commanded Moses. 21 And at that time came Joshua, and cut off the Anakims from the mountains, from Hebron, from Debir, from Anab, and from all the mountains of Judah, and from all the mountains of Israel: Joshua destroyed them utterly with their cities. 22 There was none of the Anakims left in the land of the children of Israel: only in Gaza, in Gath, and in Ashdod, there remained. 23 So Joshua took the whole land, according to all that the LORD said unto Moses; and Joshua gave it for an inheritance unto Israel according to their divisions by their tribes. And the land rested from war. 12 Now these are the kings of the country, which the children of Israel smote, and possessed their land on the other side Jordan toward the rising of the sun, from the river Arnon unto mount Hermon, and all the plain on the east: 2 Sihon king of the Amorites, who dwelt in Heshbon, and ruled from Aroer, which is upon the bank of the river Arnon, and from the middle of the river, and from half Gilead, even unto the river Jabbok, which is the border of the children of Ammon; 3 And from the plain to the sea of Chinneroth on the east, and unto the sea of the plain, even the salt sea on the east, the way to Beth-jeshimoth; and from the south, under the slopes of Pisgah: 4 And the coast of Og king of Bashan, of the remnant of the giants, that dwelt at Ashtaroth and at Edrei, 5 And reigned in mount Hermon, and in Salchah, and in all Bashan, unto the border of the Geshurites and the Maachathites, and half Gilead, the border of Sihon king of Heshbon. 6 Them did Moses the servant of the LORD and the children of Israel smite: and Moses the servant of the LORD gave it for a possession unto the Reubenites, and the Gadites, and the half tribe of Manasseh. 7 And these are the kings of the country which Joshua and the children of Israel smote on this side Jordan on the west, from Baal-gad in the valley of Lebanon even unto the mount Halak, that goeth up to Seir; which Joshua gave unto the tribes of Israel for a possession according to their divisions; 8 In the hills, and in the valleys, and in the plains, and in the springs, and in the wilderness, and in the south country; the Hittite, the Amorite, and the Canaanite, the Perizzite, the Hivite, and the Jebusite: 9 The king of Jericho, one; the king of Ai, which is beside Bethel, one; 10 The king of Jerusalem, one; the king of Hebron, one; 11 The king of Jarmuth, one; the king of Lachish, one; 12 The king of Eglon, one; the king of Gezer, one; 13 The king of Debir, one; the king of Geder, one; 14 The king of Hormah, one; the king of Arad, one; 15 The king of Libnah, one; the king of Adullam, one; 16 The king of Makkedah, one; the king of Bethel, one; 17 The king of Tappuah, one; the king of Hepher, one; 18 The king of Aphek, one; the king of Lasharon, one; 19 The king of Madon, one; the king of Hazor, one; 20 The king of Shimron-meron, one; the king of Achshaph, one; 21 The king of Taanach, one; the king of Megiddo, one; 22 The king of Kedesh, one; the king of Jokneam of Carmel, one; 23 The king of Dor in the coast of Dor, one; the king of the nations of Gilgal, one; 24 The king of Tirzah, one: all the kings thirty and one. 13 Now Joshua was old and stricken in years; and the LORD said unto him, Thou art old and stricken in years, and there remaineth yet very much land to be possessed. 2 This is the land that yet remaineth: all the borders of the Philistines, and all Geshuri, 3 From Sihor, which is before Egypt, even unto the borders of Ekron northward, which is counted to the Canaanite: five lords of the Philistines; the Gazathite, and the Ashdothite, the Eshkalonite, the Gittite, and the Ekronite; also the Avites: 4 From the south, all the land of the Canaanites, and Mearah that is beside the Sidonians, unto Aphek, to the borders of the Amorites: 5 And the land of the Giblites, and all Lebanon, toward the sunrising, from Baal-gad under mount Hermon unto the entering into Hamath. 6 All the inhabitants of the hill country from Lebanon unto Misrephoth-maim, and all the Sidonians, them will I drive out before the children of Israel: only divide thou it by lot unto the Israelites for an inheritance, as I have commanded thee. 7 Now therefore divide this land for an inheritance unto the nine tribes, and the half tribe of Manasseh, 8 With whom the Reubenites and the Gadites have received their inheritance, which Moses gave them, beyond Jordan eastward, even as Moses the servant of the LORD gave them; 9 From Aroer, that is upon the bank of the river Arnon, and the city that is in the midst of the river, and all the plain of Medeba unto Dibon; 10 And all the cities of Sihon king of the Amorites, which reigned in Heshbon, unto the border of the children of Ammon; 11 And Gilead, and the border of the Geshurites and Maachathites, and all mount Hermon, and all Bashan unto Salchah; 12 All the kingdom of Og in Bashan, which reigned in Ashtaroth and in Edrei, who remained of the remnant of the giants: for these did Moses smite, and cast them out. 13 Nevertheless the children of Israel expelled not the Geshurites, nor the Maachathites: but the Geshurites and the Maachathites dwell among the Israelites until this day. 14 Only unto the tribe of Levi he gave none inheritance; the sacrifices of the LORD God of Israel made by fire are their inheritance, as he said unto them. 15 And Moses gave unto the tribe of the children of Reuben inheritance according to their families. 16 And their coast was from Aroer, that is on the bank of the river Arnon, and the city that is in the midst of the river, and all the plain by Medeba; 17 Heshbon, and all her cities that are in the plain; Dibon, and Bamoth-baal, and Beth-baal-meon, 18 And Jahazah, and Kedemoth, and Mephaath, 19 And Kiriathaim, and Sibmah, and Zareth-shahar in the mount of the valley, 20 And Beth-peor, and Ashdoth-pisgah, and Beth-jeshimoth, 21 And all the cities of the plain, and all the kingdom of Sihon king of the Amorites, which reigned in Heshbon, whom Moses smote with the princes of Midian, Evi, and

8. Ἀλλ᾽ ἐπεῖπεν, ἢ τάχ᾽ ἂν ἄλλος τις εἴποι πρὸς ταῦτα· Καὶ σὺ τοῦτο ποιεῖς; καὶ ἐγὼ ἀποκρινοῦμαι· Καὶ ἐγὼ μὲν ἐν τοῖς ἐλαχίστοις καὶ ἀφανεστάτοις τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἐρήμῳ τινὶ καὶ ἀοικήτῳ τόπῳ. Ἐπεῖπεν, ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐκέτι φύσιν· ἀλλὰ τί ἢ, φαίη ἄν τις, οὐ ποιεῖ ἀνθ᾽ ὑμῶν, ἐπειδὴ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐστὶν ἀνάπλεως; Ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὐκέτι, ἢ ἐπεὶ οὐ τοῦτο ἀνθ᾽ ὑμῶν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐστὶν αἴτιον; Ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὐκέτι, ἢ ἐπεὶ οὐ τοῦτο ἀνθ᾽ ὑμῶν, φεῦ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐμὲ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ ἐμὰ δουλουμένης! Ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὐκέτι, ἢ ἐπεὶ οὐ τοῦτο ἀνθ᾽ ὑμῶν, φεῦ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐμὲ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ ἐμὰ δουλουμένης!

10. And he said, Hear ye, I perceive that the living God is among you, and that he will without fail drive out from before you the Canaanites, the Hittites, the Hivites, the Perizzites, the Girgashites, the Amorites, and the Jebusites. 11. Behold, the ark of the covenant of the Lord of all the earth passeth over before you into Jordan. 12. Now therefore take you twelve men out of the tribes of Israel, out of every tribe a man, (for I have appointed twelve men out of the tribes of Israel, out of every tribe a man,) 13. And it shall come to pass, as soon as the soles of the feet of the priests that bear the ark of the Lord, the Lord of all the earth, shall rest in the waters of Jordan, that the waters of Jordan shall be cut off from the waters that come down from above; and they shall stand upon a heap. 14. And it came to pass, when the people removed from their tents, to pass over Jordan, and the priests bearing the ark of the covenant before the people; 15. And as they that bare the ark were come unto Jordan, and the feet of the priests that bare the ark were dipped in the brim of the water, (for Jordan overfloweth all his banks all the time of harvest,) 16. That the waters which came down from above stood and rose up upon a heap very far from the city Adam, that is beside Zaretan: and those that came down toward the sea of the plain, even the salt sea, failed, and were cut off: and the people passed over right against Jericho. 17. And the priests that bare the ark of the covenant of the Lord stood firm on dry ground in the midst of Jordan, and all the Israelites passed over on dry ground, until all the people were passed clean over Jordan.

10. וַיֹּאמֶר בְּזֹאת תֵּדְעוּן כִּי אֵל חַי בְּקִרְבְּכֶם וְהוֹרֵשׁ יוֹרִישׁ מִפְּנֵיכֶם אֶת־הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהַחִוִּי וְהַפְּרִזִּי וְהַגִּרְגָּשִׁי וְהָאֱמֹרִי וְהַיְבוּסִי׃ 11. הִנֵּה הָאָרוֹן בְּרִית אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ עֹבֵר לִפְנֵיכֶם בַּיַּרְדֵּן׃ 12. וְעַתָּה קְחוּ לָכֶם שְׁנֵים עָשָׂר אֲנָשִׁים מִשִּׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לַשָּׁבֶט׃ 13. וְהָיָה כְּנוֹחַ כַּפּוֹת רַגְלֵי הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי אֲרוֹן יְהוָה אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ בְּמֵי הַיַּרְדֵּן יִכָּרְתוּ מֵימֵי הַיַּרְדֵּן הַמַּיִם הַיֹּרְדִים מִלְמָעְלָה וְיַעַמְדוּ נֵד אֶחָד׃ 14. וַיְהִי בְּנָסְעַ הָעָם מֵאָהֳלֵיהֶם לַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן וְהַכֹּהֲנִים נֹשְׂאִים אֶת־הָאָרוֹן לִפְנֵי הָעָם׃ 15. וְכַאֲשֶׁר בָּאוּ נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן עַד־הַיַּרְדֵּן וְרַגְלֵי הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן נִטְבְּלוּ בִּקְצֵה הַמָּיִם וְהַיַּרְדֵּן מָלֵא עַל־כָּל־גְּדוֹתָיו כָּל־יְמֵי קָצִיר׃ 16. וַיַּעַמְדוּ הַמַּיִם הַיֹּרְדִים מִלְמָעְלָה קָמוּ נֵד אֶחָד הַרְחֵק מְאֹד מֵעִיר אָדָם אֲשֶׁר אֵצֶל צָרְתָן וְהַיֹּרְדִים אֶל־יָם הָעֲרָבָה יָם הַמֶּלַח תַּמּוּ נִכְרָתוּ וְהָעָם עָבְרוּ נֶגֶד יְרִיחוֹ׃ 17. וַיַּעַמְדוּ הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה עֹמְדִים יַבָּשָׁה בְּתוֹךְ הַיַּרְדֵּן וְכָל־יִשְׂרָאֵל עֹבְרִים בַּיַּבָּשָׁה עַד אֲשֶׁר תַּמּוּ כָּל־הָעָם לַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן׃

13. ΛΗΘ ΛΘΔΗ ΟΔ ΒΙΔΛΧΙΔΗ, Δ ΜΟΘ ΘΟΙ ΑΘΙ ΛΓΔΗΛΟΡΗ, ΡΟΙ Δ ΡΓΕ ΧΡΓΟΦΜΓ ΓΟΙ ΓΘ ΧΙΓΘΟ ΡΗΓΘ ΑΘ; ΡΟΙ ΒΟΦΡΟΙΘ, Δ ΡΓΕ ΙΗΓΕ ΓΘ ΓΔΙ ΑΘ ΟΡΗΧΡΡΗΙΗΓ ΧΓ ΡΜΓΕ ΙΕ ΓΘ ΘΡΓ; ΛΗΘ Χ ΙΗΓΕ ΡΜΓΕ Δ ΡΔΙ ΓΔΙ ΑΘ ΔΕ ΟΕΘ ΗΟΗ ΡΗΓΘ ΟΔ, ΒΔ ΛΗ ΕΗΧΔΙ ΡΔΜΟ ΩΔΕ. ΛΗΘ ΡΔ ΧΔΘ ΡΗΓΘ ΟΔ, ΛΜΕΟ; ΓΗΘ Δ ΛΜΟΟ, ΛΗΘ ΒΟΦΡΟΙΘ ΡΔ ΧΓΓΘ ΒΟΦΡΟΙ ΟΔ. ΛΗΘ ΡΔ ΧΔΘ ΡΗΓΘ ΟΔ, ΛΜΕΟ, ΛΗΘ ΡΔΙ Χ ΜΡΙΕΘ ΡΜΓΕ Δ ΡΔΙ ΓΔΙ Χ; ΡΟΙ ΒΟΦΡΟΙΘ, Δ ΔΓ ΟΡΗ ΓΘ ΘΟΘΟΙΕΙ ΡΗΓΘ ΑΘ Χ ΟΙΜΘ ΓΔΒΙΗΕ ΜΕ ΘΙΕΓ ΧΔΙ. ΡΟΙ Χ ΝΟΙΘ ΡΔΓ ΡΙΓΘ ΧΔ ΔΙΕΙΕΙ, ΛΗΘ ΡΔΓ ΧΡΧΘ ΜΕ ΧΔ ΙΙΔΓΟΡΧΔΧ, ΛΗΘ ΡΔΓ ΧΔΗΗ ΟΘ ΘΟΘΟΙΕΙ ΡΗΓΘ Χ ΧΜΗ ΧΔΕ, ΧΜΗ ΧΔ ΟΕ ΘΙΧΟ Β ΡΙΙΘ ΜΙΙΧ ΧΔΙ. ΡΟΙ ΒΟΦΡΟΙΘ, Χ ΓΔΔ ΟΡΟΔΓ, ΛΗΘ ΙΘ ΗΔΗ ΡΕΙΧ ΘΙΧΟΔΙΗΔ, ΧΜΗ ΜΙΙΧ ΧΔΕΙ, Χ ΝΟΙΘ ΘΔΟΙΕΙ ΡΗΓΘ Χ ΧΜΗ ΧΘ ΧΔΕΙΧΟΙ ΡΗΓΘ ΧΔ ΔΙΕΙΕΙ ΧΜΗ ΧΔ ΟΕ ΘΙΧΟ Β ΡΙΙΘ ΜΙΙΧ ΧΔΙ. ΡΟΙ ΒΟΦΡΟΙΘ, Χ ΓΔΔ ΟΡΟΔΓ, ΛΗΘ ΙΘ ΗΔΗ ΡΕΙΧ ΘΙΧΟΔΙΗΔ, ΧΜΗ ΜΙΙΧ ΧΔΕΙ, Χ ΝΟΙΘ ΘΔΟΙΕ

15. Ναὶ θοήθησόν μοι, ὁ σὲ κτίσας ἀρχῆθεν, καὶ κάτι ἐπὶ σὲ ἐκ τῆς κτίσεώς σου, τοῦτό μου κτίσμα ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι ἐπὶ σὲ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου καὶ τὴν ἐπίκλησίν σου τὴν ἁγίαν ἐπικέκλημαι. Ῥῶσόν με ἐκ τοῦ πονηροῦ, ἵνα σοὶ δοξάζω, καὶ ἐν τῷ ἐμῷ στόματί μου ἀνυμνῶ σε. Ἐπὶ σὲ ἐπεποίθειν ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐπὶ σὲ ἐπεποίθειν ἐκ κοιλίας μητρός μου· ἐκ γαστρός μητρός μου σὺ εἶ ὁ σκεπάζων με, καὶ ἐν τοῖς στήθεσι τῆς μητρός μου ἡ τροφή μου ἐγένετο. Ἀπὸ σοῦ ἐθρεπόμην, ἀπὸ σοῦ ἐγαλουχήθην, καὶ ἐν σοὶ ἐπεποίθειν ἐκ νεότητός μου. Μὴ ἀποστήσῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἔλεός σου, ἵνα μὴ ἐκπέσω ἀπὸ τῆς ἐλπίδος μου τῆς ἁγίας, ἀλλὰ ἐν τῷ στόματί μου ἡ δόξα σου ἀκουσθήσεται ἐν παντὶ καιρῷ. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς γεννήσεώς μου ἐπὶ σὲ ἐπεποίθειν, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μου ἐπὶ σὲ ἐπεποίθειν· ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσθενείας μου μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀπ' ἐμοῦ, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνομίας μου μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀπ' ἐμοῦ,

ΦΨϬΛΔΣ ΜΕ ΒΨ ΣΨΛϬ, ΛΛΒ ΒΨ ΨΒΨΛΣ ΟΕ Β ΤΨΦΨΨΡΔΒ; ΡΦΨ ΜΘ ΒΘΛΘϬ ΨΛ ϤΘϬΡΣ ΩΨΔΣϤ, Χ ΣΡΛ ΜΕ ΩΔΒ, ΨΦ ΦΨΘΕΤΔΒ ΨΔϬΛ ΛΛΒ ΡΨΣ, ΛΛΒ ΟΦ ΓΨΛϬ, ΨΦ ΒΛΓ ΦΡΟ ΒΘΛ ΛΘΡΛ Χ ϹΨΓΒΨΔΛ ΜΕ ΟΔΛ.

2. ΛΛΒ ΨΛ ΦΘϽ ΤΦ ΤΘΣΣ ΧΛϤ ΕΡΤΔΨ ΧΕ ΨΔΒ ΣΤΟΦΛ ΧΘϬ ΜΨΨΒϬ, Χ ΣΤΛΨΨΛ ΜΕ Χ ΝΦΨΒ ΦΘϽ ΡΤΔΛ ΛΘΡΛ, ΛΛΒ ΧΕ ΜΨΨ ΡΨΓΒ ΨΨΛ ϽΛΨ, ΨΔΨΛΨΛ ΨΘΣΘΘΒ Θ ΨΘϽΨΒΡΛ ΜΕ ΧΕΧ ΣΨΛϬ, ΛΛΒ ΨΔΨΛΨΛ ΤΘΣΣ ΜΕ ΟΔΛΨΒΔΛΣ, ΒΘΘΦΘϬ ΜΕ Χ ΔΦΘΣΘΒΨΛ ΡΣΓ ΨΩΨΨ ΨΛ ϤΘϬΡΣ ΩΨΔΣϤ ΨΦ ΒΨΘ ΦΛϽ, ΔΦΘΨΒΛΛ ΤΘ Χ ΜΨΨΒϬ ΨΩΨΨ ΦΛΛ ΛΛΒ ΣΤΟΦΛ ΡΛΛΟ ΧΕΧ. ΛΛΒ ΦΛΛ ΕΔΛΛϽΔΨΛ ΔΘΨΛ ΟΔΛΒ ΨΛΘ ΘΕΓ, ΛΛΒ ΒΘΘΦΛ ΤΘ ΣΤΘΘ ΡΛΛΟ ΧΕΧΟ, Χ ΔΛΘΛΦΛΛ ΤΘ ΒΨΛΨΛΨΛΣ, ΘΘΘΦΘ ΜΕ Χ ΔΘΨΒΔΛΣ ΜΕ ΩΔΒ ΔΛ ΧΛΨΣ ΤΘΣ ΨΛΨΛ ΩΘΦΛ ΧΕΧ, ΣΕΛΛ, ΘΔ ΡΨΔΛΘΒ ΛΛΒ ΘΔ ΒΨΔΨΧΨΛ, ΘΔ ΦΛΛΒΨΨΛ ΛΛΒ ΘΔ ΤΘΔΤΘ, Δ ΜΘΒ ΛΘΦΛ ΩΘΦΛ ΧΕΧ Δ ΒΛΓ ΦΛΛ ΜΛΘΒΨΛΣ, ΛΛΒ ΧΕΧ ΨΛΘΒΨΛΣ ΛΛΒ ΡΘΦΛ ΣΤΛΘ; Δ ΣΕ ΜΛΘΩ ΧΕΧΟ, ΛΛ Χ ΡΨΕ ΩΛΓ ΤΘ Β ΛΛΜΨΛΣ ΜΕ Χ ΦΛΒΦΛΜΕ ΜΕ ΩΔΒ, ΛΛΒ ΡΛΕ ΘΛΓΨΣΜΕ ΤΔΒΨ, ΛΛΒ ΡΛΕ ΨΔΓΨΛΣ, ΛΛΒ ΨΔΛ ΣΜΛ ΣΛΡΔΨΛΣ ΤΘΛΨΔΨΛ Χ ΓΨΔΨΛΣ ΜΕ ΧΕΧ ΩΛΓ, ΛΛΒ ΟΛΤΣΟ, Χ ΛΤΘΛΘΔΨΛ ΡΨΕ ΡΨΕ ΒΛΛ ΤΨΘΔΤΨΛΣ ΡΨΔΛ Χ ΡΦΛΒΦΛΣΡΛ ΜΕ Χ ΜΛΡΨΒΒ, ΧΔΛ ΧΕΨΒΡ ΣΛΨΨΕΣΡΛ ΘΔΛ ΤΘ ΡΨΕ ΩΛΓ ΡΦΛ ΤΔΦΛ ΡΨΕ ΤΨΡΣΛ ΨΛ Χ ΡΨΤΘΒ, ΛΛΒ ΡΦΛ Β ΒΨΛΨΣΔΨΛ ΨΛ ΘΔΤΨΛΒ ΡΨΕ ΩΡΘΔΨΛΣΨΛΣ, ΛΛΒ ΩΡΛΨΛΨΛΧΘ ΨΛ Χ ΓΨΣΓ ΘΘΛ ΜΛΘΩ Χ ΔΛΒ ΜΕ ΡΨΕ Ι.ΒΡ; Δ ΘΘΛ Χ ΙΒΡ ΜΕ Χ ΘΘΤΨΛΡΛ ΒΨΩΒΨ; Δ ΣΕ, ΧΔΛ ΧΨΕ ΨΛ Χ ΘΛΨ ΡΘ ΨΦΘΘΕΔΒ ΣΛΨΨΕΣΡΛ, ΕΨΘ Χ ΛΤΘΛΘΔΨΛ ΡΨΕ ΜΕ ΤΨΘΔΤΨΛΒ ΡΨΔΛ Χ ΡΦΛΒΦΛΣΡΛ ΜΕ Χ ΜΛΡΨΒΒ ΡΘΦ ΘΨ ΘΛΨΩΦΛΛ, ΡΨΕ ΛΕΔΛΒ ΜΛΡΨΒΒ ΛΛΒ ΘΔ ΤΨΘΔΤΘ, ΔΦΨ ΡΘ ΒΨ, ΔΕΛ ΜΛΘΩ Χ ΛΛΒ ΜΕ Χ ΜΛΡΨΒΒ; ΛΛΒ ΧΨΨ ΨΛ Χ ΘΔΛΛ ΡΨΕΨΒΡ ΣΛΨΨΕΣΡΛ ΘΛΛΘΔΨ. ΛΛΒ ΧΕΧ ΨΛ ΛΛΜΛ ΛΘΛΨ ΣΛΨΨΕΣΡΛ, ΣΕΕΒ ΧΨΨ ΡΨΕ ΡΨΓ ΒΨΛ ΣΤΟΦΛ ΜΕ; ΛΦΧΡΔΒ ΒΨ ΧΕΧ ΛΛΜΛ ΟΛΤΛΦΛΒΛΘΛΜΕ ΡΨΕΨΒΡ ΘΛΛΛ ΟΛΛ Β ΣΕΕΘΒ, ΛΘΟΣΛΓΓ Χ ΟΛΤΛΦΛΒΛΘΛΜΕ ΡΨΕ Δ ΡΨΕ ΛΘΟΒΒ ΛΛΟ. ΕΘΛΘΔΒ ΤΛ ΩΔΒ; ΒΘΛΘΔΒ ΧΛΨ ΡΘ ΤΘ, ΛΛΒ ΧΛΨ ΡΘ ΦΨΘΘΕΔΒ ΘΛ ΓΨΛΘ, ΒΘΓ ΤΛ ΡΨΕΨ ΛΛΒ ΤΛ ΜΨΓ; ΒΘΛΘΔΒ ΧΛΨ ΡΘ ΡΨΕ ΛΛ ΨΨΛΘΛΜΕ, ΛΛΒ ΛΛ ΓΨΓΨ, ΒΘΓ ΤΛ ΡΨΕΨ ΛΛΒ ΤΛ ΜΨΓ; ΒΘΛΘΔΒ ΧΛΨ ΘΛΜ ΛΜΨ ΩΛΘΓΤΛΘΡΛΜΕ ΛΛ Χ ΓΨΛΘ ΡΨΕΨ ΛΛΒ ΤΛ ΜΨΓ ΡΨΕΨΒΡ-ΡΨΛΛΒ.

3. ΛΛΒ ΛΦΛΛ: ΕΘΛΘΔΒ ΧΛΨ Δ ΘΛΓΧΨ ΡΘΓΛΛΛ ΜΕ ΔΦΘΡ ΣΤΛΘ ΛΛΒ ΡΛΤΧΣΕΘ ΧΛΨ, ΛΛΒ ΡΛΘΘΒΙΨ ΧΦΘΡΣΛΨΒΘ ΒΘΓΡΘΡ ΩΔΒ; ΛΛΒ ΒΧΘΘ ΤΛ ΣΤΛΧΣΛΡΤΛΛ ΜΕ ΡΦΒΛ ΧΛΨ ΡΘ ΜΘΒ ΡΛΤΦΧΕΘ ΦΔ; ΛΛΒ ΛΒ, ΤΡ ΦΔ ΒΘΘΛΘΔΒ ΘΛ ΧΘΕ ΓΛΨΘ ΕΧ ΧΛΨ Δ ΒΦ ΧΛΨ. ΛΛΒ ΛΦΛΛ ΔΦ ΧΕ ΛΛΜΨΘ ΦΔ ΓΕ Δ ΡΨΕ ΣΔ ΒΘΓΡΘΡ, ΧΛΨ ΓΕ Δ ΡΨΕ ΩΛΓ ΤΨ Χ ΛΛΜΨΛΣ ΜΕ Χ ΦΨΘΡΛΛ ΜΕ ΩΔΒ, ΘΔ ΤΡ Δ ΡΨΕ ΛΘΛ ΜΕ ΡΨΕ ΦΨΒΡΛΛΣ, ΛΛΒ ΡΨΕ ΨΕΧΛΡΛΜΕ ΜΕ ΡΨΕ ΙΛΡ, ΛΛΒ ΡΨΕ ΡΦΧΧΕΘΒ Β ΡΦΘΓΨΛΛΛΜΕ ΡΨΕ ΩΔΒ, ΛΛΒ ΡΨΕ ΡΦΧΧΕΘΒ Β ΡΦΘΓΨΛΛΛΜΕ ΜΕ ΔΦΘΡ ΣΤΛΘ, ΡΨΕ ΦΘΘΕΓ ΣΡΓ ΛΦΧΣΕΘΒΛΛΛ ΦΨΨΣ ΓΛΨ ΛΛ ΔΦΘΡ ΣΤΟΨΘ, ΔΘΓΛ ΧΦ Δ ΜΛΦΒ ΡΛΤΦ ΧΛΨ Δ ΒΦΒ ΡΦΘΓΨΛΒΨΓ, ΛΛΒ ΟΛΜΕΛΣΕ ΡΦΘΓΨΛΛΛΜΕ, Χ ΦΨΘΡΛΛ ΜΕ ΩΔΒ, ΛΛΒ ΛΦΧΡ ΟΛ ΛΛΜΨΘΛΜΕ, ΛΛΒ ΡΨΕ ΦΧΡΔΒ ΛΛΒ ΡΛΜ ΣΛΡΔΨΛΣ ΛΦΧΡΔΒΡΛΜΕ, ΡΛΜΛΛΣΧΣ ΦΨΘΡΛΛ ΔΦΘΡΛΛΜΕ, ΛΛΒ ΡΨΕ ΛΛΒ ΡΨΕΨΒΡ ΛΛΒ ΡΨΕ ΦΨΘΡΛΛ ΛΛΒ ΡΨΕ ΡΛΜ ΣΛΡΔΨΛΣ ΛΦΧΡΔΒΡΛΜΕ

ⲛⲁⲩⲥⲓ ⲙⲡⲉⲛ ⲛⲓⲙⲡⲁⲥⲓ, ⲙⲡⲉⲛ ⲛⲁϥ ⲛⲓⲙ ⲛⲧⲉⲣⲉ ⲡⲁⲥⲁⲧⲁⲛ ⲛⲁϥ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲛⲁ ⲛⲁⲟⲩⲱⲛϩ ⲛⲁϥ
ⲛⲁⲩ ϥⲱⲣⲕ ⲛⲉ ϥⲛⲉ ⲙⲙⲟ. ⲛⲁⲓ ⲁ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ ⲁⲟⲩ ⲥⲁⲩⲱⲧⲡ ⲛⲁⲩ ⲉⲃⲟⲗ ⲛⲁⲩ, ⲛⲁⲩ ⲁⲉ ⲟⲟ ⲛⲉⲙⲁⲟⲩⲁ, ⲟⲩ
ⲛⲉⲟⲩⲱⲣⲡ; ⲛⲁϩⲁⲓ ⲡⲁⲓ ⲁ ⲉⲣⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲉ ⲛⲁⲩⲁⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲥ ⲛ ⲟⲩⲟ ⲱⲥ Ⲱⲥⲏ, ⲛⲁⲓ ⲡⲁⲛ ⲛⲁⲓ ⲟⲩⲙⲁⲑⲏⲧⲏⲥ
ⲙⲡⲉⲛ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓⲁⲥⲓ, ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ ⲛ ⲑⲁⲣⲥⲓ, ⲫⲁ ⲛⲓ ⲛ ⲟⲩⲉⲃⲣⲉ ⲱⲥ ⲉⲣⲙⲁ, ⲟⲛ ⲫⲁ ⲛⲓ ⲛ ⲟⲩⲃⲉ
ⲉⲛⲁⲩⲱⲣⲡ ⲫⲁⲓⲣⲉ ⲫⲁⲓ. ⲉⲓⲙⲓ ⲁ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ; ⲫⲁⲓ ⲁ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ ⲁⲟⲩ ⲥⲟⲃⲧⲡⲁⲛⲁⲥ;
ⲉⲓⲙⲓ ⲁ ⲡⲁⲓ ⲧⲁⲃⲉ ⲁⲣⲁ ⲛⲁⲩ ⲙⲁⲟⲩ ⲧⲏ ⲛ ⲱⲥⲛ ⲱⲥ ⲛⲁⲓⲟⲧ. ⲛⲁⲓ ⲁ ⲡⲁⲓ ⲧⲁⲃⲉ
ⲁⲣⲁ ⲛⲁⲩ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ, ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲉⲙⲁⲓ ⲙⲡⲉⲛ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ; ⲛⲁⲓ ⲟⲩⲥⲟ, ⲁ ⲁⲟⲩ-
ⲥⲱⲧⲉⲙ ⲙⲡⲉ ⲉⲣⲟⲓⲣⲉ ⲁⲟⲩ ⲁⲣⲁ ⲥⲁⲩⲛⲁⲓ ⲧⲏ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁ ⲱⲥ ⲁⲟⲩ ⲉⲣⲟⲓⲣⲉ; ⲁ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲟⲩⲛⲁⲩⲥⲁⲩⲛⲉ ⲱⲥ
ⲁⲟⲩ ⲉⲣⲙⲉⲑⲛⲁⲩⲉ ⲙⲁⲩⲱ ⲫⲁⲓ ⲁⲣⲁ ⲥⲁⲩⲛⲁⲓ ⲧⲏ ⲛⲁⲓ; ⲛⲁⲓ ⲁ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲉⲣⲙⲁⲓ ⲁⲣⲁ ⲛ ⲥⲙⲟⲓⲣⲉ
ⲛⲁⲓⲟⲧ ⲙⲡⲉⲛ ⲉⲣⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲙⲁⲓ.

ΚΑΠΙΤΟΛΟ III.

1. Ναὶ δή, τὶ ΟΣΟ ΤΟ ΓΕΘΕ ΧΡΑ ΨΙΜΝΑ ΟΝΗ ΕΛΗΙΟΔΟΝΕ ΨΑΒ ΧΡΕ ΘΓΟΟΝ ΤΟ ΨΙΘ ΓΕΘΕΓΕ, ΨΑ ΘΧΝΑ ΔΟΡΙΝ ΧΡΑ, ΘΕΘΨΙΝΕ ΤΟ ΝΑ ΜΕ ΨΙΘ ΓΕΘΕΓΕ, ΝΕ ΝΑΘΟ Χ ΜΝΨΒΘ ΨΙΘΕ ΨΑ ΒΝΘ ΘΓΟΟΝ ΝΑΘΟ ΧΡΑ. Ναὶ ΔΒ ΟΝΕ ΟΝΕΨΒΝΕ ΜΝΧ ΘΜΧΝΕ, ΧΕΝΝ, Ψ3, ΜΕ ΘΒΟΓΘΕ ΤΟ Χ ΜΝΨΒΘ ΨΙΘΕ ΧΕ ΒΝΘ ΘΓΟΟΝ ΝΑΘΟ ΝΕ; Ναὶ ΟΝΕΘ, ΜΒ ΝΑ ΜΕ ΧΕΧ ΒΟΟΝΝ Ναὶ ΤΑΟΝ, ΘΕΟΘΘ ΜΕ Χ ΘΓΟΝΝΑΝΑΝΟΝΕ. Ναὶ ΜΒ ΕΝΓΕΜΕΘΕ, ΟΝΕΘ, ΓΝΘ Χ ΝΝΡΝΝΝΘ ΘΧΘΒΨΙΜΕ ΜΕ Ω.ΜΒ, Ναὶ Χ ΟΜΝΝΡΒΝΕΘΝΡΝΕ ΜΕ ΨΙΘ ΘΓΟΝΝΑΝΟΝΕ ΝΑΘΟ ΝΑ ΜΕ ΨΙΘ ΓΕΘΕΓΕ, ΝΡ ΝΑΘΟ ΝΑΘΟ ΧΡΑ

Reproduced 1990

and Esau his brother came out, and his hand took hold on Esau's heel; and his name was called Jacob: and Isaac was threescore years old when she bare them.

3. And the boys grew: and Esau was a cunning hunter, a man of the field; and Jacob was a plain man, dwelling in tents. And Isaac loved Esau, because he did eat of his venison: but Rebekah loved Jacob. And Jacob sod pottage: and Esau came from the field, and he was faint: and Esau said to Jacob, Feed me, I pray thee, with that same red pottage; for I am faint: therefore was his name called Edom. And Jacob said, Sell me this day thy birthright. And Esau said, Behold, I am at the point to die: and what profit shall this birthright do to me? And Jacob said, Swear to me this day; and he sware unto him: and he sold his birthright unto Jacob. Then Jacob gave Esau bread and pottage of lentils; and he did eat and drink, and rose up, and went his way: thus Esau despised his birthright. Now there was a famine in the land, besides the first famine that was in the days of Abraham. And Isaac went unto Abimelech king of the Philistines unto Gerar. And the Lord appeared unto him, and said, Go not down into Egypt; dwell in the land which I shall tell thee of: sojourn in this land, and I will be with thee, and will bless thee; for unto thee, and unto thy seed, I will give all these countries, and I will perform the oath which I sware unto Abraham thy father; and I will make thy seed to multiply as the stars of heaven, and will give unto thy seed all these countries; and in thy seed shall all the nations of the earth be blessed; because that Abraham obeyed my voice, and kept my charge, my commandments, my statutes, and my laws. And Isaac dwelt in Gerar: and the men of the place asked him of his wife; and he said, She is my sister: for he feared to say, My wife; lest, said he, the men of the place should kill me for Rebekah; because she was fair to look upon. And it came to pass, when he had been there a long time, that Abimelech king of the Philistines looked out at a window, and saw, and behold, Isaac was sporting with Rebekah his wife. And Abimelech called Isaac, and said, Behold, of a surety she is thy wife: and how saidst thou, She is my sister? And Isaac said unto him, Because I said, Lest I die for her. And Abimelech said, What is this thou hast done unto us? one of the people might lightly have lain with thy wife, and thou shouldest have brought guiltiness upon us. And Abimelech charged all his people, saying, He that toucheth this man or his wife shall surely be put to death. Then Isaac sowed in that land, and received in the same year an hundredfold: and the Lord blessed him. And the man waxed great, and went forward, and grew until he became very great: for he had possession of flocks, and possession of herds, and great store of servants: and the Philistines envied him. For all the wells which his father's servants had digged in the days of Abraham his father, the Philistines had stopped them, and filled them with earth. And Abimelech said unto Isaac, Go from us; for thou art much mightier than we. And Isaac departed thence, and pitched his tent in the valley of Gerar, and dwelt there. And Isaac digged again the wells of water which they had digged in the days of Abraham his father; for the Philistines had stopped them after the death of Abraham: and he called their names after the names by which his father had called them. And Isaac's servants digged in the valley, and found there a well of springing water. And the herdmen of Gerar did strive with Isaac's herdmen, saying, The water is ours: and he called the name of the well Esek; because they strove with him. And they digged another well, and strove for that also: and he called the name of it Sitnah. And he removed from thence, and digged another well; and for that they strove not: and he called the name of it Rehoboth; and he said, For now the Lord hath made room for us, and we shall be fruitful in the land. And he went up from thence to Beer-sheba. And the Lord appeared unto him the same night, and said, I am the God of Abraham thy father: fear not, for I am with thee, and will bless thee, and multiply thy seed for my servant Abraham's sake. And there he builded an altar, and called upon the name of the Lord, and pitched his tent there: and there Isaac's servants digged a well. Then Abimelech went to him from Gerar, and Ahuzzath one of his friends, and Phichol the chief captain of his army. And Isaac said unto them, Wherefore come ye to me, seeing ye hate me, and have sent away from you? And they said, We saw certainly that the Lord was with thee: and we said, Let there be now an oath betwixt us, even betwixt us and thee, and let us make a covenant with thee; that thou wilt do us no hurt, as we have not touched thee, and as we have done unto thee nothing but good, and have sent thee away in peace: thou art now the blessed of the Lord. And he made them a feast, and they did eat and drink. And they rose up betimes in the morning, and sware one to another: and Isaac sent them away, and they departed from him in peace. And it came to pass the same day, that Isaac's servants came, and told him concerning the well which they had digged, and said unto him, We have found water. And he called it Shibah: therefore the name of the city is Beer-sheba unto this day. And Esau was forty years old when he took to wife Judith the daughter of Beeri the Hittite, and Bashemath the daughter of Elon the Hittite: and they were a grief of mind unto Isaac and to Rebekah.

CHAPTER IV.

1. Now these are the generations of Esau, who is Edom, and these are the names of his wives, Adah the daughter of Elon the Hittite, and Aholibamah the daughter of Anah the daughter of Zibeon the Hivite, and Bashemath Ishmael's daughter, sister of Nebajoth, and Timna the concubine of Eliphaz, and Reuel the son of Bashemath Esau's wife. Now Timna was concubine to Eliphaz Esau's son; and she bare to Eliphaz Amalek: these were the sons of Adah Esau's wife. And these are the sons of Reuel; Nahath, and Zerah, Shammah, and Mizzah: these were the sons of Bashemath Esau's wife. And these were the sons of Aholibamah, the daughter of Anah the daughter of Zibeon, Esau's wife: and she bare to Esau Jeush, and Jaalam, and Korah. These are the dukes of the sons of Esau: the sons of Eliphaz the firstborn son of Esau; duke Teman, duke Omar, duke Zepho, duke Kenaz, and duke Amalek: these are the dukes that came of Eliphaz in the land of Edom; these were the sons of Adah. And these are the sons of Reuel Esau's son; duke Nahath, duke Zerah, duke Shammah, duke Mizzah: these are the dukes that came of Reuel in the land of Edom; these are the sons of Bashemath Esau's wife. And these are the sons of Aholibamah Esau's wife, the daughter of Anah the daughter of Zibeon; she bare unto Esau Jeush, and Jaalam, and Korah: these were the dukes of the sons of Aholibamah the daughter of Anah Esau's wife. Now these are the names of the sons of Seir in the land; Lotan, and Shobal, and Zibeon, and Anah, and Dishon, and Ezer, and Dishan: these are the dukes that came of Horite, the children of Seir in the land of Edom. And the children of Lotan were Hori and Hemam; and Lotan's sister was Timna. And the children of Shobal were these; Alian, and Manahath, and Ebal, Shepho, and Onam. And these are the children of Zibeon; both Aiah, and Anah: this is that Anah that found the mules in the wilderness, as he fed the asses of Zibeon his father. And these are the children of Anah; Dishon, and Aholibamah the daughter of Anah. And these are the children of Dishon; Hemdan, and Eshban, and Ithran, and Cheran. The children of Ezer are these; Bilhan, and Zaavan, Jakan: these are the children of Dishan; Uz, and Aran. These are the dukes that came of the Horites; duke Lotan, duke Shobal, duke Zibeon, duke Anah, duke Dishon, duke Ezer, duke Dishan: these are the dukes that came of Horite, in the land of Seir. And Lotan's children were Hori and Hemam; and Lotan's sister was Timna. And the children of Shobal were these; Alian, and Manahath, and Ebal, Shepho, and Onam. And these are the children of Zibeon; both Aiah, and Anah: this is that Anah that found the mules in the wilderness, as he fed the asses of Zibeon his father. And these are the children of Anah; Dishon, and Aholibamah the daughter of Anah. And these are the children of Dishon; Hemdan, and Eshban, and Ithran, and Cheran. The children of Ezer are these; Bilhan, and Zaavan, Jakan: these are the children of Dishan; Uz, and Aran. These are the dukes that came of the Horites; duke Lotan, duke Shobal, duke Zibeon, duke Anah, duke Dishon, duke Ezer, duke Dishan: these are the dukes that came of Horite, in the land of Seir. And Lotan's

ΑΝΘ ΘΙΘ ΜΕΘΕΜΙΣ ΦΙΣ ΩΜΓΑΝΑΝΘ, ΑΝΘ ΦΙΣ ΘΙΝΑΥΑΦΘΙΘ, ΑΝΘ ΘΙΘ ΟΘΓ ΦΙΣ ΘΜΓΑΝΑΒΘΑΝΘ ΝΑ ΘΙ ΕΙΝΘ ΦΙΑΝΙΘΟΑΘΕΑΙΤ ΡΘ ΘΜΓΑΝΑΒΤΘΘ ΦΙΣ.

3. ΑΝΘ ΘΝΙ ΓΟΘΙΚΗ ΘΙΘ ΘΟΘ ΦΙΣ ΙΑΓΙΙ ΧΑΙ ΧΕ ΒΑΘ ΘΙΙ Χ ΜΙΓ. ΑΝΘ ΡΘ ΘΙΙΘΟ ΦΙΝΘΧΙΡ ΘΙΘ ΘΙΙ Χ ΜΙΓ, ΧΑΙ ΧΕΙΘΒΑ ΡΘ ΘΑΙ ΝΑΙ ΒΘΘΜΘ ΒΜΙΧΙΧΘΜΘ ΤΘ ΦΙΣ ΙΑΓΙΙ, ΧΑΙ ΡΘ ΘΑΙ ΘΘ ΑΘΘΦΙΘΝΙ ΤΘ ΧΑΙ ΦΙΜΙΣ ΦΙΣ ΡΘΧΑΙΦ ΦΙΣ ΘΜΙ ΝΑ ΘΙ ΕΙΝΘ. ΑΝΘ ΧΕΦ ΜΜΘ ΝΟ ΘΜΝΑΙΧΑΘΜΝ ΑΘΑΝΙ ΘΙ ΦΙΣ ΙΑΓΙΙ ΡΟΦ Χ ΒΙΙΕΒ ΜΘ ΕΙΦΘ ΨΘΦΙΘ.

CAPUT V.

1. ΑΝΘ ΝΘ, ΝΙ ΘΕΘ ΤΘ ΙΘΒΘ ΧΑΙ ΘΜΝ ΓΟΘΙΚΗΒ ΦΙΝΑΝΘΜΘΜ ΧΑΙ ΒΙΘΒΙΘΝ ΜΘ ΧΕΦ ΒΙΙΦΜΝ ΘΑΙ ΡΟΦ Χ ΒΙΙΕΒ ΜΘ ΕΙΦΘ ΨΘΦΙΘ, ΡΘ ΜΜΘ ΘΘΓΒΙΦΧΡ ΤΘ ΝΑ ΘΜΓΑΝΑΒΤΘΘ Χ ΙΑΓΙΙ ΡΘ ΜΜΝΑ ΜΙ ΤΘ ΘΜΜΙ ΝΑ Χ ΝΑΝΘ ΜΘ ΝΘΦΙΦ-ΝΘΦΙΦ, ΘΙ ΝΑ Χ ΒΙΝΙΘ ΜΘ ΝΘΦΙΦ-ΝΘΦΙΦ; ΡΟΦ ΦΙΣ ΙΑΓΙΙ ΦΙΜΘ ΝΑΓΙΝΙ ΡΙΜΘ ΧΑΓΙ, ΡΙΜΘ Χ ΓΙΒ ΧΕ ΝΜΡΙ Χ ΝΑΝΘ ΜΘ ΝΘΦΙΦ-ΝΘΦΙΦ; ΧΕΙΡΟΦ, ΧΕ ΜΜΘΦΙΦΙΝ ΦΙΣ ΒΙΙΧΕΦΙΝ; ΡΟΦ ΦΙΣ ΙΑΓΙΙ ΦΙΜΘ ΝΑΓΙΝΙ ΡΙΜΘ ΧΑΓΙ, ΡΙΜΘ Χ ΓΙΒ ΧΕ ΝΜΡΙ Χ ΝΑΝΘ ΜΘ ΝΘΦΙΦ-ΝΘΦΙΦ, ΘΙ ΝΑ Χ ΒΙΝΙΘ ΜΘ ΝΘΦΙΦ-ΝΘΦΙΦ

the Constitution of the Church, and the Constitution of the Church, and the Constitution of the Church, and the Constitution of the Church, and the Constitution of the Church.

4. And he said, I will go and see the Lord's Anointed, and I will go and see the Lord's Anointed, and I will go and see the Lord's Anointed, and I will go and see the Lord's Anointed, and I will go and see the Lord's Anointed. And he said, I will go and see the Lord's Anointed; and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed; and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed. And he said, I will go and see the Lord's Anointed, and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed. And he said, I will go and see the Lord's Anointed, and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed; and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed.

5. And he said, I will go and see the Lord's Anointed, and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed, and he said to me, I will go and see the Lord's Anointed, and he said to me

ΛΗΘ ΚΘ, ΙΕ ΗΛΙ ΧΙΙΕ ΘΙΘϬΡΣ ΤΘ Ε ΖΘΟΙΗ? ΛΗΘ ΙΕ ΗΛΙ ΧΙΙΕ, ΕΙ ΛΡΙΙΘΟΡΜΗ, ΘΙΕΙ? ΚΘ ΕΟΨΙΟΙΘ, ΡΘ ΘΙΕΙ ΙΖΟΗ ΜΟ ΡΛΕ ΤΘ ΟΟΙΗ.

7. Ψε, J. ΣΕ ΜΗΤΘ ΨΘ, ΟΙΕΙ ΕΙ Ι ΨΘΟΗΘ ΡΜΙΕ ΜΘ ΡΛΕ ΤΘ ΟΟΙΗ; ΡΟΙ ΕΟΨΙΟΙΘ, ΡΘ ΟΛΙΗ ΜΕ ΕΙ ΕΙΛΧΙΛΗ ΡΛΕ ΕΗΗ ΣΙΕΗ, ΛΗΘ ΧΕΙ ΕΙΗΡΘ ΡΛΕ ΕΗΗ ΣΙΙΗΙ ΗΗ ΘΣΗ, ΛΗΘ ΟΙ ΕΟΟΘΘΕ ΜΕ ΗΗΘΩΜΗΗ. ΡοΙ ΙΡ ΧΙΕ ΛΟΛΙΙ ΡΛΕ ΗΛΙ ΡΟΙΗ ΗΗΤΘ ΤΙΛΗΘΧΘΩΛΡΜΗ, Χ ΝΟΙΘ ΜΘΘ ΗΛΙ ΡΛΕ ΣΙΡΛΙΕΘ ΧΕΙ ΧΙΕ ΟΙΕΙ ΘΟΙ ΘΗΣ ΜΛΗΙ ΧΕΙ. ΕΙΗ ΕΟΨΙΟΙΘ, ΧΕ ΜΘΘ ΗΛΙ ΡΛΕ ΦΙΡΛΙΕΘ ΗΗΤΘ ΜΗΤΘ ΨΘΣΛΙΟΘΘ; ΕΙΗ ΧΕΙ ΛΙΟΘΘ ΘΡΗΗΛΗΡΜΗΘ ΛΟΡΗ ΧΕΙΟ, ΘΘΗ ΘΟ ΣΗΣ ΧΕΙ ΧΕ ΘΙΕ ΡΛΕ ΕΗΗ ΣΙΙΗΙ ΧΛΟΘΣΛΙΟΘΘ. ΛΗΘ Ε ΤΙΛΙΡΛΙ ΜΕ Χ ΝΟΙΘ ΡΛΕ ΧΕ ΦΙΙΕΗ; ΑΕ, Ε ΟΟΘΗ ΣΗΗ ΜΕ ΩΛΘ, ΡΘ ΛΟΙΘ ΧΕΟ ΜΕ ΧΕΕ ΙΙΘΟΡΜΦΛΣ ΛΗΘ ΛΟΩΟΗΕΘΡΜΗΘ, ΛΗΘ ΤΙΛΙΡΘ-ΦΙΡΘ ΜΕ ΣΗΗΘ ΙΛΗΘ ΡΛΕ ΦΙΙΕ ΕΙ ΤΘ ΘΡΣ, ΑΕ, ΘΘΗ Χ ΘΡΗΗΛΗ ΜΕ ΩΙΙΦΣΙ. ΛΗΘ ΕΙΘΟΟΘ ΡΘ ΦΙΙΕ ΜΗΤΘ ΧΕΟ ΧΕΟ ΩΙΙΦΣΙ ΜΦΕ Χ ΩΛΘ, Χ Ρ∈ΧΛΙΙ ΜΕ ΟΙ ΙΗΗΘ, ΛΗΘ ΧΙΕ ΡΛΕ ΗΛΙ ΡΘ ΡΛΕ ΤΘ ΦΙΙΕ ΟΙΕΙ ΧΕΟ ΩΛΘ, ΛΗΘ ΡΛΕ ΗΛΙ ΡΘ ΡΛΕ ΤΘ ΦΙΙΕ ΕΙΗΡΛΙΕ ΡΛΕ ΗΛΙ ΜΦΕ ΩΙΙΘΕΙΛΕ ΗΗ ΧΕΟ ΜΗΤΘ ΨΘΣΛΙΟΘΘ ΗΗ Χ ΕΟΨΙΟΙΘ; ΟΙ ΗΗ ΜΧΛΙΙ ΜΡΛΕΟ, ΡΘ ΧΙΕ ΡΛΕ ΗΛΙ ΜΦΕ ΩΙΙΘΕΙΛΕ ΗΗ ΧΕΟ ΜΗΤΘ ΨΘΣΛΙΟΘΘ ΗΗ Χ ΕΟΨΙΟΙΘ ΜΦΕ ΩΛΘ, ΛΗΘ ΡΛΕ ΗΛΙ ΩΛΘ ΡΘ ΟΙΕΙ ΘΘΗ ΛΦΕΙ Χ ΟΙΙΘΡΛΙΕ ΗΗ ΦΕ ΘΛΗ, ΛΗΘ ΡΛΕ ΗΛΙ ΡΘ ΡΛΕ ΤΘ ΦΙΙΕ ΕΙΗΡΛΙΕ ΡΛΕ ΗΛΙ ΜΦΕ ΩΙΙΘΕΙΛΕ ΗΗ ΧΕΟ ΜΗΤΘ ΨΘΣΛΙΟΘΘ ΗΗ Χ ΕΟΨΙΟΙΘ; ΟΙ ΗΗ ΜΧΛΙΙ ΜΡΛΕΟ, ΡΘ Χ

and said. And he answered, Is it well, thy master saluteth, saying, Behold, even now there be come to me from mount Ephraim two young men of the sons of the prophets; give them, I pray thee, a talent of silver, and two changes of garments. And Naaman said, Be content, take two talents. And he urged him, and bound two talents of silver in two bags, with two changes of garments, and laid them upon two of his servants; and they bare them before him. And when he came to the tower, he took them from their hand, and bestowed them in the house: and he let the men go, and they departed. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went no whither. And he said unto him, Went not mine heart with thee, when the man turned back from his chariot to meet thee? Is it a time to receive money, and to receive garments, and olive yards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow.

10. And the sons of the prophets said unto Elisha, Behold now, the place where we dwell with thee is too strait for us. Let us go, we pray thee, unto Jordan, and let us take thence every man a beam, and let us make us there a place, where we may dwell. And he answered, Go ye. And one of them said, Be content, I pray thee, and go with thy servants. And I will go. Then he went with them. And when they came to Jordan, they cut down wood. But as one was felling a beam, the axe head fell into the water: and he cried, and said, Alas, master! for that which is borrowed. And the man of God said, Where fell it? And he showed him the place. And he cut down a stick, and cast in thither; and the iron did swim. And he said, Take it up to thee. And he put out his hand, and took it.

11. Then the king of Syria warred against Israel, and took counsel with his servants, saying, In such and such a place shall be my camp. And the man of God sent unto the king of Israel, saying, Beware that thou pass not such a place; for thither the Syrians are coming down. And the king of Israel sent to the place which the man of God told him and warned him of, and saved himself there, not once nor twice. Therefore the heart of the king of Syria was sore troubled for this thing; and he called his servants, and said unto them, Will ye not show me which of us is for the king of Israel? And one of his servants said, None, my lord, O king: but Elisha, the prophet that is in Israel, telleth the king of Israel the words that thou speakest in thy bedchamber. And he said, Go and spy where he is, that I may send and fetch him. And it was told him, saying, Behold, he is in Dothan. Therefore sent he thither horses, and chariots, and a great host: and they came by night, and compassed the city about. And when the servant of the man of God was risen early, and gone forth, behold, a host compassed the city both with horses and chariots. And his servant said unto him, Alas, my master! how shall we do? And he answered, Fear not: for they that be with us are more than they that be with them. And Elisha prayed, and said, Lord, I pray thee, open his eyes, that he may see. And the Lord opened the eyes of the young man; and he saw: and, behold, the mountain was full of horses and chariots of fire round about Elisha. And when they came down to him, Elisha prayed unto the Lord, and said, Smite this people, I pray thee, with blindness. And he smote them with blindness according to the word of Elisha.

12. And Elisha said unto them, This is not the way, neither is this the city: follow me, and I will bring you to the man whom ye seek. But he led them to Samaria. And it came to pass, when they were come into Samaria, that Elisha said, Lord, open the eyes of these men, that they may see. And the Lord opened their eyes, and they saw; and, behold, they were in the midst of Samaria. And when the king of Israel saw them, he said unto Elisha, shall I smite them, my father? shall I smite them? And he answered, Thou shalt not smite them: wouldest thou smite those whom thou hast taken captive with thy sword and with thy bow? set bread and water before them, that they may eat and drink, and go to their master. And he prepared great provision for them: and when they had eaten and drunk, he sent them away, and they went to their master. So the bands of Syria came no more into the land of Israel.

משפטים על סדר הדברות שם ג כתבתיו שם בארוכה. ס פה הדיבר הסדר ג משפט שם ג לסוף, והוא פה השני אחר הראשון; אבל, והוא פה שנתחלף הדיבר הראשון שם ג בשני שם, כאמרו פה אנכי ה אלהיך וגו' לא יהיה לך, ושם לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. אבל, אנכי ה אלהיך וגו' לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, לפי אנכי ה אלהיך וגו' לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, הוא הדיבר הראשון שם ג בכתבתיו שם, והוא הדיבר השני שם ג בכתבתיו פה, והוא הדיבר השלישי שם ג בכתבתיו שם ג בכתבתיו פה ג בשינוי שם ג בשינוי.

פרשה VI.

ג ציווי שם ג בשלשה.—והוא שהזהיר שם ג בשלשה, בשם ג בזה ג בשבת ג בשלשה שם ג בשלשה שם ג בשלשה שם

3. Whatsoever he may be, who shall profane the Sabbath by any manner of work, whether he be a stranger sojourning in the land, or one of the children of Israel born in the land, he shall surely be put to death: ye shall do no manner of work: it shall be a statute for ever throughout your generations in all your dwellings. It is a sabbath of solemn rest unto you, and ye shall afflict your souls: on the ninth day of the month at even, from even unto even, shall ye keep your sabbath.

4. Whosoever shall do any work on that day, the same person will I destroy from among his people; ye shall do no work: it is a statute for ever throughout your generations in all your dwellings. It is a sabbath of solemn rest unto you, and ye shall afflict your souls: in the ninth day of the month at even, from even unto even, shall ye celebrate your sabbath.

5. And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, Whosoever doeth any work in the seventh day, he shall surely be put to death: whosoever doeth any work therein, that soul will I destroy from among his people. Six days may work be done; but in the seventh day is the sabbath of rest, holy to the Lord: whosoever doeth any work in the sabbath day, he shall surely be put to death. Wherefore the children of Israel shall keep the sabbath, to observe the sabbath throughout their generations, for a perpetual covenant. It is a sign between me and the children of Israel for ever: for in six days the Lord made heaven and earth, and on the seventh day he rested, and was refreshed.

6. And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, Whosoever doeth any work in the seventh day, he shall surely be put to death. And the children of Israel shall keep the sabbath, to observe the sabbath throughout their generations, for a perpetual covenant. It is a sign between me and the children of Israel for ever: for in six days the Lord made heaven and earth, and on the seventh day he rested, and was refreshed.

7. And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, Whosoever doeth any work in the seventh day, he shall surely be put to death. And the children of Israel shall keep the sabbath, to observe the sabbath throughout their generations, for a perpetual covenant. It is a sign between me and the children of Israel for ever: for in six days the Lord made heaven and earth, and on the seventh day he rested, and was refreshed.

8. And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, Whosoever doeth any work in the seventh day, he shall surely be put to death. And the children of Israel shall keep the sabbath, to observe the sabbath throughout their generations, for a perpetual covenant. It is a sign between me and the children of Israel for ever: for in six days the Lord made heaven and earth, and on the seventh day he rested, and was refreshed.

shalt. And he said unto the people, Pass on, and compass the city, and let him that is armed pass on before the ark of the LORD. And it came to pass, when Joshua had spoken unto the people, that the seven priests bearing the seven trumpets of rams' horns before the LORD passed on, and blew with the trumpets: and the ark of the covenant of the LORD followed them. And the armed men went before the priests that blew with the trumpets, and the rereward came after the ark, the priests going on, and blowing with the trumpets. And Joshua commanded the people, saying, Ye shall not shout, nor make your voice to be heard, neither shall any word proceed out of your mouth, until the day I say unto you, Shout; then shall ye shout. So the ark of the LORD compassed the city, going about it once: and they came into the camp, and lodged in the camp.

9. And Joshua rose early in the morning, and the priests took up the ark of the LORD. And seven priests bearing seven trumpets of rams' horns before the ark of the LORD went on continually, and blew with the trumpets: and the armed men went before them; but the rereward came after the ark of the LORD, the priests going on, and blowing with the trumpets. And the second day they compassed the city once, and returned into the camp: so they did six days.

10. And it came to pass on the seventh day, that they rose early about the dawning of the day, and compassed the city after the same manner seven times: only on that day they compassed the city seven times. And it came to pass at the seventh time, when the priests blew with the trumpets, Joshua said unto the people, Shout; for the LORD hath given you the city. And the city shall be devoted, even it and all that are therein, to the LORD: only Rahab the harlot shall live, she and all that are with her in the house, because she hid the messengers that we sent. And ye, in any wise keep yourselves from the devoted thing, lest when ye have devoted it, ye take of the devoted thing, and make the camp of Israel a curse, and trouble it. But all silver, and gold, and vessels of bronze and iron, are consecrated unto the LORD: they shall come into the treasury of the LORD. So the people shouted, and priests blew with the trumpets: and it came to pass, when the people heard the sound of the trumpet, and the people shouted with a great shout, that the wall fell down flat, so that the people went up into the city, every man straight before him, and they took the city. And they devoted all that was in the city, both man and woman, young and old, and ox, and sheep, and ass, with the edge of the sword. And Joshua said unto the two men that had spied out the land, Go into the harlot's house, and bring out thence the woman, and all that she hath, as ye sware unto her. And the young men that were spies went in, and brought out Rahab, and her father, and her mother, and her brethren, and all that she had; and they brought out all her kindred, and left them without the camp of Israel. And they burned the city with fire, and all that was therein: only the silver, and the gold, and the vessels of bronze and of iron, they put into the treasury of the house of the LORD. Howbeit Rahab the harlot, and her father's household, and all that she had, did Joshua save alive; and she dwelleth in the midst of Israel, unto this day, because she hid the messengers, which Joshua sent to spy out Jericho. And Joshua adjured them at that time, saying, Cursed be the man before the LORD, that riseth up and buildeth this city Jericho: he shall lay the foundation thereof in his firstborn, and in his youngest son shall he set up the doors of it. So the LORD was with Joshua; and his fame was noised throughout all the land.

ᛋᛋ ᛦ ᚳᛟᚩᚦ; ᚦᛖᚩᚹᛟᛏ, ᛘᛅ ᚪᚦᛞ ᚩᚱᛋᚻᚣᚻᛞ ᛘᛁᚦᛦ ᛦᛞᛇ, ᚹᛖᚦ ᛏᛟ ᚹᛖᚦ. ᛋᚻᛞ ᛋᛏ ᛟᛖᚷ ᛏᛟ ᛚᚦᚦ ᛦᛞᚷ ᛘᛅ ᚪᚦᛞ ᚪᚦᛞᛖ ᛦᛞᚷ ᛇᚩᛞᛋ ᚷᚱ ᛞᛖ ᛖᛏ ᚳᛋᚻᛞ; ᛋᚻᛞ ᛘᛅ ᛊᚳᛋᛟ ᚦᛞᚷ ᛘᛁᚦᛦ ᚹ ᚩᛁᛖᚱ ᛊᚳᛟᚩᛏᛋᛏ, ᚹᚣᚻ ᚦᛟ ᚷᛇᛋᛋᛏ ᛦᛞᚷ ᛘᛅ ᚪᚦᛞ ᚳᛋᚻ ᛋᚻᚷᚹᛇᛋᛏ ᚦᛞᚷ.

14. ᛋᚻᛞ ᛋᛏ ᛟᛖᚷ ᛏᛟ ᛚᚦᚦ ᚦᛞᚷ ᛘᛅ ᚼᚩᚷᚱᛁᚻᛞ ᛇᚩᛞᛋ ᛏᛟ ᛖᛏ ᛟᛋ ᚳᛋᚻᛞ, ᛋᚻᛞ ᚷᚪ ᛚᚷᚩᚳ ᛇᚩᛞᛋ ᚹᚣᚩᛞᛋ ᛏᛟ ᛏᛇᚱᚦᚳᛋᚻᛞ ᚦᛞᚷ ᛏᛁᚳ ᛦᛖᛏ ᚩᛁᚣᚻᛞ. ᛋᚻᛞ ᛋᚣ ᛞ, ᚹᚷᚳᛋᛁ ᛟᛁᛞ, ᛁᛋᛁ ᚩᚱᛋᚻᚣᚻᛞ ᚦ ᚩᛁᛞᚱᛟ ᚱᚻᛇᛞ ᛘᚱᛋ ᛇᚣ ᚷᛖᚱ ᚦᛁᚱᛋ; ᛋᚻᛞ ᚹᚣ ᚦᛁᛞ ᛋᛇᚻ ᛘᚩᛟ ᛋᛋ ᚦ ᚹᛖᛖ ᛇᚣ ᚦᛁᛞ ᚱᚷᚦᛦᛏ. ᚹᛟᛏ ᚹᚣᚹᛟᛁᛞ, ᚹᚣ ᛞᛁᛞ ᛋᛇᚻ ᛟᚣᚱ ᚦ ᚩᚱᚳᚣᚱᛞᚳᚣᚻᛋ ᛇᚣ ᚹᚣᚩᛞᛋ ᚱᚻᛇᛞ ᛘᚱᛋ ᛇᚣ ᚷᛖᚱ ᚦᛁᛞ ᚱᚷᚦᛦᛏ. ᚹᛟᛏ ᚹᚣᚹᛟᛁᛞ ᚹᚣᚱᛞ ᛘᚱᛋ ᛋᛋ ᚦᛁᛞ ᚱᚷᚦᛦᛏ ᚦᛞᚷ ᚩᛁᚣᚻᛞ ᚦ ᚹᚣᚩᛞᛋ ᚱᚻᛇᛞ ᛘᚱᛋ ᛇᚣ ᚷᛖᚱ ᚦᛁᛞ ᚱᚷᚦᛦᛏ. ᚹᛖ, ᛋᚻᛞ ᛦᛇ ᛞᛁᛞ ᚩᚱᚳᚣᚻ ᚹᛟᛏᛞᚱᚳᚣᚷ ᛋᚻᛞ ᚩᛁ ᚳᛋᚻᛞᛏ ᛇᛖ ᛘᚣᚩᛞᚹᚻᛇᛁ ᛋᛋ ᚦ ᛊᚷᚱ ᛇᛖ ᚦ ᚳᛟᚩᚦ. ᛋᚻᛞ ᚹᛟᛏ ᛞ ᚱᛋᚠᛚ ᚷᛖᚦᚱ ᛇᛖ ᚩᛁ ᛦᛇ ᛚᚣᛊᛞᚱ: ᛞ ᚱᛋᚠᛚ ᚷᛖᚦᚱ ᛇᛖ ᛦᛇᛏ ᚩᚣᛁᛞ ᛋᚻᛞ ᛇᛖ ᛦᛇᛏ ᛊᛋᚳᛞᛏ, ᛋᚻᛞ ᛞ ᚱᛋᚠᛚ ᚷᛖᚦᚱ ᛇᛖ ᛦᛇᛏ ᚱᛋᚠ, ᛋᚻᛞ ᛇᛖ ᛟᛁᚳᛏᛞᛏ, ᛋᚻᛞ ᛇᛖ ᛦᛇᛏ ᛞᛁᛞᛊ ᛋᚻᛞ ᛦᛇᛏ ᚪᚱᛋᚳᛋ; ᛋᚻᛞ ᛞ ᚱᛋᚠᛚ ᚷᛖᚦᚱ ᛇᛖ ᛦᛇᛏ ᚱᚻᚢᛋᚻᛞ; ᛋᚻᛞ ᚩᛋᛊᚩ ᛞ ᚱᛋᚠᛚ ᚷᛖᚦᚱ ᛇᛖ ᚩᛁ ᛦᛇᛏ ᚩᛁᛊᚱᛋ. ᛋᚻᛞ ᚩᛁ ᛦᛋᛊ ᛞᛁᛞ ᚠᚣ ᚹᛖᚩ ᛏᛟ ᛊᚳᛚᚩᚻᚩᚱ ᚠᛁᚷᛊᚣᚱᚦᚱ, ᛋᚻᛞ ᚠᛋᛊ ᚹᚣᚱᛞ, ᛋᚻᛞ ᚠᛋᛊ ᚩᛋᚻᚩᚹᚩᛞᚣᚱᛞᚳᚣᚻᛋ; ᛋᚻᛞ ᚩᛋᛊᚩ ᚠᛋᛊ ᛏᛋᚩᛊᛋᛏᛋ, ᛋᚻᛞ ᛦᛇᛏ ᚹᚣᚱᛞ, ᛋᚻᛞ ᛦᛇᛏ ᚩᛋᚻᚩᚹᚩᛞᚣᚱᛞᚳᚣᚻᛋ; ᚦᛁᛊ ᚠᚣ ᚠᛋᛞ ᚳᛖᛋᚻᚩᛞ ᛦ ᛇᚠᛖᛏᛖ ᚹᛖ ᛦ ᚩᛋᚻᛞᚱᚳᛋ. ᚹᛟᛏ ᚠᚣ ᛚᚷᛋ ᛞᛒᚻ ᚩᛁ ᛦ ᛏᛁᚩᛊᛋᛏᛋ ᛊᚷᛋ ᚠᛋᛞ ᛁᛋᚻ ᛋᚻᛞᚱᚳᛋ ᛏᛁᚩᛊᛋᛏᛋ, ᚠᛋᛊ ᛏᛁᚩᛊᛋᛏᛋ ᚹᛖᚩ ᛏᛟ ᛊᚳᛚᚩᚻᚩᚱ ᚠᛁᚷᛊᚣᚱᚦᚱ, ᛋᚻᛞ ᚠᛋᛊ ᚹᚣᚱᛞ, ᛋᚻᛞ ᚠᛋᛊ

θεὴν σὸ φῆ χαῖρε φῶθι θεοτόκε μόνη ἁγνὴ καὶ εὐλογημένη ἐν γυναιξὶ σὺ καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς, ἐν τῷ ἁγίῳ σου τόκῳ· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἐν ἐμοὶ δὲ ὁ τῆς ἁμαρτίας σκοτασμός· ἐν σοὶ ἡ ἀνάστασις ἐν ἐμοὶ δὲ ἡ τῆς ἁμαρτίας πτῶσις· ἐν σοὶ ἡ ἀθανασία ἐν ἐμοὶ δὲ ὁ τῆς φθορᾶς θάνατος· ἐν σοὶ ἡ ἐλπὶς τῶν ἀγαθῶν ἐν ἐμοὶ δὲ ἡ τῶν κολάσεων ἀπόγνωσις.

4. Καὶ τί σοὶ λόγῳ τὰ πολλὰ καὶ ἀπόρρητα τῆς ἐκείνης ἀρετῆς ἐξαριθμοῦμαι ἐγὼ ὁ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐν ἁμαρτίαις ἐκτραφεὶς καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκτραπεὶς καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκτακεὶς καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκτακησόμενος;

9. He that sinneth and transgresseth the law of God, and abideth not in the doctrine of Christ, hath not God: he that abideth in the doctrine of Christ, he hath both the Father and the Son. If there come any unto you, and bring not this doctrine, receive him not into your house, neither bid him God speed: For he that bideth him God speed is partaker of his evil deeds. He that transgresseth and abideth not in the doctrine of Christ hath not God. He that abideth in the doctrine of Christ, he hath both the Father and the Son. Is this doctrine of Christ? Or is it not? Is it not the doctrine of Christ, that the Father and the Son are one God? Is it not the doctrine of Christ, that the Father is God, and the Son is God? Is it not the doctrine of Christ, that the Father is not the Son, and the Son is not the Father? Is it not the doctrine of Christ, that the Father is not the Holy Ghost, and the Holy Ghost is not the Father? Is it not the doctrine of Christ, that the Son is not the Holy Ghost, and the Holy Ghost is not the Son? Is it not the doctrine of Christ, that the Father is not the Son, and the Son is not the Father, and the Father is not the Holy Ghost, and the Holy Ghost is not the Father, and

ΔΔΡ ΠΛΙΟ Β ΛΓ Β ΘΦΦΓΟΛΗΟ ΗΛ Β ΡΛΓΗΛΖΦ ΜΕ ΡΔΔΓ. ΛΗΘ ΛΘΩΛΗ, ΡΘ ΦΛΓ ΧΔΟ ΦΦ ΠΛΙΟ Β ΛΓ Β ΦΛΟΘΟ, ΘΘΗ ΛΓ Β ΘΔΓΔ ΦΛΟΘΟ ΜΕ Χ ΡΘΔΙΘ, ΡΔΜΓ Η ΗΛΗ ΟΘΖΓΓ ΒΔ Χ ΒΟΦΛΓΦ, ΛΗΘ ΓΔΓΔΘΗ ΗΛΘΔΓΓ ΡΘΟ. ΛΙΘ ΛΘΩΛΗ, ΡΘ ΦΛΓ ΧΦ ΠΛΙΟ Β ΛΓ Χ ΒΙΜΦΡΟΦ ΜΕ Β ΓΔΦΙ, ΡΔΜΓ, ΡΔΜΛ ΗΙ Η ΡΟΔΙΔ ΡΔΔΙ, ΗΡ Χ ΔΓΗΘ ΒΙΟΖΓΓ ΗΙ Η ΘΔΓΘΗ ΡΟΔΙΓ ΡΟΔΙ ΡΟΔΙ Χ ΡΕΦ ΜΕ Χ ΓΛΗΘ; ΛΗΘ ΡΘ ΓΔΓΔΘΗΘΖΓΓ Χ ΛΟΦΔ ΓΔΓΔΟΦΗ ΗΙ. ΛΙΘ ΛΘΩΛΗ, ΡΘ ΦΛΓ ΧΦ ΠΛΙΟ Β ΛΓ Χ ΒΙΜΦΡΟΦ ΜΕ Β ΓΔΦΙ, ΡΔΜΓ, ΡΔΜΛ ΗΙ Η ΡΟΔΙΔ ΡΔΔΙ, ΗΡ Χ ΔΓΗΘ ΒΙΟΖΓΓ ΗΙ Η ΘΔΓΘΗ ΡΟΔΙΓ ΡΟΔΙ ΡΟΔΙ Χ ΡΕΦ ΜΕ Χ ΓΛΗΘ; ΛΗΘ ΡΘ ΓΔΓΔΘΗΘΖΓΓ Χ ΛΟΦΔ ΓΔΓΔΟΦΗ ΗΙ. ΛΗΘ ΡΘ ΓΔΓΔΘΗΘΖΓΓ Χ ΛΟΦΔ ΓΔΓΔΟΦΗ ΗΙ.

15. ΛΗΘ ΗΦ, Ο ΩΗΗ, ΡΜΛΓ ΩΔΕΓ ΘΟΓ ΡΛΦΓ ΧΦ ΒΡΗ, ΟΔ ΡΜΛΓ ΩΔΕΓ ΒΗΗΦ ΡΛΦ ΧΡ ΓΛΟΓΓ ΟΡΟΗΓΘΖ, ΧΛΓ ΜΦ ΒΥΘ Β ΟΡΗΘΖΓΘΖ ΜΕ ΩΔΘ ΟΔ ΟΛΡΒΔΖ ΜΕ ΧΗΦ ΟΛΗ? ΛΗΘ ΗΦ, Ο ΩΗΗ, ΘΟΨΟΙΘ ΜΦ ΕΦ ΩΗΓΛΓΔΦ, ΛΗΘ ΧΦ, Ο ΩΗΗ, ΡΛΦΓ ΗΛΓ ΒΗΗΘ; ΧΕΔΡΟΔ ΧΗΦ ΟΛΗ ΡΛΦ ΓΔΘ ΟΡΗΧΒΡΗΗΗ ΧΟ, ΛΗΘ ΡΘ ΡΛΦ ΓΔΨΡΟΒΖΒΖΓΘ ΗΙ ΘΕΗ. ΛΗΘ ΒΔΨΟΙΘ, ΜΦ ΕΦ ΒΗΓΔΗΓ, ΜΦ ΒΥΓ ΟΡΗ ΗΙΗΟ ΒΜΗΘΡΓ, ΟΔ Β ΥΕΟΗ ΟΛΓΛΓΔΕ ΒΔ ΕΦ ΗΗΟΘΗ: ΧΕ, ΛΗΘ ΧΦ ΡΛΦΓ ΓΔΨΡΓΛΓΔΖΒΖΓΘ ΗΙ Χ ΓΗΗΘ, ΛΗΘ ΧΦ ΒΥΓ ΘΙΧΟ ΓΔΨΡΓΛΓΔΖ. ΕΔΨΟΙΘ, ΡΔΜΓ ΗΕ Χ ΟΛΗ, ΜΦ ΦΔΙΟΗΒΖΒΖΓΘ ΡΗΟ ΗΛΗΟ ΡΧΦ ΡΛΗΘΖ; ΧΦ ΟΕΔΓΧΓ ΟΦ ΜΗΧ ΡΗΟ ΖΡ ΧΦΔΟΔΓ Χ ΦΥΡ.

16. ΛΗΘ ΗΙ ΟΧΕΟ ΤΟ ΧΦΧ ΧΛΓ ΟΗΗ ΗΟΦ ΟΦΟΦ ΧΛΓ ΛΕΗΗΖΡΒΖ ΒΥΡ Β ΟΦΦΓ ΗΛΗΟ ΓΗΗΘ; ΛΗΘ ΡΔ ΟΛΡΒΔΗΒΖΓΘ ΧΛΓ Χ ΓΗΦΟΓΦ ΒΥΡ ΦΛΧΖΡ ΧΖΛΟΓΦΖΒΖΓΘ ΓΦΦΛΖΡΓ, ΧΛΓ ΡΔ ΟΔΓ ΡΟΔΙΘ Β ΦΦΗΖΓΛΓΔΖ ΗΛ ΧΛΓ ΡΜΛΓ ΡΔ ΒΥΡ ΟΔ ΗΦ ΒΗΗ. ΛΗΘ ΗΙ ΟΧΕΟ ΤΟ ΧΦΧ ΧΛΓ ΧΦ ΧΦΧ ΜΛΗΟ Χ ΩΗΗ, ΕΓΗΗ ΡΗΟ ΡΗΧΖΓ ΧΛΓ ΜΦ ΟΕ ΩΛΖΧΦΛΕΜΗ ΡΗΟ; ΛΗΘ Χ ΩΗΗ ΩΛΖΧΦΛΕΜΗ ΧΛΓ ΡΔ ΒΥΡ Β ΒΗΘΟΓ ΒΔΡΟΓ ΟΖΡΔ. ΛΗΘ ΧΦ ΒΔΘΦΗ ΤΟ ΩΛΖΧΦΛΕΜΗ ΡΗΟ, ΧΛΓ ΧΦ ΟΔΓ ΧΦΩΦ ΡΗΟ; ΒΜΗ ΡΔ ΛΗΧΖΡΒΖΓΘ ΟΖΡΔ ΒΗΓΘΩΗ ΡΗΟ, ΛΗΘ ΛΗΧΦΧΒΥΒΘ ΟΦ ΧΦΧ ΡΜΛΓ ΡΔΜΓΘΩΗ ΤΟ ΛΟΦΦΟ ΡΗΟ; ΧΦΧ Χ ΩΗΗ ΩΛΖΧΦΛΕΜΗ ΡΗΟ, ΧΛΓ ΧΦ ΟΔΓ ΒΗΓΘΩΗ ΧΛΓ ΡΔ ΒΥΡ Β ΒΗΘΟΓ ΒΔΡΟΓ ΟΖΡΔ. ΛΗΘ ΧΦ ΒΔΘΦΗ ΤΟ ΩΛΖΧΦΛΕΜΗ ΡΗΟ, ΧΛΓ ΧΦ ΟΔΓ ΧΦΩΦ ΡΗΟ; ΒΜΗ ΡΔ ΛΗΧΖΡΒΖΓΘ ΟΖΡΔ ΒΗΓΘΩΗ ΡΗΟ, ΛΗΘ ΛΗΧΦΧΒΥΒΘ ΟΦ ΧΦΧ ΡΜΛΓ ΡΔΜΓΘΩΗ ΤΟ ΛΟΦΦΟ ΡΗΟ; ΧΦΧ Χ ΩΗΗ ΩΛΖΧΦΛΕΜΗ ΧΛΓ ΡΔ ΒΥΡ Β ΒΗΘΟΓ ΒΔΡΟΓ ΟΖΡΔ. ΛΗΘ ΗΙ ΟΧΕΟ ΤΟ ΧΦΧ ΧΛΓ ΜΗΗ ΜΕ ΧΛΓ ΧΦΧ ΒΜΗ ΜΛΗΟ ΡΗΟ, ΡΩΛΓ ΟΘΗΛΓ Χ ΜΗΡΦΘΖ ΡΜΛΓ ΔΡ ΧΦΧ ΡΜΛΓ ΡΜΛΓ ΡΜΛΓ ΗΛΗΟ ΡΗΟ; ΧΛΓ ΓΛΒΘΛΗΟΓ ΧΦΧ; ΧΛΓ ΒΛΗΘΛΗΟΓ ΧΦΧ ΦΦΗΖΓΛΓΔΖ ΜΕ ΦΦΗ; ΧΛΓ ΒΛΗΘΛΗΟΓ ΧΛΓΟΕΔΡΜΗ; ΧΛΓ ΧΓΡ ΜΛΗΟ ΘΔΡΜΗ, ΧΔΡ ΩΛΖΧ ΧΕΗΛΓ; ΧΔΡ ΜΛΓΟΛΗΟΓ ΧΛΓΟΕΔΡΜΗ ΡΔΗ ΧΕ ΧΛΗ, ΡΟΔ ΧΕ ΡΔΗ ΡΔ ΧΦ Χ ΦΦ Χ ΡΜΛΗ ΜΕ Χ ΝΟΡΦ ΡΔΗ ΒΛΗΗ ΛΦΛΗ ΘΔΡΜΗ. ΕΛΡΕΟ ΡΟΓΓ ΗΛΗΟ ΘΛΗ; ΧΛΗ ΛΦΩΛΗΧΔΡΜΗ Λ ΜΕΧΛ ΓΛΕΧΔΡΜΕ ΜΕ ΘΔΟΛΟΧΛΗΟΓ: ΡΟΔ Χ ΝΟΡΦ ΡΔΓ ΟΡΟΘΡΜΗΟΓ ΡΜΕ ΓΛΟΓΓ, ΡΔ ΡΔΓ ΓΦΟΟΟΦ ΘΔΟΛΟΧΛΗΟΓ. Χ ΝΟΡΦ ΡΔΓ ΟΕΦ ΒΕΓ ΡΜΕ ΡΟΛΓ ΕΦ ΗΛ Χ ΧΡ ΜΕ ΟΛ Χ ΗΕΟΜΗΘ, ΛΗΘ ΟΛ Χ ΛΗΟΘ ΜΕ Χ ΜΓΓ ΠΛΙΟ ΒΦ Χ ΒΛΓΛΓΟΜΗ ΜΕ ΒΕ ΩΔΘ. ΛΗΘ ΗΦ ΛΦΩΛΗΧΔΡΜΗ ΧΦΧ ΜΛΗΟ ΧΛΓ, ΘΕ ΟΛ ΤΛΕΧΛΓΛΗ, ΛΗΘ ΓΛΕΓΛΗΟΓ ΤΟ ΓΦΟΟ ΧΡΕ ΓΛΟΓΓ, ΛΗΘ ΤΟ ΜΛΠΟΛΓΧΛΗΟΓ Χ ΒΛΓΛΓΟΜΗ ΜΕ ΒΕ ΩΔΘ ΟΛ ΡΜΛΓ ΧΦΕ ΓΛΗΘ ΜΕ ΧΛΓ ΟΦΟΦ? ΔΕ ΧΕ ΜΛΗΟ ΟΛ, ΩΟ Β ΜΛΗΟ ΟΛ ΡΟΔ ΓΛΕΘΛΓΛΗΟΓ Χ ΩΕΦ ΜΕ Χ ΝΟΡΦ. ΦΟΔ ΗΡ Λ ΜΛΠΟΛΓΧΛΗΟΓ ΧΦΕ ΓΛΗΘ Λ ΡΜΕ ΗΛΗ ΤΟΓ ΧΛΓ: ΧΕΓΡΟΔ, Λ ΡΜΕ ΓΛΕΘΛΓΛΗΟΓ Χ ΩΕΦ ΜΕ Χ ΝΟΡΦ. Λ ΡΜΕ ΗΛΗ ΓΛΓΛΒΓΟΛΗΟΓ ΤΟ ΜΛΠΟΛΓΧΛΗΟΓΛΗΟΓ; ΧΕΓΡΟΔ, Λ ΡΜΕ ΗΛΗ ΒΗΗ ΩΕΦ. ΧΕΓΡΟΔ, ΡΜΛΗ ΤΟΓ Λ ΧΦΕ ΓΛΟΓΓ? ΛΗΘ ΧΕ ΧΛΓ, ΩΔ ΤΟΓ Χ ΤΟ ΜΕ ΟΟΟΜΕ. ΛΗΘ ΛΦΩΛΗ ΡΔ ΧΛΓ ΜΛΗΟ ΧΛΓ, ΗΡ Λ ΤΟΓ Χ ΤΟ ΜΕ ΟΟΟΜΕ ΡΗΛ ΟΔ Λ ΗΛΗ ΟΔΟΓ ΗΙ? ΡΗΛ ΟΔ Λ ΟΡΟΗΙ ΡΟΔΙΟΟΟΓ ΛΗΘ ΟΛΓΛΓΔΕ ΟΛΗΘ ΟΛΓΛΓΔΕΓ ΜΕΧΛ ΡΔΗ ΟΔΓ ΡΟΔΙΘ Β ΟΛΓΛΓΔΕΓ ΧΛΓ ΡΔ ΒΥΡ ΟΔ ΗΦ ΒΗΗ, ΛΕ, ΛΗΘ ΟΟΟ ΧΛΓ ΓΛΟΓΓ ΤΟ ΟΡΗΧΒΡΗΗΗ ΧΦΧ ΓΛΟΓΓ? ΗΟ Λ ΗΛΗ ΧΛΓ Χ ΘΛΤΟΟ Χ ΤΛΟΓ? ΨΕ, Λ ΗΟ ΧΛΓ ΘΛΤΟΟ Χ ΤΛΟΓ; ΛΗΘ ΟΛ ΟΓ ΤΟ ΤΛΕΓΘΛΓΛΗΟΓ ΒΔΡΟΓ ΩΔΘ.

18. And so every good tree bears good fruit; but a bad tree bears bad fruit. A good tree cannot bear bad fruit, nor can a bad tree bear good fruit. Every tree that does not bear good fruit is cut down and thrown into the fire. So then you will know them by their fruits.

19. Not everyone who says to me, Lord, Lord, will enter the kingdom of heaven, but only he who does the will of my Father who is in heaven. Many will say to me on that day, Lord, Lord, did we not prophesy in your name, and cast out demons in your name, and perform many miracles in your name? And then I will declare to them, I never knew you; depart from me, you who practise lawlessness.

20. Everyone therefore who hears these words of mine and acts upon them, will be like a wise man who built his house upon the rock. And the rain fell, and the floods came, and the winds blew and beat upon that house, but it did not fall, because it was founded upon the rock. And everyone who hears these words of mine and does not act upon them, will be like a foolish man who built his house upon the sand. And the rain fell, and the floods came, and the winds blew and beat upon that house, and it fell, and great was the fall of it.

21. And it came to pass when Jesus had finished these sayings, the multitudes were astonished at his teaching: for he taught them as one having authority, and not as their scribes and Pharisees.

ye are of little faith. Then he arose and rebuked the winds and the sea; and there was a great calm. But the men marvelled, saying, What manner of man is this, that even the winds and the sea obey him!

And when he was come to the other side into the country of the Gergesenes, there met him two possessed with devils, coming out of the tombs, exceeding fierce, so that no man might pass by that way. And, behold, they cried out, saying, What have we to do with thee, Jesus, thou Son of God? art thou come hither to torment us before the time? And there was a good way off from them an herd of many swine feeding. So the devils besought him, saying, If thou cast us out, suffer us to go away into the herd of swine. And he said unto them, Go. And when they were come out, they went into the herd of swine: and, behold, the whole herd of swine ran violently down a steep place into the sea, and perished in the waters. And they that kept them fled, and went their ways into the city, and told every thing, and what was befallen to the possessed of the devils. And, behold, the whole city came out to meet Jesus: and when they saw him, they besought him that he would depart out of their coasts.

CHAPTER VIII.

1. And when he was come down from the mountain, great multitudes followed him. And, behold, there came a leper and worshipped him, saying, Lord, if thou wilt, thou canst make me clean. And Jesus put forth his hand, and touched him, saying, I will; be thou clean. And immediately his leprosy was cleansed. And Jesus saith unto him, See thou tell no man; but go thy way, shew thyself to the priest, and offer the gift that Moses commanded, for a testimony unto them. And when Jesus was entered into Capernaum, there came unto him a centurion, beseeching him, And saying, Lord, my servant lieth at home sick of the palsy, grievously tormented. And Jesus saith unto him, I will come and heal him. The centurion answered and said, Lord, I am not worthy that thou shouldest come under my roof: but speak the word only, and my servant shall be healed. For I am a man under authority, having under me soldiers, and I say unto this man, Go, and he goeth; and to another, Come, and he cometh; and to my servant, Do this, and he doeth it. When Jesus heard it, he marvelled, and said to them that followed, Verily I say unto you, I have not found so great faith, no, not in Israel. And I say unto you, That many shall come from the east and west, and shall sit down with Abraham, and Isaac, and Jacob, in the kingdom of heaven. But the children of the kingdom shall be cast out into outer darkness: there shall be weeping and gnashing of teeth. And Jesus said unto the centurion, Go thy way; and as thou hast believed, so be it done unto thee. And his servant was healed in the selfsame hour. And when Jesus was come into Peter's house, he saw his wife's mother laid, and sick of a fever. And he touched her hand, and the fever left her: and she arose, and ministered unto them. When the even was come, they brought unto him many that were possessed with devils: and he cast out the spirits with his word, and healed all that were sick: That it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, Himself took our infirmities, and bare our sicknesses. Now when Jesus saw great multitudes about him, he gave commandment to depart unto the other side. And a certain scribe came, and said unto him, Master, I will follow thee whithersoever thou goest. And Jesus saith unto him, The foxes have holes, and the birds of the air have nests; but the Son of man hath not where to lay his head. And another of his disciples said unto him, Lord, suffer me first to go and bury my father. But Jesus said unto him, Follow me; and let the dead bury their dead. And when he was entered into a ship, his disciples followed him. And, behold, there arose a great tempest in the sea, insomuch that the ship was covered with the waves: but he was asleep. And his disciples came to him, and awoke him, saying, Lord, save us: we perish. And he saith unto them, Why are ye fearful, O ye of little faith? Then he arose, and rebuked the winds and the sea; and there was a great calm. But the men marvelled, saying, What manner of man is this, that even the winds and the sea obey him!

and the king stretched out the golden sceptre to Esther, and Esther arose and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may not be reversed. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the lieutenants, and the governors and princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed it with the king's ring, and sent letters by posts on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment, and the decree was given at Shushan the palace. And Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan rejoiced and was glad. The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the countries became Jews; for the fear of the Jews fell upon them. Now in the twelfth month, that is, the month Adar, on the thirteenth day of the same, when the king's commandment and his decree drew near to be put in execution, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, though it was turned to the contrary, that the Jews had rule over them that hated them; the Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of the king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt: and no man could withstand them; for their fear fell upon all people. And all the rulers of the provinces, and the lieutenants, and governors, and officers of the king, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. For Mordecai was great in the king's house, and his fame went out throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. Thus the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them. And in Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men. And Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition further? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and the decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, on the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore the Jews of the villages, that dwelt in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed times, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

ΘΘϮΝ ϦϮΝΘ ΜϮϤ ΟΡΟΓϪΟΡϤϮ ΥΟΡϮΘΘ Ϧ ϹϮΝΘΡϮϤ ΜΘ ΟΔϮϤ; ΘΥϪΝΘϮΝ ΘΘΓΜϮΟΘΥ ϦΔΘ ϤΝΘ ϤΡΘΥΜΘ; ϮΔΘϮΝ ΘϮΟΟϤ Ϧ ΘΔϪΝΘ ΜΘ ΘΔΓ, ΥΘΟϤ ϷΓΜϤ ΦΨΘΘΔΡΡ ϦΣΘ ϮϤΟΟΜϮΥΥ ϤΝΘ ΔΣΘ ΥΘΔΟΜΘϮϪΟΡϤϮ: ϮΔΘϮΝ ϮΘΘΟΘΘ ϦΔΘ, ϤΝΘ ΘϪΥΜΘΡΘΔ Ϧ ΘΟΘΔΝΘ ΜΘ ΡΡΘΥΜΘ. ϤΝΘ ΜΘ ϧ ΘΣ ϷΜΥΟ ΑΟ, ΦΟ ΠΔΓ ΘΟΟΘΓΣΟ ΨΜΘ ΡΔΝΜΘΣΘΡΡΜϤ? ΕΙΘΨΟΙΘ, ϧ ΘΣ ϷΜΥΟ ΑΟ, ΧΔΥ ΨΜΔΝ ΨΜΘ ΘΟΓ ΨΔΘ ΕΪΥΓ ΘΣΘ ΔΓΔΜΘΙΙ ΡΟΨ ΘϮΝ, ΨΘ ΠΔΓ ΚΟ ΤΜΘ ΚΘΟ. ϤΝΘ ΜΘ ΨΜΔΝ ΘΣ Α? ϤΝΘ ΨΟ ΠΔΓ Ϩ ΨΜΘ ΘΟΟ? ΕΙΘΨΟΙΘ ϧ ΘΣ ϷΜΥΟ ΑΟ, ΧΔΥ ΨΟΟΟ~ΘΔΨ ΨΔΘ ΨΜΤΘ Ϧ ΜΜΤΘΘ ΜΘ Ϧ ΤΔΜΡΔΤΘ, ΑΕ, ΟΙ Ϧ ΨΟΙΝ ΤΔΜΡΔΤΘ ΨΟ ΨΔΘ ΤΔΜΡΘΘΨΘΔ ΟΜΥΘΜΤΥΜΝ Ϧ ΩΜΥΝΜ ΜΘ Ϧ ΛΟΤΘ; ϧ ΘΣ ϷΜΥΟ ΑΟ, ΧΔΥ ΟΙ ΧΟΟ ΨΟ ΨΔΘ ΨΘΨΟΥΘ ΜΥΜΟ ΧΣΔ ΜΜΤΘΘ, ϤΝΘ ΘΔΘΟΘΘ ΧΔΥ Ϧ ΛΟΤΘ ΜΘΘ ΥΘΘΘΘ ΨΔΘ ΤΔΘΤΔ, ϤΝΘ ΨΔΘ ΝΘΟΔ ΡΟΤΜΜΤΘ ΟΟ ΧΔΥ ΣΘ ΡΟΤ ΘΘΔΟΥΜ? ϧ ΘΣ ϷΜΥΟ ΑΟ ΧΔΥ ΧΕ Ε Ψ ΨΔΘ ΘΘΘ; ϤΝΘ ΧΘΟ Ε ΧΕ ΟΟ ΨΔΘ ΔΓΘΘΔΟΟΔ ΤΘΘ, ΟΟ ΨΔΘ ΔΟΟΔ ΨΔΘ ΘΘΘΟΔ ΟΟ ΧΕ ΟΟΤ ΟΟ ΨΔΘ ΘΘΘΟΔ ΧΔΥ Ϧ ΟΤΜΘΜΥ ΜΘ ΩΨΘ: ΡΟΤ ΧΘΟ Ε ΧΕ ΟΟΟ ΘΤΜΘ ΟΔ ΨΔΘ ΘΟΤΜ; ΧΘΟ Ε ΧΕ ΟΟΤ ΟΟ ΟΔ ΟΟ ΟΔ ΟΟ ΟΔ

the Spirit, that we are the children of God: and if children, then heirs; heirs of God, and joint-heirs with Christ; if so be that we suffer with him, that we may be also glorified together.

7. For I reckon that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed in us. For the earnest expectation of the creature waiteth for the manifestation of the sons of God. For the creature was made subject to vanity, not willingly, but by reason of him who hath subjected the same in hope: because the creature itself also shall be delivered from the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God. For we know that the whole creation groaneth and travaileth in pain together until now. And not only they, but ourselves also, which have the first-fruits of the Spirit, even we ourselves groan within ourselves, waiting for the adoption, to wit, the redemption of our body. For we are saved by hope: but hope that is seen is not hope: for what a man seeth, why doth he yet hope for? But if we hope for that we see not, then do we with patience wait for it.

8. Likewise the Spirit also helpeth our infirmities: for we know not what we should pray for as we ought: but the Spirit itself maketh intercession for us with groanings which cannot be uttered. And he that searcheth the hearts knoweth what is the mind of the Spirit, because he maketh intercession for the saints according to the will of God. And we know that all things work together for good to them that love God, to them who are the called according to his purpose. For whom he did foreknow, he also did predestinate to be conformed to the image of his Son, that he might be the first-born among many brethren. Moreover whom he did predestinate, them he also called: and whom he called, them he also justified: and whom he justified, them he also glorified. What shall we then say to these things? If God be for us, who can be against us? He that spared not his own Son, but delivered him up for us all, how shall he not with him also freely give us all things? Who shall lay any thing to the charge of God's elect? It is God that justifieth. Who is he that condemneth? It is Christ that died, yea rather that is risen again, who is even at the right hand of God, who also maketh intercession for us. Who shall separate us from the love of Christ? shall tribulation, or distress, or persecution, or famine, or nakedness, or peril, or sword? As it is written, For thy sake we are killed all the day long; we are accounted as sheep for the slaughter. Nay, in all these things we are more than conquerors through him that loved us. For I am persuaded, that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor any other creature, shall be able to separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord.

9. I say the truth in Christ, I lie not, my conscience also bearing me witness in the Holy Ghost, that I have great heaviness and continual sorrow in my heart. For I could wish that myself were accursed from Christ for my brethren, my kinsmen according to the flesh: who are Israelites; to whom pertaineth the adoption, and the glory, and the covenants, and the giving of the law, and the service of God, and the promises; whose are the fathers, and of whom as concerning the flesh Christ came, who is over all, God blessed for ever. Amen. Not as though the word of God hath taken none effect. For they are not all Israel, which are of Israel: neither, because they are the seed of Abraham, are they all children: but, In Isaac shall thy seed be called. That is, they which are the children of the flesh, these are not the children of God: but the children of the promise are counted for the seed. For this is the word of promise, At this time will I come, and Sarah shall have a son. And not only this; but when Rebecca also had conceived by one, even by our father Isaac (for the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works, but of him that calleth;) it was said unto her, The elder shall serve the younger. As it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated. What shall we say then? Is there unrighteousness with God? God forbid. For he saith to Moses, I will have mercy on whom I will have mercy, and I will have compassion on whom I will have compassion. So then it is not of him that willeth, nor of him that runneth, but of God that sheweth mercy. For the scripture saith unto Pharaoh, Even for this same purpose have I raised thee up, that I might shew my power in thee, and that my name might be declared throughout all the earth. Therefore hath he mercy on whom he will have mercy, and whom he will he hardeneth. Thou wilt say then unto me, Why doth he yet find fault? For who hath resisted his will? Nay but, O man, who art thou that replieth against God? Shall the thing formed say to him that formed it, Why hast thou made me thus? Hath not the potter power over the clay, of the same lump to make one vessel unto honour, and another unto dishonour? What if God, willing to shew wrath, and to make his power known, endured with much long-suffering the vessels of wrath fitted to destruction: and that he might make known the riches of his glory on the vessels of mercy, which he had afore prepared unto glory, even us, whom he hath called, not of the Jews only, but also of the Gentiles? As he saith also in Osee, I will call them my people, which were not my people; and her beloved, which was not beloved. And it shall come to pass, that in the place where it was said unto them, Ye are not my people; there shall they be called the children of the living God. Esaias also crieth concerning Israel, Though the number of the children of Israel be as the sand of the sea, a remnant shall be saved: for he will finish the work, and cut it short in righteousness: because a short work will the Lord make upon the earth. And as Esaias said before, Except the Lord of Sabaoth had left us a seed, we had been as Sodoma, and been made like unto Gomorrha. What shall we say then? That the Gentiles, which followed not after righteousness, have attained to righteousness, even the righteousness which is of faith: but Israel, which followed after the law of righteousness, hath not attained to the law of righteousness. Wherefore? Because they sought it not by faith, but as it were by the works of the law. For they stumbled at that stumbling-stone; as it is written, Behold, I lay in Sion a stumbling-stone and rock of offence: and whosoever believeth on him shall not be confounded.

ἀδελφὸς ταπεινάτω τὸ καύχημα αὐτοῦ ἐν τῷ ὑψώσει αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται. Ἀνέτειλεν γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι καὶ ἐξήρανεν τὸν χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσεν, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτως καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται.

Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήμψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ θεὸς ἀπείραστος κακῶν ἐστιν, πειράζει δὲ οὐδένα· ἕκαστος δὲ πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος· εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον. Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστιν καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα. Βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.

Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν· ὀργὴ γὰρ ἀνδρὸς δικαιοσύνην θεοῦ οὐκ ἐργάζεται. Διὸ ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας ἐν πραΰτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς. Ὅτι εἴ τις ἀκροατὴς λόγου ἐστὶν καὶ οὐ ποιητής, οὗτος ἐοικεν ἀνδρὶ κατανοοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ· κατενόησεν γὰρ ἑαυτὸν καὶ ἀπελήλυθεν καὶ ἐπελάθετο ὁποῖος ἦν τὸ εἶδος. Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ παραμείνας, οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται.

Εἴ τις δοκεῖ θρησκὸς εἶναι μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀλλὰ ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία. Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ θεῷ καὶ πατρί ἐστιν αὕτη, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.

Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωπολημψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης. Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι, ἐπιβλέψητε δὲ ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν καὶ εἴπητε αὐτῷ· Σὺ κάθου ὧδε καλῶς, καὶ τῷ πτωχῷ εἴπητε· Σὺ στῆθι ἐκεῖ ἢ κάθου ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου, οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν; Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· οὐχ ὁ θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τῷ κόσμῳ πλουσίους ἐν πίστει καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν; Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχόν. Οὐχὶ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν καὶ αὐτοὶ ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια; Οὐκ αὐτοὶ βλασφημοῦσιν τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ' ὑμᾶς; Εἰ μέντοι νόμον τελεῖτε βασιλικὸν κατὰ τὴν γραφήν· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, καλῶς ποιεῖτε· εἰ δὲ προσωπολημπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παραβάται. Ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ πταίσῃ δὲ ἐν ἑνί, γέγονεν πάντων ἔνοχος. Ὁ γὰρ εἰπὼν· Μὴ μοιχεύσῃς, εἶπεν καί· Μὴ φονεύσῃς. Εἰ δὲ οὐ μοιχεύεις φονεύεις δέ, γέγονας παραβάτης νόμου. Οὕτως λαλεῖτε καὶ οὕτως ποιεῖτε ὡς διὰ νόμου ἐλευθερίας μέλλοντες κρίνεσθαι. Ἡ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως.

Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν ἔργα δὲ μὴ ἔχῃ; μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν; Ἐὰν ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσιν καὶ λειπόμενοι τῆς ἐφημέρου τροφῆς, εἴπῃ δέ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν· Ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος; Οὕτως καὶ ἡ πίστις ἐὰν μὴ ἔχῃ ἔργα, νεκρά ἐστιν καθ' ἑαυτήν. Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Σὺ πίστιν ἔχεις κἀγὼ ἔργα ἔχω· δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου τὴν χωρὶς τῶν ἔργων σου, κἀγώ σοι δείξω ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν. Σὺ πιστεύεις ὅτι εἷς ἐστιν ὁ θεός; καλῶς ποιεῖς· καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσιν καὶ φρίσσουσιν. Θέλεις δὲ γνῶναι, ὦ ἄνθρωπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων ἀργή ἐστιν; Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον; Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη, καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Ἐπίστευσεν δὲ Ἀβραὰμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ φίλος θεοῦ ἐκλήθη. Ὁρᾶτε ὅτι ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρωπος καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον. Ὁμοίως δὲ καὶ Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη ὑποδεξαμένη τοὺς ἀγγέλους καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα; Ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστιν, οὕτως καὶ ἡ πίστις χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IX.

1. Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρίμα ἡμεῖς λημψόμεθα· πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες. Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνήρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸν σῶμα. Εἰ δὲ τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πειθαρχεῖν αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν· ἰδοὺ καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα μετάγεται ὑπὸ πηδαλίου ἐλαχίστου ὅπου ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούλεται· οὕτως καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶν καὶ μεγάλα αὐχεῖ. Ἰδοὺ ἡλίκον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει· καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης. Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ, τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δαμάσαι δύναται ἀνθρώπων· ἀκατάστατον κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας· ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρή, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτως γίνεσθαι. Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν; Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σῦκα; Οὐδὲ ἀλυκὸν γλυκὺ ποιῆσαι δύναται ὕδωρ.

2. Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας· εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας· οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἀνωθεν κατερχομένη, ἀλλὰ ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης· ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος, ἀνυπόκριτος· καρπὸς δὲ δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην.

3. Πόθεν πόλεμοι καὶ πόθεν μάχαι ἐν ὑμῖν; οὐκ ἐκ τούτων, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν; Ἐπιθυμεῖτε καὶ οὐκ ἔχετε, φονεύετε καὶ ζηλοῦτε καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν, μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε· οὐκ ἔχετε διὰ τὸ μὴ αἰτεῖσθαι ὑμᾶς· αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε. Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστιν; ὃς ἐὰν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου ἐχθρὸς τοῦ θεοῦ καθίσταται. Ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει· Πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατῴκισεν ἐν ἡμῖν; Μείζονα δὲ δίδωσιν χάριν· διὸ λέγει· Ὁ θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν. Ὑποτάγητε οὖν τῷ θεῷ, ἀντίστητε δὲ τῷ διαβόλῳ καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν· ἐγγίσατε τῷ θεῷ καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν· καθαρίσατε χεῖρας, ἁμαρτωλοί, καὶ ἁγνίσατε καρδίας, δίψυχοι· ταλαιπωρήσατε καὶ πενθήσατε καὶ κλαύσατε· ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μετατραπήτω καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν. Ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ κυρίου, καὶ ὑψώσει ὑμᾶς.

4. Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί· ὁ καταλαλῶν ἀδελφοῦ ἢ κρίνων τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καταλαλεῖ νόμου καὶ κρίνει νόμον· εἰ δὲ νόμον κρίνεις, οὐκ εἶ ποιητὴς νόμου ἀλλὰ κριτής. Εἷς ἐστιν νομοθέτης καὶ κριτής, ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· σὺ δὲ τίς εἶ ὁ κρίνων τὸν πλησίον; Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες· Σήμερον ἢ αὔριον πορευσόμεθα εἰς τήνδε τὴν πόλιν καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν καὶ ἐμπορευσόμεθα καὶ κερδανοῦμεν· οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὔριον ποία ἡ ζωὴ ὑμῶν· ἀτμὶς γάρ ἐστε ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη ἔπειτα καὶ ἀφανιζομένη· ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς· Ἐὰν ὁ κύριος θελήσῃ καὶ ζήσομεν καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν· πᾶσα καύχησις τοιαύτη πονηρά ἐστιν. Εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι ἁμαρτία αὐτῷ ἐστιν.

5. Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις· ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπεν καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν· ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰὸς αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν ἔσται καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ· ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις. Ἰδοὺ ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν ὁ ἀπεστερημένος ἀφ' ὑμῶν κράζει, καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὦτα κυρίου σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν. Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς· κατεδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντιτάσσεται ὑμῖν.

and sinners came and sat down with Jesus and his disciples; for there were many who followed him. And when the Pharisees saw it, they said to his disciples, Why does your master eat with publicans and sinners? But when Jesus heard it, he said to them, The healthy have no need of a physician, but the sick. Go and learn what this means, I desire mercy and not sacrifice; for I am not come to call the righteous, but sinners to repentance.

6. Then came to him the disciples of John, saying, Why do we and the Pharisees fast often, but your disciples do not fast? And Jesus said to them, Can the children of the bridegroom mourn as long as the bridegroom is with them? But the days will come when the bridegroom shall be taken away from them, and then they will fast. No man puts a piece of new cloth on an old garment; for that which is put in to fill it up takes from the garment, and the rent is made worse. Neither do men put new wine into old bottles; else the bottles break, and the wine runs out, and the bottles perish: but they put new wine into new bottles, and both are preserved.

7. While he spoke these things to them, behold, there came a certain ruler, and worshipped him, saying, My daughter is even now dead; but come and lay your hand upon her, and she shall live. And Jesus arose, and followed him, and so did his disciples. And, behold, a woman, which was diseased with an issue of blood twelve years, came behind him, and touched the hem of his garment: For she said within herself, If I may but touch his garment, I shall be whole. But Jesus turned him about, and when he saw her, he said, Daughter, be of good comfort; thy faith hath made thee whole. And the woman was made whole from that hour. And when Jesus came into the ruler's house, and saw the minstrels and the people making a noise, he said unto them, Give place: for the maid is not dead, but sleepeth. And they laughed him to scorn. But when the people were put forth, he went in, and took her by the hand, and the maid arose. And the fame hereof went abroad into all that land.

8. Καὶ ἂν εἰ τὸ ὄφις τὸ ἀληθὲς καὶ ἀπλοῦν φαίνῃ, φεῦ ἀσύνετε μοῦ, μὴ ἀπιστήσῃς, καὶ ἐκεῖνο καὶ ἀπὸ ἐναντίας ἐρώτα με, ἐγὼ ἀποκρινοῦμαί σοι, ἐὰν ἐπιστήσῃς. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ἀληθὲς ὃ ἐγὼ λέγω, καὶ ἐὰν ἐκεῖνο ἀληθὲς ᾖ ὃ σὺ λέγεις, ἐγὼ οὐκ εἰμί. Καὶ φεύγει ἀπὸ ἐμοῦ, καὶ ἐγὼ διώκω αὐτό, καὶ ἐὰν ἐγὼ διώκω αὐτό, φεύγει ἀπ' ἐμοῦ. Καὶ ἐὰν ἐγὼ ἀκολουθήσω αὐτῷ, ἐκεῖνο ἐμὲ οὐκ ἀκολουθεῖ· καὶ ἐὰν ἐγὼ ἀκολουθήσω ἐκείνῳ, ἐκεῖνο ἐμοῦ οὐκ ἀκολουθεῖ. Καὶ ἐὰν ἐγὼ ἐκεῖνο ἀκολουθήσω, ἐκεῖνο ἐμὲ οὐκ ἀκολουθεῖ· καὶ ἐὰν ἐγὼ ἐκεῖνο ἀκολουθήσω

and the Constable shall have the custody of the same, and shall keep it safely, and shall not suffer any person to take away any part thereof, except by the order of the Court; and shall also keep safely all the books and papers belonging to the Court, and shall attend the Court during the sitting thereof, and shall obey all the lawful orders of the Court.

10. And be it enacted that the Constable shall have the same powers and duties within the limits of his Constablewick as the Sheriff has within the limits of his Bailiwick; and, in particular, he shall have the same powers and duties as the Sheriff has in regard to the execution of writs and other process issued out of the Court, and in regard to the arrest of persons, and in regard to the seizure and sale of property, and in regard to the summoning of juries, and in regard to the attendance upon the Court of persons in custody, and in regard to the preservation of order in the Court, and in regard to all other matters connected with the sittings of the Court; and he shall have the same fees for his services as the Sheriff has for similar services, unless other fees are specially provided for his services by this Act or by any Rule of Court. And the Constable shall not be interested directly or indirectly in the purchase of any property sold by him under the process of the Court, nor shall he buy any such property for the use or benefit of any other person. And the Constable shall not act as Solicitor, Attorney, Barrister or Counsel in any cause or matter in the Court in which he is Constable, nor shall he act as Bailiff of any person practising as Solicitor, Attorney, Barrister or Counsel in the Court. And the Constable shall not be capable of being elected or appointed a Member of the Legislative Assembly of the Province, nor shall he vote at any election of a Member of the Legislative Assembly, while he holds the office of Constable.

11. And be it enacted that the Constable shall, before entering upon the duties of his office, enter into a bond to Her Majesty, with two sufficient sureties, in the penal sum of $2,000, conditioned for the faithful performance of the duties of his office, and for the payment over by him of all moneys which shall come into his hands by virtue of his office; and the said bond shall be executed by the Constable and his sureties before the Judge of the Court, or before the Clerk of the Court, and shall be approved by the Judge, and shall be filed in the office of the Clerk of the Court. And the Constable shall, at the end of every three months during the time he holds the office of Constable, render to the Judge of the Court a true account in writing of all moneys received by him during the said three months, and of the manner in which the same have been disbursed; and he shall pay over to the Clerk of the Court all moneys in his hands, and shall deliver up to the Clerk of the Court all books and papers in his possession belonging to the Court, within one month after he ceases to hold the office of Constable, or within such further time as the Judge of the Court may allow; and in default of his so doing he shall be liable to be proceeded against by attachment, and to be fined in such sum as the Judge may think fit, and to be imprisoned for such time as the Judge may think fit, not exceeding one month, unless such fine and imprisonment be sooner remitted by the Judge.

12. And be it enacted that the Constable and his sureties shall be liable to Her Majesty for the due performance of the duties of the office of Constable, and for the due payment over by the Constable of all moneys received by him as Constable, and for the due delivery by him of all books and papers belonging to the Court, and for the due performance by him of all other matters and things which he undertakes by the said bond; and Her Majesty may recover the amount of any loss which she may sustain by the breach of any of the conditions of the said bond, by action of debt or on the said bond, in any Court of competent jurisdiction; and the Judge of the Court may, on the application of any person aggrieved by any neglect or misconduct of the Constable in the execution of his office, order the Constable to make compensation to the person aggrieved, out of moneys in the hands of the Constable, or by attachment and fine against the Constable, or by both such remedies; and the Judge may, in his discretion, refuse to make any such order in favour of any person who has not first instituted a suit in the Court against the Constable for the recovery of the damages claimed by him; and the payment of any sum of money to any person aggrieved by the order of the Judge shall be a bar to any action, suit or other proceeding for the recovery of damages by such person against the Constable or his sureties in any Court whatsoever.

ⲁ ⲛⲉⲥⲓⲙⲱⲛⲓⲁⲛⲏⲥ, ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲙⲡⲁⲑ ϩⲱⲱⲥ ⲁⲧⲥ ⲁⲩⲱ. ϩⲁⲃ ⲛⲓ ⲟⲩⲉϩ ⲛⲟ ⲛⲁⲃⲉ ⲁⲩⲱ ⲁ ⲛⲉⲥⲓⲙⲱⲛⲓⲁⲛⲏⲥ ⲡⲁⲃ ⲱⲙⲥⲧⲁⲩⲣⲟⲙⲁ ⲙⲙⲏ ⲁⲩⲱ, ⲡⲟⲓ ⲁⲉ ⲙⲙⲁ ⲥⲉⲉⲓⲃⲉⲓⲁ ⲙⲙⲁ ⲁ ⲃⲓⲱⲧⲟⲩ ⲙⲙⲁ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲉⲩⲁⲅⲅⲉⲗⲓⲟⲛ; ⲁⲉⲓⲟⲩⲟⲓ, ⲁ ⲛⲉⲥⲓⲙⲱⲛⲓⲁⲛⲏⲥ ⲙⲡⲁⲃ ⲉⲧⲁⲓ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲉ ⲩⲁⲟⲩ, ϩⲁⲃ ⲡⲁⲩⲱⲱⲡⲉ ⲉⲣⲁ ⲡⲁⲃ ⲱⲙⲥⲧⲁⲩⲣⲟⲙⲁ ⲙⲙⲏ ⲁⲩⲱ ⲁⲛⲟⲕ ⲥⲉⲉⲓⲃⲉⲓⲁ ⲙⲙⲁ ⲁ ⲃⲓⲱⲧⲟⲩ ⲙⲙⲁ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲉⲩⲁⲅⲅⲉⲗⲓⲟⲛ

18. And while he spoke these things unto them, behold, there came a certain ruler, and worshipped him, saying, My daughter is even now dead: but come and lay thy hand upon her, and she shall live. And Jesus arose, and followed him, and so did his disciples. And, behold, a woman, which was diseased with an issue of blood twelve years, came behind him, and touched the hem of his garment: For she said within herself, If I may but touch his garment, I shall be whole. But Jesus turned him about, and when he saw her, he said, Daughter, be of good comfort; thy faith hath made thee whole. And the woman was made whole from that hour. And when Jesus came into the ruler's house, and saw the minstrels and the people making a noise, he said unto them, Give place: for the maid is not dead, but sleepeth. And they laughed him to scorn. But when the people were put forth, he went in, and took her by the hand, and the maid arose. And the fame hereof went abroad into all that land.

19. And when Jesus departed thence, two blind men followed him, crying, and saying, Thou son of David, have mercy on us. And when he was come into the house, the blind men came to him: and Jesus saith unto them, Believe ye that I am able to do this? They say unto him, Yea, Lord. Then touched he their eyes, saying, According to your faith be it unto you. And their eyes were opened; and Jesus straitly charged them, saying, See that no man know it. But they, when they were departed, spread abroad his fame in all that country.

20. As they went out, behold, they brought to him a dumb man possessed with a devil. And when the devil was cast out, the dumb spake: and the multitudes marvelled, saying, It was never so seen in Israel. But the Pharisees said, He casteth out devils through the prince of the devils. And Jesus went about all the cities and villages, teaching in their synagogues, and preaching the gospel of the kingdom, and healing every sickness and every disease among the people. But when he saw the multitudes, he was moved with compassion on them, because they fainted, and were scattered abroad, as sheep having no shepherd. Then saith he unto his disciples, The harvest truly is plenteous, but the labourers are few; Pray ye therefore the Lord of the harvest, that he will send forth labourers into his harvest.

21. And when he had called unto him his twelve disciples, he gave them power against unclean spirits, to cast them out, and to heal all manner of sickness and all manner of disease. Now the names of the twelve apostles are these; The first, Simon, who is called Peter, and Andrew his brother; James the son of Zebedee, and John his brother; Philip, and Bartholomew; Thomas, and Matthew the publican; James the son of Alphæus, and Lebbæus, whose surname was Thaddæus; Simon the Canaanite, and Judas Iscariot, who also betrayed him. These twelve Jesus sent forth, and commanded them, saying, Go not into the way of the Gentiles, and into any city of the Samaritans enter ye not: But go rather to the lost sheep of the house of Israel. And as ye go, preach, saying, The kingdom of heaven is at hand. Heal the sick, cleanse the lepers, raise the dead, cast out devils: freely ye have received, freely give. Provide neither gold, nor silver, nor brass in your purses, Nor scrip for your journey, neither two coats, neither shoes, nor yet staves: for the workman is worthy of his meat. And into whatsoever city or town ye shall enter, inquire who in it is worthy; and there abide till ye go thence. And when ye come into a house, salute it. And if the house be worthy, let your peace come upon it: but if it be not worthy, let your peace return to you. And whosoever shall not receive you, nor hear your words, when ye depart out of that house or city, shake off the dust of your feet. Verily I say unto you, It shall be more tolerable for the land of Sodom and Gomorrah in the day of judgment, than for that city. Behold, I send you forth as sheep in the midst of wolves: be ye therefore wise as serpents, and harmless as doves. But beware of men: for they will deliver you up to the councils, and they will scourge you in their synagogues; And ye shall be brought before governors and kings for my sake, for a testimony against them and the Gentiles. But when they deliver you up, take no thought how or what ye shall speak: for it shall be given you in that same hour what ye shall speak. For it is not ye that speak, but the Spirit of your Father which speaketh in you. Now the brother shall deliver up the brother to death, and the father the child: and the children shall rise up against their parents, and cause them to be put to death. And ye shall be hated of all men for my name's sake: but he that endureth to the end shall be saved. But when they persecute you in this city, flee ye into another: for verily I say unto you, Ye shall not have gone over the cities of Israel, till the Son of man be come. The disciple is not above his master, nor the servant above his lord. It is enough for the disciple that he be as his master, and the servant as his lord. If they have called the master of the house Beelzebub, how much more shall they call them of his household? Fear them not therefore: for there is nothing covered, that shall not be revealed; and hid, that shall not be known. Whatever I tell you in darkness, that speak ye in light: and what ye hear in the ear, that preach ye upon the housetops. And fear not them which kill the body, but are not able to kill the soul: but rather fear him which is able to destroy both soul and body in hell. Are not two sparrows sold for a farthing? and one of them shall not fall on the ground without your Father. But the very hairs of your head are all numbered. Fear ye not therefore, ye are of more value than many sparrows. Whosoever therefore shall confess me before men, him will I confess also before my Father which is in heaven. But whosoever shall deny me before men, him will I also deny before my Father which is in heaven. Think not that I am come to send peace on earth: I came not to send peace, but a sword. For I am come to set a man at variance against his father, and the daughter against her mother, and the daughter in law against her mother in law. And a man's foes shall be they of his own household. He that loveth father or mother more than me is not worthy of me: and he that loveth son or daughter more than me is not worthy of me. And he that taketh not his cross, and followeth after me, is not worthy of me. He that findeth his life shall lose it: and he that loseth his life for my sake shall find it. He that receiveth you receiveth me, and he that receiveth me receiveth him that sent me. He that receiveth a prophet in the name of a prophet shall receive a prophet's reward; and he that receiveth a righteous man in the name of a righteous man shall receive a righteous man's reward. And whosoever shall give to drink unto one of these little ones a cup of cold water only in the name of a disciple, verily I say unto you, he shall in no wise lose his reward.

לבנימין? ואת אם תמלטון, ואת נגד ה׳ ומה שם יעקב לאמר, ארי פן יבד נגד פיו לבלו ארי את בד ב נלאומות ומלכותא יתיר: פתי תמלטון את פן תלטלטון ומן ומרן ואמרו לו; ואת תמלטון ותשכו, את פן תרמו פיו שם יש. ואת תמלטון, את ומרן ואת אתמכאתים פושעים; ואת אמרו ומן ומרן ומרי נלטלטים יש, שם ומרן את אמרו לו, את תמלטון ומן ומרן את אתמכאתים פושעים; ואת אמרו ומן ומרן ומרי נלטלטים יש? ואת מו אית תמכון שם ומת אתו פתחו ואמרו ומן ומרן שם ו לפתו, ואת נגדתו פתחו את אתמכאתים? ואת אם נגו יש נלטלטים ו ומן, ואת שם ארמיהו ו מן ומרן יש: פתי יו את תגדתי ארי שם מת ב את תמלטון, ואת ארי שם מת יתיר יש: פתי את אם ו לבלו ומן ומרן ומרי נלטלטים. ואת יו ומן מן ו לבלו ומן ומרן ומרי נלטלטים; ואת ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים. ואת יו ומן שם ו לבלו ומן לפתו, ואת ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים; ואת ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים.

22. ואת יו ומן מן ו לבלו ומן ומרן ומרי נלטלטים ואת אתמכאתים ואת לבלו: ואת תם תמ ואת יתיר יתיר, נגד יש תם ומן ו לבלו, ואתמו תמתם; ואת ת תמת יתיר יתיר תם תמ ומן ומרן ומרי נלטלטים. ואת יו ומן מן ו לבלו ומן ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים; ואת ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים. ואת יו ומן מן ו לבלו ומן ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים; ואת ומרן ומרי נלטלטים תמו תם פתחתמרו תמת תמתמו ומן ומרן ומרי נלטלטים.

23. ואת יו ומן מן ו לבלו ומן ומרן ואת אתמכאתים ואת לבלו ואתמלטתם מן ו ומתו שם אתמכאתים, ואת תמתמו מן תמתמו ו ומתו ואת תם. ואת יו ומן מן ו לבלו ומן ומרן ומרי נלטלטים תמתמו מן תמתמו ו ומתו ואת תם תמתמו מן תמתמו ו ומתו ואת תם תמתמו מן תמתמו ו ומתו ואת תם

at the Court of the Lord, and the Lord at the Court of the Constable. And, at the Court of the Lord, the Constable has the right of Infangthief, and the Lord has the right of Outfangthief; and the Lord has the right of Infangthief at the Court of the Constable, and the Constable has the right of Outfangthief at the Court of the Lord. And the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Burgh, and the Burgh has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable; and the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Bailie, and the Bailie has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable; and the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Chamberlain, and the Chamberlain has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable; and the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Sheriff, and the Sheriff has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable; and the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Justiciar, and the Justiciar has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable; and the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the King, and the King has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable: And the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable, and the Constable has the right of Infangthief and Outfangthief at the Court of the Constable.

25. And it is Law and Custom that the Constable has the Assize of Fire-raising, and of Wrongous Imprisonment, and of Wrongous Distress, and of Forestalling, and of Mutilation, and of Slaughter, and of Homicide, and of Rape, and of Arson, and of Robbery, and of Theft, and of Fighting, and of Wounding, and of Bloodwite, and of Blackmail, and of Hamesucken, and of Ravishment of Women, and of Abduction, and of Mayhem, and of Wrongous Pursuit, and of Wrongous Withholding, and of Wrongous Poinding, and of Wrongous Disseisin, and of Wrongous Occupation, and of Wrongous Intromission, and of Wrongous Molestation, and of Wrongous Spoliation, and of Wrongous Usurpation, and of Wrongous Encroachment, and of Wrongous Purpresture, and of Wrongous Obstruction, and of Wrongous Contravention, and of Wrongous Impeachment, and of Wrongous Occupation of Common Pasture, and of Wrongous Intercommuning, and of Wrongous Concealment, and of Wrongous Withholding of Multure, and of Wrongous Withholding of Sequel, and of Wrongous Withholding of Knaveship, and of Wrongous Withholding of Carriage, and of Wrongous Withholding of Watching and Warding, and of Wrongous Withholding of Hosting and Fencible Service, and of Wrongous Withholding of Scutage and Hidage, and of Wrongous Withholding of Ward and Relief, and of Wrongous Withholding of Wardship and Marriage, and of Wrongous Withholding of Castle-ward and Burgh-ward, and of Wrongous Withholding of Bridge-work and Pier-work, and of Wrongous Withholding of Ferry-work and Harbour-work, and of Wrongous Withholding of Mill-work and Kiln-work, and of Wrongous Withholding of Smithy-work and Mine-work, and of Wrongous Withholding of Peat-work and Turf-work, and of Wrongous Withholding of Wood-work and Timber-work, and of Wrongous Withholding of Fold-work and Dike-work, and of Wrongous Withholding of Ditch-work and Hedge-work, and of Wrongous Withholding of Gate-work and Door-work, and of Wrongous Withholding of Window-work and Glass-work, and of Wrongous Withholding of Iron-work and Steel-work, and of Wrongous Withholding of Lead-work and Tin-work, and of Wrongous Withholding of Copper-work and Brass-work, and of Wrongous Withholding of Gold-work and Silver-work, and of Wrongous Withholding of Coin-work and Money-work, and of Wrongous Withholding of Painting-work and Carving-work, and of Wrongous Withholding of Image-work and Picture-work, and of Wrongous Withholding of Tapestry-work and Embroidery-work, and of Wrongous Withholding of Silk-work and Velvet-work, and of Wrongous Withholding of Cloth-work and Web-work, and of Wrongous Withholding of Fur-work and Skin-work, and of Wrongous Withholding of Glove-work and Shoe-work, and of Wrongous Withholding of Belt-work and Pouch-work, and of Wrongous Withholding of Sword-work and Knife-work, and of Wrongous Withholding of Arrow-work and Spear-work, and of Wrongous Withholding of Bow-work and Quiver-work, and of Wrongous Withholding of Shield-work and Helmet-work, and of Wrongous Withholding of Armour-work and Harness-work, and of Wrongous Withholding of Horse-work and Saddle-work, and of Wrongous Withholding of Cart-work and Wain-work, and of Wrongous Withholding of Ship-work and Boat-work, and of Wrongous Withholding of Anchor-work and Rope-work, and of Wrongous Withholding of Sail-work and Mast-work, and of Wrongous Withholding of Oar-work and Rudder-work, and of Wrongous Withholding of Compass-work and Chart-work, and of Wrongous Withholding of Astrolabe-work and Quadrant-work, and of Wrongous Withholding of Telescope-work and Microscope-work, and of Wrongous Withholding of Clock-work and Watch-work, and of Wrongous Withholding of Hour-glass-work and Sun-dial-work, and of Wrongous Withholding of Weather-glass-work and Barometer-work, and of Wrongous Withholding of Thermometer-work and Hygrometer-work, and of Wrongous Withholding of Gun-work and Powder-work, and of Wrongous Withholding of Bullet-work and Shot-work, and of Wrongous Withholding of Cannon-work and Mortar-work, and of Wrongous Withholding of Rocket-work and Bomb-work, and of Wrongous Withholding of Fire-work and Light-work, and of Wrongous Withholding of Lamp-work and Candle-work, and of Wrongous Withholding of Oil-work and Wax-work, and of Wrongous Withholding of Soap-work and Perfume-work, and of Wrongous Withholding of Medicine-work and Drug-work, and of Wrongous Withholding of Poison-work and Antidote-work, and of Wrongous Withholding of Book-work and Paper-work, and of Wrongous Withholding of Ink-work and Pen-work, and of Wrongous Withholding of Seal-work and Wax-work, and of Wrongous Withholding of Ribbon-work and Lace-work, and of Wrongous Withholding of Button-work and Buckle-work, and of Wrongous Withholding of Needle-work and Thread-work, and of Wrongous Withholding of Scissors-work and Knife-work, and of Wrongous Withholding of Razor-work and Shaving-work, and of Wrongous Withholding of Comb-work and Brush-work, and of Wrongous Withholding of Mirror-work and Looking-glass-work, and of Wrongous Withholding of Jewel-work and Ornament-work, and of Wrongous Withholding of Ring-work and Bracelet-work, and of Wrongous Withholding of Necklace-work and Chain-work, and of Wrongous Withholding of Crown-work and Sceptre-work, and of Wrongous Withholding of Throne-work and Chair-work, and of Wrongous Withholding of Table-work and Bench-work, and of Wrongous Withholding of Bed-work and Pillow-work, and of Wrongous Withholding of Curtain-work and Canopy-work, and of Wrongous Withholding of Carpet-work and Rug-work, and of Wrongous Withholding of Mat-work and Basket-work, and of Wrongous Withholding of Broom-work and Brush

ἁγιάζεται ἐφ' ὅσον ἐστὶν ἐν τῇ γῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ἀρχιερεὺς ὁ ἐπιφαινόμενος ἐν τῷ ἁγίῳ τῶν ἁγίων κατ' ἐνιαυτὸν μετὰ αἵματος ἀλλοτρίου· ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· νυνὶ δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται. καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις, οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

27. καὶ τὰ μὲν ὅσα τὸ τοῦ θεοῦ πνεῦμα ἐλάλει διὰ τῶν προφητῶν, ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματι ἐκηρύσσετο· ἐπὶ δὲ τῶν ἀποστόλων ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι ἀποσταλέντος ἀπ' οὐρανοῦ τοῦ παρακλήτου, ἐν ᾧ καὶ τὰ τῶν ἀγγέλων ἐπεθύμησαν παρακύψαι· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τῶν ἁγίων συστήματι

ⲁⲗⲁⲗⲉ ⲉⲛ ⲙⲉ ⲉⲙⲁⲏⲉⲇⲁⲥ. ⲁⲏⲉ ϫ ⲟⲩⲟⲓ ⲉⲧⲁⲩⲁⲛⲁⲅⲉ ⲣⲁⲩⲟ ⲫⲓⲛ ϫⲁⲩ ⲫⲁ ⲟⲩⲁⲩ ⲥⲧⲁⲟⲟ. ⲁⲏⲉ Ⲟⲩⲉ-ⲟⲣⲁ ⲥⲁⲉ ⲣⲁⲩⲟ ⲫⲓⲛ, Ⲉⲁⲫⲟⲗⲉ ϫ ⲉⲙⲟ ⲁⲅⲉⲥ, ⲗⲧⲟ ϫ ⲉⲙⲟ ⲙⲟⲓ, ⲁⲛ ϫ ⲉⲙⲟ ⲥⲁⲉ ⲙⲉ ϫ ⲥⲁⲩⲟ. Ϫ Ⲩⲉⲟⲣⲁⲛⲁⲅⲉ, ⲟⲉ ϫ ⲟⲉⲧⲉⲇⲉ ⲙⲉ ϫ Ⲩⲉⲟⲣⲁⲛⲁⲅⲉ, ⲉⲁ ⲏⲁⲛ, ⲉⲉ ⲉⲧⲉⲣⲙⲟⲟⲩ; ⲁⲉⲉⲓⲣⲟⲟⲧ ⲩⲁⲩ ⲣⲥ ⲥⲁⲏⲉ ⲉ ⲧⲏⲁⲱⲗⲱⲥⲉⲇⲣⲁ ⲁⲟⲣⲙ ⲟⲩ ⲫⲓⲥ ⲁⲅⲉⲥ, ⲁⲩⲁ ⲁⲉ ⲟⲩⲁⲩⲁ ⲁⲉⲉⲓⲣⲟⲟⲧ ⲁⲉⲉⲓ ⲣⲗⲱⲟⲥ ⲁⲏⲉ ⲫⲓⲣⲁⲇⲉ, ⲁⲩⲁ ⲁⲉ ⲉⲉ ⲉⲧⲉⲫⲉ ⲁⲩⲁ ⲏⲧⲱⲟ ϫ ⲙⲧⲟⲉⲣⲁⲛⲁⲅⲉ ⲉⲫ ⲏⲁⲛ. ⲁⲏⲉ ⲇ ⲙⲓⲟ ⲟⲟ ⲁⲟⲟⲧⲉⲃⲓⲙⲓ ⲱⲟ ⲁⲫⲁ ⲟⲙⲁⲩⲏⲉ, ⲁⲏⲉ ⲁⲉ ϫ ⲓⲟⲃⲁ ⲧⲁⲓⲃⲱⲟⲩ ⲁⲉ ⲙⲁⲏ ⲱⲟ ϫ Ⲩⲉⲟⲣⲁⲛⲁⲅⲉ, ⲁⲏⲉ ⲁⲉ ⲙⲓⲟ ⲉ ⲉⲧⲉⲣⲙⲟⲟⲩ; ⲁⲏⲉ ⲙⲉ ⲙⲓⲟ ⲉⲉⲉ ⲗⲁⲱ ⲱⲟ ϫ ⲥⲉⲟⲟⲧⲛ ⲁⲉⲉ ⲙⲏ ϫ ⲗⲁⲣⲩ ⲁⲉ ϫ ⲟⲁⲟⲩ, ⲫⲁⲏⲏ ⲁⲉ ⲉⲧ ⲉⲧⲉⲣⲙⲟⲟⲩ ⲁⲏⲉ ⲁⲉⲓⲟⲩ: ϫⲣⲥ ⲙⲉ ⲙⲓⲟ ⲉⲉⲟⲗⲉⲧⲁ ⲙⲓϫ ⲉⲧ ⲙⲓⲟⲟⲏⲁ ⲁⲏⲉ ⲉⲧ ⲥⲧⲁⲉⲇⲏⲁ, ⲉⲧ ⲣⲗⲱⲟⲥ ⲁⲏⲉ ⲉⲧ ⲫⲏⲁⲉⲇⲉ, ⲏⲧⲱⲟ ϫ ⲙⲧⲟⲉⲣⲁⲛⲁⲅⲉ; ⲁⲏⲉ ⲙⲉ ⲙⲓⲟ Ⲧⲁⲁⲉⲣⲁⲏ ⲁⲧⲉⲣⲁ ϫ ⲗⲁⲏⲉ ⲱⲟ Ⲇⲁⲓⲙⲟ. ⲁⲏⲉ ⲏⲓ ⲟⲉⲟ ⲱⲟ ⲁⲉⲉ ϫⲁⲩ ϫ ⲟⲩⲟⲓ ⲫⲉⲧⲟⲩⲁⲏⲉ ⲣⲁⲩⲟ ϫ ⲙⲏⲁⲉⲇⲉ ⲱⲟ Ⲟⲩⲁⲇⲟⲣⲁ. ⲁⲏⲉ ⲟⲩⲟⲓ Ⲩⲁⲟⲫⲁ ⲫⲟⲟⲇⲉ ϫⲁⲩ ⲁⲉ ⲣⲗⲱⲟⲥ ⲩⲫⲱⲁⲩⲁⲧⲉ: ⲁⲏⲉ ⲫⲁ ⲥⲁⲏⲁ ϫ ⲩⲏⲓⲃⲱⲟⲩ ⲱⲟ ⲙⲁⲏ ⲱⲟ ϫ Ⲩⲉⲟⲣⲁⲛⲁⲅⲉ; ⲁⲏⲉ ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲟ ⲥⲁⲏⲁ ⲋⲟⲧ ⲙⲁⲏ, ⲗⲉ ⲉ ⲧⲏⲁⲱⲗⲱⲥⲉⲇⲣⲁ ⲣⲁⲩⲟ ϫ ⲉⲙⲟ: ⲁⲏⲉ ⲁⲉ ⲫⲁ ⲥⲁⲏⲁ ϫ ⲩⲏⲓⲃⲱⲟⲩ ⲱⲟ ⲙⲁⲏ ⲱⲟ ϫ Ⲩⲉⲟⲣⲁⲛⲁⲅⲉ; ⲁⲏⲉ ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲟ ⲥⲁⲏⲁ ϫⲟⲧ ⲙⲁⲏ, ⲗⲉ ⲉ ⲧⲏⲁⲱⲗⲱⲥⲉⲇⲣⲁ ⲣⲁⲩⲟ ϫ ⲉⲙⲟ: ⲁⲏⲉ ⲁⲉ ⲫⲓⲛ ⲁⲉⲉⲓⲟⲩ ⲣⲁⲩⲟ ⲁⲉⲉ ⲙⲁⲏ ⲱⲟ ϫ Ⲩⲉⲟⲣⲁⲛⲁⲅⲉ.

3. ⲁⲏⲉ ⲏⲓ ⲟⲉⲟ ⲱⲟ ⲁⲉⲉ ⲫⲁⲩ ϫ ⲩⲁⲟⲩ ⲱⲉ ⲟⲩⲏ Ⲩⲁⲟⲫⲁ ⲫⲏⲁ ⲫⲁⲁⲩⲁⲏⲓ ⲫⲁ ⲭⲁⲓ ⲏⲁⲩⲟ ϫ ⲙⲏⲁⲉⲇⲏⲁⲥⲉ ⲙⲏϫ ⲭⲁⲉ ⲣⲗⲱⲟⲥ ⲁⲏⲉ ⲁⲉⲉ ⲫⲓⲛⲁⲇⲉ, ⲁⲏⲉ ⲁⲉ ⲙⲁⲏⲏ ⲧⲏⲏⲁⲉ ⲁⲫⲁⲓ ⲱⲟ Ⲇⲁⲓⲙⲟ ⲏⲏ ϫ ⲙⲏⲁⲉⲇⲏⲁⲥⲉ, ⲁⲏⲉ ⲫⲁⲏⲏ ⲭⲁⲉ ⲟⲟⲩⲉ ⲁⲟⲟⲩⲉⲃⲓⲙⲓ ϫ ⲗⲁⲏⲉ ⲱⲉ Ⲫⲉⲏⲁⲫⲁⲅⲟⲥ, ⲫⲁⲏⲏ ⲁⲉ ⲫⲁⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲭⲁⲉ ⲟⲟⲩⲉ ⲁⲟⲟⲩⲉⲃⲓⲙⲓ. ⲁⲏⲉ ⲁⲉ ⲫⲁⲁ ⲩⲉⲟⲱⲓ ⲟⲩ ⲭⲉⲉ ⲫⲟⲟⲓⲁ, ⲁⲏⲉ ⲫⲁⲩⲟⲩⲁⲏⲉ, ⲁⲏⲉ ⲭⲉⲉ ⲧⲏⲁⲇⲣⲏⲁ ⲗⲁⲱⲟ, ⲫⲁⲓⲣ ⲭⲉ ⲫⲟⲟⲇⲉ ⲱⲁⲏⲏ; ⲁⲏⲉ ⲟⲩⲉⲟ ⲭⲉⲉ ⲧⲏⲁⲟⲫⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲓⲣ ⲭⲁⲓ, ⲁⲏⲉ ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲟ ⲭⲁⲉ ⲧⲏⲁⲟⲫⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲭⲁⲉ ⲣⲗⲱⲟⲥ ⲁⲏⲉ ⲫⲁⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲭⲁⲉ ⲟⲟⲩⲉ ⲁⲟⲟⲩⲉⲃⲓⲙⲓ ⲱⲟ ⲁⲙⲁⲧⲟⲩⲟ ⲫⲁⲓ; ⲁⲏⲉ ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲟ ⲭⲁⲉ ⲧⲏⲁⲟⲫⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲁⲉⲉ ⲫⲁⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲭⲁⲉ ⲟⲟⲩⲉ ⲁⲟⲟⲩⲉⲃⲓⲙⲓ ⲱⲟ ⲁⲙⲁⲧⲟⲩⲟ ⲫⲁⲓ ⲁⲏⲉ ⲁⲉⲉ ⲫⲁⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲭⲁⲉ ⲣⲗⲱⲟⲥ ⲁⲏⲉ ⲫⲁⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲭⲁⲉ ⲟⲟⲩⲉ ⲁⲟⲟⲩⲉⲃⲓⲙⲓ ⲱⲟ ⲁⲙⲁⲧⲟⲩⲟ ⲫⲁⲓ; ⲁⲏⲉ ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲟ ⲭⲁⲉ ⲧⲏⲁⲟⲫⲁⲩⲁⲏⲓ ⲁⲏⲉ ⲁⲉ

ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΚΑΚΟΝ, ΕΙΔΕΠΟΙΗΣ, ΝΑ ΜΕ ΚΑΜΗ ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΚΑΚΗ ΝΑ ΣΕ ΠΟΘΗ ΠΑΣΕ Β ΟΝΗ: ΡΟΠ ΧΑΡΑ ΚΑΙ Χ ΛΟΓΟΝ: Α ΠΑΛΙ ΚΑΜΗ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΜΕΝΑ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΚΑΚΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΜΕΝΑ ΚΑΚΟΝΟΙΑ ΜΕΝΑ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ; ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΜΕ ΣΕ ΚΑΜΩ ΜΑ, ΝΑ ΜΕ ΚΑΜΗ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑΝΑ ΚΑΚΗ ΝΑ ΣΕ ΠΟΘΗ ΠΑΣΕ Α ΟΝΗ. ΚΑΜΕΛΗΣΑΝΕ ΤΙΡ ΝΑ ΜΕ ΠΕΙ ΠΕΛΙΣΤΕΙ ΚΑΚΗ Α ΘΕΛΕ ΘΕΛΗΣΕΙ ΚΑΚΗ ΚΑΙΡΟ ΝΑ ΣΕ ΠΟΘΗ Α ΟΝΗ. ΕΙΜΑ ΚΑΘΕΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕ ΩΛΗ ΟΝΗ, ΝΑ ΜΗΘ Β ΜΗ ΡΩΤ ΜΑ ΟΛ ΤΟ ΚΑΜΩ Β ΟΝΗ. ΕΙΜΑ ΚΑΘΕΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕ ΩΛΗ ΟΝΗ, ΝΑ ΜΗΘ ΚΑΜΗ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ: ΚΑΜΗ Ν ΟΥΚΟΦΑΓΗΣ Μ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ Η Β ΚΑΙΕΙ, ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΠΑΛΙ ΣΑΝΑ ΚΑΙΝΟ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ; ΚΑΜΕΛΗΣΑΝΕ, ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑΝΑ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΣΟΦΟΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΗ ΟΛΑ ΤΑ ΚΡΥΦΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΜΑΘΗ ΑΠΟ ΚΑΝΕΝΑΝ ΤΙΠΟΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

2. ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΝΑ ΓΡΑΨΗ ΜΙΑ ΘΕΙΑ ΘΕΩΡΙΑ ΠΕΡΙ Χ ΛΟΓΟ ΜΕ ΩΦΕΛ ΕΙΑ ΜΕ ΚΑΜΕ ΣΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ; ΑΛΛ, ΟΣΟΝ ΚΑΙ ΑΝ ΓΡΑΨΗ ΜΙΑ ΘΕΙΑ ΘΕΩΡΙΑ, ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΠΑΛΙ ΣΑΝΑ ΚΑΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ, ΟΘΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΗ ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΠΟΥ ΝΑ ΔΕΙΧΝΗ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ; ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΝΑ ΜΗ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΔΕΙΧΘΗ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΗ; ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ Α ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΓΡΑΨΗ ΚΑΝΕΙΣ ΜΙΑ ΘΕΩΡΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ, ΟΥΤΕ ΘΑ ΗΜΟΥΝ ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΜΕ ΠΕΙ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ Α ΔΥΝΑΤΟΣ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΙΑ ΘΕΙΑ ΘΕΩΡΙΑ, ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΘΑ ΗΜΟΥΝ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΘΑ ΗΜΟΥΝ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΘΕΩΡΙΑ. ΧΑΡΑ ΘΕΩ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΘΕΩΡΙΑ: ΕΓΩ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΜΕ ΣΕ ΚΑΜΩ ΜΑ, Α ΜΗ ΘΕΛΗΣΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΕΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ, ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΠΑΛΙ ΣΑΝΑ ΚΑΙΝΟ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΠΑΛΙ ΣΑΝΑ ΚΑΙΝΟ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. ΧΑΡΑ ΘΕΩ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΘΕΩΡΙΑ: ΕΓΩ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΜΕ ΣΕ ΚΑΜΩ ΜΑ, Α ΜΗ ΘΕΛΗΣΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΕΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ, ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΠΑΛΙ ΣΑΝΑ ΚΑΙΝΟ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗ ΘΕΑ ΠΑΛΙ ΣΑΝΑ ΚΑΙΝΟ ΦΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

3. ΡΟΠ ΘΕΩΡΟΥΜΕ, ΝΑ ΘΕΣ ΤΟ ΣΕΝΑ ΚΑΝΕΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΝΑ Χ ΛΟΓΟ ΜΕ ΦΑΙΝΕΤΑΙ, ΑΛΛ, ΝΑ ΜΕ ΚΑΜΗ ΣΕ ΜΙΑ ΘΕΩΡΙΑ, ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟ Χ ΛΟΓΟ ΜΕ ΘΕΩΡΕΙ ΘΕΩΡΙΑ, ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΤΟΣΗ ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΜΕΤΡΙΑ ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΠΡΟΣΘΕΣΗ ΤΙΠΟΤΕ ΣΕ ΑΥΤΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΜΗ ΝΑ ΧΑΛΑΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΙΠΟΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΜΗ ΝΑ ΧΑΛΑΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΨ

and the Canaanite, and the Perizzite, and the Jebusite, and the Hivite, and the Mizpeh land of the Hermon land of

ἐκεῖνα ὅσα ἐποίησεν Κύριος; ἐφυλάξατε πᾶσαν τὴν ἐντολὴν ἣν ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, ἵνα ἰσχύσητε καὶ πολυπλασιασθῆτε, καὶ εἰσπορευόμενοι κληρονομήσητε τὴν γῆν ἣν ὑμεῖς διαβαίνετε ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν.

5. καὶ ἵνα μὴ μακρύνητε τὰς ἡμέρας ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἧς ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν δοῦναι αὐτοῖς καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν, γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι. ὅτι ἡ γῆ εἰς ἣν σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν, οὐκ ἔστιν ὡς ἡ γῆ Αἰγύπτου ἀφ' ἧς ἐξήλθετε ἐκεῖθεν, ὅτι σπερεῖς τὸν σπόρον σου καὶ ποτιεῖς τῷ ποδί σου ὡς κῆπον λαχάνων· γῆ δὲ ὀρεινὴ καὶ πεδινή, ἐκ τοῦ ὑετοῦ τοῦ οὐρανοῦ πίεται τὸ ὕδωρ· γῆν ἣν Κύριος ὁ θεὸς ἐπισκοπεῖται αὐτήν, διὰ παντὸς οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἐπ' αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἕως τελευτῆς ἐνιαυτοῦ.

6. καὶ ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσητε τῶν ἐντολῶν μου ὧν ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον τοῦ ἀγαπᾶν Κύριον τὸν θεὸν ὑμῶν καὶ λατρεύειν αὐτῷ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ὑμῶν καὶ ἐν ὅλῃ ψυχῇ ὑμῶν, δώσω τὸν ὑετὸν τῆς γῆς ὑμῶν καιρὸν πρωϊμον καὶ ὀψιμον, καὶ συνάξεις τὸν σῖτόν σου καὶ τὸν οἶνόν σου καὶ τὸ ἔλαιόν σου, καὶ δώσω χόρτον ἐν τοῖς ἀγροῖς σου τοῖς κτήνεσίν σου, καὶ φαγόμενος καὶ ἐμπλησθεὶς ἔσῃ. προσέχετε ὑμῖν αὐτοῖς μήποτε πλανηθῇ ἡ καρδία ὑμῶν καὶ παραβῆτε καὶ λατρεύσητε θεοῖς ἑτέροις καὶ προσκυνήσητε αὐτοῖς, καὶ ὀργισθεὶς ὀργισθήσεται Κύριος ἐν ὑμῖν καὶ συσχῇ τὸν οὐρανὸν καὶ οὐκ ἔσται ὑετὸς καὶ ἡ γῆ οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἐξολεθρευθήσεσθε ταχὺ ἀπὸ τῆς γῆς τῆς καλῆς ἧς Κύριος ὁ θεὸς δίδωσιν ὑμῖν. θήσετε τὰ ῥήματα ταῦτα μου ἐπὶ τὴν καρδίαν ὑμῶν καὶ ἐπὶ τὴν ψυχὴν ὑμῶν, καὶ περιδήσετε αὐτὰ εἰς σημεῖον ἐπὶ τὴν χεῖρα ὑμῶν, καὶ ἔσται ἀσάλευτα ἀνὰ μέσον τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν· καὶ διδάξετε αὐτὰ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν λαλεῖν ἐν αὐτοῖς ἐν τῷ καθήσθαι σε ἐν τῷ οἴκῳ σου καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι σε ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι σε καὶ ἐν τῷ ἐγείρεσθαι σε· καὶ γράψεις αὐτὰ ἐπὶ τὰς σταθμὰς τοῦ οἴκου σου καὶ ἐπὶ τὰς θύρας σου, ἵνα πολυημερεύσωσιν αἱ ἡμέραι ὑμῶν καὶ αἱ ἡμέραι τῶν υἱῶν ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἧς ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν δοῦναι αὐτοῖς καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν, ὡς αἱ ἡμέραι τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσητε τῶν ἐντολῶν μου ὧν ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον τοῦ ἀγαπᾶν Κύριον τὸν θεὸν ὑμῶν καὶ πορεύεσθαι ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ προσκολλᾶσθαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔθνη ταῦτα ἐξολεθρεύσει Κύριος ἀπὸ προσώπου ὑμῶν καὶ κληρονομήσετε ἔθνη μείζονα καὶ ἰσχυρότερα ἢ ὑμεῖς. πᾶς τόπος οὗ ἐὰν ἐπιβῇ τὸ ἴχνος τοῦ ποδὸς ὑμῶν ἐν αὐτῷ ὑμῖν ἔσται· ἀπὸ τῆς ἐρήμου καὶ τοῦ Λιβάνου καὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου καὶ ἕως τῆς θαλάσσης τῆς ἐσχάτης ἔσται τὰ ὅρια ὑμῶν. οὐκ ἀνθστήσεται ἄνθρωπος κατὰ πρόσωπον ὑμῶν· φόβον ὑμῶν καὶ τρόμον ἐπιθήσει Κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἐφ' ἣν ἐὰν ἐπιβῆτε ἐπ' αὐτῆς, καθὰ ἐλάλησεν ὑμῖν.

7. ἴδε ἐγὼ δίδωμι ἐνώπιον ὑμῶν σήμερον εὐλογίαν καὶ κατάραν· τὴν εὐλογίαν, ἐὰν εἰσακούσητε τῶν ἐντολῶν Κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, καὶ τὴν κατάραν, ἐὰν μὴ εἰσακούσητε τῶν ἐντολῶν Κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν καὶ ἐκκλίνητε ἐκ τῆς ὁδοῦ ἧς ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον πορεύεσθαι ὀπίσω θεῶν ἑτέρων ἃ οὐκ ἐπίστασθε. καὶ ἔσται ὅταν εἰσαγάγῃ σε Κύριος ὁ θεός σου εἰς τὴν γῆν ἣν σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν, καὶ θήσεις τὴν εὐλογίαν ἐπὶ τὸ ὄρος Γαριζείν, καὶ τὴν κατάραν ἐπὶ τὸ ὄρος Γαιβάλ, οὐκ ἰδοὺ ταῦτα πέραν τοῦ Ἰορδάνου ὀπίσω ὁδοῦ δυσμῶν ἡλίου ἐν γῇ Χαναναίων τῶν κατοικούντων τὴν Ἀραβὰ ἀπέναντι Γαλγάλων πλησίον τῆς δρυὸς τῆς ὑψηλῆς; ὑμεῖς γὰρ διαβαίνετε τὸν Ἰορδάνην εἰσελθεῖν κληρονομῆσαι τὴν γῆν ἣν Κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν δίδωσιν ὑμῖν, καὶ κατακληρονομήσετε αὐτὴν καὶ κατοικήσετε ἐν αὐτῇ. καὶ φυλάξεσθε ποιεῖν πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ κρίματα ἃ ἐγὼ δίδωμι ἐνώπιον ὑμῶν σήμερον.

8. καὶ ἐὰν ὑπακούσητε τῶν κρίσεων τούτων, φυλάξῃ καὶ ποιήσῃ αὐτὰ ὃν τρόπον ἐνετείλατο

and the Senate, and the Senate and the Assembly; and if they cannot agree, the Governor shall call in other persons for the purpose of forming a Council, and he and his Council shall examine the matter in dispute, and determine between the two Houses by the majority of voices. And the Governor, with the said Council, shall have a casting voice in all cases of equality of votes. And they shall also have and exercise the same powers with respect to all bills passed by the Senate and Assembly, as are hereinbefore given to the Governor and Council. But no money shall be granted or raised by any bill, unless the supply be first recommended by a message from the Governor to the Assembly during the session at which such bill is passed.

9. And be it enacted by the authority aforesaid, that every bill which shall have passed the Senate and Assembly, shall before it becomes a law be presented to the Governor; and he shall declare in the name of his Majesty, his assent to or dissent from the same. And the Governor shall also have a negative upon all bills passed by the Council and Assembly, until the pleasure of his Majesty shall be known concerning the same. And in case the Governor shall withhold his assent from any bill passed by the Council and Assembly, unless he shall, within forty days after the presentation thereof, transmit the same bill for his Majesty's approbation, such bill shall become void and of no effect. And be it enacted by the authority aforesaid, that every bill which shall be so transmitted to his Majesty, and shall be approved by his Majesty, his royal assent being declared thereto by his Majesty's order in Council, to the Governor, or to the person administering the government, and being signified by him, shall become a law, unless the same shall be disallowed by his Majesty, his heirs or successors, in Council, within three years after such assent shall be declared and signified as aforesaid.

10. And be it enacted by the authority aforesaid, that all laws which shall be made for the imposing any duties on the importation of any goods or merchandizes whatsoever into this province, or the exportation of any goods or merchandizes whatsoever out of this province, or for the laying any inland duties for the sole and separate use of this province, shall originate in the Assembly, and be transmitted to the Council and Senate for their consideration, and from them to the Governor for his assent, and to the end that all such laws may be made for the best benefit of the people of this province, and with the most perfect knowledge of the trade and commerce thereof, it is hereby declared, that all such laws shall be framed in the Assembly, and not in the Council or Senate.

11. And be it enacted by the authority aforesaid, that no tax or duty shall at any time hereafter be granted or imposed upon, or be levied by the people of this province, but by the consent of the Legislature of this province, that is to say, by a bill originating in the Assembly, and passed by the Council and Senate, and assented to by the Governor, or the person administering the government for the time being, unless such person shall have refused the assent of the Governor, and shall have transmitted the bill to the Governor for the royal assent, and the same shall have been assented to by his Majesty in Council. And be it enacted by the authority aforesaid, that no bill which shall be so transmitted by the Governor, and assented to by his Majesty in Council, shall be valid and binding upon the people of this province, unless the Governor shall, within one year after he shall have received the same, publish in the Royal Gazette of this province, the assent of his Majesty in Council to such bill.

ηλθεν; και ου φησι τινες των Ιουδαιων ιδου πως εφιλει αυτον. Τινες δε των αυτων ειπον. ουκ εδυνατο ουτος ο ανοιξας τους οφθαλμους του τυφλου ποιησαι ινα και τουτος μη αποθανη; Ιησους ουν παλιν εμβριμωμενος εν εαυτω ερχεται εις το μνημειον· ην δε σπηλαιον, και λιθος επεκειτο επ' αυτω. Λεγει ο Ιησους· αρατε τον λιθον. Λεγει αυτω η αδελφη του τεθνηκοτος Μαρθα· κυριε, ηδη οζει, τεταρταιος γαρ εστιν. Λεγει αυτη ο Ιησους· ουκ ειπον σοι οτι εαν πιστευσης οψη την δοξαν του θεου; Ηραν ουν τον λιθον. Ο δε Ιησους ηρε τους οφθαλμους ανω και ειπε· πατερ, ευχαριστω σοι οτι ηκουσας μου· εγω δε ηδειν οτι παντοτε μου ακουεις· αλλα δια τον οχλον τον περιεστωτα ειπον, ινα πιστευσωσιν οτι συ με απεστειλας. Και ταυτα ειπων φωνη μεγαλη εκραυγασε· Λαζαρε, δευρο εξω. Και εξηλθεν ο τεθνηκως δεδεμενος τους ποδας και τας χειρας κειριαις, και η οψις αυτου σουδαριω περιεδεδετο. Λεγει αυτοις ο Ιησους· λυσατε αυτον και αφετε αυτον υπαγειν.

12. Ἦν δὲ τὸ ὄσον τὸ τῶν ἐξ αὐτῶν ὡσὶ Ἰουδαῖοι θεωροῦντες τὸν νεκρὸν, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἐκεῖνοι ἐποίησαν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἵνα μὴ ἀποθάνῃ; διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκλαυσεν ἐπὶ τῷ μέλλειν αὐτὸν ἀποθνήσκειν. Ἦν δὲ καὶ ἄλλος τις ἐκ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐκεῖνος ὁ

Reproduced 1990

ⲁⲩⲉⲣⲟⲩ ⲙⲡ ⲡⲁⲉ ⲛⲓⲟⲩ ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲟⲩ ⲁ, ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲟⲩⲉⲗⲁⲩ ⲥⲁⲣⲁ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲟⲩⲟⲧⲃⲁⲓⲛ ⲙⲡ ⲁⲉⲧ ⲱⲧⲃⲱⲕ. Ⲉⲓⲙⲓ ⲉⲧⲛⲁ Ⲫⲟⲥⲑⲉⲛⲏⲥ ⲉⲡⲁⲓⲱ ⲛⲁⲓⲱⲟⲩ, Ⲉⲙⲟⲩⲟⲓⲛⲉ, ϩ ⲥⲁⲣⲁ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ; ⲁⲉⲧⲣⲟⲩⲟ ϩ ⲙⲫⲁ-ⲛⲉⲑⲙⲏⲧ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓⲱⲟⲩ ⲁⲛ ⲉ ⲡⲁⲣⲁⲃⲁ ⲙⲡ ⲉ ⲥⲁⲣⲁ. Ⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲁ ⲥⲧⲁⲩⲣⲟⲥ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲱⲟⲩ ⲙⲁⲉ ⲛⲁⲫⲁⲛ ⲧⲁⲓⲣⲉⲩⲓⲁ; ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲙⲁⲣⲟⲩ ⲁⲛⲁ ⲛⲁⲓⲱⲙⲁⲧⲉ ⲙⲉ ⲁ ⲛⲟⲩⲧⲉ ⲫⲙⲁⲩ ⲛⲁ ⲃⲁⲃⲉ ⲙⲙⲟ ⲟⲩⲛⲁⲙⲓⲥ ⲛⲁⲓⲙ ⲁⲩⲱ ⲥⲛⲁⲩⲉ, ⲣⲟⲩ ⲫⲁ ⲣⲱⲧⲉ ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲃⲁⲃⲉ ⲙⲙⲟ ⲧⲙⲛ ⲛⲓ ⲁ ⲥⲁⲣⲁ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ.

15. Ⲁⲛⲁ ⲛⲓ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲟ ⲛⲁⲉⲉ ⲁⲩⲱ ⲉⲣⲙⲁⲣⲧ ⲫⲁ ⲡⲁⲉ ⲛⲟⲗⲱⲧⲉ ⲉⲓ ⲫⲓⲟ ⲫⲟⲓ ⲃⲟⲓ ⲛⲟ Ⲱⲙⲉ, ⲁ ⲟⲩⲱⲧⲉ ⲙⲉ ⲁ ⲛⲟⲩⲧⲉ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲟ ⲫⲓⲟ, ⲁⲉⲓⲙ, Ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲓⲛ ⲁⲉ, ⲛⲓⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲁⲉ ⲁⲉ ⲫⲟ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲩⲛⲁⲩⲕⲁⲉ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲟⲩⲁⲩⲓⲟ ⲙⲉ Ⲫⲟⲥⲑⲉⲛⲏⲥ. Ⲁⲉ ⲉⲓⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲁⲟⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲟⲉⲟⲩⲉⲓⲙ ⲣⲉⲓ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲓⲛⲟⲩ ⲙⲛ ⲟⲩⲁⲣⲭⲓⲥⲩⲛⲁⲅⲱⲅⲟⲥ. ⲁⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲣⲉ ⲁⲉ, ⲉⲁⲟⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲟⲉⲟⲩⲉⲓⲙ ⲣⲉⲓ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲓⲛⲟⲩ ⲫⲙⲁⲩ ⲁⲉ ⲫⲁⲓ ⲥⲛⲁⲟⲟⲩ ⲙⲛⲟⲩⲟ ⲙⲛⲁⲩ. ⲁⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲣⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲟⲉⲟⲩⲉⲓⲙ ⲣⲉⲓ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲓⲛⲟⲩ ⲫⲙⲁⲩ ⲁⲉ ⲫⲁⲓ ⲥⲛⲁⲟⲟⲩ ⲙⲛⲟⲩⲟ ⲙⲛⲁⲩ ⲁⲛⲁ ⲛⲓ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲁⲟⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲟⲉⲟⲩⲉⲓⲙ ⲣⲉⲓ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲓⲛⲟⲩ ⲙⲛ ⲟⲩⲁⲣⲭⲓⲥⲩⲛⲁⲅⲱⲅⲟⲥ. Ⲁⲉ ⲉⲓⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲣⲉ ⲁⲉ, ⲉⲁⲟⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲟⲉⲟⲩⲉⲓⲙ ⲣⲉⲓ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲓⲛⲟⲩ ⲫⲙⲁⲩ ⲁⲉ ⲫⲁⲓ ⲥⲛⲁⲟⲟⲩ ⲙⲛⲟⲩⲟ ⲙⲛⲁⲩ. Ⲁⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲣⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲟⲉⲟⲩⲉⲓⲙ ⲣⲉⲓ ⲙⲛ ⲁ ⲙⲙⲁⲧ ⲉⲓⲛⲟⲩ ⲫⲙⲁⲩ ⲁⲉ ⲫⲁⲓ ⲥⲛⲁⲟⲟⲩ ⲙⲛⲟⲩⲟ ⲙⲛⲁⲩ. Ⲁⲛⲁ ⲉⲓⲱⲥⲏⲫ ⲉⲣⲉ ⲁⲉ, ⲉⲁⲟⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲁⲉ

ויאמרו אל יפתח. והוא לו כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה בלכתנו עמנו והיה בלכתנו עמנו והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

19. וישלח יפתח מלאכים אל סיחון מלך חשבון ויאמר אליו יפתח; ויעבר ישראל בארצך עד מקומי. ולא האמין סיחון לישראל לעבר בגבלו ויאסף סיחון את כל עמו ויחן ביהצה ויכם עם ישראל. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

20. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח. ויתן יהוה אלהי ישראל את סיחון וכל עמו ביד ישראל ויכום; וירש ישראל את כל ארץ האמרי יושב הארץ ההוא. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

21. ויירשו את כל גבול האמרי מארנון ועד יבק ומן המדבר ועד הירדן. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

22. ויירשו את כל גבול האמרי מארנון ועד יבק ומן המדבר ועד הירדן. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

23. ועתה יהוה אלהי ישראל הורישו את האמרי מפני עמו ישראל ואתה תירשנו. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

24. הלא את אשר יורישך כמוש אלהיך אתו תירש וכל אשר הוריש יהוה אלהינו מפנינו אתו נירש. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

25. ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן צפור מלך מואב הרב רב עם ישראל או נצה נצה בהם. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

26. בשבת ישראל בחשבון ובבנתיה ובערוער ובבנתיה ובכל הערים אשר על יד ארנון שלש מאות שנה ולמה לא הצלתם בעת ההיא. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

27. ואני לא חטאתי לך ואתה עשה אתי רעה להלחם בי יהוה השפט היום בין בני ישראל ובין בני עמון. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

28. ולא שמע מלך בני עמון אל דברי יפתח אשר שלח אליו. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

29. ותהי על יפתח רוח יהוה ויעבר את הגלעד ואת מנשה ויעבר את מצפה הגלעד ומצפה הגלעד עבר אל בני עמון. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

30. וידר יפתח נדר ליהוה ויאמר אם נתן תתן את בני עמון בידי. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

31. והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והיה ליהוה והעליתיהו עולה. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

32. ויעבר יפתח אל בני עמון להלחם בם ויתנם יהוה בידו. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

33. ויכם מערוער ועד בואך מנית עשרים עיר ועד אבל כרמים מכה גדולה מאד ויכנעו בני עמון מפני בני ישראל. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

34. ויבא יפתח המצפה אל ביתו והנה בתו יצאת לקראתו בתפים ובמחלות ורק היא יחיד אין לו זולתה בן או בת. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

35. ויהי כראתו אתה ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי הכרע הכרעתני ואת היית בעכרי ואני פצתי פי אל יהוה ולא אוכל לשוב. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

36. ותאמר אליו אבי אתה פצית פיך אל יהוה עשה לי ככצא מפיך אשר יצא מפיך כאשר עשה לך יהוה נקמת אויביך מבני עמון. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

37. ותאמר אל אביה יעשה לי הדבר הזה הרף שבתים ואלכה וארדה על ההרים ובכיתי את בתולי אנכי ורעותי. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

38. ויאמר לכי ותלך ותשלחהו חדשים ותלך היא ורעותיה ותבך על בתוליה על ההרים. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

39. ויהי מקץ חדשים וישב אל אביה ויעש לה את נדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש ותהי חק בישראל. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

40. מדי שנה בשנה תלכנה בנות ישראל לתנות לבת יפתח הגלעדי ארבעה ימים בשנה. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

פרק יב.

1. ויצעקו אנשי אפרים ויעברו צפונה ויאמרו ליפתח למה עברת להלחם בבני עמון ולנו לא קראת ללכת עמך את ביתך נשרף עליך באש. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

2. ויאמר אליהם יפתח איש ריב היה לי ואני ועמי היו לי עם בני עמון מאד ואקרא לכם ולא הושיעוני מידם. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

3. ואראה כי אין מושיע ואשימה נפשי בכפי ואעברה אל בני עמון ויתנם יהוה בידי ולמה עליתם אלי היום הזה להלחם בי. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

4. ויקבץ יפתח את כל אנשי הגלעד וילחם את אפרים ויכו אנשי הגלעד את אפרים כי אמרו פלטי אפרים אתם הגלעד בתוך אפרים ובתוך מנשה. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

5. וילכדו הגלעדי את מעברות הירדן לאפרים והיה כי יאמר פלטים אפרים אעברה ויאמרו לו אנשי הגלעד האפרתי אתה ואם יאמר לא. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

6. ויאמרו נא אמר שבלת ולא יכין לדבר כן ואחז אתו וישחטהו על מעברות הירדן ויפל בעת ההיא מאפרים שנים ועשרים אלף. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

7. וישפט יפתח את ישראל שש שנים וימת יפתח הגלעדי ויקבר בערי גלעד. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

8. ואחריו שפט את ישראל איבצן מבית לחם. והוא לא כאיש הזה אשר והיה ואתה והיה ויאמרו אל יפתח.

9. ויהי לו שלשים בנים ושלשים בנות שלח החוצה ושלשים בנות הביא לבניו מחוץ ויהי לו שבע שנים

א Christ, and he that sent me א receiveth א him that sent me. 21. Then Jesus, being troubled in spirit, and testified, and said, Verily, verily, I say unto you, that one of you shall betray me. 22. Then the disciples looked one on another, doubting of whom he spake. 23. Now there was leaning on Jesus' bosom one of his disciples whom Jesus loved. 24. Simon Peter therefore beckoned to him, that he should ask who it should be of whom he spake. 25. He then lying on Jesus' breast saith unto him, Lord, who is it? 26. Jesus answered, He it is, to whom I shall give a sop, when I have dipped it. And when he had dipped the sop, he gave it to Judas Iscariot, the son of Simon. 27. And after the sop Satan entered into him. Then said Jesus unto him, That thou doest, do quickly. 28. Now no man at the table knew for what intent he spake this unto him. 29. For some of them thought, because Judas had the bag, that Jesus had said unto him, Buy those things that we have need of against the feast; or, that he should give something to the poor. 30. He then having received the sop went immediately out: and it was night. 31. Therefore, when he was gone out, Jesus said, Now is the Son of man glorified, and God is glorified in him. 32. If God be glorified in him, God shall also glorify him in himself, and shall straightway glorify him. 33. Little children, yet a little while I am with you. Ye shall seek me: and as I said unto the Jews, Whither I go, ye cannot come; so now I say to you. 34. A new commandment I give unto you, That ye love one another; as I have loved you, that ye also love one another. 35. By this shall all men know that ye are my disciples, if ye have love one to another. 36. Simon Peter said unto him, Lord, whither goest thou? Jesus answered him, Whither I go, thou canst not follow me now; but thou shalt follow me afterwards. 37. Peter said unto him, Why cannot I follow thee now? I will lay down my life for thy sake. 38. Jesus answered him, Will thou lay down thy life for my sake? Verily, verily, I say unto thee, The cock shall not crow, till thou hast denied me thrice.

21. Ναθ ηο ωεϩ τω ταϩϩ ϧϫη ϫοϭ ωμϯ ν υϩϫτ ωμϯϭϩ ϥωϣ ν ενϩϫμ ϫτϩϩϭ ϩμϣω ναϩϫ, ναθ ϥϩ ϭϫϫϥ τω ν ομϫνϩϭϫνηϫ ωϩ Ωωϩ, οτ ϭϭϩ ν ωτη; ναθ νϩ ϩ ϫϩϩ μνηω ναω, νϩ ϫε ωμϯ ϣοτη νϫϭη ϯϭϫμτηη ναϫϫνηϫνηϫ Ωωϩ, ϭϫϫτοτϩ, ν ενϩϫμ ωϩ ν Υοτϭ νταϫϩ μνηω ϫϫϫ; ναθ ϥϩ ϭϫϫϥωϩϫϭ νϩ ν ωμϯ τη ϩ οτϩϫ; ναθ ϥϩ ϫτϫϩ νϩ ν ωμϯ ωτν ϩ ϩωτϫ ωϩ ιμνηϭωϫ, ϥωϥ ϫε ρϫι τω ν ννιι, ναθ μνηϭωϫνϫϫηϫ ηϫη ν ωμϯϫϭ ϥωϥ ϫτϫϩ ϫε ϫτηϫ; ναθ ϭο ϣτϫτ ωϩ ν ϫτϫϩ ναϫϫνηϫνηϫνηϫ, ϫϫη

שלחיו. והוא ר' לוטה שהוא יתן, ויתיצב לשון ערל על יהוידע, על, ויהי והוא ושיחו, על ארמית, ותיתפרש, ותיהדר, ויהי, והוא הלוך, ויראו ב אמיתו ידעתי; על, אמיתו שם השם, כשיבוא הימן עוד אותיותיו והוא סופו ועוזו ה עוזו שם ישראלית, שניהן ופעמים שהם השם, שנאמרו פיהו ועוזו שהם ועוזו שם השם, ואמרינן ויהי שהם שנים עד שבאתי ויהי שנאמרו; והוא ערוך על שנאמרו ויהי והוא ויהי, על ויהי והוא ויהי שם השם, על ועוד יש עוד ויהי והוא ויהי ר ועוזהיו שם השם. ל עד ויהי עוד, ויהי ל עוד ויהי ויהי: והוא ערוך ל עוד ויהי ויהי ב ועוזו שר. ויתיצבו שניהם, ופרוש שנתיהו לזה ויהי ותיתאוננו ויהי, ויתלוננו ויהי והוא ויהי ויהי ויהי, ויהי ר ועוזו יש יהיה עוד לא, ר ועוזו יש יהיה ויהי עוד לא ויהי ויהי ויהי

CAPUT XII.

1. Hæc vero quæ gesta sunt, scripta reperiuntur in libro regum Medorum et Persarum, ut nihil ex eis valeat immutari. Mardochæus autem filius Jair, filii Semei, filii Cis, de tribu Benjamin, vir magnus habitabat in Susis, et erat unus de primis palatii, et in tanta gloria fuerat, ut a rege Assuero post Aman diligeretur, et esset secundus in regno, et terribilis multis Judæis. Ipse enim multorum fratrum consolator, et gentis suæ quærebat bona, et loquebatur pacem omni semini suo. Quam ob causam Esther regina scripsit omnia quæ gesta sunt, et misit epistolas per universas provincias regni, ut hæc dies quæ inimicis Judæorum facta est in gaudium, et in festum celebraretur, et fieret sicut dies festi, quos solemnes habebant. Et ut in diebus illis, et in locis suis, quibus Judæi de hostibus suis ultionem sumpserant, et de eis qui eos oderant, et quibus Aman filius Amadathi Agagites, qui omnem gentem Judæorum inimicitiis vexabat, mortem machinatus fuerat, et sortem quam vocant Phur, id est, ut cecidit sors, ut interficeret eos, et deleret usque ad internecionem

4. ϰϧ, ϩⲣⲙⲧ ϽΟΦϮϬ ϥϽϧ ⲡⲛⲏⲟⲩ ⲧⲁⲓϽⲏϬⲓⲉⲓⲛⲏⲓ ϫⲉϭ ⲧⲁⲟⲙⲧⲁⲃⲉ, ⲃⲁϣⲟⲗⲃ ⲏⲓ ⲱⲉⲉ ⲁϥ ϧⲱⲟϤⲏ ϢϾ ϫ ⲗⲉϫⲗⲓ ϥⲟ ⲙⲙⲧ ⲃⲁϫⲑⲓⲧϮⲙⲧⲃ, ⲡⲧϢϽ ϫ ⲟⲩϫ ϫⲉⲩ ϫⲉ ⲙⲙⲧ ⲃⲁϫⲑⲓⲧϮⲙⲧⲃ, ⲃⲩⲟ ⲗⲟ ϫ ⲃⲏⲧⲃⲏⲙ ϢϾ ϫ ⲱⲓⲉⲓ ⲓⲁⲃⲧ, ⲗⲓ ϫ ⲟⲩϫ ϫ ⲩⲟⲩⲃ ⲱⲙⲁⲣⲃⲏⲃⲣⲙⲃ ϫ ⲓⲁⲙⲱⲃⲱⲙⲥ ϢϾ ϫ ⲗⲉϫⲗⲓ; ϫⲁⲙⲃ ϫⲉ ⲙⲙⲧ ⲃⲟⲁⲣⲙⲧⲁⲙⲃ ϫⲁⲃⲱⲃⲙ ⲙⲗⲁⲙ ϫ ⲣⲉⲃ ϢϾ ⲟⲩ ϫ ⲙⲧⲗ, ⲁⲉ, ϫⲁⲙⲃ ⲟⲉⲙ ⲡⲧϢϽ ⲟⲩϫ ⲟⲩϫ ⲙⲁⲩⲁⲓⲧ ϫ ⲱⲁⲩⲁⲓⲧⲁⲙⲧⲁⲓⲧ, ⲃⲩⲟ ⲗⲟ ϫ ⲱⲏⲉⲓ ⲓⲁⲃⲧ, ⲗⲓ ϫ ⲟⲩϫ ϫ ⲩⲟⲩⲃ ⲱⲙⲁⲣⲃⲏⲃⲣⲙⲃ ϫ ⲓⲁⲙⲱⲃⲱⲙⲥ ϢϾ ϫ ⲗⲉϫⲗⲓ; ϰϧ ϫⲉ ⲱⲓⲉⲓ ⲓⲁⲃⲧ ϢϾ ⲟⲩ ϫ ⲙⲧⲗ, ⲁⲉ, ⲁⲙⲁ ⲟⲉⲙ ⲡⲧϢϽ ⲟⲩϫ ⲟⲩϫ ⲙⲁⲩⲁⲓⲧ ϫ ⲱⲁⲩⲁⲓⲧⲁⲙⲧⲁⲓⲧ, ⲁⲓⲣ ⲫⲁ ϫⲉ ⲃⲩⲟ ⲱⲁⲩⲁⲓⲧ ⲙⲁⲣⲕⲁⲃⲣⲙⲧ ϫ ⲁⲙⲁⲣⲓⲁⲙⲃ ϢϾ ϫ ⲗⲉϫⲗⲓ; ϰϧ ⲉϫ ⲱⲓⲉⲓ ⲁⲟⲃⲧ ϽΟΦϮϬ ⲗⲟ ⲟⲟⲧⲛ ⲙⲁⲟⲱⲃⲃⲙⲧⲙⲁⲓⲧ, ⲁⲓⲣ ⲫⲁ ⲃⲩⲟ ⲙⲁⲣⲕⲁⲃⲣⲙⲧ ⲱⲁⲩⲁⲓⲧ ⲁⲙⲁⲣⲓⲁⲙⲃ ϢϾ ⲁⲁⲙⲟ. ϰϧ ⲱⲓⲉⲓ ϫⲟⲃⲱⲃⲙ ⲃⲁϫ ⲟⲟⲧⲛ ϢϾ ϽΟΦϮϬ ⲗⲟ ⲟⲟⲧⲛ ⲙⲁⲟⲱⲃⲃⲙⲧⲙⲁⲓⲧ, ⲁⲉ, ⲉⲉ ⲙⲙⲧ ⲡⲧⲗⲃ ⲙⲓⲉⲓ ⲉⲁⲙⲟ; ϰⲁⲣⲁⲙⲓⲉⲉⲟⲙⲁⲥ ⲓⲏ ⲫⲁⲉ ⲡⲧⲗⲃ ⲟⲙⲁⲓ ⲟⲙ ⲁⲁⲙⲟ, ⲏⲓ ⲉ ⲧⲁⲩⲏ ⲡⲧⲗⲃ ⲙⲁⲓ ⲉⲁⲙⲟ. ϰϧ ⲱⲓⲉⲓ ϫⲟⲃⲱⲃⲙ ⲃⲁϫ ⲟⲟⲧⲛ ϢϾ ϽΟΦϮϬ ⲗⲟ ⲟⲟⲧⲛ ⲙⲁⲟⲱⲃⲃⲙⲧⲙⲁⲓⲧ, ⲁⲓⲣ ⲫⲁ ⲃⲩⲟ ⲙⲁⲣⲕⲁⲃⲣⲙⲧ ⲱⲁⲩⲁⲓⲧ ⲁⲙⲁⲣⲓⲁⲙⲃ ϢϾ ⲁⲁⲙⲟ.

ϹϽϬⲖⲞϮ XIII.

1. Ͻⲁⲙⲃ ϰϧ, ϽϾ ϧ ⲃⲁⲃ ⲡⲛⲏⲟ ⲁⲟ, ⲃⲁⲗ ⲉⲣⲙⲧ ⲟⲱⲙ ϽΟΦϮϬ ϥϽϧ ⲃⲙⲏ ⲃⲁⲉ ⲗⲓⲙⲏ, ϥⲁ ⲩⲉⲟ ϧ ⲅⲓⲃⲉⲃⲃ ϢϾ ⲃⲓⲉⲃⲃ, Ͻⲁⲙⲃ ⲟⲓ ϧ ⲗⲓⲙⲏ ϥⲱⲓϾ ϥⲁ ϥϽϧ ⲟⲙⲅⲓ, Ͻⲁⲙⲃ ⲱⲙⲁⲣⲃⲏⲃⲣⲙⲃ ⲃⲁⲗ ⲡⲛⲏⲟ Ͻⲁⲙⲃ ⲟⲓⲃⲟ ϧ ⲗⲓⲙⲏ ϥⲱⲓϾ ϥⲁ ϥϽϧ ⲟⲙⲅⲓ, Ͻⲁⲙⲃ ⲱⲙⲁⲣⲃⲏⲃⲣⲙⲃ ⲃⲁⲗ ⲡⲛⲏⲟ ϥⲁⲩ, Ͻⲁⲙⲃ ⲱⲙⲁⲣⲃⲏⲃⲣⲙⲃ ⲃⲁⲗ ⲃⲁⲉ ⲅⲓⲃⲉⲃⲃ ⲃⲁⲗ ⲡⲛⲏⲟ Ͻⲁⲙⲃ ⲟⲓⲃⲟ ⲟⲟⲧⲛ ⲉ ⲧⲁⲱⲙⲧⲃⲉ ϢϾ ϫ ⲗⲉϫⲗⲓ, ϥⲁⲩⲁⲃⲓⲙ ⲃⲁⲗ ⲃⲁⲉ ⲡⲁⲃⲉ ⲱⲙⲁⲣⲃⲏⲃⲣⲙⲃ ⲁⲟ

τοῦτο ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς, ἵνα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀρξάμενος ἐπὶ τοὺς πολλοὺς ἔλθῃ· ἢ ἐπειδὴ ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀγάπη ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἑνότης ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ εἰρήνη ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἐκκλησία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ὁ Χριστὸς ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ὁ Θεὸς ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ τὸ Πνεῦμα ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἐλπὶς ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀγαθότης ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἁγιότης ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ δικαιοσύνη ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ σωφροσύνη ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀλήθεια ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀνεξικακία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἐπιείκεια ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀφθαρσία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀθανασία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ζωὴ ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ βασιλεία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀπολύτρωσις ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀνάστασις ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀνάληψις ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀνάπαυσις ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀγάπη ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἐλευθερία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀπαθὴς ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀκαταμαχησία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀκαταγνωσία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀκαταδικία ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀκαταπάθεια ἐστὶν, ἐν τῷ ἑνὶ ἡ ἀκαταφρόνησις

and Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

5. Thus the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them; and the Jews slew and destroyed five hundred men in Shushan the palace, besides Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition, and it shall be granted thee: or what is thy request further, and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. But the Jews that were in Shushan assembled themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. But the other Jews that were in the king's provinces assembled themselves, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hand on the prey, on the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth thereof, as also on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of king Ahasuerus, both nigh and far, to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore because of all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed seasons, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

6. Καὶ τὰ ὄσεα τοῦ ταῦρος καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ἱλαστήριον τὸ ἐπάνω τῆς κιβωτοῦ καὶ τὰ λίθους; καὶ ἐκχεεῖ τὸ αἷμα τοῦ ταύρου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ τοῦ μαρτυρίου καὶ ἐπιτελέσει τὰ ὀστᾶ τοῦ ταύρου ἐν πυρὶ ἔξω τῆς παρεμβολῆς· καὶ ἐστὶν ἁμαρτία. Καὶ λήψεται τὸν ἕτερον κριὸν καὶ ἐπιθήσουσιν Ααρὼν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ, καὶ σφάξει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ὁλοκαυτώματος· καὶ λήψεται τὸ αἷμα τοῦ κριοῦ καὶ περιχεεῖ τὸ αἷμα αὐτοῦ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ διελεῖ κατὰ τὰ ἐπιτήδεια αὐτῶν· καὶ πλυνεῖ τὰ ἔνδοθεν καὶ τὰ σκέλη ἐν ὕδατι, καὶ ἐπιθήσει τὰ μέλη καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια αὐτῶν, καὶ ἐπιθήσει τὸν κριὸν ὅλον ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἐστὶν ὁλοκαύτωμα τῷ θεῷ ὀσμὴ εὐωδίας, θυσία τῷ κυρίῳ. Καὶ λήψεται τὸν κριὸν τὸν δεύτερον, καὶ ἐπιθήσουσιν Ααρὼν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ, καὶ σφάξει αὐτὸν καὶ λήψεται ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ τὸν λοβὸν τοῦ ὠτὸς Ααρὼν καὶ ἐπὶ τὸν λοβὸν τοῦ ὠτὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς χειρὸς αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ ποδὸς αὐτῶν καὶ περιχεεῖ τὸ αἷμα τοῦ κριοῦ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ λήψεται τὸ αἷμα τὸ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐκ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος καὶ ῥανεῖ ἐπὶ Ααρὼν καὶ ἐπὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὰ ἱμάτια τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἁγιασθήσεται Ααρὼν καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ ἱμάτια τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ.

7. Καὶ τὰ ὄσεα τοῦ ταῦρος καὶ τὰ ἐπιτήδεια θήσει ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, τὰ δὲ κρέα καὶ τὰ ἐντόσθια καὶ τὰ κόπρια κατακαύσει ἐν πυρὶ ἔξω τῆς παρεμβολῆς· ἁμαρτία γάρ ἐστιν. Καὶ τὸν ἕνα κριὸν λήψεται Ααρὼν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ, καὶ σφάξει αὐτὸν καὶ λήψεται τὸ αἷμα καὶ περιχεεῖ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ τὸν κριὸν διελεῖ κατὰ τὰ μέλη αὐτοῦ καὶ πλυνεῖ τὰ ἔνδοθεν καὶ τὰ σκέλη ἐν ὕδατι καὶ ἐπιθήσει τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ μέλη καὶ τὰ ἐπιτήδεια αὐτοῦ καὶ ἐπιθήσει τὸν κριὸν ὅλον ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἐστὶν ὁλοκαύτωμα τῷ θεῷ ὀσμὴ εὐωδίας, θυσία τῷ κυρίῳ καθὰ ἐνετείλατο κύριος τῷ Μωυσῇ.

Α ΒΙΒΛΟΣ ΜΩΥΣΕΩΣ,

Η ΕΞΟΔΟΣ ΜΩΥΣΕΩΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Η ΔΟΞΗΛ ΜΩΥΣΕΩΣ, ΠΟΥ ΜΑΘΕ Η ΕΞΟΔΟΣ ΜΩΥΣΕΩΣ Η ΡΗΤΗΣΙΣ, ΛΗΘ ΣΑΡ ΚΑΙ ΟΘΛΙΒ Η ΤΑΘΠΙ ΜΩ ΚΑΘΡΑΒ, ΛΗΘ ΟΥΣΟ Η ΓΑΒ ΤΑΣΟΣΙ ΟΘΛΙΒ Η ΣΗΛΒ. ΛΗ ΔΟΞΗΛ ΜΩ Η ΥΕΛ ΜΩ Η ΚΑΡΚΑΘ, ΛΗΘ Η ΜΟΥΒ ΛΗΘ ΘΗΡΗΛΗΘ Η ΛΗΘΡΑΝΘ ΛΗΘΜΙ Η ΤΑΘΠΙ. ΛΗΘ ΟΥΣΟ ΛΗ ΔΟΞΗΛ ΜΩ Ε ΜΟΥ ΒΑΠΙΑΘΗ Η ΛΗΘΡΑΝΘ ΛΗΘ Η ΒΕΣΜΗΛΗΘΒ, ΔΟΞΟΥΒΗΛ ΤΟ Η ΥΔΟΜΥΒΘ ΜΩ ΛΗΘ Η ΡΗΤΗΣΙΣ Η ΛΗΘ ΣΑΡ ΚΑΙ.

1. ΛΒ ΤΙ ΘΕΣ ΤΟ ΤΑΘΒ ΧΑΓ ΗΛ Η Ρ ΡΗΤΗΣΙ ΨΔΒ ΜΩ Η ΥΕΛ ΜΩ Η ΚΑΡΚΑΘ ΟΘΛΒ Η ΤΑΘΠΙ ΜΩ ΛΔΘΡΔ, ΡΥΔΘ ΧΥΒ ΤΑΘ Η Ρ ΡΗΤΗΣΙ ΨΔΒ, ΩΗΛ ΘΟΒΓΒ ΥΔΘΗΛ ΘΟΛ Η ΜΕ ΜΩ ΟΤ Η ΡΗΓ, ΥΔΘΗΛ ΜΟΥΒ Β ΘΟΛΒ ΜΟΥΡΕΥ, ΜΟΘΗΛ ΡΗΓΗΛΗΛ ΒΔΡΟΥ ΦΔΗ, ΛΗΘ ΣΑΡ ΚΑΙ; ΛΗΘΡΑΝΘΔΗΜΒ ΥΔ Η ΤΑΘΠΙ; ΧΕΥΡΟΥ ΧΕ ΜΗΥ ΟΒΗΛΡΘΔ ΜΩ ΛΗΘΡΑΝΘ ΒΓ Η ΤΑΘΠΙ ΥΔΘ ΥΔΘ.

2. ΛΗΘ ΤΙ ΘΕΣ ΤΟ ΤΑΘΒ ΧΑΓ ΗΛ Η Ρ ΡΗΤΗΣΙ ΨΔΒ ΜΩ Η ΥΕΛ ΜΩ ΝΙΛΗ ΗΛ Η ΚΑΡΣΑΗΛ ΘΟΛ, ΧΕΥ ΜΗΥ Β ΟΗΛ ΒΙΘΟΛ ΒΔΡΟΥ ΦΗΛ ΤΟ Β ΚΑΡΔΒ; Β ΟΗΛ ΦΟ ΜΗΥ ΙΘΒΓ, ΛΗΘ ΜΗΥ ΗΟΛΓΘΒ ΡΟΥ ΦΗΛ ΟΗΡ ΘΛΓΗΛΗΓ; ΛΗΘ ΦΔ ΦΗΛ ΘΟΛ ΥΔΒΓΗ ΗΟΡΗΛ Η ΤΑΘΠΙ, ΤΙΓΘΟΗΛ ΤΟ ΟΡΗ ΧΕΛ ΦΗΛ ΟΗΡ ΘΛΓΗΛΗΓ Β Η ΜΟΥΒ ΜΩ ΩΗΛ, ΒΙΒΗΛΗ ΒΔΡΗ ΗΟΡΗΛΗΓΗ Η ΚΑΡΣΑΗ; ΒΔΟΩΙΒΓΗΛΗΛ ΚΗΛΟ ΧΕΛΧ ΧΕΛΧ ΗΟΡΗΛ ΤΙΓΘΟΗΛ ΟΓ ΤΟ ΒΔΟΟΓΟ ΤΗΛΟΛΓΗΟΓΗΛΓ; ΛΗΘ ΧΕ ΟΓ ΗΛΧ ΤΟ ΒΓΒΟΓΓ ΜΓΧ ΧΕΛ ΦΗΛΟΒΓ, ΒΓΟΗ ΧΕΛΧ Β ΟΗΛ ΤΟ Β ΘΓΛΟΓΗΛΟΒΓΟΒ ΦΒ Η ΥΔΘΠ; ΛΗΘ ΦΔ ΟΥΒΟ ΥΔΧΒΗΓΒΦΒΓΟΒ ΚΗΛΟ Η ΥΔΘΠ ΧΕΛ ΟΓ ΤΟ Β ΘΓΛΟΓΗΛΟΒΓΟΒ ΦΒ Η ΥΔΘΠ; ΛΗΘ ΧΕΛ ΧΕ ΨΔΒ ΗΛΗ ΡΔΧ ΨΟΧ ΥΔΧΗΟΒΓ, ΒΓΟΗ ΧΕΛΧ ΧΕ ΟΓ ΤΟ Β ΘΓΛΟΓΗΛΟΒΓΟΒ ΡΟΥ Β ΧΕΒΧΒ ΒΔ, ΛΗΘ ΧΕΛ ΧΕ ΨΔΒ ΘΛΓΗΛΗΓ: ΡΟΥ Η ΝΟΒΓΒ ΦΛΒ ΟΒΓΒΟΓΗΛΟΒΓ ΟΓ ΟΗΛ, ΛΗΘ ΦΛΒ ΟΥΒΟ ΓΒΘΘΟΗΛ ΟΓ ΟΗΛ; ΛΗΘ ΗΛ Η ΛΗΘ, ΟΓ ΟΗΛ ΡΟΥ ΦΛΒ ΘΛΓΗΛΗΓΟ ΥΧΡ. ΛΗΘ ΗΛ ΘΕΣ ΤΟ ΤΑΘΒ ΧΑΓ ΦΒ ΘΗΘ ΥΘΟ ΧΕΛΧ ΗΟΡΗΛ ΤΙΓΘΟΗΛ ΟΓ ΟΗΛ; ΧΕΛ ΟΗΛΗ ΘΗΘ ΘΗΟΓΘΒ ΜΗ ΦΗΒ ΜΗΥΘΒ, ΒΘΗ ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΦΟ ΘΗΘΜΗΘ ΤΟ Η ΧΗΛΟ Β ΧΗΛΟ ΦΗΒ ΦΒΓΗ, ΛΗΘ ΤΟ ΜΒΓ ΘΧΓΓ ΩΜΒΓΗΛ ΛΗΛΥΓΗΛ; ΨΔ, ΛΗΘ ΒΘΗ ΗΟΡΗΛ ΤΟ ΧΒΓΧΒΓΗΛΗΟ Β ΟΗΛΓ, ΒΡΓΛΓΒ Η ΟΗΛΗΛΒ ΒΘ ΦΗΒ ΤΛΒΟΗΛ.

3. ΛΗΘ ΤΙ ΘΕΣ ΤΟ ΤΑΘΒ ΔΘ ΦΔ ΜΩΒ ΘΟΗΛ ΤΟ ΤΛΒΟ ΤΟ ΧΟΘ ΦΟ ΘΘΙΟΘΘΒ ΗΛ ΦΗΘ ΜΗΥΒΘ, ΦΔ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΦΟ ΘΘΙΜΗΘ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΩΜΒ, ΨΔ, ΘΘΗ ΜΗΛ ΘΘ ΧΕΛ ΤΟΘΟΒΦΒ; ΛΗΘ ΦΔ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ ΘΗΛΟΗΛΗΘ ΜΗΧ ΦΗΛ ΡΘΦΗΤΟΗΛ, ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΧΕΛ ΤΟΘΟΒΦΒ Β ΟΗΛΓ; ΘΗΛ Η ΟΗΛ ΗΛΧΒΓΟΘΒ ΦΗΛ, ΛΘΟΓΘΗΛΗΛΘΗΛ ΦΗΛ ΗΛΧ ΡΘΦΗΤΟΗΛ, ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΦΟ ΘΘΙΜΗΘ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΩΜΒ. ΛΒ Η ΛΒΟ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ ΧΟΘ ΦΟ ΘΘΙΟΘΘΒ ΗΛ ΦΗΘ ΜΗΥΒΘ, ΦΔ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΦΟ ΘΘΙΜΗΘ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΩΜΒ, ΨΔ, ΘΘΗ ΜΗΛ ΘΘ ΧΕΛ ΤΟΘΟΒΦΒ; ΛΗΘ ΦΔ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ ΘΗΛΟΗΛΗΘ ΜΗΧ ΦΗΛ ΡΘΦΗΤΟΗΛ, ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΧΕΛ ΤΟΘΟΒΦΒ Β ΟΗΛΓ; ΘΗΛ Η ΟΗΛ ΗΛΧΒΓΟΘΒ ΦΗΛ, ΛΘΟΓΘΗΛΗΛΘΗΛ ΦΗΛ ΗΛΧ ΡΘΦΗΤΟΗΛ, ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΩΜΒ. ΛΒ Η ΛΒΟ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ ΧΟΘ ΦΟ ΘΘΙΟΘΘΒ ΗΛ ΦΗΘ ΜΗΥΒΘ, ΦΔ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΦΟ ΘΘΙΜΗΘ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΩΜΒ, ΨΔ, ΘΘΗ ΜΗΛ ΘΘ ΧΕΛ ΤΟΘΟΒΦΒ; ΛΗΘ ΦΔ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ ΘΗΛΟΗΛΗΘ ΜΗΧ ΦΗΛ ΡΘΦΗΤΟΗΛ, ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΧΕΛ ΤΟΘΟΒΦΒ Β ΟΗΛΓ; ΘΗΛ Η ΟΗΛ ΗΛΧΒΓΟΘΒ ΦΗΛ, ΛΘΟΓΘΗΛΗΛΘΗΛ ΦΗΛ ΗΛΧ ΡΘΦΗΤΟΗΛ, ΧΕΛ ΟΗΛ Β ΟΗΛ ΤΟΘ ΤΟΘ ΘΘΘΟΗΛ ΤΟ Η ΟΗΛΓ ΘΘ ΩΜΒ.

unto Joshua the son of Nun, his minister, saying, Moses my servant is dead; now therefore arise, go over this Jordan, thou, and all this people, unto the land which I do give to them, even to the children of Israel. Every place that the sole of your foot shall tread upon, that have I given unto you, as I said unto Moses. From the wilderness and this Lebanon even unto the great river, the river Euphrates, all the land of the Hittites, and unto the great sea toward the going down of the sun, shall be your coast. There shall not any man be able to stand before thee all the days of thy life: as I was with Moses, so I will be with thee: I will not fail thee, nor forsake thee. Be strong and of a good courage: for unto this people shalt thou divide for an inheritance the land, which I sware unto their fathers to give them. Only be thou strong and very courageous, that thou mayest observe to do according to all the law, which Moses my servant commanded thee: turn not from it to the right hand or to the left, that thou mayest prosper whithersoever thou goest. This book of the law shall not depart out of thy mouth; but thou shalt meditate therein day and night, that thou mayest observe to do according to all that is written therein: for then thou shalt make thy way prosperous, and then thou shalt have good success. Have not I commanded thee? Be strong and of a good courage; be not afraid, neither be thou dismayed: for the Lord thy God is with thee whithersoever thou goest.

4. Then Joshua commanded the officers of the people, saying, Pass through the host, and command the people, saying, Prepare you victuals; for within three days ye shall pass over this Jordan, to go in to possess the land, which the Lord your God giveth you to possess it. And unto the Reubenites, and unto the Gadites, and unto half the tribe of Manasseh, spake Joshua, saying, Remember the word which Moses the servant of the Lord commanded you, saying, The Lord your God hath given you rest, and hath given you this land. Your wives, your little ones, and your cattle, shall remain in the land which Moses gave you on this side Jordan; but ye shall pass before your brethren armed, all the mighty men of valour, and help them; until the Lord have given your brethren rest, as he hath given you, and they also have possessed the land which the Lord your God giveth them: then ye shall return unto the land of your possession, and enjoy it, which Moses the Lord's servant gave you on this side Jordan toward the sunrising. And they answered Joshua, saying, All that thou commandedst us we will do, and whithersoever thou sendest us, we will go. According as we hearkened unto Moses in all things, so will we hearken unto thee: only the Lord thy God be with thee, as he was with Moses. Whosoever he be that doth rebel against thy commandment, and will not hearken unto thy words in all that thou commandest him, he shall be put to death: only be strong and of a good courage.

5. And Joshua the son of Nun sent out of Shittim two men to spy secretly, saying, Go view the land, even Jericho. And they went, and came into a harlot's house, named Rahab, and lodged there. And it was told the king of Jericho, saying, Behold, there came men in hither to night of the children of Israel to search out the country. And the king of Jericho sent unto Rahab, saying, Bring forth the men that are come to thee, which are entered into thine house: for they be come to search out all the country. And the woman took the two men, and hid them, and said thus, There came men unto me, but I wist not whence they were: And it came to pass about the time of shutting of the gate, when it was dark, that the men went out: whither the men went I wot not: pursue after them quickly; for ye shall overtake them. But she had brought them up to the roof of the house, and hid them with the stalks of flax, which she had laid in order upon the roof of the house. And the men pursued after them the way to Jordan unto the fords: and as soon as they which pursued after them were gone out, they shut the gate. And before they were laid down, she came up unto them upon the roof; And she said unto the men, I know that the Lord hath given you the land, and that your terror is fallen upon us, and that all the inhabitants of the country faint because of you. For we have heard how the Lord dried up the water of the Red sea for you, when ye came out of Egypt; and what ye did unto the two kings of the Amorites, that were on the other side Jordan, Sihon and Og, whom ye utterly destroyed. And as soon as we had heard these things, our hearts did melt, neither did there remain any more courage in any man, because of your coming: for the Lord your God, he is God in heaven above, and in earth beneath. Now therefore, I pray you, swear unto me by the Lord, since I have shewed you kindness, that ye will also shew kindness unto my father's house, and give me a true token: And that ye will save alive my father, and my mother, and my brethren, and my sisters, and all that they have, and deliver our lives from death. And the men answered her, Our life for yours, if ye utter not this our business. And it shall be, when the Lord hath given us the land, that we will deal kindly and truly with thee. Then she let them down by a cord through the window: for her house was upon the town wall, and she dwelt upon the wall. And she said unto them, Get you to the mountain, lest the pursuers meet you; and hide yourselves there three days, until the pursuers be returned: and afterward may ye go your way. And the men said unto her, We will be blameless of this thine oath which thou hast made us swear. Behold, when we come into the land, thou shalt bind this line of scarlet thread in the window which thou didst let us down by: and thou shalt gather unto thee into thy house thy father, and thy mother, and thy brethren, and all thy father's household. And it shall be, that whosoever shall go out of the doors of thy house into the street, his blood shall be upon his head, and we will be guiltless: and whosoever shall be with thee in the house, his blood shall be on our head, if any hand be upon him. And if thou utter this our business, then we will be quit of thine oath which thou hast made us swear. And she said, According unto your words, so be it. And she sent them away, and they departed: and she bound the scarlet line in the window.

6. והם השלח א והשטרח ושפו עבדיה וה והכלתו א ושיהם שם שמה שמה ושם ושם א ושלוש, א ושלוש ושנים ושפו עבדיה וה והם א ושיהם שם שמה. והם השלח א והשטרח והם והכלתו ושיהם כעבו א ושיהם שם שמה שמה, עבו ום והכלתו ושיהם כעבו א ושיהם שם שמה שמה ושם ושם א ושלוש, והם א והשטרח, והם ושכנתיהם והכלתו ושיהם כעבו א ושיהם שם שמה שמה ושם ושם א ושלוש; והם א והשטרח, והם ושכנתיהם והכלתו ושיהם כעבו א ושיהם שם שמה שמה ושם ושם א ושלוש; והם עבו עבו שיהם ום ושנים, והם עבו ושם ום ושנים, עבו שיהם שם שמה ום ושכנתיהם וה והם ושם עבו והם

and the land of Canaan, and the borders thereof, as they shall be divided unto you by lot throughout the land of Canaan according to these borders.

8. Then they of the children of Israel numbered the Levites after their families, and from the inheritance of their fathers' tribe, and from the tribe of the children of Reuben, and from the tribe of the children of Gad, and from the children of the tribe of Manasseh, which were left of the children of the families of the children of Joseph, spake; and these are the names of the men which shall divide the land for inheritance unto you, Eleazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the heads of the fathers' houses of the tribes of the children of Israel; and they spake unto them in Shiloh in the land of Canaan, saying, The Lord commanded by the hand of Moses to give us the inheritance of our brethren the children of Israel; and unto whomsoever the lot fell, to whom it fell, that was his portion; and they gave unto the children of Levi among the inheritance of their brethren the children of Israel, and gave them by their lot out of the tribe of the children of Reuben, and out of the tribe of the children of Gad, and out of the tribe of the children of Manasseh, cities to dwell in, and the suburbs of them for their cattle and for their substance, by a statute for ever throughout their generations, as the Lord commanded by the hand of Moses.

9. Then they of the children of Israel numbered the Levites after their families, and from the tribe of the children of Reuben, and from the tribe of the children of Gad, and from the children of the tribe of Manasseh, which were left of the children of the families of the children of Joseph, spake; and these are the names of the men which shall divide the land for inheritance unto you, Eleazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the heads of the fathers' houses of the tribes of the children of Israel; and they spake unto them in Shiloh in the land of Canaan, saying, The Lord commanded by the hand of Moses to give us the inheritance of our brethren the children of Israel; and unto whomsoever the lot fell, to whom it fell, that was his portion; and they gave unto the children of Levi among the inheritance of their brethren the children of Israel, and gave them by their lot out of the tribe of the children of Reuben, and out of the tribe of the children of Gad, and out of the tribe of the children of Manasseh, cities to dwell in, and the suburbs of them for their cattle and for their substance, by a statute for ever throughout their generations, as the Lord commanded by the hand of Moses.

10. Then they of the children of Israel numbered the Levites after their families, and from the tribe of the children of Reuben, and from the tribe of the children of Gad, and from the children of the tribe of Manasseh, which were left of the children of the families of the children of Joseph, spake; and these are the names of the men which shall divide the land for inheritance unto you, Eleazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the heads of the fathers' houses of the tribes of the children of Israel; and they spake unto them in Shiloh in the land of Canaan, saying, The Lord commanded by the hand of Moses to give us the inheritance of our brethren the children of Israel; and unto whomsoever the lot fell, to whom it fell, that was his portion; and they gave unto the children of Levi among the inheritance of their brethren the children of Israel, and gave them by their lot out of the tribe of the children of Reuben, and out of the tribe of the children of Gad, and out of the tribe of the children of Manasseh, cities to dwell in, and the suburbs of them for their cattle and for their substance, by a statute for ever throughout their generations, as the Lord commanded by the hand of Moses.

11. Then they of the children of Israel numbered the Levites after their families, and from the tribe of the children of Reuben, and from the tribe of the children of Gad, and from the children of the tribe of Manasseh, which were left of the children of the families of the children of Joseph, spake; and these are the names of the men which shall divide the land for inheritance unto you, Eleazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the heads of the fathers' houses of the tribes of the children of Israel; and they spake unto them in Shiloh in the land of Canaan, saying, The Lord commanded by the hand of Moses to give us the inheritance of our brethren the children of Israel; and unto whomsoever the lot fell, to whom it fell, that was his portion; and they gave unto the children of Levi among the inheritance of their brethren the children of Israel, and gave them by their lot out of the tribe of the children of Reuben, and out of the tribe of the children of Gad, and out of the tribe of the children of Manasseh, cities to dwell in, and the suburbs of them for their cattle and for their substance, by a statute for ever throughout their generations, as the Lord commanded by the hand of Moses.

את כל אשר צוה יהוה אתו כן עשה. ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת בראי הצבאת אשר צבאו פתח אהל מועד׃

18. ויעש את החצר לפאת נגב קלעי החצר שש משזר מאה באמה׃ עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי העמדים וחשקיהם כסף׃ ולפאת צפון מאה באמה עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי העמדים וחשקיהם כסף׃ ולפאת ים קלעים חמשים באמה עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה׃ ולפאת קדמה מזרחה חמשים באמה׃ וקלעים חמש עשרה אמה אל הכתף עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה׃ ולכתף השנית מזה ומזה לשער החצר קלעים חמש עשרה אמה עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה׃ כל קלעים החצר סביב משזר׃ ואדני העמדים נחשת ווי העמדים וחשקיהם כסף וצפוי כסף עמודיהם׃ ומסך לשער החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר עשרים באמה ורחב חמש באמה לעמת קלעי החצר׃ ועמודיהם ארבעה ואדניהם ארבעה׃ כל עמודי סביב חשקים כסף וווי כסף ונחשת אדניהם׃ אורך החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים וקומה חמש אמות משזר ואדניהם נחשת׃ כל כלי המשכן לכל עבדתו וכל יתדתיו וכל יתדות החצר נחשת׃

19. ואלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה עבדת הלוים ביד איתמר בן אהרן הכהן׃ ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה׃ ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש׃ כל הזהב העשוי למלאכת בכל מלאכת הקדש ויהי זהב התנופה תשע עשרה ככר ושבע מאות ושלשים שקל במשקל הקדש׃ וכסף פקודי העדה מאת ככר ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל במשקל הקדש׃ בקע לגלגלת מחצית השקל במשקל הקדש לכל העבר על הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה לששת מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים׃ ויהי מאת ככר הכסף לצקת את אדני הקדש ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת ככר ככר לאדן׃ והכסף מאת ככר ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה וי לעמדים לחשק להם וצפה לראשיהם וחשקם׃ ונחשת התנופה שבעים ככר ואלפים וארבע מאות׃ ויעש בה את אדני פתח אהל מועד ואת מזבח הנחשת ואת מכבר הנחשת אשר לו ואת כל כלי המזבח׃ ואת אדני החצר סביב ואת אדני שער החצר ואת כל יתדות המשכן ואת כל יתדות החצר סביב׃

20. ואת התכלת והארגמן ותולעת השני עשו בגדי שרד לשרת בקדש ויעשו את בגדי הקדש אשר לאהרן כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעש את האפד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר׃ ויקשו את פחי זהב ויכתו פתילים לחוט השני לעשות בתוך התכלת ובתוך הארגמן ובתוך תולעת השני ובתוך השש מעשה חשב׃ כתפת עשו לו חברת על שני קצותיו חבור ויחבר׃ ואזור חשבו אשר עליו כמעשהו ממנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעשו את אבני השהם מסבות מלאת פתוחי פתוחי חותם על שמות בני ישראל׃ וישם אתם על כתפת האפד אבני זכרון לבני ישראל כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעש את החשן מעשה חשב כמעשה אפד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר׃ רבוע היה כפול עשו את החשן זרת אורכו וזרת רחבו כפול׃ ומלאו בו ארבע טורי אבן טור אדם פטדה ובקת טור הראשון׃ והטור השני נפך ספיר וישפה׃ והטור השלישי לשם שבו ואחלמה׃ והטור הרביעי תרשיש שהם ויקר משבצות זהב במלואתם׃ והאבנים על שמת בני ישראל שנים עשר על שמתם פתוחי חותם איש על שמו לשנים עשר שבט׃ ויעשו על החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור׃ ויעשו שתי משבצות זהב ושני טבעות זהב ויתן את שתי הטבעות על שני קצות החשן׃ ויתנו את שתי עבתות הזהב על שתי הטבעות על קצות החשן׃ ואת שתי קצות שתי העבתות נתנו על שתי המשבצות ויתן על כתפת האפד אל מול פניו׃ ויעשו שתי טבעות זהב וישימו על שני קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית׃ ויעשו שתי טבעות זהב ויתנם על שני כתפות האפד מלמטה מלפני פניו אל מול מחברתו מעל חשב האפד׃ וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעות האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעש את מעיל האפד מעשה ארג כליל תכלת׃ ופי המעיל בתוכו כפי תחרא שפה לפיו סביב לא יקרע׃ ועשו על שולי המעיל רמנים תכלת וארגמן ותולעת שני משזר סביב לשוליו׃ ופעמני זהב טהור ויתן את הפעמנים בתוך הרמנים על שולי המעיל סביב לרמנים׃ פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב לשרת כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעשו כתנת שש מעשה ארג לאהרן ולבניו׃ ואת המצנפת שש ואת פארי המגבעת שש ואת מכנסי בד שש משזר׃ ואבנט שש משזר ורקמה תכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעשו את ציץ נזר הקדש זהב טהור ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש ליהוה׃ וישימו עליו פתיל תכלת לתת על המצנפת מלמעלה כאשר צוה יהוה את משה׃ ויעש את כל עבדת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו׃ ויבאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו קרסיו קרשיו בריחו ועמדיו ואדניו׃ ואת מכסה עורת האילם ואת מכסה עור התחש ואת פרכת המסך׃ את הארן את בדיו ואת הכפרת׃ את השלחן את כליו ואת לחם הפנים׃ את המנרה הטהרה את נרתיה נרות המערכת ואת כל כליה ואת השמן למאור׃ ואת מזבח הזהב ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך פתח האהל׃ את מזבח הנחשת ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו׃ את קלעי החצר את עמודיה ואת אדניה ואת המסך לשער החצר את מיתריו ואת יתדתיו ואת כל כלי עבדת המשכן לאהל מועד׃ את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל את כל העבדה׃ וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אתה כאשר צוה יהוה כן עשו ויברך אתם משה׃

21. ויהי ביום הקים את המשכן וימשח אתו ויקדש את כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשח אתם ויקדש אתם׃ ויהי הכהן תחתיו מבני בניו וימשח אתו וימלא את ידו לכהן תחתיו׃ וישם את המזבח לפני אהל מועד ויקרב משה ואהרן ובניו אל רחץ משה אתם במים׃ וישם את הכתנת וישם עליו את האבנט ויחגר אתו באבנט וישם עליו את המעיל ויתן את האפד עליו ויחגר את חשב האפד ויאפד לו בו׃ וישם עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים ואת התמים׃ וישם את המצנפת על ראשו וישם על המצנפת אל מול פניו את ציץ נזר הקדש כאשר צוה יהוה את משה׃ ויקח משה את שמן המשחה ואת הקטרת הסמים ואת כל הכלים אשר במשכן וקדש אתם׃ ויזה ממנו על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו לקדשם׃ ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדש אתו׃ ויקרב את בני אהרן וילבשם כתנת׃ ויחגר אתם אבנט משה ויחבש להם מגבעת כאשר צוה יהוה את משה׃ ויגש את הפר לפני אהל מועד וישמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש הפר׃ וישחט את הפר ויקח משה מדמו ויתן על קרנות המזבח סביב באצבעו ויחטא את המזבח ואת יסדו דם׃ ואת כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת חלבהן ויקטר משה המזבחה׃ ואת הפר ואת עורו ואת בשרו ואת פרשו שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה יהוה את משה׃ ויקרב את האיל עלה ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל׃ וישחט ויזרק משה את הדם על המזבח סביב׃ ואת האיל נתח לנתחיו ויקטר משה את הראש ואת הנתחים ואת הפדר׃ ואת הקרב ואת הכרעים רחץ במים ויקטר משה את כל האיל המזבחה עלה הוא לריח ניחח אשה ליהוה כאשר צוה יהוה את משה׃ ויקרב את האיל השני איל המלאים וישמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל׃ וישחט ויקח משה מדמו ויתן על תנוך אזן אהרן הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית ויקרב את בני אהרן וישם משה מן הדם על תנוך אזנם הימנית ועל בהן ידם הימנית ועל בהן רגלם הימנית ויזרק משה את הדם על המזבח סביב׃ ויקח את החלב ואת האליה ואת כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת חלבהן ואת שוק הימנה׃ וסל המצות אשר לפני יהוה לקח חלת מצה אחת ולחם שמן אחד ורקיק אחד ויתן על החלבים ועל שוק הימנה׃ ויתן את הכל על כפי אהרן ועל כפות בניו וינף אתם תנופה לפני יהוה׃ ויקח אתם משה מעל כפיהם ויקטר המזבחה על העלה לריח ניחח אשה ליהוה הוא׃ ויקח משה את החזה וינפהו תנופה לפני יהוה מאיל המלאים לו היתה למנת משה כאשר צוה יהוה את משה׃ ויקח משה משמן המשחה ומן הדם אשר על המזבח והזה על אהרן על בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו ואת בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו׃ ויאמר משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם אתו אכלים אתו ואת הלחם אשר בסל המלאים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלהו׃ והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו׃ ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם׃ כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם׃ ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי׃ ויעשו אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה׃

22. ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל׃ ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה׃ ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימם לעלה׃ ושור ואיל לזבח שלמים לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם׃ ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה׃ ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד יהוה׃ ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה׃ ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו׃ ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסד המזבח׃ והחלב והכליות והיתרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה יהוה את משה׃ והבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה׃ וישחט את העלה ויקרבו בני אהרן אליו את הדם ויזרקהו על המזבח סביב׃ ואת העלה הקריבו לנתחיה ואת הראש ויקטר על המזבח׃ והקרב והכרעים רחצו ויקטר על העלה על המזבח׃ ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטא בו כראשנה׃ ויקרב את העלה ויעש כמשפט׃ ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה ויקטר המזבחה על עלת הבקר׃ וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויקרבו בני אהרן אל הדם אליו ויזרקהו על המזבח סביב׃ ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והמכסה והקרב והכליות ויתרת הכבד׃ וישימו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה׃ ואת החזות ואת שוק הימנה הניף אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה׃ ויהי אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים׃ ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם׃ ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם׃

23. ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם׃ ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אתם וימתו לפני יהוה׃ ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידם אהרן׃ ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה׃ ויקרבו וישאם בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה׃ ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו פרעותיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמותו ועל כל העדה יקצף׃ ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יהוה׃ ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמותו כי שמן משחת יהוה עליכם׃ ויעשו כדבר משה׃ וידבר יהוה אל אהרן לאמר׃ יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמותו חקת עולם לדרתיכם׃ ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהר׃ ולהורות את בני ישראל את כל החקים אשר דבר יהוה אליהם ביד משה׃ ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאשי יהוה ואכלוה מצות אצל המזבח כי קדש קדשים היא׃ ואכלתם אתה במקום קדש כי חקך וחק בניך הוא מאשי יהוה כי כן צויתי׃ ואת חזה התנופה ושוק התרומה תאכלו במקום טהר אתה ובניך ובנתיך אתך כי חקך ומשפטך נתנו מזבחי שלמי בני ישראל׃ שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים להניף תנופה לפני יהוה והיתה לך ולבניך אתך לחק עולם כאשר צוה יהוה׃ ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר׃ מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן אתה לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה׃ הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אכל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי׃ ויאמר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני יהוה ותקרנה אתי כאלה ואכלתי חטאת היום היטב בעיני יהוה׃ וישמע משה ויטב בעיניו׃

24. וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃ דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יזוב זוב מבשרו מזובו טמא הוא׃ זאת תהיה טמאתו במזובו רר בשרו את מזובו או סתם בשרו מזובו טמאתו הוא׃ כל משכב אשר תשכב עליו כל ימי זובו כמשכב נדתה יהיה לו כל כלי אשר ישב עליו יטמא׃ ואיש אשר יגע בכל כליו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ והיושב על כלי אשר ישב עליו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ ואם על משכבו הוא או על הכלי אשר הוא יושב עליו בנגעו בו יטמא עד הערב׃ ואם זב יזוב על טהור והטהר מזובו וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ וכל אשר ירכב עליו הזב יטמא׃ והנוגע בכל משכבו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד הערב והנושא אתם יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ וכל אשר יגע בו הזב ולא ידיו שטף במים וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ כלי חרש אשר יגע בו הזב יכבס במים וכל כלי עץ יהיה טהור׃ וכי יטהר הזב ממזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים חיים וטהר׃ וביום השמיני יקח לו שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן׃ ועשה הכהן את האחד חטאת ואת השני עלה וכפר עליו הכהן מזובו לפני יהוה׃ וכי יצא ממנו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב׃ וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע וכבס במים וטמא עד הערב׃ ואשה אשר ישכב איש אתה שכבת זרע ורחצו במים וטמאו עד הערב׃ ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הנוגע בה יטמא עד הערב׃ וכל אשר תשכב עליו בנדתה יטמא וכל אשר תשב עליו יטמא׃ וכל הנוגע במשכבה יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ וכל הנוגע בכלי אשר תשב עליו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ ואם בשכבה הוא או בכלי אשר הוא יושב עליו בנגעו בו יטמא עד הערב׃ ואם שכב ישכב איש אתה ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא׃ ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה או כי תזוב על נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה תהיה טמאה הוא׃ כל המשכב אשר תשכב כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשב עליו טמא יהיה כטמאת נדתה׃ והנוגע בהם יטמא וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃ ואם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר׃ וביום השמיני תקח לה שתי תרים או שני בני יונה והביאה אתם אל הכהן אל פתח אהל מועד׃ ועשה הכהן את האחד חטאת ואת השני עלה וכפר עליה הכהן לפני יהוה מזוב טמאתה׃ והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את משכני אשר בתוכם׃ זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמא בה׃ ותורת הדה בנדתה והזב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה׃

25. וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני יהוה וימתו׃ ויאמר יהוה אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הכפרת אשר על הארן ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת׃ בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעלה׃ כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט בד יחגר ובמצנפת בד יצנף בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם׃ ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת ואיל אחד לעלה׃ והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו׃ ולקח את שני השעירים והעמיד אתם לפני יהוה פתח אהל מועד׃ ונתן אהרן על שני השעירים גורלות גורל אחד ליהוה וגורל אחד לעזאזל׃ והקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו הגורל ליהוה ועשהו חטאת׃ והשעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל יעמד חי לפני יהוה לכפר עליו לשלח אתו לעזאזל המדברה׃ והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו ושחט את פר החטאת אשר לו׃ ולקח מלא המחתה גחלי אש מעל המזבח מלפני יהוה וחפניו קטרת סמים דקה והביא מבית לפרכת׃ ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה וכסה ענן הקטרת את הכפרת אשר על העדת ולא ימות׃ ולקח מדם הפר ונתן באצבעו על פני הכפרת קדמה ולפני הכפרת יזה באצבעו שבע פעמים מן הדם׃ ושחט את שעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו מבית לפרכת ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת׃ וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך טמאתם׃ וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל׃ ויצא אל המזבח אשר לפני יהוה וכפר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב׃ והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטמאת בני ישראל׃ וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד ואת המזבח והקריב את השעיר החי׃ וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתודה עליו את כל עונת בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד איש עתי המדברה׃ ונשא השעיר עליו את כל עונתם אל ארץ גזרה׃ ושלח את השעיר במדברה׃ ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש בבאו אל הקדש והניחם שם׃ ורחץ את בשרו במים במקום קדש ולבש את בגדיו ויצא ועשה את עלתו ואת עלת העם וכפר בעדו ובעד העם׃ ואת חלב החטאת הקטיר המזבחה׃ והשלח את השעיר לעזאזל יכבס בגדיו ורחץ את בשרו במים ואחרי כן יבא אל המחנה׃ ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את דמם לכפר בקדש יוצא אל מחוץ למחנה ושרפו באש את עורתם ואת בשרם ואת פרשם׃ והשרף אתם יכבס בגדיו ורחץ את בשרו במים ואחרי כן יבא אל המחנה׃ והיתה זאת לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשתיכם וכל מלאכה לא תעשו האזרח והגר הגר בתוככם׃ כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני יהוה תטהרו׃ שבת שבתון היא לכם ועניתם את נפשתיכם חקת עולם׃ וכפר הכהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו ולבש את בגדי הבד בגדי הקדש׃ וכפר את מקדש הקדש ואת אהל מועד ואת המזבח יכפר ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר׃ והיתה זאת לכם לחקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יהוה את משה׃

26. וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בישראל אשר יקריב קרבנו לכל נדרם ולכל נדבתם אשר יקריבו ליהוה לעלה׃ לרצנכם תמים זכר בבקר באיל ובכבש ובעז׃ תקריבו את קרבנכם ביום השמחתכם ובמועדיכם ועשיתם עלתכם בשר וזבח׃ ולשלמים לעשות אשה ליהוה זבח פלא בנדר או בנדבה בבקרכם׃ ביום השמחתכם תאכלו ביום השלישי באש יקרב׃ ואכלי אתו עונו ישא כי את קדש יהוה חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃ וכל נפש אשר תאכל כל דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃ וכל נפש כי תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר ובגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב וטהר׃ ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו׃ ואם יזנה איש בבהמה ומת לא יבא אל אהל מועד לכהן׃ ואשה כי תקרב אל כל בהמה לרבעה אתה והרגת את האשה ואת הבהמה מות יומתו דמיהם בם׃ ואיש כי יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא תראה את ערותו חרפה הוא ונכרתו לעיני בני עמם ערות אחתו גלה עונו ישא׃ ואיש כי ישכב את דדת נדתה יגלה את ערותה והיא גלתה את מקור דמיה והיא גלתה את מקור דמיה ונכרתו שניהם מקרב עמם׃ ערות אחות אמך לא תגלה כי שארך היא׃ ערות אחי אביך לא תגלה׃ ערות אחי אמך לא תגלה׃ ערות אחי אביך לא תגלה׃ ערות אשת אחי אביך לא תגלה׃ ערות כלתך לא תגלה׃ ערות אשת אחיך לא תגלה׃ ערות אשת אחי אביך לא תגלה׃ ערות בת אשתך לא תגלה׃ ערות בת בנה או בת בתה לא תגלה׃ ערות בת אשתך מולדת אביך אחות היא לא תגלה׃ ערות אחות אביך לא תגלה׃ ערות אחות

and a multitude of Jews and proselytes followed Paul and Barnabas: who, speaking to them, persuaded them to continue in the grace of God.

16. Then Paul, rising up, and beckoning with his hand, said: Ye men of Israel, and you that fear God, give audience. The God of this people of Israel chose our fathers, and exalted the people when they were sojourners in the land of Egypt, and with a high arm brought he them out from thence, And for the space of forty years endured their manners in the desert. And destroying seven nations in the land of Chanaan, divided their lands to them by lot, As in the space of four hundred and fifty years. And after these he gave judges, until Samuel the prophet. And afterwards they desired a king, and God gave them Saul the son of Cis, a man of the tribe of Benjamin, forty years. And removing him, he raised up David to be their king, to whom giving testimony, he said: I have found David the son of Jesse, a man according to my heart, who shall do all my wills. From this man's seed, according to the promise, God raised up unto Israel a Saviour Jesus, John preaching before the coming in of his advent the baptism of penance To all the people of Israel. And when John was fulfilling his course, he said: I am not he whom you think I am; but behold there cometh after me, the shoes of whose feet I am not worthy to loose. Men, brethren, children of the stock of Abraham, and whosoever among you fear God, to you the word of this salvation is sent. For they that inhabit Jerusalem, and the rulers thereof, not knowing him, nor the voices of the prophets which are read every sabbath day, have fulfilled them in condemning him. And finding no cause of death in him, they desired of Pilate that they might put him to death. And when they had performed all things that were written of him, taking him down from the tree, they laid him in a sepulchre. But God raised him up from the dead the third day: And he was seen for many days by them who came up with him from Galilee to Jerusalem, who unto this time are his witnesses to the people. And we declare unto you that the promise which was made to our fathers, This he hath fulfilled to our children, raising up Jesus, as also in the second psalm is written: Thou art my son, this day have I begotten thee. And that he raised him up from the dead, now no more returning to corruption, he said thus: I will give you the holy things of David faithful. Wherefore also in another place he saith: Thou wilt not give thy holy one to see corruption. For David indeed, in his own generation, after he had served the will of God, fell asleep, and was laid with his fathers, and saw corruption: But he whom God raised up saw no corruption. Be it known therefore to you, men, brethren, that through this man forgiveness of sins is preached to you, and from all things, from which you could not be justified in the law of Moses, in this every one that believeth is justified. Look therefore that that may not come upon you which is said in the prophets: Behold, you despisers, and wonder and perish: for I work a work in your days, a work which you will not believe if any man shall tell it you.

17. Now when they were gone out, they besought that these words might be preached to them the following sabbath. And when the assembly of the synagogue was broken up, many of the Jews and of the religious proselytes followed Paul and Barnabas: who, speaking to them, persuaded them to continue in the grace of God.

ΣΘ, ΑΥΛ ΔΔ ΣΕ ΔΛΒ ΟΜΔΣΔ ΜΓΔΜΔ ΥΓΔΣ. ΛΔΔΒ ΛΘΩΔΔ: Δ ΜΔΠ ΒΩΓΔ Β ΣΘΔΦΘ ΜΓΔΜΔ ΩΔΔ ΔΥΓ ΣΔΠΘΩΔΔΓΔΓ ΡΔΩΔ ΒΘΒ ΒΘΒ ΔΔΠΔΓΔΥΔΔΔ, ΔΥΓ ΔΕ ΣΕ Β ΩΓΔΥΔΔΓ ΘΔΣΘ. ΛΔΔΒ ΛΘΩΔΔ, Δ ΜΔΠ ΒΩΓΔ Β ΣΘΔΦΘ ΜΓΔΜΔ ΩΔΔ ΔΥΓ ΓΔΥΓΔΓ ΛΘΩΔΔΒΔΓ Δ ΛΔΔΒ ΥΔΔ ΒΘΒ. ΛΔΔΒ ΛΘΩΔΔ Δ ΣΕ, ΨΔ ΔΥΓ ΒΘΩΓΔΓΔΓΓΔΓ ΡΔΓΩ Δ ΠΔΓ ΗΔ ΟΘΕ Β ΩΘΘΓΘ ΥΔΔ ΒΘΒ; ΔΔΔΒ Δ ΜΔΠ ΒΩΓΔ Δ, ΔΓΓ. ΔΔΔΒ ΓΘΣΘ-ΒΘΔΓΔΓΔΓΓΔΓ ΡΔΓΩ Β ΩΘΘΓΘ ΥΔΔ ΒΘΒ ΒΔΘΓΔΓΔΥΔΔΔ ΔΔΔΒ ΡΘΔ ΔΘΓΔΓ; ΔΔΔΒ ΒΘΔ ΔΘΕ ΜΓΔ Δ ΡΔΥΔΓΔΓΓΔΓ ΜΕ ΔΔΔΒ ΡΔΥΔΔΓΔΓΓΔΓ ΔΔΔΒ ΓΔΥΓΔΓ ΔΔΔΒ ΔΔΔΒ ΘΕ ΥΔΔ ΒΘΒ. ΗΔΒ Δ ΛΘΩΔΔΒΔΓΓΔΓ ΜΕ ΩΔΔΒ, ΡΔΜΔ ΔΔ ΒΘΩΘΔ ΓΔ ΔΔΔΒ ΔΔΔΒ ΘΕ ΥΔΔ ΒΘΒ; ΔΔΔΒ ΔΘΕ ΔΔΔΒ ΔΔΔΒ ΘΕ ΥΔΔ ΒΘΒ. ΗΔΒ Δ ΛΘΩΔΔΒΔΓΓΔΓ ΜΕ ΩΔΔΒ, ΡΔΜΔ ΔΔ ΒΘΩΘΔ ΓΔ

of Nazareth; that it might be fulfilled which was spoken by the prophets, He shall be called a Nazarene.

2. And in those days there came John the Baptist preaching in the wilderness of Judæa, And saying, Repent ye: for the kingdom of heaven is at hand. For this is he that was spoken of by the prophet Esaias, saying, The voice of one crying in the wilderness, Prepare ye the way of the Lord, make his paths straight. And the same John had his raiment of camel's hair, and a leathern girdle about his loins; and his meat was locusts and wild honey.

3. Then went out to him Jerusalem, and all Judæa, and all the region round about Jordan, And were baptized of him in Jordan, confessing their sins. But when he saw many of the Pharisees and Sadducees come to his baptism, he said unto them, O generation of vipers, who hath warned you to flee from the wrath to come? Bring forth therefore fruits meet for repentance: And think not to say within yourselves, We have Abraham to our father: for I say unto you, that God is able of these stones to raise up children unto Abraham. And now also the axe is laid unto the root of the trees: every tree therefore which bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire. I indeed baptize you with water unto repentance: but he that cometh after me is mightier than I, whose shoes I am not worthy to bear: he shall baptize you with the Holy Ghost, and with fire: Whose fan is in his hand, and he will thoroughly purge his floor, and gather his wheat into the garner; but he will burn up the chaff with unquenchable fire.

4. Then cometh Jesus from Galilee to Jordan unto John, to be baptized of him. But John forbade him, saying, I have need to be baptized of thee, and comest thou to me? And Jesus answering said unto him, Suffer it to be so now: for thus it becometh us to fulfil all righteousness. Then he suffered him. And Jesus, when he was baptized, went up straightway out of the water: and, lo, the heavens were opened unto him, and he saw the Spirit of God descending like a dove, and lighting upon him: And lo a voice from heaven, saying, This is my beloved Son, in whom I am well pleased.

5. Then was Jesus led up of the Spirit into the wilderness to be tempted of the devil. And when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungred. And when the tempter came to him, he said, If thou be the Son of God, command that these stones be made bread. But he answered and said, It is written, Man shall not live by bread alone, but by every word that proceedeth out of the mouth of God. Then the devil taketh him up into the holy city, and setteth him on a pinnacle of the temple, And saith unto him, If thou be the Son of God, cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee: and in their hands they shall bear thee up, lest at any time thou dash thy foot against a stone. Jesus said unto him, It is written again, Thou shalt not tempt the Lord thy God. Again, the devil taketh him up into an exceeding high mountain, and sheweth him all the kingdoms of the world, and the glory of them; And saith unto him, All these things will I give thee, if thou will fall down and worship me. Then saith Jesus unto him, Get thee hence, Satan: for it is written, Thou shalt worship the Lord thy God, and him only shalt thou serve. Then the devil leaveth him, and, behold, angels came and ministered unto him.

ר שלוחיו שב ר לוסיא בתר ראיו דשו פיה. והוא פי שכיאומרה ד שפר ליה פי שני ר ישוע שב ר כריסט, והוא שכד פיה יהב לה ומיסתיכיה ר שב ר לוקו, ארו ר יוחנאן שב ר כריסט, והוא פי שני ר בתר שתיכיה יהב לה ר ומיסתיכיה ר שב ר לוקו, ארו ר יוחנאן שב ר כריסט, והוא פי שני ר בתר שתיכיה יהב לה ר ומיסתיכיה ר שב ר לוקו. אף אית מן ליליי ר ארי כתיב פי שני ר בתר שתיכיה יהב לה ר ומיסתיכיה ר שב ר לוקו, והוא לה ליה פי שני ר בתר שתיכיה יהב לה ר ומיסתיכיה ר שב ר לוקו, ארו ר יוחנאן שב ר כריסט, והוא פי שני ר בתר שתיכיה יהב לה ר ומיסתיכיה ר שב ר לוקו, ארו ר יוחנאן שב ר כריסט, והוא פי שני ר בתר שתיכיה יהב לה ר ומיסתיכיה ר שב ר לוקו.

כרוזיף III.

א שתפז פשיר והוא, א פי לוסיא, ומוסתיפו לה א פולו סיפתיא שב ישוע, ומוסתיפו לה א לוקו יה אית מיתוי והוא ר ומיסתי.

1. אף יה ומס לה שלח ארו והוא שמסיה לה ומיסתיפו א שתפז שב ישוע רמיא לה ר לוקו, ומיסתי יה א ומיסתי שב ישוע ומיסתיפו, והוא פיכ ארו יה ר כריסט פשיר שמי שיתוכיתו יה א מיתו שב ישוע ומיסתיפו, ומוסתיפו לה פיי סי ישוע: ף, והוא, פיכיו מיי ישוע ומיסתיפו ומיסתיפו שב ישוע ומיסתיפו, ומוסתיפו לה פיי סי ישוע: אף, והוא פי מי שלחיו פיי ישוע ומיסתיפו שב ישוע ומיסתיפו; אף, א ומיסתי פשיר שמי יה א ומיסתי ר כריסט יה א ומיסתי פשיר שמי יה א ומיסתי שב ישוע ומיסתיפו. והוא שמסיה, ף שי ומיסתי סיי, אף שתי שמסיה לה שב ר פיכיו שב ר ומיסתי שב ישוע ומיסתיפו, והוא פי שמי שלחיו פיי ישוע ומיסתיפו שב ישוע ומיסתיפו. והוא שמסיה, ף שי ומיסתי סיי, אף שתי שמסיה לה שב ר פיכיו שב ר ומיסתי שב ישוע ומיסתיפו, והוא פי שמי שלחיו פיי ישוע ומיסתיפו שב ישוע ומיסתיפו.

2. והוא יה שמסיה, ף שי ומיסתי סיי, פי שתיאיה, סיי ארו שמסיה לה אית כריסט, פיכ סיי שיסתיכיה ומיסתי יה ומיסתיפו יה ומיסתיפו פיי ומיסתי והוא ומיי שיסתיכיה ומיסתי ארו ? פיכ סיי שיסתיכיה ומיסתי יה ומיסתיפו פיי ומיסתי והוא ומיי שיסתיכיה ומיסתי ארו ?

and Mordecai, and to the Jews, all that he had
dared to write unto Esther the queen, and moreover
the decree that he had set forth concerning the
letters which were sent by Haman, wherein he
commanded that the Jews throughout the provinces
of the king Ahasuerus should be destroyed, and
that whosoever should be found in the cities on
the thirteenth day of the twelfth month, which is
the month Adar, should be slain, and that their
goods should be taken for a prey. And he gave
them a copy of the decree, that it might be pro-
claimed in every province, and published unto all
the Jews, that they might be ready against that
day to avenge themselves on their enemies. And
the couriers that rode upon the royal mules went
forth, being hastened and pressed on by the king's
commandment. And the decree was given in the
palace. And Mordecai went out from the presence
of the king in royal apparel of blue and white,
and with a great crown of gold, and with a cloak
of fine linen and purple: and the city of Shushan
shouted and was glad. The Jews had light, and
gladness, and joy, and honour. And in every pro-
vince, and in every city, whithersoever the king's
commandment and his decree came, the Jews had
joy and gladness, a feast and a good day. And
many of the people of the countries became Jews;
for the fear of the Jews fell upon them.

3. Now when Esther the daughter of Abihail,
and Mordecai the Jew, wrote with all authority,
confirming this second letter concerning Purim,
it was sent unto all the Jews, to the hundred and
seven and twenty provinces, from India unto
Ethiopia, by posts on horses and mules, bearing
tidings of peace and truth, that these days of
Purim should be kept in their seasons, according
as Mordecai the Jew had enjoined them, and as
Esther the queen had confirmed their custom, and
as they had ordained for themselves and for their
seed, in the matters of their fastings and their
cry. So the commandment of Esther established
these matters of Purim, and it was written in the
book. And the book was sent unto all the Jews,
even to those that were in the hundred and seven
and twenty provinces of the kingdom of Ahasuerus,
with words of peace and truth, to establish these
days of Purim in their seasons, as Mordecai the
Jew and Esther the queen had enjoined them, and
as they had ordained for themselves and for their
seed, the matters of the fastings and their cry.
And the commandment of Esther established these
matters of Purim; and it was written in the book.

3. Now Ahasuerus the king laid a tribute upon
the land, and upon the isles of the sea. And all
the acts of his power and of his might, and the
declaration of the greatness of Mordecai, whom
the king had promoted, are they not written in the
book of the chronicles of the kings of Media and
Persia? For Mordecai the Jew was next unto
king Ahasuerus, and great among the Jews, and
accepted of the multitude of his brethren, seeking
the good of his people, and speaking peace to all
his seed. And Esther fulfilled all the commands
of Mordecai, as if from her own mouth, and
established the days of Purim, and wrote them
down for a memorial for herself and for her
people, and for all who should join themselves to
them, that they should not fail to keep these two
days according to the writing and according to the
appointed time every year. And the days were
remembered throughout every generation, every
family, every province, every city; and these days
of Purim shall not fail among the Jews, nor the
memorial of them perish from their seed.

4. והוא אם לא יסכה שם עליו, וכי תשתדלו, לפי שהוא הוא עליו לפני, ויהי לי הלוי שלוחה בפרסה על שם השם, ולמשה אמר השם בראשונה על הלוים? ובפרוש, שהשו שהם נשתדלו עמדו לפני? ובפרוש, שהוא שהם נשתדלו עמדו לפני, שלא, והוא שהם נשתדלו עמדו לפני שהוא? ובפרוש, וכי תשתדלו, לפי שהוא הוא עליו לפני שהוא הוא עליו לפני? ובפרוש, שהוא שהם נשתדלו עמדו לפני שהוא הוא עליו לפני שהוא הוא עליו לפני? ובפרוש, שהוא שהם נשתדלו עמדו לפני שהוא הוא עליו לפני שהוא הוא עליו לפני? ובפרוש, וכי תשתדלו, לפי שהוא הוא עלי

for, if we do not keep all, we shall be guilty of breaking the whole law? Answer. For, if we do not keep all, we cannot be justified by the law; but if we keep one part and break another, we are guilty of breaking the whole law; and if we are guilty of breaking the whole law, we are guilty of breaking every part of it; and if we are guilty of breaking every part of it

ואמרו שמע ה' אלהי ישראל ופקד עליכם ועשה לכם את הכבוד, ואני אמרתי אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמורי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש; ושמעו לקולי ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים ואמרתם אליו ה' אלהי העברים נקרה עלינו ועתה נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה לה' אלהינו; ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים ללכת ולא ברוח חזקה; ושלחתי את ידי והכיתי את מצרים בכל נפלאותי אשר אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח אתכם; ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם; ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת ושמתם על בניכם ועל בנותיכם ונצלתם את מצרים.

4. ויען משה ואמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ה'. ויאמר ה' אליו מה זה בידך ויאמר מטה. ויאמר השליכהו ארצה ויהי לנחש ויברח משה מפניו. ויאמר ה' אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו. למען יאמינו כי נראה אליך ה' אלהי אבותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. ויאמר ה' לו עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצאה והנה ידו מצרעת כשלג. ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצאה מחיקו והנה שבה כבשרו. והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האות הראשון והאמינו לקול האות האחרון. והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות האלה ולא ישמעו לקולך ולקחת מימי היאר ושפכת היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשה. ויאמר משה אל ה' בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי. ויאמר ה' אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי ה'. ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר. ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח. ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו. ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון. ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים. והמטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות.

9. והיה אם לא, ילכו, וגם האמינו לא יהיו ל[ו] ולאותות הזה יעשו פן יקח פן קל האמינו לך, ולקחת מימי היאר ויצקת היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשה. ויאמר משה אל ה' בי אדני איש דברים לא אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי. ויאמר ה' אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי ה'. ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר. ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח.

פרשה IV.

1. והיה אם יבא זה אחיך הלוי ראה בשמחה בלבו ושמח בנפשו ואמרת אליו מה שמו של הקב"ה, שנאמר ויאמר ה' אל משה בא שוב מצרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך, אף נשים שהיו קולניות מתו ואף בניהם שהיו קטנים גדלו, ואף אתה שכחת את הנס שעשה לך הקב"ה בפרשת סנה, שנאמר ויאמר ה' אליו מה זה בידך ויאמר מטה

ΜΑΡΚ ΟΘΛΙΒ Χ ΣΡΙΣΤΟ. ΛΗΘ ΗΝ ΩΕΟ ΝΟ ΤΘΕΘ ΧΘΝ ΡΟΘΟΟΛΘΛΙΒ ΘΙΘ ΗΜΝ ΕΘΘΙΜΗ ΝΟ Χ ΣΡΙΣΤΟ ΡΟ ΡΘΟΓΛΗΝΝΘ ΜΕ ΧΘΕΘ ΘΙΝΗ, ΜΡΙΒ ΕΧΝΓΙΘΟΘ ΡΗΝΝΟ ΡΘΟΓΛΗΝΡΗΘ, ΛΗΘ ΜΡΙΒ ΡΘΟΘΟΘΘ ΗΝΝΟ.Χ ΣΡΙΣΤΟ. ΛΗΘ ΗΝ ΟΙΘΟΟ ΩΕΟ ΝΟ ΤΘΕΘ ΧΘΝ ΡΟΘΟΟΛΘΛΙΒ ΘΙΘ ΕΘΘΙΜΗ ΝΟ Χ ΣΡΙΣΤΟ, ΧΘΝ ΘΙΘ ΗΜΝ ΡΘΟΓΛΗΝΝΘ ΜΕ ΧΘΕΘ ΘΙΝΗ.ΧΘΝ ΡΗΝΝΟ ΩΜΕ; Ϸ ΘΘΗ ΧΟΧ ΡΟ ΜΡΙΒ ΙΝΡΛΘΕ ΜΓ ΗΝ Χ ΤΙΕΕ ΘΕ ΧΘΕ ΡΓΙΘΕ; Χ ΟΘΘ ΜΡΙΒ ΡΘΟΓΛΟΛΤΘΕ, ΛΗΘ ΧΘΕ ΧΙΘΟ ΘΜΕ ΜΡΙΒ ΗΜΝ ΗΜΟΘΕΗΜΘ, ΛΗΘ ΡΜΟΘΙ ΧΘΧΟΜΓΙΘΕΕΙΘΟ ΘΘΡΟΓΛΗΝΝΘ ΩΜΕ; Ϸ ΘΘΗ ΧΟΧ ΡΟ ΜΡΙΒ ΙΝΡΛΘΕ ΜΓ ΗΝ Χ ΤΙΕΕ ΘΕ ΧΘΕ ΡΓΙΘΕ; Χ ΟΘΘ ΜΡΙΒ ΡΘΟΓΛΟΛΤΘΕ, ΛΗΘ ΧΘΕ ΧΙΘΟ ΘΜΕ ΜΡΙΒ ΗΜΝ ΗΜΟΘΕΗΜΘ, ΛΗΘ ΡΜΟΘΙ ΧΘΧΟΜΓΙΘΕΕΙΘΟ ΘΘΡΟΓΛΗΝΝΘ ΩΜΕ; ΗΙΘ Ϸ ΜΡΘΘ ΜΡΙΒ ΧΘΝ Χ ΡΟΘΟ ΡΗΝΘΓΛΘΤΘΗΜΘ ΧΘΝ Χ ΜΡΙΒΘ ΜΕ ΩΜΕ ΜΡΙΒ ΙΝΘΓΛΘΡΟ ΡΗΝΝΟ ΟΙΟ; ΧΘΝ ΗΡΗ ΜΡΙΒ ΘΘΟΡΘΛΙΒ ΜΕ Χ ΜΡΙΒΘ ΜΕ ΩΜΕ; ΗΛΘΘΛΙΘΟΘΜΕ Χ ΟΙΘΟΛΙΒ ΜΕ ΩΜΕ ΜΡΙΒ ΟΜΟΝΗΒΙΜΘ ΧΘΝΟΜΓΙΘΕΕΙΘΟ ΤΘΟΡΟΛΙΒ ΝΟ ΡΘΟΛΙΒ

ϗ ΜΕ ΜΘ ϕιϩ ϯϧϹΡϬϗΜΘ. ΛϩΘ ϧ ϖϯϬϬϗ ϽΟΟϯΘΘΜΙΗ ΤΟ ϗ ϬϯΜϯϯϩ ΜΘ ΩΜΘ ϕΜΙΡ ϩϵ ϩϩ ϽϿ, ϗϩϩ ϧ ΟΛΙ ΘΙΙΘΟ ϕΛΘ ϽΜϿ ΟΘϠϯ ΥΘ; ϩϪΘϠϗΡϬΟΜϩϬ ϧ ΘΘ ϩϪΙ ΘΘϬϬϯ ϽΡϩ ϵϿ ϩϩ ΟΘϠϯ ΥΘ ΟΛΘ ΟΛΘ ΟΛΘ ΟΜϿ ΥΘ ϗ ΟΟϬ ΜΘ ΘΟ ΟΡΡΟ ϽΡΙϩΟΟΟΡΜϩϬ ΛϩΘ ϬΜΙΟ ϕΜΙΡ ϧ ϕΛΘ ϕΛΘ ΡΟϯ ϗ ΘϯΛΧϯΛΜϽΛΙ ΛΙ ϽϵϯϩΟΛΡΜϩϬ: ΡΟϯ ΘΘΡΟΙΘ, Ͻϵ ϽϪϯ ΩΡϽΛΙ ΟΘϠϯ ΧϩϽ, ΘΡΙΛϯ ΙΙΘΘΗΙ ΙϯΘΟ ΟΡΡΟ ϽΡΙϩΟΟΟΡΜϩϬ ΛϩΘ άΛΙΟ.

2. ΘΙΜϩ ΘΘΡΟΙΘ, ϧ ϖϯϬϬϗ ΧϩϽ Λ Θϯ ϩϪϩ ϯϩ Θ άϯΘϩ ΜΘ ΘΟ ΟΡΡΟ ΡϩΘΘΙΟΡ ϳϵ ΜΡϯ ΛΟΟϯ ΘΙΥΛΧϯΛΜϽ; ϧ ϖϯϬϬϗ ΧϩϽ Λ ϯϵ ϩϪϩ ΙϯΡΙϽΘ ΡΙ ϩϩ ϩϪϩ ΡΘΙΙΘ; ΛΕ, ϧ ϖϯϬϬϗ ΧϩϽ Λ ϕΛΘ ϩϪϩ ΘϽϩ ΛΟΟϯ ΡΘΙΙΘ ΡΙϽϪϩ ϯϯΟΛΘ, ΛϩΘ ϧ ϬΘ ϩϪϩ ΙϯΜϵ ΜΘ ϳ ΜΡϯΙΘ; ΛΕ, ϧ ϖϯϬϬϗ ΧϩϽ Λ ΟΛΘ ΘΜ ϩϪϩ ΜΡϯΟΡϯ ΔΘΡΙϵ, ΘΙΜϩ ΧϩϽ Λ ΘΜ ΜΡϯΟΡϯ ϧ ΟϯΙΟ ϩϩ ΛϩΘ ΩΜΘ, ϩϪϩ ΧϩϽ Λ ϽϿΟ ΡΟϯΜΡϯΘ ΡΟϯ ϧ ϯΘϽϯΟΡϩϬ ΜΘ ΛΟΟϯ ϬϯϵϬ, ϕΛΙ ΜΘ ϕΙΟ ϯϯΟΛΘ. ΡΟϯ ΘΘΡΟΙΘ, ϧ ΜΕ ΡϩϪΟ ΛΟ, ϪΕϯ Β ϽϪϩϯ ΙϯΙΟ ΤΟ ΟΡΡΟ; ϩϪΘ ΘΘ-ϩΟΟΙΘ, ΧΕϯ ϯϵ ΜΡϩ ΙϯΙΟ ϕΙΟ ϯϯΟΛΘ ΧϩϽ ϯϵ ΜΘ ΟΟΟ ϯΟΙΟΟΙΡϩϬ ΧϩϽ ΧΕ ΟΙ; ΡΟϯ ΘΘΡΟΙΘ, ϧ ΤΘΘΘΟΟΡϩϬ ΧϩϽ ΧΕ ΤΟ ΟΡΡΟ. Ε ΘΡΟΙΘ, ϧ ΜΕ ΡϩϪΟ ΛΟ, ϪΕϯ ϧ ΟΟΕΘ. ϬΕ ϽΕ ΤΟ ΧΕϯ Ι ΙϯΙΟ ϕΙΟ ϩϪϩ ΜΟ; ΘΡΟ ΧΕϯ ΟΡΟ ϩϪϩ ϧ ΟΟΕΘ ΜΘ ΟΟΟ ΟΙ Ι ΙϯΙΟ ϕΙΟ ϯϯΟΛΘ ΤΟ ϕΙΟ ΜΡϯΘ. Ε ΘΡΟΙΘ, ϧ ΘΙΙΘΟ ϕΛΙ ΡϩϪ ΟΡΟ ΡϩΘ ΜΡϩ ΟΡΟ ΡϩΘ ΜΡϩ ΟΡΟ ΡϩΘ ΜΡϩ

and the Lord, and the Lord's anointed, is witness this day, that ye have not found aught in my hand. And he said, He is witness. 6. And David said unto the people that stood by him, As the Lord liveth, surely the Lord hath smitten his master's anointed, even Saul, and buried him in his own sepulchre, which he digged for himself in the land of his fathers. And David said unto Abishai, Destroy him not; for who can stretch forth his hand against the Lord's anointed, and be guiltless? 7. David said moreover, As the Lord liveth, surely the Lord shall smite him; or his day shall come to die; or he shall descend into battle, and perish. 8. The Lord forbid that I should stretch forth mine hand against the Lord's anointed: but, I pray thee, take thou now the spear that is at his head, and the cruse of water, and let us go. 9. So David took the spear and the cruse of water from Saul's head; and they gat them away, and no man saw it, nor knew it, neither awaked: for they were all asleep; because a deep sleep from the Lord was fallen upon them. 10. Then David went over to the other side, and stood on the top of the hill afar off; a great space being between them: 11. And David answered and said to Abner, Answerest thou not, Abner? Then Abner answered and said, Who art thou that criest to the king? 12. David said to Abner, Art not thou a valiant man? and who is like to thee in Israel? wherefore then hast thou not kept thy master the king? for there came one of the people in to destroy the king thy master. 13. This thing is not good that thou hast done. As the Lord liveth, ye are worthy to die, because ye have not kept your master, the Lord's anointed. And now see where the king's spear is, and the cruse of water that was at his head. 14. And Saul knew David's voice, and said, Is this thy voice, my son David? And David said, It is my voice, my lord, O king. 15. And he said, Wherefore doth my lord pursue after his servant? for what have I done? or what evil is in mine hand? 16. Now therefore, I pray thee, hear the words of thy servant. If the Lord have stirred thee up against me, let him accept an offering: but if they be the children of men, cursed be they before the Lord; for they have driven me out this day from abiding in the inheritance of the Lord, saying, Go, serve other gods. 17. Now therefore let not my blood fall to the earth before the face of the Lord: for the king of Israel is come out to seek a flea, as when one doth hunt a partridge in the mountains. 18. And he said, Why doth my lord thus pursue after his servant? for what have I done? or what evil is in my hand? 19. Now therefore, I pray thee, let my lord the king hear the words of his servant. If the Lord have stirred thee up against me, let him smell a sweet savour: but if they be the children of men, cursed be they before the Lord; for they have driven me out this day from cleaving unto the inheritance of the Lord, saying, Go, serve other gods. 20. Now therefore, let not my blood fall to the earth before the face of the Lord: for the king of Israel is come out to seek my life, as when one doth hunt a partridge in the mountains. 21. Then said he, I have sinned: return, my son David: for I will no more do thee harm, because my life was precious in thine eyes this day: behold, I have played the fool, and have erred exceedingly. 22. And David answered and said, Behold the king's spear! and let one of the young men come over and fetch it. 23. The Lord reward every man his righteousness and his faithfulness: for the Lord delivered thee into my hand to day, but I would not stretch forth mine hand against the Lord's anointed. 24. And, behold, as thy life was much set by this day in mine eyes, so let my life be much set by in the eyes of the Lord, and let him deliver me out of all tribulation. 25. Then Saul said to David, Blessed be thou, my son David: thou shalt both do great things, and also shalt still prevail. So David went on his way, and Saul returned to his place.

4. And David said in his heart, I shall now perish one day by the hand of Saul: there is nothing better for me than that I should speedily escape into the land of the Philistines, and Saul shall despair of seeking me any more in any coast of Israel: so shall I escape out of his hand. 2. And David arose, and he passed over with the six hundred men that were with him unto Achish, the son of Maoch, king of Gath. 3. And David dwelt with Achish at Gath, he and his men, every man with his household, even David with his two wives, Ahinoam the Jezreelitess, and Abigail the Carmelitess, Nabal's wife. 4. And it was told Saul that David was fled to Gath: he sought no more again for him. 5. And David said unto Achish, If I have now found grace in thine eyes, let them give me a place in some town in the country, that I may dwell there: for why should thy servant dwell in the royal city with thee? 6. Then Achish gave him that day Ziklag: wherefore Ziklag pertaineth unto the kings of Judah unto this day. 7. And the time which David dwelt in the country of the Philistines was a full year and four months. 8. And David and his men went up, and invaded the Geshurites, and the Gezrites, and the Amalekites: for those nations were of old the inhabitants of the land, as thou goest to Shur, even unto the land of Egypt. 9. And David smote the land, and left neither man nor woman alive, and took away the sheep, and the oxen, and the asses, and the camels, and the apparel, and returned, and came to Achish. 10. And Achish said, Where have ye made a road to day? And David said, Against the south of Judah, and against the south of the Jerahmeelites, and against the south of the Kenites. 11. And David saved neither man nor woman alive, to bring tidings to Gath, saying, Lest they should tell on us, saying, So did David, and so will be his manner all the while he dwelleth in the country of the Philistines. 12. And Achish believed David, saying, He hath made his people Israel utterly to abhor him; therefore he shall be my servant for ever.

5. Now it came to pass in those days, that the Philistines gathered their armies together for warfare, to fight with Israel. And Achish said unto David, Know thou assuredly, that thou shalt go out with me to battle, thou and thy men. 2. And David said to Achish, Surely thou shalt know what thy servant can do. And Achish said to David, Therefore will I make thee keeper of mine head all the days. 3. Now Samuel was dead, and all Israel had lamented him, and buried him in Ramah, even in his own city. And Saul had put away those that had familiar spirits, and the wizards, out of the land. 4. And the Philistines gathered themselves together, and came and pitched in Shunem: and Saul gathered all Israel together, and they pitched in Gilboa. 5. And when Saul saw the host of the Philistines, he was afraid, and his heart greatly trembled. 6. And when Saul inquired of the Lord, the Lord answered him not, neither by dreams, nor by Urim, nor by prophets. 7. Then said Saul unto his servants, Seek me a woman that hath a familiar spirit, that I may go to her, and inquire of her. And his servants said to him, Behold, there is a woman that hath a familiar spirit at En-dor. 8. And Saul disguised himself, and put on other raiment, and he went, and two men with him, and they came to the woman by night: and he said, I pray thee, divine unto me by the familiar spirit, and bring me up him, whom I shall name unto thee. 9. And the woman said unto him, Behold, thou knowest what Saul hath done, how he hath cut off those that have familiar spirits, and the wizards, out of the land: wherefore then layest thou a snare for my life, to cause me to die? 10. And Saul sware to her by the Lord, saying, As the Lord liveth, there shall no punishment happen to thee for this thing. 11. Then said the woman, Whom shall I bring up unto thee? And he said, Bring me up Samuel. 12. And when the woman saw Samuel, she cried with a loud voice: and the woman spake to Saul, saying, Why hast thou deceived me? for thou art Saul. 13. And the king said unto her, Be not afraid: for what sawest thou? And the woman said unto Saul, I saw gods ascending out of the earth. 14. And he said unto her, What form is he of? And she said, An old man cometh up; and he is covered with a mantle. And Saul perceived that it was Samuel, and he stooped with his face to the ground, and bowed himself. 15. And Samuel said to Saul, Why hast thou disquieted me, to bring me up? And Saul answered, I am sore distressed; for the Philistines make war against me, and God is departed from me, and answereth me no more, neither by prophets, nor by dreams: therefore I have called unto thee, that thou mayest make known unto me what I shall do. 16. Then said Samuel, Wherefore then doest thou ask of me, seeing the Lord is departed from thee, and is become thine enemy? 17. And the Lord hath done to him, as he spake by me: for the Lord hath rent the kingdom out of thine hand, and given it to thy neighbour, even to David: 18. Because thou obeyedst not the voice of the Lord, nor executedst his fierce wrath upon Amalek, therefore hath the Lord done this thing unto thee this day. 19. Moreover the Lord will also deliver Israel with thee into the hand of the Philistines: and to morrow shalt thou and thy sons be with me: the Lord also shall deliver the host of Israel into the hand of the Philistines. 20. Then Saul fell straightway all along on the earth, and was sore afraid, because of the words of Samuel: and there was no strength in him; for he had eaten no bread all the day, nor all the night. 21. And the woman came unto Saul, and saw that he was sore troubled, and said unto him, Behold, thine handmaid hath obeyed thy voice, and I have put my life in my hand, and have hearkened unto thy words which thou spakest unto me. 22. Now therefore, I pray thee, hearken thou also unto the voice of thine handmaid, and let me set a morsel of bread before thee; and eat, that thou may have strength, when thou goest on thy way. 23. But he refused, and said, I will not eat. But his servants, together with the woman, compelled him; and he hearkened unto their voice. So he arose from the earth, and sat upon the bed. 24. And the woman had a fat calf in the house; and she hasted, and killed it, and took flour, and kneaded it, and did bake unleavened bread thereof: 25. And she brought it before Saul, and before his servants; and they did eat. Then they arose, and went away that night.

פרק VI.

1. ויאמר יי אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם, וביד חזקה יגרשם מארצו. וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יי. וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, ושמי יי לא נודעתי להם. וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען, את ארץ מגוריהם אשר גרו בה. וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אותם, ואזכר את בריתי. לכן אמר אל בני ישראל אני יי והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבדתם. וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים. ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני יי אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים.

2. ויאמר יי אל משה בא דבר אל פרעה מלך מצרים ושלח את בני ישראל מארצו. וידבר משה לפני יי לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמענו פרעה והוא ערל שפתים. ויצו יי אל משה ואל אהרן וישלחם אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים: ואלה ראשי בית אבותם בני ראובן בכור ישראל חנוך ופלוא חצרון וכרמי אלה משפחות ראובן: ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצוחר ושאול בן הכנענית אלה משפחות שמעון: ואלה שמות בני לוי לתולדותם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי מאה שלשים ושבע שנים. בני גרשון לבני ושמעי למשפחותם: ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת מאה שלשים ושלש שנים. ובני עמרם אהרן ומשה ומרים אחותם ובני אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר: ויקח לו יוכבד דדתו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם מאה שלשים ושבע שנים. ובני יצהר קרח ונפג וזכרי: ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי: ויקח לו אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת איתמר: ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחות הקרחי: ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלוי למשפחותם: הוא אהרן ומשה אשר אמר יי להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבותם: הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה ואהרן: ויהי ביום דבר יי אל משה בארץ מצרים: וידבר יי אל משה לאמר אני יי דבר אל פרעה מלך מצרים את כל אשר אני מדבר אליך ותאמר לפני משה הן ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה: ויאמר יי אל משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך: אתה תדבר את כל אשר אצוך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה ושלח את בני ישראל מארצו: ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אתותי ואת מופתי בארץ מצרים: ולא ישמע אליכם פרעה ונתתי את ידי במצרים ויצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדולים: וידעו מצרים כי אני יי בנטותי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם: ויעש משה ואהרן כאשר צוה יי אתם כן עשו: ומשה בן שמנים שנה ואהרן בן שלש ושמנים שנה בדברם אל פרעה:

5. ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו: ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יי: ויעש משה ואהרן כאשר צוה יי כן עשו: ומשה בן שמנים שנה

ΘΘΗ ΜΙΥ ΘΔΜΟ, ΘΘΨΟΙΘ ΛΗ ΕΗΥΔΙ ΜΘ Υ ΝΟΨΘ ΛΤΘΨΘ ΡΗΩΟ ΨΟΘ, ΘΕΙΗ, ΕΙΔΜΘΔΘ ΘΨΟ ΥΘ ΛΙΛΟΔ; ΥΕΨΡΟΨ ΙΨΡΟ ΡΤ ΥΔ ΨΔΘ ΛΗΘ ΨΘΥΔΜΨΘ, ΡΟΨ ΥΘ ΨΔΘΟ ΘΨΕΟ ΩΟΘ ΤΩ ΨΘΥΔΜΨΘ: ΡΟΨ ΥΘ ΨΔΘΟ ΘΨΗ ΡΕLΡΟΙ ΗΗ ΩΘΤΗΗΗ Υ ΩΡΟΔΗΘΟΔΗΟΗΘ ΜΘ ΩΔΘ ΡΨΔΟ Υ ΟΔΥ ΨΔΗΡ ΥΘ ΨΘΘΟΕΘ ΥΔ ΡΡΨΘΟ ΟΔΥΘΔΡΟ ΡΨΔΟ ΨΟ. ΘΔΨΡΟΙΘ, ℏ ΔΟ ΨΘ ΥΔΟ ΘΩΟΗΘΔΨΘ ΗΟ ΡΗΩΟ ΥΦ; ΛΗΘ ΘΘ-ΨΡΟΙΘ, ℏ ΔΟ ΘΔΗΟ ΤΩ ΩΡΟΔΗΘ Υ ΥΔΟ ΥΘ ΨΘΟΡΨΗ ΤΩ Υ ΘΔΟΗ ΜΘ ΛΟΡΗΔΨΘ, ΛΗΘ ΤΔΨΟ ΛΟΔΗ ΡΗΩΟ Υ ΤΔΟΗ ΜΘ Υ ΘΔΟΗ; ΥΕ, ΤΔΨΟ ΡΗΩΟ ΨΔΟ. ΨΕ, ΘΕ ΡΗΩΟ ΥΔΟ, ΛΟΘΔΔΤΟ ΥΕ ΨΘΟΔΗΟΗ, Υ ΝΟΨΘ ΩΔΘ ΜΙΗ ΘΘΕΟΤΨΔΙ Υ ΔΥΘΔΡΟΟΤΘ, ΛΗΘ ΩΡΟΔΗΘΟΔΗΟΗΘ ΨΩΟΡ ΨΘ ΨΔ ΤΔΟΤΗ, (ΡΟΨ ΨΡΕΘ ΘΔΤ Υ ΝΟΨΘ,) ΨΩΟΡ ΗΟ ΩΔΗΟΗΔΨΘ ΤΩ Υ ΘΔΤΔΛΨΟΤΘ, ΛΗΘ ΩΡΟΔΗΘΟΔΗΟΗΘ ΨΩΟΡ ΨΟ ΨΔΘΟ ΩΨΕΟΗ ΡΗΩΟ ΨΗΘ ΤΔΟΤΗ.

6. ΛΘ ΗΗ ΩΕΟ ΤΩ ΤΔΘΘ ΥΔΗ ΕΡΤΔΨ ΛΙΛΟΔ ΨΘΘΘΕΘ ΨΗΘ ΟΔΥΘΔΡΟ ΡΨΔΟ Υ ΕΗΥΔΙ ΜΘ Υ ΝΟΨΘ, ΨΘ ΨΘΛΤΡΨΗ ΘΤΔΘΘΗΟΗ ΤΩ Υ ΙΔΗΘ ΜΘ ΛΟΡΗΔΨΘ. ΛΗΘ ΨΘ ΔΗΤΔΨΗΘ Υ ΘΨΗΟ ΘΔΥ ΔΗΤΔΨΗΘ Υ ΘΨΗΟ ΨΘ ΩΔΘ ΛΗΤΡΨΗ ΜΘ, ΑΕ, ΘΔ Υ ΜΘ ΨΔΗΡ ΗΘ ΗΗ Υ ΤΘΘ Υ ΘΨΗΟ ΜΘ Υ ΛΟΡΗΔΨΘ. ΛΗΘ ΗΘ ΨΘ ΔΗΤΔΨΗΘ Υ ΘΨΗΟ ΨΘ ΩΔΘ ΘΨΟΙΗΛΗ ΤΩ Υ ΙΔΗΘ ΜΘ ΛΟΡΗΔΨΘ, ΛΗΘ ΨΘ ΘΔΘ ΤΩ Θ ΟΔΗ, ΩΗΙΟ Α ΩΗΘ ΤΩ ΛΗ ΨΡΟΘΩΙ ΘΨΡΘΘΡΗΛ ΜΘ ΩΔΘ ΘΨΟΙΗΛΗ ΤΩ ΘΛ? ΛΗΘ Υ ΟΔΗ ΘΔΘ ΡΗΩΟ ΨΗΘ, ℏ ΗΘ Θ ΗΔΡΨΛ, ΛΗΘ ℏ ΗΟ ΧΔΗ ΧΘ ΘΨΗ ΛΗ ΨΟΙΗ ΤΔΨΡΨΗ ΜΘ ΩΔΘ, ΡΟΨ ΧΘ ΘΨΗ Υ ΟΔΗ ΨΟΘ ΛΗ ΕΗΥΔΙ ΘΔΘ ΗΗ Θ ΘΙΘΡΗΛ, ΧΘ ΡΔΙΗ ΤΘΘΘΘ; ΧΕΨΡΟΨ, ΘΟ ΜΙΧ ΘΘ ΗΗΤΘ ΘΔ ΨΘΘΘ, ΛΗΘ ℏ ΜΙΗ ΙΤΘΘΨΗ ΡΗΩΟ Υ ΜΘ ΘΔ ΡΟΘ; ΛΗΘ ℏ ΗΟ ΧΔΗ ΧΘ ΜΙΗΗ Θ Θ ΘΙΔΜΧΨΗ ΡΗΩΟ ΘΘ ΛΗΘ ΘΔ ΨΘΘ. ΛΗΘ ΗΗ ΩΕΟ ΤΩ ΤΔΘΘ ΧΔΗ Υ ΟΔΗ ΤΘΘΘΘΘ ΨΗΘ ΤΗΗΩ ΨΗΘ ΨΘΘ; ΛΗΘ Υ ΟΔΗ ΜΔΘ ΩΟΟΙΘ ΛΟΔΥΤΟΙΔΩ; ΛΗΘ ΨΘ ΘΙΟΗ ΡΟΨΓ ΘΙΨΘ ΛΗΘ ΟΘΗ, ΛΗΘ ΧΔΗ ΘΔΡΟΨ ΛΙΛΟΔ.

7. ΛΗΘ ΗΗ ΩΕΟ ΤΩ ΤΔΘΘ ΧΔΗ ΛΙΛΟΔ ΕΗ ΘΙΨΘ ΛΗΘ ΜΔΘ ΡΗΙΘ; ΛΗΘ ΨΘ ΘΙΔΜΘΗ ΛΟΔΥΤΟΙΔΩ ΛΗΘ ΨΗΘ ΨΘΘ, ΛΗΘ ΨΘ ΩΕΘ ΙΔΗΟΘ ΡΗΩΟ ΩΔΘ. ΛΗΘ ΘΡΤΔΨ ΨΘ ΨΔΘ ΘΗ ΛΗΘ ΜΔΘ ΡΗΙΘ, ΨΘ ΘΔΘ ΡΗΩΟ ΛΟΔΥΤΟΙΔΩ, ℏ ΔΟ ΛΙΛΟΔ, ΛΗΘ ΔΟ Υ ΨΔ ΤΔΨΘΗ ΟΘΔΨ Υ ΟΡΗΤΘ ΜΘ ΩΔΘ ΙΨΘΘΗ Υ ΙΔΗΘ. ΛΗΘ ΘΘΨΡΟΙΘ, ℏ ΨΔΘ ΘΨΗ ΩΟΡΙΘ ΤΩ ΤΔΨΘ Υ ΜΨΗΘ ΜΘ ΩΔΘ ΔΟΡΗΘ ΘΙ ΗΗ Υ ΙΔΗΘ. ΛΗΘ ΘΔΨΡΟΙΘ, ℏ ΨΔΘ ΘΨΗ ΩΟΡΙΘ ΤΩ ΤΔΨΘ Υ ΜΨΗΘ ΜΘ ΩΔΘ ΔΟΡΗΘ ΘΙ ΗΗ ΨΘ ΨΔΘ ΙΔΗΘ, ΛΗΘ ΧΔΗ ΔΨΘΔ ΨΔΗΘ ΤΘΘΘΘΘ ΘΔ, ΘΡΟΙ ΧΔΗ ΩΟΘΙ ΘΔ ΘΙ, ΛΗΘ ℏ ΜΘ ΛΘΘΙ ΤΩ Θ ΔΗΩ ΨΘ ΔΗΩ ΤΩΟΨΤΘΩ ΧΨΘ ΙΔΗΘ ΡΟΨ ΘΘΔΨ. ΕΙΟΙ ΘΔΨΡΟΙΘ, ℏ ΨΔΘ ΘΨΗ ΩΟΡΔΗΟΗΘΡΜ ΧΔΗ ℏ ΡΟΨΘ ΤΨΗΨ ΛΩΔΗ ΛΗΘ ΤΔΨΡΨΘΤΘ ΡΗΩΟ ΧΨΘ ΤΔΨΟ, ΧΕ, ΛΗΘ ΤΩ ΤΔΩΨΨΡΔ ΛΩΔΗΨΤ ΧΔΗ ΩΡΟΔΗΘΟΔΗΟΗΘ ΧΔΗ ΨΗΨΟΩΨΗΨΘ. ΛΗΘ ΗΘ ΛΔΥΨΟΙΔΩ, ΘΘΟΟΘ ΧΘ ΨΔΘΤ ΡΤΘ ΘΕ ΛΗΘ ΤΘΟ ΘΔ ΗΨ, ΧΘ ΘΨΗ ΘΙΔΤΤ; ΡΟΨ ℏ ΜΘ ΗΗ ΨΜΘΩΨΘ, ΡΟΨ ℏ ΨΔΘ ΡΘΤΩΘ ΔΗΨΨ ΘΘΕ. ΛΗΘ ΛΙΛΟΔ ΤΔΨΨΘ ΔΗΨΨ ΘΘΕ ΜΙΧ ΛΔΥΨΟΙΔΩ ΘΘΟΡΟΨ ΡΘ ΘΘΘΔΨΗ ΤΩ ΤΔΨΟ ΡΗΩΟ Υ ΤΔΨΟ.

8. ΛΗΘ ΗΗ ΩΕΟ ΤΩ ΤΔΘΘ ΧΔΗ Υ ΤΔΨΟ ΘΨΘ ΜΔΘΤ ΟΟΨ ΘΨΟΤ ΨΗ ΧΕΨ ΨΨΨΩΜΨΨΨΘ. ΛΗΘ Υ ΜΡΨΘ ΩΕΟ ΤΩ ΛΙΛΟΔ, ΘΕΨΗ, ΩΟ; ΛΗΘ ΟΨΘΟ ΘΕ ΡΗΩΟ ΥΔ ΘΡΨΘΡΗΛ ΛΔΥΨΟΙΔΩ, ΩΟ ΡΟΨΓ ΛΗΘ ΤΔΨΡΘΤΘ ΡΗΩΟ ΧΨΘ ΤΔΨΟ, ΘΕΨΗ, ΨΔΤΛΗΛ Α, ΡΟΨ ΧΡΤ ΘΔΓ Υ ΝΟΨΘ, ΔΩΤΘΔΤΤΩ Α ΨΔΤΛΗΛ, ℏ ΜΙΧ ΟΨΘΗ ΧΨΘ ΤΔΨΟ ΨΗ ΟΔΗ ΛΗΩΔΨΨ; ΧΔ, ΛΗΘ ℏ ΜΙΧ ΛΔΗ ΤΙΡΨΗ ΟΔ ΡΔΨΘ ΛΗΩΔΨΨ ΥΔΕ. ΛΗΘ ΛΙΛΟΔ ΜΔΛΗ ΡΟΨΓ, ΛΗΘ ΟΨΘΟ ΛΔΥΨΟΙΔΩ, ΛΔΡΜ Υ ΤΔΨΟ, ΤΩ ΘΔΔΨΕΨ Υ ΜΡΨΘΩ ΜΘ ΩΔΘ ΡΗΩΟ ΧΨΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΜΡΨ ΡΨΨΘ ΜΨΧ Υ ΨΟΙΨ ΩΟΘΨ; ΧΔ, ΛΗΘ ΧΕ ΜΡΨ ΡΨΨΘ ΧΨΘ ΧΕ ΧΔΗ ΡΗΩΟ ΧΨΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΨΔΘ ΡΨΨΘ ΘΨΕΗ ΡΗΩΟ ΗΗ Θ ΩΡΗΡΔΗΘΗ ΗΗ ΘΡΗΛΘΡΗΛ; ΗΔΘΔΨΕΨΔΟΜΘ ΧΕ ΘΨΘ ΗΔΗ ΩΟΘΨΨ-ΘΨΕ ΧΕΨ ΤΔΘΨ ΡΗΩΟ ΧΕ ΜΡΨ ΘΘΗΘ ΗΗ ΘΙΛΗΘΘ ΛΗΘ ΩΘΘΤ ΨΗΩΟ ΤΔΨΘΗ. ΛΔ, ΧΨΕ ΜΡΨ ΩΡΗΛ ΘΡΗΛ ΧΕΨ Υ ΝΟΨΘ ΟΔΗ ΡΟ ΡΟΨΓ ΨΗΘ ΤΔΨ ΗΗ ΧΕΨ.

9. והוא יוכל לסבב על שלש עבדו את שהיו פחות והוא שמעתיו על הגיעה והוא על הגיעה ירמיה ע שלשה, ושמעתיו על ע שהיתה והוא שלא פחות ושבע ערים.

פרקא VII.

א שמעתי שר לוקא, והוא מושכו ע שמעתי שר אכילהושע פחות שהיו שמע מצוינות ירמיה ע שלשה פו שהיו יש ע ירמיה שר לוקא. והוא מושכו עד שבע ושבע יהוה שלשה, והוא מצוינות גם ע ביתיהושפט שלש שר לוקא, ושמעתיו על ע שהיתה שר לוקא.

1. והוא ושמע, ל לוקא, ועזיה שיה מרכיהודה שר שנה עבד ל בעה יצוה אכילהושע והוא פו פחות והוא שלשה ושמע ירמיה עיש שלשה, פו ע שלה פו שהיו יש ע עיש שר לוקא-ערב, וו שבע יו שלש יר ל שבעה יו שלשה ירמיה עבד, עבו שבעה יו מרכיהודה שיש בי, שבוא, לא פיו עיש ? שרשלם א ירה עה בעה ושבעה ע ועשכיהוה שר שהיו בעה, מושכו פל בעה שלשה ירשה ? אף עד ירמיהושפט יהא ע שמעתיו פחות שלש עד ע שמעתיו פחות שלש עבדו בעה שלשה שלשה, פל בעה שלשה ירמיה שר שלשה ושמע ירמיה שר שלשה ושמע ירמיה שר שלשה ושמע

3. And he said unto him, Thou shalt not only with thine eyes behold, and see the reward of the wicked. For because thou hast made the Lord thy refuge, even the most High, thy habitation; there shall no evil befall thee, neither shall any plague come nigh thy dwelling. For he shall give his angels charge over thee, to keep thee in all thy ways. They shall bear thee up in their hands, lest thou dash thy foot against a stone. Thou shalt tread upon the lion and adder: the young lion and the dragon shalt thou trample under feet. Because he hath set his love upon me, therefore will I deliver him: I will set him on high, because he hath known my name. He shall call upon me, and I will hear him: I will be with him in trouble; I will deliver him, and honour him. With long life will I satisfy him, and shew him my salvation. And he said unto him, Thou shalt not only with thine eyes behold, and see the reward of the wicked. For because thou hast made the Lord thy refuge, even the most High, thy habitation; there shall no evil befall thee, neither shall any plague come nigh thy dwelling. For he shall give his angels charge over thee, to keep thee in all thy ways. They shall bear thee up in their hands, lest thou dash thy foot against a stone. Thou shalt tread upon the lion and adder: the young lion and the dragon shalt thou trample under feet. Because he hath set his love upon me, therefore will I deliver him: I will set him on high, because he hath known my name. He shall call upon me, and I will hear him: I will be with him in trouble; I will deliver him, and honour him. With long life will I satisfy him, and shew him my salvation. And he said unto him, Thou shalt not only with thine eyes behold, and see the reward of the wicked. For because thou hast made the Lord thy refuge, even the most High, thy habitation; there shall no evil befall thee, neither shall any plague come nigh thy dwelling. For he shall give his angels charge over thee, to keep thee in all thy ways. They shall bear thee up in their hands, lest thou dash thy foot against a stone. Thou shalt tread upon the lion and adder: the young lion and the dragon shalt thou trample under feet. Because he hath set his love upon me, therefore will I deliver him: I will set him on high, because he hath known my name. He shall call upon me, and I will hear him: I will be with him in trouble; I will deliver him, and honour him. With long life will I satisfy him, and shew him my salvation.

ⲛⲁϩ ⲛⲓ ϥⲛⲁϩⲧ; ⲁⲩⲱ ϩⲛⲁⲓ ⲟⲩⲙⲁⲩ ⲉⲃⲏⲗ ϥⲛⲁϩⲧ ϧⲉⲛ ⲥⲟⲙⲁ ⲙⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲇⲛⲓ ⲟⲩⲥⲟ ⲙⲁ ϥⲛⲉ ⲫⲓⲟⲩⲱⲓ; ⲁⲩⲱ ϥⲛⲉ ⲫⲓⲟⲩⲱⲓ ⲇⲛⲓ ⲉ ϧ ⲫⲓⲟⲩⲱⲓ ⲙⲉ ϧ Ⲟⲩⲱⲓ Ⲉⲑⲟⲙⲁϩ ⲙⲉ ϧ Ⲣⲉϧⲁϯ, ϩⲁⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲓⲉ, ⲛⲑⲱⲙⲁϩ, ⲁⲩⲱ ⲧⲁⲑⲟⲗ, ϩⲁⲓ ⲙⲉ ⲧⲉⲉⲇⲁϩⲉ, ϩⲙⲁⲉⲓ, ⲁⲩⲱ ⲗⲙⲛ ⲥⲙⲣⲁⲧⲓⲟⲛ, ⲫⲱⲓⲱ ⲧⲟ ⲣⲁϩ ϧ ⲫⲓⲟⲩⲱ ⲙⲉ ϥⲛⲉ ⲧⲁⲗⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲧⲟ ⲁⲩⲥⲱⲧ ⲁⲉⲁ ⲧⲓⲉⲓⲉ. ⲁⲩⲱ ⲉⲃⲏⲧⲟⲩⲉ ⲡⲁ ⲟⲙⲟⲩⲗ ⲧⲟ ⲧⲁⲑⲃⲁ ⲟⲩⲟ ⲣⲱ ⲙⲁⲓ ⲙ ⲡⲟⲩⲉ ⲙ ⲃⲓⲗⲁⲣⲭⲟⲥ ⲙⲛⲟⲩ ⲧⲁⲗⲁⲓⲛⲓⲙⲁⲥ, ⲗⲁⲓ ⲣⲉⲗ ⲙⲛ ϥⲛⲉ ⲛⲉⲉⲩ; ⲛⲉⲧⲣⲟϥ ⲧⲓⲁⲗⲉⲓⲉ ⲁ ⲛⲉ ⲙⲉ ⲙ ⲛⲟⲩⲉ ⲣⲟϥ ⲛ ⲟⲩⲁ ⲓⲛ ⲛⲓ ϥⲛⲁϩⲧ ⲛⲁⲓ ⲟⲛ ⲟⲩⲛ ⲇⲛⲓ ⲧⲁⲓ ⲉ ⲧⲁⲑⲱⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲛⲉⲉⲩ ⲙⲛⲧⲁⲟⲩⲟ, ⲛⲁⲱⲟⲩⲉⲙⲁⲓ ⲧⲟ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ: ⲓⲣ ⲛⲉ ϥⲛⲉ ⲫⲓⲟⲩⲱ ⲁⲛⲟⲩ, ⲛⲉ ⲇⲛⲓ ⲧⲁⲓ ⲛ ⲫⲁⲟⲩⲟⲩⲉⲙⲁⲓ ⲙⲉ ⲛⲉⲉⲩ ⲥⲟⲟⲩⲛ, ⲛⲁⲱⲟⲩⲉⲙⲁⲓ ⲧⲟ ⲛ ⲧⲁⲓ ⲛⲁϩ ⲫⲁⲗⲗⲁⲩⲟⲩⲉⲙⲁⲓ ⲙⲉ ⲛ ⲫⲁⲩⲟⲩ. ⲛⲁⲉ ⲉⲃⲏⲣⲟⲩⲉ, ⲛⲉⲧⲃ ⲧⲟ ⲛ ⲫⲱⲛⲉ ⲙⲉ ⲛ ⲉⲛⲩⲙⲓ, ⲱⲧⲣⲁⲓⲛⲓ ⲙⲁⲩⲱ ⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲟⲩⲁ ⲉⲃⲏⲙⲟⲩⲣⲉ ⲃⲓⲧⲁⲣⲉⲧⲁⲓ, ⲣⲟϥ ⲁ ⲉϯ ⲟⲩ ⲃⲓⲧⲁⲣⲉⲧⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲁ ϥⲛⲉ ⲟⲩ ⲧⲱⲟ ⲉ ⲉⲃⲏⲙⲟⲩⲣⲉ, ⲁⲩⲱ ⲁ ϥⲛⲉ ⲟⲩ ⲧⲱⲟ ⲃⲓⲧⲁⲓⲛⲓ ⲣⲟϥ. ⲙⲡⲧⲣⲉ ⲙⲁⲧⲱⲟⲩ ⲫⲱⲙⲉ ⲉⲧ ⲟⲩⲟ ⲣⲟϥ ⲧⲁⲗⲁⲓⲛⲓⲙⲁⲥ, ⲉⲟⲩⲛ ⲛⲁⲩ ⲁⲛⲟⲧ ⲫⲉⲫⲛⲓⲃ ϥⲛⲉ ⲫⲓⲛⲓ ⲟⲩⲟⲟⲩⲛ ⲫⲉⲫⲛⲓⲃ ⲛⲟⲩⲁⲛⲟⲩ ⲛ ⲙⲁⲧⲃ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲁⲩⲱ ⲉⲟⲩⲛ ⲛⲁⲩ ⲁ ⲉⲧ ⲉ ⲗⲱⲟⲩ ⲁⲩⲱ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲁⲩⲱ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ.

4. ⲛⲁⲉ ⲛⲓ ⲟⲉⲓ ⲧⲟ ⲧⲁⲉⲉ ⲛⲁⲩ ⲫⲱⲗⲛ ϧ, ⲛⲁⲓⲟⲩ, ϥⲛⲉ ⲉⲗⲟⲟⲩⲛ ⲛⲁⲉ ⲙⲁⲧⲃⲉ, ⲉⲃⲏⲣⲟⲩⲉ, ⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ ⲙⲁⲧ ⲧⲟⲗ ⲙⲁⲩ ⲉⲃ, ⲉⲃⲟⲟⲩⲉ ϧ ⲉⲧⲣⲉ ⲙⲛⲧⲟ ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲙⲁⲧ ⲉ ⲫⲉⲃⲏ ⲫⲉⲫⲛⲓⲃ ⲛⲁϩ ⲉ ⲉⲗⲏⲣⲱⲙⲁ ⲧⲁⲗⲁⲓ; ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲉⲟ ⲉⲃⲟⲟⲩⲉ ϧ ⲉⲧⲣⲉ ⲙⲛⲧⲟ ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲙⲁⲧ ⲉ ⲗⲱⲟⲩ ⲛⲁϩ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ, ⲛⲉ ⲙⲁⲧ ⲁⲛⲟⲩⲱⲓ ⲙⲁⲩ ⲉⲃ, ⲁⲩⲱ ⲉⲟⲩⲛ ⲧⲱⲟ ⲉⲓ ⲛⲉⲧⲉ ϥⲛⲁϩⲧ ⲙⲁⲗⲁ ⲉⲃ, ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲉⲃⲏ ⲟⲩⲉⲟⲩⲉ ⲉⲃⲏⲙⲟⲩⲣⲉ ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲙⲁⲧ ⲉ ⲗⲱⲟⲩ ⲛⲁϩ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ, ⲛⲉ ⲙⲁⲧ ⲁⲛⲟⲩⲱⲓ ⲙⲁⲩ ⲉⲃ, ⲁⲩⲱ ⲉⲟⲩⲛ ⲧⲱⲟ ⲉⲓ ⲛⲉⲧⲉ ϥⲛⲁϩⲧ ⲙⲁⲗⲁ ⲉⲃ, ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲉⲃⲏ ⲟⲩⲉⲟⲩⲉ ⲉⲃⲏⲙⲟⲩⲣⲉ ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲙⲁⲧ ⲉ ⲗⲱⲟⲩ ⲛⲁϩ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ; ⲙⲡⲧⲣⲉ ⲙⲁⲧⲱⲟⲩ ⲫⲱⲙⲉ ⲉⲧ ⲟⲩⲟ ⲣⲟϥ ⲧⲁⲗⲁⲓⲛⲓⲙⲁⲥ, ⲉⲟⲩⲛ ⲛⲁⲩ ⲁⲛⲟⲧ ⲫⲉⲫⲛⲓⲃ ϥⲛⲉ ⲫⲓⲛⲓ ⲟⲩⲟⲟⲩⲛ ⲫⲉⲫⲛⲓⲃ ⲛⲟⲩⲁⲛⲟⲩ ⲛ ⲙⲁⲧⲃ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲁⲩⲱ ⲉⲟⲩⲛ ⲛⲁⲩ ⲁ ⲉⲧ ⲉ ⲗⲱⲟⲩ ⲁⲩⲱ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲁⲩⲱ ⲉ ⲣⲟⲩⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ.

5. ⲁⲩⲱ ⲛⲓ ⲟⲉⲓ ⲧⲟ ⲧⲁⲉⲉ ⲛⲁⲩ ⲁⲥⲁⲣⲉⲧⲟⲗⲟ ⲙⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱ ⲉⲣⲁⲩⲉ ⲣⲟⲩⲛ, ⲁⲩⲱ ⲉⲃⲏⲟⲩⲱ ⲧⲟ ⲧⲁⲉⲉ ⲙⲁⲩⲱ ⲛⲁⲩ ⲟⲩⲉⲟ. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲛ ⲙⲁⲧⲃⲉ ⲙⲉ ⲁⲥⲁⲣⲉⲧⲟⲗⲟ ⲉⲧ ⲛⲁⲓ ⲟⲩ ⲧⲁⲩⲛ, ϩⲙⲙⲟⲓⲧⲉ-ⲗⲁⲏ ⲉ ⲧⲁⲫⲏ ⲙⲉ ϥⲛⲉ ⲙⲁⲧⲃⲉ ⲉⲧ ⲧⲁⲩⲛ ⲛⲁ ⲛⲁⲓⲃ ⲉⲣⲟϥ.

CAPUT VIII.

1. ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲉ ⲉⲧ ⲛ ⲙⲁⲧⲃⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲁⲥⲁⲣⲉⲧⲟⲗⲟ ⲧⲁⲉⲉⲣⲁ ⲙⲁⲩⲱ ⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓ ⲫⲟ ⲙⲁⲧ ⲛⲁ ⲛ ⲗⲁⲩⲃ ⲙⲉ ⲁⲥⲁⲣⲁⲫⲉ, ⲛⲉⲁⲩ: ϩ ⲁⲥ ⲁⲥⲁⲣⲉⲧⲟⲗⲟ; ϩ ⲁⲥ ⲛ ⲛⲁⲛ ⲙⲉ Ⲱⲧⲃⲟⲟⲩⲉ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲛ ⲛⲁⲛ ⲙⲉ ⲧⲟⲡⲟⲥ ⲛⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲉ ⲃⲉⲛⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲛ ⲙⲉ ⲁⲥⲁⲣⲁⲫⲉ; ⲁⲩⲱ ⲛⲓ ⲙⲁⲱ ⲛⲁⲩ ⲛⲉⲉⲩ ⲁⲥⲁⲣⲁⲫⲉ ⲫⲟ ⲛⲁ-ⲙⲁⲧⲗⲉⲧⲁⲙⲁⲥ ⲛ ⲫⲁⲩⲟⲩⲉ ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲁⲱ ⲙⲛⲁⲛ ⲛ ⲙⲟⲟⲩ ⲙⲉ ⲛ ⲉⲁⲥⲧⲉ, ⲫⲱⲙⲉ ⲙⲁⲱ ⲧⲁⲩⲛ ⲉⲃⲏ ⲛ ⲡⲁⲙⲟⲩⲛⲓ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲥⲁⲣⲁⲫⲉ ⲙⲁⲱ ⲉ ⲃⲉⲛⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲛ ⲙⲉ ⲛⲁⲃⲁⲗ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲛ ⲛⲁⲛ ⲙⲉ ⲗⲁⲩⲃ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲫⲟ ⲫⲉⲛ ⲉⲃⲏ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲛⲁⲩⲁ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲟⲩⲇⲁⲓⲟⲥ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲉ ⲃⲉⲛⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲛ ⲙⲉ ⲫⲁⲗⲓⲗⲁⲓⲁ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲛ ⲛⲁⲛ ⲙⲉ ⲥⲩⲣⲟⲫⲓⲛⲓⲕⲓⲥⲥⲁ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲉ ⲃⲉⲛⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲛ ⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛⲓⲕⲓⲁ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲛ ⲛⲁⲛ ⲙⲉ ⲥⲩⲣⲟⲙⲁⲥⲓⲁ, ⲫⲟ ⲙⲁⲱ ⲛⲟⲩⲉ ⲧⲱⲟⲩ ⲙⲁⲱ ⲫⲁⲣⲓⲥⲁⲓⲟⲥ ⲙⲛ ⲛⲓⲕⲟⲇⲏⲙⲟⲥ ⲙⲉ ⲫⲁⲣⲓⲥⲁⲓⲟⲥ. ⲁⲩⲱ ⲉⲃⲏⲣⲟⲩⲉ, ϧ ⲛⲓ ⲟⲩⲟⲉⲓⲟⲥ ⲉ ⲫⲁⲛ ⲙⲉ ⲛⲟ ⲉⲃⲟⲗ ⲧⲁⲗⲁⲓⲛⲓⲙⲁⲥ ⲛⲁⲓⲟⲩⲇⲁⲓⲟⲥ ⲁⲩⲙⲁ ⲟⲩ ⲃⲟⲗ ⲫⲟ ⲛⲟ ⲉⲃ; ⲁⲉ, ⲁⲩⲱ ⲉⲃⲏ-ⲣⲟⲩⲉ, ϧ ⲣⲁⲉ ⲫⲁⲛ ⲟⲩⲛⲁⲧⲁⲙⲉⲧⲣⲉ ⲁⲩⲱ ⲣⲁⲉⲓⲟⲛ ⲟⲩ ⲃⲟⲗ ⲫⲟ ⲛⲟ ⲉⲃ ⲉ ⲫⲁⲛ ⲙⲉ ⲛⲟ ⲉⲧⲃⲉ ⲧⲁⲗⲁⲓⲛⲓⲙⲁⲥ ⲛⲁⲓⲟⲩⲇⲁⲓⲟⲥ ⲁⲩⲙⲁ ⲟⲩ ⲃⲟⲗ ⲫⲟ ⲛⲟ ⲉⲃ; ⲁⲉ, ⲁⲩⲱ ⲉⲃⲏ

ourselves with the lion, for he is a wild beast; and we have no
weapons with which to fight him. Then the lion-tamer said to
the king, Sire, I will go and fight the lion with my own hands,
and I will bring him to you alive. And the king said to him,
Go, and may God help you. Then the lion-tamer went and
fought with the lion, and he brought him to the king alive.
And the king was astonished at the lion-tamer, and he gave
him many gifts, and he made him one of his chief men.

2. Now the king had a son who was a very young child,
and he was very fond of him. And the king had a lion-tamer
who was very fond of him. And the king's son went to the
lion-tamer, and he said to him, Father, I wish to go with you
to the lion's den, and I wish to see you fight with the lion.
And the lion-tamer said to him, My son, I will not take you
with me to the lion's den, for I am afraid that the lion will
kill you. But the king's son said to him, Father, I will not
go with you unless you take me with you. Then the lion-
tamer said to him, My son, if you will not go with me unless
I take you with me, I will take you with me. Then the lion-
tamer and the king's son went to the lion's den. And the
lion-tamer said to the king's son, My son, sit down here, and
I will go and fight with the lion. And the king's son said to
him, Father, I will not sit down here, but I will go with you
to the lion's den, and I will see you fight with the lion. And
the lion-tamer said to him, My son, if you will not sit down
here, but will go with me to the lion's den, I will not fight
with the lion. And the king's son said to him, Father, I will
not sit down here, but I will go with you to the lion's den,
and I will see you fight with the lion. And the lion-tamer
said to him, My son, if you will not sit down here, but will
go with me to the lion's den, I will not fight with the lion.
And the king's son said to him, Father, I will not sit down
here, but I will go with you to the lion's den, and I will see
you fight with the lion. And the lion-tamer said to him, My
son, if you will not sit down here, but will go with me to the
lion's den, I will not fight with the lion. And the king's son
said to him, Father, I will not sit down here, but I will go
with you to the lion's den, and I will see you fight with the
lion. And the lion-tamer said to him, My son, if you will not
sit down here, but will go with me to the lion's den, I will
not fight with the lion. And the king's son said to him,
Father, I will not sit down here, but I will go with you to

ⵡⵅⵏ ⵜⵜⵙ ⵊⵓⵙⵖⵙ ⵙⵉ, ⵢⵙ ⵡⵅⵙ ⵙⵖ ⵏⵙⵏⵏ ⵙⵜⵏ, ⵢⵡⵅⵏ ⵢⵙ ⵡⵅⵙ ⵅⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵙⵏⵜⵙⵅⵖ ⵍⵔ ⵔ ⵙⵜⵏⵙⵔⵔⵙ, ⵢⵅⵏⵜⵏ ⵅⵙ ⵡⵔⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ ⵅⵏⵅⵔ, ⵙⵙⵙⵏ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵔ ⵙⵜⵅⵙⵅⵖ ⵙⵙ ⵖⵔⵙ ⵔⵅⵏ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ; ⵔⵅⵏ ⵜⵏ, ⵏⵖ ⵔ ⵏⵅⵙ ⵙⵅⵙ ⵙⵅⵏ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵅⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ; ⵔⵅⵏ ⵜⵏ, ⵏⵖ ⵔ ⵏⵅⵙ ⵙⵅⵙ ⵙⵅⵏ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵙⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ; ⵔⵅⵏ ⵜⵏ ⵏⵅⵏⵙⵔⵔⵏⵅⵔⵔⵏⵙⵏ, ⵅⵔ ⵡⵙⵅ ⵔ ⵙⵅⵙ ⵙⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ. ⵅⵏⵅ ⵅⵖ ⵃ ⵅⵔ ⵏⵅⵏⵙ ⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵡⵔⵏ ⵔ ⵏⵙⵙⵅ ⵙⵔⵏ ⵅⵔ ⵅⵙⵙ ⵜⵏⵅⵙⵅⵖⵏⵏⵙ; ⵡⵔⵏ ⵙⵔⵏ ⵢⵙ ⵙⵅⵙ ⵏⵅⵏⵙ ⵢⵏⵏ ⵔⵅⵏ, ⵢⵙ ⵔ ⵙⵅⵏⵅ ⵙⵔⵏ ⵅⵔ ⵢⵏⵏ ⵏⵅⵏⵙ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵙⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ. ⵅⵏⵅ, ⵅⵏⵏ ⵃ ⵅⵔ ⵏⵅⵏⵙ ⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵏⵔ ⵏ ⵏⵅⵙ ⵙⵅⵙ ⵙⵅⵏ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ, ⵅⵔ ⵔ ⵙⵅⵏⵅ ⵙⵔⵏ ⵅⵔ ⵢⵏⵏ ⵏⵅⵏⵙ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵙⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ; ⵅⵏⵅ ⵅⵖ ⵃ ⵅⵔ ⵏⵅⵏⵙ ⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵏⵔ ⵏ ⵏⵅⵙ ⵙⵅⵙ ⵙⵅⵏ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵅⵙⵙⵏ ⵜⵙ ⵙⵔⵏⵅⵔⵔⵏ; ⵅⵏⵅ ⵅⵖ ⵃ ⵅⵔ ⵏⵅⵏⵙ ⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵏⵔ ⵏ ⵏⵅⵙ ⵙⵅⵙ ⵙⵅⵏ ⵔⵅⵏ ⵔⵜⵖ ⵍⵙⵍⵏ ⵙⵅⵙ ⵙ

ἐκβάλλειν αὐτὸ καὶ τὸ ἅγιον; καὶ τὸ ἅγιον ποιοῦσιν οἱ ἐκβάλλοντες αὐτὸ καὶ τὸ ποιοῦν αὐτὸ ἅγιον. καὶ τὸ θυσιαστήριον ἁγιάζει τὸ δῶρον καὶ τὸ ἅγιον ποιεῖ τὸ θυσιαστήριον. καὶ τὸ ὄρος ἁγιάζει τὸν ναὸν καὶ τὸν ναὸν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν θρόνον καὶ τὸν θρόνον ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν ἄγγελον καὶ τὸν ἄγγελον ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν ἀρχάγγελον καὶ τὸν ἀρχάγγελον ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Χερουβὶμ καὶ τὸν Χερουβὶμ ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Σεραφὶμ καὶ τὸν Σεραφὶμ ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Θεὸν καὶ τὸν Θεὸν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Κύριον καὶ τὸν Κύριον ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Παντοκράτορα καὶ τὸν Παντοκράτορα ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν Ἰησοῦν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Χριστὸν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Πνεῦμα καὶ τὸ Πνεῦμα ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Παράκλητον καὶ τὸν Παράκλητον ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Υἱὸν καὶ τὸν Υἱὸν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν Πατέρα καὶ τὸν Πατέρα ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν ἑαυτὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν ποιεῖ ἅγιον. καὶ τὸ ἅγιον ἁγιάζει τὸν ἀγαθὸν καὶ τὸν ἀγαθ

ΝΑ ΧΑ ΓΕΒΙΛ ΤΟ ΓΑΝΕΝ ΧΑΓ ΡΝΜΟ ΟΓ; ΛΝΒ ΝΙ ΜΜΕ ΟΝΝΙ ΧΑ ΒΟΓΡΝΝ ΧΑΛ ᚩ ΒΥΒΒ ΒΟΝΑ Χ ΝΝΤΟ ΛΝΒ ΝΝΕΝΝ ΩΜΒ, ΧΑΛ ΧΒ ΟΓΝΛΜΧΛ ΡΝΕ ΩΟΘ ΤΟ ΒΟΧΛΝΝΝ ΟΓ. ΛΝΒ ΝΒ ΒΟΓΡΟΝΒ, ΡΟΝ ΧΝΒ ΘΝΕΛ ΟΕΝ ΧΒ ΒΛΝΛ ΡΝΕ ΧΑ ΓΟΜΟΝΒ. ΛΝΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΒ ΜΝΤΟ ΡΝΟ, ΧΒ ΒΕ-ΧΜΛ ΧΕΝ ΝΕ Β ΝΤΟ ΛΝΒ ΝΝΕΝΝ ΩΜΒ? ΛΝΒ ΛΟΓΝΟΝΟ ΧΜΒ, ΨΕ, ΧΕΝ ΝΕ Β ΝΤΟ ΛΝΒ ΝΝΕΝΝ ΩΜΒ. ΝΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΒ, ΝΕ ΧΕΝ ΟΟΝ ΧΛΝ ΜΝΛ ΩΜΒ? ΛΝΒ ΡΟ ΛΝΒΧΜΒ, ΝΟ. ΝΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΒ ΜΝΤΟ ΡΝΟ ΛΟΜΝ, ΡΒ ΝΟΜΧΛ ΧΒ ΧΒΟ ΓΝΝΕ? ΛΝΒ ΡΟ ΧΜΒ, ΛΝ ΕΝΡΓΝ ΡΝΓ ΒΜΕ ΧΕΝ ΝΟΜ ΝΟΝΛ ΟΕ. ΛΝΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΒ ΛΟΜΝ, ΡΟ ΝΕ ΡΟ ΧΛΝ ΟΛΝ? ΝΕ ΝΙ Χ ΒΜΝ ΩΜΒ? ΛΝΒ ΡΟ ΧΜΒ ΜΝΤΟ ΡΝΟ, ΨΕ. ΛΝΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΒ ΛΟΜΝ, ΟΝΓ ΡΟ ΧΕΕ ΡΝΕ ΓΛΟΓΝ ΝΛ ΧΕΝ ΧΝΝΕ? ΛΝΒ ΛΟΓΝΟΝΟ ΛΝΧΜΒΝΒ ΛΝΒ ΧΜΒ ΜΝΤΟ ΡΝΟ, ᚩ ΧΕ ΜΝΤΟ ΛΟ ΡΟ ΟΝΓ ΚΛΓ, ΡΟΝ ΝΙ Νᚩ ΝΕΝΝΝΝΙΒΙ ΡΟΝ ΡΝΟ ΝΟ ΒΟΧΛΝΝΝ ΩΜΒ.

10. ΚΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΒ ΜΝΤΟ Χ ΓΛΟΓΝ, ΧΟ ΧΛΓ ᚩ ΡΟΟΛΟΒΜΝ ΧΟΟ ΓΝΝΕ; ΡΟΝ ΡΟ ΧΜΒ ΧΕΝ ΝΕ ΒΜΛ ΜΝΛ ΩΜΒ; ᚩΛΓ ΡΟ ΧΜΓ ΧΛΓ Χ ΘΝΛ ΝΕ ΩΜΒ ΟΝΓ ΟΝΟ, ΒΜΛ ΡΟ ΟΝΓ ΚΛΓ ΧΕΕ ΡΝΕ ΓΛΟΓΝ, ΛΕ ΧΟ ΡΟ ΡΝΒ ΟΓΜΝΝΝΝ ΝΟ ΟΝΟΛΝΒ ΩΜΒ. ΚΒ ΛΟΓΝΟΝΟ ΧΜΓ ΛΟΜΝ ΜΝΤΟ ΡΝΟ, ΕΛΟΟΟΝ ΧΒ ΡΝΧΛΓ ΝΛΒ, ΡΟΝ ΧΒ ΧΕΧΛΓ ΧΛΓ ᚩ ΧΛΓΕΟ ΝΕ ΧΟ ᚩ ΡΝΒ ΟΓΜΝΝΝΝ ΝΟ ΟΝΟΛΝΒ ΩΜΒ, ΒΟΟΟΕ ᚩ ΧΜΒ ΡΟ ΟΝΓ ΚΛΓ ΧΕΕ ΡΝΕ ΓΛΟΓΝ ΝΛ ΧΕΝ ΧΝΝΕ. ΛΝΒ ᚩ ΧΕ ΜΝΤΟ ΛΟ ΛΟΜΝ, ΧΛΓ ΡΟ ΟΛΝΚΛΓ ΧΕΕ ΧΛΓ ΧΝΝΕ; ΡΟΝ ᚩ ΟΛΝΚΛΓ ΒΟΝΑ ΡΝΕ ΜΝΤΟ, ΛΝΒ ΡΟ ΡΝΓ ΧΜΒ ΧΛΓ ΧΟ ΜΝΟΝΟΝΛ ΓΝΝ ΟΛΝΚΛΓΝΝΝ Χ ΟΝΝΒΟΜΟ ΝΕ ΡΝΟΝ; ΧΕΝΝΡΟΝ, ΡΒ ΟΛΝΚΛΓ Β ΧΕΕ ΒΟΟΟΕ, ΛΟΧΛΓΓ Λ ΝΝΡΛΝΝΝ Χ ΟΝΝΒΟΜΟ ΝΕ ΡΝΟΝ? ΫΕΝΡΟΝ, Λ ΟΛΝΚΛΓ Β ΧΕΕ ΒΟΟΟΕ ΝΛ ΛΟΝ ΧΝΝΕ. ΚΒ ΚΟΜΝΡΟ ΧΜΓ ΛΟΜΝ ΜΝΤΟ ΡΝΟ, ΝΕ Χ ΧΛΓ ΝΕ ΩΜΒ Χ ΒΛΝΝ ΒΛΝΡΛΝΝΝ ΡΕΧΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟΝ? ΛΝΒ ΛΟΓΝΟΝΟ ΧΜΒ ΜΝΤΟ ΡΝΟ, ΨΕ, ΡΟ ΝΕ Χ ΒΛΝΝ ΒΛΝΡΛΝΝΝ ΡΕΧΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟΝ; ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΧΜΒ ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ ΡΟ ΟΝΓ ΚΛΓ, Χ ΡΝΟΝΒ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ Χ ΝΟΧΛ; ΛΝΒ ΡΟ ΟΛ ΡΝΟ ΟΝΓ ΜΝΤΟ Χ ΜΝΡΝΒ ΤΟ ΡΟΟΕΟΝ ΡΝΕ ΓΛΟΓΝ; ΛΝΒ ΡΟ ΟΛ ΡΝΟ ΛΕΟ ΜΝΤΟ ΛΟΜΝ, ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΧΜΒ ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ ΡΟ ΟΝΓ ΚΛΓ, Χ ΡΝΟΝΒ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ ΡΟ ΟΝΓ ΚΛΓ, ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΛΝΒ ΧΛΓ ΝΕ ΡΝΟ ΧΜ

the king's province, that they were gathered together in their cities to lay hand on such as sought their hurt; and no man could withstand them, because the fear of them fell upon all people.

12. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done.

CHAPTER IX.

1. Now in the twelfth month, that is, the month Adar, on the thirteenth day of the same, when the king's commandment and his decree drew near to be put in execution, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, (though it was turned to the contrary, that the Jews had rule over them that hated them;) the Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of the king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt; and no man could withstand them; because their fear fell upon all people. And all the rulers of the provinces, and the lieutenants, and the deputies, and officers of the king, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. For Mordecai was great in the king's house, and his fame went out throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. Thus the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them. And in Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men. And Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and the decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. The other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore the Jews of the villages, that dwelt in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and according as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

והנה עשרה פרים ארבעה עשר כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושני בקרים חמשה עשר כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושלשה בקרים שלשה עשר כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ואחד בקר שנים עשר כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושבעה בקרים ארבעה עשר כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושמונה בקרים שנים עשר כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ותשעה בקרים עשרה כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ועשרה בקרים עשרים כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ואחד עשר בקרים עשרים כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושנים עשר בקרים עשרים כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושלשה עשר בקרים עשרים כבשים, ואיל אחד, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ואחד עשר איל, וזכר עתודים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושבעה כבשים בני שנה תמימים; כולם היו לקרבן לה' ולנסכיהם כמשפטם, ושעיר עזים אחד לחטאת, לבד מעולת התמיד ומנחתו ומנסכיהם.

3. והם יום יום שלשים פרים, שנים עשר אילים, ארבעה עשר כבשים בני שנה, שלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; ושנים עשר פרים ביום השני, ושנים עשר אילים, וארבעה עשר כבשים בני שנה, ושלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; וכן ביום השלישי, ואחד עשר פרים, ושנים עשר אילים, וארבעה עשר כבשים בני שנה, ושלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; וביום הרביעי, עשרה פרים, עשרים אילים, וארבעה עשר כבשים בני שנה, ושלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; וביום החמישי, תשעה פרים, עשרים אילים, וארבעה עשר כבשים בני שנה, ושלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; וביום הששי, שמונה פרים, עשרים אילים, וארבעה עשר כבשים בני שנה, ושלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; וביום השביעי, שבעה פרים, עשרים אילים, וארבעה עשר כבשים בני שנה, ושלשה עשר עתודים, כל זה היה יום יום; וביום השמיני, שעיר עזים אחד לחטאת, לבד מעולת התמיד ומנחתו ומנסכיהם.

4. וכן היה בכל יום ויום, עד שנשלמו כל הקרבנות שהיו צריכין להקרב בשבעת ימי המלואים, ולא נשאר מהם כלום, לא מן הכבשים ולא מן הפרים, ולא מן העתודים, ולא מן האילים, ולא מן הכסף ולא מן הזהב, ולא מן הכלים ולא מן הבגדים, ולא מן הקטורת ולא מן הבשמים, ולא מן הלחם ולא מן היין, ולא מן השמן ולא מן הסלת, ולא מן הקמח ולא מן הקמיצות, ולא מן הנסכים ולא מן הבזיכים, ולא מן הכפות ולא מן הקערות, ולא מן הכוסות ולא מן הכוסיות, ולא מן הכוסות ולא מן הכוסיות, ולא מן הכוסות ולא מן הכוסי

and the land of Egypt, and the land of Canaan, and all the land of Goshen, and the land of Gilead, and the land of Bashan, and the land of Ephraim, and the land of Manasseh, and all the land of Judah, and all the land of Benjamin, and all the land of Simeon, and all the land of Zebulun, and all the land of Issachar, and all the land of Asher, and all the land of Naphtali, and all the land of Dan, and all the land of Joseph, and all the land of Reuben, and all the land of Gad, and all the land of Levi, and all the land of Moab, and all the land of Edom, and all the land of Ammon, and all the land of Midian, and all the land of Amalek, and all the land of the Amorites, and all the land of the Canaanites, and all the land of the Perizzites, and all the land of the Hivites, and all the land of the Jebusites, and all the land of the Girgashites, and all the land of the Hittites, and all the land of the Philistines, and all the land of the Kenites, and all the land of the Kenizzites, and all the land of the Kadmonites, and all the land of the Rephaim, and all the land of the Zamzummim, and all the land of the Emim, and all the land of the Horites, and all the land of the Anakim, and all the land of the Nephilim, and all the land of the Giants, and all the land of the Titans, and all the land of the Cyclops, and all the land of the Sirens, and all the land of the Centaurs, and all the land of the Satyrs, and all the land of the Fauns, and all the land of the Nymphs, and all the land of the Dryads, and all the land of the Hamadryads, and all the land of the Oreads, and all the land of the Naiads, and all the land of the Nereids, and all the land of the Oceanids, and all the land of the Potamids, and all the land of the Limnads, and all the land of the Crenaeads, and all the land of the Meliads, and all the land of the Epimelids, and all the land of the Leimonids, and all the land of the Napaeads, and all the land of the Dryopes, and all the land of the Hamadryades, and all the land of the Oreades, and all the land of the Naiades, and all the land of the Nereides, and all the land of the Oceanides, and all the land of the Potamides, and all the land of the Limnades, and all the land of the Crenaeades, and all the land of the Meliades, and all the land of the Epimelides, and all the land of the Leimonides, and all the land of the Napaeades

ו אשר הוציא את בני ישראל ממצרים על צבאתם; ויהי בחדש הראשון בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים, ביום אחד לחדש, דבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל מועד לאמר: ב שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם: ג מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן: ד ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבתיו הוא: ה ואלה שמות האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן אלישור בן שדיאור: לשמעון שלומיאל בן צורישדי: ו ליהודה נחשון בן עמינדב: ז ליששכר נתנאל בן צוער: ח לזבולן אליאב בן חלון: ט לבני יוסף לאפרים אלישמע בן עמיהוד למנשה גמליאל בן פדהצור: י לבנימן אבידן בן גדעני: יא לדן אחיעזר בן עמישדי: יב לאשר פגעיאל בן עכרן: יג לגד אליסף בן דעואל: יד לנפתלי אחירע בן עינן: טו אלה קריאי העדה נשיאי מטות אבתם ראשי אלפי ישראל המה: טז ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות: יז ואת העדה כל הקהילו לאחד בחדש השני ויתילדו על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם: יח כאשר צוה יהוה את משה ויפקדם במדבר סיני: יט ויהי כאשר צוה יהוה את משה ויפקדם בבמדבר סיני: כ ויהי בני ראובן בכור ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: כא פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף וחמש מאות: כב לבני שמעון תולדתם משפחתם לבית אבתם פקדיו במספר שמות לגלגלתם כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: כג פקדיהם למטה שמעון תשעה וחמשים אלף ושלש מאות: כד לבני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: כה פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: כו לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: כז פקדיהם למטה יהודה ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: כח לבני יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: כט פקדיהם למטה יששכר חמשה וחמשים אלף וארבע מאות: ל לבני זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: לא פקדיהם למטה זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: לב לבני יוסף לבני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: לג פקדיהם למטה אפרים מאה אלף וארבעים אלף וחמש מאות: לד לבני מנשה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: לה פקדיהם למטה מנשה שנים ושלשים אלף ומאתים: לו לבני בנימן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: לז פקדיהם למטה בנימן חמשה ושלשים אלף וארבע מאות: לח לבני דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: לט פקדיהם למטה דן שנים ושישים אלף ושבע מאות: מ לבני אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: מא פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף וחמש מאות: מב לבני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: מג פקדיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף וארבע מאות: מד אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש לבית אבתם היו: מה ויהי כל פקדי בני ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל: מו ויהי כל הפקדים ששת מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים: מז והלוים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם: מח וידבר יהוה אל משה לאמר: מט אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: נ כי אתה הפקד את הלוים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו הם ישאו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתו אתו וסביב למשכן יחנו: נא ובנסע המשכן יורידו הלוים אתו והקים הלוים את המשכן וזר הקרב יומת: נב ובני ישראל יחנו איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם: נג והלוים יחנו סביב למשכן העדות ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמרו הלוים את משמרת משכן העדות: נד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו:

ב א וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: ב איש על דגלו באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו: ג וחנים מקדמה קדמת מזרחה דגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב: ד וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: ה והחנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן צוער: ו וצבאו ופקדיו חמשה וחמשים אלף וארבע מאות: ז מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: ח וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: ט כל הפקדים למחנה יהודה מאה אלף ושמנים אלף ושש מאות לצבאתם ראשנה יסעו: י דגל מחנה ראובן תימנה לצבאתם ונשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור: יא וצבאו ופקדיו ששה וארבעים אלף וחמש מאות: יב והחנים עליו מטה שמעון ונשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי: יג וצבאו ופקדיו תשעה וחמשים אלף ושלש מאות: יד מטה גד ונשיא לבני גד אליסף בן רעואל: טו וצבאו ופקדיו חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: טז כל הפקדים למחנה ראובן מאה אלף ואחד וחמשים אלף וארבע מאות לצבאתם ושנית יסעו: יז ונסע אהל מועד מחנה הלוים בתוך המחנות כאשר יחנו כן יסעו איש על ידו לדגליהם: יח דגל מחנה אפרים לצבאתם ימה ונשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: יט וצבאו ופקדיו חמשים אלף וארבע מאות: כ ועמו מטה מנשה ונשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור: כא וצבאו ופקדיו שנים ושלשים אלף ומאתים: כב מטה בנימן ונשיא לבני בנימן אבידן בן גדעני: כג וצבאו ופקדיו חמשה ושלשים אלף וארבע מאות: כד כל הפקדים למחנה אפרים מאה אלף ושמנה אלפים ומאה לצבאתם ושלישית יסעו: כה דגל מחנה דן צפנה לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: כו וצבאו ופקדיו שנים וששים אלף ושבע מאות: כז והחנים עליו מטה אשר ונשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן: כח וצבאו ופקדיו אחד וארבעים אלף וחמש מאות: כט מטה נפתלי ונשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: ל וצבאו ופקדיו שלשה וחמשים אלף וארבע מאות: לא כל הפקדים למחנה דן מאה אלף ואחד וחמשים אלף ושש מאות באחרנה לדגליהם יסעו: לב אלה פקדי בני ישראל לבית אבתם כל פקדי המחנות לצבאתם ששת מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים: לג והלוים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה: לד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן חנו לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתיו על בית אבתיו:

ג א ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה את משה בהר סיני: ב ואלה שמות בני אהרן הבכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר: ג אלה שמות בני אהרן הכהנים המשחים אשר מלא את ידם לכהן: ד וימת נדב ואביהוא לפני יהוה בהקריבם אש זרה לפני יהוה במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר על פני אהרן אביהם: ה וידבר יהוה אל משה לאמר: ו הקרב את מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו: ז ושמרו את משמרתו ואת משמרת כל העדה לפני אהל מועד לעבד את עבדת המשכן: ח ושמרו את כל כלי אהל מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד את עבדת המשכן: ט ונתת את הלוים לאהרן ולבניו נתנים הם נתנים הם לו מאת בני ישראל: י ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמרו את כהנתם והזר הקרב יומת: יא וידבר יהוה אל משה לאמר: יב ואני הנה לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל תחת כל בכור פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלוים: יג כי לי כל בכור ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כל בכור בישראל מאדם ועד בהמה לי יהיו אני יהוה: יד וידבר יהוה אל משה במדבר סיני לאמר: טו פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה תפקדם: טז ויפקד משה על פי יהוה כאשר נצטה: יז ואלה היו בני לוי בשמותם גרשון וקהת ומררי: יח ואלה שמות בני גרשון לבניהם לבני ולשמעי: יט ובני קהת לבניהם עמרם ויצהר חברון ועזיאל: כ ובני מררי לבניהם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם: כא לגרשון משפחת הלבני ומשפחת השמעי אלה הם משפחת הגרשני: כב פקדיהם במספר כל זכר מבן חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות: כג משפחת הגרשני אחרי המשכן יחנו ימה: כד ונשיא בית אב לגרשני אליסף בן לאל: כה ומשמרת בני גרשון באהל מועד המשכן והאהל מכסהו ומסך פתח אהל מועד: כו וקלעי החצר ואת המסך על פתח החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריו לכל עבדתו: כז ולקהת משפחת העמרמי ומשפחת היצהרי ומשפחת החברני ומשפחת העזיאלי אלה הם משפחת הקהתי: כח במספר כל זכר מבן חדש ומעלה שמנת אלפים ושש מאות שמרי משמרת הקדש: כט משפחת בני קהת על ירך המשכן תימנה יחנו: ל ונשיא בית אב למשפחת הקהתי אלצפן בן עזיאל: לא ומשמרתם הארון והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסך ואת כל עבדתו: לב ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן אהרן הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש: לג למררי משפחת המחלי ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי: לד ופקדיהם במספר כל זכר מבן חדש ומעלה שש אלפים ומאתים: לה ונשיא בית אב למשפחת מררי צורישדי בן אבחיל על ירך המשכן יחנו צפנה: לו ופקדת משמרת מטות המשכן וברחיו ועמדיו ואדניו וכל כליו וכל עבדתו: לז ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם: לח והחנים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה משה ואהרן ובניו שמרים משמרת המקדש למשמרת בני ישראל והזר הקרב יומת: לט כל פקדי הלוים אשר פקדו משה ואהרן על פי יהוה למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה שנים ועשרים אלף: מ ויאמר יהוה אל משה פקד כל בכור זכר לבני ישראל מבן חדש ומעלה ושא את מספר שמותם: מא ולקחת את הלוים לי אני יהוה תחת כל בכור בבני ישראל ואת בהמת הלוים תחת כל בכור בבהמת בני ישראל: מב ויפקד משה כאשר צוה יהוה אתו את כל בכור בבני ישראל: מג ויהי כל בכור זכר במספר שמות מבן חדש ומעלה לפקדיהם שנים ועשרים אלף ומאתים שלשה ושבעים: מד וידבר יהוה אל משה לאמר: מה לקח את הלוים תחת כל בכור בבני ישראל ואת בהמת הלוים והיו לי הלוים אני יהוה: מו ולפדיים את שלשת ושבעים והמאתים העדפים על הלוים מבכור בני ישראל: מז ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל: מח ונתת הכסף לאהרן ולבניו פדיים העדפים בם: מט ויקח משה את כסף הפדיים מאת העדפים על פדות הלוים: נ מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף חמשה ושבעים ומאתים בשקל הקדש: נא ויתן משה את כסף הפדיים לאהרן ולבניו על פי יהוה כאשר צוה יהוה את משה:

ד א וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: ב שאו את ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: ג מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: ד זאת עבדת בני קהת במשכן מועד קדש הקדשים: ה ובא אהרן ובניו בנסע המחנה והורידו את פרכת המסך וכסו בה את ארון העדת: ו ונתנו עליו כסה עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה ושמו בדיו: ז ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת וכסו על הקערת ועל הכפת ועל המנקיות ואת קשות הנסך ולחם התמיד עליו יהיה: ח וכסו עליהם בגד תולעת שני ופרשו עליו כסה עור תחש ושמו בדיו: ט ולקחו בגד תכלת וכסו את מנרת המאור ואת נרתיה ואת מלקחתיה ואת מחתתיה ואת כל כלי שמנה אשר ישרתו לה בהם: י ונתנו אתה ואת כל כליה אל כסה עור תחש ונתנו על המוט: יא ועל מזבח הזהב יפרשו בגד תכלת וכסו על כסה עור תחש ושמו בדיו: יב ולקחו את כל כלי השרת אשר ישרתו בהם בקדש ונתנו אל בגד תכלת וכסו בכסה עור תחש ונתנו על המוט: יג ודשנו את המזבח והפשטו עליו בגד ארגמן: יד ונתנו עליו את כל כליו אשר ישרתו עליו בהם את המחתת המזלגת המיעת והמזרקת כל כלי המזבח ופרשו עליו כסה עור תחש ושמו בדיו: טו וכלה אהרן ובניו לכסת את קדש ואת כל כלי הקדש בנסע המחנה ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת לא יגעו אל הקדש ומתו אלה משא בני קהת באהל מועד אלעזר בן אהרן הכהן פקדת שמן המאור וקטרת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה פקדת כל המשכן וכל אשר בו בקדש ובכליו: יז וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: יח אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי מתוך הלוים: יט וזאת עשו להם וחיו ולא ימתו בגשתם את קדש הקדשים אהרן ובניו יבאו ושמו אתם איש איש על עבדתו ואל משאו: כ ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו: כא וידבר יהוה אל משה לאמר: כב גם את ראש בני גרשון למשפחת לבית אבתם: כג מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה תפקד אתם כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: כד זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא: כה ונשאו את יריעות המשכן ואת אהל מועד מכסהו וכסה התחש אשר עליו מלמעלה ואת מסך פתח אהל מועד: כו ואת קלעי החצר ואת מסך פתח שער החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריהם ואת כל כלי עבדתם ואת כל אשר יעשה להם ועבדו: כז על פי אהרן ובניו תהיה כל עבדת בני הגרשני לכל משאם ולכל עבדתם ופקדתם עליהם במשמרת את כל משאם: כח זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: כט בני מררי למשפחתם לבית אבתם תפקד אתם: ל מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד את עבדת אהל מועד: לא וזאת משמרת משאם לכל עבדתם באהל מועד קרשי המשכן ובריחיו ועמדיו ואדניו: לב ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם ולכל עבדתם ובשמות תפקדו את כלי משמרת משאם: לג זאת עבדת משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן: לד ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: לה מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד: לו ויהי פקדיהם למשפחתם אלפים ושבע מאות וחמשים: לז אלה פקדי משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה: לח ופקדי בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: לט מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד: מ ויהי פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ועשרים: מא אלה פקדי משפחת בני גרשון כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה: מב ופקדי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: מג מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד: מד ויהי פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: מה אלה פקדי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה: מו כל הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים למשפחתם ולבית אבתם: מז מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לעבד עבדת עבדה ועבדת משא באהל מועד: מח ויהי פקדיהם שמנת אלפים וחמש מאות ושמנים: מט על פי יהוה פקד אתם איש איש על עבדתו ועל משאו ופקדיו אשר צוה יהוה את משה:

ה א ויצו יהוה את משה לאמר: ב צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש: ג מזכר עד נקבה תשלחו אל מחוץ למחנה תשלחום ולא יטמאו את מחניהם אשר אני שכן בתוכם: ד ויעשו כן בני ישראל וישלחו אתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר יהוה אל משה כן עשו בני ישראל: ה וידבר יהוה אל משה לאמר: ו דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל ביהוה ואשמה הנפש ההוא: ז והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו וחמשתיו יסף עליו ונתן לאשר אשם לו: ח ואם אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב ליהוה לכהן מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו עליו: ט וכל תרומה לכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן לו יהיה: י ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהיה: יא וידבר יהוה אל משה לאמר: יב דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל: יג ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה והיא לא נתפשה: יד ועבר עליו רוח קנאת וקנא את אשתו והיא נטמאה או עבר עליו רוח קנאת וקנא את אשתו והוא לא נטמאה: טו והביא האיש את אשתו אל הכהן והביא את קרבנה עליה עשרן שערים קמח לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה כי מנחת קנאת היא מנחת זכרון מזכרת עון: טז והקריב אתה הכהן והעמדה לפני יהוה: יז ולקח הכהן מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה על קרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים: יח והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת זכרון מנחת קנאת הוא וביד הכהן יהיו מי המרים המאררים והשבע הכהן אתה והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי היי ממי המרים המאררים האלה: כ ואת תחת אישך נטמאת ואם שגית מאישך: כא והשבע הכהן את האשה באלת השבעה ואמר הכהן לאשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירכך נפלת ובטנך צבה: כב ובאו המים המאררים האלה במעיך לצבות בטן ולנפל ירך והאמרה האשה אמן אמן: כג וכתב את האלת האלה הכהן בספר ומחה אל מי המרים: כד והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המים המאררים למרים: כה ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאת והניף את המנחה לפני יהוה והקריב אתה אל המזבח: כו וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה ואחר ישקה את האשה את המים: כז והשקה את האשה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המים המאררים למרים ובטנה צבתה וירכה נפלת והיתה האשה לאלה בקרב עמה: כח ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע: כט זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשה תחת אישה ונטמאה: ל או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת: לא ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה:

ו א וידבר יהוה אל משה לאמר: ב דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם איש או אשה כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר ליהוה: ג מיין ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל: ד כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל: ה כל ימי נדר תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימם אשר יזיר ליהוה קדש יהיה גדל פרע שער ראשו: ו כל ימי הזירו ליהוה על נפש מת לא יבא: ז לאביו ולאמו לאחיו ולאחתו לא יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על ראשו: ח כל ימי נזרו קדש הוא ליהוה: ט וכי ימות מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו: י וביום השמיני יבא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן אל פתח אהל מועד: יא ועשה הכהן אחד לחטאת והאחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש ביום ההוא וקדש את ראשו: יב והזיר ליהוה את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו: יג וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יובא אתו אל פתח אהל מועד: יד והקריב את קרבנו ליהוה כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה בת שנתה תמימה אחת לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים: טו וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכיהם: טז והקריב הכהן לפני יהוה ועשה את חטאתו ואת עלתו: יז ואת האיל יעשה זבח שלמים ליהוה על סל המצות והקריב הכהן את מנחתו ואת נסכו: יח ופתח נזיר את פתח אהל מועד את ראש נזרו וגלח את ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: יט ולקח הכהן את הזרע המבשל מן האיל וחלת מצה אחת מן הסל ורקיק מצה אחד ונתן על כפי הנזיר אחר הגלחו את נזרו: כ והניף אתם הכהן תנופה לפני יהוה קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין: כא זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו ליהוה על נזרו מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו: כב וידבר יהוה אל משה לאמר: כג דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמר להם: כד יברכך יהוה וישמרך: כה יאר יהוה פניו אליך ויחנך: כו ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום: כז ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם:

ז א ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם: ב ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים: ג ויביאו את קרבנם לפני יהוה שש עגלת צב ושנים עשר בקר עגלה על שנים הנשיא ושור לאחד ויקריבו אתם לפני המשכן: ד ויאמר יהוה אל משה לאמר: ה קח מאתם ויהיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אתם אל הלוים איש כפי עבדתו: ו ויקח משה את העגלת ואת הבקר ויתן אתם אל הלוים: ז את שתי העגלת ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם: ח ואת ארבע העגלת ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: ט ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו: י ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח: יא ויאמר יהוה אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את חנכת המזבח: יב ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה: יג וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: יד כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: טו פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: טז שעיר עזים אחד לחטאת: יז ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן עמינדב: יח ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר: יט הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: כא פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: כב שעיר עזים אחד לחטאת: כג ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן צוער: כד ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: כה קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כו כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: כז פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: כח שעיר עזים אחד לחטאת: כט ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליאב בן חלון: ל ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור: לא קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: לב כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: לג פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: לד שעיר עזים אחד לחטאת: לה ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישור בן שדיאור: לו ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי: לז קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: לח כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: לט פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: מ שעיר עזים אחד לחטאת: מא ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן שלומיאל בן צורישדי: מב ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל: מג קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: מד כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: מה פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: מו שעיר עזים אחד לחטאת: מז ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליסף בן דעואל: מח ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: מט קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: נ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: נא פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: נב שעיר עזים אחד לחטאת: נג ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד: נד ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור: נה קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: נו כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: נז פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: נח שעיר עזים אחד לחטאת: נט ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור: ס ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעני: סא קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: סב כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: סג פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: סד שעיר עזים אחד לחטאת: סה ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אבידן בן גדעני: סו ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: סז קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: סח כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: סט פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: ע שעיר עזים אחד לחטאת: עא ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי: עב ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן: עג קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: עד כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: עה פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: עו שעיר עזים אחד לחטאת: עז ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פגעיאל בן עכרן: עח ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: עט קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: פ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פא פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: פב שעיר עזים אחד לחטאת: פג ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן: פד זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל קערת כסף שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר כפות זהב: פה שנים עשר קערת כסף שנים עשר מזרק אחד כסף מאה ושבעים שקל הכסף כל כלי הכסף אלפים וארבע מאות בשקל הקדש: פו כף זהב עשרה מלאה קטרת שנים עשר כף זהב שנים עשר כף זהב מלאה קטרת: פז כל בקר לעלה שנים עשר פרים איל שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם ושעיר עזים שנים עשר לחטאת: פח וכל בקר זבח השלמים עשרים וארבעה פרים האילם ששים העתדים ששים הכבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: פט ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארון העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו:

ח א וידבר יהוה אל משה לאמר: ב דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנרה יאירו שבעת הנרות: ג ויעש כן אהרן אל מול פני המנרה העלה נרתיה כאשר צוה יהוה את משה: ד ומעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היתה כמראה אשר הראה יהוה את משה כן עשה את המנרה: ה וידבר יהוה אל משה לאמר: ו קח את הלוים מתוך בני ישראל וטהרת אתם: ז וכה תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וכבסו בגדיהם והתטהר: ח ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לחטאת: ט והקרבת את הלוים לפני אהל מועד והקהלת את כל עדת בני ישראל: י והקרבת את הלוים לפני יהוה וסמכו בני ישראל את ידיהם על הלוים: יא והניף אהרן את הלוים תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את עבדת יהוה: יב והלוים יסמכו את ידיהם על ראשי הפרים ואתה תעש את האחד חטאת ואת האחד עלה ליהוה לכפר על הלוים: יג והעמדת את הלוים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליהוה: יד והבדלת את הלוים מתוך בני ישראל והיו לי הלוים: טו ואחרי כן יבאו הלוים לעבד את אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה: טז כי נתנים נתנים הם לי מתוך בני ישראל תחת פטר כל רחם בכור כל מבני ישראל לקחתי אתם לי: יז כי לי כל בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתים לי: יח ואקח את הלוים תחת כל בכור בבני ישראל: יט ואתנה את הלוים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לע

and the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, In Shushan the palace the Jews have slain and destroyed five hundred men, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition further, and it shall be granted thee; or what is thy request further, and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. So the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hand on the prey, on the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, as also on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, a good day, and of sending portions one to another. Now Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of king Ahasuerus, both nigh and far, to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed seasons, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו׃ 2 ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה׃ 3 ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדני׃ 4 כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך׃ 5 וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל עצכם הצמח לכם מן השדה׃ 6 ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן וייצא מעם פרעה׃ 7 ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ 8 וישב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי הנלכים׃ 9 ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו׃ 10 ויאמר אליהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ 11 לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ 12 ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וכל עשב הארץ כל אשר הותיר הברד׃ 13 ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויהוה נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה היה הבקר ורוח הקדים נשא את הארבה׃ 14 ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ 15 ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ 16 ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם׃ 17 ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ופגעו ביהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ 18 ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ 19 ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה וידף אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ 20 ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ 21 ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ 22 ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים׃ 23 לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ 24 ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ 25 ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליהוה אלהינו׃ 26 וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד בואנו שמה׃ 27 ויחזק יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ 28 ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ 29 ויאמר משה כן דברת לא אסף עוד ראות פניך׃

11 1 ויאמר יהוה אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה׃ 2 דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעתה כלי כסף וכלי זהב׃ 3 ויתן יהוה את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם׃ 4 ויאמר משה כה אמר יהוה כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים׃ 5 ומת כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה׃ 6 והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה ואשר כמהו לא תסף׃ 7 ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל׃ 8 וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף׃ 9 ויהוה אמר אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים׃ 10 ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו׃

12 1 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר׃ 2 החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה׃ 3 דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית׃ 4 ואם ימעט הבית משה מהיות משה וילקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה׃ 5 שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו׃ 6 והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים׃ 7 ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזת ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃ 8 ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו׃ 9 אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו׃ 10 ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו׃ 11 וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעלכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה׃ 12 ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה׃ 13 והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים׃ 14 והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃ 15 שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השביעי׃ 16 וביום הראשון מקרא קדש ויום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ 17 ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם׃ 18 בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות עד יום האחד ועשרים לחדש בערב׃ 19 שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ׃ 20 כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות׃ 21 ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח׃ 22 ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר׃ 23 ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזת ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ 24 ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ 25 והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ 26 והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ 27 ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ 28 וילכו בני ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ 29 ויהי בחצי הלילה ויהוה הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה׃ 30 ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדולה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת׃ 31 ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יהוה כדברכם׃ 32 גם צאנכם גם בקרכם קחו כדברכם ולכו וברכתם גם אתי׃ 33 ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים׃ 34 וישא העם את בצקו טרם יחמץ משארתם צרורת בשמלתם על שכמם׃ 35 ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת׃ 36 ויהוה נתן את חן העם בעיני מצרים ויהשאלום ויניצלו את מצרים׃ 37 ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי הגברים מלבד טף׃ 38 וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד׃ 39 ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו מצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם׃ 40 ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה׃ 41 ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים׃ 42 ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם׃ 43 ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו׃ 44 וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו׃ 45 תושב ושכיר לא יאכל בו׃ 46 בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר אל חוץ ועצם לא תשברו בו׃ 47 כל עדת ישראל יעשו אתו׃ 48 וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו׃ 49 תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם׃ 50 ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ 51 ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל על צבאתם מארץ מצרים׃

13 1 ויקדש אלי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא׃ 2 ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ׃ 3 היום אתם יצאים בחדש האביב׃ 4 והיה כי יבאך יהוה אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והחוי והיבוסי אשר נשבע לאבתיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את העבדה הזאת בחדש הזה׃ 5 שבעת ימים תאכל מצת וביום השביעי חג ליהוה׃ 6 מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל גבלך׃ 7 והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים׃ 8 והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיך כי ביד חזקה הוציאך יהוה ממצרים׃ 9 ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימימה׃ 10 והיה כי יבאך אל הארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך׃ 11 והעברת כל פטר רחם ליהוה וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה׃ 12 וכל פטר חמר תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה׃ 13 והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים׃ 14 ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכר בהמה על כן אני זבח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה׃ 15 והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים׃ 16 ויהי כשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ 17 ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ 18 ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם׃ 19 ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ 20 ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ 21 לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃

14 1 וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 2 דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים׃ 3 ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר׃ 4 וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן׃ 5 ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו׃ 6 ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו׃ 7 ויקח ששים רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו׃ 8 ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ 9 וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן׃ 10 ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה׃ 11 ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים׃ 12 הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר׃ 13 ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם׃ 14 יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון׃ 15 ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו׃ 16 ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה׃ 17 ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו׃ 18 וידעו מצרים כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו׃ 19 ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם׃ 20 ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה׃ 21 ויט משה את ידו על הים וינהג יהוה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים׃ 22 ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם׃ 23 וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים׃ 24 ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים במעמד אש וענן ויהם את מחנה מצרים׃ 25 ויסר את אפני מרכבתיו ויהגהו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים׃ 26 ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו׃ 27 ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער יהוה את מצרים בתוך הים׃ 28 וישבו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד׃ 29 ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם׃ 30 ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים׃ 31 וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו׃

15 1 אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ 2 עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו׃ 3 יהוה איש מלחמה יהוה שמו׃ 4 מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף׃ 5 תהמת יכסימו ירדו במצלות כמו אבן׃ 6 ימינך יהוה נאדרי בכח ימינך יהוה תרעץ אויב׃ 7 וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש׃ 8 וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד נזלים קפאו תהמת בלב ים׃ 9 אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי׃ 10 נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעפרת במים אדירים׃ 11 מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא׃ 12 נטית ימינך תבלעמו ארץ׃ 13 נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך׃ 14 שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת׃ 15 אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען׃ 16 תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרעך ידמו כאבן עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קנית׃ 17 תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך׃ 18 יהוה ימלך לעלם ועד׃ 19 כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויהוה השיב עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים׃ 20 ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת׃ 21 ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ 22 ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים׃ 23 ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה׃ 24 וילנו העם על משה לאמר מה נשתה׃ 25 ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו׃ 26 ויאמר אם שמע תשמע לקול יהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך׃ 27 ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים׃

16 1 ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים׃ 2 ויתלנו כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר׃ 3 ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יהוה בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב׃ 4 ויאמר יהוה אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא׃ 5 והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום׃ 6 ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל בערב וידעתם כי יהוה הוציא אתכם מארץ מצרים׃ 7 ובבקר וראיתם את כבוד יהוה בשמעו את תלנתיכם על יהוה ונחנו מה כי תלינו עלינו׃ 8 ויאמר משה בתת יהוה לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יהוה את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא על נו תלנתיכם כי על יהוה׃ 9 ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה כי שמע את תלנתיכם׃ 10 והיה כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יהוה נראה בענן׃ 11 וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 12 שמעתי את תלנת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יהוה אלהיכם׃ 13 ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה׃ 14 ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכסה דק כפר על הארץ׃ 15 וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה׃ 16 זה הדבר אשר צוה יהוה לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו׃ 17 ויעשו כן בני ישראל ילקטו המרבה והממעיט׃ 18 ויכלו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו׃ 19 ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר׃ 20 ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה׃ 21 ויקצרו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ויחם השמש ונמס׃ 22 ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה׃ 23 ויאמר אליהם הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו וכל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר׃ 24 ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו׃ 25 ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליהוה היום לא תמצאהו בשדה׃ 26 ששת ימים תלקטהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו׃ 27 ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו׃ 28 ויאמר יהוה אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי׃ 29 ראו כי יהוה נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי׃ 30 וישבתו העם ביום השביעי׃ 31 ויקרא בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחת בדבש׃ 32 ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים׃ 33 ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח אתה לפני יהוה למשמרת לדרתיכם׃ 34 כאשר צוה יהוה את משה ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת׃ 35 ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נשבת אכלו את המן עד באתם אל קצה ארץ כנען׃ 36 והעמר עשרית האיפה הוא׃

17 1 ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יהוה ויחנו ברפידם ואין מים לשתת העם׃ 2 ויריב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יהוה׃ 3 ויצמא שם העם למים ויליני העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמת אתי ואת בני ואת מקני בצמא׃ 4 ויצעק משה אל יהוה לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלני׃ 5 ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ 6 הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ 7 ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסתם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין׃ 8 ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים׃ 9 ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי׃ 10 ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה׃ 11 והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק׃ 12 וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש׃ 13 ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב׃ 14 ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים׃ 15 ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי׃ 16 ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר׃

18 1 וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים׃ 2 ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה׃ 3 ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה׃ 4 ושם האחד אליעזר כי ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה׃ 5 ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים׃ 6 ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה׃ 7 ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה׃ 8 ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אדת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יהוה׃ 9 ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים׃ 10 ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים׃ 11 עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם׃ 12 ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים׃ 13 ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב׃ 14 וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב׃ 15 ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים׃ 16 כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו׃ 17 ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה׃ 18 נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד מממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך׃ 19 עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים׃ 20 והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון׃ 21 ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ 22 ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יבאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך׃ 23 אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא לשלום׃ 24 וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר׃ 25 ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ 26 וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם׃ 27 וישלח משה את חתנו וילך לו אל ארצו׃

19 1 בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני׃ 2 ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר׃ 3 ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל׃ 4 אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃ 5 ועתה אם שמע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ 6 ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל׃ 7 ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה׃ 8 ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי העם אל יהוה׃ 9 ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יהוה׃ 10 ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ 11 והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני׃ 12 והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ 13 לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו בהר׃ 14 וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם׃ 15 ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ 16 ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ 17 ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר׃ 18 והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד׃ 19 ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול׃ 20 וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה׃ 21 ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב׃ 22 וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בם יהוה׃ 23 ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשת אתו׃ 24 ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יהוה פן יפרץ בם׃ 25 וירד משה אל העם ויאמר אלהם׃

20 1 וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר׃ 2 אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃ 3 לא יהיה לך אלהים אחרים על פני׃ 4 לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ׃ 5 לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי׃ 6 ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי׃ 7 לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא׃ 8 זכור את יום השבת לקדשו׃ 9 ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך׃ 10 ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך׃ 11 כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו׃ 12 כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה

and Esther, and the Jew, and the rest of the princes of Media and Persia, were next to king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

7. And Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spake yet before the king, and fell down at his feet, and wept, and besought him to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded concerning the Jews, and to the lieutenants, and the deputies and rulers of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed with the king's ring, and sent letters by post on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment, and the decree was given at Shushan the palace. And Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan rejoiced and was glad. The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the land became Jews; for the fear of the Jews fell upon them.

8. Now in the city Shushan the king's palace the Jews slew and destroyed five hundred men, and Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and the decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. For the Jews that were in Shushan assembled themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. The other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, on the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the dispersed, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed times, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

שיאסרום בפה בית משכי ערב ערב יצאו ויאמרו אליו, ויהי שומרי בית משכי ערב, ערב יצאו ויאמרו לו; ויהי יצא ויעבר בתוך בית משכי ערב יצאו ויעבר; ויהי שלח ידיו את שיאסרום בפה בית משכי ערב ויעבר, ויהי ערב יצאו שיאסרום בפה בית משכי ערב ויעבר.

10. ויהי הוא ויבא הוא ושלש שפחות יצא בית יצא שלישי בפה יצאו ויבא, (ויהי הוא שמש את יי ויגאלהו שם, הוא יי ויהיה ליהוה, הוא יי ויהיה אבות שם יי יצא יי ליהוה שם יי ויגאלהו ויבאתי ויבא יי ויבא יי ויבא י

ΜΩΒΘΘΗΝ ΒΟΥ, ΡΔΓΗΝ ΗΟ ΘΔΙΝΓΔΙΡΗΒ; ΧΕΥΡΟΥ ΡΘ ΘΔΘΩΗ ΤΩ Β ΒΩΘΟΡΟΊ ΔΙΧ Θ ΘΡΜΥΗ-ΝΗ ΡΘΊ. Ηθ ΡΔΜΗ ΡΘ ΡΡΜΥΘ ΧΔΊ ΛΙΟΔ ΗΜΘ ΜΟΜΧΥΟΙΩΘ ΔΡΜΥ ΗΗ Χ ΙΔΗΘ ΜΕ ΒΔΓΘΡΟ, ΡΗΓ ΡΘΥΊ ΘΔΘΩΗ ΤΩ ΊΔΘΩ ΩΡΜΥΗΒ; ΗΜΘ ΡΘ ΒΔΗΊ Β ΟΜΒΔΡΓΗΒ ΥΟΘΘΗΔΊΩΙΔ ΡΗΔΊΩ ΧΔΘ, ΘΔΟΓΔΥΗΝ ΧΔΘ ΤΩ ΩΡΟΊ ΡΗΔΊΩ ΥΥΟ.

13. ΛΗΘ ΗΊ ΩΕΟ ΤΩ ΊΔΒΒ ΧΔΊ ΧΕ ΜΔΗΊ ΥΟΘΘΥΔΊΩΙΔ, ΟΘΒΕΗΝ Χ ΟΜΒΔΡΓΒ ΡΜΥΡ ΡΘ ΡΔΘ ΒΔΗΊ ΡΗΔΊΩ ΧΔΘ; ΛΗΘ ΧΕ ΜΔΗΊ ΗΥ ΡΗΔΊΩ Χ ΡΒΒΜ ΡΗΔΊΩ ΘΘΔΓΔΥΡΟ; ΛΗΘ ΧΕ ΡΒΗΘ ΡΗΘ ΡΗΓΔ ΒΔΩ, ΘΔΘΗΝ ΘΔΥΗ ΙΟ ΜΗΧ Β ΘΡΜΥΗΝΗ ΡΘΘΔΥΔ; ΛΗΘ ΡΗΘ ΟΔΗΘ ΘΙΒΟ ΜΔΘ ΛΟΩΒΘΘΗΝ ΒΟΥ ΘΔΘΩΟΘ ΜΕ ΡΗΘ ΗΗΟΩΗΝΗΘ; ΛΗΘ ΡΜΔΗ ΡΘ ΒΟ ΧΔΟ, ΡΘ ΒΟΙΔΕΟΙ ΡΟΗΓ ΡΗΘ ΡΔΗΘ, ΛΗΘ ΘΔΒΒΟΙ ΧΔΟ ΧΔΊ ΧΕ ΜΟΘ ΡΘΊ ΡΗΘ.

14. ΛΗΘ ΗΊ ΩΕΟ ΤΩ ΊΔΒΒ ΧΔΊ ΛΙΟΔ ΒΔΘ ΜΗΊΩ ΡΗΘ, ΊΕΩΗΝ ΡΗΘ ΘΔ Χ ΡΔΗΘ, ΕΘΟΙΘΕ-ΔΒΊ ΧΕ ΗΗ Χ ΊΔΒΒ ΜΕ ΩΗΔΒΊ ΜΗΊΩ ΒΔΟΙΕΕΟΙΡΗ? ΛΗΘ ΡΘ ΛΗΒΔΗΘ ΛΗΘ ΒΔΘ, Ψ, ϩ ΒΘΟΙΘΕ ΘΙ Χ ΜΗΥΘΕ ΧΔΊ ΧΕ ΡΔΒΊ ΤΟΟΊ. ΛΗΘ ΛΙΟΔ ΒΔΘ, ϩΡ ΧΕ ΘΘΟΙΘΕΔΒΊ ΗΗ Χ ΡΘ-ΘΔΟΊΟΡΗ ΜΕ ΩΗΔΒΊ, ΧΕ ΘΔΛΗΒΊ Β ΡΘΙΘ. ΛΗΘ ΡΘ ΒΔΘ, Ψ, ϩ ΘΘΟΙΘΕ ΛΟΘΗΘΗΝ ΤΩ ΧΔ ΜΗΥΘΕ. ΛΗΘ ΧΔΗ ΛΙΟΔ ΩΗΔΒ ΜΗΊΩ Χ ΝΟΗΘ, ΒΕΗΝ, Ο ΝΟΗΘ ΒΗ ΩΔΘ, ΡΔΕ ΟΗΗΒΗ ΗΗ ΧΗΒ ΟΔΗ, ΛΗΘ ΡΘΙ ΡΗΟ ΛΟΘΗΘΗΝ ΤΩ ΡΗΕ ΓΕΓ ΡΜΥΗ ΗΕ ΗΗ ΩΗΔΒΊ. ΛΗΘ ΡΜΔΗ ΛΙΟΔ ΡΗΘ ΒΔΘ ΧΕΘΕ ΜΗΥΘΕ, ΕΘΔΘΗΟ ΙΟΔΠΙ ΟΔΗΔ ΡΗΘ ΡΘΔΙ, ΛΗΘ ΘΔΘΩΗ ΤΩ ΜΘΩ; ΛΗΘ ΧΗΒ ΜΔΕ ΘΟΗ ΤΩ Χ ΩΗΕΙ ΛΒΔΗΛΗΟΟΟΔΗΛΗ ΔΕ ΟΙ Χ ΊΔΒΊΙ; ΛΗΘ Χ ΗΔΗΔΟ ΔΕ ΧΗΒ ΜΔΗΛΗ ΡΟΗΓ ΓΗΟΘΕΙ ΟΙ Χ ΙΔΗΘ ΔΕ ΘΔΘΟΟ. ΛΗΘ ΛΙΟΔ ΒΔΓΊΔΕΘΒ ΕΘΔΕΗΟ ΟΔΗΔ Χ ΝΟΗΘ; ΛΗΘ ΡΘ ΘΘΩΟΔΗ ΡΗΔΩ ΧΔΊ ΊΔΟ ΡΟΗΓ ΤΩ ΊΔΘΕ ΟΔΗΔ Χ ΊΔΒΊΙ. ΛΗΘ ΛΙΟΔ ΔΒΊΔΙΔΙΟΟΙ Β ΕΔΗΕ ΗΗ Χ ΙΔΗΘ, ΤΩ ΒΒΓΊΔΙΔ ΟΔΗΔ Χ ΝΟΗΘ ΡΟΘΟΟΓΕΗΡ ΔΔΗ ΘΘΕΔΗΔΟΘ ΤΩ Β ΒΒΓΊΔΕΘ.

15. ΛΗΘ ΗΊ ΩΕΟ ΤΩ ΊΔΒΒ ΧΔΊ ΧΕ ΔΔΗ ΟΔΗΗΗ; ΡΟΗ ΧΕ ΘΗΘ ΡΙΔΩ ΗΗ ΡΗΔΩ ΟΙ Χ ΗΘ-ΟΔΡΗ ΗΘΗΘ ΛΔΒΊΙ ΒΔΘ, ΛΗΘ ΔΔΗ ΒΒΓΊΔΕΘΒ; ΒΡΗ ΔΕ ΤΩ Χ ΊΔΒΊΙ ΧΔΊ ΔΔΗ ΗΗ Χ ΙΔΗΘ ΜΕ ΔΕΟΗΔΟΡΗΒ, ΧΕ ΥΔΊ ΗΘΟΕΗΘ Β ΡΘΗΘ ΡΘΗΊΘΗ ΛΗΘ Β ΧΗΡΗΔΩΟΊ ΊΔΒΊΙ; ΛΗΘ ΧΕ ΗΘ-ΊΔΙΗΊΔΗΘ ΗΔΩ ΜΕ ΧΕΧΕ ΧΗΟΟ, ΛΟΩΘΗΔΒΘΗΝ ΟΙ Χ ΊΔΒΕ ΜΕ ΛΙΟΔ ΛΗΘ ΔΕΟΗΔΟΡΗΒ ΤΩ Χ ΒΔΓΘΡΟ; ΡΟΗ ΧΕ ΔΔΗ ΗΗ Χ ΙΔΗΘ ΜΕ Χ ΊΔΟΡΔΟΡΗ ΜΕ ΗΘΟΡΟΗ, ΛΗΘ ΔΔΗ ΗΔΩ ΒΘΟΙΘΕ ΗΗ Χ ΗΘΘΟΡΔΟΡΗ ΜΕ ΧΕΧΕ ΧΗΟΟ.

16. ΛΗΘ ΗΊ ΩΕΟ ΤΩ ΊΔΒΒ ΧΔΊ ΛΙΟΔ ΛΗΘ ΛΟΗΘΟΙΩΟ, ΛΟΗΘΟΙΩΟ ΡΔΓΘΗΝ ΡΜΥΧΕΟΗ ΟΙ ΡΗΘ ΩΟΙΒΟ, ΛΗΘ ΧΗΒΔΡΗ, ΛΗΘ ΡΗΘ ΊΔΔΟΡΜΒ ΔΗΗΘ, ΡΔΗΘ ΔΔΗ ΗΗ Χ ΙΔΗΘ ΜΕ ΛΟΗΘΟΙΩΟ, ΡΟΗ Χ ΔΔΗΔΘ ΜΕ ΩΟΟ, ΡΔ ΒΘΟΗΝ ΥΘΟΟΟΙΩΟΗΔΟΡΗ ΒΔ ΧΟΘ ΡΟ ΔΔΗ ΔΔΗΒ ΡΗΘ ΡΥΔΗΘΟ, ΛΗΘ ΟΙΒΟ ΒΔΘ ΡΗΘ ΟΗΗΘΥΗΡΗ; ΧΕΥΡΟΥ, ΕΡΓΔΥ ΛΟΗΘ ΡΔΓΘΗΝ ΒΒΓΊΔΕΘΒΟΗ Χ ΟΜΒΔΡ ΗΟ ΒΔΘ, ΧΕΧΕ Β ΘΙΕΟ ΟΔΩΟ, ΨΕ, ΒΘΗΝ ΧΔΊ Χ ΙΔΗΘ ΔΔΗ ΟΔΩΟ ΗΟ ΤΩ Χ ΊΔΒΒ ΜΕ ΧΕΧΕ ΥΥΟ ΡΥΔΗΘΟ, ΛΗΘ ΒΘΟΗΝ ΥΘΟΟΟΙΩΟΗΔΟΡΗ ΒΔ ΧΟΘ ΡΟ ΔΔΗ ΔΔΗΒ ΡΗΘ ΡΥΔΗΘΟ, ΛΗΘ ΡΗΘ ΩΗΟΗΔΟΡΗ; ΧΕΥΡΟΥ, ΒΡΓΔΥ ΛΟΗΘ ΡΔΓΘΗΝ ΒΒΓΊΔΕΘΒΟΗ Χ ΟΜΒΔΡ ΗΟ ΒΔΘ, ΛΗΘ ΒΘΟΗΝ ΥΘΟΟΟΙΩΟΗΔΟΡΗ ΒΔ ΧΟΘ ΡΟ ΔΔΗ ΔΔΗΒ ΡΗΘ ΡΥΔΗΘΟ, ΛΗΘ ΡΗΘ ΩΗΟΗΔΟΡΗ ΥΘΟΟΟΙΩΟΗΔΟΡΗ ΗΘΗΘ ΛΗΘ ΧΕΧΕ ΥΥΟ ΡΥΔΗΘΟ ΧΔΊ ΧΕ ΜΔΗΊΩ ΩΗΔΒ ΒΘΟΗΝ Χ ΟΙΟΗΔΊ, ΜΔΟΗΝ ΛΗΘ ΤΙΘΟΟΙΩΟΗΔΟΡΗ ΧΕ ΧΕΧΕ ΥΥΟ ΡΥΔΗΘΟ ΧΔΊ ΧΕ ΜΔΗΊΩ ΩΗΔΒ ΒΘΟΗΝ Χ ΟΙΟΗΔΊ, ΛΗΘ ΡΗΘ ΡΜΔΗ ΒΔΓΙ, ΛΗΘ ΡΗΘ ΡΜΔΗ ΒΘΟΘΘΗΔΟΡΗ. ΛΗΘ ΡΘ ΧΕ ϩ ΒΔΘ, ΛΙΟΔ ΡΥΔΗΘΟ ΒΘΗ ΟΙ ΧΘΘ ΓΔΗΘ, ΧΕΧΕΥΡΟΥ ΡΘ ΤΩ ΛΟΗΘ ΜΕ ΟΗ ΡΘΘΟ, ΛΗΘ ΒΔΘ ΛΘΟΗΔΟΡΗΒΟΗ ΜΗΊΩ ΡΗΘ ΤΙΘΟΟΙΩΟΗΔΟΡΗ, ΛΗΘ ΒΔΤΔΜΙΡΗΔ ΡΗΘ ΗΗ Χ ΝΟΗΘ. ΛΗΘ ΧΕΧΕ ΧΗΟΟ ΛΗΘΟΘ ΧΕ Χ ΗΘΗ ΜΕ Χ ΟΜΒΔΡΓΒ ΜΕ ΧΗΟΡΘ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XI.

1. Καὶ ἐὰν ὦσιν οἱ λοιποὶ ἐν τῷ γένει μου ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ μὲ ἐν τῇ γῇ μὲ ἐν τῷ κτήνει μὲ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ ἐν τῷ ὕψει σὲ μὲ ἐν τῷ ἐκλιμπάνειν ὑπ' αὐτοῦ, ἐγὼ ἐπάξω ἐπ' αὐτοὺς ὀργὴν καὶ θυμὸν καὶ ἐκδικήσω αὐτούς; καὶ ἐγὼ ἐπάξω ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον κακὰ καὶ ἀποκτενῶ αὐτοὺς ἐν θανάτῳ; ἀλλὰ ἐγὼ ἐπάξω ἐπὶ σὲ μὲ ἐν τῷ ἐκλιμπάνειν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ γένει σου ἐγὼ ποιήσω ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρὸν καὶ πλῆθος ὑπὲρ σὲ καὶ ὑπὲρ τὸν λαὸν τοῦτον.

2. Καὶ ἐὰν ὦσιν οἱ λοιποὶ ἐν τῷ γένει ἀφ' ὑμῶν καὶ ὑφήσουσι ὑμᾶς ἐν ἐρημώσει ἐρήμου ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐν ᾧ μὲ ἐν τῷ λαῷ, καὶ ἐν ἐμοὶ ἐπὶ ἀφέσεως τῷ λαῷ ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐν ᾧ μὲ ἐν τῷ λαῷ, καὶ ἀφέσεις τὸν τόπον τοῦτον ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν τῷ γένει σου καὶ

ΑΦΙΕ. ΛΗΘ ΝΙ ΜΑΕ ΘΟΟΙΘ ΘΛΡΘΟΙΕΔΡΗΝ ΜΕ ΗΑΓΓΟΙΦ; ΡΟΓ ΧΕ ΜΡΤ ΜΕ Ν ΤΙΟΡΛΔΡΗΝ ΜΕ ΗΑΓΕΟΓ ΡΟ ΜΡΤ ΘΙΕΗ; ΛΗΘ ΧΕΤ ΙΝΗΘΕ ΤΑΟΣΕΗΘ ΘΛΡΘΟΙΕΝ. ΛΗΘ Ν ΙΕΘΡΗΛΓΙΕ ΘΙΘ ΗΛΝ ΘΛΣΟ ΛΘΩΛΗ ΤΘ ΛΟΓ ΛΘΩΛΗΘΝ Ν ΗΑΡΛΓΙΕ ΡΗΛΝΙΝ Ν ΡΟΝΤΑΘΗΓ ΥΑΟΓ ΜΕ Ν ΧΕΝ ΜΕ Ν ΘΙΡΗΜΕ ΟΘΜΕ Ν ΤΑΘΝ ΜΕ ΗΑΡΛ. ΛΗΘ ΧΙΜΘ ΡΟΓ ΙΛΟ ΥΑΟΓΕ ΘΙΘ Ν ΤΑΘΝ ΜΕ ΗΑΡΛ ΓΙΘ ΘΙΡΗ-ΝΙΧΥΟΡΙ ΤΑΘΣ ΗΙ ΘΙ Ν ΙΛΗΘ.

6. ΛΗΘ ΛΙΤΑΘ ΛΗΘ ΛΟΥΧΟΙΤΩ ΜΑΗΙ ΡΟΓΓ ΤΙΓΟΣΗΙ ΓΟΛΤΛΗΙΡΗΣ ΤΘ Ν ΤΑΘΝ ΗΙ ΧΕΓ ΝΛΟΓΝΘΝ, ΛΗΘ ΗΙ ΧΕΓ ΘΧΗΩΝΟΨΩΧΗΘ, ΛΗΘ ΘΙΧΟ ΗΙ ΧΕΓ ΘΧΗΧΘΩΘ, ΡΜΓΟ ΜΡΤ ΘΙΝΙ ΘΡΝΛΓΕ Ν ΟΥΗΛΓΕ ΜΕ Ν ΚΙΘΘ. ΛΗΘ ΛΕ ΟΥΗΛΓΕ ΛΕ ΜΑΘ ΡΘΗ ΧΕΓ ΜΡΤΘΘΗ, ΡΗΛΙΘ ΤΗΟΓΓΘΗ Ν ΜΡΤΘ ΜΕ ΩΜΘ, ΜΧΧΘΝ ΛΗΓ ΤΗΟΓΓΛΩΝ ΜΕ ΤΛΓΘΚΗΟ, ΟΡΗΝΙΝΗΧΥΟΡΙΝ. ΛΗΘ ΧΙΜΘ ΘΙΘ ΛΙΤΑΘ ΛΗΘ ΛΟΥΧΟΙΤΩ ΘΟ ΡΟΓΓ, ΛΗΘ ΘΙΧΟ ΟΥΗΛΓ ΟΟΓ ΡΟ ΡΛΘ ΘΙΝΙ COΘΗ ΡΟΓ Ν ΜΡΤΩ, ΤΘ ΤΙΘΟΓ Ν ΜΡΤΘ ΙΤΘΘΙΝ ΘΙ Ν ΙΛΗΘ. ΛΗΘ Ν ΧΕΝΙΘΙΝΘΟΥΗΛΓ ΜΕ Ν ΟΥΤΟ ΘΘΩΘΟ ΓΛΗΜΛΧΙΡΙ ΙΤΘΘΙΝ Ν ΙΛΗΘ, ΗΗ ΘΙ Ν ΤΘΟΓΗΛ ΤΘΗΘ ΛΘΘΙΝ, ΛΟΓΗΛ ΘΙ Ν ΤΛΘΝ ΜΕ Ν ΗΑΡΛΓΙΕ.

7. ΛΗΘ ΧΕΓ ΜΑΕ ΗΘ ΗΗΘΩΜΑΙΝΙΝΙ ΛΟΓΗΛ ΧΧΟ, Ν ΝΟΤΘ ΘΙΘ ΛΟΓ ΘΙ ΡΙΘ ΘΓΙΝΙΝΙ ΗΗ ΘΙ Ν ΡΘΘ ΜΕ Ν ΙΛΗΘ, ΤΘ ΤΙΛΘΛΓΕΙ Ν ΟΥΗΛΓΕ ΜΕ Ν ΟΥΗ ΘΙΝΙ, ΘΙ ΤΘ ΤΙΛΘΛΓΕΙ ΧΕΓ ΡΘΙΝΙΘ ΤΘ ΤΘΘΘΕ Ν ΜΡΤΘ ΡΜΓΟ ΟΥΘ Ε ΛΘΟΙ ΛΟΓΗΛ ΧΕΓ ΛΙ Ν ΤΛΘ Ν ΟΥΗ ΜΕ ΡΙΘ ΘΙΡΗΝΙ, ΧΕΓ ΧΕ ΟΥΗ ΗΛΝΙ Ε ΡΙΘΘΙΘΗΘ ΛΘΩΛΗΘΝ Ν ΜΡΤΘ, ΧΕΓ ΧΕ ΟΥΗ ΗΛΝΙ Ε ΡΗΘΘΙΘΘΙΝ, ΛΗΘ ΘΟ ΗΗ ΤΘ ΘΘΘΘΝΙΡΟΥΟΡΗ, ΘΙΡΗ ΧΕΓ ΧΕ ΟΥΗ ΤΘΘΘΕ Ν ΜΡΤΘ ΜΠΧ ΓΝΙ, ΛΗΘ ΛΙ Ε Θ ΘΙΓΛΗΙ Ε ΘΙΘΘΡΙΛΘ ΜΠΧΟΥΗ ΗΛΝΙ Ν ΤΛΘ Ν ΟΥΗ ΜΕ ΡΙΘ ΘΙΡΗΝΙ, ΧΕΓ ΧΕ ΟΥΗ ΗΛΝΙ Ε ΡΗΘΘΙΘΘΙΝ, ΛΗΘ ΘΟ ΗΗ ΤΘ ΘΘΘΘΝΙΡΟΥΟΡΗ, ΘΙΡΗ ΧΕΓ ΧΕ ΟΥΗ ΗΛΝΙ ΗΛΡΗΛΓ ΗΗΛΘ

ΛΩΘΟΘΙΙΙΙΙΙ ΤΩ ΘΘ ΡΙΙΘ ΕΙΙΛΧΙΙΛΙΙ; ΛΗΘ ΡΙΙΛΠ ΛΕΙΙΘ ΟΘΙ ΤΩ ΡΙΙΘ ΟΛΙΙ, ΧΕ ΜΙΙΙ ΕΙΙΙΙΟ ΡΙΙΘ ΕΙΙΙΛΧΙΙΛΙΙ ΙΙΙ Χ ΟΙΙΘΒ; ΧΕ, ΛΗΘ ΧΕ ΡΙΛΘ ΜΛΩΘΙ ΕΙΙΙΙΜΙ ΙΙΙ Χ ΗΛΜΛΟ ΜΘ Χ ΙΙΙΘΟΓ; ΡΟΙ ΧΕ ΜΙΙΙ ΟΛΗ ΜΘ Θ ΘΘΗΘ ΗΟΘΛΙΧΘΟΛΗΘΙΙΙ, ΛΗΘ ΧΕ ΡΛΘ ΘΙΙΙΟΛ Χ ΘΘΙΙΙΙΛΟΛΙΙΘΙΙΙΟ ΘΙΙΙΙ-ΟΛΗΙΙΙΙ, ΧΛΛ ΧΕ ΟΘΙ ΗΟ Χ ΜΙΙΙΘΒ ΜΘ ΩΜΘ. ΕΙΟΛ ΧΙΙΘ ΙΙΙ ΗΛΛ ΘΙ; ΧΕ ΡΛΘ ΘΙΙΘΙ ΧΛΘ-ΧΛΙΙΘΘ ΤΩ ΟΗΟ ΤΛΙΕΙ, ΛΗΘ ΡΘΧΙΙΙΙ, ΧΕΕΙΡΟΙ ΧΕ ΡΛΘ Χ ΧΘΙΙΙΙΙ ΜΘ ΤΛΙΡΘΧΙΙ, ΛΗΘ Χ ΧΘΙΙΙΙΙ ΜΘ ΤΛΙΡΘΧΙΙ, ΛΗΘ ΡΛΜΛ ΧΕ ΟΘΙ, ΧΕ ΟΘΙ ΜΙΙΧ ΛΕΙ ΛΗΘ ΟΓΛΜΙΙΙΙ ΜΘ ΩΜΘ. ΛΗΘ ΧΕ ΡΛΘ ΘΙΙΙ ΟΛΟΙΙΙ Χ ΜΙΙΙΘΒ ΜΘ ΩΜΘ ΡΟΙ Χ ΧΙΙΘΕΙΙ ΜΘ ΡΟΙΙΟΛΘΙ ΛΕΛΙ ΛΟΡΙΙ Χ ΙΙΘΟΓΛΗΘΙΙΙΙΙΙΘ, ΡΛΘΙΙΙ ΡΛΘ ΟΗΟ ΘΙΙΟΙΙΙΙΙ ΟΛΙΙΙΙ ΤΩ Χ ΗΛΜΛΟ ΜΘ Χ ΟΙΙΘΒ; ΧΕ, ΒΘ Χ ΛΕΙ ΜΘ ΧΕΙ ΜΙΙΙΘΒ, ΟΛΙΙΙ ΜΙΙΙ ΘΙΙΘΟΙ ΘΘΡΟΙ Χ ΟΙΟΙΙΙ ΜΘ ΩΜΘ, ΤΩ ΟΘΟ ΜΗ ΡΙΙΘ ΙΙΕΟ, ΛΗΘ ΟΙΜΗΡΙΧΘ ΧΕΙ ΧΙΙΗΙΙΘ ΘΙΘΡΟΙ ΡΙΙΟ. Ηθ ΧΘΘ ΕΙ Χ ΘΧΙΩΡΟΧΟΛΗΧΘΡΙΧΘ ΡΜΙΙΟ ΛΤΛΗΘΡΘΙΘ ΧΕ ΛΙΛ ΙΙΕΙ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ, ΡΟΙ ΧΕ ΡΛΘ ΟΛΗΙΙ ΛΡΙΙΙΩΟΡΜΗΟ; ΧΕ ΘΙΘ ΘΧΡΛΙΙ ΟΛΟ, ΞΟΙ ΙΙΙ ΕΜΘΙ ΛΗΘ ΙΙΙ ΟΛΗΘ; ΘΟΟ ΜΟ ΓΛΜΩΛΙΙ, ΕΛΤΙΘΙ, ΛΗΘ ΡΛΛΟΘ, ΛΗΘ ΟΙΘΟ ΟΛΟ ΙΕΘΜΙ ΙΙΙ Χ ΘΧΙΙΙΙΙ. Ηθ ΧΘΘ ΜΙΙΙ ΧΕΙ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ: Ϝ̣ΛΘΙΙΙ ΙΕΩΙΙ ΙΘΘ ΜΘ ΧΕΙ ΡΘΧΛΙ Ϗ̣ΟΘΧΘ, ΙΙΙ Χ ΡΙΙΙΘΙ ΛΘΛ ΧΕΙ ΜΘ Χ ΟΓΙΟΛΙ; ΡΟΙ ΧΕ ΡΛΘ ΟΛΗΙΙ ΛΡΙΙΙΩΟΡΜΗΟ; ΧΕ ΘΙΘ ΘΧΡΛΙΙ ΟΛΟ, ΞΟΙ ΙΙΙ ΕΜΘΙ ΛΗΘ ΙΙΙ ΟΛΗΘ; ΘΟΟ ΜΟ ΓΛΜΩΛΙΙ, ΕΛΤΙΘΙ, ΛΗΘ ΡΛΛΟΘ, ΛΗΘ ΟΙΘΟ ΟΛΟ ΙΕΘΜΙ ΙΙΙ Χ ΘΧΙΙΙΙΙ. Ηθ ΧΘΘ ΜΙΙΙ ΧΕΙ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ: ΡΙΙΘΙΙΙ ΙΕΩΙΙ ΙΘΘ ΜΘ ΧΕΙ ΡΘΧΛΙ Ϗ̣ΟΘΧΘ, ΙΙΙ Χ ΡΙΙΙΘΙ ΛΘΛ ΧΕΙ ΜΘ Χ ΟΓΙΟΛΙ; ΡΙΙΘΙΙΙ ΙΘΡΙΙΙΟΡΟΙΙΙΟΛΗΟ Χ ΟΙΙΛΘΟΓΟ ΡΜΙΙΟ ΧΕΙ ΡΘΧΛΙ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ ΤΩ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ ΜΙΙΙ ΛΙΙΘ ΧΕΙ ΜΙΙΙΘΒ ΜΘ Χ ΛΙΙΙΟ ΜΘ ΘΘΙΙΙΟΡΟΙΙΙΟΛΗΟ, ΛΗΘ ΧΕΙ ΟΗΟ ΧΕΙ ΙΙΙΘΟΓ; ΛΗΘ ΙΙΙ ΧΕΙ ΟΙΙΘΒ ΜΙΙΙ ΧΕΙ ΟΓΙΙΙΙΙΙΙΘ:

hâmân lehabbîth pônê mordekhay hayyehûdî 'al-kên nâsabbû 'ethô kemishpâṭô 'ăsher
shâphaṭ lô 'im-mordekhay hayyehûdî 'attâh nâphaltâ lephânâv kî nâphôl tippôl
'ălêhû kî 'im-mizzera' mordekhay 'attâh lô tûkal lephânâv kî nâphôl tippôl
'ălêhû: 14. wayyô'mer 'ălâv zêreshereshereth 'ishtô wekhol-'ôhăbâv
hâ'ăsû 'ets gâvôah chămishshîm 'ammâh wĕ'ômer lâbôqer 'ômar lammelekh
wĕyitlû-bô 'eth-mordekhay wĕ'âthâh bô' 'im-hammelekh 'el-hammishteh
hâ'ittîm wayyîṭab haddâbâr lephânê hâmân wayya'ăs hâ'ets: 15. wayyô'mer
hammelekh mî bâchâtsêr wehâmân bâ' lĕchâtsêr habbayith hachîtsônâh
lĕdabbêr lammelekh 'im-mordekhay 'al-hâ'ets 'ăsher hâkîn lô: 16. wayyô'mĕrû
na'ărê hammelekh 'ălâv hinnêh-nâ' 'ets hâmân 'ômêd bachătsêr wayyô'mer
hammelekh yâvô'. 17. wayyâvô' hâmân wayyô'mer lô hammelekh mah-la'ăsôth
lĕ'îsh 'ăsher hechpêts hammelekh bîqâro wayyô'mer hâmân 'el-libbô
lemî yachpôts hammelekh la'ăsôth bîqâr yôthêr mimmennî: 18. wayyô'mer
hâmân 'el-hammelekh 'îsh 'ăsher hechpêts hammelekh bîqârô yĕbî'û-nâ'
malkûth 'ăsher lâbesh bô malkûth wĕsûs 'ăsher nâthan melekh 'ălâv
wĕkethar malkûth 'ăsher nittan bĕrô'sh bayith hammelekh wĕhôlîkhû
'îsh 'ăsher hechpêts hammelekh bîqârô bĕyad 'addîrê hammelekh wĕqirĕ'û
lĕphânâv hinnêh kâkâh la'ăsûy lĕ'îsh 'ăsher hechpêts hammelekh bîqârô:
19. wayyô'mer hammelekh lĕhâmân mahar qach 'eth-hakkesep wĕ'eth-hassûs
kedabbartâ 'attâh la'ăsôth lĕmordekhay hayyehûdî hayyôsheb bash-sha'ar
'al-tappêl mikkol-dĕbârekhâ hallâzû: 20. wayyiqach hâmân 'eth-hakkesep
wĕ'eth-hassûs wayyilbash 'eth-mordekhay wayyarkîvêhû bĕrechôbh hâ'îr
wayyiqerâ lephânâv kâkâh la'ăsûy lĕ'îsh 'ăsher hechpêts hammelekh bîqârô:
21. wayyô'mer mordekhay 'el-hâmân 'ôdĕkhâ 'eth-'ăsher-lô 'im-bêthô
wĕkol-'ăsher lô nâphôl tippôl nâphôl 'ălêthâ: 22. wayyô'mer hâmân 'el-
mordekhay 'ak-lô' 'ălêthâ lĕbaddî 'eth-'ăsher lô 'im-bêthô wĕkol-'ăsher
lô nâphôl tippôl 'ălêthâ: 23. wayyô'mĕrû 'ălâv zêreshereshereth 'ishtô
wekhol-'ôhăbâv hâ'ăsû 'ets gâvôah chămishshîm 'ammâh wĕ'ômer lâbôqer
'ômar lammelekh wĕyitlû-bô 'eth-mordekhay wĕ'âthâh bô' 'im-hammelekh
'el-hammishteh hâ'ittîm wayyîṭab haddâbâr lephânê hâmân wayya'ăs hâ'ets:
15. wayyô'mer hammelekh mî bâchâtsêr wehâmân bâ' lĕchâtsêr habbayith hachîtsônâh
lĕdabbêr lammelekh 'im-mordekhay 'al-hâ'ets 'ăsher hâkîn lô: 16. wayyô'mĕrû
na'ărê hammelekh 'ălâv hinnêh-nâ' 'ets hâmân 'ômêd bachătsêr wayyô'mer
hammelekh yâvô'. 17. wayyâvô' hâmân wayyô'mer lô hammelekh mah-la'ăsôth
lĕ'îsh 'ăsher hechpêts hammelekh bîqârô

ωὐτὰ καὶ τὰ ἐξαίρετα δὲ τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐὰν ἐξ αὐτῶν τινὲς ἐκ τῶν ἐξαιρέτων τῶν ἐν Ἀσσαρὼθ. Καὶ ἐὰν ἀπὸ τῶν ἐξαιρέτων δὲ τῶν ἐν Ἀσσαρὼθ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῶν ἐν τῇ πεδιάδι καὶ ἐν τῷ ὄρει.

8. Καὶ ἦλθεν ὁ ἄγγελος τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Γεδεὼν καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐν τῷ πλήθει σου τούτῳ ἐν ᾧ ἐγὼ ἐμπίπλημι τὴν κοιλίαν σου ἐκ τῶν κρεῶν καὶ ἐκ τῶν ἀζύμων, καὶ ἐν τῷ ἐκχεῖσθαι τὸ κρέας ἐπὶ τὴν σπυρίδα καὶ τὸν ζωμὸν ἐπὶ τὴν χύτραν, καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξέκαιεν τὸ πῦρ τὸ ἐν τῇ πέτρᾳ καὶ ἔκαιεν τὰ κρέα καὶ τοὺς ἀζύμους· καὶ ἐν τῷ ἐκχεῖσθαι τὸν ζωμὸν ἐπὶ τὴν χύτραν καὶ ἐπὶ τὴν σπυρίδα καὶ ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαι τὸ πῦρ ἐκ τῆς πέτρας καὶ ἐκκαίειν τὰ κρέα καὶ τοὺς ἀζύμους καὶ ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαι τὸν ἄγγελον τοῦ θεοῦ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ,

sake, that my soul may bless thee before I die. 5 And Isaac said unto Jacob, Behold, I pray thee, I am old, I know not the day of my death: 6 now therefore take, I pray thee, thy weapons, thy quiver and thy bow, and go out to the field, and hunt me venison; 7 and make me savoury meat, such as I love, and bring it to me, that I may eat; that my soul may bless thee before I die. 8 Now therefore, my son, hearken to my voice according to that which I command thee. 9 Go now to the flock, and fetch me from there two good kids of the goats; and I will make them savoury meat for thy father, such as he loveth: 10 and thou shalt bring it to thy father, that he may eat, so that he may bless thee before his death. 11 And Jacob said to Rebekah his mother, Behold, Esau my brother is a hairy man, and I am a smooth man: 12 peradventure my father will feel me, and I shall be in his sight as a deceiver; and I shall bring a curse upon me, and not a blessing. 13 And his mother said unto him, Upon me be thy curse, my son: only obey my voice, and go fetch me them. 14 And he went, and fetched, and brought to his mother: and his mother made savoury meat, such as his father loved. 15 And Rebekah took the goodly garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son: 16 and the skins of the kids of the goats she put upon his hands, and upon the smooth of his neck: 17 and she gave the savoury meat and the bread, which she had prepared, into the hand of her son Jacob. 18 And he came unto his father, and said, My father: and he said, Here am I; who art thou, my son? 19 And Jacob said unto his father, I am Esau thy firstborn; I have done according as thou badest me: arise, I pray thee, sit and eat of my venison, that thy soul may bless me. 20 And Isaac said unto his son, How is it that thou hast found it so quickly, my son? And he said, Because the LORD thy God caused it to meet me. 21 And Isaac said unto Jacob, Come near, I pray thee, that I may feel thee, my son, whether thou be my very son Esau or not. 22 And Jacob went near unto Isaac his father; and he felt him, and said, The voice is Jacob's voice, but the hands are the hands of Esau. 23 And he discerned him not, because his hands were hairy, as his brother Esau's hands: so he blessed him. 24 And he said, Art thou my very son Esau? And he said, I am. 25 And he said, Bring it near to me, and I will eat of my son's venison, that my soul may bless thee. And he brought it near to him, and he did eat: and he brought him wine, and he drank. 26 And his father Isaac said unto him, Come near now, and kiss me, my son. 27 And he came near, and kissed him: and he smelled the smell of his raiment, and blessed him, and said, See, the smell of my son is as the smell of a field which the LORD hath blessed: 28 therefore God give thee of the dew of heaven, and of the fatness of the earth, and plenty of corn and wine: 29 let peoples serve thee, and nations bow down to thee: be lord over thy brethren, and let thy mother's sons bow down to thee: cursed be every one that curseth thee, and blessed be they that bless thee. 30 And it came to pass, as soon as Isaac had made an end of blessing Jacob, and Jacob was yet scarce gone out from the presence of Isaac his father, that Esau his brother came in from his hunting. 31 And he also made savoury meat, and brought it unto his father, and said unto his father, Let my father arise, and eat of his son's venison, that thy soul may bless me. 32 And Isaac his father said unto him, Who art thou? And he said, I am thy son, thy firstborn, Esau. 33 And Isaac trembled very exceedingly, and said, Who, where is he that hath taken venison, and brought it me, and I have eaten of all before thou camest, and have blessed him? yea, and he shall be blessed. 34 When Esau heard the words of his father, he cried with a very great and bitter cry, and said unto his father, Bless me, even me also, O my father. 35 And he said, Thy brother came with guile, and hath taken away thy blessing. 36 And he said, Is not he rightly named Jacob? for he hath supplanted me these two times: he took away my birthright; and behold, now he hath taken away my blessing. And he said, Hast thou not reserved a blessing for me? 37 And Isaac answered and said unto Esau, Behold, I have made him thy lord, and all his brethren have I given to him for servants; and with corn and wine have I sustained him: and what then shall I do unto thee, my son? 38 And Esau said unto his father, Hast thou but one blessing, my father? bless me, even me also, O my father. And Esau lifted up his voice, and wept. 39 And Isaac his father answered and said unto him,

Behold, of the fatness of the earth shall be thy dwelling,
And of the dew of heaven from above;
40 And by thy sword shalt thou live, and thou shalt serve thy brother;
And it shall come to pass when thou shalt break loose,
That thou shalt shake his yoke from off thy neck.

41 And Esau hated Jacob because of the blessing wherewith his father blessed him: and Esau said in his heart, The days of mourning for my father are at hand; then will I slay my brother Jacob. 42 And the words of Esau her elder son were told to Rebekah: and she sent and called Jacob her younger son, and said unto him, Behold, thy brother Esau comforteth himself concerning thee, by purposing to kill thee. 43 Now therefore, my son, hearken to my voice; and arise, flee thou to Laban my brother to Haran; 44 and tarry with him a few days, until thy brother's fury turn away; 45 until thy brother's anger turn away from thee, and he forget that which thou hast done to him: then I will send, and fetch thee from there: why should I be bereaved also of you both in one day? 46 And Rebekah said to Isaac, I am weary of my life because of the daughters of Heth: if Jacob take a wife of the daughters of Heth, such as these, of the daughters of the land, what good shall my life do me?

13. And Isaac called Jacob, and blessed him, and charged him, and said unto him, Thou shalt not take a wife of the daughters of Canaan. And Jacob obeyed his father and his mother, and went to Paddan-aram. And Isaac sent away Jacob, and he went to Paddan-aram unto Laban, son of Bethuel the Syrian, brother of Rebekah, mother of Jacob and Esau. Esau saw that Isaac had blessed Jacob, and sent him away to Paddan-aram, to take him a wife from there; and that as he blessed him he gave him charge, saying, Thou shalt not take a wife of the daughters of Canaan; and that Jacob obeyed his father and his mother, and was gone to Paddan-aram; Esau saw that the daughters of Canaan pleased not Isaac his father. Then went Esau unto Ishmael, and took unto the wives which he had Mahalath the daughter of Ishmael Abraham's son, the sister of Nebaioth, to be his wife.

ראש שנת א׳ לחדש, ראוי שנת א׳ לפרט, ראוי שכבר עבר א׳ לניסן שהוא ראש השנה לרגלים; ומפני מה לא נקרא ראש לכולם? ולפי שהוא ראש לשנים רבות, שבו נברא העולם, שבו התחילו למנות מלכי בית דוד את שנותיהם, שבו התחילו למנות שנות השמיטה והיובל, שבו נתקדשו ישראל בימי יחזקיה, שבו נגאלו ישראל לעתיד לבא, שבו עתידין לעמוד לדין כל באי העולם, שנאמר (תהלים פא ד) תקעו בחדש שופר בכסה לחג ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב; ראוי הוא לפרט שיהא ראש לכולם. וראוי הוא לניסן שיהא ראש לשנים, שבו נגאלו אבותינו במצרים, שבו עתידין אנו ליגאל לעתיד לבא, שנאמר (ישעיה יא טז) כאשר היתה לישראל ביום עלתו מארץ מצרים. ראוי הוא לתשרי שיהא ראש לשנים, שבו נברא העולם, שבו נבראו אדם וחוה, שבו נתלה דור הפלגה, שבו נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, שבו נחרב בית ראשון ושני, שבו עתידין ישראל לעמוד לדין לפני מי שאין דינו נגזר בראש השנה, שנאמר (תהלים צד יד) כי לא יטש ה׳ עמו ונחלתו לא יעזוב. ראוי הוא לתשרי שיהא ראש לשנים, שבו נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, שבו נחרב בית ראשון ושני, שבו עתידין ישראל לעמוד לדין לפני מי שאין דינו נגזר בראש השנה, שנאמר (תהלים צד יד) כי לא יטש ה׳ עמו ונחלתו לא יעזוב. ראוי הוא לניסן שיהא ראש לשנים, שבו נגאלו אבותינו במצרים, שבו עתידין אנו ליגאל לעתיד לבא, שנאמר (ישעיה יא טז) כאשר היתה לישראל ביום עלתו מארץ מצרים. ראוי הוא לתשרי שיהא ראש לשנים, שבו נברא העולם, שבו נבראו אדם וחוה, שבו נתלה דור הפלגה

and the remnant of his substance, and the tenth part of his increase, and all that pertained unto him, and brought them unto Job to comfort him, and to console him, for all the evil that the Lord had brought upon him; and they bewailed him, and every one gave him a piece of money, and every one a golden ear-ring; and the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning, and he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses; he had also seven sons and three daughters, and he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch; and in all the land were not found women so fair as the daughters of Job; and their father gave them inheritance among their brethren. And Job lived after this a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, being old and full of days.

15. And it came to pass after this, that Job prayed for his friends, and the Lord had mercy upon him, and turned the captivity of Job, when he prayed for his friends: also the Lord gave Job twice as much as he had before. Then came there unto him all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and did eat bread with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women fairer than the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his sons, and his sons' sons, even four generations. So Job died, old and full of days.

16. Then came there unto him also all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and sat with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, old and full of days.

Then came there unto him all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and did eat bread with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, old and full of days.

Then came there unto him also all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and did eat bread with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, old and full of days.

Then came there unto him also all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and did eat bread with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, old and full of days.

Then came there unto him also all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and did eat bread with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, old and full of days.

Then came there unto him also all his brethren, and all his sisters, and all they that had been of his acquaintance before, and did eat bread with him in his house: and they bemoaned him, and comforted him over all the evil that the Lord had brought upon him: every man also gave him a piece of money, and every one an ear-ring of gold. So the Lord blessed the latter end of Job more than his beginning: for he had fourteen thousand sheep, and six thousand camels, and a thousand yoke of oxen, and a thousand she-asses. He had also seven sons and three daughters. And he called the name of the first Jemima, and the name of the second Kezia, and the name of the third Keren-happuch. And in all the land were not found women so fair as the daughters of Job: and their father gave them inheritance among their brethren. After this lived Job a hundred and forty years, and saw his children, and his children's children, even four generations. So Job died, old and full of days.

רחל; ל שם איתו ע, ושמרתם, אחת קרא ואת שתי שרה ותדבר רחל ויאמר יוסף ע ללוט שם ע ויפרצוהו.

17. ואת זו תשב עמו שבע שנים ותלד לו שני בנים ותקרא שרה את שם הבכור פרץ, ושם אחיו זרח, אשר יצאה שרה אל יוסף ותאמר קרא יוסף את שמותיהם ואת פי שמות הבנים; ואת יוסף ע פי יוסף, פי שהיתה עקרה היתה שרה ותקרא שם הבכור פרץ, ושם אחיו זרח; ויהי כאשר ראה יוסף שהיתה שרה עקרה ותתן לו את הגר שפחתה; ותלד הגר ליוסף בן ויקרא שמו ישמעאל; ויוסף בן שמנים ושש שנה בלדת הגר את ישמעאל; ויהי כאשר ראה יוסף שהיתה שרה עקרה ותתן לו את הגר שפחתה; ותלד הגר ליוסף בן ויקרא שמו ישמעאל; ויוסף בן שמנים ושש שנה בלדת הגר את ישמעאל.

וַיִּכָּתֵב בְּאַחַשְׁוֵרוֹשׁ הַמֶּלֶךְ וַיִּשָּׂם עַל־יַד הַטַּבָּעַת אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוֹשׁ, וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים סוּסִים רְכֻבֵי הָאֲחַשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמָּכִים; 19. כִּי אֲשֶׁר יִצְוֶה הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוֹשׁ לְהַגִּיד לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּעִירָם וְלַעֲמֹד עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרֹג וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־חֵיל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טַפָּם וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בִּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנֵים עָשָׂר הוּא־חֹדֶשׁ אֲדָר וּשְׁלָלָם לָבוֹז תָּבֹזְזוּ; 20. פְּתִשְׁגֶן הַכְּתָב לְהִנָּתֵן דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גָּלוּי לְכָל־הָעַמִּים וְלִהְיוֹת הַיְּהוּדִים מוּכָנִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהִנָּקֵם מֵאֹיְבֵיהֶם; 21. הָרָצִים רֹכְבֵי הָאֲחַשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמָּכִים יָצְאוּ מְבֹהָלִים מְדֻחָפִים בִּדְבַר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה; וְהַמֶּלֶךְ וְהָמָן יָשְׁבוּ לִשְׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוּשָׁן נָבוֹכָה; 22. וּמָרְדֳּכַי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בִּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וַחוּר וַעֲטֶרֶת זָהָב גְּדוֹלָה וְתַכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוּשָׁן צָהֲלָה וְשָׂמֵחָה; 23. לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשָׂשׂוֹן וִיקָר; 24. וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וָעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מַגִּיעַ שִׂמְחָה לַיְּהוּדִים מִשְׁתֶּה וְיוֹם טוֹב; וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאָרֶץ מִתְיַהֲדִים כִּי־נָפַל פַּחַד־הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם; 25. וּבְבוֹא לִפְנֵי־הַמֶּלֶךְ אָמַר עַל־הַסֵּפֶר יָשׁוּב מַחֲשַׁבְתּוֹ הָרָעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל־הַיְּהוּדִים עַל־רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֶת־בָּנָיו עַל־הָעֵץ; 26. עַל־כֵּן קָרְאוּ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל־שֵׁם הַפּוּר עַל־כֵּן עַל־כָּל־דִּבְרֵי הָאִגֶּרֶת הַזֹּאת וּמָה־רָאוּ עַל־כָּכָה וּמָה־הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם; 27. קִיְּמוּ וְקִבְּלוּ הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל־זַרְעָם וְעַל כָּל־הַנִּלְוִים עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לִהְיוֹת עֹשִׂים אֶת־שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה כִּכְתָבָם וְכִזְמַנָּם בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה; 28. וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וָעִיר וְיָמֵי הַפֻּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעַבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְּהוּדִים וְזִכְרָם לֹא־יָסוּף מִזַּרְעָם; 29. וַתִּכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַּת־אֲבִיחַיִל וּמָרְדֳּכַי הַיְּהוּדִי אֶת כָּל־תֹּקֶף לְקַיֵּם אֵת אִגֶּרֶת הַפֻּרִים הַזֹּאת הַשֵּׁנִית; 30. וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְּהוּדִים אֶל־מֵאָה עֶשְׂרִים וָשֶׁבַע מְדִינוֹת מַלְכוּת אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ דִּבְרֵי שָׁלוֹם וֶאֱמֶת; 31. לְקַיֵּם אֶת־יְמֵי הַפֻּרִים הָאֵלֶּה בִּזְמַנֵּיהֶם כַּאֲשֶׁר קִיַּם עֲלֵיהֶם מָרְדֳּכַי הַיְּהוּדִי וְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְכַאֲשֶׁר קִיְּמוּ עַל־נַפְשָׁם וְעַל־זַרְעָם דִּבְרֵי הַצּוֹמוֹת וְזַעֲקָתָם; 32. וּמַאֲמַר אֶסְתֵּר קִיַּם דִּבְרֵי הַפֻּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר׃

X. 1. וַיָּשֶׂם הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ מַס עַל־הָאָרֶץ וְאִיֵּי הַיָּם; 2. וְכָל־מַעֲשֵׂה תָקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרַשַׁת גְּדֻלַּת מָרְדֳּכַי אֲשֶׁר גִּדְּלוֹ הַמֶּלֶךְ הֲלֹא הֵם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מָדַי וּפָרָס׃ 3. כִּי מָרְדֳּכַי הַיְּהוּדִי מִשְׁנֶה לַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ וְגָדוֹל לַיְּהוּדִים וְרָצוּי לְרֹב אֶחָיו דֹּרֵשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדֹבֵר שָׁלוֹם לְכָל־זַרְעוֹ׃

23. ΛΗΘ ΥΙ ΟΘϽ ΊΘ ΊΘϬΒ ΧΛΊ ΨΩΔΗ ΧΕ ΨΛΘ ΔΒΊΛΒΙΙΟΠΊ Θ CΗΤΟ ΥΗ ΧΛΊ ΙΛΗΘ, ΧΛΊ ΘΥΗ ΙΕΘΟΗΔ ΘΘϽϵΔΊΘ ΧΛΊ ΛϽΡΗ ΠΟΘ ΘΘ ΙΗΧ ΨΗϽ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ΗΔΘΡΔ, ΧΛΊ ΨΔ ΟϽΗ ΠΟ ΨΗϽ ΡΗΊΘ ΨΗϽ ΡΕΧΛΗ. ΛΗΘ Χ ΘΜΗΧ ΜΘ Χ ΙΟΗΘ ΘΘϽ ΊΘ ΛϽΡΗ, ΧΕΗΗ, ΧΘ ΠΛΙΘ ΗΛΊ ΘΘ ΡΊ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ΗΔΘΡΔ, ΡΟΗ ΘΘΨΟΙΘ, Χ ΘΗΗ ΙΗΥ ΧΘΘ ΧΔ ΙΔΡ; ΘΡΊ ΧΘ ΠΛΙΘ ΘΘ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ; ΡΟΗ ΘΘΨΟΙΘ, ΧΔ ΘΙΗΧΔΗ ΕΗΡΗ, ΛΗΘ ΟΙΧΟ ϽΡΙΟΘΔ ΛΗΘ ΛϽΘ ΕΗ ΗΙ ΊΙΗΡΗ.

24. ΗΘ ΥΙ ΟΘϽ ΊΘ ΊΘϬΒ ΧΛΊ ΨΩΔΗ ΛϽΡΗ ΨΛΘ ΨΗΗΘ ΧΗΧ, ΨΔ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΙΕΘΟΗΔ, ΕΘΨΟΙΘ, ϽΔ ΘΙΗΧΔΗ ΛΗΘ ΘΙΜΧΙΗΔΗ ΕΗ ΗΙ ΊΙΗΡΗ ΛΊ ϽΗΘΟΗΔ, ΛΗΘ Δ ΘΟ ΧΛΊ Δ ϽΕ ΘΘ-ΙΗΡΔΗ ΧΛΊΟ. ΗΘ ΙΕΘΟΗΔ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΛϽΡΗ, Δ ΗΟ ΗΙ Χ ϬΙΙΛΜΙΓ ΜΘ Χ ΙΟΗΘ ΧΛΊ ΧΘ ΘΛΗΧΙΛ ΘΘ ΟΙ ΓΗΙΘ. ΕΗΛ ΘΘΨΟΙΘ Δ ΩΙΗ ΘΘ ΩΗΧ Χ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ; ΡΟΗ Χ ΟΗΗ ΜΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ, ΨΘΘ ΗΘϽ ΗΘ ΛΗΛΗΛϽΗΟ, ΗΘ Θ ΡΗΛΗΘ ΡΗΊΘ ϽϽ; ΧΕΗΡΟΗ Δ ΘΘ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ, ΧΛΊ Δ ϽΕ ΡΙΛΊΛΗΘ Χ ΟΗΗ ΜΘ Χ ΙΛΗΘ; ΛΗΘ ΨΔ ΩΗΙ ΟΕϬΊ ΧΕΔ ΘΙΛΊΧΛΛΗ ϬΊ ΜΘ ΓΙΗΘΗ. ΗΘ ΙΕΘΟΗΔ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΨΗϽ, ΨΟ ΩΛΟΘ Χ ΧΛΊ ΧΕΔ ΘΙΜΧΙΗΔΗ ΩΗΙ ΗΙ ΊΙΗΡΗ? ΛΗΘ ΛϽΡΗ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΨΗϽ, ΗΟ ΩΗΙ ΨΛΙ ΊΟΛΘ ϽϽ, ϬΕΕ ΗΊ Θ ΩΛΘ: ΛΗΘ ΨΟ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ϽϽ, ΩΟ ΛΗΘ ΘϽΙΗΘΛΕ ΧΕΔ ΘΙΜΧΙΗΔΗ, ΡΟΕ ΧΕ ΘΕ ΗΙ ΊΙΗΡΗ ΗΙ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ. ΗΘ ΨΩΔΗ ΙΕΘΟΗΔ ΨΛΘ ΨΗΗΘ ΧΗΧ, ΨΟ ΟΘΕΘ ΧΛΊ ΨΗΘ ϬΡΗΕΡΗΗΘ ΠΟΘ ΘϽΕΟ ΨΛΘ ΨΗΘ ΡΟΘΨϬΛΘ ΛΗΘ ΨΗΘ ϹΛΊΕΗΡΗϬ. ΛΗΘ ΨΟ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΛϽΡΗ, ΩΡΟ, Δ ΩΗΙ ΘΟ ΩΗΧ Χ ΘΕΘΛ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ, ΧΛΊ ΧΕΕ Δ ΩΗΙ ΊΙΟΕΘ ΩΗΧ Χ ΟΗΗ, ΧΛΊ ΨΟ ΩΗΙ ΟΕΘΊ ΧΔ ΘΙΜΧΙΗΔΗ ϬΊ ΜΘ ΓΙΗΘΗ.

25. ΛΗΘ ΥΙ ΟΘϽ ΊΘ ΊΘϬΒ ΧΛΊ ΜΘ ΛϽΡΗ ΛΗΘ ΙΕΘΟΗΔ ΜΧΗ ϹΡΗΗΗΗΗ ΧΗΧΔΗ, ΧΛΊ ΧΕ ϽΛΊ Χ ΡΘΧΔΗ ΜΘ ΙΕΘΟΗΔ, ΨΟ ΜΜΘ ΟΗΗ ΟΕΔΗ ΟΙ Χ ΙΛΗΘ. ΛΗΘ ΘΨΟΙΘ, Χ ΡΘΧΔΗ ΜΘ ΙΕΘΟΗΔ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΨΗϽ, ΨΩΔ ΘΗΘ Α ΗΛΊ ΟΡϽ ΊΘ Χ ΡΘΧΊ ΗΗ ΧΛΊ ΘΗΕΊ ΕΕ ΨΩΔΗ Δ ϽΕΘ Θ ΡΘΧΊ ΡΗΊΘ ϽΔ ϬΡΗΘ, ΛΗΘ ΡΗΊΘ Α ΤΟΔΊ ΊΘ? ΛΗΘ ΨΟ ΟΙΧΟ ϬΛΘ, ΨΩΔΗΧΔΗ ΘΗΊ ΧΕΔ ΘΟΗΗ ΧΛΊ ΗΗΗ Χ ΟΗΗ, ΧΛΊ ΨΟ ΩΗΙ ΟΕΘΊ ΧΔ ΘΙΜΧΙΗΔΗ ϬΊ ΜΘ ΓΙΗΘΗ. ΛΗΘ ΥΙ ΟΘϽ ΊΘ ΊΘϬΒ ΧΛΊ ΙΕΘΟΗΔ ΜΧΗ ΡΗΧΗΗΗΗΗ ΧΗΧΔΗ, ΧΛΊ ΧΕ ΟΛΊ ΧΛΊ ΧΕΔ ΘΙΜΧΙΗΔΗ ϬΊ ΜΘ ΓΙΗΘΗ. ΛΗΘ ΨΟ ϬΛΘ ΡΗΊΘ ΨΗϽ, ΩΡΟ, Δ ΩΗΙ ΟΘ ΩΗΧ Χ ΘΕΘΛ ΊΘ Χ ΙΛΗΘ ΜΘ ϽΗΘΟΗΔ, ΧΛΊ ΧΕΕ Δ ΩΗΙ ΊΙΟΕΘ ΩΗΧ Χ ΟΗΗ, ΧΛΊ ΨΟ ΩΗΙ ΟΕΘΊ ΧΔ ΘΙΜΧΙΗΔΗ ϬΊ ΜΘ ΓΙΗΘΗ.

and, if he should not be worthy of death, that he should be punished; for the king knew that Haman was hostile to the Jews, (for many of the nations had joined themselves to him,) because Haman was a Macedonian, and had plainly received kindness from us, and had been entirely changed in his disposition towards us; for he was not worthy of death, nor of any punishment at all. But Haman, when he was in great fear, and knew not what he should do, because the king was ready to punish him, and he had no hope of escaping, he fled to the queen's bed, and supplicated her to preserve his life. But the king, when he came in, and found Haman lying upon the bed, and supplicating the queen, cried out, that he was also willing to force the queen to lie with him, when he was in his own house. Upon which Haman's face was covered, and he was led away to punishment. But Bagoas, one of the king's eunuchs, said, that there was a gallows prepared by Haman, fifty cubits high, which he had prepared for Mordecai, who had discovered the conspiracy against the king. Upon which the king commanded that Haman should be hanged upon it. Accordingly, Haman was hanged upon the gallows which he had prepared for Mordecai, and the king's anger was appeased.

26. Now the king had given Haman's estate to Esther, and had ordered Mordecai to be introduced into his presence, for she had informed him that he was related to her. And when he had taken off the ring which he had received from Haman, and had given it to Mordecai, Esther appointed him to be governor of Haman's estate. She also desired that the king would save the nation of the Jews from the destruction which was coming upon them. And when she had fallen down at his feet, and had with many tears begged that he would put a stop to the mischief which Haman had contrived against them, and to the letters which he had sent, the king held out to her the golden scepter, and raised her up. And when she had risen up, she stood by him, and said that it was a grievous thing for her to live when her nation was destroyed, and that it was a grievous thing for her to be alive when her kindred were slain. She also said, that if they were to be sold for bondmen and bondwomen, she would have held her peace, and not have troubled him, since the damage would not have been sufficient to require that he should be troubled at it; but that now their enemy and adversary had contrived to destroy them utterly by the most barbarous kinds of death. Upon which the king was moved with anger, and said to Esther, Who is he? and where is he? and who is he that has presumed to undertake such things? She replied, The adversary and enemy is this wicked Haman. Upon which Haman was astonished at the words of Esther, and at the king's anger, and at the queen's knowledge of the matter. And he rose up from the bed, and fled to the king's bed-chamber, and stood there, as not knowing what he should do. But the king went out into the garden of the palace, and was very angry, as supposing that Haman would force the queen to lie with him. And when he returned from the garden of the palace, he found Haman lying upon the bed, and supplicating the queen. Upon which he said, Will you also force the queen when she is with me in my own house? Upon which Haman's face was covered, and he was led away to punishment. But Bagoas, one of the king's eunuchs, said, that there was a gallows prepared by Haman, fifty cubits high, which he had prepared for Mordecai, who had discovered the conspiracy against the king. Upon which the king commanded that Haman should be hanged upon it. Accordingly, Haman was hanged upon the gallows which he had prepared for Mordecai, and the king's anger was appeased

פרשת XIII.

ויהי כאשלח פרעה את העם, ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים, כי קרוב הוא, ויאמר אלהים, פן ינחם העם בראתם מלחמה, ושבו מצרימה.

1. ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף, וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים. ויקח משה את עצמות יוסף עמו, כי השבע השביע את בני ישראל לאמר, פקד יפקד אלהים אתכם, והעליתם את עצמותי מזה עמכם. ויסעו מסכות, ויחנו באתם בקצה המדבר. ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך, ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה. לא יסור עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם. וידבר יהוה אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל וישובו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים. ואמרתי לפרעה בני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר. וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם, ואכבדה בפרעה ובכל חילו, וידעו מצרים כי אני יהוה. ויגד למלך מצרים כי ברח העם, ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם, ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו. ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו. ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו. ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל, ובני ישראל יצאו ביד רמה. ויסעו מצרים ויבאו אחריהם, ויחנו על הים כל סוסי רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפון. ובני ישראל יצאו ביד רמה. ויקרבו בני ישראל ויראו את מצרים נסעים אחריהם, ויראו מאד, ויצעקו בני ישראל אל יהוה. ויאמרו אל משה, המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר? מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים? הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר, חדל ממנו ונעבדה את מצרים? כי טוב לנו עבד את מצרים ממותנו במדבר. ויאמר משה אל העם, אל תיראו, התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום, כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם. יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון. ויאמר יהוה אל משה, מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל ויסעו. ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו, ובאו בני ישראל בתוך הים ביבשה. ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם, ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו. וידעו מצרים כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו. ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל, וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מלפניהם ויעמד מאחריהם. ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, והענן והחשך ויאר את הלילה, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ויט משה את ידו על הים, ויולך יהוה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה, ויבקעו המים. ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה, והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. ויחזקו המצרים וירדפו ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים. ויהי באשמורת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן, ויהם את מחנה מצרים. ויסר את אופן מרכבותיו ויהי נהגה בכבדות, ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל, כי יהוה נלחם להם במצרים. ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על הים ויבאו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו. ויט משה את ידו על הים לפנות בקר לאיתנו, ויהי מצרים נסים לקראתו, ויערם יהוה את מצרים בתוך הים. ויחזקו המים וישבו ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים, לא נשאר בהם עד אחד. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים, וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים. וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה יהוה במצרים, ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו.

2. ויהי ביום ההוא ויאמר יהוה אל משה לאמר, כתוב זאת זכרון בספר, ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים. ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי, ויאמר כי יד על כס יה, מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר. ויהי משה כאשר ירים ידו וגבר ישראל, וכאשר יניח ידו וגבר עמלק. וידי משה כבדים, ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה, ואהרן וחור תמכו בידיו מזה ומזה, ותהי ידיו אמונה עד בא השמש. ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב. ויאמר יהוה אל משה כתוב זאת זכרון בספר, ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים. ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי; ויאמר כי יד על כס יה, מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר. ויסעו מרפידים ויחנו במדבר. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה. ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה, ויתיצבו בתחתית ההר. והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש, ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחרד כל ההר מאד. ויהי קול השופר הולך וחזק מאד, משה ידבר והאלהים יעננו בקול. ויבא יהוה על פני ההר אל ראש ההר, ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר, ויעל משה. ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב. וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה. ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני, כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשתו. ויאמר יהוה אליו לך רד ועלית אתה ואהרן עמך, והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם. וירד משה אל העם ויאמר אליהם. ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך, וגם בך יאמינו לעולם. ויגד משה את דברי העם אל יהוה. ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר, וכבסו שמלתם והיו נכונים ליום השלישי, כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני. והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו, כל הנגע בהר מות יומת. יד לא תגע בו כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה, במשך היובל המה יעלו בהר. ויקדש משה את העם ויכבסו שמלתם. ויאמר אל העם היו נכונים לשלשת ימים, אל תגשו אל אשה. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה. ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה, ויתיצבו בתחתית ההר. והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש, ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחרד כל ההר מאד. ויהי קול השופר הולך וחזק מאד, משה ידבר והאלהים יעננו בקול. ויבא יהוה על פני ההר אל ראש ההר, ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר, ויעל משה. ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב. וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה. ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני, כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשתו. ויאמר יהוה אליו לך רד ועלית אתה ואהרן עמך, והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם. וירד משה אל העם ויאמר אליהם. ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך, וגם בך יאמינו לעולם. ויגד משה את דברי העם אל יהוה. ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר, וכבסו שמלתם והיו נכונים ליום השלישי, כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני. והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו, כל הנגע בהר מות יומת. יד לא תגע בו כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה, במשך היובל המה יעלו בהר. ויקדש משה את העם ויכבסו שמלתם. ויאמר אל העם היו נכונים לשלשת ימים, אל תגשו אל אשה.

3. ויהי באשמורת הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה, ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה, ויתיצבו בתחתית ההר. והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש, ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחרד כל ההר מאד. ויהי קול השופר הולך וחזק מאד, משה ידבר והאלהים יעננו בקול. ויבא יהוה על פני ההר אל ראש ההר, ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר, ויעל משה. ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב. וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה. ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני, כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשתו. ויאמר יהוה אליו לך רד ועלית אתה ואהרן עמך, והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם. וירד משה אל העם ויאמר אליהם. ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך, וגם בך יאמינו לעולם. ויגד משה את דברי העם אל יהוה. ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר, וכבסו שמלתם והיו נכונים ליום השלישי, כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני. והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו, כל הנגע בהר מות יומת. יד לא תגע בו כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה, במשך היובל המה יעלו בהר. ויקדש משה את העם ויכבסו שמלתם. ויאמר אל העם היו נכונים לשלשת ימים, אל תגשו אל אשה.

and his sons the priests' office. The stranger that cometh nigh shall be put to death. And the children of Israel kept the charge of the sanctuary, and the charge of the priests, and the charge of the altar, that there be no more wrath upon the children of Israel. And I, behold, I have taken your brethren the Levites from among the children of Israel: to you they are given as a gift for Yahweh, to do the service of the tent of meeting. But you and your sons with you shall keep your priests' office for everything of the altar, and within the veil; and you shall serve: I have given your priests' office as a service of gift: and the stranger that cometh nigh shall be put to death.

4. And Yahweh spake unto Aaron, Behold, I also have given you the charge of my heave-offerings of all the hallowed things of the children of Israel; unto you have I given them by reason of the anointing, and to your sons, by an ordinance for ever. This shall be yours of the most holy things, reserved from the fire: every offering of theirs, every meal-offering of theirs, and every sin-offering of theirs, and every guilt-offering of theirs which they render unto me, shall be most holy for you and for your sons. In the most holy place shalt thou eat it; every male shall eat it: it shall be holy unto you. This also is yours; the heave-offering of their gift, with all the wave-offerings of the children of Israel: unto you and to your sons and to your daughters with you, by an ordinance for ever: every one that is clean in your house may eat of it. All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the corn, the first-fruits of them which they shall render unto Yahweh, to you have I given them. The first-ripe fruits of all that is in their land, which they shall bring unto Yahweh, shall be yours; every one that is clean in your house may eat of it. Every devoted thing in Israel shall be yours. Every firstling of the womb, of man or beast, which they bring unto Yahweh, shall be yours; nevertheless the firstling of man shalt thou surely redeem, and the firstling of unclean beasts shalt thou redeem. And those that are to be redeemed from a month old shalt thou redeem, according to thy valuation, for the money of five shekels, after the shekel of the sanctuary, which is twenty gerahs. But the firstling of a cow, or the firstling of a sheep, or the firstling of a goat, thou shalt not redeem; they are holy: their blood shalt thou sprinkle upon the altar, and their fat shalt thou burn for an offering made by fire, for a sweet savour unto Yahweh. And their flesh shall be thine, as the wave-breast and as the right shoulder are thine, they shall be thine. All the heave-offerings of the holy things, which the children of Israel offer unto Yahweh, have I given unto thee, and to thy sons and to thy daughters with thee, by an ordinance for ever: it is a covenant of salt for ever before Yahweh unto thee and to thy seed with thee. And Yahweh spake unto Aaron, Thou shalt have no inheritance in their land, neither shalt thou have any portion among them: I am thy portion and thine inheritance among the children of Israel. And unto the children of Levi, behold, I have given all the tithe in Israel for an inheritance, for their service which they serve, even the service of the tent of meeting. Neither must the children of Israel henceforth come nigh the tent of meeting, lest they bear sin, and die. But the Levites shall do the service of the tent of meeting, and they shall bear their iniquity: it is a statute for ever throughout your generations, that among the children of Israel they have no inheritance. But the tithes of the children of Israel, which they offer as a heave-offering unto Yahweh, I have given to the Levites for an inheritance: therefore I have said unto them, that among the children of Israel they shall have no inheritance. And Yahweh spake unto Moses, saying, Moreover thou shalt speak unto the Levites, and say unto them, When ye take of the children of Israel the tithes which I have given you from them for your inheritance, then ye shall offer up a heave-offering of it for Yahweh, a tithe of the tithe. And your heave-offering shall be reckoned unto you, as though it were the corn of the threshing-floor, and as the fulness of the wine-press. Thus ye also shall offer up a heave-offering unto Yahweh of all your tithes, which ye receive of the children of Israel; and ye shall give thereof Yahweh's heave-offering to Aaron the priest. Out of all your gifts ye shall offer up every heave-offering of Yahweh, of all the best thereof, even the hallowed part thereof out of it. And thou shalt say unto them, When ye have heaved the best thereof from it, then it shall be reckoned unto the Levites as the increase of the threshing-floor, and as the increase of the wine-press. And ye shall eat it in every place, ye and your households: for it is your reward for your service in the tent of meeting. And ye shall not bear sin by reason of it, when ye have heaved from it the best thereof: neither shall ye profane the holy things of the children of Israel, lest ye die. And Yahweh spake unto Aaron, Behold, I also have given thee the charge of my heave-offerings, even all the hallowed things of the children of Israel; unto thee have I given them for a portion, and to thy sons, by an ordinance for ever. This shall be thine of the most holy things, reserved from the fire: every offering of theirs, even every meal-offering of theirs, and every sin-offering of theirs, and every guilt-offering of theirs which they render unto me, most holy shall it be for thee and for thy sons. In the most holy place shalt thou eat it; every male shall eat it: it shall be holy unto thee. And this is thine; the heave-offering of their gift, with all the wave-offerings of the children of Israel: I have given them unto thee, and to thy sons and to thy daughters with thee, by an ordinance for ever: every one that is clean in thy house may eat of it. All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the corn, the first-fruits of them which they give unto Yahweh, I have given thee. The first-ripe fruits of all that is in their land, which they bring unto Yahweh, shall be thine; every one that is clean in thy house may eat of it. Every devoted thing in Israel shall be thine. Every firstling of the womb which they bring unto Yahweh, whether of man or beast, shall be thine; nevertheless the firstling of man shalt thou surely redeem, and the firstling of unclean beasts shalt thou redeem. And those that are to be redeemed from a month old shalt thou redeem, according to thy valuation, for the money of five shekels, after the shekel of the sanctuary, which is twenty gerahs. And as for the firstling of a cow, or the firstling of a sheep, or the firstling of a goat, thou shalt not redeem; they are holy: their blood shalt thou sprinkle upon the altar, and their fat shalt thou burn for an offering made by fire, for a sweet savour unto Yahweh. And their flesh shall be thine, as the wave-breast and as the right shoulder are thine, they shall be thine. All the heave-offerings of the holy things, which the children of Israel offer unto Yahweh, have I given unto thee, and to thy sons and to thy daughters with thee, by an ordinance for ever: it is a covenant of salt for ever before Yahweh unto thee and to thy seed with thee. And Yahweh spake unto Aaron, Thou shalt have no inheritance in their land, neither shalt thou have any portion among them: I am thy portion and thine inheritance among the children of Israel. And unto the children of Levi, behold, I have given all the tithe in Israel for an inheritance, for their service which they serve, even the service of the tent of meeting. Neither must the children of Israel henceforth come nigh the tent of meeting, lest they bear sin, and die. But the Levites shall do the service of the tent of meeting, and they shall bear their iniquity: it is a statute for ever throughout your generations, that among the children of Israel they have no inheritance. But the tithes of the children of Israel, which they offer as a heave-offering unto Yahweh, I have given to the Levites for an inheritance: therefore I have said unto them, that among the children of Israel they shall have no inheritance. And Yahweh spake unto Moses, saying, Moreover thou shalt speak unto the Levites, and say unto them, When ye take of the children of Israel the tithes which I have given you from them for your inheritance, then ye shall offer up a heave-offering of it for Yahweh, a tithe of the tithe. And your heave-offering shall be reckoned unto you, as though it were the corn of the threshing-floor, and as the fulness of the wine-press. Thus ye also shall offer up a heave-offering unto Yahweh of all your tithes, which ye receive of the children of Israel; and ye shall give thereof Yahweh's heave-offering to Aaron the priest. Out of all your gifts ye shall offer up every heave-offering of Yahweh, of all the best thereof, even the hallowed part thereof out of it. And thou shalt say unto them, When ye have heaved the best thereof from it, then it shall be reckoned unto the Levites as the increase of the threshing-floor, and as the increase of the wine-press. And ye shall eat it in every place, ye and your households: for it is your reward for your service in the tent of meeting. And ye shall not bear sin by reason of it, when ye have heaved from it the best thereof: neither shall ye profane the holy things of the children of Israel, lest ye die. And Yahweh spake unto Aaron, Behold, I also have given thee the charge of my heave-offerings, even all the hallowed things of the children of Israel; unto thee have I given them for a portion, and to thy sons, by an ordinance for ever. This shall be thine of the most holy things, reserved from the fire: every offering of theirs, even every meal-offering of theirs, and every sin-offering of theirs, and every guilt-offering of theirs which they render unto me, most holy shall it be for thee and for thy sons. In the most holy place shalt thou eat it; every male shall eat it: it shall be holy unto thee. And this is thine; the heave-offering of their gift, with all the wave-offerings of the children of Israel: I have given them unto thee, and to thy sons and to thy daughters with thee, by an ordinance for ever: every one that is clean in thy house may eat of it. All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the corn, the first-fruits of them which they give unto Yahweh, I have given thee. The first-ripe fruits of all that is in their land, which they bring unto Yahweh, shall be thine; every one that is clean in thy house may eat of it. Every devoted thing in Israel shall be thine. Every firstling of the womb which they bring unto Yahweh, whether of man or beast, shall be thine; nevertheless the firstling of man shalt thou surely redeem, and the firstling of unclean beasts shalt thou redeem. And those that are to be redeemed from a month old shalt thou redeem, according to thy valuation, for the money of five shekels, after the shekel of the sanctuary, which is twenty gerahs. But

ואחריאת זה: פן ידע עמי עמו ולו ז ואחד שם תמנאל, ולו ובכר ז ובזל שם ליבמוחי. ואם ז עמו בית ישראל ואני, ישעו יי ז אתם ארץ ז ידע ז אחי ארץ אי ידע בית ומשפחתיהו ז פלוניו שם ז ומה? פלמוני, אתם יי ז ליהו ישעו אחר ומי ידע בית—לפי אי שיו תפלחיו אי ומיו ם שפט, ואחד לפי אי שיו אחו תפלחיו, אי ומיו ם ומפו שם יו ז ומפו זה? ואחד ישראל ואחשדאד פיו ואחד בית ואחד ואני פיו, פלוניאפו ומפו ארץ ז ומפו ארץ זה ם פרת ז ואפרתיהם אם ארץ ארץ זה ם ומפו, ואחד פ ידע מתחדד ואחד ואני אם ארץ ז ואפרתיהם אם ארץ ארץ זה ם ומפו, ואפרתיהם ומפו ארץ ארץ זה ם ומפו? ואחד ז ומיו בית פ יה ארץ ז ואפרתיהם אם ארץ ארץ זה ם ומפו, ואחד פ ידע מתחדד ואחד ואני אם ארץ ארץ זה ם ומפו, ואחד פ ידע מתחדד ואחד ואני אם ארץ ארץ זה ם ומפו, ואפרתיהם ומפו

ϫ ⲙⲁⲣⲓⲁ ⲑⲉ. ⲁⲩⲱ ⲛⲑⲟ ⲡⲉⲡⲛⲁ ϫ ⲟⲩⲛ ⲡⲁⲓ ⲥⲁⲓⲱ ⲛⲁϥ ⲙⲡⲛⲟⲩⲧⲉ, ⲡⲁ ⲙⲁⲉ ⲥⲁⲩⲱⲟⲩ ⲛⲉ ⲓⲣ ⲡⲁ ⲙⲡⲛ ⲑⲁⲓ.

10. ⲁⲩⲱ ⲛⲓ ⲟⲩⲉⲟ ⲛⲑⲟ ⲗⲉⲓⲉ ϫⲁⲩ ⲫⲛ ⲥⲙⲛⲧⲉⲣⲙⲛⲧⲉ ⲧⲁⲛ ⲁⲩⲱ ⲛⲟⲩⲟⲓ ϫ ⲟⲩⲱⲁⲛ ⲟⲩ ϫⲁⲩ ⲡⲁⲓ ⲡⲁⲛⲁⲛⲁⲃ ⲙⲛⲟⲩⲟ ϫ ⲟⲩⲛ. ⲁⲩⲱ ⲇⲉ ⲟⲩⲉⲟ ⲧⲛ ⲙⲛⲟⲩⲟ ϫ ⲟⲩⲛ; ⲁⲩⲱ ⲡⲉⲡⲛⲁ ⲇⲉ ⲥⲟ ⲫⲛ ⲓⲉ ⲁⲣ ⲧⲣ ⲡⲁ ⲙⲡⲛ ⲑⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲥⲟ ⲉⲧⲙⲛ ⲁⲩⲱ ⲡⲉⲡⲛⲁ ⲫⲛ ⲑⲧⲁⲛⲁⲡⲁⲩⲥⲓⲥ ϫⲉ ⲟⲛ ⲁⲛ ⲡⲁⲓ ⲑⲁⲓ ϫ ⲟⲩⲟⲩ ⲙⲉ ⲫⲛ ⲣⲟⲩ, ⲇⲉ ⲙⲁⲉ ⲛⲙⲁⲑⲏⲧⲏⲥ ⲙⲁⲓ ϫⲁⲩ, ⲁⲩⲱ ⲟⲙⲟⲗⲟⲅⲉⲓ ⲙⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲡⲓⲣⲙ ⲥⲙⲛⲧⲉⲣⲙⲛⲧⲉ, ⲟⲧ ϫ ⲥⲙⲛ-ⲧⲉⲣⲙⲛⲧⲉ ⲙⲉ ϫ ⲟⲩⲛ, ⲇⲥⲱ ⲛⲉⲱ ⲡⲉⲓⲱ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲥⲛⲁ ⲛⲁⲓ. ϩⲱ ϫ ⲥⲙⲧⲉⲣⲙⲛⲧⲉ ⲡⲁⲓ ⲉⲥⲟⲩ ϫ ⲟⲟⲟ ⲙⲉ ϫ ⲟⲩⲛ'ⲉ ⲣⲟⲩ, ⲛⲉⲧⲙⲣⲟⲧ ⲛⲉ ⲙⲡⲛⲧⲉ ⲛⲁⲓ ⲉⲓ ⲛⲉⲛⲁ ⲡⲁⲓⲙⲁⲑⲏⲧⲏⲥ ⲁⲩⲱ ⲉⲣⲉⲡⲉⲧⲣⲟⲥ ⲛⲉ ⲙⲡⲛⲧⲉ ⲛⲁⲓ ⲉⲓ ⲛⲉⲛⲁ ⲡⲁⲓⲙⲁⲑⲏⲧⲏⲥ ⲁⲩⲱ ⲡⲉⲡⲛⲁ ⲫⲛ ⲑⲧⲁⲛⲁⲡⲁⲩⲥⲓⲥ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲛⲉⲛⲁⲙⲁⲑⲏⲧⲏⲥ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲟⲩⲙⲟⲛⲟⲅⲉⲛⲏⲥ ⲇⲥⲱ ⲛⲉⲥⲱⲛⲉ ⲛⲁⲩⲥⲩⲛⲉⲥⲓⲥ ⲛⲉⲣⲱⲙⲁⲛⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲉⲛⲁⲙⲁⲑⲏⲧⲏⲥ ⲙⲛ ⲛⲉⲛⲁⲡⲟⲥⲧⲟⲗⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲉⲛⲁⲡⲟⲥⲧⲟⲗⲟⲥ ⲙⲛ ⲛⲉⲛⲁⲡⲣⲟⲫⲏⲧⲏⲥ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲉⲛⲁⲡⲣⲟⲫⲏⲧⲏⲥ ⲙⲛ ⲛⲉⲛⲁⲙⲁⲑⲏⲧⲏ

ואיתמר בניו על יד אהרן אביהם: ויהי בכל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל: ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעלה: ושור ואיל לזבח לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם: ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה: ויאמר משה זאת הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד יהוה: ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה: ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו: ויקריבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח: והקטיר את החלב והכליות והיתרת מן הכבד מן החטאת: ואת הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה: ויזבח את זבח העם ויקרבו בני אהרן אל הדם ויזרקהו על המזבח סביב: ואת העלה הקריבו לנתחיה ואל הראש ואל הפדר ויקטר על המזבח: ורחצ קרבו וכרעיו ורחץ במים ויקטר על העלה על המזבח: ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטאהו כראשנה: ויקרב את העלה ויעשה כמשפט: ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה והקטיר על המזבח מלבד עלת הבקר: וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויקריבו בני אהרן את הדם אליו ויזרקהו על המזבח סביב: ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והמכסה והקרבים והכליות והיתרת הכבד: וישימו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה: ואת החזות ואת שוק הימין הניף אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה: ויהי אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים: ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם ויראה כבוד יהוה אל כל העם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם:

פרשת XIV.

1. ויקחו, קח זו שכר זו שהיו עושין את העגל ועוד שהיו עושין ע"י הכשפים ועוד שהיו אומרים זה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים, אף ויקחו, אף ויעשו, אף ויאמרו, אף ויזבחו, אף ויאמרו, אף ויאכל העם ויקם לצחק

and the priest, and the judge that shall be in those days, thou shalt even go unto the priests the Levites, and unto the judge that shall be in those days, and enquire; and they shall shew thee the sentence of judgment:

2. And thou shalt do according to the sentence, which they of that place which the LORD shall choose shall shew thee; and thou shalt observe to do according to all that they inform thee: According to the sentence of the law which they shall teach thee, and according to the judgment which they shall tell thee, thou shalt do: thou shalt not decline from the sentence which they shall shew thee, to the right hand, nor to the left. And the man that will do presumptuously, and will not hearken unto the priest that standeth to minister there before the LORD thy God, or unto the judge, even that man shall die: and thou shalt put away the evil from Israel. And all the people shall hear, and fear, and do no more presumptuously. When thou art come unto the land which the LORD thy God giveth thee, and shalt possess it, and shalt dwell therein, and shalt say, I will set a king over me, like all the nations that are about me; thou shalt in any wise set him king over thee, whom the LORD thy God shall choose: one from among thy brethren shalt thou set king over thee: thou mayest not put a stranger over thee, which is not thy brother. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, to the end that he should multiply horses: forasmuch as the LORD hath said unto you, Ye shall henceforth return no more that way. Neither shall he greatly multiply to himself silver and gold. And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book, out of that which is before the priests the Levites: And it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life: that he may learn to fear the LORD his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them: That his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left: to the end he may prolong days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel.

3. And the priests the Levites, and all the tribe of Levi, shall have no part nor inheritance with Israel: they shall eat the offerings of the LORD made by fire, and his inheritance. Therefore shall they have no inheritance among their brethren: the LORD is their inheritance, as he hath said unto them. And this shall be the priest's due from the people, from them that offer a sacrifice, whether it be ox or sheep, that they shall give unto the priest the shoulder, and the two cheeks, and the maw. The firstfruit also of thy corn, of thy wine, and of thine oil, and the first of the fleece of thy sheep, shalt thou give him. For the LORD thy God hath chosen him out of all thy tribes, to stand to minister in the name of the LORD, him and his sons for ever. And if a Levite come from any of thy gates out of all Israel, where he sojourned, and come with all the desire of his mind unto the place which the LORD shall choose; Then he shall minister in the name of the LORD his God, as all his brethren the Levites do, which stand there before the LORD. They shall have like portions to eat, besides that which cometh of the sale of his patrimony.

4. And this shall be the priest's due from the people, from them that offer a sacrifice, whether it be ox or sheep, that they shall give unto the priest the shoulder, and the two cheeks, and the maw. The firstfruit also of thy corn, of thy wine, and of thine oil, and the first of the fleece of thy sheep, shalt thou give him. For the LORD thy God hath chosen him out of all thy tribes, to stand to minister in the name of the LORD, him and his sons for ever. And if a Levite come from any of thy gates out of all Israel, where he sojourned, and come with all the desire of his mind unto the place which the LORD shall choose; Then he shall minister in the name of the LORD his God, as all his brethren the Levites do, which stand there before the LORD. They shall have like portions to eat, besides that which cometh of the sale of his patrimony.

ἐξαίρετα θεοῦ ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὁ θεὸς ἀποστολικοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης ἐκήρυξαν τὸν θεὸν καὶ τὸν Χριστὸν αὐτοῦ, ὅτι ἔσται ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔσται ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, καὶ ἔσται ἡ κρίσις τοῦ θεοῦ, καὶ ἔσται ἡ ἀνταπόδοσις τῶν ἔργων αὐτῶν· καὶ ἔσται ἡ ἀνάστασις τῶν δικαίων καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ἔσται ἡ κρίσις τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων

and the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand.

11. On that day the number of those slain in Shushan the palace was brought before the king.

12. And the king said unto Esther the queen, In Shushan the palace the Jews have slain and destroyed five hundred men, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition, and it shall be granted thee; or what is thy request further, and it shall be done.

13. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows.

14. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons.

15. For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand.

16. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hand on the prey,

17. On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness.

18. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness.

19. Therefore the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another.

20. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of king Ahasuerus, both nigh and far,

21. To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly,

22. As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another and gifts to the poor.

23. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them;

24. Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is the lot, to consume them, and to destroy them;

25. But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows.

26. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them,

27. The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year;

28. And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed.

29. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim.

30. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth,

31. To confirm these days of Purim in their appointed seasons, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry.

32. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

and the decree which was given at Shushan to destroy them, to consult her, and to charge her that she should go in unto the king, to make supplication unto him, and to make request before him for her people. 9 And Hathach came and told Esther the words of Mordecai. 10 Again Esther spake unto Hathach, and gave him commandment unto Mordecai; 11 All the king's servants, and the people of the king's provinces, do know, that whosoever, man or woman, shall come unto the king into the inner court, who is not called, there is one law of his to put him to death, except such to whom the king shall hold out the golden sceptre, that he may live: but I have not been called to come in unto the king these thirty days. 12 And they told to Mordecai Esther's words. 13 Then Mordecai commanded to answer unto Esther, Think not with thyself that thou shalt escape in the king's house, more than all the Jews. 14 For if thou altogether holdest thy peace at this time, then shall there enlargement and deliverance arise to the Jews from another place, but thou and thy father's house shall be destroyed: and who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this? 15 Then Esther bade to return Mordecai this answer, 16 Go, gather together all the Jews that are present in Shushan, and fast ye for me, and neither eat nor drink three days, night or day: I also and my maidens will fast likewise; and so will I go in unto the king, which is not according to the law: and if I perish, I perish. 17 So Mordecai went his way, and did according to all that Esther had commanded him.

18 Now it came to pass on the third day, that Esther put on her royal apparel, and stood in the inner court of the king's house, over against the king's house: and the king sat upon his royal throne in the royal house, over against the gate of the house. 19 And it was so, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained favour in his sight: and the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand. So Esther drew near, and touched the top of the sceptre. 20 Then said the king unto her, What wilt thou, queen Esther? and what is thy request? it shall even be given thee to the half of the kingdom. 21 And Esther answered, If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet that I have prepared for him. 22 Then the king said, Cause Haman to make haste, that he may do as Esther hath said. So the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared. 23 And the king said unto Esther at the banquet of wine, What is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. 24 Then answered Esther, and said, My petition and my request is; 25 If I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and perform my request, let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to morrow as the king hath said. 26 Then went Haman forth that day joyful and with a glad heart: but when Haman saw Mordecai in the king's gate, that he stood not up, nor moved for him, he was full of indignation against Mordecai. 27 Nevertheless Haman refrained himself: and when he came home, he sent and called for his friends, and Zeresh his wife. 28 And Haman told them of the glory of his riches, and the multitude of his children, and all the things wherein the king had promoted him, and how he had advanced him above the princes and servants of the king. 29 Haman said moreover, Yea, Esther the queen did let no man come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and to morrow am I invited unto her also with the king. 30 Yet all this availeth me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate. 31 Then said Zeresh his wife and all his friends unto him, Let a gallows be made of fifty cubits high, and to morrow speak thou unto the king that Mordecai may be hanged thereon: then go thou in merrily with the king unto the banquet. And the thing pleased Haman; and he caused the gallows to be made.

6 On that night could not the king sleep, and he commanded to bring the book of records of the chronicles; and they were read before the king. 2 And it was found written, that Mordecai had told of Bigthana and Teresh, two of the king's eunuchs, the keepers of the door, who sought to lay hand on the king Ahasuerus. 3 And the king said, What honour and dignity hath been done to Mordecai for this? Then said the king's servants that ministered unto him, There is nothing done for him. 4 And the king said, Who is in the court? Now Haman was come into the outward court of the king's house, to speak unto the king to hang Mordecai on the gallows that he had prepared for him. 5 And the king's servants said unto him, Behold, Haman standeth in the court. And the king said, Let him come in. 6 So Haman came in, and the king said unto him, What shall be done unto the man whom the king delighteth to honour? Now Haman thought in his heart, To whom would the king delight to do honour more than to myself? 7 And Haman answered the king, For the man whom the king delighteth to honour, 8 Let the royal apparel be brought which the king useth to wear, and the horse that the king rideth upon, and the crown royal which is set upon his head: 9 And let this apparel and horse be delivered to the hand of one of the king's most noble princes, that they may array the man withal whom the king delighteth to honour, and bring him on horseback through the street of the city, and proclaim before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. 10 Then the king said to Haman, Make haste, and take the apparel and the horse, as thou hast said, and do even so to Mordecai the Jew, that sitteth at the king's gate: let nothing fail of all that thou hast spoken. 11 Then took Haman the apparel and the horse, and arrayed Mordecai, and brought him on horseback through the street of the city, and proclaimed before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. 12 And Mordecai came again to the king's gate. But Haman hasted to his house mourning, and having his head covered. 13 And Haman told Zeresh his wife and all his friends every thing that had befallen him. Then said his wise men and Zeresh his wife unto him, If Mordecai be of the seed of the Jews, before whom thou hast begun to fall, thou shalt not prevail against him, but shalt surely fall before him. 14 And while they were yet talking with him, came the king's chamberlains, and hasted to bring Haman unto the banquet that Esther had prepared.

7 So the king and Haman came to banquet with Esther the queen. 2 And the king said again unto Esther on the second day at the banquet of wine, What is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. 3 Then Esther the queen answered and said, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request: 4 For we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not countervail the king's damage. 5 Then the king Ahasuerus answered and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so? 6 And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen. 7 And the king arising from the banquet of wine in his wrath went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. 8 Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. 9 And Harbonah, one of the chamberlains before the king, said, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, standeth in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. 10 So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

8 On that day did the king Ahasuerus give the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. 2 And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. 3 And Esther spake yet again before the king, and fell down at his feet, and besought him with tears to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. 4 Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, 5 And said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: 6 For how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? 7 Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. 8 Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse. 9 Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the lieutenants, and the deputies and rulers of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. 10 And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed it with the king's ring, and sent letters by post on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: 11 Wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, 12 Upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, namely, upon the thirteenth day of the twelfth month, which is the month Adar. 13 The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. 14 So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace. 15 And Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan rejoiced and was glad. 16 The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. 17 And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the land became Jews; for the fear of the Jews fell upon them.

9 Now in the twelfth month, that is, the month Adar, on the thirteenth day of the same, when the king's commandment and his decree drew near to be put in execution, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, (though it was turned to the contrary, that the Jews had rule over them that hated them;) 2 The Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of the king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt: and no man could withstand them; for the fear of them fell upon all people. 3 And all the rulers of the provinces, and the lieutenants, and deputies, and officers of the king, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. 4 For Mordecai was great in the king's house, and his fame went out throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. 5 Thus the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them. 6 And in Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men. 7 And Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, 8 And Poratha, and Adalia, and Aridatha, 9 And Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, 10 The ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil laid they not their hand. 11 On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. 12 And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. 13 Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. 14 And the king commanded it so to be done: and the decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. 15 For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. 16 But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, 17 On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. 18 But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. 19 Therefore the Jews of the villages, that dwelt in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. 20 And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, 21 To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, 22 As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. 23 And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; 24 Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; 25 But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. 26 Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, 27 The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; 28 And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. 29 Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. 30 And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, 31 To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. 32 And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

10 And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. 2 And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? 3 For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the wealth of his people, and speaking peace to all his seed.

14. And when the apostles, Barnabas and Paul, heard of it, they rent their clothes, and sprang forth among the people, crying out, 15. And saying, Sirs, why do ye these things? We also are men of like passions with you, and preach unto you that ye should turn from these vanities unto the living God, which made heaven, and earth, and the sea, and all things that are therein: 16. Who in times past suffered all nations to walk in their own ways. 17. Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness. 18. And with these sayings scarce restrained they the people, that they had not done sacrifice unto them.

14. ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια ἑαυτῶν, ἐξεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες 15. καὶ λέγοντες, ὅτι τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ θεὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· 16. ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἴασεν πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· 17. καίτοι οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθουργῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν. 18. καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

15. And there came thither certain Jews from Antioch and Iconium, who persuaded the people, and, having stoned Paul, drew him out of the city, supposing he had been dead. 16. Howbeit, as the disciples stood round about him, he rose up, and came into the city: and the next day he departed with Barnabas to Derbe.

15. Ἐπῆλθαν δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι, καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως, νομίζοντες αὐτὸν τεθνηκέναι. 16. κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν, ἀναστὰς ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθεν σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.

ⲙⲁϣⲁⲓⲟⲩⲉ, ⲁⲗⲗⲁ ⲥⲱⲙⲁ ⲛⲧⲉ ⲡⲁⲓ, ⲁⲩⲱ, ⲁⲗⲗⲁ ⲡⲉⲛⲛⲁ ⲛⲧⲉ ⲙⲡⲛⲟⲩ ⲙⲁⲣⲉ ⲥⲱⲙⲁ, ⲁⲛⲁⲙ ϩⲱⲱⲥ ⲙⲡⲉ ⲛⲁϩⲣⲁⲥⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲁⲗⲗⲁ Ⲫⲁⲙ; ⲁⲩⲱ, ϩⲱⲱⲥ ⲛⲁⲓ ϩⲁⲣⲟⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲧⲁⲓⲥⲱⲧⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲗⲗⲁ ⲙⲡⲉⲛⲛⲁ ⲛⲧⲉ ⲡⲛⲟⲩ ⲙⲁⲣⲉ ⲥⲱⲙⲁ ⲛⲧⲉ ⲡⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲙⲡⲉ ⲛⲁϩⲣⲁⲥⲙⲟⲥ

Barnabas, and spake boldly in the Lord, which gave testimony unto the word of his grace, and granted signs and wonders to be done by their hands. But the multitude of the city was divided: and part held with the Jews, and part with the apostles. And when there was made an assault both of the Gentiles, and also of the Jews with their rulers, to use them despitefully, and to stone them, they were aware of it, and fled unto Lystra and Derbe, cities of Lycaonia, and unto the region that lieth round about: and there they preached the gospel. And there sat a certain man at Lystra, impotent in his feet, being a cripple from his mother's womb, who never had walked: the same heard Paul speak: who stedfastly beholding him, and perceiving that he had faith to be healed, said with a loud voice, Stand upright on thy feet. And he leaped and walked. And when the people saw what Paul had done, they lifted up their voices, saying in the speech of Lycaonia, The gods are come down to us in the likeness of men. And they called Barnabas, Jupiter; and Paul, Mercurius, because he was the chief speaker. Then the priest of Jupiter, which was before their city, brought oxen and garlands unto the gates, and would have done sacrifice with the people. Which when the apostles, Barnabas and Paul, heard of, they rent their clothes, and ran in among the people, crying out, and saying, Sirs, why do ye these things? We also are men of like passions with you, and preach unto you that ye should turn from these vanities unto the living God, which made heaven, and earth, and the sea, and all things that are therein: who in times past suffered all nations to walk in their own ways. Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness. And with these sayings scarce restrained they the people, that they had not done sacrifice unto them. And there came thither certain Jews from Antioch and Iconium, who persuaded the people, and having stoned Paul drew him out of the city, supposing he had been dead. Howbeit, as the disciples stood round about him, he rose up, and came into the city: and the next day he departed with Barnabas to Derbe. And when they had preached the gospel to that city, and had taught many, they returned again to Lystra, and to Iconium, and Antioch, confirming the souls of the disciples, and exhorting them to continue in the faith, and that we must through much tribulation enter into the kingdom of God. And when they had ordained them elders in every church, and had prayed with fasting, they commended them to the Lord, on whom they believed. And after they had passed throughout Pisidia, they came to Pamphylia. And when they had preached the word in Perga, they went down into Attalia: And thence sailed to Antioch, from whence they had been recommended to the grace of God for the work which they fulfilled. Now when they were come, and had gathered the church together, they rehearsed all that God had done with them, and how he had opened the door of faith unto the Gentiles. And there they abode long time with the disciples.

18. Ἐν δὲ τῇ Λύστροις τις ἀνὴρ δυνατὸς ἐν ἀδυνασίᾳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, ὃς οὐδέποτε περιεπάτησεν. οὗτος ἤκουσεν τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι ἔχει πίστιν τοῦ σωθῆναι, εἶπεν μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. καὶ ἥλατο καὶ περιεπάτει. οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν Παῦλος ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λυκαονιστὶ λέγοντες· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς. ἐκάλουν τε τὸν Βαρναβᾶν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. ὁ τε ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελεν θύειν. ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρναβᾶς καὶ Παῦλος διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐξεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ θεὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἴασεν πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καίτοι οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθουργῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν. καὶ ταῦτα λέγοντες μόγις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς. Ἐπῆλθαν δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως νομίζοντες αὐτὸν τεθνηκέναι. κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν ἀναστὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθεν σὺν τῷ Βαρναβᾷ εἰς Δέρβην. εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ μαθητεύσαντες ἱκανοὺς ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς Ἰκόνιον καὶ εἰς Ἀντιόχειαν, ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς κατ' ἐκκλησίαν πρεσβυτέρους, προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν παρέθεντο αὐτοὺς τῷ κυρίῳ εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν. καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν ἦλθον εἰς Παμφυλίαν, καὶ λαλήσαντες ἐν Πέργῃ τὸν λόγον κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν, κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν. παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν ἀνήγγελλον ὅσα ἐποίησεν ὁ θεὸς μετ' αὐτῶν καὶ ὅτι ἤνοιξεν τοῖς ἔθνεσιν θύραν πίστεως. διέτριβον δὲ οὐκ ὀλίγον χρόνον τοῖς μαθηταῖς.

פרקים XV.

1. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר ואשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים, עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו, ה' איש מלחמה ה' שמו, מרכבת פרעה וחילו יָרָה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף, תהמת יכסימו ירדו במצולות כמו אבן, ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב, וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרונך יאכלמו כקש, וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד נזלים קפאו תהמת בלב ים, אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי, נשפת רוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים, מי כמכה באלם ה' מי כמוך נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא, נטית ימינך תבלעמו ארץ, נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך, שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת, אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען, תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית, תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך, ה' ימלך לעלם ועד כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויָשֶׁב ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים.

2. ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות, ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים, ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים, ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה, וילונו העם על משה לאמר מה נשתה, ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים; שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו, ויבאו אילמה ושם שנים עשר עינות מים ושבעים תמרים, ויחנו שם על המים.

3. ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים, ויתלונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר, ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב, ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא, והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום, ויאמר משה אליהם בערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים, ובבקר וראיתם את כבוד ה' בשמעו את תלנותיכם על ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו, ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע ה' את תלנותיכם אשר אתם מלינים עליו ונחנו מה לא עלינו תלנותיכם כי אם על ה', ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני ה' כי שמע את תלנותיכם, והיה כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד ה' נראה בענן, וידבר ה' אל משה לאמר שמעתי את תלנות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם, והיה בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה, ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק ככפר על הארץ, וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא, ויאמר משה אליהם הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה, זה הדבר אשר צוה ה' לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהליו תקחו, ויעשו כן בני ישראל ויקטו המרבה והממעיט, וימדו בעמר לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו, ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר, ולא שמעו אל משה ויותירו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש, ויקצף עליהם משה, ויקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו, והחם השמש ונמס, והיה ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד, ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה, ויאמר אליהם הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קדש לה' מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו וכל העדף הניחו לכם לשמרת עד הבקר, וינחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו, ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאהו בשדה, ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו, ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו, ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי, ראו כי ה' נתן לכם את השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי, וישבתו העם ביום השביעי, ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחית בדבש, ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים, ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני ה' למשמרת לדרתיכם, כאשר צוה ה' את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת, ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען, והעמר עשרית האיפה הוא.

4. ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי ה' ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם, וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה, ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה', ויצמא שם העם למים וילן העם על משה ויאמר למה זה העליתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני צאני, ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני, ויאמר ה' אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם, ויעש משה כן לעיני זקני ישראל, ויקרא את שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין.

and his son's son, and the children of his children with him.

6. And Jacob and his sons and his sons' sons came into Egypt, Jacob and all his seed with him:

7. His sons, and his sons' sons, his daughters, and his sons' daughters, and all his seed brought he with him into Egypt.

8. And these are the names of the children of Israel, which came into Egypt, Jacob and his sons: Reuben, Jacob's firstborn.

ሥጋሁ ም፡ ወልዱ ወልዲሁ ኀቤሁ ኀበ ግብጽ ፡ 6 ወነገደ ያዕቆብኒ ኩሉ ዘርኡ ምስሌሁ ፡ 7 ወደቂቁ ወደቂቀ ደቂቁ ወአዋልዲሁኒ ወኩሉ ዘርኡ አምጽኦ ምስሌሁ ኀበ ግብጽ ፡ 8 ወዘንቱ ስሙ ለደቂቀ እስራኤል ዘመጽኡ ግብጽኖ ያዕቆብ ወደቂቁ ፡ ቀዳሚ ልደ ያዕቆብ ሮቤል ፡

and his son's son, and the children of his children with him.

6. And Jacob and his sons and his sons' sons came into Egypt, Jacob and all his seed with him:

7. His sons, and his sons' sons, his daughters, and his sons' daughters, and all his seed brought he with him into Egypt.

8. And these are the names of the children of Israel, which came into Egypt, Jacob and his sons: Reuben, Jacob's firstborn.

ሥጋሁ ም፡ ወልዱ ወልዲሁ ኀቤሁ ኀበ ግብጽ ፡ 6 ወነገደ ያዕቆብኒ ኩሉ ዘርኡ ምስሌሁ ፡ 7 ወደቂቁ ወደቂቀ ደቂቁ ወአዋልዲሁኒ ወኩሉ ዘርኡ አምጽኦ ምስሌሁ ኀበ ግብጽ ፡ 8 ወዘንቱ ስሙ ለደቂቀ እስራኤል ዘመጽኡ ግብጽኖ ያዕቆብ ወደቂቁ ፡ ቀዳሚ ልደ ያዕቆብ ሮቤል ፡

ΝΩ ΊΘΟ ΛΓ ΘΘΓΦΚ ΛΘΦΗΚΘΓ ΧΘΚ ΘΙΘΡΧΡΚΗ; ΔΗΚ ΧΓ ΚΗΘΦΚΗ ΘΙΘ ΟΝΩ ΛΓΛΗΚ ΊΗΖΓ ΜΧΗ ΧΗΚ ΘΙΘΦΚΗΔΘΦΗΚ, ΘΙΘΦΟΔΘΦΗΚ ΜΘ ΊΔΙΧΡΚΗ, ΡΟΧ ΚΘΧ ΡΟΔ ΔΗΚ ΟΝΩ ΘΓ ΩΨΘΓΘΓ ΔΗΚ Χ ΨΔΘΡΧΡΚΗΔΘΦΗΚ; ΧΘΧΨΟΡΔ, ΘΙΧΡ ΜΘ ΘΧΜΠΟΔΗΚΗ ΛΓ ΝΩ ΝΟ ΘΡΧ ΨΘ Χ ΘΨΟΝΟΨΗΚΗ ΜΘ ΩΨΘΓΘΓ ΟΘΧΗ ΝΗ; ΧΘΧΨΟΡΔ, ΧΘ ΜΧΗ

ϥⲙⲁⲥⲧⲱⲛ; ϩⲙⲁⲩⲟ ⲙⲙⲁⲩⲟⲩⲟϭ ⲙⲉ ⲙⲁⲓ ⲛⲏⲁ ⲙⲙⲁⲥⲧⲓⲅⲟⲫⲟⲣⲓⲛ ⲛⲁⲓⲣⲓ ⲥⲁⲛⲏ, ⲛⲏⲁ ϥⲙⲁ ⲙⲙⲁⲩⲟⲩⲟϭ ⲙⲉ ϫ ⲓⲱⲛ ⲙⲉ Ⲱⲧⲁⲃⲁ ⲣⲏⲧⲱ ⲓⲁⲣ.

11. Ο ϫⲁⲩ ⲱ ⲙⲡⲧ ⲛⲏ ⲉⲛⲏⲥⲁⲓ, ⲛⲏⲁ ⲟⲩⲙ ϥⲓⲉ ϫ ⲙⲡⲟ ⲙⲉ ⲥⲁⲛⲏ ⲫⲙⲏⲓ, ϫⲁⲩ ⲱ ⲥⲁⲓ ⲙⲟ ⲣⲟⲩⲓ ⲛⲏⲁ ⲥⲧⲁⲙⲟ ⲙⲡⲉ ϫ ⲛⲓⲣⲙⲁⲥ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲙⲡⲉ ϩ ⲥⲱⲡⲉ ⲛⲟ ⲇⲉⲱ ϫ ⲣⲙⲓ, ⲛⲏⲁ ⲱⲧⲉ ⲧⲁ-ⲓⲁⲛⲏⲣⲏⲛⲉ ⲣⲏⲛⲟ ⲙⲉⲣⲙⲏⲧ ⲓⲁⲥⲧⲟ; ⲁⲉ, ⲱ ⲙⲟⲩ ⲙⲙⲟⲩⲟⲩⲉⲓ ⲣⲏⲛⲟ ⲙⲉⲣⲙⲏⲧ ⲥⲟⲩ, ⲙⲉ ⲙⲡⲉ ϫ ⲥⲱⲡⲉ ⲙⲉ ⲓⲣⲏⲛⲏⲩⲉ, ⲧⲁⲓⲁⲛⲏⲣⲏⲛⲉ, ⲛⲏⲁ ϫ ⲧⲗⲏⲏ ⲙⲉ ⲧⲁⲙⲁⲥⲧⲟⲫⲟⲣⲓⲛ, ϫⲁⲩ ⲁⲉ ⲇⲩⲙ ⲧⲁⲓⲁⲛⲏⲣⲏⲛⲉ ⲛⲏⲁ ⲟⲩⲟ ⲣⲏⲛⲟ ⲙⲙⲁ ⲛⲉ Ⲱⲙⲉ, ϫⲁⲩ ⲁⲉⲧ ⲥⲁⲛⲏ ϥ ⲟⲟⲧ ϩⲙⲁⲩⲟ ⲣⲙⲁⲏ ⲟⲩ ϫ ⲫⲉϩ ⲙⲉ ⲣⲙⲓ. Ⲉⲣⲙⲁ ⲉⲁⲫⲟⲓⲟⲉ, ⲏ ϫⲁⲥ ⲉ ⲥⲁⲛⲏ, ⲛⲏⲁ ⲙⲟ ϩⲁⲛ ⲛⲁ ⲥⲁⲛ ⲙⲁⲟ; ⲫⲟⲧ ⲏ ⲟⲩ ⲛⲟ ⲉ ⲱⲣⲙⲁⲣⲁⲛⲁ ⲙⲁⲁ ϫ ⲓⲁⲛⲉ ⲫⲱⲣⲉ ϫ ⲗⲟⲩⲟ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲣⲁⲛⲁ ⲣⲙⲁⲏ ⲥⲁⲛ. ⲏ ⲟⲩ ⲛⲁⲁ ⲛⲟ ⲫⲁⲓⲟ ⲣⲓ ⲛⲁ ⲉⲁⲫⲟⲓⲟⲉ, ϫ ⲫⲣⲣⲁⲓ ⲉⲁⲫⲟⲩⲟϩ ⲙⲉ ⲉ ⲥⲣⲙⲁⲓ Ⲱⲙⲉ, ⲫⲟⲧ ⲏ ϩⲟ ϫⲁⲩ ⲫⲁ ⲟⲩⲁⲛⲁⲅⲅⲉⲗ ⲣⲙⲁⲏ ⲥⲁⲛ ⲛⲁⲟⲟⲩⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲉⲧ ⲉⲁⲫⲟⲩⲟϩ ⲙⲉ ⲛ ⲣⲙⲁⲏ ⲉⲙⲁⲓ ⲟⲧ ⲣⲙⲁⲏ ⲓⲁⲣⲓ; ⲁⲉ, ⲏ ϩⲟ ϫⲁⲩ ⲫⲁ ⲙⲁⲁⲣⲁⲛⲁ ⲣⲙⲁⲏ ⲥⲁⲛ, ⲛⲁⲟⲟⲩⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲉⲧ ⲱⲁⲩⲟ; ⲫⲁⲣⲁⲛⲁⲧ ⲁⲉ ⲉ ⲣⲙⲁⲏ ⲥⲁⲩⲓⲉⲉⲣⲣⲙⲏ ⲟⲧ ⲣⲙⲁⲏ ⲉⲁⲫⲟⲩⲟϩⲙⲏ; ⲁⲉ, ⲏⲁⲙ ⲏ ϩⲟ ϫⲁⲩ ⲛ ⲗⲟⲩⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲟⲩⲫ ⲙⲁⲁⲣⲁⲛⲁ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲁⲩⲱ

and Moses with him; and they were talking with Jesus. 4 Then answered Peter, and said unto Jesus, Lord, it is good for us to be here: if thou wilt, let us make here three tabernacles; one for thee, and one for Moses, and one for Elias. 5 While he yet spake, behold a bright cloud overshadowed them: and behold a voice out of the cloud, which said, This is my beloved Son, in whom I am well pleased; hear ye him. 6 And when the disciples heard it, they fell on their face, and were sore afraid. 7 And Jesus came and touched them, and said, Arise, and be not afraid. 8 And when they had lifted up their eyes, they saw no man, save Jesus only. 9 And as they came down from the mountain, Jesus charged them, saying, Tell the vision to no man, until the Son of man be risen again from the dead. 10 And his disciples asked him, saying, Why then say the scribes that Elias must first come? 11 And Jesus answered and said unto them, Elias truly shall first come, and restore all things. 12 But I say unto you, That Elias is come already, and they knew him not, but have done unto him whatsoever they listed. Likewise shall also the Son of man suffer of them. 13 Then the disciples understood that he spake unto them of John the Baptist. 14 And when they were come to the multitude, there came to him a certain man, kneeling down to him, and saying, 15 Lord, have mercy on my son: for he is lunatick, and sore vexeth: for ofttimes he falleth into the fire, and oft into the water. 16 And I brought him to thy disciples, and they could not cure him. 17 Then Jesus answered and said, O faithless and perverse generation, how long shall I be with you? how long shall I suffer you? bring him hither to me. 18 And Jesus rebuked the devil; and he departed out of him: and the child was cured from that hour. 19 Then came the disciples to Jesus apart, and said, Why could not we cast him out? 20 And Jesus said unto them, Because of your unbelief: for verily I say unto you, If ye have faith as a grain of mustard seed, ye shall say unto this mountain, Remove hence to yonder place; and it shall remove; and nothing shall be impossible unto you. 21 Howbeit this kind goeth not out but by prayer and fasting. 22 And while they abode in Galilee, Jesus said unto them, The Son of man is about to be delivered into the hands of men: 23 And they shall kill him, and the third day he shall be raised again. And they were exceeding sorry. 24 And when they were come to Capernaum, they that received tribute money came to Peter, and said, Doth not your master pay tribute? 25 He saith, Yes. And when he was come into the house, Jesus prevented him, saying, What thinkest thou, Simon? of whom do the kings of the earth take custom or tribute? of their own children, or of strangers? 26 Peter said unto him, Of strangers. Jesus saith unto him, Then are the children free. 27 Notwithstanding, lest we should offend them, go thou to the sea, and cast an hook, and take up the fish that first cometh up; and when thou hast opened his mouth, thou shalt find a piece of money: that take, and give unto them for me and thee.

CHAPTER XVI.

1. Then came to him the Pharisees and Sadducees, tempting him, and desired him that he would shew them a sign from heaven. 2 He answered and said unto them, When it is evening, ye say, It will be fair weather: for the sky is red. 3 And in the morning, It will be foul weather to day: for the sky is red and lowring. O ye hypocrites, ye can discern the face of the sky; but can ye not discern the signs of the times? 4 A wicked and adulterous generation seeketh after a sign; and there shall no sign be given unto it, but the sign of the prophet Jonas. And he left them, and departed. 5 And when his disciples were come to the other side, they had forgotten to take bread. 6 Then Jesus said unto them, Take heed and beware of the leaven of the Pharisees and of the Sadducees. 7 And they reasoned among themselves, saying, It is because we have taken no bread. 8 Which when Jesus perceived, he said unto them, O ye of little faith, why reason ye among yourselves, because ye have brought no bread? 9 Do ye not yet understand, neither remember the five loaves of the five thousand, and how many baskets ye took up? 10 Neither the seven loaves of the four thousand, and how many baskets ye took up? 11 How is it that ye do not understand that I spake it not to you concerning bread, that ye should beware of the leaven of the Pharisees and of the Sadducees? 12 Then understood they how that he bade them not beware of the leaven of bread, but of the doctrine of the Pharisees and of the Sadducees. 13 When Jesus came into the coasts of Cæsarea Philippi, he asked his disciples, saying, Whom do men say that I the Son of man am? 14 And they said, Some say that thou art John the Baptist: some, Elias: and others, Jeremias, or one of the prophets. 15 He saith unto them, But whom say ye that I am? 16 And Simon Peter answered and said, Thou art the Christ, the Son of the living God. 17 And Jesus answered and said unto him, Blessed art thou, Simon Barjona: for flesh and blood hath not revealed it unto thee, but my Father which is in heaven. 18 And I say also unto thee, That thou art Peter, and upon this rock I will build my church; and the gates of hell shall not prevail against it. 19 And I will give unto thee the keys of the kingdom of heaven: and whatsoever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven: and whatsoever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven. 20 Then charged he his disciples that they should tell no man that he was Jesus the Christ. 21 From that time forth began Jesus to shew unto his disciples, how that he must go unto Jerusalem, and suffer many things of the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised again the third day. 22 Then Peter took him, and began to rebuke him, saying, Be it far from thee, Lord: this shall not be unto thee. 23 But he turned, and said unto Peter, Get thee behind me, Satan: thou art an offence unto me: for thou savourest not the things that be of God, but those that be of men. 24 Then said Jesus unto his disciples, If any man will come after me, let him deny himself, and take up his cross, and follow me. 25 For whosoever will save his life shall lose it: and whosoever will lose his life for my sake shall find it. 26 For what is a man profited, if he shall gain the whole world, and lose his own soul? or what shall a man give in exchange for his soul? 27 For the Son of man shall come in the glory of his Father with his angels; and then he shall reward every man according to his works. 28 Verily I say unto you, There be some standing here, which shall not taste of death, till they see the Son of man coming in his kingdom.

and his wife with him, and all his household, and all the people of Judah with him, and they brought Jehoiachin back from his captivity, and came to Jerusalem. And Jehoiachin did that which was evil in the sight of the Lord, according to all that his father had done. Then the king of Babylon came up against Jerusalem, and the city was besieged. And Nebuchadnezzar the king of Babylon came against the city, and his servants did besiege it. And Jehoiachin the king of Judah went out to the king of Babylon, he, and his mother, and his servants, and his princes, and his officers: and the king of Babylon took him in the eighth year of his reign. And he carried out thence all the treasures of the house of the Lord, and the treasures of the king's house, and cut in pieces all the vessels of gold which Solomon king of Israel had made in the temple of the Lord, as the Lord had said. And he carried away all Jerusalem, and all the princes, and all the mighty men of valour, even ten thousand captives, and all the craftsmen and smiths: none remained, save the poorest people of the land. And he carried away Jehoiachin to Babylon, and the king's mother, and the king's wives, and his officers, and the chief men of the land, those he led into captivity from Jerusalem to Babylon. And all the men of might, even seven thousand, and craftsmen and smiths a thousand, all that were strong and apt for war, even them the king of Babylon brought captive to Babylon. And the king of Babylon made Mattaniah his father's brother king in his stead, and changed his name to Zedekiah. Zedekiah was one and twenty years old when he began to reign, and reigned eleven years in Jerusalem. And his mother's name was Hamutal, the daughter of Jeremiah of Libnah. And he did that which was evil in the sight of the Lord, according to all that Jehoiakim had done. For through the anger of the Lord it came to pass in Jerusalem and Judah, until he had cast them out from his presence, that Zedekiah rebelled against the king of Babylon. And it came to pass in the ninth year of his reign, in the tenth month, in the tenth day of the month, that Nebuchadnezzar king of Babylon came, he and all his host, against Jerusalem, and pitched against it; and they built forts against it round about. So the city was besieged unto the eleventh year of king Zedekiah. And on the ninth day of the fourth month the famine prevailed in the city, so that there was no bread for the people of the land. Then the city was broken up, and all the men of war fled by night by the way of the gate between the two walls, which is by the king's garden, (now the Chaldees were against the city round about:) and they went by the way of the plain. But the army of the Chaldees pursued after the king, and overtook him in the plains of Jericho; and all his army were scattered from him. So they took the king, and carried him up unto the king of Babylon to Riblah; and they gave judgment upon him. And they slew the sons of Zedekiah before his eyes, then put out the eyes of Zedekiah, and bound him with fetters of brass, and carried him to Babylon, and put him in prison till the day of his death. Now in the fifth month, on the seventh day of the month, which is the nineteenth year of king Nebuchadnezzar king of Babylon, came Nebuzaradan, captain of the guard, which served the king of Babylon, into Jerusalem, and burned the house of the Lord, and the king's house, and all the houses of Jerusalem, and every great man's house burned he with fire. And all the army of the Chaldees, that were with the captain of the guard, brake down the walls of Jerusalem round about. Now the residue of the people that were left in the city, and the fugitives that fell away to the king of Babylon, with the remnant of the multitude, did Nebuzaradan the captain of the guard carry away. But the captain of the guard left of the poor of the land for vinedressers and husbandmen. And the pillars of brass that were in the house of the Lord, and the bases, and the brazen sea that was in the house of the Lord, did the Chaldees break in pieces, and carried the brass of them to Babylon. And the pots, and the shovels, and the snuffers, and the spoons, and all the vessels of brass wherewith they ministered, took they away. And the fire pans, and the bowls, and such things as were of gold, in gold, and of silver, in silver, the captain of the guard took away. The two pillars, one sea, and the bases which Solomon had made for the house of the Lord; the brass of all these vessels was without weight. And concerning the pillars, the height of one pillar was eighteen cubits, and a fillet of brass was upon it; and the height of the second pillar with chapiters was three cubits; and the wreathen work and pomegranates upon the chapiters round about, all of brass. The second pillar also with pomegranates was like unto these. And he took the chief priest, and Zephaniah the second priest, and the three keepers of the door: he took also out of the city an officer that was set over the men of war, and five men of them that were in the king's presence, which were found in the city, and the principal scribe of the host, who mustered the people of the land, and threescore men of the people of the land that were found in the city. And Nebuzaradan captain of the guard took these, and brought them to the king of Babylon to Riblah. And the king of Babylon smote them, and put them to death in Riblah in the land of Hamath. So Judah was carried away out of their land. And this is the people whom Nebuchadnezzar carried away captive: in the seventh year three thousand Jews and twenty and three: in the eighteenth year of Nebuchadnezzar he carried away captive from Jerusalem eight hundred thirty and two persons: in the three and twentieth year of Nebuchadnezzar Nebuzaradan the captain of the guard carried away captive of the Jews seven hundred forty and five persons: all the persons were four thousand and six hundred. And it came to pass in the seven and thirtieth year of the captivity of Jehoiachin king of Judah, in the twelfth month, on the five and twentieth day of the month, that Evil-merodach king of Babylon in the year that he began to reign did lift up the head of Jehoiachin king of Judah, and brought him forth out of prison, and spake kindly to him, and set his throne above the throne of the kings that were with him in Babylon, and changed his prison garments: and he did eat bread continually before him all the days of his life. And his allowance was a continual allowance given him of the king, a portion every day, all the days of his life.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ, ΜΑΡΚΟΣ ΔΕ ΚΑΙ ΛΟΥΚΑΣ ΒΑΠΤΙΣΜΑ, ΟΥ ΜΕΝ ΓΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ; Η ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ ΕΣΤΙΝ ΗΓΟΥΝ ΟΥΔΕΝ. ΚΑΙ ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΜΗ ΕΙΔΕΝΑΙ ΤΙΝΑ Η ΣΩΡ ΚΑΙ ΣΙΔΩΝΑ ΟΤΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΣΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΘΑΠΕΡ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΜΗ ΕΙΔΕΝΑΙ ΤΟΥΤΟ ΔΙΑ ΤΟ ΜΗ ΓΕΓΡΑΦΘΑΙ ΕΝ ΤΗ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ; ΑΛΛ', ΕΓΡΑΦΗ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙΤΟΙ ΜΗ ΕΙΔΟΤΑ ΠΡΟΓΝΩΣΕΙ ΘΕΟΥ ΧΩΡΙΣΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΞΗ

ΛΗΘ ΟΙ ΕΙΝΕ ΧΑΙ ΕΦ ΜΑΛΗ Χ ΡΕΣ ΜΕ ΝΙ, ΑΕ, ΛΗΘ ΝΙΘ ΟΟΟΡΗ; ΑΕ, ΛΗΘ ΘΙΧΟ ΟΙ Χ ΤΙΛΗΛΗΛΙΘ, ΡΜΗΟ ΟΟΕ ΝΗ ΧΕΕ ΤΔΘΦΝΘΙΡΗ ΡΟΦΝ, ΘΡΓ ΜΝΝΗΛΕ ΧΑΙ ΧΕΕ ΝΕ Ε ΣΝΦΝΓΕΘΟ ΩΝΘΕΣΝΡΗ; ΛΗΘ ΡΔΙ ΘΟ Δ ΟΟ ΛΘΘΝ, ΝΘΟΝΝ ΛΜΕ Χ ΡΕΘΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΘΧΝ, ΤΔΧΝΝΡΦΝΝ ΡΗΟΦΟ ΧΑΙ ΧΕΕ ΝΕ Ε ΩΜΕ? ΛΗΘ ΡΔΙ ΜΝΙ Δ ΘΕΟΡΝΕ ΛΘΔΗΧΝ ΟΙ ΧΕΕ ΜΝΝΗΛΕΧΕ? ΛΗΘ ΡΘ ΣΧΘ, ΔΕ, Δ ΜΝΙ ΘΕΟΡΝΔ, ΛΘΣΛΓΝΝ Δ ΟΔΙ ΟΟ ΟΘ Ε ΣΔΝ.

8. ΛΗΘ ΝΕ ΝΙ ΘΕΟ ΤΘ ΤΕΕΣ ΧΕΝ ΛΙΟΧ ΣΧΘ ΡΗΟΦΟ ΝΙΟ, ΕΘΦΙΟΙΘ, Δ ΛΟ ΘΙΦΘΕΘ ΕΘ-ΘΟΘ ΜΕ Χ ΡΕΘΕΝΗΧΕ ΜΕ ΛΟΔ ΡΕΘΝΙ; ΑΕ, ΧΕΝ Δ ΜΝΙ ΣΝΙΝ ΝΘΕΝΕΧΝ Χ ΣΝΝΝΝΙ ΜΕ Χ ΝΙΘΟΓ, ΧΕΝ ΧΔ ΣΟΙ ΟΕ Ε ΘΕΣΝΝΔΜΝΘ. ΕΙΡΙ ΕΘΦΙΟΙΘ, ΝΙ ΝΕ ΕΧΝΔΔ ΧΕΝ ΧΔ ΣΟΙ ΟΣΘ Ε ΙΜΣΝ, ΧΔΗ ΧΕΝ ΧΕ ΟΣΘΝΕΧΝΕ Ε Χ ΟΘΗΟ ΜΕ ΕΝΝΝΙΝΙ ΟΔΗΝ ΣΟΙΟ ΘΕΗ ΝΘ ΘΕΣΝΝΔΜΡΟΡΗ, ΕΔ ΧΔ ΙΔΝΙΝ ΛΗΘ ΕΔ ΧΔ ΡΙΧΝΔΝΝΙ ΜΝΘΕΘ; ΧΕΝΕΡΟΝ ΝΡ ΧΕ ΟΧΙΟ ΘΕΟΗ ΧΘΟΗ, ΘΕΦΙΟΙΘ, ΩΜΕ ΟΧΙΟ ΣΟΙ Χ, ΧΕΝ ΧΕ ΟΧΙΟ ΘΕΘΟΡΟ ΘΡΟ, ΧΕΝ ΧΕ ΟΧΙΟ ΗΧΘΔΝΕ ΟΛΟ ΧΔ ΟΕΕ ΔΗΝ ΟΟΝ, ΧΕΝ ΧΕ ΟΧΙΟ ΗΧΟ ΘΕΘΕΘΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ. ΝΕ ΩΟΝΔΦΟΝ ΣΝΕ ΡΗΟΦΟ ΝΙΟ, Δ ΘΕΟ ΗΧΟ ΘΕΘΗΔ Χ ΔΘΘΝΕΡΗΧΕ ΜΕ Ε ΩΜΕ, ΕΡΟ Δ ΘΕΟ ΗΧΟ ΘΕΘΙΘΕ ΧΕΝ ΧΕΕ ΝΕ Ε ΩΜΕ; ΛΗΘ Δ ΣΕ ΟΙΣΟ, ΧΕΝ Δ ΘΕΟ ΗΧΟ ΝΟ ΧΕΝ ΧΕΕ ΝΕ Ε ΩΜΕ; ΛΗΘ ΛΘΣΛΓΝΝ Δ ΟΟ ΟΘ Ε ΣΔΝ, Δ ΜΝΙ ΗΧΟ ΘΕΘΙΘΕ. ΝΕ ΛΙΟΧ ΣΝΕ ΡΗΟΦΟ ΝΙΟ, ΧΟΝΕ ΜΝΙ Δ ΘΝΝΕ ΡΗΟΦΟ Χ ΡΟΝ Ε ΣΔΝ, ΧΕΝ ΧΕ ΟΛΙΟ Ε ΣΝΙΡΟ ΘΡΟ, ΛΘΟΝΘΕΝΗ ΝΘ ΟΔ ΜΡΝΘΕΣ; ΛΗΘ Δ ΣΕ, ΧΟΝ ΝΗ Χ ΗΕΟ ΜΕ ΩΜΕ, Δ ΟΛΙ Ε ΣΝΙΡΟ ΘΡΟ, ΧΕΝ Δ ΟΛΙ ΗΟ ΟΟΝ ΡΔΕ ΡΟΛΔΡΗΧΕ. ΝΕ ΡΜΔΗ ΛΙΟΧ ΡΔΕ ΣΧΕ ΧΕΕ ΝΕ ΜΡΝΘΕΣ, ΩΟΝΔΦΟΝ ΜΔΕ ΣΝΙΝΟ ΘΡΟ, ΧΕΝ ΡΘ ΩΟΡΔ ΗΔΗ ΡΔΕ ΡΟΛΔΡΗΧΕ, ΛΘΟΝΘΕΝΗ-ΝΗ ΝΘ Χ ΜΡΝΘΕΣ ΜΕ ΛΙΟΧ. ΛΗΘ ΝΕ ΡΜΔΗ Χ ΣΔΡ ΟΡΟ ΣΟ ΧΝΕ, ΡΘ ΙΔΟΗ ΡΟΝΕ ΡΜΔΗ ΛΗΘ ΝΙΟΧ ΡΟΝΕ ΩΜΕ? ΝΗ ΡΟΩ ΘΝΕ Δ ΘΕΘΕΡΕ ΧΕΝ ΛΙΟΧ ΟΟΡ ΟΟ ΡΟΝΕ ΡΔΕ ΣΧΕ? ΛΘΔΕ Δ ΧΕΝ ΡΘ ΟΟΡ ΔΡΝΟΩΝ ΜΧΕΝΕ, ΝΘ ΟΟ ΡΟΛΔΡΗΧΕ Χ Ε ΣΔΝ? ΕΔΦΙΟΙΘ, ΡΘ ΡΔΕ ΟΟΡ ΡΟΛΔΡΗΧΕ ΔΟ Ε ΣΔΝ; ΛΗΘ ΝΕ ΜΝΙ Δ ΘΝΕΡΕΧΝΕ ΧΕΝ ΛΙΟΧ ΟΟΡ ΡΔΕ ΣΧΕ? ΛΗΘ ΟΘΝΝΡΦΝΝ ΡΗΟΦΟ ΝΙΟ: Ε ΝΙ ΧΕ ΩΡΛΗΟΝΛΗΟΧ ΜΕ Χ ΔΕΕ ΜΕ ΩΜΕ? ΝΛ ΡΘΟΧ ΘΝΕ Δ ΘΕΟΡΕ ΧΕΝ ΛΙΟΧ ΟΟΡ ΡΔΕ ΣΧΕ? ΔΗΘ Δ ΧΕΝ ΡΘ ΟΟΡ ΔΡΝΟΩΝ ΜΧΕΝΕ, ΝΘ ΟΟ ΡΟΛΔΡΗΧΕ Χ Ε ΣΔΝ? ΕΔΦΙΟΙΘ, ΡΘ ΡΔΕ ΟΟΘ ΡΟΛΔΡΗΧΕ ΛΗΘ ΝΙΟΧ, ΧΕΝ: Δ ΛΟ ΧΕΝ Δ ΧΕ ΘΙΡΟ, ΡΟΝ Δ ΩΛΗΛΗ ΧΤΘΩ; ΛΗΘ Δ ΛΟ ΧΕΝ ΛΗΡΓΝΝ, ΧΕΕ ΝΙ ΜΡΝ Χ ΔΕΕ ΜΕ ΩΜΕ, ΩΟΘ ΘΝΕΝΗ ΧΕΕ ΡΟΛΔΡΗΧΕ ΧΕΝ ΛΙΟΧ; ΛΗΘ Δ ΛΟ ΧΕΝ ΛΗΡΓΝΝ, ΧΕΕ ΝΙ ΜΡΝ Χ ΔΕΕ ΜΕ ΩΜΕ. ΕΙΡΙ ΕΘΦΙΟΙΘ, Χ ΘΛΓΘΙ ΡΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΟΘ; ΡΟΝ ΡΘ ΛΓΘΕΘ ΡΜΗΟ ΟΘ ΝΗ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΛΗ ΕΝΡΓΝ, ΛΗΘ ΡΧΕ ΡΜΗΟ ΜΗΟ, ΟΟ ΛΗΘ ΡΘΟΝΕΟ ΧΕΝ ΛΙΟΧ, ΡΟΝ ΧΕ ΡΜΗ ΟΙ ΟΟΝ ΛΘΘΝΕΡΗ ΘΡΟΛΕ ΛΗ ΡΜΗΟΝ ΩΜΕ. ΛΗΘ ΡΘ Ε ΣΧΕ ΡΜΗΟ ΟΘ, ΧΕΕ ΝΕ ΗΟ ΩΜΕ; ΑΕ, ΛΗΘ ΡΘ ΛΟΟ ΟΘ ΧΕΝ ΡΔΕ ΣΧΕ; ΛΗΘ Δ ΡΗΟ ΟΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΧΕ ΜΕ ΛΟ ΓΝΟΝΗ ΜΗΟ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ. ΛΗΘ Δ ΡΗΟ ΟΓΕ ΛΟΟ ΕΝΕ; ΛΗΘ Δ ΛΟΟ ΟΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΧΕ ΜΕ ΛΟ ΓΝΟΝΗ ΜΗΟ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ; ΛΗΘ ΡΟΝ ΧΕ ΡΜΗ ΟΙ ΟΟΝ ΛΘΘΝΕΡΗ ΘΡΟΛΕ ΛΗ ΡΜΗΟΝ ΩΜΕ, ΧΕΝ Δ ΡΗΟ ΟΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΧΕ ΜΕ ΛΟ ΓΝΟΝΗ ΜΗΟ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ. ΝΕ ΡΜΔΗ ΛΙΟΧ ΡΔΕ ΣΧΕ ΧΕΕ ΝΕ ΜΡΝΘΕΣ, ΩΟΝΔΦΟΝ ΜΔΕ ΣΝΙΝΟ ΘΡΟ, ΧΕΝ ΡΘ ΩΟΡΔ ΗΔΗ ΡΔΕ ΡΟΛΔΡΗΧΕ, ΛΘΟΝΘΕΝΗ-ΝΗ ΝΘ Χ ΜΡΝΘΕΣ ΜΕ ΛΙΟΧ. ΛΗΘ ΝΕ ΡΜΔΗ Χ ΣΔΡ ΟΡΟ ΣΟ ΧΝΕ, ΡΘ ΙΔΟΗ ΡΟΝΕ ΡΜΔΗ ΛΗΘ ΝΙΟΧ ΡΟΝΕ ΩΜΕ? ΝΗ ΡΟΩ ΘΝΕ Δ ΘΕΘΕΡΕ ΧΕΝ ΛΙΟΧ ΟΟΡ ΟΟ ΡΟΝΕ ΡΔΕ ΣΧΕ? ΛΘΔΕ Δ ΧΕΝ ΡΘ ΟΟΡ ΔΡΝΟΩΝ ΜΧΕΝΕ, ΝΘ ΟΟ ΡΟΛΔΡΗΧΕ Χ Ε ΣΔΝ? ΕΔΦΙΟΙΘ, ΡΘ ΡΔΕ ΟΟΘ ΡΟΛΔΡΗΧΕ ΛΗΘ ΝΙΟΧ, ΧΕΝ: Δ ΛΟ ΧΕΝ Δ ΧΕ ΘΙΡΟ, ΡΟΝ Δ ΩΛΗΛΗ ΧΤΘΩ; ΛΗΘ Δ ΛΟ ΧΕΝ ΛΗΡΓΝΝ, ΧΕΕ ΝΙ ΜΡΝ Χ ΔΕΕ ΜΕ ΩΜΕ, ΩΟΘ ΘΝΕΝΗ ΧΕΕ ΡΟΛΔΡΗΧΕ ΧΕΝ ΛΙΟΧ; ΛΗΘ Δ ΛΟ ΧΕΝ ΛΗΡΓΝΝ, ΧΕΕ ΝΙ ΜΡΝ Χ ΔΕΕ ΜΕ ΩΜΕ. ΕΙΡΙ ΕΘΦΙΟΙΘ, Χ ΘΛΓΘΙ ΡΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΟΘ; ΡΟΝ ΡΘ ΛΓΘΕΘ ΡΜΗΟ ΟΘ ΝΗ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΛΗ ΕΝΡΓΝ, ΛΗΘ ΡΧΕ ΡΜΗΟ ΜΗΟ, ΟΟ ΛΗΘ ΡΘΟΝΕΟ ΧΕΝ ΛΙΟΧ, ΡΟΝ ΧΕ ΡΜΗ ΟΙ ΟΟΝ ΛΘΘΝΕΡΗ ΘΡΟΛΕ ΛΗ ΡΜΗΟΝ ΩΜΕ. ΛΗΘ ΡΘ Ε ΣΧΕ ΡΜΗΟ ΟΘ, ΧΕΕ ΝΕ ΗΟ ΩΜΕ; ΑΕ, ΛΗΘ ΡΘ ΛΟΟ ΟΘ ΧΕΝ ΡΔΕ ΣΧΕ; ΛΗΘ Δ ΡΗΟ ΟΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΧΕ ΜΕ ΛΟ ΓΝΟΝΗ ΜΗΟ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ. ΛΗΘ Δ ΡΗΟ ΟΓΕ ΛΟΟ ΕΝΕ; ΛΗΘ Δ ΛΟΟ ΟΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΧΕ ΜΕ ΛΟ ΓΝΟΝΗ ΜΗΟ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ; ΛΗΘ ΡΟΝ ΧΕ ΡΜΗ ΟΙ ΟΟΝ ΛΘΘΝΕΡΗ ΘΡΟΛΕ ΛΗ ΡΜΗΟΝ ΩΜΕ, ΧΕΝ Δ ΡΗΟ ΟΓΕ ΘΕΘΕΘΕΘ ΧΕ ΜΕ ΛΟ ΓΝΟΝΗ ΜΗΟ Χ ΡΟΝΕ ΜΕ ΧΝΕ ΤΔΧΝ ΔΗΝ ΟΟΝ.

9. ΛΗΘ ΝΙ ΘΕΟ ΤΘ ΤΕΕΣ ΧΕΝ Χ ΟΡΜΕΣ ΜΧΕ ΛΗΘ ΝΕΘΗ ΜΡ ΜΕ ΩΟΡΔΦΟΝ; ΘΡΟ ΡΘ ΜΧΕ ΘΕΘΕΝ ΘΝ, ΛΗΘ ΜΧΗΟ ΛΘΕΝ ΡΔΕ ΤΘ ΡΘΕ, ΕΧΘΔΗΟ ΡΟΝ ΡΗΘ ΡΟΘ. ΝΕ Χ ΛΗΧΝΝ ΜΕ ΡΜΧΗ ΡΔΕ ΡΔΗΛΗΘ ΡΗΟΦΟ ΩΟΡΔΦΟΝ ΜΧΕ ΝΘΘΝΝΗΧΗ ΓΝΡΘΕΝΗ ΟΙ ΟΟ Χ ΟΛΗΟ; ΑΕ, Χ ΓΝΧΘΩΛΘΘΕΡΗ ΜΧΕ ΣΧΗΟ ΡΟΝΓ ΡΘ Χ Ο ΛΟΟ Χ ΟΛΗΟ, ΘΕΘΩΙΣΝΗΟ ΡΗΟΦΟ ΝΙΟ ΧΟΝ ΡΘ ΡΔΕ ΘΕΘΕΝΗ ΝΗ Χ ΜΡΝΘΕΣ ΜΕ ΩΟΡΔΦΟΝ, ΧΕΝ Χ ΣΕ ΟΡΕΘΗ ΣΧΕΘΕΝΗΟΕ ΜΘΘ ΟΜΟ ΡΗΟΦΟ ΝΙΟ ΧΟΝ.

10. והוא יוצה את בני ישראל ויקחו אליו שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד; אהרן ובניו יערכנו מערב לפני יהוה עד בקר תמיד חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל. והוא יקריב את נרותיה לפני יהוה בבקר בבקר והקטיר עליו אהרן וקטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה. והוא יעלה אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא ליהוה.

11. ויהי דבר יהוה אל משה לאמר שא את ראש כל עדת בני ישראל לגלגלתם זכר כל הזכרים לגלגלתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן תהיו פקדיהם. ואתכם יהיו מטה מטה איש לבית אבתיו יהיו כל ראשי צבאתם. ויקחו משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות. ואת כל העדה הקהילו לאחד בראשון לחדש וישבו על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם. כאשר צוה יהוה את משה ויפקדם במדבר סיני. ויהי בני ראובן בכור ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם כל זכר לגלגלתם. פקודיהם למטה ראובן שלשים ושש אלף וחמש מאות. בני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקודיו במספר שמות לגלגלתם כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה שמעון חמשים ותשע אלף ושלש מאות. בני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים. בני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה יהודה ארבעה ושבעים אלף ושש מאות. בני יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה יששכר ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות. בני זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע מאות. בני יוסף לבני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה אפרים ארבעים אלף וחמש מאות. בני מנשה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה מנשה שנים ושלשים אלף ומאתים. בני בנימן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה בנימן חמשה ושלשים אלף וארבע מאות. בני דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה דן שנים ושישים אלף ושבע מאות. בני אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף ושש מאות וחמשים. בני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף וארבע מאות. אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש לבית אבתיו היו. ויהי כל פקודי בני ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל. ויהי כל הפקודים ששה מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים. והלוים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם. וידבר יהוה אל משה לאמר. אך את מטה לוי לא תפקד וראשם לא תשא בתוך בני ישראל. והפקדת את הלוים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו הם ישאו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתו אתו וסביב למשכן יחנו. ובנסע את המשכן יורידו אתו הלוים ובהקים את המשכן יקימו הלוים והזר הקרב יומת. ובני ישראל יחנו איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם. והלוים יחנו סביב למשכן העדות ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמרו הלוים את משמרת משכן העדות. ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן חנו לדגליהם וכן נסעו איש לאהלו ואיש למשפחתו על בית אבתם.

12. ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה את משה בהר סיני. ואלה שמות בני אהרן הבכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר. אלה שמות בני אהרן הכהנים המשחים אשר מלא את ידם לכהן. וימת נדב ואביהוא לפני יהוה בהקריבם אש זרה לפני יהוה במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר על פני אהרן אביהם. וידבר יהוה אל משה לאמר הקרב את מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו. ושמרו את משמרתו ואת משמרת כל העדה לפני אהל מועד לעבד את עבדת המשכן. ושמרו את כל כלי אהל מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד את עבדת המשכן. ונתת את הלוים לאהרן ולבניו נתנים הם נתנים לו מאת בני ישראל. ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמרו את כהנתם והזר הקרב יומת.

13. ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל. תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן תהיו פקדיהם; ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבתיו הוא. ואלה שמות האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן אליצור בן שדיאור; לשמעון שלומיאל בן צורישדי; ליהודה נחשון בן עמינדב; ליששכר נתנאל בן צוער; לזבולן אליאב בן חלון; לבני יוסף לאפרים אלישמע בן עמיהוד; למנשה גמליאל בן פדהצור; לבנימן אבידן בן גדעני; לדן אחיעזר בן עמישדי; לאשר פגעיאל בן עכרן; לגד אליסף בן דעואל; לנפתלי אחירע בן עינן. אלה קריאי העדה נשיאי מטות אבתם הם ראשי אלפי ישראל. וילכו משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות. ואת כל העדה הקהילו לאחד בראשון לחדש וישבו על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם כאשר צוה יהוה את משה ויפקדם במדבר סיני. ויהי בני ראובן בכור ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם כל זכר לגלגלתם. פקודיהם למטה ראובן שלשים ושש אלף וחמש מאות. בני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקודיו במספר שמות לגלגלתם כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה שמעון חמשים ותשע אלף ושלש מאות. בני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים. בני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה יהודה ארבעה ושבעים אלף ושש מאות. בני יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה יששכר ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות. בני זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע מאות. בני יוסף לבני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה אפרים ארבעים אלף וחמש מאות. בני מנשה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה מנשה שנים ושלשים אלף ומאתים. בני בנימן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה בנימן חמשה ושלשים אלף וארבע מאות. בני דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה דן שנים ושישים אלף ושבע מאות. בני אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף ושש מאות וחמשים. בני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא. פקודיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף וארבע מאות. אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש לבית אבתיו היו. ויהי כל פקודי בני ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל. ויהי כל הפקודים ששה מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים. והלוים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם. וידבר יהוה אל משה לאמר. אך את מטה לוי לא תפקד וראשם לא תשא בתוך בני ישראל. והפקדת את הלוים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו הם ישאו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתו אתו וסביב למשכן יחנו. ובנסע את המשכן יורידו אתו הלוים ובהקים את המשכן יקימו הלוים והזר הקרב יומת. ובני ישראל יחנו איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם. והלוים יחנו סביב למשכן העדות ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמרו הלוים את משמרת משכן העדות. ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן חנו לדגליהם וכן נסעו איש לאהלו ואיש למשפחתו על בית אבתם.

14. ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש את כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם. ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים. ויביאו את קרבנם לפני יהוה שש עגלות צב ושנים עשר בקר עגלה על שנים מהנשאים ושור לאחד ויקריבו אתם לפני המשכן. ויאמר יהוה אל משה לאמר קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אתם אל הלוים איש כפי עבדתו. ויקח משה את העגלות ואת הבקר ויתן אתם אל הלוים. את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם. ואת ארבע העגלות ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן. ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו. ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח. ויאמר יהוה אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם לחנכת המזבח. ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה. וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן נחשון בן עמינדב. ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר. הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן נתנאל בן צוער. ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אליאב בן חלון. ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אלישור בן שדיאור. ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן שלומיאל בן צורישדי. ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אליסף בן דעואל. ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אלישמע בן עמיהוד. ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן גמליאל בן פדהצור. ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעני. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אבידן בן גדעני. ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אחיעזר בן עמישדי. ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן פגעיאל בן עכרן. ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן. קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד בן שנתו לעלה. כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אחירע בן עינן. זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כסף קערות שתים עשרה כסף מזרקים שנים עשר כפות זהב שתים עשרה. שנים עשר פר בן בקר שנים עשר איל אחד עשר כבש אחד בן שנתו לעלה. ומנחתם סלת שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. שעיר עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אחירע בן עינן. זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כסף קערות שתים עשרה כסף מזרקים שנים עשר כפות זהב שתים עשרה. שנים עשר פר בן בקר שנים עשר איל אחד עשר כבש אחד בן שנתו לעלה. ומנחתם סלת שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר

ἐφοβήθη ὁ ἐχθρὸς μὴ πάντως Μαρδοχαῖος ἐκ τοῦ σπέρματος τῶν Ἰουδαίων ἐστὶν ἐφ' ὃν ἤρξατο πίπτειν; ἔτι δὲ καὶ ὁ εὐνοῦχος ἐπεῖχε λαλῶν αὐτῷ, καὶ ἰδοὺ οἱ εὐνοῦχοι τοῦ βασιλέως ἐπέστησαν καὶ ἔσπευδον τὸν Ἀμὰν ἀναγαγεῖν ἐπὶ τὴν κρεμάστραν ἣν ἡτοίμασεν Μαρδοχαίῳ. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἀσσουήρος, Ἀμὰν ἐπὶ τῆς κρεμάστρας ἣν ἡτοίμασεν Μαρδοχαίῳ, ὃς ἐλάλησεν ἀγαθὸν περὶ τοῦ βασιλέως, κρεμασθήτω ἐπὶ τῆς κρεμάστρας αὐτοῦ. καὶ ἀνεβιβάσθη Ἀμὰν ἐπὶ τὴν κρεμάστραν ἣν ἡτοίμασεν Μαρδοχαίῳ, καὶ ἐθυμώθη ὁ θυμὸς τοῦ βασιλέως. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἀσσουήρος πρὸς Ἐσθήρ, Καὶ τίς ἐστιν οὗτος ὁ ἐπιβουλεύσας τοῦτο; καὶ ποῦ ἐστιν οὗτος ὁ τολμήσας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ; καὶ εἶπεν Ἐσθήρ, Ἐχθρὸς καὶ ἐναντίος ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, Ἀμὰν ὁ πονηρός. καὶ ἐφοβήθη Ἀμὰν ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίδος. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ οἴνου ἐν τῷ παραδείσῳ ἐπορεύθη, καὶ Ἀμὰν ἔστη τοῦ παρακαλέσαι τὴν βασίλισσαν Ἐσθήρ· εἶδεν γὰρ ὅτι ἐτοίμη ἐστὶν παρὰ τοῦ βασιλέως κακωθῆναι αὐτόν. Ἐπέστρεψεν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκ τοῦ παραδείσου εἰς τὸν οἶκον τοῦ οἴνου, καὶ Ἀμὰν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὴν κλίνην ἐφ' ἣν ἦν Ἐσθὴρ ἡ βασίλισσα. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἀσσουήρος, Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλίδι μου βιάζεται ἐν τῇ οἰκίᾳ μου; καὶ ἐκπορευομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ στόματος τοῦ βασιλέως, ἐκάλυψαν τὰ πρόσωπα Ἀμάν. Καὶ εἶπεν Χαρβωνᾶς εἷς τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν βασιλέα, Καὶ ἰδοὺ ξύλον ἕτοιμον ἕστηκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἀμὰν ὑψηλὸν πηχῶν πεντήκοντα· ἐποίησεν δὲ αὐτὸν Ἀμὰν εἰς Μαρδοχαῖον τὸν λαλήσαντα ἀγαθὸν περὶ τοῦ βασιλέως. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς, Κρεμάσατε αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐκρεμάσθη Ἀμὰν ἐπὶ τῇ κρεμάστρᾳ ἣν ἡτοίμασεν Μαρδοχαίῳ. καὶ ὁ θυμὸς τοῦ βασιλέως ἐκοπάσθη.

15. Καὶ τὰ ψέλια τὰ χρυσᾶ ἃ ἐφόρει Ἀμὰν καὶ ἡ στολὴ καὶ ὁ σμάραγδος, καὶ ἃ ἐφόρει Μαρδοχαῖος ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ ἔλαβεν αὐτὰ ἡ βασίλισσα Ἐσθὴρ καὶ ἔδωκεν τῷ Μαρδοχαίῳ καὶ Ἀμὰν ἐκρεμάσθη ἐπὶ τῇ κρεμάστρᾳ. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐθυμώθη ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἐπὶ Ἀμάν, καὶ ἐπὶ τὴν βασίλισσαν ἐπέπεσ

ρκληθ χαζ, χαγη χεϝ δαν β ηο Ωϝεβη. Ο Λοϝθ Ωαθ, ϝθ λαη ωϝιη χθ ϛρϝαϝ χαγη ϛρϲ ωϝΩαθηαϛ ναθ ϝϝΩωϝϝ δαν β ναϲρη χϝϛ ταθλη? Ο Λοϝθ, ωϝιη χθ ϝϝθ οθ ϛϝϝαηιλ, χαγ ϸ οε βεϝ ωϝχ οϸϸη ϝϝρϝϝοϝϝηϛ? ρο ϝ ηϛ ϝϝρϝϝϛ, ναθ ϛρϲ ωϝΩαθηαϛ ναϲρη χϝϛ ταθλη θρϝ ταϝη οϸ ϛοι. Ο Λοϝθ οϸ ρθϝη ϝϛ ΩοϛΩθϝϝη ϛωϝορϛι; ωϝιη χθ ωρϲρϝϝη οϸ ϛοι ϝϝ Ωϝεβη? Ο Λοϝθ, ωϝιη χθ ϝϝναη ρκληθ οθ χαγ ϸ οε ϝλθ ϛϝϝαηιλ, χαγ ϸ οε ϛϝϝχ ωϝχ ταΕΔναϛ χθε νϝϝϝωδϝκηϛ ϝωϲ δαν ωρϲ κλαη οθ, θΩ- ΩοϛΩ ΩΘ χ ϝϝϝΩωϝϝ ΩΘ χϝϛ ταθλη? Ο Λοϝθ, ωϝιη χθ ωρϲρϝϝη οϸ ϛοι, ναθ ϝϝθ ρκληθ οθ ϛρϝΩαϛ, ναθ οιϛο οϸ ρωιο-ιΕΘϝϝϝλϝϝ ϝο θϸ ωϝχ οθ; Αε, ναρκ, ναθ Ελϝκ, ναθ ΔΩϝκλϝ, ναθ οιϛο ΔΩλϝϝοιλω ναθ ϹθΔϛϝϝϲ, ναθ οιϛο οϸ ωο ϛρκηϛ; Αε, θθϝ οι χθε ωϝιη χθ ωρϲρϝϝη, Ο Λοϝθ? Αε, ωϝιη χθ ωρϲρϝϝη χεϝ ϛοιϛ ϝϝ Ωϝεβη? ωϝιη χθ ϝϝϝναη ρκληθ χαϲ χαγ χε ϸ οε ϝλθ ϛϝϝαηιλ, χαγ χε ϸ οε θεϝ χεϝ ϸρϝϝοδϝκηϛ ϝωϲ δαν ωρϲ κλαη χαϲ, θΩΩοϛ ΩΘ χ ϝϝϝΩωϝϝ ΩΘ χϝϛ ταθλη? Ο Λοϝθ, ωϝιη χθ ϝϝναη ρκληθ κϛ χαγ ωΔ οε ϝλθ ϛϝϝΩϛΩϛ ϝϝ θϝϝϝϝοιθ, χαγ ϝθ Ωϝεβη? Θαϝϝοιθ, Ο Λοϝθ, χεϝ ϛοιϛ θϸ ηλϝδϝϛ, ναθ ϲλϝϝ ΩΘ χϝϛ ϛϝ θϸ θϝϝϝχϝϝη, χεϝϝοϝ, ϝϝθ ρκληθ κϛ, Ο Λοϝθ, ηθϝ ναθ ωϝθδϝϲ χαγ ωΔ οε θϝϝϝ χθϛ, θϸ θϝϝχϝϝϝη ϛΩωϝ ρκληθ χ.

17. ηθ ϝϝ ΩΕϲ ηο ηθϛ χαγ ϝΔωϝϝ ναΛϲ ϝλθ ϛϝΩ χθϛ ωϝϝθδ, χαγ ϝθ ΩΔωηη ϝϝϛ ϝλναθ ϝϝϲ ρκληθ ϝϲηωϝ ΟΛ ϛρϲ ϝθ ωϝϝ ωϝχ ϝϝϛ. ναθ θΔϝοΛθ, ϲϛ ϝθ ΩΔωηη ϝϝϛ ϝλναθ ϝϲηωϝ χαγ, χε ωϝϝ ρϝϝθ ωϝχ χ ϝοϝϝ ϛϝϝϝϝϝη. ναθ ΕρΛϝϝ χαγ χε θϝϝ ϛϝηϛϝϝϝϝ ϛϝϝϛϛϝϝϛ ωϝϝ ρϝΔϛ ναθϲϛϝϝ; ηΕΩϝϝ ηο ΛΟΛ ρθϝ χϝϛϛϝϝϛ ϝΔωη χε ναθ θΔ, θϝ ϝΔωη χε ναθ θϝϝϝθ, θϝ ϝΔωη χε ναθ ΔΛη ωη. ναθ χ Λοϝθ ϝϝΕΡϛΩϝϝ ρθϝ ϛρϲ χαγ χε ναθ ϝρΛωϝϝ ϛϝηϛϝϝϝϝ ϛϝϝϛϛϝϝϛ ωϝϝ ρϝΔϛ ναθϲϛϝϝ; ηΕΩϝϝ ηο ΛΟΛ ρθϝ χϝϛϛϝϝϛ ϝΔωη χε ναθ θΔ, θϝ ϝΔωη χε ναθ ϝρΛωϝϝ ϛϝηϛϝϝϝϝ ϛϝϝϛϛϝϝϛ ωϝϝ ρϝΔϛ ναθϲϛϝϝ; ηΕΩϝϝ ηο ΛΟΛ ρθϝ χϝϛϛϝϝϛ ϝΔωη χε ναθ θΔ, θϝ ϝΔωη χε ναθ ΔΛη ωη. ναθ χ Λοϝθ ϝϝΕΡϛΩϝϝ ρθϝ ϛρϲ χαγ

ψυχὴ λάβῃ, φυὲ ρεσ τσαβδιλαιν ιαοιτβδε φυὸ, λαιδ φα βασφιιβδ ωιλ ϐιεσι ςλιι; ρσι φα βασφιιβδ ϫλι ϫεε ιτρωδδιλαιν φυδ γιεσιι ρυσϐιιβδ ϫλο, λαιδ ϫλι ϫε ωιλ ϐ γιλιλγιεε-δοιλ ιαο φδε ϫ ωιλϐδ; ϫεεφοι φα ϐιδ ϫε ηο ϫοε ιαο ϫ ιλϫιε ολιϐιιτιωδ, ϐωι φα ϫιιτιεςι ροιεγ φυε φιλιδ, λαιδ ωεεϐ ιλιιη ϫο ϫλο, ϕ βασφιιβδ ϫλι ϫ ϐε τοιι ιιι φδεϫ; λαιδ ιφ ϫο, ϐιωϫϫιβ ϐε ϫ. Βασφιιβδ, ϫε βειλϫε φυε ϫιβ, ϕωι ιω ωδ? ρσι ωε ϐε ωεϫι ϐι ωε ϐε ϫιλιδωωδ, ϫλι ωε ωλιλωι ωιλδωι ϐε Ϣωϐ. Βασφιιβδ, ϕ ϫε ιλιιη ϫο, ωο ϫ ϫιιτοε ϫλι ϫ ωλιλωι ωιλδωι Ϣωϐ, ϫεε ιι ϐ ιιι ϫοε ϫιλιδωωδ ολιι. λαιδ ϫοιοωϫι, ϕ ωηϐ ϐϫω, ωο ϫ ϫιλοε ϫλι ϫ ϫιϫι ιωλ ωιλδωι Ϣωϐ ολιι ωιλϫ ιιι ϐ ωϫω? ϕ ϫε ιλιιη ϫο, ϫι ιφ ωιλ ϫ ϐε ωϫϫι ϐι ωε ϫο ϫιλιδωωδ, ϫλι ϫ ϫε ιλιιη ϫο ϫλο ϫιλιδωωδ, ϫλι ϫ ϐε ιιτϫιι ωιλδωι ϐωϐϐ ϫλι ϫ ϐε ωϫϫι ϐι, ϫλι ϫ ϐε ϐϫϫιλιϐϐ ωε ϫο ϫλο ϐιϫλϫιιφ, ϐωϐϐ ωε ϫο ϫλο ϫιλιδωωδ

ΘΕΟΣ ΣΟΥ ΔΙΔΩΣΙΝ ΣΟΙ ΕΝ ΠΑΣΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙΝ ΣΟΥ; ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΥΣΙΝ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΡΙΣΙΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. 19 ΟΥΚ ΕΚΚΛΙΝΕΙΣ ΚΡΙΣΙΝ, ΟΥ ΛΗΜΨΗ ΠΡΟΣΩΠΟΝ, ΟΥΔΕ ΔΩΡΑ ΛΗΜΨΗ· ΔΩΡΟΝ ΓΑΡ ΤΥΦΛΟΥΤΑΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΣΟΦΩΝ, ΚΑΙ ΣΑΛΕΥΕΙ ΡΗΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΩΝ. 20 ΔΙΚΑΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΔΙΩΞΕΙΣ, ΙΝΑ ΖΗΣΗΣ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΗΣ ΤΗΝ ΓΗΝ ΗΝ ΚΥΡΙΟΣ ΔΙΔΩΣΙΝ ΣΟΙ. 21 ΟΥ ΦΥΤΕΥΣΕΙΣ ΣΕΑΥΤΩ ΑΛΣΟΣ ΠΑΡΑ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ, ΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΕΑΥΤΩ. 22 ΟΥ ΣΤΗΣΕΙΣ ΣΕΑΥΤΩ ΣΤΗΛΗΝ, ΟΥΔΕ ΜΗ ΠΟΙΗΣΗΣ ΤΑΥΤΑ, ΑΠΕΧΘΑΙΡΕΙ ΓΑΡ ΤΑΥΤΑ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΣΟΥ ΑΠΟ ΣΟΥ.

17 1 ΟΥ ΘΥΣΕΙΣ ΚΥΡΙΩ ΤΩ ΘΕΩ ΣΟΥ ΜΟΣΧΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ΟΣ ΕΣΤΙΝ ΜΩΜΟΣ ΕΝ ΣΟΙ ΠΑΣΑ ΓΑΡ ΠΟΝΗΡΑ ΒΔΕΛΥΓΜΑ ΕΣΤΙ ΠΑΡΑ ΚΥΡΙΩ ΤΩ ΘΕΩ ΣΟΥ. 2 ΕΑΝ ΔΕ ΕΥΡΕΘΗ ΕΝ ΣΟΙ ΕΝ ΜΙΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΣΟΥ ΑΣ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΣΟΥ ΔΙΔΩΣΙΝ ΣΟΙ, ΑΝΗΡ Η ΓΥΝΗ ΟΣ ΑΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 3 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 4 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 5 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 6 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 7 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 8 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 9 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 10 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 11 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 12 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 13 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 14 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 15 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 16 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 17 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 18 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 19 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 20 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 21 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 22 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 23 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 24 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 25 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 26 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 27 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 28 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 29 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 30 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 31 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 32 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 33 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 34 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 35 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 36 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 37 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΑΠΕΡ ΟΥΚ ΕΝΕΤΕΙΛΑΜΗΝ, 38 ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΗ ΣΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΛΩΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΑΛΗΘΕΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΤΑΘΕΝ, ΟΤΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΥΤΟΥ, 39 ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ ΘΕΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΛΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΣΤΡΑΤ

Reproduced 1990

ESTHER 8 ESTHER 9 ESTHER 9 ESTHER 9

ומשפטיהם את אשר יעשו, ועשו את כל החקים ואת כל המשפטים אשר ישמרו לעשות אתם אשר נתן יהוה לישראל ביד משה׃ ס

27. והמן היה ויהי בחדש השני לצאתם מארץ מצרים כתה עשרים אלף איש, ויבא כל העדה משה ואהרן במדבר סין׃ והמן נסעו מפי יהוה ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם׃ ויריב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה׃ ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יהוה׃ ויצמא שם העם למים ויליני משה על יהוה ויאמר למה זה העליתנו מארץ מצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני צמא׃ ויזעק משה אל יהוה לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני׃ ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין׃ ס

ומשפטיהם את אשר יעשו, ועשו את כל החקים ואת כל המשפטים אשר ישמרו לעשות אתם אשר נתן יהוה לישראל ביד משה׃ ס

27. והמן היה ויהי בחדש השני לצאתם מארץ מצרים כתה עשרים אלף איש, ויבא כל העדה משה ואהרן במדבר סין׃ והמן נסעו מפי יהוה ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם׃ ויריב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה׃ ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יהוה׃ ויצמא שם העם למים ויליני משה על יהוה ויאמר למה זה העליתנו מארץ מצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני צמא׃ ויזעק משה אל יהוה לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני׃ ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין׃ ס

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΠΟΙΜΑΙΝΕΙ, ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΧΑΡΑ ΧΑΡΑΝ ΕΥΡΗΣΕΙ ΕΝ ΤΟΥΤΟ. ΛΕΓΕΙ ΔΕ, ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΙ, ΔΙ ΩΝ ΤΑΞΙΝ ΕΠΙΦΕΡΕΙ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑ ΕΥΡΗΣΕΙ ΕΝ ΤΟΥΤΟ. ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΙ, Δ ΟΥΚ ΚΥΡΙΟΣ ΑΝ, ΧΩΡΑ Δ ΘΕΟ ΚΑΙ ΧΩΡΑ ΩΡΑΙΟΝ ΕΧΕΙ ΟΥΤΩ ΑΓΑΘΟΝ Ν ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ ΜΕ ΦΗΣ ΓΕΝΕΣΘΑΙ, ΛΕΓΕ ΧΩΡΑ ΦΩ ΕΧΕΙ ΔΥΝΑΜΙΝ Ν ΕΠΙΤΕΛΕΣΑΙ ΜΕ Ν ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΗΝΑΙ ΧΩΡΑΝ ΕΝ ΤΗ ΓΗ ΤΗ ΕΜΗ; ΦΟΤ Ν ΟΥΤΩ ΩΡΑΙΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΥΡΕΣΘΑΙ ΧΩΡΑΝ ΕΝ ΤΗ ΓΗ ΤΗ ΕΜΗ ΦΟΤ ΝΑ ΜΗ ΔΕΗΘΗΣΩΜΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ ΜΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΟΥΤΟΝ; ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΕΝ ΤΗ ΓΗ ΤΗ ΕΜΗ ΕΣΤΙ ΤΟΠΟΣ ΘΕΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΣΤΙ ΜΟΙ ΤΟΠΟΣ ΘΕΟΥ ΜΟΥ ΕΝ ΤΗ ΓΗ ΤΗ ΕΜΗ

29. ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲉⲁϥⲟⲓⲟⲉ, ϫⲉ ⲉⲁⲓⲣⲣⲁⲃ ⲉⲧⲁⲩϫⲧⲁⲩ, ⲇ ⲍⲉ ⲣⲙⲛⲑ ⲁⲟ, ⲫⲑ ⲛⲁⲩ ⲍⲙⲧⲟⲃ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲉ ⲉⲃⲟⲗ; ⲣⲟⲧ ⲉⲣⲡⲁⲧ ⲁ ⲫⲁⲉ ⲉⲣⲙⲏ ⲟⲗ ⲁⲍⲉ ⲓⲁⲙⲉ, ⲓⲣ ⲁ ⲅⲁⲣⲏⲓ ⲁⲱⲉ ⲁ ⲛⲁⲉⲉⲓ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲛⲉⲉⲟⲩⲱⲉ, ⲁⲩⲱ ⲉⲩⲉⲛⲁ ⲛⲁⲩ ⲁ ⲍⲛⲟ ⲁⲩⲱ ⲁⲣⲡⲓⲟⲩⲁⲩⲉ, ⲁⲩⲱ ⲓⲍⲁⲉⲓⲁ ⲱⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲍⲣⲉⲃⲛⲏⲙⲛⲑ, ⲓⲣ ⲁ ⲫⲁⲉ, ⲗⲱ ⲁⲟⲉ ⲫⲟ ⲍⲓⲁⲩⲁⲃ ⲏⲛ ⲛⲁⲃⲉ; ⲇ ⲍⲉ ⲣⲙⲛⲑ ⲁⲟ, ⲏⲣ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲁⲩⲱ ⲱⲉ ⲁⲍⲉ ⲓⲁⲙⲉ, ⲃⲉⲣⲟⲟⲩⲉ, ⲁⲟⲟⲧ Ⲧⲓⲉⲓⲧ ⲏⲉ ⲫⲉⲓ, ⲁⲩⲱ ⲁⲣⲫⲉⲓⲱⲁⲓ ⲁⲟ ⲛⲣⲓⲁⲏ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲍⲉ ⲁⲛ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲫⲟ ⲃⲟ ⲃⲁⲁⲛⲁ ⲛ ⲣⲉⲓ; ⲛⲉⲉⲣⲟⲟⲩ, ⲓⲣ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲫⲁⲥⲁⲣⲭⲁⲓ ⲧⲟ ⲃ ⲥⲁⲧⲏⲩⲁⲃⲓ, ⲁ ⲍⲉ ⲁⲛ ⲃⲏⲁⲃ, ⲫⲱⲥⲉ ⲛ ⲫⲟ-ⲣⲁⲏⲁⲓⲉ ⲃⲟ ⲟⲟⲃⲏ ⲃⲓ, (ⲏⲓ ⲃⲁⲁⲙ ⲁⲉ ⲏⲟ ⲙⲣⲙⲧⲗ,) ⲁⲩⲱ ⲏⲉ ⲛⲧⲁⲩⲃⲏⲏ ⲣⲙⲏⲁⲓ ⲣⲫⲁ ⲁⲉ ϩⲁⲏ.

30. ⲁⲩⲱ ⲁⲃ, ϫⲉ ⲃⲓⲁⲩⲁⲃⲓ, ⲇ ⲙⲫⲃ ⲛⲁⲩ ⲍⲣⲉⲓⲧ ⲁ ⲫⲁⲉ ⲫⲁⲃⲁⲍⲃⲃ ⲃⲟ ϩⲁⲏⲓ ⲙⲏⲏⲁⲙⲁⲁⲉ, ⲃⲁⲏⲙ ⲛⲁⲩ ⲛ ⲣⲟⲩⲏ ⲃⲟⲩⲏⲏⲓⲏⲁⲟⲩⲏⲉ ⲏⲁⲃⲁⲏⲣⲁⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲙⲉ, ⲱⲥⲟ ⲣⲟⲓⲓ ⲁⲩⲱ ⲃⲏⲁⲙ ⲣⲁⲧⲟⲩ ⲣⲙⲛⲑ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ, ⲁⲉ, ⲇ ⲙⲫⲃ ⲛⲁⲩ ⲁ ⲙⲫⲃ ⲱⲥⲟ ⲣⲟⲓⲓ ⲁⲩⲱ ⲣⲃⲏⲃⲏ ⲛⲁⲩ ⲁⲟⲟⲧ ⲣⲃⲏⲏⲃ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲓⲁⲙⲉ; ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲁⲙ ⲛⲁⲃ ⲏⲉ ⲏ ⲏⲁⲏ, ⲁⲩⲱ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲃⲁⲓⲁⲉⲉⲣⲙⲏ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉⲉⲣⲟⲩ, ⲓⲣ ⲁ ⲙⲓⲏ ⲫⲁ-ⲓⲁⲙⲁⲏ ⲁⲩⲱ ⲣⲃⲏⲃⲏ ⲛⲁⲩ ⲁⲟⲟⲧ ⲣⲃⲏⲏⲃ, ⲏⲁⲃⲁⲏⲣⲁⲉ ⲃⲁⲓ ⲏ ⲫⲏⲁⲃ ⲣⲁⲧⲟⲩ ⲣⲙⲛⲑ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲉ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲓⲁⲙⲉ. Ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲁⲙ, ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲏⲁⲏ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲁⲃ ⲟⲁⲏ Ⲱⲁⲃ; ⲁⲉ, ⲃⲁⲁⲙ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲛⲁⲃ ⲛⲁ ⲇ ⲃⲁⲁ ⲙⲛⲏⲙ ⲁⲟ ⲃⲁⲣⲟⲩ, ⲁⲉ ⲁ ⲫⲁⲉ ⲫⲁⲃ ⲃⲟ ⲟⲁⲏ ⲙⲏⲏⲁⲙⲁⲁⲉ, ⲁⲉⲉⲣⲟⲩ, ⲇ ⲃⲁⲃⲁⲍⲉ ⲁⲉ ⲁⲟ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ; ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲁ ⲫⲁⲛⲏⲁⲏ ⲃⲉ, ⲫⲁⲏⲁⲏ ⲁ ⲃⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ; ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲃⲉⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ, ⲁⲉⲉⲣⲟⲩ, ⲓⲣ ⲙⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ; ⲁⲩⲱ ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ; ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲍⲉⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ; ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲍⲉⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ; ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ; ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲣⲟⲧ ⲃⲁⲣⲟⲩ ⲛⲁⲉ ⲓⲁⲣ ⲏⲉ ⲏ ⲃⲉ ⲣⲟⲧ ⲟⲁⲏ ⲁⲃ ⲧⲁⲓⲁⲗⲉⲉ ⲛⲁⲉ ⲓⲉⲃⲙⲏⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲛ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲃⲟ ⲛⲁⲩ ⲧⲁⲟⲟⲩⲁⲛⲏⲙⲏⲉⲏ ⲏ ⲃⲉ ⲁⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲁⲓⲱⲁⲛⲏⲁⲃ ⲙⲛⲏⲙ ⲏ ⲛⲁⲃ;

and a man that hateth his brother, and seeketh his life, and smiteth him mortally, and fleeth into one of these cities; 32. the elders of his city shall send and fetch him thence, and deliver him into the hand of the avenger of blood, that he may die; thine eye shall not pity him, but thou shalt put away the guilt of innocent blood from Israel, that it may go well with thee. 33. Thou shalt not remove thy neighbour's landmark, which they of old time have set in thine inheritance, which thou shalt inherit in the land that the LORD thy God giveth thee to possess it. 34. At the mouth of two witnesses, or at the mouth of three witnesses, shall he that is worthy of death be put to death; at the mouth of one witness he shall not be put to death. 35. Thine eye shall not pity; life shall go for life, eye for eye, tooth for tooth, hand for hand, foot for foot. 36. When a man taketh his neighbour's daughter, and she is not found a maid, then shall they bring her out to the door of her father's house, and the men of her city shall stone her with stones that she die, because she hath wrought folly in Israel, by playing the harlot in her father's house; so shalt thou put away the guilt from among you. 37. If a man find a betrothed damsel in the field, and the man force her, and lie with her, then the man only that lay with her shall die; 38. but unto the damsel shalt thou do nothing, there is in the damsel no sin worthy of death; for as when a man riseth against his neighbour, and slayeth him, even so is this matter; 39. he found her in the field, the betrothed damsel may have cried, and there was none to save her. 40. If a man find a damsel that is a maiden, who is not betrothed, and lay hold on her, and lie with her, and they be found; 41. then the man that lay with her shall give unto the damsel's father fifty shekels of silver, and she shall be his wife because he hath humbled her; he may not put her away all his days. 42. Cursed be he that lieth with his father's wife; because he uncovereth his father's skirt. And all the people shall say, Amen. 43. Cursed be he that lieth with any manner of beast. And all the people shall say, Amen. 44. Cursed be he that lieth with his sister, the daughter of his father, or the daughter of his mother. And all the people shall say, Amen. 45. Cursed be he that lieth with his mother-in-law. And all the people shall say, Amen. 46. Cursed be he that smiteth his neighbour in secret. And all the people shall say, Amen. 47. Cursed be he that taketh reward to slay an innocent person. And all the people shall say, Amen. 48. Cursed be he that confirmeth not the words of this law to do them. And all the people shall say, Amen.

XVI. 1. Observe the month of Abib, and keep the passover unto the LORD thy God; for in the month of Abib the LORD thy God brought thee forth out of Egypt by night. 2. And thou shalt sacrifice the passover unto the LORD thy God, of the flock and the herd, in the place which the LORD shall choose to cause his name to dwell there. 3. Thou shalt not eat leavened bread with it; seven days shalt thou eat unleavened bread therewith, even the bread of affliction; for with haste didst thou come forth out of the land of Egypt; that thou mayest remember the day when thou camest forth out of the land of Egypt all the days of thy life. 4. And there shall be no leavened bread seen with thee in all thy borders seven days; neither shall any of the flesh which thou sacrificest the first day at even remain all night until the morning. 5. Thou mayest not sacrifice the passover within any of thy gates, which the LORD thy God giveth thee; 6. but at the place which the LORD thy God shall choose to cause his name to dwell in, there thou shalt sacrifice the passover at even, at the going down of the sun, at the season that thou camest forth out of Egypt. 7. And thou shalt roast and eat it in the place which the LORD thy God shall choose; and thou shalt turn in the morning and go unto thy tents. 8. Six days thou shalt eat unleavened bread; and on the seventh day shall be a solemn assembly to the LORD thy God; thou shalt do no work therein. 9. Seven weeks shalt thou number unto thee; from the time thou beginnest to put the sickle to the standing grain shalt thou begin to number seven weeks. 10. And thou shalt keep the feast of weeks unto the LORD thy God with a tribute of a freewill offering of thine hand, which thou shalt give, according as the LORD thy God blesseth thee; 11. and thou shalt rejoice before the LORD thy God, thou, and thy son, and thy daughter, and thy manservant, and thy maidservant, and the Levite that is within thy gates, and the stranger, and the fatherless, and the widow, that are among you, in the place which the LORD thy God shall choose to cause his name to dwell there. 12. And thou shalt remember that thou wast a bondman in Egypt; and thou shalt observe and do these statutes. 13. The feast of tabernacles shalt thou observe seven days, after that thou hast gathered in from thy threshing-floor and from thy wine-press; 14. and thou shalt rejoice in thy feast, thou, and thy son, and thy daughter, and thy manservant, and thy maidservant, and the Levite, the stranger, and the fatherless, and the widow, that are within thy gates. 15. Seven days shalt thou keep a solemn feast unto the LORD thy God in the place which the LORD shall choose; because the LORD thy God shall bless thee in all thine increase, and in all the work of thy hands, and thou shalt be only joyful. 16. Three times in a year shall all thy males appear before the LORD thy God in the place which he shall choose; at the feast of unleavened bread, and at the feast of weeks, and at the feast of tabernacles; and they shall not appear before the LORD empty; 17. every man shall give as he is able, according to the blessing of the LORD thy God which he hath given thee. 18. Judges and officers shalt thou make thee in all thy gates, which the LORD thy God giveth thee, throughout thy tribes; and they shall judge the people with righteous judgment. 19. Thou shalt not wrest judgment; thou shalt not respect persons, neither take a gift; for a gift doth blind the eyes of the wise, and pervert the words of the righteous. 20. That which is altogether just shalt thou follow, that thou mayest live, and inherit the land which the LORD thy God giveth thee. 21. Thou shalt not plant thee a grove of any manner of tree near unto the altar of the LORD thy God, which thou shalt make thee; 22. neither shalt thou set thee up any pillar; which the LORD thy God hateth. XVII. 1. Thou shalt not sacrifice unto the LORD thy God any bullock, or sheep, wherein is a blemish, or any evil thing; for that is an abomination unto the LORD thy God. 2. If there be found among you, within any of thy gates which the LORD thy God giveth thee, man or woman, that doeth that which is evil in the sight of the LORD thy God, in transgressing his covenant, 3. and hath gone and served other gods, and worshipped them, either the sun, or the moon, or any of the host of heaven, which I have not commanded; 4. and it be told thee, and thou hast heard of it, then shalt thou inquire diligently; and, behold, if it be true, and the thing certain, that such abomination is wrought in Israel; 5. then shalt thou bring forth that man or that woman, who have committed that wicked thing, unto thy gates, even that man or that woman, and shalt stone them with stones, till they die. 6. At the mouth of two witnesses, or three witnesses, shall he that is worthy of death be put to death; at the mouth of one witness he shall not be put to death. 7. The hands of the witnesses shall be first upon him to put him to death, and afterward the hands of all the people. So thou shalt put away the guilt from among you. 8. If there arise a matter too hard for thee in judgment, between blood and blood, between plea and plea, between stroke and stroke, matters of controversy within thy gates; then shalt thou arise, and get thee up to the place which the LORD thy God shall choose; 9. and thou shalt come unto the priests the Levites, and unto the judge that shall be in those days, and inquire; and they shall declare unto thee the sentence of judgment. 10. And thou shalt do according to the tenor of the sentence, which they of that place which the LORD shall choose shall declare unto thee; and thou shalt observe to do according to all that they inform thee. 11. According to the tenor of the law which they shall teach thee, and according to the judgment which they shall tell thee, thou shalt do; thou shalt not turn aside from the sentence which they shall declare unto thee, to the right hand, or to the left. 12. And the man that will do presumptuously, and will not hearken unto the priest that standeth to minister there before the LORD thy God, or unto the judge, even that man shall die; and thou shalt put away the evil from Israel. 13. And all the people shall hear, and fear, and do no more presumptuously. 14. When thou art come unto the land which the LORD thy God giveth thee, and shalt possess it, and shalt dwell therein, and shalt say, I will set a king over me, like all the nations that are round about me; 15. thou shalt in any wise set him king over thee, whom the LORD thy God shall choose; one from among thy brethren shalt thou set king over thee; thou mayest not put a foreigner over thee, who is not thy brother. 16. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, to the end that he should multiply horses; forasmuch as the LORD hath said unto you, Ye shall henceforth return no more that way. 17. Neither shall he multiply wives to himself, that his heart turn not away; neither shall he greatly multiply to himself silver and gold. 18. And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book, out of that which is before the priests the Levites. 19. And it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life; that he may learn to fear the LORD his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them; 20. that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left; to the end that he may prolong days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel. XVIII. 1. The priests the Levites, all the tribe of Levi, shall have no portion nor inheritance with Israel; they shall eat the offerings of the LORD made by fire, and his inheritance. 2. And they shall have no inheritance among their brethren; the LORD is their inheritance, as he hath said unto them. 3. And this shall be the priest's due from the people, from them that offer a sacrifice, whether it be ox or sheep, that they shall give unto the priest the shoulder, and the two cheeks, and the maw. 4. The firstfruit also of thy corn, of thy wine, and of thine oil, and the first of the fleece of thy sheep, shalt thou give him. 5. For the LORD thy God hath chosen him out of all thy tribes, to stand to minister in the name of the LORD, him and his sons for ever. 6. And if a Levite come from any of thy gates out of all Israel, where he sojourned, and come with all the desire of his mind unto the place which the LORD shall choose; 7. then he shall minister in the name of the LORD his God, as all his brethren the Levites do, which stand there before the LORD. 8. They shall have like portions to eat, besides that which cometh of the sale of his patrimony. 9. When thou art come into the land which the LORD thy God giveth thee, thou shalt not learn to do after the abominations of those nations. 10. There shall not be found with thee any one that maketh his son or his daughter to pass through the fire, or that useth divination, or an observer of times, or an enchanter, or a sorcerer, 11. or a charmer, or a consulter with familiar spirits, or a wizard, or a necromancer. 12. For whosoever doeth these things is an abomination unto the LORD; and because of these abominations the LORD thy God doth drive them out from before thee. 13. Thou shalt be perfect with the LORD thy God. 14. For these nations, which thou shalt possess, hearkened unto observers of times, and unto diviners; but as for thee, the LORD thy God hath not suffered thee so to do. 15. A prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto me, shall the LORD thy God raise up unto thee; unto him shall ye hearken; 16. according to all that thou desiredst of the LORD thy God in Horeb in the day of the assembly, saying, Let me not hear again the voice of the LORD my God, neither let me see this great fire any more, that I die not. 17. And the LORD said unto me, They have well spoken that which they have spoken. 18. I will raise them up a prophet from the midst of their brethren, like unto thee, and will put my words in his mouth; and he shall speak unto them all that I shall command him. 19. And it shall be, that whosoever will not hearken unto my words which he shall speak in my name, I will require it of him. 20. But the prophet, which shall presume to speak a word in my name, which I have not commanded him to speak, or that shall speak in the name of other gods, even that prophet shall die. 21. And if thou say in thine heart, How shall we know the word which the LORD hath not spoken? 22. when a prophet speaketh in the name of the LORD, if the thing follow not, nor come to pass, that is the thing which the LORD hath not spoken; the prophet hath spoken it presumptuously; thou shalt not be afraid of him. XIX. 1. When the LORD thy God hath cut off the nations, whose land the LORD thy God giveth thee, and thou succeedest them, and dwellest in their cities, and in their houses; 2. thou shalt separate three cities for thee in the midst of thy land, which the LORD thy God giveth thee to possess it. 3. Thou shalt prepare thee the way, and divide the borders of thy land, which the LORD thy God giveth thee to inherit, into three parts, that every slayer may flee thither. 4. And this is the case of the slayer, who shall flee thither and live: whoso killeth his neighbour unawares, and hated him not in time past; 5. as when a man goeth into the forest with his neighbour to hew wood, and his hand fetcheth a stroke with the axe to cut down the tree, and the head slippeth from the handle, and lighteth upon his neighbour, that he die; he shall flee unto one of these cities, and live; 6. lest the avenger of blood pursue the slayer, while his heart is hot, and overtake him, because the way is long, and slay him mortally; whereas he was not worthy of death, inasmuch as he hated him not in time past. 7. Wherefore I command thee, saying, Thou shalt separate three cities for thee. 8. And if the LORD thy God enlarge thy border, as he hath sworn unto thy fathers, and give thee all the land which he promised to give unto thy fathers; 9. if thou shalt keep all this commandment to do it, which I command thee this day, to love the LORD thy God, and to walk ever in his ways; then shalt thou add three cities more for thee, beside these three; 10. that innocent blood be not shed in the midst of thy land, which the LORD thy God giveth thee for an inheritance, and so blood be upon thee. 11. But if any man hate his neighbour, and lie in wait for him, and rise up against him, and smite him mortally that he die, and fleeth into one of these cities; 12. then the elders of his city shall send and fetch him thence, and deliver him into the hand of the avenger of blood, that he may die; 13. thine eye shall not pity him, but thou shalt put away the guilt of innocent blood from Israel, that it may go well with thee. 14. Thou shalt not remove thy neighbour's landmark, which they of old time have set in thine inheritance, which thou shalt inherit in the land that the LORD thy God giveth thee to possess it. 15. At the mouth of two witnesses, or at the mouth of three witnesses, shall a matter be established; 16. if a malicious witness rise up against any man to testify against him that which is wrong; 17. then both the men, between whom the controversy is, shall stand before the LORD, before the priests and the judges, which shall be in those days; 18. and the judges shall make diligent inquisition; and, behold, if the witness be a false witness, and hath testified falsely against his brother; 19. then shall ye do unto him, as he had thought to do unto his brother; so shalt thou put away the evil from among you. 20. And those which remain shall hear, and fear, and shall henceforth commit no more any such evil among you. 21. And thine eye shall not pity; life shall go for life, eye for eye, tooth for tooth, hand for hand, foot for foot. XX. 1. When thou goest forth to battle against thine enemies, and seest horses, and chariots, and a people more than thou, be not afraid of them; for the LORD thy God is with thee, who brought thee up out of the land of Egypt. 2. And it shall be, when ye are come nigh unto the battle, that the priest shall approach and speak unto the people, 3. and shall say unto them, Hear, O Israel, ye approach this day unto battle against your enemies; let not your heart faint, fear not, and do not tremble, neither be ye terrified because of them; 4. for the LORD your God is he that goeth with you, to fight for you against your enemies, to save you. 5. And the officers shall speak unto the people, saying, What man is there that hath built a new house, and hath not dedicated it? let him go and return to his house, lest he die in the battle, and another man dedicate it. 6. And what man is there that hath planted a vineyard, and hath not yet eaten of it? let him also go and return unto his house, lest he die in the battle, and another man eat of it. 7. And what man is there that hath betrothed a wife, and hath not taken her? let him go and return unto his house, lest he die in the battle, and another man take her. 8. And the officers shall speak further unto the people, and they shall say, What man is there that is fearful and faint-hearted? let him go and return unto his house, lest the heart of his brethren melt as well as his heart. 9. And it shall be, when the officers have made an end of speaking unto the people, that they shall make captains of the armies to lead the people. 10. When thou comest nigh unto a city to fight against it, then proclaim peace unto it. 11. And it shall be, if it make thee answer of peace, and open unto thee, then it shall be, that all the people that is found therein shall be tributary unto thee, and they shall serve thee. 12. And if it will make no peace with thee, but will make war against thee, then thou shalt besiege it; 13. and when the LORD thy God hath delivered it into thy hand, thou shalt smite every male thereof with the edge of the sword; 14. but the women, and the little ones, and the cattle, and all that is in the city, even all the spoil thereof, shalt thou take unto thyself; and thou shalt eat the spoil of thine enemies, which the LORD thy God hath given thee. 15. Thus shalt thou do unto all the cities which are very far off from thee, which are not of the cities of these nations. 16. But of the cities of these peoples, which the LORD thy God doth give thee for an inheritance, thou shalt save alive nothing that breatheth; 17. but thou shalt utterly destroy them, the Hittite, and the Amorite, and the Canaanite, and the Perizzite, and the Hivite, and the Jebusite, as the LORD thy God hath commanded thee; 18. that they teach you not to do after all their abominations, which they have done unto their gods, so that ye should sin against the LORD your God. 19. When thou shalt besiege a city a long time, in making war against it to take it, thou shalt not destroy the trees thereof by forcing an axe against them; for thou mayest eat of them, and thou shalt not cut them down; for is the tree of the field man, that it should be besieged of thee? 20. Only the trees which thou knowest that they are not trees for food, them thou mayest destroy and cut down; and thou shalt build bulwarks against the city that maketh war with thee, until it be subdued. XXI. 1. If one be found slain, lying in the land which the LORD thy God giveth thee to possess it, in the field, and it be not known who hath slain him; 2. then thy elders and thy judges shall come forth, and they shall measure unto the cities which are round about him that is slain; 3. and it shall be, that the city which is next unto the slain man, even the elders of that city shall take a heifer of the herd, which hath not been worked with, and which hath not drawn in the yoke; 4. and the elders of that city shall bring down the heifer unto a rough valley, which is neither ploughed nor sown, and shall break the heifer's neck there in the valley; 5. and the priests the sons of Levi shall come near; for them the LORD thy God hath chosen to minister unto him, and to bless in the name of the LORD; and by their word shall every controversy and every stroke be tried; 6. and all the elders of that city, that are next unto the slain man, shall wash their hands over the heifer whose neck was broken in the valley; 7. and they shall answer and say, Our hands have not shed this blood, neither have our eyes seen it. 8. Be merciful, O LORD, unto thy people Israel, whom thou hast redeemed, and lay not innocent blood unto the charge of thy people Israel. And the blood shall be forgiven them. 9. So shalt thou put away the guilt of innocent blood from among you, when thou shalt do that which is right in the eyes of the LORD. 10. When thou goest forth to battle against thine enemies, and the LORD thy God hath delivered them into thy hand, and thou hast taken them captive, 11. and seest among the captives a beautiful woman, and hast a desire unto her, that thou wouldest take her to thee to wife; 12. then thou shalt bring her home to thy house, and she shall shave her head, and pare her nails; 13. and she shall put the raiment of her captivity from off her, and shall remain in thy house, and bewail her father and her mother a full month; and after that thou shalt go in unto her, and be her husband, and she shall be thy wife. 14. And it shall be, if thou have no delight in her, then thou shalt let her go whither she will; but thou shalt not sell her at all for money, thou shalt not deal with her as a slave, because thou hast humbled her. 15. If a man have two wives, one beloved, and another hated, and they have borne him children, both the beloved and the hated; and if the firstborn son be hers that was hated; 16. then it shall be, when he maketh his sons to inherit that which he hath, that he may not make the son of the beloved firstborn before the son of the hated, who is indeed the firstborn; 17. but he shall acknowledge the son of the hated for firstborn, by giving him a double portion of all that he hath; for he is the beginning of his strength; the right of firstborn is his. 18. If a man have a stubborn and rebellious son, that will not hearken to the voice of his father, or the voice of his mother, and, though they chasten him, will not hearken unto them; 19. then shall his father and his mother take hold of him, and bring him out unto the elders of his city, and unto the gate of his native place; 20. and they shall say unto the elders of his city, This our son is stubborn and rebellious, he will not hearken to our voice; he is a glutton, and a drunkard. 21. And all the men of his city shall stone him with stones, that he die; so shalt thou put away the evil from among you; and all Israel shall hear, and fear. 22. And if a man have committed a sin worthy of death, and he be put to death, and thou hang him on a tree; 23. his body shall not remain all night upon the tree, but thou shalt surely bury him that day; for he that is hanged is a reproach unto God; that thy land be not defiled, which the LORD thy God giveth thee for an inheritance. XXII. 1. Thou shalt not see thy brother's ox or his sheep driven away, and hide thyself from them; thou shalt surely bring them back unto thy brother. 2. And if thy brother be not nigh unto thee, or if thou know him not, then thou shalt bring it unto the midst of thine own house, and it shall be with thee until thy brother require it, and thou shalt restore it to him again. 3. And so shalt thou do with his ass; and so shalt thou do with his garment; and so shalt thou do with any lost thing of thy brother's, which he hath lost, and thou hast found, and forgotten not to help him. 4. Thou shalt not see thy brother's ass or his ox fallen down by the way, and hide thyself from them; thou shalt surely help him to lift them up again. 5. The woman shall not wear that which pertaineth unto a man, neither shall a man put on a woman's garment; for whosoever doeth these things is an abomination unto the LORD thy God. 6. If a bird's nest chance before thee in the way in any tree, or on the ground, whether young ones or eggs, and the dam sitting upon the young, or upon the eggs, thou shalt not take the dam with the young; 7. but thou shalt in any wise let the dam go, and take the young to thee; that it may be well with thee, and that thou mayest prolong thy days. 8. When thou buildest a new house, then thou shalt make a battlement for thy roof, that thou bring not blood upon thy house, if any man fall from thence. 9. Thou shalt not sow thy vineyard with divers seed; lest the whole fruit be forfeited, both the seed which thou hast sown, and the increase of the vineyard. 10. Thou shalt not plough with an ox and an ass together. 11. Thou shalt not wear a garment of divers sorts, as of wool and linen together. 12. Thou shalt make thee twisted cords upon the four corners of thy covering, wherewith thou coverest thyself. 13. If any man take a wife, and go in unto her, and hate her, 14. and lay occasions of words against her, and bring up an evil name upon her, and say, I took this woman, and when I came near to her, I found her not a maid; 15. then shall the father of the damsel, and her mother, take and bring forth the tokens of the damsel's maidenhood unto the elders of the city in the gate; 16. and the damsel's father shall say unto the elders, I gave my daughter unto this man to wife, and he hateth her; 17. and, lo, he hath laid occasions of words against her, saying, I found not thy daughter a maid; and yet these are the tokens of my daughter's maidenhood. And they shall spread the cloth before the elders of the city. 18. And the elders of that city shall take the man and chastise him; 19. and they shall amerce him in a hundred shekels of silver, and give them unto the father of the damsel, because he hath brought up an evil name upon a virgin of Israel; and she shall be his wife; he may not put her away all his days. 20. But if this thing be true, that the tokens of maidenhood were not found for the damsel; 21. then they shall bring out the damsel to the door of her father's house, and the men of her city shall stone her with stones that she die, because she hath wrought folly in Israel, by playing the harlot in her father's house; so shalt thou put away the guilt from among you. 22. If a man be found lying with a woman married to a husband, then they shall both of them die, the man that lay with the woman, and the woman; so shalt thou put away the guilt of Israel. 23. If there be a betrothed damsel, and a man find her in the city, and lie with her; 24. then ye shall bring them both out unto the gate of that city, and ye shall stone them with stones that they die; the damsel, because she cried not, being in the city; and the man, because he hath humbled his neighbour's wife; so shalt thou put away the evil from among you. 25. But if a man find the betrothed damsel in the field, and the man force her, and lie with her, then the man only that lay with her shall die; 26. but unto the damsel shalt thou do nothing; there is in the damsel no sin worthy of death; for as when a man riseth against his neighbour, and slayeth him, even so is this matter; 27. he found her in the field, the betrothed damsel may have cried, and there was none to save her. 28. If a man find a damsel that is a maiden, who is not betrothed, and lay hold on her, and lie with her, and they be found; 29. then the man that lay with her shall give unto the damsel's father fifty shekels of silver, and she shall be his wife because he hath humbled her; he may not put her away all his days. 30. A man shall not take his father's wife, nor uncover his father's skirt. XXIII. 1. He that is wounded in the stones, or hath his male member cut off, shall not enter into the assembly of the LORD. 2. A bastard shall not enter into the assembly of the LORD; even to the tenth generation shall none of his enter into the assembly of the LORD. 3. An Ammonite or a Moabite shall not enter into the assembly of the LORD; even to the tenth generation shall none of his enter into the assembly of the LORD for ever; 4. because they met you not with bread and with water in the way, when ye came forth out of Egypt, and because they hired against thee Balaam the son of Beor from Pethor of Mesopotamia, to curse thee. 5. Nevertheless the LORD thy God would not hearken unto Balaam; but the LORD thy God turned the curse into a blessing unto thee, because the LORD thy God loved thee. 6. Thou shalt not seek their peace nor their prosperity all thy days for ever. 7. Thou shalt not abhor an Edomite, for he is thy brother; thou shalt not abhor an Egyptian, because thou wast a stranger in his land. 8. The children that are begotten of them may enter into the assembly of the LORD in their third generation. 9. When the host goeth forth against thine enemies, then keep thee from every wicked thing. 10. If there be among you any man, that is not clean by reason of that which befalleth him by night, then shall he go abroad out of the camp, he shall not come within the camp; 11. but it shall be, when evening falleth on, he shall wash himself with water; and when the sun is down, he may come within the camp. 12. Thou shalt have a place also without the camp, whither thou shalt go forth abroad; 13. and thou shalt have a paddle upon thy weapon; and it shall be, when thou sittest down abroad, thou shalt dig therewith, and shalt turn back and cover that which cometh from thee. 14. For the LORD thy God walketh in the midst of thy camp, to deliver thee, and to give up thine enemies before thee; therefore shall thy camp be holy; that he see no unseemly thing in thee, and turn away from thee. 15. Thou shalt not deliver unto his master a bondman that is escaped from his master unto thee; 16. he shall dwell with thee, even among you, in that place which he shall choose within one of thy gates, where it liketh him best; thou shalt not oppress him. 17. There shall be no harlot of the daughters of Israel, neither shall there be a sodomite of the sons of Israel. 18. Thou shalt not bring the hire of a harlot, or the price of a dog, into the house of the LORD thy God for any vow; for even both these are an abomination unto the LORD thy God. 19. Thou shalt not lend upon interest to thy brother; interest of money, interest of victuals, interest of anything that is lent upon interest; 20. unto a foreigner thou mayest lend upon interest; but unto thy brother thou shalt not lend upon interest; that the LORD thy God may bless thee in all that thou puttest thy hand to, in the land whither thou goest in to possess it. 21. When thou shalt vow a vow unto the LORD thy God, thou shalt not be slack to pay it; for the LORD thy God will surely require it of thee, and it would be sin in thee. 22. But if thou shalt forbear vowing, it shall be no sin in thee. 23. That which is gone out of thy lips thou shalt keep and perform; even a freewill offering, according as thou hast vowed unto the LORD thy God, which thou hast promised with thy mouth. 24. When thou comest into thy neighbour's vineyard, then thou mayest eat grapes thy fill at thine own pleasure; but thou shalt not put any in thy vessel. 25. When thou comest into the standing grain of thy neighbour, then thou mayest pluck the ears with thy hand; but thou shalt not move a sickle unto thy neighbour's standing grain. XXIV. 1. When a man hath taken a wife, and married her, then it shall be, if she find no favour in his eyes, because he hath found some unseemly thing in her, that he shall write her a bill of divorcement, and give it in her hand, and send her out of his house; 2. and she depart out of his house, and go and become another man's wife; 3. and the latter husband hate her, and write her a bill of divorcement, and give it in her hand, and send her out of his house; or if the latter husband die, who took her to be his wife; 4. her former husband, who sent her away, may not take her again to be his wife, after that she is defiled; for that is abomination before the LORD; and thou shalt not cause the land to sin, which the LORD thy God giveth thee for an inheritance. 5. When a man hath taken a new wife, he shall not go out in the host, neither shall he be charged with any business; he shall be free at home one year, and shall cheer up his wife which he hath taken. 6. No man shall take the nether or the upper millstone to pledge; for he taketh a life to pledge. 7. If a man be found stealing any of his brethren of the children of Israel, and make merchandise of him, or sell him; then that thief shall die; and thou shalt put away the evil from among you. 8. Take heed in the plague of leprosy, that thou observe diligently, and do according to all that the priests the Levites shall teach you; as I commanded them, so ye shall be careful to do. 9. Remember what the LORD thy God did unto Miriam by the way, after that ye were come forth out of Egypt. 10. When thou dost lend thy brother any thing, thou shalt not go into his house to fetch his pledge. 11. Thou shalt stand abroad, and the man to whom thou dost lend shall bring out the pledge abroad unto thee. 12. And if he be a poor man, thou shalt not sleep with his pledge; 13. in any case thou shalt restore him the pledge when the sun goeth down, that he may sleep in his own garment, and bless thee; and it shall be righteousness unto thee before the LORD thy God. 14. Thou shalt not oppress a hired servant that is poor and needy, whether he be of thy brethren, or of thy strangers that are in thy land within thy gates; 15. in his day thou shalt give him his hire, neither shall the sun go down upon it; for he is poor, and he setteth his heart upon it; lest he cry against thee unto the LORD, and it be sin in thee. 16. The fathers shall not be put to death for the children, neither shall the children be put to death for the fathers; every man shall be put to death for his own sin. 17. Thou shalt not pervert the judgment due to the stranger, or to the fatherless; nor take a widow's raiment to pledge; 18. but thou shalt remember that thou wast a bondman in Egypt, and the LORD thy God redeemed thee thence; therefore I command thee to do this thing. 19. When thou reapest thy harvest in thy field, and hast forgotten a sheaf in the field, thou shalt not go back to fetch it; it shall be for the stranger, for the fatherless, and for the widow; that the LORD thy God may bless thee in all the work of thy hands. 20. When thou beatest thine olive-tree, thou shalt not go over the boughs after thee; it shall be for the stranger, for the fatherless, and for the widow. 21. When thou gatherest the grapes of thy vineyard, thou shalt not glean it after thee; it shall be for the stranger, for the fatherless, and for the widow. 22. And thou shalt remember that thou wast a bondman in the land of Egypt; therefore I command thee to do this thing. XXV. 1. If there be a controversy between men, and they come into judgment, that the judges may judge them; then they shall justify the righteous, and condemn the wicked; 2. and it shall be, if the wicked man deserve to be beaten, that the judge shall cause him to lie down, and to be beaten before his face, according to his wickedness, by a certain number. 3. Forty stripes he may give him, he shall not exceed; lest, if he should exceed, and beat him above these with many stripes, then thy brother should seem vile unto thee. 4. Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn. 5. When brethren dwell together, and one of them dieth, and have no child, the wife of the dead shall not marry without unto a stranger; her husband's brother shall go in unto her, and take her to him to wife, and perform the duty of a husband's brother unto her. 6. And it shall be, that the firstborn which she beareth shall succeed in the name of his brother that is dead, that his name be not blotted out of Israel. 7. And if the man like not to take his brother's wife, then his brother's wife shall go up to the gate unto the elders, and say, My husband's brother refuseth to raise up unto his brother a name in Israel, he will not perform the duty of a husband's brother unto me. 8. Then the elders of his city shall call him, and speak unto him; and if he stand firm, and say, I like not to take her; 9. then shall his brother's wife draw nigh unto him in the sight of the elders, and loose his shoe from off his foot, and spit in his face, and shall answer and say, So shall it be done unto the man that will not build up his brother's house. 10. And his name shall be called in Israel, The house of him that hath his shoe loosed. 11. When men fight together one with another, and the wife of the one draweth near for to deliver her husband out of the hand of him that smiteth him, and putteth forth her hand, and taketh him by the secrets; 12. then thou shalt cut off her hand, thine eye shall not pity her. 13. Thou shalt not have in thy bag divers weights, a great and a small. 14. Thou shalt not have in thy house divers measures, a great and a small. 15. A perfect and just weight shalt thou have, a perfect and just measure shalt thou have; that thy days may be prolonged upon the land which the LORD thy God giveth thee. 16. For all that do such things, all that do unrighteously, are an abomination unto the LORD thy God. 17. Remember what Amalek did unto thee by the way, when ye were come forth out of Egypt; 18. how he met thee by the way, and smote the hindmost of thee, even all that were enfeebled in the rear, when thou wast faint and weary; and he feared not God. 19. Therefore it shall be, when the LORD thy God hath given thee rest from all thine enemies round about, in the land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance to possess it, that thou shalt blot out the remembrance of Amalek from under heaven; thou shalt not forget. XXVI. 1. And it shall be, when thou art come in unto the land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance, and possessest it, and dwellest therein; 2. that thou shalt take of the first of all the fruit of the ground, which thou shalt bring in from thy land that the LORD thy God giveth thee, and shalt put it in a basket, and shalt go unto the place which the LORD thy God shall choose to cause his name to dwell there. 3. And thou shalt go unto the priest that shall be in those days, and say unto him, I profess this day unto the LORD thy God, that I am come into the land which the LORD sware unto our fathers for to give us. 4. And the priest shall take the basket out of thy hand, and set it down before the altar of the LORD thy God. 5. And thou shalt speak and say before the LORD thy God, A Syrian ready to perish was my father, and he went down into Egypt, and sojourned there, few in number; and became there a nation, great, mighty, and populous. 6. And the Egyptians dealt ill with us, and afflicted us, and laid upon us hard bondage. 7. Then we cried unto the LORD the God of our fathers, and the LORD heard our voice, and looked on our affliction, and our toil, and our oppression. 8. And the LORD brought us forth out of Egypt with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with great terribleness, and with signs, and with wonders. 9. And he hath brought us into this place, and hath given us this land, even a land that floweth with milk and honey. 10. And now, behold, I have brought the firstfruits of the land, which thou, O LORD, hast given me. And thou shalt set it before the LORD thy God, and worship before the LORD thy God. 11. And thou shalt rejoice in all the good which the LORD thy God hath given unto thee, and unto thy house, thou, and the Levite, and the stranger that is among you. 12. When thou hast made an end of tithing all the tithe of thine increase the third year, which is the year of tithing, and hast given it unto the Levite, the stranger, the fatherless, and the widow, that they may eat within thy gates, and be satisfied; 13. then thou shalt say before the LORD thy God, I have put away the hallowed things out of my house, and also have given them unto the Levite, and unto the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all thy commandment which thou hast commanded me; I have not transgressed thy commandments, neither have I forgotten them; 14. I have not eaten thereof in my mourning, neither have I put away thereof, being unclean, nor given thereof for the dead; I have hearkened to the voice of the LORD my God, I have done according to all that thou hast commanded me. 15. Look down from thy holy habitation, from heaven, and bless thy people Israel, and the land which thou hast given us, as thou didst swear unto our fathers, a land that floweth with milk and honey. 16. This day the LORD thy God commandeth thee to do these statutes and ordinances; thou shalt therefore observe and do them with all thy heart, and with all thy soul. 17. Thou hast avouched the LORD this day to be thy God, and to walk in his ways, and to keep his statutes, and his commandments, and his ordinances, and to hearken unto his voice; 18. and the LORD hath avouched thee this day to be his peculiar people, as he hath promised thee, and that thou shouldest keep all his commandments; 19. and to make thee high above all nations which he hath made, in praise, and in name, and in honour; and that thou mayest be a holy people unto the LORD thy God, as he hath spoken. XXVII. 1. And Moses with the elders of Israel commanded the people, saying, Keep all the commandment which I command you this day. 2. And it shall be on the day when ye shall pass over the Jordan unto the land which the LORD thy God giveth thee, that thou shalt set thee up great stones, and plaster them with plaster; 3. and thou shalt write upon them all the words of this law, when thou art passed over, that thou mayest go in unto the land which the LORD thy God giveth thee, a land that floweth with milk and honey, as the LORD, the God of thy fathers, hath promised thee. 4. Therefore it shall be when ye are passed over the Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, in mount Ebal, and thou shalt plaster them with plaster. 5. And there shalt thou build an altar unto the LORD thy God, an altar of stones; thou shalt not lift up any iron tool upon them. 6. Thou shalt build the altar of the LORD thy God of whole stones; and thou shalt offer burnt-offerings thereon unto the LORD thy God; 7. and thou shalt sacrifice peace-offerings, and shalt eat there, and rejoice before the LORD thy God. 8. And thou shalt write upon the stones all the words of this law very plainly. 9. And Moses with the priests the Levites spoke unto all Israel, saying, Keep silence and hear, O Israel; this day thou art become the people of the LORD thy God. 10. Thou shalt therefore hearken unto the voice of the LORD thy God, and do his commandments and his statutes, which I command thee this day. 11. And Moses charged the people the same day, saying, 12. These shall stand upon mount Gerizim to bless the people, when ye are passed over the Jordan; Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Joseph, and Benjamin; 13. and these shall stand upon mount Ebal for the curse; Reuben, Gad, and Asher, and Zebulun, Dan, and Naphtali. 14. And the Levites shall speak, and say unto all the men of Israel with a loud voice, 15. Cursed be the man that maketh any graven or molten image, an abomination unto the LORD, the work of the hands of the craftsman, and setteth it up in secret. And all the people shall answer and say, Amen. 16. Cursed be he that setteth light by his father or his mother. And all the people shall say, Amen. 17. Cursed be he that removeth his neighbour's landmark. And all the people shall say, Amen. 18. Cursed be he that maketh the blind to wander out of the way. And all the people shall say, Amen. 19. Cursed be he that perverteth the judgment due to the stranger, the fatherless, and the widow. And all the people shall say, Amen. 20. Cursed be he that lieth with his father's wife; because he uncovereth his father's skirt. And all the people shall say, Amen. 21. Cursed be he that lieth with any manner of beast. And all the people shall say, Amen. 22. Cursed be he that lieth with his sister, the daughter of his father, or the daughter of his mother. And all the people shall say, Amen. 23. Cursed be he that lieth with his mother-in-law. And all the people shall say, Amen. 24. Cursed be he that smiteth his neighbour in secret. And all the people shall say, Amen. 25. Cursed be he that taketh reward to slay an innocent person. And all the people shall say, Amen. 26. Cursed be he that confirmeth not the words of this law to do them. And all the people shall say, Amen. XXVIII. 1. And it shall be, if thou shalt hearken diligently unto the voice of the LORD thy God, to observe and to do all his commandments which I command thee this day, that the LORD thy God will set thee on high above all the nations of the earth; 2. and all these blessings shall come upon thee, and overtake thee, if thou shalt hearken unto the voice of the LORD thy God. 3. Blessed shalt thou be in the city, and blessed shalt thou be in the field. 4. Blessed shall be the fruit of thy body, and the fruit of thy ground, and the fruit of thy cattle, the increase of thy kine, and the flocks of thy sheep. 5. Blessed shall be thy basket and thy kneading-trough. 6. Blessed shal

them, and was transfigured before them: and his face did shine as the sun, and his raiment was white as the light. And, behold, there appeared unto them Moses and Elias talking with him. Then answered Peter, and said unto Jesus, Lord, it is good for us to be here: if thou wilt, let us make here three tabernacles; one for thee, and one for Moses, and one for Elias. While he yet spake, behold, a bright cloud overshadowed them: and behold a voice out of the cloud, which said, This is my beloved Son, in whom I am well pleased; hear ye him. And when the disciples heard it, they fell on their face, and were sore afraid. And Jesus came and touched them, and said, Arise, and be not afraid. And when they had lifted up their eyes, they saw no man, save Jesus only. And as they came down from the mountain, Jesus charged them, saying, Tell the vision to no man, until the Son of man be risen again from the dead. And his disciples asked him, saying, Why then say the scribes that Elias must first come? And Jesus answered and said unto them, Elias truly shall first come, and restore all things. But I say unto you, That Elias is come already, and they knew him not, but have done unto him whatsoever they listed. Likewise shall also the Son of man suffer of them. Then the disciples understood that he spake unto them of John the Baptist. And when they were come to the multitude, there came to him a certain man, kneeling down to him, and saying, Lord, have mercy on my son: for he is lunatick, and sore vexed: for ofttimes he falleth into the fire, and oft into the water. And I brought him to thy disciples, and they could not cure him. Then Jesus answered and said, O faithless and perverse generation, how long shall I be with you? how long shall I suffer you? bring him hither to me. And Jesus rebuked the devil; and he departed out of him: and the child was cured from that very hour. Then came the disciples to Jesus apart, and said, Why could not we cast him out? And Jesus said unto them, Because of your unbelief: for verily I say unto you, If ye have faith as a grain of mustard seed, ye shall say unto this mountain, Remove hence to yonder place; and it shall remove; and nothing shall be impossible unto you. Howbeit this kind goeth not out but by prayer and fasting. And while they abode in Galilee, Jesus said unto them, The Son of man is about to be betrayed into the hands of men: And they shall kill him, and the third day he shall be raised again. And they were exceeding sorry. And when they were come to Capernaum, they that received tribute money came to Peter, and said, Doth not your master pay tribute? He saith, Yes. And when he was come into the house, Jesus prevented him, saying, What thinkest thou, Simon? of whom do the kings of the earth take custom or tribute? of their own children, or of strangers? Peter said unto him, Of strangers. Jesus said unto him, Then are the children free. Notwithstanding, lest we should offend them, go thou to the sea, and cast an hook, and take up the fish that first cometh up; and when thou hast opened his mouth, thou shalt find a piece of money: that take, and give unto them for me and thee.

CHAPTER XVII.

Jesus is transfigured before three of his disciples. He heals a lunatick child. He foretells his own death and resurrection. He pays tribute money.

1. AND after six days Jesus taketh Peter, James, and John his brother, and bringeth them up into an high mountain apart, and was transfigured before them: and his face did shine as the sun, and his raiment became white as the light. And, behold, there appeared unto them Moses and Elias talking with him. Then answered Peter, and said unto Jesus, Lord, it is good for us to be here: if thou wilt, let us make here three tabernacles; one for thee, and one for Moses, and one for Elias. While he yet spake, behold, a bright cloud overshadowed them: and behold a voice out of the cloud, which said, This is my beloved Son, in whom I am well pleased; hear ye him. And when the disciples heard it, they fell on their face, and were sore afraid. And Jesus came and touched them, and said, Arise, and be not afraid. And when they had lifted up their eyes, they saw no man, save Jesus only. And as they came down from the mountain, Jesus charged them, saying, Tell the vision to no man, until the Son of man be risen again from the dead. And his disciples asked him, saying, Why then say the scribes that Elias must first come? And Jesus answered and said unto them, Elias truly shall first come, and restore all things. But I say unto you, That Elias is come already, and they knew him not, but have done unto him whatsoever they listed. Likewise shall also the Son of man suffer of them. Then the disciples understood that he spake unto them of John the Baptist. And when they were come to the multitude, there came to him a certain man, kneeling down to him, and saying, Lord, have mercy on my son: for he is lunatick, and sore vexed: for ofttimes he falleth into the fire, and oft into the water. And I brought him to thy disciples, and they could not cure him. Then Jesus answered and said, O faithless and perverse generation, how long shall I be with you? how long shall I suffer you? bring him hither to me. And Jesus rebuked the devil; and he departed out of him: and the child was cured from that very hour. Then came the disciples to Jesus apart, and said, Why could not we cast him out? And Jesus said unto them, Because of your unbelief: for verily I say unto you, If ye have faith as a grain of mustard seed, ye shall say unto this mountain, Remove hence to yonder place; and it shall remove; and nothing shall be impossible unto you. Howbeit this kind goeth not out but by prayer and fasting. And while they abode in Galilee, Jesus said unto them, The Son of man is about to be betrayed into the hands of men: And they shall kill him, and the third day he shall be raised again. And they were exceeding sorry. And when they were come to Capernaum, they that received tribute money came to Peter, and said, Doth not your master pay tribute? He saith, Yes. And when he was come into the house, Jesus prevented him, saying, What thinkest thou, Simon? of whom do the kings of the earth take custom or tribute? of their own children, or of strangers? Peter said unto him, Of strangers. Jesus said unto him, Then are the children free. Notwithstanding, lest we should offend them, go thou to the sea, and cast an hook, and take up the fish that first cometh up; and when thou hast opened his mouth, thou shalt find a piece of money: that take, and give unto them for me and thee.

the people, and they gave unto their beasts. And, behold, I also will smite my hand at my dishonest gain which I have made, because of your bloody deeds and for your idolatries, and my hand upon you: and you shall be a spoil to your enemies, and you shall be delivered into the hands of your enemies; and they shall lay your land desolate and your cities waste. And, behold, I will send a famine upon you, and not a famine of bread, nor a thirst for water, but of hearing the words of God. And, behold, I will send wild beasts among you, which shall bereave you of your children, and destroy your cattle, and make you few in number; and your highways shall be desolate. And, behold, I will bring the sword upon you, and avenge you of your enemies. And, behold, I will gather your wives together, and they shall be delivered into the hands of your enemies; and I will also gather your children together, and they

ἀνθρώπου, ἐπὶ τοῦ ἀποκτείναντος τὸν πλησίον ἐν ἀγνοίᾳ, ὃν οὐκ ἦν μισῶν αὐτὸν ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν· καὶ ἐπιβὰς ἐπὶ τῶν ξύλων τοῦ οἴκου μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐν τῷ κόπτειν ξύλα, καὶ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ τῇ πελέκει λαβεῖν τὸ ξύλον, καὶ ἐκπεσὸν τὸ σίδηρον ἀπὸ τοῦ ξύλου ἐπιπέσῃ τῷ πλησίον αὐτοῦ καὶ ἀποθάνῃ, οὗτος καταφεύγων εἰς μίαν τῶν πόλεων τούτων καὶ ζήσεται· μήποτε διώκων ὁ ἀγχιστεύων τὸν τοῦ αἵματος ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀποκτείναντος, ὅτι μακρὰν ἡ ὁδός, καὶ ἀποκτείνῃ αὐτὸν καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ κρίσις θανάτου, ὅτι οὐκ ἦν μισῶν αὐτὸν ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. διὰ τοῦτο ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι λέγων· τρεῖς πόλεις ἀφορίσεις σεαυτῷ. καὶ ἐὰν πλατύνῃ Κύριος ὁ θεός σου τὰ ὅρια σου, καθὼς ὤμοσε τοῖς πατράσιν σου, καὶ δῴη σοι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν ἐλάλησε δοῦναι τοῖς πατράσιν σου, ἐὰν φυλάξῃς πάσας τὰς ἐντολὰς ταύτας ποιεῖν, ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον ἀγαπᾶν Κύριον τὸν θεόν σου καὶ πορεύεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας, προσθήσεις σεαυτῷ τρεῖς πόλεις ἐπὶ ταύταις τὰς τρεῖς· ἵνα μὴ ἐκχυθῇ αἷμα ἀθῷον ἐν τῇ γῇ σου, ἣν Κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι κληρονομεῖν, καὶ ἔσται ἐπὶ σοὶ αἷμα. ἐὰν δὲ γένηται ἄνθρωπος μισῶν τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐνεδρεύσῃ αὐτῷ καὶ ἐπαναστὰς ἐπ' αὐτὸν πατάξῃ αὐτὸν πληγὴν ψυχικὴν καὶ ἀποθάνῃ, καὶ καταφύγῃ εἰς μίαν τῶν πόλεων τούτων, καὶ ἀποστείλωσιν οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ λήμψονται αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν εἰς χεῖρας τοῦ ἀγχιστεύοντος τὸν τοῦ αἵματος, καὶ ἀποθανεῖται· οὐ φείσεται ὁ ὀφθαλμός σου ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐξαρεῖς τὸ αἷμα τὸ ἀθῷον ἐξ Ἰσραὴλ, καὶ εὖ σοι ἔσται. οὐ μετακινήσεις ὅρια πλησίον σου, ἃ ἔστησαν οἱ πρῶτοι ἐν τῇ κληρονομίᾳ σου, ἣν κληρονομήσεις ἐν τῇ γῇ, ἣν Κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι κατασχεῖν αὐτήν. οὐ μὴ στῇ μάρτυς εἷς ἐπὶ ἄνδρα ἐν παντὶ ἁμαρτήματι καὶ ἐν πάσῃ ἁμαρτίᾳ, ἐν πάσῃ ᾗ ἐὰν ἁμάρτῃ ἐν αὐτῇ· ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ ἐπὶ στόματος τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ῥῆμα. ἐὰν δὲ στὰς μάρτυς ἄδικος μαρτυρήσῃ κατὰ ἀνθρώπου ἀποστασίαν, καὶ ἐλεγχθῶσιν οἱ δύο ἄνδρες οἱ ἔχοντες τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας ἐναντίον Κυρίου ἔμπροσθεν τῶν ἱερέων καὶ τῶν κριτῶν τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἐξετάσωσιν οἱ κριταὶ καλῶς, καὶ ἰδοὺ μάρτυς ψευδὴς ἐμαρτύρησεν ἐν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ποιήσετε αὐτῷ καθὼς ἐπονηρεύσατο ποιῆσαι τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐξαρεῖς τὸ κακὸν ἐκ μέσου σου· καὶ οἱ λοιποὶ ἀκούσαντες φοβηθήσονται καὶ οὐ προσθήσουσιν ἔτι ποιῆσαι κατὰ τὸ ῥῆμα τὸ πονηρὸν τοῦτο ἐν μέσῳ σου· καὶ οὐ φείσεται ὁ ὀφθαλμός σου, ψυχὴ ἀντὶ ψυχῆς, ὀφθαλμὸς ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδὼν ἀντὶ ὀδόντος, χεὶρ ἀντὶ χειρός, πούς ἀντὶ ποδός.

5. Ἐὰν δὲ πορευθεὶς πολεμήσῃς, ὁ ἀρχιερεὺς ὀφθήσεται τῷ λαῷ καὶ λαλήσει πρὸς αὐτοὺς καὶ εἴπῃ αὐτοῖς· ἄκουε, Ἰσραήλ, ὑμεῖς σήμερον συμπαρατάσσεσθε τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν· μὴ ἀσθενείτω ἡ καρδία ὑμῶν, μὴ φοβεῖσθε μηδὲ ἐκστῆτε μηδὲ πτοηθῆτε ἀπ' αὐτῶν· ὅτι Κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν μεθ' ὑμῶν ἐστιν ὁ συναναβαίνων ὑμῖν πολεμῆσαι ὑπὲρ ὑμῶν τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ σῶσαι ὑμᾶς. καὶ οἱ γραμματεῖς λαλήσουσιν πρὸς τὸν λαὸν λέγοντες· τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὃς ᾠκοδόμησεν οἰκίαν καινὴν καὶ οὐκ ἐνεκαίνισεν αὐτήν; πορευέσθω καὶ ἐπιστρεψάτω εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, μήποτε ἀποθάνῃ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἄλλος ἐνκαινίσῃ αὐτήν. καὶ τίς ἐστιν ὃς ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ οὐκ ἐβεβήλωσεν αὐτόν; πορευέσθω καὶ ἐπιστρεψάτω εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, μήποτε ἀποθάνῃ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἄλλος βεβηλώσῃ αὐτόν. καὶ τίς ἐστιν ὃς ἐμνηστεύσατο γυναῖκα καὶ οὐ συνῴκισεν αὐτήν; πορευέσθω καὶ ἐπιστρεψάτω εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, μήποτε ἀποθάνῃ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἄλλος συνοικήσῃ αὐτῇ. καὶ προσθήσουσιν οἱ γραμματεῖς λαλῆσαι πρὸς τὸν λαὸν καὶ εἴπωσιν· τίς ἐστιν ὁ φοβούμενος καὶ δειλιῶν τῇ καρδίᾳ; πορευέσθω καὶ ἐπιστρεψάτω εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστήσῃ τὴν καρδίαν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὡς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. καὶ ἔσται ὅταν συντελέσωσιν οἱ γραμματεῖς λαλοῦντες πρὸς τὸν λαόν, καταστήσουσιν ἄρχοντας στρατοπέδων ἐπὶ τὸν λαόν.

6. Ἐὰν δὲ πόλιν προσάγῃ πρὸς σὲ πολεμεῖν ἐπ' αὐτήν, καλέσεις αὐτὴν εἰς εἰρήνην· ἐὰν μὲν εἰρηνικὰ ἀποκριθῇ καὶ ἀνοίξῃ σοι, πᾶς ὁ λαὸς ὁ εὑρεθεὶς ἐν αὐτῇ ἔσται σοι εἰς ὑπηκόους καὶ δουλεύσουσίν σοι· ἐὰν δὲ μὴ εἰρηνεύσῃ μετὰ σοῦ καὶ ποιήσῃ μετὰ σοῦ πόλεμον, καὶ πολιορκήσεις αὐτήν, καὶ παραδώσει Κύριος ὁ θεός σου αὐτὴν εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ πατάξεις πᾶν ἀρσενικὸν αὐτῆς ἐν στόματι μαχαίρης· πλὴν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία καὶ τὰ κτήνη καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα τῆς πόλεως ταύτης, πᾶσαν τὴν προνομὴν αὐτῆς διαρπάσεις σεαυτῷ, καὶ φαγῇ τὴν προνομὴν τῶν ἐχθρῶν σου, ἃ ἔδωκεν Κύριος ὁ θεός σου σοί· οὕτως ποιήσεις πάσαις ταῖς πόλεσιν ταῖς μακρὰν σφόδρα ἀπὸ σοῦ οὔσαις, αἳ οὐκ εἰσὶν ἐκ τῶν πόλεων τούτων τῶν ἐγγὺς σοῦ τῶν ἐν ταύταις τοῖς ἔθνεσιν. πλὴν ἐκ τῶν πόλεων τούτων ἃς Κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι κληρονομεῖν, οὐ ζωγρήσεις ἐξ αὐτῶν οὐδὲν ἐμπνέον, ἀλλὰ ἐξολεθρεύσεις αὐτούς, τὸν Χετταῖον καὶ τὸν Ἀμορραῖον καὶ τὸν Χαναναῖον καὶ τὸν Φερεζαῖον καὶ τὸν Εὐαῖον καὶ τὸν Ἰεβουσαῖον, καθὼς ἐνετείλατό σοι Κύριος ὁ θεός σου, ἵνα μὴ διδάξωσιν ὑμᾶς ποιεῖν κατὰ πάντα τὰ βδελύγματα αὐτῶν, ἃ ἐποίησαν τοῖς θεοῖς αὐτῶν, καὶ ἁμαρτήσεσθε Κυρίῳ τῷ θεῷ ὑμῶν. ἐὰν δὲ πολιορκήσῃς πόλιν ἡμέρας πολλὰς ἐν τῷ πολεμεῖν ἐπ' αὐτὴν καὶ καταλαβεῖν αὐτήν, οὐκ ἐξολεθρεύσεις τὰ ξύλα αὐτῆς ἐπιβαλὼν ἐπ' αὐτὰ σίδηρον, ἀλλ' ἢ ἀπ' αὐτῶν φαγῇ, ἀπ' αὐτῶν οὐ μὴ ἐκκόψῃς· μὴ γὰρ ἄνθρωπος εἶ τὰ ξύλα τοῦ πεδίου εἰσελθεῖν εἰς τὴν πολιορκίαν; μόνον ξύλα, ἃ οἶδας ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς καρπὸς εἰς βρῶσιν, ἐξολεθρεύσεις καὶ ποιήσεις ἐν αὐτοῖς ἔρυμα ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ποιοῦσαν πρὸς σὲ πόλεμον, ἕως ἂν καθέλῃς αὐτήν. ἐὰν δὲ ἐν τῇ γῇ σου, ἣν Κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι, εὑρεθῇ ἐν αὐτῇ τραυματίας ἐν τῷ πεδίῳ, πεσὼν ἐν τῇ ὁδῷ, μὴ γνωσθῇ τίς ὁ πατάξας αὐτόν, ἐξελεύσονται οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ κριταί σου καὶ μετρήσουσιν ἀπὸ τοῦ τραυματίου ἕως τῶν πόλεων τῶν κύκλῳ αὐτοῦ· καὶ ἔσται ἡ πόλις ἡ ἐγγὺς τοῦ τραυματίου, καὶ λήμψονται οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως ἐκείνης δάμαλιν ἐκ τῶν βοῶν, ἣ οὐκ ἐλήλυθεν ἐπὶ ζυγόν, καὶ οὐκ εἵλκυσεν ἐν τῷ ζυγῷ, καὶ καταβιβάσουσιν οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως ἐκείνης τὴν δάμαλιν εἰς φάραγγα τραχεῖαν, ἣ οὐκ ἐργάζεται οὐδὲ σπείρεται, καὶ πατάξουσιν τὸν τράχηλον τῆς δαμάλεως ἐκεῖ ἐν τῇ φάραγγι· καὶ προσελεύσονται οἱ ἱερεῖς οἱ υἱοὶ Λευί, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐξελέξατο αὐτοὺς Κύριος ὁ θεός σου λειτουργεῖν αὐτῷ καὶ εὐλογεῖν ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου καὶ ἐπὶ τῷ ῥήματι αὐτῶν κρίνεται πᾶσα ἀντιλογία καὶ πᾶσα πληγή· καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως ἐκείνης οἱ ἐγγὺς τοῦ τραυματίου νίψονται τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὴν δάμαλιν τὴν τραχηλισθεῖσαν ἐν τῇ φάραγγι, καὶ ἀποκριθέντες ἐροῦσιν· αἱ χεῖρες ἡμῶν οὐκ ἐξέχεαν τὸ αἷμα τοῦτο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν οὐκ εἶδον· ἱλάσθητι τῷ λαῷ σου Ἰσραήλ, οὗ ἐλυτρώσω, Κύριε, καὶ μὴ δῷς αἷμα ἀθῷον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραήλ· καὶ ἀφεθήσεται αὐτοῖς τὸ αἷμα. καὶ σὺ ἐξαρεῖς τὸ αἷμα τὸ ἀθῷον ἐξ Ἰσραὴλ ἐὰν ποιήσῃς τὸ εὐθὲς ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ σου.

ⲧⲏⲣϥ. ⲁⲩⲱ ⲛⲁϩ ⲛⲧⲉⲣⲉⲙⲛⲧⲣⲣⲱⲙⲓ, ⲟⲩⲇ ⲥⲙⲏ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲓ ⲫⲁⲩ ⲁⲩⲱ ⲡⲉⲛⲙⲁ ⲛⲧⲁⲩⲣⲙⲛⲧⲣⲱⲙⲓ ⲉⲁⲩ ⲱⲁⲩ ⲛⲁⲩ ⲉⲓⲛⲁ, ⲫⲱⲟⲩ ⲇⲉ ⲥⲉⲉⲱⲧⲙⲉ, ⲫⲱⲟⲩ ⲫⲁ ⲫⲁⲩ ⲟⲩⲁⲧⲏ ⲥⲉⲉⲱⲧⲙⲉ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲥⲟ ⲫⲱⲟⲩ ⲫⲁ ⲱⲁⲩ ⲱⲁⲗ ⲁⲩⲱ ⲧⲏⲣϥ-ⲟⲩⲙⲁⲉ ⲡⲟⲩⲉ ⲉ ⲱⲁⲉ ⲧⲙⲛⲧⲁⲗⲁⲓⲥ ⲛⲁ ⲫⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲉⲉ DO ⲡⲟⲩⲓ ⲫⲁⲉ ⲧⲏⲣϥ ⲡⲙⲁⲟ ⲡⲁⲟⲩⲁⲩⲟⲩϥ ⲥⲁⲙⲁⲧⲉ-ⲇⲙⲁⲩ.

7. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲉⲓⲁⲩⲟⲓⲟⲉ, ϩ ⲡⲁⲓ ⲁⲟ ⲫⲁ ⲛ Ⲕⲗⲏⲁⲁⲛ ⲱⲉ ⲧⲏⲣⲣⲁⲥⲑⲏ, ⲁⲩⲱ ⲓⲣ ⲁ ⲧⲏⲁⲛⲁⲥⲑⲁⲧⲱⲥ ⲛ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲥⲑⲁⲧⲱⲥ ⲱⲉ Ⲫⲁⲉ, ⲉⲓⲁⲩⲟⲓⲟⲉ, ⲁⲩⲉ ⲉⲓⲛⲁ ⲫⲱⲟⲩ ⲉⲓⲁ ⲥⲉⲉⲱⲧⲙⲉ ⲇⲁⲓ ⲉ ⲧⲉⲉⲱⲩ ⲁⲩⲱⲉ ⲡⲁⲱ ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲛ ⲗⲁⲉ ⲱⲉ Ⲫⲁⲉ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲇⲁⲓ ⲉ ⲉⲓⲁⲩⲟⲓⲟⲉ ⲙⲁ ⲙⲁⲩⲁ ⲥⲉⲉⲓⲙⲉ, ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲉⲉ ⲥⲉⲣⲟ ⲁⲩⲱ ⲫⲁ ⲱⲁⲩ ⲱⲁⲗ ⲁⲩⲱ ⲉⲓⲁⲩⲟⲓⲟⲉ; ⲙⲡⲉ ⲓⲣ ⲁ ⲱⲁⲗ ⲛ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲥⲑⲁⲧⲱⲥ ⲱⲉ Ⲫⲁⲉ, ⲁⲩⲱ ⲙⲡⲉ ⲙⲁⲩ ⲉⲓⲛⲁ ⲫⲱⲟⲩ ⲉⲓⲁ ⲥⲉⲉⲱⲧⲙⲉ, ⲁⲛⲟⲟⲩⲉⲓⲱⲙ ⲛⲁⲉ ⲁⲩⲱ ⲫⲱⲟⲩ ⲙⲁⲩ ⲉⲓⲛⲁ ⲫⲱⲟⲩ ⲉⲓⲁ ⲥⲉⲉⲱⲧⲙⲉ, (ⲡⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲟⲩⲣⲱⲓ ⲛⲧⲁⲗⲁⲓ ⲙⲁⲙⲁⲟ ⲛ ⲗⲟⲩⲉⲃ ⲡⲟⲩⲉ ⲟⲩ ⲉⲓⲛⲁ ⲫⲱⲁⲛⲥⲟⲙⲱⲥⲁⲓ ⲁ ⲟⲩⲣⲱⲓ ⲙⲡⲉ ⲙⲁⲩ ⲉⲓⲛⲁ, ⲉⲓⲁⲩⲟⲓⲟⲉ, ⲛⲁⲟ ⲁⲗⲉ ⲱⲉ ⲙⲁⲓ. ⲟⲩ ⲫⲁⲓ ⲟⲩⲁⲛ ⲛⲉⲉⲟ ⲉⲁⲩ ⲡⲁⲥⲁ ⲁⲟ, ⲡⲟⲩⲉ Ⲫⲁⲉ ⲓⲍ ⲁⲗⲉⲣⲣⲱⲓ ⲛⲁⲟ ⲛ ⲡⲣⲁⲗⲣⲱⲙⲓ ⲱⲉ ⲟⲩ ⲫⲁⲉ ⲙⲁⲣⲁⲃⲁ; ⲡⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲙⲁⲓ ⲡⲣⲁⲗⲣⲱⲙⲓ ⲟⲩ ⲫⲁⲉ ⲧⲁⲛⲁⲥⲑⲁⲥⲱⲉ ⲫⲁⲓⲉ ⲫⲁ ⲇⲁⲓ ⲉⲉⲟ ⲙⲁⲛⲁⲟ ⲁⲟ, ⲡⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲉ ⲡⲣⲁⲗⲣⲱⲙⲓ ⲫⲁⲉ ⲧⲁⲛⲁⲥⲑⲁⲥⲱⲉ ⲫⲁⲓⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲉ ⲉⲉⲟ ⲙⲁⲛⲁⲟ ⲉⲧ ⲣⲉⲛⲁⲩⲉ. ⲡⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲧⲁⲛⲁⲥⲑⲁⲥⲱⲉ ⲙⲁⲛⲁⲟ ⲛⲁⲉ ⲉⲓⲛⲁ ⲡⲟⲩⲉ ⲛ ⲡⲁⲓ ⲙⲁⲣⲁⲃⲁ ⲁⲩⲱ

ויריבוני, ויאמר אליו ויכה את האדמה פעמים; ויצא קצף יהוה בו, ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא, וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו; ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו, ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו, והורתי אתכם את אשר תעשון; ודבר הוא לך אל העם, והיה הוא יהיה לך לפה, ואתה תהיה לו לאלהים; ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות: וילך משה וישב אל יתרו חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים, ואראה העודם חיים; ויאמר יתרו למשה לך לשלום: ויאמר יהוה אל משה במדין לך שוב מצרימה כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך: ויקח משה את אשת ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים, ויקח משה את מטה האלהים בידו: ויאמר יהוה אל משה בלכתך לשוב מצרימה ראה כל המופתים אשר שמתי בידך ועשית אתם לפני פרעה והנני אחזק את לבו ולא ישלח את העם: ואמרת אל פרעה כה אמר יהוה בני בכורי ישראל: ואמר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אני הורג את בנך בכורך: ויהי בדרך במלון ויפגשהו יהוה ויבקש המיתו: ותקח צפרה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי: וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולות: ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשהו בהר האלהים וישק לו: ויגד משה לאהרן את כל דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האתות אשר צוהו: וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל: ודבר אהרן את כל הדברים אשר דבר יהוה אל משה ויעש האתות לעיני העם: ויאמן העם וישמעו כי פקד יהוה את בני ישראל וכי ראה את עניים וישתחוו:

11. ואחר באו יעקב ובניו מצרימה ויעבדו את פרעה עד מות יוסף ויהי כן; ויהי בני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם; ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף: ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ: וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס: וכאשר יענו אתו כן ירבה וכן יפרץ ויקצו מפני בני ישראל: ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך: וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך: ויאמר מלך מצרים למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה: ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמתן אתו ואם בת היא וחיה: ותיראן המילדת את האלהים ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיין את הילדים: ויקרא מלך מצרים למילדת ויאמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיין את הילדים: ותאמרן המילדת אל פרעה כי לא כנשים המצריות העברית כי חיות הנה בטרם תבוא אליהן המילדת ילדו: ויטב אלהים למילדת וירב העם ויעצמו במאד: ויהי כי יראו המילדת את האלהים ויעש להם בתים: ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון:

12. ואחר באו, ויהי בימים, ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם ויחזק לבו וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו; ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמן בחול: ויצא ביום השני והנה שני אנשי עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר אך נודע הדבר ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר הזה: וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה וישב משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר: ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה וידלו ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן: ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושיעם וישקו את צאנם: ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום: ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן: ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם: ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפרה בתו למשה: ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה: וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב: וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים:

12. ואחר באו, ויהי ברעות פרעה את העם ולא נחם אלהים על הרעה אשר דבר לעשות לעמו; ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמן בחול: ויהי ביום השני ויצא והנה שני אנשי עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר אך נודע הדבר ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר הזה: וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה וישב משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר: ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה וידלו ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן: ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושיעם וישקו את צאנם: ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום: ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן: ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם: ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפרה בתו למשה: ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה: וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב: וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים:

in the kingdom of heaven. Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven. And whoso shall receive one such little child in my name receiveth me. But whoso shall offend one of these little ones which believe in me, it were better for him that a millstone were hanged about his neck, and that he were drowned in the depth of the sea.

13. Woe unto the world because of offences! for it must needs be that offences come; but woe to that man by whom the offence cometh! (Woe unto that man by whom the offence cometh!) Wherefore if thy hand or thy foot offend thee, cut them off, and cast them from thee: it is better for thee to enter into life halt or maimed, rather than having two hands or two feet to be cast into everlasting fire. Moreover if thine eye offend thee, pluck it out, and cast it from thee: it is better for thee to enter into life with one eye, rather than having two eyes to be cast into hell fire. Take heed that ye despise not one of these little ones; for I say unto you, That in heaven their angels do always behold the face of my Father which is in heaven. How think ye? if a man have an hundred sheep, and one of them be gone astray, doth he not leave the ninety and nine, and goeth into the mountains, and seeketh that which is gone astray? And if so be that he find it, verily I say unto you, he rejoiceth more of that sheep, than of the ninety and nine which went not astray. Even so it is not the will of your Father which is in heaven, that one of these little ones should perish.

14. Moreover if thy brother shall trespass against thee, go and tell him his fault between thee and him alone: if he shall hear thee, thou hast gained thy brother. But if he will not hear thee, then take with thee one or two more, that in the mouth of two or three witnesses every word may be established. And if he shall neglect to hear them, tell it unto the church: but if he neglect to hear the church, let him be unto thee as a heathen man and a publican. Verily I say unto you, Whatsoever ye shall bind on earth shall be bound in heaven: and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven. Again I say unto you, That if two of you shall agree on earth as touching anything that they shall ask, it shall be done for them of my Father which is in heaven. For where two or three are gathered together in my name, there am I in the midst of them. Then came Peter to him, and said, Lord, how oft shall my brother sin against me, and I forgive him? till seven times? Jesus saith unto him, I say not unto thee, Until seven times: but, Until seventy times seven. Therefore is the kingdom of heaven likened unto a certain king, which would take account of his servants. And when he had begun to reckon, one was brought unto him, which owed him ten thousand talents. But forasmuch as he had not to pay, his lord commanded him to be sold, and his wife, and children, and all that he had, and payment to be made. The servant therefore fell down, and worshipped him, saying, Lord, have patience with me, and I will pay thee all. Then the lord of that servant was moved with compassion, and loosed him, and forgave him the debt. But the same servant went out, and found one of his fellowservants, which owed him an hundred pence: and he laid hands on him, and took him by the throat, saying, Pay me that thou owest. And his fellowservant fell down at his feet, and besought him, saying, Have patience with me, and I will pay thee all. And he would not: but went and cast him into prison, till he should pay the debt. So when his fellowservants saw what was done, they were very sorry, and came and told unto their lord all that was done. Then his lord, after that he had called him, said unto him, O thou wicked servant, I forgave thee all that debt, because thou desiredst me: shouldest not thou also have had compassion on thy fellowservant, even as I had pity on thee? And his lord was wroth, and delivered him to the tormentors, till he should pay all that was due unto him. So likewise shall my heavenly Father do also unto you, if ye from your hearts forgive not every one his brother their trespasses.

CHAPTER XVIII.

The disciples come to Jesus to know who should be greatest in the kingdom of heaven.

1. At the same time came the disciples unto Jesus, saying, Who is the greatest in the kingdom of heaven? And Jesus called a little child unto him, and set him in the midst of them, And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven. Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven. And whoso shall receive one such little child in my name receiveth me. But whoso shall offend one of these little ones which believe in me, it were better for him that a millstone were hanged about his neck, and that he were drowned in the depth of the sea.

2. Woe unto the world because of offences! for it must needs be that offences come; but woe to that man by whom the offence cometh! (Woe unto that man by whom the offence cometh!) Wherefore if thy hand or thy foot offend thee, cut them off, and cast them from thee: it is better for thee to enter into life halt or maimed, rather than having two hands or two feet to be cast into everlasting fire. Moreover if thine eye offend thee, pluck it out, and cast it from thee: it is better for thee to enter into life with one eye, rather than having two eyes to be cast into hell fire. Take heed that ye despise not one of these little ones; for I say unto you, That in heaven their angels do always behold the face of my Father which is in heaven. How think ye? if a man have an hundred sheep, and one of them be gone astray, doth he not leave the ninety and nine, and goeth into the mountains, and seeketh that which is gone astray? And if so be that he find it, verily I say unto you, he rejoiceth more of that sheep, than of the ninety and nine which went not astray. Even so it is not the will of your Father which is in heaven, that one of these little ones should perish.

ϧ ωΛϩϐ ϧΛϩ ϫΛϩ ϧ ΔΥϐ ΓιϩΙΘ ϫΛϩ ϧ ϧΟ ϫϑϭ ΓιϩΙΘ ΜΘ ϽϑϬϫΛΙΡ, ϐΓΓ ϩϩ ϫϬ ϫ ϬϬϫΙϩϩ ΜΘ ΩΛΜϐ ΡΨΙΓΘ ϩϬ ϩϩ Ͻϑ, ΡΨΙΓΘ ϽΕΩΛΓΓ ϫϑϭ ΓιϩΙΘ ϧΟϧ ΡϧϩΙΘ Ͻϑ; ΡΟϬ ϩΡ ϧ ΡΛϐ ϧΛϩ ϐϩϧ ΒΟΟϧ ΜΘ ΩΛϐ, ϧ ΔΥϐ ϧΛϩ ΡΛϐ ϧΟϧ ϫϑϭ ΓιϩΙΘ. ΘΓΓ ΒϑΡΟΙΘ, ϫ ΙΟϬϐ ϩϩ ΡΨϬ ΟΨΕϩ ϽΓΨΒΨ ϬΜΨϩ ΡΨϬ ΕϩϬΡΜ ϩΘ ΘϑΟΙΕϬ ΡΨΙΘ Ͻϑ, ϫΛϩ ϧ ϽΓΒϩ ϬΛΓ ϫ ΜΓΨΟ ΜΘ ΘϑΒϩΙΡΟΟΡΜ ϧϽΡΜ ΡΨϬ ΓΛΓΙΘ: ΛΕ, ϧΨϐ ϧ ΡΛϐ Ϭϑϩ ϧΨ ΕϩϬΡΜ ΡϬϬ ΘΘ ΡϬϬ; ϧΨϐ ΡϬ ϬΓΓΕΟ ΜΨΛ Ͻϑ, ϧΨϐ ΡΨϬ ϬΛΨϬ ΜΛΘ ΜΘ ΓΡΨΒΨΛΨ, ϧΨϐ ϩϩ ΔΥΟΟ ϫ ΡΟΙ ΡΨΓ.

3. ϧΨϐ ϩϩ ΟΕϽ ΘΘ ΓΛΒϬ ϫϑϭ ϧ ΜΛΘ ΓιϬϬ ΘΒϬ ϧΨϐ ΓιϬϬ ϩΛϩΛϬ ϩϩ ϫ ϽΟϬϫ ΒΨΨΛΨ ΓΛΕΨ ϧΨϐ ϧΝΘΩΨΨϽ ΜΘ ϬΟΙ; ϧΨϐ ϩΛΘΛΨ ΡΨΨϩΙ ϧ ΒΨΨϬ ΩΨϬ ϬϩΙ ΡΨΨΘ ϫ ΙΟϬϐ ϹϬϬΡΜ ΩϩΙϬϩ ΡΟΨ ϽΡΨΓΒΨ, ΒΨΨ ϧ ΨϬϬϬΒΘ Β ΨϬϽΘΡΨϩ ΜΘ ϬϫΨ ΒϩΨϬ. ΘΓΓ ΒϑΡΟΙΘ, ϧ ΒΨΨ ΩΨϬ ΡΨΨΘ ΡΨΨϽ, ϧΨϐ ϧ ΒΨΨ ΡΛΨΨ ΓΘϬ ΤΘ ϬϫΨ ΒΟΟ. ΑΨϐ ϩΛϐ, ϬϫΨ ΒϩΨϬ, ϧ ΡΛϐ ΤΘΙΘΨ ΥΘ ΛΨΒ, ϫΛϩ ϧ ΒΨΨΛΨ ΜΘ ΤΘΙΘΨ ΥΘ ΛΨΒ ΨΨ ΨϬϽΘΡΨϩ ΡΨΨΘ ΨΨΨ

ϟϧ ϫ ϭϩϩ ΜΘ ϫ ΝΟϯΘ; ΑΕ, ϩΟΘϩ ΛΘΜϩϟϧΝΘΙ ΛΘΜΘ ΟΙ ϭϟϧϩ ϭΕΕ ϧϩ Θ ϫ ΟΛΘΦϟϧ ΜΘ ϟϧΟΘϫϟϧϩ ΘΙΟΜΘ, Οϯ ΘΘϧϫϟϧ ϫ ϒΟΙϯ ΩΟϭϩ? ΡΟϯ ΘΘϒΟΙΘ, ϟΡ Α ΘΘϧϫ ϫ ϒΟΙϯ ΩΟϭϩ ΡΜΛϟϧ ϧϩ ΜΟΓϧϭ ϒΛΘ ϒΛΘ ΓΙΕΕϭ ϟϧ ΑΟ, ϧϧΘ Α ϧΟ ϫΛϩ Α ΘΘϧϫ ϧϩ, ΘΘϒΟΙΘ, ϫϟϭ ϟϭ Θ ϭϟϧϩ ϒΜΟ ϟϧΟΘϫϟϧϩ ΘΙΟΜΘ; ΑΕ, ϧϧΘ ϒΟΘΟΛΘϫϯ ΟΓϟΘΛϟϫΓ ΛΘΛϟϫϩ ϫ Ιϭϩ ϧϧΘ ϟΜΛΙΛϩ ΜΘ ΩΛΘ, ϧϩ ϟϭ ϟΜΛ ΔΘϟ ΡΟϯ ϒΙϭ ΤΘ ΡΜΘΙΕϟ ΡΙϟΘΟΛΘϫϯ; ΑΕ, ϩ ΘΕ ΡϟΤΘ ΑΟ, ϭϩ ϭϟϧϩ ϒΜΟ ΟΛΘΦϟϧ ΟΙϟΘΛϟϫΓ ΛΘΛϟϫϩ ϫ Ιϭϩ ϧϧΘ ϟΜΛΙΛϩ ΜΘ ΩΛΘ, ϧϩ ϟϭ ϟΜΛ ΔΘϟ ΡΟϯ ϒΙϭ ΤΘ ΡΜΘΙΕϟ Θ ΡΙϟΘΟΛΘϫϯ. ϧϧΘ ϟΘ, ϭϩ ϭϟϧϩ, ϩ ΜΟΘ ΤΘ ΩΛΘ ϫϭϩ Α ϒΛΘ ϟΜΛ ΘΙϟϧ ΘΦΙϭϯ ΜΘ ϭΟ ΘΦΙΘϩ Θ ΘΦΙϭϩ. ϩ ΜΟΘ ϟΜΛ ΘΛΛΙ ΡΟΓΛϟ ΑΟΘ ΘΦΙϭϩ, ΤΘ ΡϫΙΟ ΡΟ ΑΟΘ ϭΟΙ, ϟΡ ϟϭ ΛΟϯ ϟΜΛ ΡΟϯ ΑΟΘ ΘΟΦ. ΕΙΟϭ ΘΘϒΟΙΘ, Α ΟΛϟΜΛ ΡϫΘ ΑΟΘ ΘΦΙϭϩ ΡϯΜϩ ΩΛΘ; ϧϧΘ ΛΟΘϫΓΓϭ Α ϯΘΛΓϟϧϭ, ϫΕ ΛΙϯ ϭϟϧϩ ΡΙϯΕΕΘΟ ΑΟΘ ϭϟϧϩ, ϧϧΘ ΘΟ ϟΟ ϩΟΘ ΘΡΓϫϯ ϫ ΙΟΡϭϫ ΜΘ ΑΟΘ ϭϩ, ΘΟϭ ΘΦΙϫΘ ΑΟΘϭϫΡ ϟϧ ΟΙ ϫΘϩ ΓΙΟΜΘ; ΡΟϯ ΛΟΘϫΓΓϭ Α ΘΟ ϫΙϭϩ, Α ΘΛϟϧ ϟϧ ϟΟΛΘϫ ϟϧΟΘϫϟϧϩ ϧϧ ΩΛΘ. Ο ΥΘΘΛΓΘΛΓϫϩ, ϧϧΘ ΤΕΟ ϟϭ ΡΜΛϟϧ ΑΟ, ϧϧΘ ΦΙϫΘ ΑΟΘϫϟϧϩ ϟϧ ϫϩΘ ΓΙΟΜΘ. ϧϧΘ ϩ ΘΡΓϟϧϧ ΑΟ ΤΟ ΤΕΟ ϟϭ ΡΜΛϟϧ ΑΟ ΤΟ ΘΘϧϫϟϧ ΑΟΘ ϫΙΘϫϟϧϩ ΘϫϟΓϫΛϟϭ ϟϧ ΑΟΘ ΡϟΘΘϫΛϟϭΘΟϟΜΘ; ΡΟϯ ΘΘϒΟΙΘ, ϫΘ ΕΙϟϭ ϟϧ ϫϩ ΑΟΓ, ϧϧΘ Α ϫΤϟϧϧ ϟϧ ϟΘΘ ΤΟ Θ ϟΛΓϟϧϧ ΡΜ ΑΟΘ ΘϫϟΡϫΛϟϭ. ϧϧΘ ΦΙϭ ΡΘΘ ΤΟ ϫΕΘ ΘΦΙϭϩ; ϫΡΡΛϯ ϟΛΓ ΑΟΘϫϟϧϩ ΤΟ Θ ΙΛΘ ϧϧΘ ΑΟΘ ΡΘΤϟ ΛΘΦϟ ΡΙϟ ΕΕϭ Οϯ ΡΟΙϟΟ ΙϟΜ; ϫΡΡΛϯ ΓΛΓ ϫ ΘΛΙϭ ΤΟ ΙΘΘ ϧϧΘ ΑΟΘ ΡΘΤϟ ΛΘΦϟ ΘΡΓϟϧϧ ϫΟϭ ΜΟΦΘ ΡΘΤϟΡΜϫ. Ελϯοιθ, Ο ϩϧ ϫΡΓϟ, ΡΘ ΦΙΕϟ ϟϟΦΩΛϟϟϟ Α ΘΙΦΟϟ ΡΜΛϟϧ ϫ ϬοΙΡϩϧϫϫ: ΡΟϯ ΡΩΛϟϧ ϫΕ ΘΟ ΑΟΘ ΟΛϟϧΘΡΟΩϟ, ϫΕ ΜΘΘ ϟΛΓ ΘΘΙϩΘϭ ϟϧ ϩϧ ΜΡϟΘϭ. ϧϧΘ ϟΘ ϫ ΨΤϟϧϧ ΜΘ ϫ ΝΟϯΘ ΘΡΓ ΘΕ ΡϟΛΟ ϩϧ, ΩΡϩϧϟΘ ϫϧ ϟΙΘΘΙϟϟ ΟΙ ΘΘΦ ΦΥΘΦ, ΡΛΓϟ ϫΕ ΙΘΘ ΛΛΕ ϫ ΤΘΙϫΘ ΜΘ ϩϧΡΙ ΘΘΦΙϟϟ ΘΙΟΜΘ ϩϧ, ΩΡϩϧϟΘ ϫϧ ϟΙΘΘΙϟϟ ΟΙ ΑΟΘ ϩϧΡΙ ΘΘΦΙϟϟ; ϫΕΙΡΟϯ ϧ ΩΡϩϧϟΘ ΑΟ, ϩϧ ϫΡΓϟ, ϟϟ ϫ ΡΘϯ ΜΘ ΩΛΘ, ϫΛϟ Α ϯΘΡΙΘΟΡΟΛΟΡϟϟ; ϫΛϟ Α ΙΘΘ ΛΛΕ ϫ ΨΤϟϧϧ ΜΘ ΦΘ ΦΥΦΘ, ΡΛΓϟ ϫΕ ΙΘΘ ΛΛΕ ϫ ΤΘΙϫΘ ΜΘ ϩϧΡΙ ΘΘΦΙϟϟ; ΘΜϩ ϟϫΛϫϯ ϯΘΛΓϟϟϟ ΡΜΛϟϧ ϫΛϟ, ϧϧΘ ΛΟΜϧΛΓΟ ΑΟΘ ΡΟΙϟΘ, ϧϧΘ ϯΘΛΕϟ ϫΛϟ ϟΛΛ ΡΛΛΕ Α ΡΛΓ ΘΙΡϟ; ΘΟΟ ϟΛϟ ΘΡΓϟϧϧ ϟϟΕΓ, ϟΟϯ ϫ ΕΕϟ ΙϟΜΘ ΜΘ ϫϟϫ ΙΛΛΕ ΡΟϯ ΘΘΦΙϟϟ, ΡΟϯ ΘΘΦΙϟϟ, ΑΟ ΩϟϟϟΛ ΩϟϟϟΛ ϫϫϫ ΑϫΘ ΑΟ.

3. ϧϧΘ ϟΘ, ϭϩ ϭϟϧϩ, ϩ ΜΟΘ ΘΕ ΘΓΟΦΛΛϟ ΡΜΛϟϧ ΑΟ ΩΡϟϟΘΓϟϟϟ ϫ ΩΡϫϟϧ ΜΘ ΩϫΘΘϫ. Ελϯοιθ, ϩ ΘΕ ΡΜΛϟϧ ΑΟ, ϫΛϟ ϟϟ ΤΘ ΡΘ ϫΛϟ ΔΟΘϟϫ ΔΛϟ ΩΡΘ, ΤΘ ΤΕΟ ϟΛΕ ϫ ΘϟϟΘ ΜΘ ϫ ΛΡϟΘ; ΑΕ ΡΘ ΩΡϭΓΓ ΤΘ ΘΘΩΟΙΕϯ ΘΟΙΘ ΤΘΘΟΙΕϯ ΜΘ ΘϫΙΕΕΘΟΡϟ ΡΜΛϟϧ ΡΤΘ ΤΘϫΙϟ. ϧϧΘ ϟΘ ϭϩ ϭϟϧϩ, ϫϟϫ ΛΛΕ ϫ ϭϟϧϩΘϫϟϧϩ ΡΜΛϟϧ ΡΘΤϟ ΤΘ ΛΛΕ ΘΙΟΜΘ, ΤΘ ΤΕΟ ϟΛΕ ϫ ΘϟϟΘ ΜΘ ϫ ΛΡϟΘ; ΟΙ ϯΛϫϫϯ ϫΛϟ ϭϩϩ ϫ ΛΛΕ ΟΟΙΘ, ΤΘ ΤΕΟ ϟΛΕ ϫ ΘϫΙΕΕΘΟΡϟ ϭϩ ΩΡϭΓ ΡΜΛϟϧ ΡΤΘ ΤΘϫΙϟ, ΡΟϯ ϫ ΝΟϯΘ ΤΘ ΘϫΛϟϧ ΤΘ ΤΕΟ ΩΡϭΓ ΡΜΛϟϧ ΡΟ, ϧϧ ΡΜΛϟϧ ΕΙ ΟΙΘΘϯϫϟϧϩ; ΟΙ ϧϧ ΕΡΓϟϯ ϫ ΤΘϫ ΜΘ ΤΕΟ ΩΡϭΓ? ϧϩ ϭϩ ϫΛϟ ΡΜΛ ΡΟϯ ΘΡΓϟϧϧ ΩΡϭΓΓ ΡΜΛϟϧ ΟΙ ϫΘϩ ΡΜΛϟϧ ΜΘ ϫ ΘϫΙ; ΡΟϯ ϩ ΤΛΓϟΘΟΘ ΧΛΓ ϫ ΘΛΛΕ ϟϧ ΩΡϭΓΓ ΡΜΛϟϧ ΟΙ ΑΟΘ ΘΛΛΕ ΜΘ ϫ ΘϫΙ. Ελϯοιθ, ϩ ΘΕ ΡΜΛϟϧ ΑΟ, ΧΛΓ ΧΕΟ ϟϧ ΡΜΛϟϧ ΟΙ ΩΡϭΓΓϟϟϟ ϫ ϫΛϟϭΘΟϟΜΘ; ΟΙ, ϩ ΜΟΘ ΘΕ,

ⵏⵅ ⵖⵅⵗⵜ ⵡⵖⵜⵀⵛ, ⵅⵗⵏ ⵅⵜⵛ ⵊⵀⵜⵏⵖⵓ ⵀⵖⵛ ⵅⵗⵏ ⵍⵔⵏ ⵡⵅ ⵜⵊⵖⵜⵏⵗⵏⵏⵏⵜ; ⵅⵜⵛ ⵙⵖⵜⵖⵛⵊⵀⵅ ⵀⵖⵛ ⵅⵗⵏ ⵍⵔⵏ ⵡⵅ ⵜⵅⵙⵖⵛⵊⵀⵅ, ⵖⵅⵏⵜⵓ ⵔⵜⵊⵗⵜ ⵅ ⵙⵖⵜⵀⵛ ⵡⵛ ⵙⵜⵅⵔⵏ. ⵍⵔⵖⵜⵙⵏⵛ, ⵜⵛ ⵛⵜⵅⵡⵗⵍ ⵙⵀ ⵏⵛⵛ ⵅ ⵜⵗⵛⵖⵜⵗⵛⵙⵀⵅ ⵡⵛ ⵅ ⵀⵗⵛ. ⵍⵖⵀ ⵛⵔⵔⵜⵙⵏⵛ, ⵛⵜ ⵙⵖⵀ, ⵅ ⵜⵗⵛⵖⵜⵗⵛⵙⵀⵅ ⵜⵛ ⵅⵗⵏ ⵗⵗⵏ. ⵅⵀ ⵛ ⵖⵅⵔⵙⵏⵛ ⵖⵅⵀⵙ ⵗⵛ ⵅ ⵜⵅⵙⵏⵜⵗⵏ, ⵅⵛⵛⵗⵜⵅⵛⵙⵏ, ⵅⵜⵛⵜ ⵜⵛ ⵛⵜⵅⵡⵗⵍ ⵙⵀ ⵏⵛⵛ ⵅⵗⵏ ⵗⵗⵏ ⵜⵛ ⵅⵗⵏ ⵔⵜⵊⵗⵜ, ⵅⵜⵛⵜ ⵀⵛ ⵡⵖⵀ ⵅⵗⵏ ⵅⵗⵏ, ⵙⵜⵛⵛ ⵍⵔⵏ ⵅ ⵜⵅⵙⵏⵜⵗⵏ ⵅⵗⵏ ⵅⵗⵏ ⵗⵗⵏ. ⵍⵖⵀ ⵛ ⵙⵀ ⵏⵅⵀ ⵅⵗⵏ ⵡⵖⵀ ⵍⵜⵀ ⵜⵅⵛ ⵛ ⵜⵗⵛ ⵜⵀⵍⵡⵛⵜⵜⵀ ⵍⵔⵏ ⵡⵛ ⵍⵔⵏ, ⵅⵗⵏ ⵛ ⵛⵅⵏ ⵅⵀ; ⵅⵗⵏ ⵜⵛ ⵍⵜⵀⵙⵏⵜⵜⵀⵀ ⵅ ⵜⵅⵙⵏⵜⵗⵏ-ⵗⵗⵏⵏⵏ. ⵍⵔⵖⵜⵙⵏⵛ, ⵅⵔⵜ ⵜⵛ ⵛ ⵜⵅⵛ ⵗⵅⵗⵀⵅⵜⵅⵛ, ⵅⵗⵏ ⵙⵏ ⵍⵅⵀ ⵅⵀⵛ; ⵙⵏⵗ ⵡⵛⵍ ⵅ ⵜⵅⵛ ⵜⵅⵛⵜⵅⵛ ⵅⵗⵏ ⵅⵗⵏ, ⵅⵜⵛ ⵅⵀⵛ ⵅⵗⵏ ⵅⵗⵏ ⵗⵗⵏ. ⵅⵀ ⵜⵗⵗⵅⵔ ⵅⵔⵜ ⵜⵅⵛ ⵙⵜⵅⵛ, ⵅⵀ ⵗⵗⵏ ⵅⵀⵛ; ⵙⵏⵗ ⵡⵛⵍ ⵅⵀⵛⵗ ⵅ ⵜⵅⵛ ⵜⵗ

ΟΨ ϽΨϾΔΨΨ, ΛΔΩΟΨΒΨΜ ΤΟ Χ ΜΡΨΒΘ ΨΔΨϹ ΨΔΘ ΒΨΜ ΒΥΤΟΩΜ. ΛΨΜΒ ΒΘΨΟΙΒΘ, ΛΩΘΛΜ ΜΗ ΨΔΓ ΒΨΜ ΒΥΤΟΩΜ, ΧΡΛΗ ΧΕΔ ΨΟ Β ΡΜΨΒΗ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ; Β ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜ ΜΘ ΟΤ ΧΟΧ ΦΟ ΨΔΘ ΒΨΜ, ΟΨ ΦΟ ΒΨ, ΟΨ ΦΟ ΟΛΙ Β, ΒΒΜ ΤΟ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ ΩΨΒΗ ΡΨΜϽ Χ ΒΡΜΒ.

7. ΛΒ ΜΘ ΒΘ ΛΜΗ ΒΥΤΟΩΜ ΧΡΗ ΧΨΒ ΡΜΨΒΗ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΨΔΨϹ ΨΓ ΒΥΤΟΩΜ ΜΘ ΜΜ ΧΨΒ ϽΛΜΨΒΨ, ΟΛΜ Β ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ Χ ΧΟΧ ΩΜΗ ΧΕΔ ΩΜΒΒΨΘΨΕΟΡΜΜ ΤΟ ΨΔΓΒΜΡΜΒ ΟΨ ϽΨϾΔΨΨ. Ϡ ΩΜΜΗ ΒΥΤΟΩΜ ΧΡΗ ΧΨΒ ΨΓ ΨΔΜΗ ΜΜ ΡΜΨΒΗ. ΘΘΨΟΙΒΘ, ϕ ΒΕ ΜΜΟΒ ΟΛ, ΜΒ; ΒΜΗ ΜΜ ΟΘϽΛΜΨΒ Χ ΨΘ-ΛΨΟΜΒΛΜΨΒ ΜΘ Χ ΧΟΧ ΜΨΧ Χ ΕΜΒΜ ΜΘ ΧΟΧ ΡΨΔΒΜ Χ ΕΜΒ ΒΨΜ ΜΘ ΧΘΒΜΗ, ΒΒΜ ΤΟ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ ΩΨΒΗ. ΛΒ ΨΔΜΜΧΡΛΨ Χ ΒΜΒ Χ ΟΨΟΧ ΜΗΧ Χ ΕΜΒΜ ΜΘ ΧΟΧ ΡΨΔΒΜ Χ ΕΜΒ ΒΨΜ ΜΘ ΧΘΒΜΗ, ΒΒΜ ΤΟ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΟΡΜΖΤ ΤΟ ΨΔΓ ΒΘΒΟ ΘΘΨΟΙΒΘ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ ΧΟΧ ΦΟ ΨΔΘ ΒΨΜ ΒΥΤΟΩΜ, ΧΡΛΗ ΧΕΔ ΩΜΒΒΨΘΨΕΟΡΜΜ; ΒΜΗ ΘΘΨΟΙΒΘ, ϕ ΟΨΟ ΜΗ ΜΓ ΧΟ ΧΡΛΗ ΧΕΔ ΩΜΒΒΨΘΨΕΟΡΜΜ; ΒΜΗ ΘΘΨΟΙΒΘ, ϕ ΟΨΟ ΜΗ ΜΓ ΧΟ ΧΡΛΗ ΧΕΔ ΩΜΒΒΨΘΨΕΟΡΜΜ ΟΡΜΖΤ ΤΟ ΨΔΓ ΒΘΒΟ ΘΘΨΟΙΒΘ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ ΧΟΧ ΦΟ ΨΒ ΩΔΒΡΜ ΧΕΔ ΩΜΒΒΨΘΨΕΟΡΜΜ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ ΩΨΒΗ. ΛΒ ΡΔ ΒΨΜ, ϕ ΟΨΟ ΜΗ ΜΓ ΧΟ ΧΡΛΗ ΧΕΔ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΟΡΜΖΤ ΤΟ ΨΔΓ ΒΘΒΟ ΘΘΨΟΙΒΘ Χ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΜΘ ΩΨΒΗ; ΒΜΗ ΘΘΨΟΙΒΘ, ϕ ΟΨΟ ΜΗ ΜΓ ΧΟ ΧΡΛΗ ΧΕΔ ΤΔΘΡΜΨΔΩΟΡΜΜ ΟΡΜΖΤ ΤΟ ΨΔΓ ΒΘΒΟ ΘΘΨΟΙΒΘ

ΒΡΩΣΙΝ ΤΟ ΑΣΕΙ ΠΕΨΑΣΘΑΙ ΘΥΘΕΝΤΑ; ΜΕΡΑΣΙΝ ΕΧΗ ΤΟ ΝΟΣΕ ΚΑΛΑΒΟΦΑΓΟΝ ΡΑΣΕΙΝ; ΟΡΓΙΖΟΜΕΝΟΙΣ ΤΟΣΕΝ ΤΟ ΥΠΟΜΕΝΕΙΝΟΝΤΑΣ; ΘΥΜΟΔΑΣΤΟΥΣΙ ΤΟ ΥΠΟΜΕΝΕΙΝΟΥΣΙ; ·ΘΕΣΘΑΙ ΤΟ ΛΕΓΕΙΝΟΣ ΡΕΠΟΝΤΑΣ, ΤΟ ΥΠΕΡΑΙΡΕΙΝ Χ ΘΥΜΟΔΑΣ ΜΕ Ω̄ΜΕ, ΟΡ ΤΟ ΛΕΓΕΙΝΟΣ ΟΙΚΕΙΝ, ΤΟ ΥΠΕΡΑΙΡΕΙΝ Χ ΘΥΜΟΔΑΣ ΜΕ Χ ΘΕΡΕΙΝ, Χ ΜΕΝ ΜΕ ΜΕΝ ΡΑΝΕ, Χ ΜΕΛΑΝ ΜΕ Χ ΜΕΛΑΝ; Χ ΜΕΝ ΨΕΘΘ ΤΟ ΡΑΠΕΝΑΣΘ, ΛΟΘΟΡΕΘΙΝ ΤΟ ΦΕ ΘΘΘΑΡΕ ΜΕ ΡΑΠΕΝΑΣΘ; ΟΡ ΘΟΘ, ΛΟΘΟΡΕΘΙΝ ΤΟ ΦΕ ΘΘΘΑΡΕ ΜΕ ΘΟΘ; ΛΕΝ Χ ΜΕΛΑΝ ΤΟ ΘΕΙ, ΛΟΘΟΡΕΘΙΝ ΤΟ ΦΕ ΘΘΘΑΡΕ ΜΕ ΘΕΙ; ΡΟΡ ΛΕ ΡΑ ΡΑΕ ΘΘΘΑΡΕ ΤΟ ΘΟ ΘΕΙ ΟΙ Χ ΘΕ ΙΝΝ, ΘΘΧ ΘΟ ΡΑΙ ΡΑ ΡΑΕ ΡΑΕ ΤΘΛΟΡΕΘ ΜΕ ΘΕΙ ΡΛΝΛ Χ ΗΛΓ ΩΡΟΛΓ. ΛΗΘ ΘΟ ΝΙ ΤΕ ΜΗ Χ ΜΕΛΑΕ ΡΛΗΘ. ΤΡ ΡΑ ΡΛΓ ΤΘΓΛΗΛΗΓΘ ΜΕ ΡΑΕ ΘΛΥΘ, ΛΗΘ ΘΘΘΑΡΕ ΤΔΕΡΕΘΗΛΘ ΡΛΗΛΗΘ; ΛΗΘ Χ ΜΕΛΑΕ ΜΕ ΡΑΕ ΘΕΘ, ΘΘΧ ΘΟ ΡΑ ΡΑΙ Β ΤΘΛΟΡΕΘΡΕΘ ΡΛΗΛΗΘ ΤΔΕΡΕΘΗΛΘ. ΫΘΘ ΕΕ ΧΕ ΧΛΓ ΕΕ ΤΘΘΘΘΘΘ ΜΕ Χ Ν̄ΟΡΕΘ; ΧΕ, ΧΘΘ ΕΕ ΧΕ ΧΛΓ ΕΕ ΤΕΩΗ·ΘΓ, ΧΛΓ ΕΕ ΘΘΛΡΕΘΡΕ ΡΕΤΘ ΧΛΓ ΛΗΘΡΕΛΗΘ ΗΛΓ ΜΕ ΘΕΡΕΗΗΗΗΘ; ΛΗΘ ΧΡΗΘ ΧΕ ΘΛΓΛΗΘ ΟΕ ΡΟΝ; ΡΟΡ ΘΕΘΡΟΡΘ, ΧΕ ΕΕ ΧΕΕ ΟΗ ΘΡΡΘΜΕ, ΡΜΛΡΧΕΡ ΤΟ ΘΟ ΘΟΘ ΟΕ ΘΟ ΘΕΙ. ΗΘ Χ ΘΘΟΛΤΘΕ ΜΕ Ω̄ΜΕ ΕΕ ΡΗΘΟΛΓΛΕΛΘΓ, ΧΕΕΡΟΕ, Χ ΜΕ ΝΕ ΓΛΘΓΕΕΘ, ΧΛΓ ΡΟΧΕΟΛΕΛΕ ΜΗΝ, ΘΕ ΜΟΘ ΧΕΕΗΗ, ΛΗΛΗ Β ΧΕΕΘΘ. ΛΗΛΗ ΗΘ ΘΘΡΟΡΘ, ΘΛ ΧΡΗ, ΘΟ ΗΛΓ ΗΗΘΟ ΜΡΗ ΘΟΡ ΡΡΛΗΘ ΛΟΛΗΘΓ ΑΟΡ Ω̄ΜΕ ΡΤΛΗΗ ΧΟΧ ΓΛΗΗΗΗΘ ΜΕ ΘΛΟΛΓΗΗ, ΡΜΛΡ Α ΡΛΕ ΡΗΧΛΓΛΟ ΗΗΘΟΛΟ ΡΗΘΟ ΧΡΗ ΟΛΡΘΡΛΗ ΧΛΓ ΛΗΘΡΕΛΗΘ. Θ̄Ο ΗΛΓ ΧΡΤΘΡΕ ΘΘΘΘΕ ΝΙ ΡΛΕ ΘΗΗ ΧΧΟΘΡΗ ΛΟΡΗΧΡΗΗΗΗ ΡΛΗΛΗΘΡΕΛΡΗ, ΧΛΓ Α ΡΛΓ Β ΡΘΛΗΛΟΡΘ ΡΡΛΘ ΧΡΗ ΗΘ ΡΛΗΛΗΘ. Θ̄ΛΡΟΡΘ, ΔΘ ΧΕ ΡΗΛΟ ΑΟ, ΛΗΟΛΘΡΗΧΡ ΗΛΘΕΛΡ ΗΛΘΕ ΡΛΗΛΗΘ.

9. ΛΗΛΘ ΗΘ, ΧΔ ΧΡΗ, ΟΝ ΧΔΗ ΧΛΓ ΕΕ ΗΗ Β ΧΛΕΛ ΜΕ ΗΕΛΑΟΦΕ, ΟΡ Δ ΜΘΘ ΧΕ, ΗΗ Β ΘΟΕΗΗΡΓ ΧΛΕΛ, ΕΕ ΗΗ Χ ΘΟΝ ΜΕ ΘΛΛΛΡΗΧΡ, ΛΗΘ ΗΗ Χ ΒΜΗΘΕ ΜΕ ΗΗΘΟΛΗΗΗ; ΧΕ ΕΕ ΗΗΧΟΛΓ Ω̄ΜΕ ΗΗ Χ ΜΡΗΘΕ, ΛΗΘ ΧΕ ΡΛΕ ΘΟΗ ΟΛΗΗΗΛΗΗ ΗΗ Χ ΗΕΛΑΟΦΕ ΜΕ Ω̄ΜΕ; ΧΕΕΡΟΕ, ΧΕ ΕΕ ΗΗ Β ΧΛΕΛ ΟΛΗΗΗΛΗΗ ΗΗ Χ ΡΛΓΛΗΗΗΗ. ΛΗΛΘ ΗΘ ΘΘΡΟΡΘ, ΗΕ Χ ΟΘΗΗΗ ΜΕ Χ ΜΡΗΘΕ ΡΛΕΛΟΦΕΘΡΗ, ΗΘ ΗΕΟ Β ΧΛΕΛ ΜΕ ΡΛΓΛΗΗΗΗ. ΛΗΛΘ ΗΘ ΘΘΡΟΡΘ, ΗΕ Χ ΟΘΗΗΗ ΜΕ Χ ΗΕΛΑΟΦΕ ΧΛΕΛ, ΛΗΛΘ ΓΛΕΧ ΗΗ ΗΗ ΛΗΛ ΡΗΗΗΛΗ-ΑΟΦΗΡΓ ΧΛΕΛ, ΟΡ ΗΘ ΓΛΕΧ ΗΗ ΗΗ Β ΧΛΕΛ ΜΛΟΘΗΗ ΗΘ ΗΗΘ ΗΕΛΑΟΦΕ? Ο, ΟΔ ΧΡΗ, ΧΛΕΧ ΗΕ ΗΛΗ Χ ΟΕΧΕ; ΘΡΗ Χ ΟΘΟΗΗΗ ΜΕ Χ ΜΡΗΘΕ ΡΛΕΛΟΦΕΘΡΗ, ΗΕ ΗΘ ΘΕΗΗΗ ΘΛΟΘ ΛΟΡΗΧΡ ΘΘΕ ΡΟΡ ΘΘΕ, ΟΡ ΟΕΘΡΗΡΓ ΡΟΡ ΟΕΘΡΗΡΓ, ΟΡ ΘΛΘΕΗΗΘ ΡΟΡ ΘΛΘΕΗΗΘ; ΘΟΘ ΡΟΡ ΧΛΗ ΡΜΗΕ ΗΕ ΘΟΘ; ΡΛΕΛΟΦΕΘΡΗ ΡΟΡ ΧΛΗ ΡΜΗΕ ΗΕ ΡΛΕΛΟΦΕ; ΟΡΕΛΗ ΡΟΡ ΧΛΗ ΡΜΗΕ ΗΕ ΟΡΕΛΗ; ΟΡΜΕΛΕΡΟΛΓ ΡΟΡ ΧΛΗ ΡΜΗΕ ΗΕ ΟΡΜΕΛΕΡΟΛΓ; ΧΕΕΡΟΕ, ΧΔ ΧΡΗ, ΘΟ ΧΛΗ Α ΕΕ ΟΡΜΕΛΕΡΟΛΓ ΡΛΗΘΟ ΛΟΕΕ ΕΕΡΛΧΕΡΛΗ; ΘΘΟ ΟΡΕΛΗΘΛΗ, ΟΡΟ ΡΛΡΕΛΗΘΛΗ, ΛΗΛΘ ΘΟ ΘΟΘΟ ΟΡΜΛΗΗΛΧΛΕΟΡΗΛΗ; ΛΗΛΘ ΗΡ Α ΘΟ ΟΗ ΧΘΔ ΓΗΗΘ ΧΛΗ ΔΗΛΘ ΧΛΗ ΡΛΗΛΗΘ ΕΛ ΡΛΗΛΗΘ ΡΛΗΛΗΘΡΕΛΡΗ ΡΛΗΛΗΘΡΕΛΡΗ ΡΛΗΛΗΘΡΕΛΡΗ ΡΟΡ ΧΛΗ ΡΜΗΕ Α ΘΟ ΘΟ

ST. MATTHEW, AND ST. JOHN; AND THEY WERE ALL OF ONE MIND, AND SPAKE THE SAME THING UNTO HIM. AND HE ANSWERED AND SAID UNTO THEM, WHAT IS IT THAT YE WOULD HAVE ME DO FOR YOU? AND THEY SAID UNTO HIM, GRANT UNTO US THAT WE MAY SIT, ONE ON THY RIGHT HAND, AND THE OTHER ON THY LEFT HAND, IN THY GLORY. BUT JESUS SAID UNTO THEM, YE KNOW NOT WHAT YE ASK: ARE YE ABLE TO DRINK OF THE CUP THAT I SHALL DRINK OF, AND TO BE BAPTIZED WITH THE BAPTISM THAT I AM BAPTIZED WITH? THEY SAY UNTO HIM, WE ARE ABLE. AND HE SAITH UNTO THEM, YE SHALL INDEED DRINK OF MY CUP, AND BE BAPTIZED WITH THE BAPTISM THAT I AM BAPTIZED WITH: BUT TO SIT ON MY RIGHT HAND AND ON MY LEFT HAND IS NOT MINE TO GIVE, BUT IT SHALL BE GIVEN TO THEM FOR WHOM IT IS PREPARED OF MY FATHER. AND WHEN THE TEN HEARD IT, THEY BEGAN TO BE MUCH DISPLEASED WITH THE TWO BRETHREN. BUT JESUS CALLED THEM UNTO HIM, AND SAID, YE KNOW THAT THE PRINCES OF THE GENTILES EXERCISE DOMINION OVER THEM, AND THEY THAT ARE GREAT EXERCISE AUTHORITY UPON THEM. BUT IT SHALL NOT BE SO AMONG YOU: BUT WHOSOEVER WILL BE GREAT AMONG YOU, LET HIM BE YOUR MINISTER; AND WHOSOEVER WILL BE CHIEF AMONG YOU, LET HIM BE YOUR SERVANT: EVEN AS THE SON OF MAN CAME NOT TO BE MINISTERED UNTO, BUT TO MINISTER, AND TO GIVE HIS LIFE A RANSOM FOR MANY.

12. AND AS THEY WENT OUT OF JERICHO, A GREAT MULTITUDE FOLLOWED HIM. AND, BEHOLD, TWO BLIND MEN SITTING BY THE WAY-SIDE, WHEN THEY HEARD THAT JESUS PASSED BY, CRIED OUT, SAYING, HAVE MERCY ON US, O LORD, THOU SON OF DAVID. AND THE MULTITUDE REBUKED THEM, BECAUSE THEY SHOULD HOLD THEIR PEACE: BUT THEY CRIED THE MORE, SAYING, HAVE MERCY ON US, O LORD, THOU SON OF DAVID. AND JESUS STOOD STILL, AND CALLED THEM, AND SAID, WHAT WILL YE THAT I SHALL DO UNTO YOU? THEY SAY UNTO HIM, LORD, THAT OUR EYES MAY BE OPENED. SO JESUS HAD COMPASSION, AND TOUCHED THEIR EYES: AND IMMEDIATELY THEIR EYES RECEIVED SIGHT, AND THEY FOLLOWED HIM.

11. וְהָיָה מִי שֶׁכֵּן בָּכֶם גָּדוֹל יִהְיֶה לָכֶם לְמְשָׁרֵת וְכָל מִי שֶׁרוֹצֶה לִהְיוֹת רִאשׁוֹן בֵּינֵיכֶם יִהְיֶה לָכֶם לְעֶבֶד׃ כְּמוֹ שֶׁבֶּן הָאָדָם לֹא בָּא כְּדֵי שֶׁיְּשָׁרְתוּהוּ אֲחֵרִים אֶלָּא כְּדֵי לְשָׁרֵת וְלָתֵת אֶת נַפְשׁוֹ כְּפִדְיוֹן בְּעַד רַבִּים׃ וּכְצֵאתָם מִיְּרִיחוֹ הָלַךְ אַחֲרָיו הֲמוֹן עָם גָּדוֹל׃ וְהִנֵּה שְׁנֵי עִוְרִים יוֹשְׁבִים עַל יַד הַדֶּרֶךְ וְכִשְׁמְעָם כִּי יֵשׁוּעַ עוֹבֵר צָעֲקוּ לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וְהֶעָם גָּעַר בָּהֶם שֶׁיִּשְׁתְּקוּ וְהֵם צָעֲקוּ עוֹד יוֹתֵר לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וַיַּעֲמֹד יֵשׁוּעַ וַיִּקְרָא אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר מָה אַתֶּם רוֹצִים שֶׁאֶעֱשֶׂה לָכֶם׃ אָמְרוּ לוֹ אֲדֹנָי שֶׁתִּפָּקַחְנָה עֵינֵינוּ׃ וַיְהִי יֵשׁוּעַ מְרֻחָם וַיִּגַּע בְּעֵינֵיהֶם וּמִיָּד נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו׃

12. וְכַאֲשֶׁר יָצְאוּ מִיְּרִיחוֹ הָלַךְ אַחֲרָיו הֲמוֹן עָם גָּדוֹל׃ וְהִנֵּה שְׁנֵי עִוְרִים יוֹשְׁבִים עַל יַד הַדֶּרֶךְ וְכִשְׁמְעָם כִּי יֵשׁוּעַ עוֹבֵר צָעֲקוּ לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וְהֶעָם גָּעַר בָּהֶם שֶׁיִּשְׁתְּקוּ וְהֵם צָעֲקוּ עוֹד יוֹתֵר לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וַיַּעֲמֹד יֵשׁוּעַ וַיִּקְרָא אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר מָה אַתֶּם רוֹצִים שֶׁאֶעֱשֶׂה לָכֶם׃ אָמְרוּ לוֹ אֲדֹנָי שֶׁתִּפָּקַחְנָה עֵינֵינוּ׃ וַיְהִי יֵשׁוּעַ מְרֻחָם וַיִּגַּע בְּעֵינֵיהֶם וּמִיָּד נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו׃

וְכַאֲשֶׁר יָצְאוּ מִיְּרִיחוֹ הָלַךְ אַחֲרָיו הֲמוֹן עָם גָּדוֹל׃ וְהִנֵּה שְׁנֵי עִוְרִים יוֹשְׁבִים עַל יַד הַדֶּרֶךְ וְכִשְׁמְעָם כִּי יֵשׁוּעַ עוֹבֵר צָעֲקוּ לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וְהֶעָם גָּעַר בָּהֶם שֶׁיִּשְׁתְּקוּ וְהֵם צָעֲקוּ עוֹד יוֹתֵר לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וַיַּעֲמֹד יֵשׁוּעַ וַיִּקְרָא אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר מָה אַתֶּם רוֹצִים שֶׁאֶעֱשֶׂה לָכֶם׃ אָמְרוּ לוֹ אֲדֹנָי שֶׁתִּפָּקַחְנָה עֵינֵינוּ׃ וַיְהִי יֵשׁוּעַ מְרֻחָם וַיִּגַּע בְּעֵינֵיהֶם וּמִיָּד נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו׃

וְהָיָה מִי שֶׁכֵּן בָּכֶם גָּדוֹל יִהְיֶה לָכֶם לְמְשָׁרֵת וְכָל מִי שֶׁרוֹצֶה לִהְיוֹת רִאשׁוֹן בֵּינֵיכֶם יִהְיֶה לָכֶם לְעֶבֶד׃ כְּמוֹ שֶׁבֶּן הָאָדָם לֹא בָּא כְּדֵי שֶׁיְּשָׁרְתוּהוּ אֲחֵרִים אֶלָּא כְּדֵי לְשָׁרֵת וְלָתֵת אֶת נַפְשׁוֹ כְּפִדְיוֹן בְּעַד רַבִּים׃ וּכְצֵאתָם מִיְּרִיחוֹ הָלַךְ אַחֲרָיו הֲמוֹן עָם גָּדוֹל׃ וְהִנֵּה שְׁנֵי עִוְרִים יוֹשְׁבִים עַל יַד הַדֶּרֶךְ וְכִשְׁמְעָם כִּי יֵשׁוּעַ עוֹבֵר צָעֲקוּ לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וְהֶעָם גָּעַר בָּהֶם שֶׁיִּשְׁתְּקוּ וְהֵם צָעֲקוּ עוֹד יוֹתֵר לֵאמֹר אֲדֹנָי בֶּן דָּוִד חָנֵּנוּ׃ וַיַּעֲמֹד יֵשׁוּעַ וַיִּקְרָא אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר מָה אַתֶּם רוֹצִים שֶׁאֶעֱשֶׂה לָכֶם׃ אָמְרוּ לוֹ אֲדֹנָי שֶׁתִּפָּקַחְנָה עֵינֵינוּ׃ וַיְהִי יֵשׁוּעַ מְרֻחָם וַיִּגַּע בְּעֵינֵיהֶם וּמִיָּד נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו׃

ΒΙΒΛΟΣ ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ. [ΚΕΦΑΛ. XX.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XX.

1. Καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ καὶ ἑβδομηκοστῷ καὶ ἑκατοντάτει ἔτει ἐξῆλθεν Ἰωνάθης καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ ἐπολέμησαν τὸν Ἀπολλώνιον· καὶ Ἀπολλώνιος παρετάξατο Ἰωνάθῃ ἐν Ἀζώτῳ καὶ ἐξῆλθεν, καὶ ἔκρυψεν ἐν τῷ ὄρει τὸν Σαμαρείτην· καὶ οὐκ ἦν ἐπιστήσας ὅτι ἐνήδρευσεν ἐπ' αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει.

2. Καὶ ἐν τῷ ἐπιστρέψαι τὸν ἐπὶ πρωΐας καὶ ἐπιδεῖν τὸν Ἰωνάθην καὶ ἐπιχειρῆσαι καὶ

wife, if a brother have died and he have no child of the deceased. But if the brother-in-law refuse to take her, then shall his sister-in-law go up to the gate unto the elders, and say, My husband's brother refuseth to raise up unto his brother a name in Israel, he will not perform the duty of my husband's brother. Then the elders of his city shall call him, and speak unto him: and if he stand and say, I like not to take her; then shall his sister-in-law come unto him in the presence of the elders, and loose his shoe from off his foot, and spit in his face, and shall answer and say, So shall it be done unto the man that will not build up his brother's house. And his name shall be called in Israel, The house of him that had his shoe loosed.

3. And if men strive together one with another, and the wife of the one draweth near for to deliver her husband out of the hand of him that smiteth him, and putteth forth her hand, and taketh him by the secrets: then thou shalt cut off her hand, thine eye shall have no pity.

4. Thou shalt not have in thy bag divers weights, a great and a small. Thou shalt not have in thine house divers measures, a great and a small. But thou shalt have a perfect and just weight, a perfect and just measure shalt thou have: that thy days may be lengthened in the land which the LORD thy God giveth thee. For all that do such things, and all that do unrighteously, are an abomination unto the LORD thy God.

ωσθ. Λαβὼν ἡμέρα τ ἐκτάκις δὲ τ Ἐσδρηλωνίδος ὃν τρόπον τ γαλεῶ δὲ λάβῃς, οὐ τρόπον Σοφοκλῆς φησὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐκτὸς τοῦ γαλεῶ δεῖν λαβεῖν αὐτὸν βαδιστικὸν ὄντα; λέ, λαβὼν σῦκα ἐκτὸς-δαίδας; ἀλλ, λαβὼν σῦκα δαίδας τὸ θερμὸν λάβῃς· λαβὼν σῦκα τὸν ἐκτὸς τε ὠμὸν ἐκτὸς λάβῃς. ἢ τ ἐκτὸς δὲ δεῖ δεῖν δεῖν δεῖν

and his brother's name is Haliẓah. 8. And the elders of his city shall call him, and speak unto him: and if he stand firm, and say, I like not to take her; 9. Then shall his brother's wife come unto him in the presence of the elders, and loose his shoe from off his foot, and spit in his face, and shall answer and say, So shall it be done unto the man that will not build up his brother's house. 10. And his name shall be called in Israel, The house of him that had his shoe loosed.

11. If men strive together one with another, and the wife of the one draweth near for to deliver her husband out of the hand of him that smiteth him, and putteth forth her hand, and taketh him by the secrets: 12. Then thou shalt cut off her hand, thine eye shall not pity her.

13. Thou shalt not have in thy bag divers weights, a great and a small. 14. Thou shalt not have in thine house divers measures, a great and a small. 15. A perfect and just weight shalt thou have, a perfect and just measure shalt thou have: that thy days may be lengthened in the land which the LORD thy God giveth thee. 16. For all that do such things, all that do unrighteously, are an abomination unto the LORD thy God.

17. Remember what Amalek did unto thee by the way, when ye were come forth out of Egypt; 18. How he met thee by the way, and smote the hindmost of thee, even all that were feeble behind thee, when thou wast faint and weary; and he feared not God. 19. Therefore it shall be, when the LORD thy God hath given thee rest from all thine enemies round about, in the land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance to possess it, that thou shalt blot out the remembrance of Amalek from under heaven; thou shalt not forget it.

20. And it shall be when the LORD thy God hath brought thee into the land whither thou goest to possess it, that thou shalt take of the first of all the fruit of the ground, which thou shalt bring of thy land that the LORD thy God giveth thee, and shalt put it in a basket, and shalt go unto the place which the LORD thy God shall choose to cause his name to dwell there. 21. And thou shalt go unto the priest that shall be in those days, and say unto him, I profess this day unto the LORD thy God, that I am come into the country which the LORD sware unto our fathers for to give us. 22. And the priest shall take the basket out of thy hand, and set it down before the altar of the LORD thy God. 23. And thou shalt speak and say before the LORD thy God, A Syrian ready to perish was my father, and he went down into Egypt, and sojourned there with a few men, and became there a nation, great, mighty, and populous: 24. And the Egyptians evil entreated us, and afflicted us, and laid upon us hard bondage: 25. Then we cried unto the LORD God of our fathers, and the LORD heard our voice, and looked on our affliction, and our labour, and our oppression: 26. And the LORD brought us forth out of Egypt with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with great terribleness, and with signs, and with wonders: 27. And he hath brought us into this place, and hath given us this land, even a land that floweth with milk and honey. 28. And now, behold, I have brought the first of the fruit of the land, which thou, O LORD, hast given me. And thou shalt set it before the LORD thy God, and worship before the LORD thy God: 29. And thou shalt rejoice in all the good which the LORD thy God hath given unto thee, and unto thine house, thou, and the Levite, and the stranger that is among you. 30. When thou hast made an end of tithing all the tithes of thine increase the third year, which is the year of tithing, and hast given it unto the Levite, the stranger, the fatherless, and the widow, that they may eat within thy gates, and be filled; 31. Then thou shalt say before the LORD thy God, I have brought away the hallowed things out of my house, and also have given them unto the Levite, and unto the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all thy commandments which thou hast commanded me: I have not transgressed thy commandments, neither have I forgotten them: 32. I have not eaten thereof in my mourning, neither have I taken away ought thereof for any unclean use, nor given ought thereof for the dead: but I have hearkened to the voice of the LORD my God, and have done according to all that thou hast commanded me. 33. Look down from thy holy habitation, from heaven, and bless thy people Israel, and the land which thou hast given us, as thou swarest unto our fathers, a land that floweth with milk and honey.

34. This day the LORD thy God hath commanded thee to do these statutes and judgments: thou shalt therefore keep and do them with all thine heart, and with all thy soul. 35. Thou hast avouched the LORD this day to be thy God, and to walk in his ways, and to keep his statutes, and his commandments, and his judgments, and to hearken unto his voice: 36. And the LORD hath avouched thee this day to be his peculiar people, as he hath promised thee, and that thou shouldest keep all his commandments; 37. And to make thee high above all nations which he hath made, in praise, and in name, and in honour; and that thou mayest be an holy people unto the LORD thy God, as he hath spoken.

38. And Moses went and spake these words unto all Israel, 39. And said unto them, I am this day an hundred and twenty years old; I can no more go out and come in: also the LORD hath said unto me, Thou shalt not go over this Jordan. 40. The LORD thy God he shall go over before thee, and he will destroy these nations from before thee, and thou shalt possess them: and Joshua, he shall go over before thee, as the LORD hath said. 41. And ye shall do to them as unto the Amorites, which are on the other side Jordan, and unto the Canaanites, which dwell in the land, when we go over Jordan; 42. Only the land which I give you ye shall divide by lot for an inheritance unto your children after you, and to your cattle, and to the strangers that are among you, shall be as natives among the children of Israel: they shall have inheritance given them among the tribes of Israel. 43. And it shall be, that the tribe, and family, and house, which hath no inheritance among the children of Israel, shall receive their inheritance in the days of the first year that they possess it, and to the latter year it shall be as the first unto them; that they may have possession among the children of Israel. 44. And the cities which they shall have, shall be for the Levites, cities for their habitations, with their suburbs for their cattle, and for their substance, and for their beasts, and for all their cattle. 45. And the suburbs of the cities which ye shall give unto the Levites, shall reach from the wall of the city and outward a thousand cubits round about. 46. And ye shall measure without the city for the east side two thousand cubits, and for the south side two thousand cubits, and for the west side two thousand cubits, and for the north side two thousand cubits, the city being in the midst: this shall be to them the suburbs of the cities. 47. And the cities which ye shall give unto the Levites shall be the six cities of refuge, which ye shall appoint for the manslayer, that he may flee thither: and to them ye shall add forty and two cities. 48. All the cities which ye shall give unto the Levites shall be forty and eight cities: them shall ye give with their suburbs. 49. And the cities which ye shall give shall be of the possession of the children of Israel: from him that hath many ye shall give many; but from him that hath few ye shall give few: every one shall give of his cities unto the Levites according to his inheritance which he inherits. 50. And the LORD spake unto Moses in the plains of Moab by Jordan near Jericho, saying, 51. Speak unto the children of Israel, and say unto them, When ye are passed over Jordan into the land of Canaan; 52. Then ye shall drive out all the inhabitants of the land from before you, and destroy all their pictures, and destroy all their molten images, and quite pluck down all their high places: 53. And ye shall dispossess the inhabitants of the land, and dwell therein: for I have given you the land to possess it. 54. And ye shall divide the land by lot for an inheritance among your families: and to the more ye shall give the more inheritance, and to the fewer ye shall give the less inheritance: every man's inheritance shall be in the place where his lot falleth; according to the tribes of your fathers ye shall inherit. 55. But if ye will not drive out the inhabitants of the land from before you; then it shall come to pass that those which ye let remain of them shall be pricks in your eyes, and thorns in your sides, and shall vex you in the land wherein ye dwell. 56. Moreover it shall come to pass, that I shall do unto you, as I thought to do unto them.

ΡΔϽϟΙΛΓΘ ΔΘΓΛ ΚΛΠΟ ΒΙΛΡΒΘΛΒ; ΧΕΫΡΟΫ ΡΟΫ ΧΫΞ ΩΟΘ ΒΜΫ Χ ΫΔΘΡΔΠΞ ΩΚΛΠΔΛΗΒΘΛΗ ΒΫΧ Χ ΛΕΘΚΛΠΔΠΞ, ΠΟ ΔΘΡΔΛΗΒ ΧΔΠΘΧΔΠΘΘ, ΛΛΗΒ ΧΕΫ ΡΔϽϟΙΛΓΘ, ΛΛΗΒ ΧΕΫ ΙΔΛΗΘΘ, ΧΕΫ ΩΚΛΠΔΫΫ, ΛΛΗΒ ΧΕΫ ΫΫΠΞ, ΛΛΗΒ ΧΕΫ ΫΘΙΠΞΚΛ.

11. ΛΛΗΒ ΛΛ ΩΕΘ ΠΟ ΪΘΞ ΧΔΠ ΡΒΒΛΛ Χ ΘΔΛΛ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ ΞΟ Χ ΡΘΫΞΛΛΞ ΛΛΗΒ Χ ΛΛΗΩΒΫ ΜΘ Χ ΛΕΘΚΛΠΔΠΞ, ΧΕ ΒΜΫ ΛΘΒΛ ΠΟ ΟΫΫΗΟ ΛΛΗΒ ΡΙΘ ΡΫΔΘ ΧΔΠ. ΛΛΗΒ Ϋ0ΫΟΛΫ ΤΔΫΞΘϹΗΛ ΧΕΫ ΫΛΠΔΛΛ, ΞΔΛΛ ΡΟΫΓ ΛΛΗΒ ΫΛΞΤΔΫΞΒ ΧΕΫ ΡΘΫΠΞ ΩΫΧ ΧΘϹ ΓΟΠΞ—ΧΕ, Χ ΓΟΠΞ ΜΘ ΧΕΫ ΙΔΛΗΒ, ΧΕΫ ΙΫΒΔΫΠΫ, ΧΕ, ΧΕΫ ΡΫΘΒΡϽ ΡΫΔϽ ΒΔΛΗΒΔϹ. ΛΛΗΒ ΛΛ ΩΕΘ ΠΟ ΪΘΞ ΧΔΠ ΧΕ ΠΫΫΗΒ ΜΪΔΛ Χ ΛΕΘΚΛΠΔΠΞ, ΛΛΗΒ ΧΕ ΩΫΞΒ ΩΫΧ ΩΫΛ ϬΛΫΞ ΛΛΗΩ ΠΟ Χ ΛΟΫΒ ΧΕΫ ΩΔΛΒ, ΡΟΫ ΧΕΫ ΫΫΒΔΫΠΫ, ΛΛΗΒ ΧΕ ΡΫΘΒΡϽ ΡΫΔϽ ΒΔΛΗΒΔϹ. ΛΛΗΒ ΧΕ ΒΘΘΘΛΗ ΠΟ ΒΫΠΛΗΒ ΛΘΔΛΗΒΫ Χ ΛΕΘΚΛΠΔΠΞ: ΗΔΒΛΫΧΕΘΓΓΔΠΞ ΧΕΛΗ ΧΕ ΩΛΫ ΒΔΛΗΒΔϹ, ΛΛΗΒ Χ ΒΫΘΫΞ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫΠ ΞΔΛΒΔΛΗ: ΧΕΫΡΟΫ Χ ΕΫΫΞΘ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ ΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΕΔΔ ΔΘΒΫ, ΧΕ, ΘΘΛ ΛΗ ΒΟΓ ΧΔΘΒ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫ, ΡΟΫ ΒΘΘΡΟΫΒ, ΛΗ Χ ΘΘΫ ΩΫΛ ΧΕ ΫΛΛ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ; ΧΕΫΡΟΫ ΡΩΛΛΗ ΘΘΫΫΛΫΔΛΗΧΒ ΞΟ Χ ΫΛΛ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ ΛΛΗ Χ ΘΘΫ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫ ΞΔΛΒΔΛΗ, ΛΛΗΒ Χ ΕΫΘΛΕ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ ΛΛΗ Χ ΩΛΫΠ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫ ΞΔΛΒΔΛΗ, ΧΔΠ ΧΕ ΩΫΛ ΛΛΗΒΔΫΟΪΘΔ ΔΘΒΫ ΒΔ Χ ΗΔΒΛΫΧΕ, ΧΕ ΩΫΛ ΞΟΫΓΛΟ ΩΫΧ ΠΔΧΫΛ. ΗΒ Χ ΛΕΘΚΛΠΔΠΞ ΩΫΛ ΟΟΛ ΫΛΟΘΔΧΫΛΒΒ, ΛΕ, ΒΔ ΟΟΛ ΧΔΛ ΒΫΛΒΙ Χ ΗΔΒΛΫΧΕ ΜΘ Χ ΗΔΒΛΫΧΕ; ΫΛΘΕΛΫΧΕΘΓΓΔΠΞ ΧΕ ΩΫΛ ΒΫΫΘΛ ΫΛΞΟΘΔΫΒ ΧΔΠ ΧΕ ΩΫΛ ΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΫΛ ΩΫΛ ΒΔΛΗ ΫΛ Θ ΔΫΛΛ, ΜΔΛΛ Χ ΒΔΛΗΩ ΒΔ Χ ΫΫΒΔΫ ΞΔΛΒΔΛΗ: ΧΕΫΡΟΫ Χ ΕΫΫΞΘ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ ΛΛΞΛΠΫΟΪΘΔ ΔΘΒΫ ΧΔΠΘΧ, ΛΕ, ΘΘΛ ΛΛ ΒΟΓ ΞΔΛΒΘ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫ, ΡΟΫ ΒΘΘΡΟΫΒ, ΛΛ Χ ΘΘΫ ΩΫΛ ΜΘ Χ ΗΔΒΛΫΧΕ; ΧΕΫΡΟΫ ΡΩΛΛΗ ΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΞΟ Χ ΫΛΛ ΜΘ Χ ΗΔΒΛΫΧΕ ΛΛ Χ ΘΘΫ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫ ΞΔΛΒΔΛΗ, ΛΛΗΒ Χ ΕΫΘΛΕ ΜΘ Ϋ0ΫΟΛΫ ΛΛ Χ ΩΛΫΠ ΜΘ Χ ΫΫΒΔΫ ΞΔΛΒΔΛΗ, ΧΔΠ ΧΕ ΩΫΛ ΛΛΗΒΔΫΟΪΘΔ ΔΘΒΫ ΒΔ Χ ΗΔΒΛΫΧΕ, ΧΕ ΩΫΛ ΒΫΫΘΛ ΫΛΞΟΘΔΫΒ ΧΔΠ ΧΕ ΩΫΛ ΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΫΛ ΩΫΛ ΒΔΛΗ ΫΛ Θ ΔΫΛΛ ΜΘ ΒΫΠΛΗΒ. Ϋ0ΫΟΛΫ, ΡΩΛΛΗ ΡΟ ΞΟ ΧΕΕ ΠΔΫΫΛΫ, ΟΛΓΔΛΗΒΓΘΒ ΡΛΘ ΔΛΛ ΧΔΠ ΧΕ ΒΟΘΒ ΞΔΛΔΠΓ ΠΔΒΘΛΗ ΧΕΕ ΒΫΠΒ.

12. ΛΛΗΒ ΛΛ ΩΕΘ ΠΟ ΪΘΞ ΧΔΠ ΧΕ ΩΫΘ ΞΘΔΠ ΛΛΗΒ ΫΫΧΒΘΫΘ Θ ΪΘΞ ΡΫΔϽ ΧΔΠ. ΛΛΗΒ Ϋ0ΫΟΛΫ ΞΔΒ ΜΛΠΟ ϬΘΫΛΡΔϽΛΗΒ, ΕΔΘΡΟΫΒ, ϬΘΫΛΡΔϽΛΗΒ, ΧΔΠ ΒΘ ΦΟ ΛΛΠ ΒΘΘϬΫ ΠΟ Β ΘΛΛ ΜΘ ΒΫΠΒ.—Ϟ ΛΟ ΧΔΠ Λ ΕΫ ΛΛ ΕΫ ΡΛΛΗΘ, ΛΛΠ ΜΘ ΦΟ ΛΛΠ ΒΘΘϬΫ ΠΟ ΞΫΕ ΛΟ. ΕΔΘΡΟΫΒ, ΜΘ ΡΛΘ ΛΛΠ ΟΛϽ ΒΠ ΠΟ ΒΔΠΫ ϽΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΛΟ, ΧΔΠ ΜΘ ΟΔΠ ΒΔΟΫ ΛΟΫ ΒΫΠΒ ΡΟΫ ΠΔΫΫ; ΛΟΘΧΫΛ ΦΟ ΜΘ ΒΘΘϬΫ ΠΟ ΒΫΛΛΗ ΛΛΛΛ ΜΫΛ ΠΟ Χ ΛΟΩ ΜΘ ΒΛΛΗΒΔϹ. ΕΛΛ ΧΫΞ ΛΕ Χ ΒΘΘΡΟΫΒ ΧΔΠ Χ ΟΫΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ. ΛΛΗΒ ΛΛΗ, ΟΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ, ΔΟΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ, ΧΔΠ ΒΘ ΦΟ ΛΛΠ ΒΘΘϬΫ ΠΟ Β ΘΛΛ ΜΘ ΒΫΠΒ. ΕΛΛ ΧΫΞ ΛΕ Χ ΒΘΘΡΟΫΒ ΧΔΠ Χ ΟΫΛΗΧΠΫΟΪΘΔ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ. ΛΛΗΒ ΛΛΗ, ΟΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ, Δ ΟΛΓΔΛΗΒΓΘΒ ΛΛ ΔΟΘΔ ΡΟΫ ΛΛΗΒΔΫΟΪΘΔ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ, ΒΔ ΞΔ ΫΘΛΕΛΫΧΕ, ΧΔΠ ΒΔ ΞΔ ΫΫΧΒ ΜΘ ΒΫΠΒ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ; ΧΔΠ ΒΔ ΞΔ ΫΫΧΒ ΜΘ ΒΫΠΒ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ, ΧΔΠ ΒΔ ΞΔ ΫΘΛΕΛΫΧΕ; ΧΔΠ ΧΔΠΘΧΔΠΘΘ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ. ΛΛΗΒ ΛΛΗ, ΟΘΔΛΗΧΠΫΟΪΘΔ, Δ ΟΛΓΔΛΗΒΓΘΒ ΛΛ ΔΟΘΔ ΡΟΫ ΛΛΗΒΔΫΟΪΘΔ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ, ΒΔ ΞΔ ΫΘΛΕΛΫΧΕ, ΧΔΠ ΒΔ ΞΔ ΫΫΧΒ ΜΘ ΒΫΠΒ ΧΔΠ ΒΘΘΡΟΫΒ ΞΔ ΡΔΕ; ΧΔΠ ΒΔ ΞΔ ΫΫΧΒ ΜΘ ΒΫΠΒ

13. And we went before to the ship, and sailed unto Assos, there intending to take in Paul: for so had he appointed, signifying that he himself would go afoot. And when he met us at Assos, we took him in, and came to Mitylene. And we sailed thence, and came the next day over against Chios; and the next day we arrived at Samos, and tarried at Trogyllium; and the day following we came to Miletus. For Paul had determined to sail by Ephesus, because he would not spend the time in Asia: for he hasted, if it were possible for him, to be at Jerusalem the day of Pentecost.

14. And from Miletus he sent to Ephesus, and called the elders of the church. And when they were come to him, he said unto them, Ye know, from the first day that I came into Asia, after what manner I have been with you at all seasons, serving the Lord with all humility of mind, and with many tears and temptations, which befell me by the lying in wait of the Jews: how I kept back nothing that was profitable unto you, but have shewed you, and have taught you publicly, and from house to house, testifying both to Jews, and also to Greeks, repentance toward God, and faith toward our Lord Jesus Christ. And now, behold, I go bound in the spirit unto Jerusalem, not knowing the things that shall befall me there: save that the Holy Ghost witnesseth in every city, saying that bonds and afflictions abide me. But none of these things move me, neither count I my life dear unto myself, so that I might finish my course with joy, and the ministry, which I have received of the Lord Jesus, to testify the gospel of the grace of God. And now, behold, I know that ye all, among whom I have gone preaching the kingdom of God, shall see my face no more. Wherefore I take you to record this day, that I am pure from the blood of all men. For I have not shunned to declare unto you all the counsel of God. Take heed therefore unto yourselves, and to all the flock, over the which the Holy Ghost hath made you overseers, to feed the church of God, which he hath purchased with his own blood. For I know this, that after my departing shall grievous wolves enter in among you, not sparing the flock. Also of your own selves shall men arise, speaking perverse things, to draw away disciples after them. Therefore watch, and remember, that by the space of three years I ceased not to warn every one night and day with tears. And now, brethren, I commend you to God, and to the word of his grace, which is able to build you up, and to give you an inheritance among all them which are sanctified. I have coveted no man's silver, or gold, or apparel. Yea, ye yourselves know, that these hands have ministered unto my necessities, and to them that were with me. I have shewed you all things, how that so labouring ye ought to support the weak, and to remember the words of the Lord Jesus, how he said, It is more blessed to give than to receive.

15. And when we had torn ourselves away from them, and had launched, we came with a straight course unto Coos, and the day following unto Rhodes, and from thence unto Patara: and finding a ship sailing over unto Phenicia, we went aboard, and set forth. Now when we had discovered Cyprus, we left it on the left hand, and sailed into Syria, and landed at Tyre: for there the ship was to unlade her burden. And finding disciples, we tarried there seven days: who said to Paul through the Spirit, that he should not go up to Jerusalem. And when we had accomplished those days, we departed and went our way; and they all brought us on our way, with wives and children, till we were out of the city: and we kneeled down on the shore, and prayed. And when we had taken our leave one of another, we took ship; and they returned home again.

ואת רסו ושפטוהו רשע ומתו א שפטוהו שם א ישראים, והוא יצא ושבוהו לו פ-שלמו ושבו, ואם לא יהיה לו פשלום. הוא ישלם ויפרעו ממנו, ואם פה שם יהיה, ואם לא יהיה לו פשלום, ונמכר בגנבתו. הוא ישלם שנים לבעליו, אשר ימצא בידו הגנבה מן השור עד החמור עד השה, שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם, ושלח את בעירה ובער בשדה אחר, מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה, הבער ישלם את הבערה. וכי יגנב איש מעם אחיו כסף או כלים, ונגב מבית האיש ההוא, אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים, אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע, על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה, אשר יאמר כי הוא זה, עד האלהים יבא דבר שניהם, אשר ירשיעון אלהים ישלם שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר, ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו, ולקח בעליו והוא לא ישלם. ואם גנב ינגב מעמו ישלם לבעליו, אם אין לו ונגב משלם תחת גנבתו. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם.

כאלף XXI.

א ומשפטים אשר תשים לפניהם, הוא יצא מאת הוא מצרימה, הוא ג ומת אשר הוא לו-מרעה אשר הוא לו, ושור אשר יגוף את שור רעהו ומת והמכרו את השור החי וחצו את כספו, וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם והלא ישמרנו בעליו ולא הסגיר את בעליו, ושלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שם שור או חמור, בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו, וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם והלא ישמרנו בעליו ולא הסגיר את בעליו, שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים עליו. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו השור מחי ועד חמור עד שה חיים שנים ישלם. כי יבעה איש שדה או כרם ושלח את בעירה ורעה בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. אש כי תצא ומצאה קצים ונאכל גדיש או השדה או השדה הבער ישלם את הבערה. וכי יגנב איש מעם רעהו כסף או כלים ונגב מבית האיש ההוא אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים ישלם שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והוא לא ישלם. ואם גנב ינגב מעמו ישלם לבעליו אם אין לו ונגב משלם תחת גנבתו. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם.

1. ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם; אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו; אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו; ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי; והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם.

2. וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים; אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ולא נאל לעם נכרי לא ימשל בה בבגדו בה; ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה; אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע; ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת; ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה; וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות; ומכה אביו ואמו מות יומת; וגנב איש וימכרנו ונמצא בידו מות יומת; ומקלל אביו ואמו מות יומת; וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב; אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא; והכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם; רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא; וכי יריבן אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים; ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש; ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל; כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה; וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו; ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו; וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי; ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת; אם כפר יושת עליו וגתן פדיון נפשו ככל אשר יושת עליו; או בן יגח או בת כמשפט הזה יעשה לו; לא יענה אם בן יגח או בת יגח או עבד ינגח או אמה שור כספם יתן לאדניו והשור יסקל; וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו; ושור איש את שור רעהו ומת והמכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון; או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם והלא ישמרנו בעליו כפר ישלם שור תחת שורו והמת יהיה לו; כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה; אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים עליו; אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו; אם המצא תמצא בידו השור מחי ועד חמור עד שה חיים שנים ישלם; כי יבעה איש שדה או כרם ושלח את בעירה ורעה בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם; אש כי תצא ומצאה קצים ונאכל גדיש או השדה או השדה הבער ישלם את הבערה; וכי יגנב איש מעם רעהו כסף או כלים ונגב מבית האיש ההוא אם ימצא הגנב ישלם שנים; אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו; על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים ישלם שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והוא לא ישלם. ואם גנב ינגב מעמו ישלם לבעליו אם אין לו ונגב משלם תחת גנבתו. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם.

ΡΟΙ ΥΛΊΘ Χ ΜΡΥΘΣ ΜΘ ΘΒΫΘΩΛΜΣ, ΛΛΘ ΙΔΣΫΘΙΡΣΛΜΣ, ΛΛΘ ΟΙ ΟΔΛΛΔΫ ΜΘ ΥΛΫΘΩΜΫΛΫΘ; ΑΕ, ϩ ΣΕ ΡΛΊΘ ΑΟ, ΧΔΊ ΒΘΩΟΘ ΧΕ ΟΔΙ ΣΫΛ ΔΘΛΛΔΊ ΣΟ ΘΫΕΊ ΙΔΊ ΛΛΘ ΛΊΙΔΣ; ΑΕ, ϩ ΣΕ ΡΛΊΘ ΑΟ, ΧΔΊ ΡΫΔΟ ΧΔΊ ΘΕ, ΘΘΛ Χ ΡΟΫΓ ϚΛΛΫΫΕΟΡΛ ΟΔΙ ΛΊΔ ΟΙ ΤΘΕΣ ΜΘΕ, ΒΘ-ΡΟΫ ΧΫΣ ΘΫΕΊ ΥΛΫΘΩΜΫΛΫ ΟΔΙ ΩΡΟ; ΛΛΘ ΡΜΔΛ ΧΔΊ ΘΫΕΊ ΘΕ ΩΡΟΔΓ, ΒΘΡΟΙΘ, Χ ΥΔΟ ΘΔΫΫ ΣΘΛ ΩΡΟΔΓ ΧΔΊ ΧΟΟ ΡΟ ΣΘ ΛΘ, ΟΫ Χ ΣΘΘ ΜΘ ΧΟΟ ΡΟ ΣΘ ΛΘ ΛΡΟΒΕΜΫΘΒ ΔΟΡΛ Χ ΤΘΘΓΙ ΜΘ ΛΘΡΟΫ; ΒΡΛ ΡΘΣΟΩΘΜΫΫ ΥΘ-ΟΕΛΛΓ, ΛΛΘ ΫΘ ΛΛΊ ΘΘΣΥΫΛΫΘ ΫΛ ΧΔΊ ΘΫΕΊ ΛΛΘ ΘΫΫΘΡΥΘ ΘΕ, ΟΔΙ Β ΛΡΟΒΕΜΫΘΒ ΔΟΡΛ Χ ΙΕΟΡΛΥΔΊΘΣ, ΛΛΘ ΟΔΙ ΒΘΩΡΟ ΙΔΩ ΡΛΊΘ ΧΔΊΟ, ΟΙ, ΣΕΕ ΫΛ Β Ο ΡΫΘ, ΡΘ ΟΔΙ Β ΩΟΙΘ Χ ΘΫΣΔΊΙΘ ΜΘ Χ ΤΟΫΘ; ΛΛΘ ΧΔΟ ΟΔΙ Χ ΙΕΟΡΛΥΔΊΘ ΙΔΊΣΫΘΟ, ΔΘΛ ΡΛΊΘ ΧΕ ΟΔΙ ΒΘΩΡΟ ΜΩΟΣΥΛΫΘΟΩ. ΛΛΘ ΥΔ, ΒΘΩΟΘ ΜΘ ΛΛΘΩΜΫΛΫ, ΧΫΣ ΙΫΔΡΘΩΣΛ ΟΔΙ Β ΡΩΙΡΛΫΘ.

3. ΛΛΘ ΥΔ ΛΛ ΩΕΟ ΙΘ ΙΘΣΣ ΧΔΊ ΘΡΓΔΫ ΛΙΙΔΙ ΡΛΘ ΣΔΘ ΧΘΘ ΕΛΜΘ ΙΘ ϚΘΙΕΟΡΛ, ΡΟ ΒΙΔΘΊ ΡΛΟ, ΛΛΘ ΟΙΣΟ ΡΛΘ ΡΧΔΫ ΣΛΡΛΘ; ΛΛΘ ΡΟ ΟΙΣΟ ΒΙΔΘΊ Χ ΡΛΓ ΡΟΫ Χ ΥΔΟΡΣ ΣΕΩ. ΛΛΘ ΡΟ ΣΔΘ, ΧΡΣ ΣΔΓ Χ ΙΟΫΘ ΩΔΘ: ΩΡΛΫΣΔΘ ΟΔΙ Β Χ ΙΔΛΘ, ΛΕ, ΧΫΣ ΙΔΛΘ, ΡΛΛΙΘ ΔΘΔΫΫΛ ΛΕΟΡΛ, ΩΛΛΒΫΔΘ, ΤΛΡΛ, ΛΛΘ ΤΔΘΙΙ, ΡΛΛΙΘ ΘΘΣΥΫΛΡΩΟΡΛ, ΡΩΛΓ ΘΩ ΛΛΛΩΘΒΙΛ, ΡΩΔΛ ΧΕ ΘΫ ΡΘΙΛ ΡΔΙΙ; ΛΛΘ ΔΘ ϩ ΡΔΘ ΣΔΘ, ΣΟ ΟΔΙ ΛΊ Β; ΡΟΫ ΧΫΣ ΫΛ Χ ΩΡΛΫΣΛΛΛ ΛΛΘ Χ ΒΙΔΘΊΛ ΜΘ ΩΔΘ ΡΊΔΛ Χ ΙΔΛΘ, ΡΟΫ Χ ΤΟΫΘ ΩΔΛΛΔ ΙΘΩ ΡΊΔΛ ΣΛΛ ΜΫΧ Χ ΙΘΣΥ ΘΘΟΫΘ ΜΘ ΔΙΘΡΛΘ. ΛΛΘ ΥΔ, ΡΜΔΛ ΛΙΙΔΙ ΡΛΘ ΣΔΘ ΧΘΘ ΜΡΥΘΣ, ΡΘ ΒΙΔΘΊ Χ ϹΡΛΫ, ΧΕ, ΟΙ ΧΟΟ ΡΟ ΔΟΘ ΣΛΙΛΘ ΡΘΣΥ ΛΛ Χ ΡΕΓ, ΡΛΜΘ ΧΔΊ ΥΔΟ ΡΛΗΣΡΟΫΓ; ΛΛΘ ΡΜΔΛ ΛΙΙΔΙ ΡΛΘ ΘΡΛΛ ΧΫΣ, ΡΘ ΘΘΤΕΛΡΔΘ ΕΥ ΜΘ Χ ΙΔΛΘ ΜΘ ϬΕΛΛΡΔΙΔ, ΔΘ ΛΡ ΥΘ ΘΟ ΛΛΘ Χ ΙΔΛΘ ΜΘ ϽΘΙΔΘΟ. ΛΛΘ ΛΛ ΩΕΟ ΙΘ ΙΘΣΣ ΧΔΊ ΡΘ ΜΔΘ ΛΔΘΡΛΓ ΡΛΘΒΘ ΜΘ ΟΟΫ; ΔΘ ΘΥ ΥΘ ΟΟ ΛΛΘ Χ ΘΤΛΓΣΫΛ, ΡΟΫ Χ ΣΫΛΘ ΘΛΛ ΜΘ ΛΛΘ ΩΔΛΛΔ ΛΛΘ ΧΫΣ ΙΔΛ

6. Ἰακὼβ τὸ δεύτερον τοῦ ἔλθειν αὐτὸν ἐν Συρίᾳ ἐν ἐπιστολῇ τοῦτο πρὸς αὐτὸν καὶ ἐν πατριάρχαις μὲ ἐβεδεκκᾶν καὶ Ἰακὼβ φίλον τοῦ θεοῦ καὶ Ἰσραήλ. Ἰακὼβ τὸν ἐπροσκύνησεν, ἀπὸ τὸν ἐφίλησεν, ἀπὸ τὸν ἐκλαυσεν. Ἰακὼβ τὸν ἐφανέρωσεν τοῦτο, τὸν ἐπροσκύνησεν τοῦτο, τὸν ἐφίλησεν αὐτὸν καὶ ἐκλαυσεν αὐτόν. Καὶ τὸν ἐρώτησεν ἀπὸ τὸν ἐκλαυσεν αὐτόν; καὶ Ἰακὼβ φίλον τοῦ θεοῦ ἐστὶν ἐκεῖνος καὶ ἐκλαυσεν αὐτόν. Καὶ Ἰακὼβ ἐφοβήθη καὶ ἐλυπήθη καὶ ἐκλαυσεν αὐτόν, καὶ ἐφοβήθη καὶ ἐλυπήθη

and the king's revenue. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whom the king advanced, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the wealth of his people, and speaking peace to all his seed.

9. Then Esther the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and according as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

10. And king Ahasuerus imposed a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whom the king advanced, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

11. And Mordecai said, All this was done by the hand of God. For I remember the dream which I saw concerning these things, and none of it hath failed. The little fountain which became a river, and there was light, and the sun, and much water: the river is Esther, whom the king married, and made queen. And the two dragons are I and Haman. And the nations were those that assembled to destroy the name of the Jews. And my nation, this is Israel, which cried unto God, and were saved: for the Lord hath saved his people, the Lord hath delivered us from all these evils, and God hath wrought signs and great wonders, such as have not been among the nations. For he made two lots, one for the people of God, and one for all the nations. And these two lots came up at the appointed time and hour, and before God in judgment for all the nations. And God remembered his people, and vindicated his inheritance. And these days shall be unto them for memorials with joy and gladness in the congregation of Jacob, and among the nations shall be remembered and celebrated the days of Purim, and the lots shall not fail from the seed of Israel, from generation to generation, in the time appointed, for ever and ever. And in the land, and in the city, and in every province, that which the king and Mordecai the Jew shall command shall be established, and the days of Purim shall not fail among the Jews, and the memorial of them shall not perish from their seed.

ותרשיש ואת כל־אניות תרשיש׃ ויגדל המלך ויעלה מלכי־ארץ ואת כל־מלכי הארץ יביאו את־תפארתם אליו׃ וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר נתן האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃ ויאמר שלמה לבנות בית לשם יהוה ובית למלכותו׃ ויבנם לו שבעים ושבע מאות בעלי־בעלות ושלשת אלפים סוכלי סבל ויספר שלמה לבנות בית ושבעים אלף איש סבל בהר ושמנים אלף חוצבים בהר לבד משרי שלמה אשר על־המלאכה שלשת אלפים ושלש מאות הרדים בעם העשים במלאכה׃ ויהי כי־עלה בת־פרעה מעיר דוד לביתה אשר בנה לה אז בנה את־המלוא׃ ויעל שלמה שלש פעמים בשנה עלות ושלמים על־המזבח אשר בנה ליהוה והקטיר אתו אשר לפני יהוה ויכל הבית׃ ויסע שלמה אניות בעציון גבר אשר על־שפת אילת בארץ אדום׃ וישלח להם חירם ביד־עבדיו אניות ואנשי חיל ים ויבאו עם־עבדי שלמה אופירה ויקחו משם ארבע מאות וחמשים ככר זהב ויביאו אל־המלך שלמה׃

14. וכל־זה היה כסף מלוי שלמה בשנה אחת ששת מאות ושלשים ושש ככרים זהב׃ לבד מאנשי הרכלים וסחר הסוחרים וכל־מלכי הערב ופחות הארץ׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש מאות מגנים זהב שלש מנים זהב יתן על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מובחר׃ ששה מעלות לכסא וגבה ראש העגל מאחריו ושתי ידות מזה ומזה למקום השבת ושני אריות עמדים אצל הידות׃ ושנים עשר אריות עמדים שם על־ששה המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל־ממלכות׃ וכל־כלי משקה המלך שלמה זהב וכל־כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין־כסף לא־נחשב היה לדבר בימי שלמה׃ כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃ ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃ וכל־הארץ מבקשים את־שלמה לשמע את־חכמתו אשר שם האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃

13. וזה היה כסף מלוי שלמה בשנה אחת ששת מאות ושלשים ושש ככרים זהב׃ לבד מאנשי הרכלים וסחר הסוחרים וכל־מלכי הערב ופחות הארץ׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש מאות מגנים זהב שלש מנים זהב יתן על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מובחר׃ ששה מעלות לכסא וגבה ראש העגל מאחריו ושתי ידות מזה ומזה למקום השבת ושני אריות עמדים אצל הידות׃ ושנים עשר אריות עמדים שם על־ששה המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל־ממלכות׃ וכל־כלי משקה המלך שלמה זהב וכל־כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין־כסף לא־נחשב היה לדבר בימי שלמה׃ כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃ ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃ וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר נתן האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃

12. וכל־הטוב אשר עשתה שבא ויתן למלך שלמה ותשב לפני המלך ותאמר אליו׃ אמת היה הדבר אשר שמעתי בארצי על־דבריך ועל־חכמתך׃ ולא האמנתי לדברים עד אשר באתי ותראינה עיני והנה לא־הגד לי חצי הרבה חכמתך ותוספת על השמועה אשר שמעתי׃ אשרי אנשיך ואשרי עבדיך אלה העמדים לפניך תמיד השמעים את־חכמתך׃ יהי יהוה אלהיך ברוך אשר חפץ בך לתתך על־כסא ישראל באהבת יהוה את־ישראל לעולם ויתנך למלך לעשות משפט וצדקה׃ ותתן למלך מאה ועשרים ככר זהב ובשמים הרבה מאד ואבן יקרה לא־בא כבשם הנתן שבא למלך שלמה׃ וגם אניות חירם אשר נשאו זהב מאופיר נשאו מאופיר עצי אלמגים הרבה מאד ויעש המלך את־עצי האלמגים מסלות לבית יהוה ולבית המלך וכנרות ונבלים למשררים לא־בא כן עצי אלמגים ולא נראו עד היום הזה׃ ושלמה נתן למלכת שבא את־כל־חפצה אשר שאלה מלבד אשר נתן לה כידה המלך שלמה ותפן ותלך לארצה היא ועבדיה׃

13. ומשקל הזהב אשר־בא לשלמה בשנה אחת ששת מאות ושש־עשרה ככרי זהב׃ מלבד אשר־היה מאנשי הרכלים וסחר הסחרים וכל־מלכי הערב ופחות הארץ׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש מאות מגנים זהב שלש מנים זהב יתן על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מובחר׃ ששה מעלות לכסא וגבה ראש העגל מאחריו ושתי ידות מזה ומזה למקום השבת ושני אריות עמדים אצל הידות׃ ושנים עשר אריות עמדים שם על־ששה המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל־ממלכות׃ וכל־כלי משקה המלך שלמה זהב וכל־כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין־כסף לא־נחשב היה לדבר בימי שלמה׃ כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃ ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃ וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר נתן האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃

14. וכל־זה היה כסף מלוי שלמה בשנה אחת ששת מאות ושלשים ושש ככרים זהב׃ לבד מאנשי הרכלים וסחר הסוחרים וכל־מלכי הערב ופחות הארץ׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש מאות מגנים זהב שלש מנים זהב יתן על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מובחר׃ ששה מעלות לכסא וגבה ראש העגל מאחריו ושתי ידות מזה ומזה למקום השבת ושני אריות עמדים אצל הידות׃ ושנים עשר אריות עמדים שם על־ששה המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל־ממלכות׃ וכל־כלי משקה המלך שלמה זהב וכל־כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין־כסף לא־נחשב היה לדבר בימי שלמה׃ כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃ ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃ וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר נתן האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃

15. וכל־זה היה כסף מלוי שלמה בשנה אחת ששת מאות ושלשים ושש ככרים זהב׃ לבד מאנשי הרכלים וסחר הסוחרים וכל־מלכי הערב ופחות הארץ׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש מאות מגנים זהב שלש מנים זהב יתן על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מובחר׃ ששה מעלות לכסא וגבה ראש העגל מאחריו ושתי ידות מזה ומזה למקום השבת ושני אריות עמדים אצל הידות׃ ושנים עשר אריות עמדים שם על־ששה המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל־ממלכות׃ וכל־כלי משקה המלך שלמה זהב וכל־כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין־כסף לא־נחשב היה לדבר בימי שלמה׃ כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃ ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃ וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר נתן האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃

16. וכל־זה היה כסף מלוי שלמה בשנה אחת ששת מאות ושלשים ושש ככרים זהב׃ לבד מאנשי הרכלים וסחר הסוחרים וכל־מלכי הערב ופחות הארץ׃ ויעש המלך שלמה מאתים צנות זהב שש מאות זהב יעלה על־הצנה האחת׃ ושלש מאות מגנים זהב שלש מנים זהב יתן על־המגן האחד ויתנם המלך בבית יער הלבנון׃ ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מובחר׃ ששה מעלות לכסא וגבה ראש העגל מאחריו ושתי ידות מזה ומזה למקום השבת ושני אריות עמדים אצל הידות׃ ושנים עשר אריות עמדים שם על־ששה המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל־ממלכות׃ וכל־כלי משקה המלך שלמה זהב וכל־כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין־כסף לא־נחשב היה לדבר בימי שלמה׃ כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם־עבדי חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן ופים וקופים׃ ויגדל המלך שלמה מכל־מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃ וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר נתן האלהים בלבבו׃ והמה מביאים איש מנחתו כלי־כסף וכלי־זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר שנה בשנה׃ ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם׃ ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת־הארזים נתן כשקמי השפלה לרב׃ ומוצא הסוסים לשלמה ממצרים וכל־מלכי המלך יקחו מקוה במחיר׃ ועלה ויצא מצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס באחד חמשים ומאה וכן לכל־מלכי החתים וארם יוציאו׃

ESTHER 8 MALVOLIOTDIS LEGETAI OTI EIXE LAHEI, KAIPOU EIXE KLETHI, ARA ARE DOSE EXARETE ARTAXERXĒ TOPARAXRĒMA KAGOMAI, TO OE TO EGNOU KAGAKEI X HAPHRATIS.

17. Kai en tō etei to deuteron tēs basileias artaxerxou tou megalou en tē dekatē tou mēnos adar, kai en tē mia tou autou mēnos ērxato nēsteuein kai anapausin agein tē tessareskaidekatē autou hēmera; kai, ara, ara epoiēse to thusiasterion kai ethusen kata panta ta nomima tou pascha kai kata ta nomima tōn hēmerōn tōn azumōn. Kai en tō etei to deuteron tēs basileias artaxerxou tou megalou en tē dekatē tou mēnos adar, kai hēmera ara ēn tē mia tou autou mēnos kai anapausin ēgagen tē tessareskaidekatē autou hēmera.

18. Kai oi en tō etei to deuteron tēs basileias artaxerxou kai en tō autō mēni tō trischiliostō ekatostō pentēkostō ete ēsan sunagomenoi kata tēn polin autōn kai en tē Persidi kai en tē Mēdia kai en tē allē chōra tē hupo tēn basileian artaxerxou; kai anapausin eschon apo tōn echthrōn autōn kai ekopasan tous misountas autous hoi Persai kai hoi Mēdoi kai hoi allogenēs kai hoi archontes tōn chōrōn kai hoi grammatistai tou basileōs kai hoi epitropoi tou basileōs; kai ēn ho Mardochaios megas en tō oikō tou basileōs, kai ēkouon pantes hoi en tais chōrais autou, hoti Mardochaios ho andr ēn megas en tō oikō tou basileōs; kai ēn ho Mardochaios poiōn agathōsunēn kai epimeleian tou genous autou kai lalōn eirēnēn tō sperm autou pasas tas hēmeras tou basileōs artaxerxou.

19. Kai en tō etei to deuteron tēs basileias artaxerxou tou megalou en tē dekatē tou mēnos adar, kai en tē mia tou autou mēnos kai en tē tessareskaidekatē autou hēmera, hē ēn ho nomos kai to prostagma tou basileōs, hina apokteinōsin autous hoi echthroi autōn kai ekopasan tous misountas autous hoi Persai kai hoi Mēdoi kai hoi allogenēs kai hoi archontes tōn chōrōn kai hoi grammatistai tou basileōs kai hoi epitropoi tou basileō

22. והיה כי יבואו אבותם או אחיהם לריב אלינו, ואמרנו אליהם חנו לנו אותם, כי לא לקחנו איש אשתו למלחמה, וכי לא אתם נתתם להם פן אשמתם, 23. ויעשו כן בני בנימין וישאו נשים למספרם מן המחללות אשר שלו, וילכו וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהן. 24. ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו, ויצאו משם איש לנחלתו ואיש לאחוזתו. 25. בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה.

26. והיה כי יבואו אבותם או אחיהם לריב אלינו, ואמרנו אליהם חנו לנו אותם, כי לא לקחנו איש אשתו במלחמה, וכי לא אתם נתתם להם פן אשמתם, 27. ויעשו כן בני בנימין וישאו נשים למספרם מן המחללות אשר שלו, וילכו וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהן. 28. ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו, ויצאו משם איש לנחלתו ואיש לאחוזתו. 29. בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה.

and if he struck him with any thing, or threw any thing at him, and he died within three days, he is liable to pay the whole of the damages; but if he died after three days, he is not liable to pay the damages.

28. If a man let his ox loose, and it gored a man or a woman, and they died, the ox shall be stoned, and its flesh shall not be eaten; but the owner of the ox shall be quit. But if the ox was in the habit of goring, and his owner was warned, and he did not keep him in, and he killed a man or a woman, the ox shall be stoned, and the owner shall be put to death. If a ransom be laid upon him, he shall pay whatever is laid upon him for the life of his victim. If the ox gored a son or a daughter, according to this law shall he be dealt with. If the ox gored a male or a female slave, he shall pay thirty shekels of silver to the master of the slave, and the ox shall be stoned.

29. If a man dig a pit, or open a pit and do not cover it, and an ox or an ass fall into it, the owner of the pit shall pay the damages; he shall give money to the owner of the animal, but the dead animal shall be his. If one man's ox hurt another's, so that it die, they shall sell the live ox and divide the money between them, and also the dead one. But if it was known that the ox was in the habit of goring, and his owner did not keep him in, he shall pay ox for ox, but the dead animal shall be his own.

30. If a man steal an ox or a sheep, and kill it or sell it, he shall pay five oxen for the ox, and four sheep for the sheep. If the thief be found breaking in, and be struck so that he die, the striker is not guilty of murder; but if it be after sunrise, he is guilty of murder. The thief must make restitution; if he have nothing, he shall be sold for the value of his theft. If the animal stolen, whether ox, ass, or sheep, be found alive in his possession, he shall pay double.

31. If a man let his beast feed in a field or a vineyard, and he turn it into another man's field, he shall pay for the best of his own field or vineyard according to the damage done. If a fire that he kindle get into thorns, so that the shocks of corn, or the standing corn, or the field be burnt, he that kindled the fire shall make restitution.

ולו ראשיתו יבא דברו, ואם אחרי דברו יצא ישוב, ראה אתה את עבדו; אל, ואם אמר יאמר העבד; אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי, והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לא ימשל למכרה בבגדו בה. ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. והאיש אשר יזד על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. ומכה אביו ואמו מות יומת. ונאף איש את אשת איש את אשת רעהו מות יומת הנאף והנאפת. ומקלל אביו ואמו מות יומת. ואנשים כי יריבון איש והכה את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. וכי יגפו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת והיו את השור החי וחצו את מחירו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין ומכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו מן השור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגדיש או השדה אכל האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולות. מכשפה לא תחיה. כל שכב עם בהמה מות יומת. זובח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו. וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים. כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו. וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים. אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך. אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו. כי היא כסתו היא שמלתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני. אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר. זבחך ומלאתך לא תאחר בכור בניך תתן לי. כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי. ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אתו. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס. לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על ריב לנטת אחרי רבים להטת. גם דל לא תהדר בריבו. כי תפגע שור איבך או חמרו תעה השב תשיב לו. כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו. לא תטה משפט אביונך בריבו. מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע. ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים. וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים. ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה. ושבת בשביעית תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר. ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על פיך. שלש רגלים תחג לי בחג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם. וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן יהוה אלהי ישראל. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך. לא תבשל גדי בחלב אמו. הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי. השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו. כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך וצרתי את צריך. כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני החוי והיבוסי והכחדתיו. לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם. ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך. לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא. את אימתי אשלח לפניך והמותי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף. ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך. לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. ושתי את ימך עד ים פלשת ומדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך. לא תכרת להם ולאלהיהם ברית. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש. ומזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך. ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה. ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו. ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם. אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו. ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לא ימשל למכרה בבגדו בה. ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת

Reproduced 1990

34. He has also the power of seeing in the night, and of discerning objects at a great distance, and of hearing sounds from afar off, and of smelling odours from a great way off, and of tasting things that are bitter, and of feeling things that are hard. And he is very courageous, and fierce, and strong, and active, and swift, and of a great size, and of a noble appearance. He is also very cautious, and wary, and crafty, and subtle, and sagacious, and he is very much afraid of the cock, and of the sound of his voice, and of the sight of his comb, and of his spurs, and of his wings, and of his beak, and of his eyes, and of his feet, and of his tail, and of his voice, and of his crowing, and of his flapping his wings, and of his flying, and of his running, and of his leaping, and of his jumping, and of his pecking, and of his scratching, and of his digging, and of his rooting, and of his scraping, and of his rolling, and of his wallowing, and of his bathing, and of his dusting, and of his shaking, and of his trembling, and of his quivering, and of his shivering, and of his shuddering, and of his quaking, and of his starting, and of his jerking, and of his twitching, and of his twisting, and of his turning, and of his winding, and of his bending, and of his stretching, and of his contracting, and of his expanding, and of his swelling, and of his inflating, and of his blowing, and of his puffing, and of his panting, and of his breathing, and of his sighing, and of his groaning, and of his roaring, and of his howling, and of his yelling, and of his screaming, and of his shrieking, and of his hissing, and of his whistling, and of his whining, and of his whimpering, and of his weeping, and of his lamenting, and of his wailing, and of his crying, and of his sobbing, and of his gnashing, and of his grinding, and of his chattering, and of his clattering, and of his clashing, and of his striking, and of his knocking, and of his beating, and of his thumping, and of his pounding, and of his bruising, and of his crushing, and of his breaking, and of his rending, and of his tearing, and of his cutting, and of his piercing, and of his wounding, and of his killing, and of his slaying, and of his destroying, and of his devouring, and of his eating, and of his drinking, and of his swallowing, and of his digesting, and of his voiding, and of his excreting, and of his evacuating, and of his purging, and of his vomiting, and of his spitting, and of his sneezing, and of his coughing, and of his hawking, and of his snoring, and of his sleeping, and of his dreaming, and of his waking, and of his rising, and of his standing, and of his walking

ואמר, והוא יפתח ויוסיף ויעשה את אשר יפר, שלשתן אינו יכול יפר ב ואינו יכול יפתח ויוסיף; אבל יכול הוא יפר ב ואינו יכול יפתח ויוסיף; אבל יפר את שלו ואת של אשתו, אינו יכול יפתח ויוסיף. אמרו, שמעון אומר, שלשתן יכול יפר ב ואינו יכול יפתח ויוסיף, והוא שיפר את שלו ואת של אשתו. אמרו, שמעון הוא אומר כל הנדרים יכול יפר ב ואינו יכול יפתח ויוסיף, חוץ מנדרי עינוי נפש, שאין יכול יפר אלא יפתח ויוסיף. והוא אומר,

38. And he said unto him, Thy brother came with subtilty, and hath taken away thy blessing. And he said, Is not he rightly named Jacob? for he hath supplanted me these two times: he took away my birthright; and, behold, now he hath taken away my blessing. And he said, Hast thou not reserved a blessing for me? And Isaac answered and said unto Esau, Behold, I have made him thy lord, and all his brethren have I given to him for servants; and with corn and wine have I sustained him: and what shall I do now unto thee, my son? And Esau said unto his father, Hast thou but one blessing, my father? bless me, even me also, O my father. And Esau lifted up his voice, and wept. And Isaac his father answered and said unto him, Behold, thy dwelling shall be the fatness of the earth, and of the dew of heaven from above; And by thy sword shalt thou live, and shalt serve thy brother; and it shall come to pass when thou shalt have the dominion, that thou shalt break his yoke from off thy neck. And Esau hated Jacob because of the blessing wherewith his father blessed him: and Esau said in his heart, The days of mourning for my father are at hand; then will I slay my brother Jacob. And these words of Esau her elder son were told to Rebekah: and she sent and called Jacob her younger son, and said unto him, Behold, thy brother Esau, as touching thee, doth comfort himself, purposing to kill thee. Now therefore, my son, obey my voice; arise, flee thou to Laban my brother to Haran; And tarry with him a few days, until thy brother's fury turn away; Until thy brother's anger turn away from thee, and he forget that which thou hast done to him: then I will send, and fetch thee from thence: why should I be deprived also of you both in one day? And Rebekah said to Isaac, I am weary of my life because of the daughters of Heth: if Jacob take a wife of the daughters of Heth, such as these which are of the daughters of the land, what good shall my life do me?

CHAPTER XXII.

1. And Isaac called Jacob, and blessed him, and charged him, and said unto him, Thou shalt not take a wife of the daughters of Canaan. Arise, go to Padan-aram, to the house of Bethuel thy mother's father; and take thee a wife from thence of the daughters of Laban thy mother's brother. And God Almighty bless thee, and make thee fruitful, and multiply thee, that thou mayest be a multitude of people; And give thee the blessing of Abraham, to thee, and to thy seed with thee; that thou mayest inherit the land wherein thou art a stranger, which God gave unto Abraham. And Isaac sent away Jacob: and he went to Padan-aram unto Laban, son of Bethuel the Syrian, brother to Rebekah, mother to Jacob and Esau. Esau also seeing that Isaac had blessed Jacob, and sent him away to Padan-aram, to take him a wife from thence; and that as he blessed him he gave him a charge, saying, Thou shalt not take a wife of the daughters of Canaan; And that Jacob obeyed his father and his mother, and was gone to Padan-aram; And Esau seeing that the daughters of Canaan pleased not Isaac his father; Then went Esau unto Ishmael, and took unto the wives which he had Mahalath the daughter of Ishmael Abraham's son, sister of Nebajoth, to be his wife.

שתבוקעינה, ופרץ הוא או בוקעים את הסכר ונפלו המים ואבדו את השדה. והוא שלם ישלם את הנזק.

3. והוא כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר; והוא מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי יצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה, הבער ישלם את הבערה.

4. והוא כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר והוגנב מבית האיש, אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יקנם שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר והמת או נשבר או נשבה אין ראה; שבועת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח מעמו ולא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו. אם טרף יטרף יביאהו עד יקח עד הטרפה לא ישלם. וכי יזאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו.

7. And it came to pass, that the king arose from the banquet of wine in his wrath, and went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbonah, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stand in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

6. And it came to pass on the same day, that king Ahasuerus gave the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spake yet before the king, and fell down at his feet, and besought him with tears to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the lieutenants, and the governors and princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed with the king's ring, and sent letters by post on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. A copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace; and the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed.

ΜΓΧΔΡΜ ΜΘ ΧΟΘ ΨΔΩΡΨΟΘ ΛΗΔ ΧΟΘ ΓΨΗΘ ΨΜΨΓ ΜΡΨ ΧΣΛΘΘΟΘ ΘΔ ΛΙΟΔ ΛΗΔ ΦΨΘ ΡΘΧΔΦΘ ΤΘ Β ΟΘΟΣΛ ΣΣΘΟΨΔΟ: ΧΣΨΡΟΨ ΛΙΟΔ ΨΔΩ ΩΡΛΡΡΨΟΨΟ ΟΧΔ ΡΜΔΛΜ ΦΨΘ ΣΡΜ ΨΔΩΡΨΟΘ ΛΗΔ ΦΨΘ ΡΘΧΔΦΘ.

8. ΘΞΨΡΟΨΘ ΨΛ ΩΣΘ ΤΘ ΣΘΧΘ ΧΔΛ Χ ΣΡΜ ΜΘ ΗΘΡΧΦΧΘ ΜΜΘ ΛΓΜΨΛΗΛΟΓΜΘ ΤΘ ΡΨΛ Χ ΟΛΡΟ-ΟΛΗΛ ΣΘΛ, ΨΛ Χ ΣΛΟΓΜΘ ΜΘ ΦΨΘ ΡΘΧΔΦΧ; ΧΔ, ΡΘ ΜΜΘ ΛΓΜΨΛΗΛΟΓΜΘ Ϲϑρ ΟΛΡΟ ΛΗΔ ΩΡΘΧΔΨΛΨΧ ΟΘΔΨ Χ ΤΔΘΛΤ, ΨΨΧ ΛΗ ΤΟ ΛΗΔ ΣΣΘΟΨΔΟ ΟΨΘΟΨΛΡΛΨΣ ΤΘ ΟΛΡΟ ΨΔΓΡΣΨΛΡ, ΛΗΔ ΤΘ ΩΘΟ Χ ΤΘΘΣ, ΛΗΔ Χ ΡΨΘΟΡΟ ΜΘ Χ ΤΟΛΤΘ, ΛΗΔ ΤΘ ΦΨΛΗΛ ΡΛΗΤΦ ΟΡΧΔ ΨΣΣΘΟΨΔΟ ΔΨΨΘΨΛΡΛΨΣ ΤΘ ΟΛΡΟ ΨΔΓΡΣΨΛΡ ΜΘ ΩΔΨΣ ΟΛ ΨΜΘ ΩΔΨΣ; ΧΔ, ΤΘ ΣΨΛΟΨΛ ΛΗΔ ΘΘΨΛΨΛ Χ ΩΟΦ ΜΘ ΩΔΨΣ ΟΛ ΨΜΘ ΩΔΨ Χ ΨΜΡΛΡΛ Χ ΝΟΨΦ ΧΣΨ ΩΔΨΣ; ΧΔ, ΤΘ ΣΨΛΟΨΛ ΛΗΔ ΘΘΨΛΨΛ ΟΧΔ ΨΣΣΘΟΨΔΟ ΔΨΨΘΨΛΡΛΨΣ ΤΘ ΟΛΡΟ ΨΔΓΡΣΨΛΡ ΜΘ ΧΔΨΣ, ΛΗΔ ΤΘ ΩΘΟ Χ ΤΘΘΣ, ΛΗΔ Χ ΡΨΘΟΡΟ ΜΘ Χ ΤΟΛΤΘ, ΛΗΔ ΤΘ ΦΨΛΗΛ ΡΛΗΤΦ ΟΡ

the Judge: for he is to judge, and to see that right be done to the Israelites, and to punish those who do them wrong: and he is to lead them out to battle, and to fight their battles for them. And this is the power which the king hath over the Israelites; and this is the power which he may exercise over them, and which they are bound to submit to. But he hath no power to make any laws, or to impose any taxes, or to do any thing else, but what is done by the authority of the Judge and Sanhedrim.

4. The king is to have a council of seventy-one men, who are to be called the Sanhedrim, and who are to sit in the Hall of Hewn Stone, at the entrance of the Temple, on the north side of the altar of burnt-offering; and the king is to sit in the middle of them, that he may see the face of every man. And the king is to do nothing but what the Sanhedrim shall advise him to do; for he is to be subject to the Sanhedrim, and to the Judge, and to the High Priest. And the king is to have a secretary, who is to write down the words of the Sanhedrim, and the Judge, and the High Priest. And the king is to have two interpreters, who are to interpret to him whatever is said to him in any language which he doth not understand. And the king is to have two guards, who are to stand at the door of the council-chamber, and to keep out all persons who are not members of the council. And the king is to have a body of guards, who are to attend him wherever he goes, and to keep off the people from pressing upon him. And the king is to have a throne, which is to be placed at the right hand of the Judge. And the king is to have a table, and a chair, and a candlestick, which are to be placed at the left hand of the Judge. And the king is to have a crown, which is to be placed upon his head. And the king is to have a book of the law, which is to be written out for him by the priests and Levites. And the king is to have a horse, which is to be kept for him in the king's stables. And the king is to have a sword, which is to be girded upon him by the captain of his guard. And the king is to have a spear, which is to be carried before him when he goes out to battle. And the king is to have a coat of mail, which is to be put on him when he goes out to battle. And the king is to have a helmet of brass, which is to be put on his head when he goes out to battle. And the king is to have greaves of brass, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a shield of brass, which is to be carried before him when he goes out to battle. And the king is to have a bow and arrows, which are to be carried by him when he goes out to battle. And the king is to have a target, which is to be hung upon his left arm when he goes out to battle. And the king is to have a breastplate, which is to be put on his breast when he goes out to battle. And the king is to have a girdle, which is to be girded round his loins when he goes out to battle. And the king is to have a scarf, which is to be tied round his neck when he goes out to battle. And the king is to have a ring, which is to be put on his finger when he goes out to battle. And the king is to have a seal, which is to be set to all his letters and writings. And the king is to have a signet, which is to be set to all his decrees and edicts. And the king is to have a mantle, which is to be put on him when he goes out to battle. And the king is to have a tunic, which is to be put on him when he goes out to battle. And the king is to have a pair of shoes, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of gloves, which are to be put on his hands when he goes out to battle. And the king is to have a pair of boots, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a pair of spurs, which are to be put on his heels when he goes out to battle. And the king is to have a pair of stockings, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a pair of garters, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a pair of breeches, which are to be put on his loins when he goes out to battle. And the king is to have a pair of drawers, which are to be put on his loins when he goes out to battle. And the king is to have a pair of trousers, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a pair of leggings, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a pair of gaiters, which are to be put on his legs when he goes out to battle. And the king is to have a pair of spats, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of slippers, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of sandals, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of clogs, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of pattens, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of overshoes, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of goloshes, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of rubbers, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of waterproofs, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of mackintoshes, which are to be put on his feet when he goes out to battle. And the king is to have a pair of mac

ואת אשר יצוה את בניו לשמר את משמרת משכן העדות ואת כל עבדתו ואת כל כליו ואת המזבחות וכלי קדשם אשר ישרתו בהם ואת המכסה ואת כל עבדתו׃

6. ועשית את בגדי הקדש לאהרן אחיך ולבניו אתו׃ ואתה דבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו בעבדו לי׃ ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהן לי׃ ואתה דבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו בעבדו לי׃

7. ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהן לי׃ והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש׃ ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב׃ שתי כתפת חברת יהיה אל שני קצותיו ויחבר׃ וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר׃

8. ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם פתוחי טבעת אבן שני על שם בני ישראל׃ ששה משמותם על האבן האחד ואת שמות הששה הנותרים על האבן השני כתולדתם׃ מעשה חרש אבני פתוחי טבעת אבן שני על שם בני ישראל משבצות זהב תעשה אתם׃ ושמת את שתי האבנים על כתפות האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני יהוה על שתי כתפיו לזכרון׃

9. ועשית משבצות זהב׃ ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת תשים את השרשרת העבתים על המשבצות׃ ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר תעשה אתו׃ רבוע יהיה כפול זרת אורכו וזרת רחבו׃ ומלאת בו מלאת אבן שדה׃ ארבעה טור אבן אדם פטדה וברקת טור האחד׃ והטור השני נפך ספיר וישפה׃ והטור השלישי לשם שבו ואחלמה׃ והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מסבאת זהב תהיינה במלואתם׃ והאבנים תהיינה על שמת בני ישראל שנים עשר על שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיינה לשנים עשר שבט׃

10. ועשית על החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור׃ ועשית על החשן שתי טבעת זהב ונתת את שתי הטבעת על שני קצות החשן׃ ונתת את שתי עבתי הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן׃ ואת שתי קצות שתי העבתים תתן על שתי המשבצות ונתת על כתפות האפד אל מול פניו׃ ועשית שתי טבעת זהב ושמת על שני קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית׃ ועשית שתי טבעת זהב ונתתה על שתי כתפות האפד מלמטה מלפני פניו אל מול מחברתו מעל חשב האפד׃ וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד׃ ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני יהוה תמיד׃

11. ועשית את מעיל האפד כליל תכלת׃ והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע׃ ועשית על שוליו רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב׃ פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב לפני משרתו כאשר צוה יהוה את משה׃

12. והקרבת את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים׃ והלבשת את אהרן את בגדי הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו לכהן לי׃ ואת בניו תקרב והלבשתם כתנת׃ וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מגבעת והיתה להם לכהנת חק עולם׃ ומלאת את יד אהרן ואת יד בניו׃

and the Lord shall be king over all the earth: in that day shall there be one Lord, and his name one. Not all the land shall be turned as a plain from Geba to Rimmon south of Jerusalem: and she shall be lifted up, and inhabited in her place, from Benjamin's gate unto the place of the first gate, unto the corner gate, and from the tower of Hananeel unto the king's winepresses. And men shall dwell in it, and there shall be no more utter destruction; but Jerusalem shall be safely inhabited.

CHAPTER XXIV.

1. And this shall be the plague wherewith the Lord will smite all the people that have fought against Jerusalem; their flesh shall consume away while they stand upon their feet, and their eyes shall consume away in their holes, and their tongue shall consume away in their mouth. And it shall come to pass in that day, that a great tumult from the Lord shall be among them; and they shall lay hold every one on the hand of his neighbour, and his hand shall rise up against the hand of his neighbour. And Judah also shall fight at Jerusalem; and the wealth of all the heathen round about shall be gathered together, gold, and silver, and apparel, in great abundance. And so shall be the plague of the horse, of the mule, of the camel, and of the ass, and of all the beasts that shall be in these tents, as this plague. And it shall come to pass, that every one that is left of all the nations which came against Jerusalem shall even go up from year to year to worship the King, the Lord of hosts, and to keep the feast of tabernacles. And it shall be, whoso will not come up of all the families of the earth unto Jerusalem to worship the King, the Lord of hosts, even upon them shall be no rain. And if the family of Egypt go not up, and come not, that have no rain; there shall be the plague, wherewith the Lord will smite the heathen that come not up to keep the feast of tabernacles. This shall be the punishment of Egypt, and the punishment of all nations that come not up to keep the feast of tabernacles. In that day shall there be upon the bells of the horses, HOLINESS UNTO THE LORD; and the pots in the Lord's house shall be like the bowls before the altar. Yea, every pot in Jerusalem and in Judah shall be holiness unto the Lord of hosts: and all they that sacrifice shall come and take of them, and seethe therein: and in that day there shall be no more the Canaanite in the house of the Lord of hosts.

משה את כל דברי ה׳ ואת כל המשפטים; ויענו כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר ה׳ נעשה. 4 ויכתב משה את כל דברי ה׳, וישכם בבקר ויבן מזבח תחת ההר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל. 5 וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלות ויזבחו זבחים שלמים לה׳ פרים. 6 ויקח משה חצי הדם וישם באגנות וחצי הדם זרק משה על המזבח. 7 ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר ה׳ נעשה ונשמע. 8 ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת ה׳ עמכם על כל הדברים האלה. 9 ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל. 10 ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר. 11 ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו.

12 ויאמר ה׳ אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורתם. 13 ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר האלהים. 14 ואל הזקנים אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אליהם. 15 ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר. 16 וישכן כבוד ה׳ על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן. 17 ומראה כבוד ה׳ כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל. 18 ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה.

25 1 וידבר ה׳ אל משה לאמר. 2 דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. 3 וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת. 4 ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים. 5 ועורת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים. 6 שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים. 7 אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן. 8 ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. 9 ככל אשר אני מראה אתך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו.

10 ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו. 11 וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב. 12 ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתת על ארבע פעמתיו ושתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית. 13 ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב. 14 והבאת את הבדים בטבעת על צלעת הארון לשאת את הארון בהם. 15 בטבעת הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו. 16 ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך. 17 ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה. 18 ועשית שני כרבים זהב מקשה תעשה אתם מן שני קצות הכפרת. 19 ועשה כרוב אחד מן הקצה מזה וכרוב אחד מן הקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיה. 20 והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים. 21 ונתת את הכפרת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אליך. 22 ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אתך אל בני ישראל.

23 ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה ומחצתו קומתו. 24 וצפית אתו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב. 25 ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב. 26 ועשית לו ארבע טבעת זהב ונתת את הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו. 27 לעמת המסגרת יהיו הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן. 28 ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא בהם את השלחן. 29 ועשית קערתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיתיו אשר יסך בהן לבנה זהב טהור תעשה אתם. 30 ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד.

31 ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנרה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו. 32 וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני. 33 שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנרה. 34 ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה. 35 וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים מן המנרה. 36 כפתריהם וקניהם ממנה יהיו כלה מקשה אחת זהב טהור. 37 ועשית את נרתיה שבעה והעלה את נרתיה והאיר על עבר פניה. 38 ומלקחתיה ומחתתיה זהב טהור. 39 ככר זהב טהור יעשה אתה את כל הכלים האלה. 40 וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מרא בהר.

26 1 והמשכן תעשה את עשר יריעת שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבי מעשה חשב יעשה אתם. 2 ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת ליריעות חמש יריעת חברת אחת אל אחת וחמש יריעת חברת אחת אל אחת. 3 ועשית חמשים ללאת התכלת על שפת היריעה האחת מקצה במחברת וכן תעשה בשפת היריעה החיצנה במחברת השנית. 4 חמשים לולאת תעשה על היריעה האחת מקצה במחברת ומשים לולאת תעשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבלת הלולאת אחת אל אחת. 5 חמשים קרסי זהב ותחברת את היריעת אשה אל אחתה בקרסים והיה המשכן אחד. 6 ועשית קרסי זהב חמשים ותחברת את היריעת איש אל אחיו בקרסים והיה המשכן אחד.

7 ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעת תעשינה אתם. 8 ארך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת לאחת עשרה יריעת המשכן. 9 וחברת את חמש היריעת לבד ואת שש היריעת לבד וכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל. 10 ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת הקצנה במחברת וחמשים לולאת על שפת היריעה החברת השנית. 11 ועשית חמשים קרסי נחשת והבאת את הקרסים בלולאת וחברת את האהל והיה אחד. 12 והנעדף בירעת האהל חצי היריעה הנעדפת תסרה על אחרי המשכן. 13 והאמה מזה והאמה מזה בנעדף באריכת יריעת האהל תסרה על צדי המשכן מזה ומזה לכסתו. 14 ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

15 ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים. 16 עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד. 17 שתי ידת לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן תעשה לכל קרשי המשכן. 18 ועשית את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה. 19 ומאדני כסף תעשה ארבעים אדן תחת שני הקרש לשתי ידתיו ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו. 20 ולצלע השנית למשכן לפאת צפון עשרים קרש. 21 וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש השני. 22 ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה קרשים. 23 ושני קרשים תעשה למקצעת המשכן בירכתים. 24 והיו תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן יהיה לשניהם המה יהיו למקצעתים. 25 והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף שש עשרה אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש השני.

26 ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת. 27 וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה. 28 והבריח התיכן בתוך הקרשים מבריח מקצה אל קצה. 29 והקרשים תצפה זהב ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריחם וצפית את הבריחם זהב. 30 והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר.

31 ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כרבי מעשה חשב יעשה אתה. 32 ונתתה אתה על ארבעה עמדי שטים מצפים זהב וויהם זהב על ארבעה אדני כסף. 33 ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדת והבדיל הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים. 34 ונתת את הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים. 35 ושמת את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה ואת השלחן תתן על צלע צפון. 36 ועשית למסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם. 37 ועשית למסך חמשה עמדי שטים וצפית אתם זהב וויהם זהב וייצקת להם חמשה אדני נחשת.

27 1 ועשית את המזבח עצי שטים חמש אמות ארך וחמש אמות רחב המזבח רבוע יהיה ושלש אמות קמתו. 2 ועשית קרנתיו על ארבע פנתיו ממנו תהיינה קרנתיו וצפית אתו נחשת. 3 ועשית סירתיו לדשנו ויעיו ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו לכל כליו תעשה נחשת. 4 ועשית לו מכבר מעשה רשת נחשת ועשית על הרשת ארבע טבעת נחשת על ארבע קצותיו. 5 ונתתה אתה תחת כרכב המזבח למטה והיתה הרשת עד חצי המזבח. 6 ועשית בדים למזבח בדי עצי שטים וצפית אתם נחשת. 7 והובא את בדיו בטבעת והיו הבדים על שתי צלעת המזבח בשאת אתו. 8 נבוב לחת עשה אתו כאשר הראה בהר כן יעשו.

9 ועשית חצר למשכן לפאת נגבה תימנה קלעים לחצר שש משזר מאה באמה ארך לפאה האחת. 10 ועמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וויהם כסף וחשקיהם כסף. 11 וכן לפאת צפון באורך קלעים מאה ארכם ועמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וויהם כסף וחשקיהם כסף. 12 ורחב החצר לפאת ים קלעים חמשים אמה עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה. 13 ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה. 14 קלעים חמש עשרה אמה כתפם שלשה עמודיהם ושלשה אדניהם. 15 ולכתף השנית חמש עשרה קלעים עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה. 16 ולשער החצר מסך עשרים אמה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם עמודיהם ארבעה ואדניהם ארבעה. 17 כל עמודי החצר סביב מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם נחשת. 18 ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים באמה וקומה חמש אמות שש משזר ואדניהם נחשת. 19 כל כלי המשכן לכל עבדתו ויתדתיו וכל יתדת החצר נחשת.

20 ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד. 21 באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני ה׳ חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל.

28 1 ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן. 2 ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. 3 ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי. 4 ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי. 5 והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש.

6 ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב. 7 שתי כתפת חברת יהיה אל שני קצותיו וחבר. 8 וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר. 9 ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל. 10 ששה משמותם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדתם. 11 מעשה חרש אבן פתוחי חותם תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל משבצות זהב תעשה אתם. 12 ושמת את שתי האבנים על כתפות האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני ה׳ על שתי כתפיו לזכרון. 13 ועשית משבצות זהב. 14 ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת תתן את השרשרת העבתים על המשבצות.

15 ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר תעשה אתו. 16 רבוע יהיה כפול ארת ורחב זרת אורכו וזרת רחבו. 17 ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורי אבן טור אדם פטדה וברקת הטור האחד. 18 והטור השני נפך ספיר וישפה. 19 והטור השלישי לשם שבו ואחלמה. 20 והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מסבת זהב תהיינה במלאתם. 21 והאבנים תהיינה על שמת בני ישראל שנים עשר על שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיינה לשנים עשר שבט. 22 ועשית על החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור. 23 ועשית על החשן שתי טבעת זהב ונתתה את שתי הטבעת על שני קצות החשן. 24 ונתתה את שתי עבתי הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן. 25 ואת שתי קצות שתי העבתים תתן על שתי המשבצות ונתתה על כתפות האפד אל מול פניו. 26 ועשית שתי טבעת זהב ושמת אתם על שני קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית. 27 ועשית שתי טבעת זהב ושמת אתם על שתי כתפות האפד מלמטה מלפניו אל מול מחברתו מעל חשב האפד. 28 וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד. 29 ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני ה׳ תמיד. 30 ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן בבאו לפני ה׳ ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה׳ תמיד.

31 ועשית את מעיל האפד כליל תכלת. 32 והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע. 33 ועשית על שוליו רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב. 34 פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב. 35 והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני ה׳ ובצאתו ולא ימות.

36 ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש לה׳. 37 ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה. 38 והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה׳.

39 ושבצת כתנת שש ועשית מצנפת שש ואבנט מעשה רקם תעשה. 40 ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה להם לכבוד ולתפארת. 41 והלבשת אתם את אהרן אחיך ואת בניו אתו ומשחת אתם וקדשת אתם וכהנו לי. 42 ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מחלצים ועד ירכים יהיו. 43 והיו על אהרן ועל בניו בבאם אל אהל מועד או בגשתם אל המזבח לשרת בקדש ולא ישאו עון ומתו חקת עולם לו ולזרעו אחריו.

29 1 וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכהן לי קח פר אחד בן בקר ואילם שנים תמימם. 2 ומצות ולחם מצות ורקיקי מצות משחים בשמן סלת חטים תעשם. 3 ונתתה אתם על סל אחד והקרבת אתם בסל ואת הפר ואת שני האילם. 4 ואת בני אהרן תקריב אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים. 5 ולקחת את הבגדים והלבשת את אהרן את כתנת ואת מעיל האפד ואת האפד ואת החשן וחגרת לו באבנט האפד. 6 ושמת המצנפת על ראשו ונתת את נזר הקדש על המצנפת. 7 ולקחת שמן המשחה ויצקת על ראשו ומשחת אתו. 8 ואת בניו תקריב והלבשת כתנת. 9 וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מגבעות והיתה להם כהנת לחק עולם ומלאת יד אהרן ויד בניו. 10 והקרבת את הפר לפני אהל מועד וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש הפר. 11 ושחטת את הפר לפני ה׳ פתח אהל מועד. 12 ולקחת מדם הפר ונתת על קרנת המזבח באצבעך ואת כל הדם תשפך אל יסוד המזבח. 13 ולקחת את כל החלב המכסה את הקרב ואת היתרת על הכבד ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן והקטרת המזבחה. 14 ואת בשר הפר ואת עורו ואת פרשו תשרף באש מחוץ למחנה חטאת הוא. 15 ואת האיל האחד תקח וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל. 16 ושחטת את האיל ולקחת את דמו וזרקת על המזבח סביב. 17 ואת האיל תנתח לנתחיו ורחצת קרבו וכרעיו ונתת על נתחיו ועל ראשו. 18 והקטרת את כל האיל המזבחה עלה הוא לה׳ ריח ניחח אשה הוא לה׳. 19 ולקחת את האיל השני וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל. 20 ושחטת את האיל ולקחת מדמו ונתת על תנוך אזן אהרן וגם על תנוך אזן בניו ועל בהן ידם הימנית ועל בהן רגלם הימנית וזרקת את הדם על המזבח סביב. 21 ולקחת מן הדם אשר על המזבח ומשמן המשחה והזית על אהרן ועל בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו והוא בגדיו ובניו ובגדי בניו אתו. 22 ולקחת מן האיל החלב והאליה ואת החלב המכסה את הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן ואת שוק הימנית כי איל מלואים הוא. 23 וככר לחם אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד מסל המצות אשר לפני ה׳ תקח. 24 ושמת הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו והנפת אתם תנופה לפני ה׳. 25 ולקחת אתם מידם והקטרת המזבחה על העלה לריח ניחח לפני ה׳ אשה הוא לה׳. 26 ולקחת את החזה מאיל מלואי אהרן והנפת אתו תנופה לפני ה׳ והיה לך למנה. 27 והקדשת את חזה התנופה ואת שוק התרומה אשר הונף ואשר הורם מאיל המלואים מאשר לאהרן ומאשר לבניו. 28 והיתה לאהרן ולבניו לחק עולם מאת בני ישראל כי תרומה היא ותרומה תהיה מאת בני ישראל מזבחי שלמיהם תרומתם לה׳.

29 ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם. 30 שבעת ימים יכהן תחתיו מבניו הבא אל אהל מועד לשרת בקדש. 31 ואת איל המלואים תקח ובשלת את בשרו במקום קדש. 32 ואכל אהרן ובניו את בשר האיל ואת הלחם אשר בסל פתח אהל מועד. 33 ואכלו אתם אשר כפר בהם למלא את ידם לקדש אתם ורים לא יאכל כי קדש הם. 34 ואם יותר מבשר המלואים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא. 35 ועשית לאהרן ולבניו ככל אשר צויתיך שבעת ימים תמלא ידם. 36 ופר החטאת תעשה ביום על הכפרים וחטאת את המזבח בכפרך עליו ומשחת אתו לקדשו. 37 שבעת ימים תכפר על המזבח וקדשת אתו והיה המזבח קדש קדשים כל הנגע במזבח יקדש.

38 וזה אשר תעשה על המזבח כבשים בני שנה שנים ליום תמיד. 39 את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים. 40 ועשרון סלת בלול בשמן כתית רבע ההין ונסך רבעית ההין יין לכבש האחד. 41 ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסכה תעשה לריח ניחח אשה לה׳. 42 עלת תמיד לדרתיכם פתח אהל מועד לפני ה׳ אשר אועד לכם שמה לדבר אליך שם. 43 ונעדתי שם לבני ישראל ונקדש בכבדי. 44 וקדשתי את אהל מועד ואת המזבח ואת אהרן ואת בניו אקדש לכהן לי. 45 ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם לאלהים. 46 וידעו כי אני ה׳ אלהיהם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים להשכני בתוכם אני ה׳ אלהיהם.

30 1 ועשית מזבח מקטר קטרת עצי שטים תעשה אתו. 2 אמה ארכו ואמה רחבו רבוע יהיה ושתים אמות קמתו ממנו קרנתיו. 3 וצפית אתו זהב טהור את גגו וקירתיו סביב ולקרנתיו וזר זהב סביב. 4 ושתי טבעת זהב תעשה לו מתחת לזרו על שתי צלעתיו תעשה על שני צדיו והיו לבתים לבדים לשאת אתו בהם. 5 ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב. 6 ונתתה אתו לפני הפרכת אשר על ארון העדת לפני הכפרת אשר על העדת אשר אועד לך שמה. 7 והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה. 8 ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני ה׳ לדרתיכם. 9 לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסך לא תסכו עליו. 10 וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא לה׳.

11 וידבר ה׳ אל משה לאמר. 12 כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה׳ בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם. 13 זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה׳. 14 כל העבר על הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת ה׳. 15 העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת ה׳ לכפר על נפשתיכם. 16 ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתתה אתו על עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני ה׳ לכפר על נפשתיכם.

17 וידבר ה׳ אל משה לאמר. 18 ועשית כיור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתתה אתו בין אהל מועד ובין המזבח ונתתה שמה מים. 19 ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם. 20 בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימתו או בגשתם אל המזבח לשרת להקטיר אשה לה׳. 21 רחץ ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק עולם לו ולזרעו לדרתם.

22 וידבר ה׳ אל משה לאמר. 23 ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות וקנמן בשמו חציו חמשים ומאתים ולקח בשם חמשים ומאתים. 24 וקדה חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית הין. 25 ועשית אתו שמן משחת קדש רקח מרקחת מעשה רקח שמן משחת קדש יהיה. 26 ומשחת בו את אהל מועד ואת ארון העדת. 27 ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנרה ואת כליה ואת מזבח הקטרת. 28 ואת מזבח העלה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו. 29 וקדשת אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם יקדש. 30 ואת אהרן ואת בניו תמשח וקדשת אתם וכהנו לי. 31 ואל בני ישראל תדבר לאמר שמן משחת קדש יהיה זה לי לדרתיכם. 32 על בשר אדם לא יסך ובמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא קדש יהיה לכם. 33 איש אשר ירקח כמהו ואשר יתן ממנו על זר והכרת מעמיו.

34 ויאמר ה׳ אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה. 35 ועשית אתה קטרת רקח מעשה רקח ממלח טהור קדש. 36 ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם. 37 והקטרת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך לה׳. 38 איש אשר יעשה כמו לה׳ להריח בו והכרת מעמיו.

31 1 וידבר ה׳ אל משה לאמר. 2 ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה. 3 ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה. 4 לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת. 5 ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכה. 6 ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתיך. 7 את אהל מועד ואת הארון לעדת ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל. 8 ואת השלחן וכליו ואת המנרה הטהר וכל כליה ואת מזבח הקטרת. 9 ואת מזבח העלה וכל כליו ואת הכיור וכנו. 10 ואת בגדי השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן. 11 ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים לקדש ככל אשר צויתיך יעשו.

12 ויאמר ה׳ אל משה לאמר. 13 ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדרתיכם לדעת כי אני ה׳ מקדשכם. 14 ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה. 15 ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש לה׳ כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת. 16 ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. 17 בני ובין בני ישראל אות הוא לעלם כי ששת ימים עשה ה׳ את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש.

18 ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים באצבע אלהים.

32 1 וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו. 2 ויאמר אליהם אהרן פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם ובנתיכם והביאו אלי. 3 ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם ויביאו אל אהרן. 4 ויקח מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים. 5 וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג לה׳ מחר. 6 וישכמו ממחרת ויעלו עלות ויגשו שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק. 7 וידבר ה׳ אל משה לך רד כי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים. 8 סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויזבחו לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים. 9 ויאמר ה׳ אל משה ראיתי את העם הזה והנה עם קשה ערף הוא. 10 ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אתך לגוי גדול. 11 ויחל משה את פני ה׳ אלהיו ויאמר למה ה׳ יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה. 12 למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך. 13 זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בך ותדבר אליהם ארבה את זרעכם ככוכבי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם. 14 וינחם ה׳ על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. 15 וישב משה וירד מן ההר ושני לחת העדת בידו לחת כתבים משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים. 16 והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת. 17 וישמע יהושע את קול העם ברעו ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה. 18 ויאמר לא קול ענות גבורה ולא קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע. 19 ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחלת ויחר אף משה וישלך מידו את הלחת וישבר אתם תחת ההר. 20 ויקח את העגל אשר עשו וישרף באש וטחן עד אשר דק ויזר על פני המים וישק את בני ישראל. 21 ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדולה. 22 ויאמר אהרן אל יחר אף אדני אתה ידעת את העם כי ברע הוא. 23 ויאמרו לי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו. 24 ואמר להם למי זהב התפרקו ויתנו לי ואשלכהו באש ויצא העגל הזה. 25 וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן לשמצה בקמיהם. 26 ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה׳ אלי ויאספו אליו כל בני לוי. 27 ויאמר להם כה אמר ה׳ אלהי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו. 28 ויעשו בני לוי כדבר משה ויפל מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש. 29 ויאמר משה מלאו ידכם היום לה׳ כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה. 30 ויהי ממחרת ויאמר משה אל העם אתם חטאתם חטאה גדולה ועתה אעלה אל ה׳ אולי אכפרה בעד חטאתכם. 31 וישב משה אל ה׳ ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב. 32 ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. 33 ויאמר ה׳ אל משה מי אשר חטא לי אמחנו מספרי. 34 ועתה לך נחה את העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם. 35 ויגף ה׳ את העם על אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן.

33 1 וידבר ה׳ אל משה לך עלה מזה אתה והעם אשר העלית מארץ מצרים אל הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתננה. 2 ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי את הכנעני האמרי והחתי והפרזי החוי והיבוסי. 3 אל ארץ זבת חלב ודבש כי לא אעלה בקרבך כי עם קשה ערף אתה פן אכלך בדרך. 4 וישמע העם את הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא שתו איש עדיו עליו. 5 ויאמר ה׳ אל משה אמר אל בני ישראל אתם עם קשה ערף רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך ועתה הורד עדיך מעליך ואדעה מה אעשה לך. 6 ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. 7 ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש ה׳ יצא אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה. 8 והיה כצאת משה האהלה יקמו כל העם ונצבו איש פתח אהלו ונבטו אחרי משה עד באו האהלה. 9 והיה כבא משה האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה. 10 וראה כל העם את עמוד הענן עמד פתח האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהלו. 11 ודבר ה׳ אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל.

12 ויאמר משה אל ה׳ ראה אתה אמר אלי העל את העם הזה ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתיך בשם וגם מצאת חן בעיני. 13 ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכך ואדעך למען אמצא חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה. 14 ויאמר פני ילכו והנחתי לך. 15 ויאמר אליו אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה. 16 ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה. 17 ויאמר ה׳ אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה כי מצאת חן בעיני ואדעך בשם. 18 ויאמר הראני נא את כבדך. 19 ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם ה׳ לפניך וחנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם. 20 ויאמר לא תוכל לראת את פני כי לא יראני האדם וחי. 21 ויאמר ה׳ הנה מקום אתי ונצבת על הצור. 22 והיה בעבר כבדי ושמתיך בנקרת הצור וסכתי כפי עליך עד עברי. 23 והסרתי את כפי וראית את אחרי ופני לא יראו.

34 1 ויאמר ה׳ אל משה פסל לך שני לחת אבנים כראשנים וכתבתי על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת. 2 והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי

10. And the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil laid they not their hand. 11. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. 12. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition, and it shall be granted thee: or what is thy request further, and it shall be done. 13. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. 14. And the king commanded it so to be done: and the decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. 15. For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. 16. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, 17. On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. 18. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. 19. Therefore the Jews of the villages, that dwelt in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. 20. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, 21. To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, 22. As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. 23. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; 24. Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; 25. But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. 26. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, 27. The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; 28. And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. 29. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. 30. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, 31. To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. 32. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

ואת־בניו ואת־בני בניו שבעים איש לא יכול להציל אותם אבימלך בן־ירובעל׃ והנה אתם סמוכים עם שכם, ואנשי שכם עשו עמו את־המלוכה אשר במצבת אשר אצל אלון מצבת׃ ויגד לאבימלך לאמר, קבצו אנשי שכם ואנשי בית־מלוא ויבאו וימליכו את־אבימלך למלך עמק מצבת שכם׃ ויגד ליותם וילך ויעמד בראש הר גריזים וישא קולו ויקרא ויאמר אליהם שמעו אלי בעלי שכם וישמע אליכם אלהים׃ הלוך הלכו העצים למשח עליהם למלך, ויאמרו למלך על־הזית מלוך בנו׃ ויאמרו לזית החגפנו ומלכנו ולא אבה׃ ויאמרו העצים לתאנה לכי־את תמלוכי בנו׃ ותאמר אליהם התאנתי את־מתקי ואת־תנובתי הטובה ונדתי ללכת לנוע על־העצים׃ ויאמרו העצים לגפן לכי־את תמלוכי בנו׃ ותאמר אליהם הגפן התירוש את־תירושי יעשה את־אלהים ואת־אנשים ונדתי ללכת לנוע על־העצים׃ ויאמרו כל־העצים לאטד לך־את תמלוך בנו׃ ויאמר האטד אל־העצים אם־באמת אתם משחים אתי למלך עליכם בואו חסו בצלי ואם־אין תצא אש מן־האטד ותאכל את־ארזי הלבנון׃ ועתה אם־באמת ובתמים עשיתם כי־המליכו את־אבימלך וכי־טוב עשה עם־ירובעל ועם־ביתו וכי־כגמול ידיו עשו לו׃ אשר נלחם אבי עליכם וישלך נפשו מנגד ויצל אתכם מיד מדין׃ ואתם קמתם היום על־בית אבי ותהרגו את־בניו שבעים איש על־אבן אחת ותמליכו את־אבימלך בן־אמתו על־אנשי שכם כי־אחיכם הוא׃ ואם־באמת ובתמים עשיתם היום עם־ירובעל ועם־ביתו היום שמחו באבימלך ושמח גם־הוא בכם׃ ואם־אין תצא אש מאבימלך ותאכל את־אנשי שכם ואת־בית מלוא ותצא אש מאנשי שכם ומבית מלוא ותאכל את־אבימלך׃ וינס יותם ויברח וילך באר ישבה מפני אבימלך אחיו׃ וישב אבימלך שלש שנים על־ישראל׃ וישלח אלהים רוח רעה בין אבימלך ובין אנשי שכם ויבגדו אנשי שכם באבימלך׃ ויבא חמס שבעים בני־ירובעל ודמם לשום על־אבימלך אחיהם אשר הרג אותם ועל־אנשי שכם אשר חזקו את־ידיו להרג את־אחיו׃ ויעמידו לו אנשי שכם מארבים בראשי ההרים ויגזלו את־כל־העבר עליהם על־הדרך ויגד לאבימלך׃ ויבא געל בן־עבד ואחיו ויעברו בשכם ויבטחו בו אנשי שכם׃ ויצאו השדמה ויבצרו את־כרמיהם וידרכו ויעשו הלולים ויבאו בית אלהיהם ויאכלו וישתו ויקללו את־אבימלך׃ ויאמר געל בן־עבד מי אבימלך ומי שכם כי־נעבדנו הלא בן־ירובעל וזבול פקידו את־אנשי חמור אבי שכם ומדוע נעבדהו אנחנו׃ מי־יתן העם הזה בידי ואסירה את־אבימלך ואמרה אל־אבימלך רבה צבאך וצא׃ וזבול שר־העיר שמע את־דברי געל בן־עבד ויחר אפו׃ וישלח מלאכים אל־אבימלך בתרמה לאמר הנה געל בן־עבד ואחיו באים בשכם והנם צרים את־העיר עליך׃ ועתה קום לילה אתה והעם אשר עמך וארבת בשדה׃ והיה בבקר כזרח השמש תשכים ופשטת על־העיר והנה הוא ויצא עליך הוא ואשר עמו ועשית לו כאשר תמצא ידך׃ ויקם אבימלך והעם אשר עמו לילה וארבו על־שכם ארבע ראשים׃ ויצא געל בן־עבד ויעמד פתח שער העיר ויקם אבימלך והעם אשר עמו מן־המארב׃ ויראה געל את־העם ויאמר אל־זבול הנה עם יורדים מראשי ההרים ויאמר אליו זבול את־צל ההרים אתה רואה כאנשים׃ ויסף עוד געל לדבר ויאמר הנה עם יורד מעם ארץ וראש אחד בא דרך אלון מעוננים׃ ויאמר אליו זבול איה עתה פיך אשר תאמר מי אבימלך כי נעבדנו הלא זה העם אשר מאסת בו צא־נא עתה ונא בם׃ ויצא געל לפני בעלי שכם וילחם באבימלך׃ וירדפהו אבימלך וינס מפניו ויפלו חללים רבים עד־פתח השער׃ וישב אבימלך בארמה וגרש זבול את־געל ואת־אחיו מלשבת בשכם׃ ויהי ממחרת ויצא העם השדה ויגד לאבימלך׃ ויקח את־העם וישלשם ארבים בשדה וירא והנה העם יצא מן־העיר ויקם עליהם׃ ואבימלך והפלגה אשר אתו פשטו ויעמדו פתח שער העיר ושתי הפלגות פשטו על־כל־אשר בשדה ויכו׃ ואבימלך נלחם בעיר כל־היום ההוא וילכד את־העיר ואת־העם אשר בה הרג והתץ את־העיר וישתה עליה מלח׃ וישמעו כל־בעלי מגדל־שכם ויבאו אל־מבצר בית־אל־ברית׃ ויגד לאבימלך כי נקבצו כל־בעלי מגדל־שכם׃ ויעל אבימלך הוא וכל־העם אשר אתו הר צלמון ויקח אבימלך את־הגרזנים בידו ויכרת שבט מן־העצים וישאהו וישם על־שכמו ויאמר אל־העם אשר אתו אשר ראיתם אתי עשה מהר כן תעשו כאשר עשיתי׃ וגם־כל־העם כרתו איש שבטו וילכו אחרי אבימלך וישימו אל־המבצר ויצתו עליהם את־המבצר באש וימותו גם כל־אנשי מגדל־שכם כאלף איש ואשה׃ וילך אבימלך אל־תבץ ויחן בתבץ ויתקפה׃ ומגדל עז היה בתוך העיר וינסו שמה כל־האנשים והנשים וכל־בעלי העיר ויסגרו בעדם ויעלו על־גג המגדל׃ ויבא אבימלך עד־המגדל וילחם בו ויגש עד־פתח המגדל לשרפו באש׃ ותשלך אשה פלח רכב ותרץ את־גלגל אבימלך ותרע את־קדקדו׃ ויקרא מהרה אל־הנער נושא כליו ויאמר לו שלף חרבך והמתני פן־יאמרו לי אשה הרגתהו וימת׃ וידקרהו נערו וימת׃ וירא איש־ישראל כי־מת אבימלך וילכו איש למקומו׃ ואת כל־רעת אנשי שכם השיב אלהים בראשם ותבוא אלה יותם בן־ירובעל׃ ויתולע אחרי אבימלך לישע את־ישראל יאיר הגלעדי׃ ויהי־לו שלשים בנים רכבים על־שלשים עירים להם ושלשים ערים להם יקראו חות־יאיר עד היום הזה אשר בארץ הגלעד׃ וימת יאיר ויקבר בקמון׃ ויוספו בני־ישראל לעשות הרע בעיני יהוה ויעבדו את־הבעלים ואת־העשתרות ואת־אלהי ארם ואת־אלהי צידון ואת־אלהי מואב ואת־אלהי בני־עמון ואת־אלהי פלשתים ויעזבו את־יהוה ולא עבדו אתו׃ ויחר־אף יהוה בישראל ויתמכרם ביד־פלשתים וביד בני־עמון׃ ויצעקו בני־ישראל אל־יהוה לאמר חטאנו לך כי־עזבנו את־אלהינו ונעבד הבעלים׃ ויאמר יהוה אל־בני ישראל הלוא מאת מצרים ומן־האמרי ומבני עמון ומפלשתים׃ וצידונים ועמלק ומעון לחצו אתכם ותצעקו אלי ואושיע מידכם׃ ואתם עזבתם אתי ותעבדו אלהים אחרים לכן לא אוסיף להושיע אתכם׃ לכו ועקו אל־האלהים אשר בחרתם בהם הם יושיעו לכם בעת צרתכם׃ ויאמרו בני־ישראל אל־יהוה חטאנו אתה עשה־בנו כל־הטוב בעיניך רק הצילנו נא היום הזה׃ ויסירו את־אלהי הנכר מקרבם ויעבדו את־יהוה ותקצר נפשו בעמל ישראל׃ ויצעקו בני עמון ויחנו בגלעד ויאספו בני־ישראל ויחנו במצפה׃ ויאמרו העם שרי גלעד איש אל־רעהו מי האיש אשר יחל להלחם בבני עמון יהיה לראש לכל־יושבי גלעד׃

19. And he said unto him, Thou shalt not go: but thou shalt surely die, thou, and all that appertain unto thee; and thou shalt be for a sign unto them. Then Elisha's servant Gehazi came near to thrust him away; and he said, Is it a time to receive money, and to receive garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow. And when he saw Naaman running after him, he lighted down from the chariot to meet him, and said, Is all well? And he said, All is well. My master hath sent me, saying, Behold, even now there be come to me from mount Ephraim two young men of the sons of the prophets: give them, I pray thee, a talent of silver, and two changes of garments. And Naaman said, Be content, take two talents. And he urged him, and bound two talents of silver in two bags, with two changes of garments, and laid them upon two of his servants; and they bare them before him. And when he came to the tower, he took them from their hand, and bestowed them in the house: and he let the men go, and they departed. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went no whither. And he said unto him, Went not mine heart with thee, when the man turned back from his chariot to meet thee? Is it a time to receive money, and to receive garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow.

20. Then said Elisha's servant Gehazi, Behold, my master hath spared this Naaman the Syrian, in not receiving at his hands that which he brought: but, as the Lord liveth, I will run after him, and take somewhat of him. And Gehazi followed after Naaman. And when Naaman saw one running after him, he alighted from the chariot to meet him, and said, Is all well? And he said, All is well. My master hath sent me, saying, Behold, even now there be come to me from mount Ephraim two young men of the sons of the prophets: give them, I pray thee, a talent of silver, and two changes of garments. And Naaman said, Be content, take two talents. And he urged him, and bound two talents of silver in two bags, with two changes of garments, and laid them upon two of his servants; and they bare them before him. And when he came to the tower, he took them from their hand, and bestowed them in the house: and he let the men go, and they departed. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went no whither. And he said unto him, Went not mine heart with thee, when the man turned back from his chariot to meet thee? Is it a time to receive money, and to receive garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow.

21. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went no whither. And he said unto him, Went not mine heart with thee, when the man turned back from his chariot to meet thee? Is it a time to receive money, and to receive garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow. Then said Elisha's servant Gehazi, Behold, my master hath spared this Naaman the Syrian, in not receiving at his hands that which he brought: but, as the Lord liveth, I will run after him, and take somewhat of him. And Gehazi followed after Naaman. And when Naaman saw one running after him, he alighted from the chariot to meet him, and said, Is all well? And he said, All is well. My master hath sent me, saying, Behold, even now there be come to me from mount Ephraim two young men of the sons of the prophets: give them, I pray thee, a talent of silver, and two changes of garments. And Naaman said, Be content, take two talents. And he urged him, and bound two talents of silver in two bags, with two changes of garments, and laid them upon two of his servants; and they bare them before him. And when he came to the tower, he took them from their hand, and bestowed them in the house: and he let the men go, and they departed. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went no whither. And he said unto him, Went not mine heart with thee, when the man turned back from his chariot to meet thee? Is it a time to receive money, and to receive garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow.

22. And he said unto him, All is well. My master hath sent me, saying, Behold, even now there be come to me from mount Ephraim two young men of the sons of the prophets: give them, I pray thee, a talent of silver, and two changes of garments. And Naaman said, Be content, take two talents. And he urged him, and bound two talents of silver in two bags, with two changes of garments, and laid them upon two of his servants; and they bare them before him. And when he came to the tower, he took them from their hand, and bestowed them in the house: and he let the men go, and they departed. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went no whither. And he said unto him, Went not mine heart with thee, when the man turned back from his chariot to meet thee? Is it a time to receive money, and to receive garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and menservants, and maidservants? The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper as white as snow.

ΚΛΓΛΓΛΨ XXV.

1. ΛΗΔ ΗΒ ΗΙ ΩΕΟ ΙΩ ΊΒΕΒ ΗΙ Χ ΓΙΜΛΗΙΙΙ ΛΗΔ ΗΔΗΓ. ΨΔΨ ΜΩ Χ ΩΓΟΧΜ, ΧΛΙΙ ΛΟΟΨΗΛ ΒΛΗΙΙ ΡΗΙΙΟ ΟΟΙΟΗΔ, ΩΔΟΔΨΙΙΙ ΧΛΙΙ ΦΔ ΙΙΔΩ ΔΟΧΣΕΕΗΟ ΓΙΙΙΕΟΗΛΨΕ. ΛΗΔ ΙΙΙ ΩΕΟ ΙΩ ΊΒΕΒ ΧΛΙΙ ΟΟΙΟΗΔ ΡΛΙΙΙ ΙΩ ΨΔΟΜΨΕ ΔΟΟΒΩΔΨΙΙΙΙ ΛΙ ΧΙΕ ΨΔΩΟΜΒΟΙ, ΡΟΨ ΦΔ ΩΔΩΔΨΙΙ Χ ΔΨΕ-ΟΨΒΡΗΟ ΨΙΙΨΕ ΜΡΨ ΨΟΓΔΩΨΙΙΙΙ ΡΟΨ Χ ΒΡΓΟΨΙΙ ΜΩ Χ ΟΕΟΡΗΛΙΙ ΓΙΙΕΟΗΛΨΕ ΡΟΨ Χ ΒΡΓΟΨΙΙ ΜΩ ΨΗΕ ΟΗ ΊΒΕΒΙΙ; ΛΗΔ ΦΔ ΟΙΒΟ ΩΔΩΔΨΙΙΙΙ ΨΗΕ ΟΗ ΊΒΕΒΙΙ ΡΟΨ Χ ΒΟΓΔΜΙΓΗΗΗ ΜΩ ΨΗΕ ΔΨΟΗ. ΗΔΩ Χ ΟΕΟΡΗΛΙΙΙΙΙΙ ΡΛΙΙΙ ΟΕΟΗ ΟΛΗΗ ΩΗΗΗ ΛΗΔ ΟΨΟΔΡΛΗ, ΛΗΔ ΧΕΔ ΜΛΕ ΗΛΙΙ Θ ΜΩΟΡΗ ΗΟΗ Θ ΟΔΙΙΔ ΛΟΟΗΛ ΟΗ Χ ΓΙΙΨΟΗΛΨΕ ΜΩ ΟΟΙΟΗΔ, ΟΔ Χ ΓΙΙΨΟΗΛΨΕ ΡΟΩΔ ΟΟΙΟΗΔ ΡΛΙΙΙ ΙΩΟΗ; ΧΕΔ-ΡΟΔ ΟΟΙΟΗΔ ΔΩΕΜΙΟΕΩ ΜΛΗΗ Θ ΒΟΙΜΓΗΟΛΨΟΜ ΙΩ ΡΜΩΓΗΟΗ ΟΡ ΟΛΗΗΙ ΓΙΙΨΟΗΛΨΕ ΜΩ Χ ΗΔΩΡΛΨΟ ΡΨΕΜΔ Χ ΕΟΡΗΛΙΙΙΙΙΙ ΜΩ ΗΨΕ ΟΗ ΊΒΕΒΙΙ, ΛΗΔ ΧΕΔ ΜΛΕ ΗΛΙΙ Θ ΜΩΟΡΗ ΗΟΗ Θ ΟΔΙΙΔ ΛΟΟΗΛ ΟΗ Χ ΓΙΙΨΟΗΛΨΕ ΜΩ ΟΟΙΟΗΔ, ΟΔ Χ ΓΙΙΨΟΗΛΨΕ ΡΟΩΔ ΟΟΙΟΗΔ ΡΛΙΙΙ ΙΩΟΗ; ΧΕΔ-ΡΟΔ ΟΟΙΟΗΔ ΔΩΕΜΙΟΕΩ ΜΛΗΗ Θ ΒΟΙΜΓΗΟΛΨΟΜ ΙΩ ΡΜΩΓΗΟΗ ΟΡ ΟΛΗΗΙ ΓΙΙΨΟΗΛΨΕ ΜΩ Χ ΗΔΩΡΛΨΟ ΡΨΕΜΔ Χ ΕΟΡΗΛΙΙΙΙΙΙ ΜΩ ΗΨΕ ΟΗ ΊΒΕΒΙΙ; ΧΕΔΙΡΟΔ ΦΔ ΔΟΔ

sent to destroy, slay, and cause to perish. Shall I, therefore, see the evil that shall come unto my people? Shall I see the destruction of my kindred? Haman is an Agagite, and Esther is a Jewess.

3. Then Esther the queen answered and said, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request; for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not countervail the king's damage. Then the king Ahasuerus answered and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so? And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen. And the king arose in his wrath from the banquet of wine and went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was sitting. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbonah, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stand in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

4. On that day did king Ahasuerus give the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spake yet again before the king, and fell down at his feet, and wept, and besought him to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse.

5. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth thereof; and there was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the lieutenants, and the deputies and rulers of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed it with the king's ring, and sent letters by post on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: Wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace; and the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed.

ופרצת ארצה. והיה אם לא תשמע בקול יי אלהיך לשמור לעשות את כל מצותיו וחקותיו אשר אנכי מצוך היום והיה כל הקללות האלה באות עליך והשיגוך:

16. ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה: ארורה טנאך ומשארתך: ארור פרי בטנך ופרי אדמתך שגר אלפיך ועשתרות צאנך: ארור אתה בבואך וארור אתה בצאתך: ישלח יי בך את המארה את המהומה ואת המגערת בכל משלח ידך אשר תעשה עד השמדך ועד אבדך מהר מפני רע מעלליך אשר עזבתני: ידבק יי בך את הדבר עד כלתו אתך מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה: יכך יי בשחפת ובקדחת ובדלקת וחרחר ובחרב ובשדפון וביקון ורדפוך עד אבדך: והיה שמיך אשר על ראשך נחשת וארץ אשר תחתיך ברזל: יתן יי את מטר ארצך אבק ועפר מן השמים ירד עליך עד השמדך אתך: ינתנך יי נגף לפני אויביך בדרך אחד תצא אליהם ובשבעה דרכים תנוס לפניהם והיית לזועה לכל ממלכות הארץ: והיתה נבלתך למאכל לכל עוף השמים ולבהמת הארץ ואין מחריד: יכך יי בשחין מצרים ובטחרים ובגרב ובחרס אשר לא תוכל להרפא: יכך יי בשגעון ובעורון ובתמהון לבב: וימשת בצהרים כאשר ימשש העור באפלה ולא תצליח את דרכיך והיית רק עשוק וגזול כל הימים ואין מושיע: ארשה אשה ואיש אחר ישכבנה בית תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא תחללנו: שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתונות לאויביך ואין לך מושיע: בניך ובנותיך נתנים לעם אחר ועיניך רואות והכלות אליהם כל היום ואין לאל ידך: פרי אדמתך וכל יגיעך יאכל עם אשר לא ידעת והיית רק עשוק ורצוץ כל הימים: והיית משגע מראה עיניך אשר תראה: יכך יי בשחין רע על הברכים ועל השוקים אשר לא תוכל להרפא מכף רגלך ועד קדקדך: ילך יי אתך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך ועבדת שם אלהים אחרים עץ ואבן: והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים אשר ינהגך יי שמה: פי רב תוציא השדה ומעט תאסף בתוכה כי החסיל יחסלנו: כרמים תטע ועבדת ויין לא תשתה ולא תאגר כי תאכלנו התולעת: זיתים יהיו לך בכל גבולך ושמן לא תסוך כי ישל זיתך: בנים ובנות תוליד ולא יהיו לך כי ילכו בשבי: כל עציך ופרי אדמתך יירש הצלצל: הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה: הוא יחרפך ואתה לא תחרפנו הוא ילוה אליך ואתה לא תלוה לו הוא יהיה לראש ואתה תהיה לזנב: והיו עליך כל הקללות האלה ורדפוך והשיגוך עד השמדך כי לא שמעת בקול יי אלהיך לשמור מצותיו וחקותיו אשר צוך: והיו בך לאות ובזרעך עד עולם: תחת אשר לא עבדת את יי אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל: ועבדת את אויבך אשר ישלחנו יי בך ברעב ובצמא ובערם ובחסר כל ונתן על צואר עבד ברזל עד השמידו אתך: ישא יי עליך גוי מרחק מקצה הארץ כאשר ידאה הנשר גוי אשר לא תשמע לשונו: גוי עז פנים אשר לא ישא פנים לזקן ונער לא יחן: ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד השמדך אתך אשר לא ישאיר לך דגן תירוש ויצהר שגר אלפיך ועשתרות צאנך עד הבידו אתך: והצר לך בכל שעריך עד רדת חומתיך הגבהות והבצרות אשר אתה בטח בהן בכל ארצך והצר לך בכל שעריך בכל ארצך אשר נתן לך יי אלהיך: ואכלת פרי בטנך בשר בניך ובנותיך אשר נתן לך יי אלהיך במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך: האיש הרך בך והענג מאד תרע עינו באחיו ובאשת חיקו ובשאר ילדיו אשר יותיר: מתת לאחד מהם מבשר בניו אשר יאכל כי אין לו מכל במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך בכל שעריך: הרכה בך והענגה אשר לא נסתה כף רגלה לצעת ולדרך תרע עינה באיש חיקה ובבנה ובבתה: ובשליתה היוצאת מבין רגליה ובבניה אשר תלד כי תאכלם מחסר כל בסתר במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך בשעריך: אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יי אלהיך: והפליא יי את מכתך ואת מכות זרעך מכות גדלות ונאמנות ורעות וחלים רבים: והשיב בך את כל מדוי מצרים אשר יגרת מפניהם ודבקו בך: גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתובה בספר התורה הזאת יעלם יי עליך עד השמדך: ונשארתם במתי מספר תחת אשר הייתם ככוכבי השמים לרב כי לא שמעת בקול יי אלהיך: והיה כאשר שש יי עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם כן ישיש יי עליכם להאבד אתכם והסיתם מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה: ופצך יי בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ושם תעבד אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך עץ ואבן: ובגוים ההם לא תרגיע ולא יהיה מנוח לכף רגלך ונתן יי לך שם רגז ואכזבת עינים ודאון נפש: והיו חייך תלאים לנגדך ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייך: בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר מפחד לבבך אשר תפחד וממראה עיניך אשר תראה: והשיבך יי מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תוסף עוד לראתה והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות ואין קונה:

17. ואלה הדברים אשר צוה יי את משה את בני ישראל במדבר סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש השני באחד לחדש לאמר: שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם: מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן: ואתכם יהיו לאיש איש למטה איש ראש לבית אבתיו הוא: ואלה שמות האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן אלישור בן שדיאור: לשמעון שלומיאל בן צורישדי: ליהודה נחשון בן עמינדב: ליששכר נתנאל בן צוער: לזבולן אליאב בן חלון: לבני יוסף לאפרים אלישמע בן עמיהוד למנשה גמליאל בן פדהצור: לבנימן אבידן בן גדעוני: לדן אחיעזר בן עמישדי: לאשר פגעיאל בן עכרן: לגד אליסף בן דעואל: לנפתלי אחירע בן עינן: אלה קריאי העדה נשיאי מטות אבתם ראשי אלפי ישראל המה: ויקחו משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות: ואת כל העדה הקהילו באחד לחדש השני ויתילדו על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם: כאשר צוה יי את משה ויפקדם במדבר סיני: ויהי בני ראובן בכור ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה ראובן ששים אלף וחמשת אלפים ומאתים: למטה שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקודיו במספר שמות לגלגלתם כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה שמעון חמשים אלף ושלשת אלפים ומאתים: למטה גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: למטה יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה יהודה ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: למטה יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה יששכר חמשים אלף וארבע מאות: למטה זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: לבני יוסף למטה בני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה אפרים ארבעים אלף וחמש מאות: למטה בני מנשה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה מנשה שנים ושלשים אלף ומאתים: למטה בנימן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה בנימן חמשה ושלשים אלף וארבע מאות: למטה דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה דן שנים וששים אלף ושבע מאות: למטה אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: למטה נפתלי תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקודיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף וארבע מאות: אלה הפקודים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש לבית אבתיו היו: ויהי כל פקודי בני ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל: ויהי כל הפקודים ששת אלפים וחמש מאות ושלשת אלפים וחמשים: והלוים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם: וידבר יי אל משה לאמר: רק את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: והפקד את הלוים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו הם ישאו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתו אתו וסביב למשכן יחנו: ובנסע המשכן יורידו הלוים אתו והקים הלוים את המשכן וזר הקרב יומת: ובני ישראל יחנו איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם: והלוים יחנו סביב למשכן העדות ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמרו הלוים את משמרת משכן העדות: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יי את משה כן עשו: ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יי את משה בהר סיני: ואלה שמות בני אהרן הבכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר: אלה שמות בני אהרן הכהנים המשחים אשר מלא את ידם לכהן: ויכהן נדב ואביהוא לפני יי בהקריבם אש זרה לפני יי במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר על פני אהרן אביהם: וידבר יי אל משה לאמר: הקרב את מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו: ושמרו את משמרתו ואת משמרת כל העדה לפני אהל מועד לעבד את עבדת המשכן: ושמרו את כל כלי אהל מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד את עבדת המשכן: ונתת את הלוים לאהרן ולבניו נתנים הם נתנים לו מאת בני ישראל: ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמרו את כהנתם והזר הקרב יומת: וידבר יי אל משה לאמר: ואני הנה לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל תחת כל בכור פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלוים: כי לי כל בכור ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כל בכור בישראל מאדם ועד בהמה לי יהיו אני יי: וידבר יי אל משה במדבר סיני לאמר: פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה תפקדם: ויפקד משה על פי יי כאשר צוה: ויהיו בני לוי בשמותם גרשון וקהת ומררי: ואלה שמות בני גרשון לבניהם לבני ולשמעי: ובני קהת לבניהם עמרם ויצהר חברון ועזיאל: ובני מררי לבניהם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם: לגרשון משפחת הלבני ומשפחת השמעי אלה הם משפחת הגרשני: פקודיהם במספר כל זכר מבן חדש ומעלה פקודיהם שבעת אלפים וחמש מאות: משפחת הגרשני אחרי המשכן יחנו ימה: ונשיא בית אב לגרשני אליסף בן לאל: ומשמרת בני גרשון באהל מועד המשכן והאהל מכסהו ומסך פתח אהל מועד: וקלעי החצר ואת המסך על פתח החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריו לכל עבדתו: ולקהת משפחת העמרמי ומשפחת היצהרי ומשפחת החברני ומשפחת העזיאלי אלה הם משפחת הקהתי: במספר כל זכר מבן חדש ומעלה שמנת אלפים ומאתים שמרי משמרת הקדש: משפחת בני קהת יחנו על ירכתי המשכן תימנה: ונשיא בית אב למשפחת הקהתי אליצפן בן עזיאל: ומשמרתם הארון והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסך ולכל עבדתו: ונשיא נשיאי הלוים אלעזר בן אהרן הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש: ולמררי משפחת המחלי ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי: ופקודיהם במספר כל זכר מבן חדש ומעלה שש אלפים ומאתים: ונשיא בית אב למשפחת מררי צוריאל בן אבחיל על ירכתי המשכן יחנו צפנה: ומשמרת ופקודי בני מררי קרשי המשכן ובריחו ועמדיו ואדניו וכל כליו וכל עבדתו: ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדותם ומיתריהם: ולמשה ולאהרן ולבניו תהיה משמרת כל עבדת המקדש לבני ישראל והזר הקרב יומת: וידבר יי אל משה לאמר: ואתה פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה תפקדם: ויפקד משה כאשר צוה יי: ויהי כל בכור זכר במספר שמות מבן חדש ומעלה לגלגלתם שנים ועשרים אלף ושלשה ושבעים: וידבר יי אל משה לאמר: קח את הלוים לי אני יי תחת כל בכור בבני ישראל ואת בהמת הלוים תחת כל בכור בבהמת בני ישראל והיו לי הלוים אני יי: ואת דמי הנפדים בעודף על הלוים מאת בכורי בני ישראל: ותקח את החמשת החמשים לגלגלת לגלגלת בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל: ונתת את הכסף לאהרן ולבניו פדיון העודפים עליהם: ויקח משה את כסף הפדיון מאת העודפים על פדוי הלוים: מאת בכורי בני ישראל לקח את הכסף אלף ושלש מאות וחמשה ושבעים בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדיון לאהרן ולבניו על פי יי כאשר צוה יי את משה: וידבר יי אל משה ואל אהרן לאמר: שאו את ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: זאת עבדת בני קהת במשכן מועד קדש הקדשים: בבא אהרן ובניו בנסע המחנה והורידו את פרכת המסך וכסו בה את ארון העדת: ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה ושמו בדיו: ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת וכסו על הקערת ועל הכפת ועל המנקיות ואת קשות הנסך יהיו עליו: וכסו עליהם בגד תולעת שני וכסו מכסה עור תחש ושמו בדיו: ולקחו בגד תכלת וכסו את מנרת המאור ואת נרתיה ואת מלקחתיה ואת מחתתיה ואת כל כלי שמנה אשר ישרתו אתה לה: ונתנו אתה ואת כל כליה אל מכסה עור תחש ונתנו על המוט: ועל מזבח הזהב יפרשו בגד תכלת וכסו מכסה עור תחש ושמו בדיו: ולקחו את כל כלי השרת אשר ישרתו בהם בקדש ונתנו אל בגד תכלת וכסו מכסה עור תחש ונתנו על המוט: ודשנו את המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן: וכסו אתו את כל כליו אשר ישרתו עליו את המחתות את המזלגות ואת היעים ואת המזרקות כל כלי המזבח ופרשו עליו כסוי עור תחש ושמו בדיו: וכלה אהרן ובניו לכסות את הקדש ואת כל כלי הקדש בנסע המחנה ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת לבלתי יגעו בקדש ומתו אלה משאי בני קהת באהל מועד אלעזר בן אהרן הכהן פקדת שמן המאור וקטרת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה פקדת כל העדה בכל אשר בקדש ובכליו: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יי את משה כן עשו: ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל בא לצבא לעבדה באהל מועד: ויהיו פקודיהם למשפחתם אלפים ושבע מאות וחמשים: אלה פקודי משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יי ביד משה: ויהיו פקודי בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל בא לצבא לעבדה באהל מועד: ויהיו פקודיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ועשרים: משפחת בני גרשון לכל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יי: פקודי משפחת בני גרשון לכל עבדתם ולכל משאם ופקדתם איתמר בן אהרן הכהן: ופקודי בני מררי למשפחתם לבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל בא לצבא לעבדה באהל מועד: ויהיו פקודיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: אלה פקודי משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יי ביד משה: כל הפקודים אשר פקדו משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל בא לעבדת עבדה ועבדת משא באהל מועד: ויהיו פקודיהם לגלגלתם שמנת אלפים וחמש מאות ושמנים: על פי יי פקד אתם ביד משה איש איש על עבדתו ועל משאו ויתפקדו אשר צוה יי את משה:

18. וידבר יי אל משה לאמר: צו את בני ישראל ושלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש: מזכר עד נקבה תשלחו אל מחוץ למחנה תשלחום ולא יטמאו את מחניהם אשר אני שכן בתוכם: ויעשו כן בני ישראל וישלחו אתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר יי אל משה כן עשו בני ישראל: וידבר יי אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל ביי ואשמה הנפש ההוא: והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו וחמשתיו יסף עליו ונתן לאשר אשם לו: ואם אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב ליי לכהן מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו עליו: וכל תרומה לכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן לו יהיה: ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהיה: וידבר יי אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל: ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה והיא לא נתפשה: ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה או עבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והוא לא נטמאה: והעמיד האיש את אשתו לפני יי והקריב הכהן את קרבנה עליה עשרון קמח שערים לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה כי מנחת קנאת היא מנחת זכרון מזכרת עון: והקריב אתה הכהן והעמיד אתה לפני יי: ולקח הכהן מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה על קרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים: והעמיד הכהן את האשה לפני יי ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת זכרון מנחת קנאת היא וביד הכהן יהיו מי המרים המאררים והשביע אתה הכהן והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי היי ממי המרים המאררים האלה: ואת תבואי אלה ונתן הכהן את המים האלה בבטנה ובירכה תצבה: והיו המים המאררים האלה למים מרים מאררים ובאו בקרבה למרים תצבה ונפלה ירך ותצבה בטן והיתה האשה הזאת לאלה בקרב עמה: ואמר הכהן את האשה יתן יי אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יי את ירכך נפלת ובטנך צבה: ובאו המים המאררים האלה בקרבך למרים בטן ולנפל ירך והאמרה האשה אמן אמן: ואת האלות האלה יכתב הכהן בספר ומחה אל מי המרים: והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המרים למרים: ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאה והניף את המנחה לפני יי והקריב אתה אל המזבח: וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה ואחר ישקה את האשה את המים: והשקה את האשה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המים המאררים למרים ותצבה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה לאלה בקרב עמה: ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקתה ונזרעה זרע: זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשה תחת אישה ונטמאה: או איש אשר עבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יי ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת: ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה:

19. וידבר יי אל משה לאמר: איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר ליי: מיין ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל: כל ימי נדר תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימם אשר יזיר ליי קדש יהיה גדל פרע שער ראשו: כל ימי הזירו ליי על נפש מת לא יבא: לאביו ולאמו לאחיו ולאחתו לא יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על ראשו: כל ימי נזרו קדש הוא ליי: וכי ימות מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו: וביום השמיני יביא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן אל פתח אהל מועד: ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש ביום ההוא וקדש את ראשו: והזיר ליי את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו: וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יובא אל פתח אהל מועד: והקריב את קרבנו ליי כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה בת שנתה תמימה אחת לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים: וסל מצות סלת חלות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכיהם: והקריב הכהן לפני יי ועשה את חטאתו ואת עלתו: ואת האיל יעשה זבח שלמים ליי על סל המצות והקריב הכהן את מנחתו ואת נסכו: ופתח נזיר את פתח אהל מועד את שער ראש נזרו ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: ולקח הכהן את הזרע המבשל ואחת חלת מצה מן הסל ואחת רקיק מצה ונתן על כפי הנזיר אחר גלחו את נזרו: והניף אתם הכהן תנופה לפני יי קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין: זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו ליי על נזרו מלבד אשר תשיג ידו ככל אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו: וידבר יי אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמר להם: יברכך יי וישמרך: יאר יי פניו אליך ויחנך: ישא יי פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם:

20. ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם: ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים: ויביאו את קרבנם לפני יי שש עגלות צב ושנים עשר בקר עגלה על שנים מהנשיאים ושור לאחד ויקריבו אתם לפני המשכן: ויאמר יי אל משה לאמר: קח מאתם ויהיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אתם אל הלוים איש כפי עבדתו: ויקח משה את העגלות ואת הבקר ויתן אתם אל הלוים: את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם: ואת ארבע העגלות ואת שנים עשר הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו: ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח: ויאמר יי אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את חנכת המזבח: ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה: ויקרב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן עמינדב: ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר: הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן צוער: ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליאב בן חלון: ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישור בן שדיאור: ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן שלומיאל בן צורישדי: ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליסף בן דעואל: ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד: ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור: ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעוני: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אבידן בן גדעוני: ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי: ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פגעיאל בן עכרן: ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן: זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כסף מזרקים שנים עשר כפות זהב שנים עשר: שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר כפות זהב שנים עשר: כל זהב הכפות עשרים ומאה משקל הכף בשקל הקדש: כל הבקר לעלה שנים עשר פרים אילים שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים עשר לחטאת: וכל בקר זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילים ששים עתדים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארון העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו: וידבר יי אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנרה יאירו שבעת הנרות: ויעש כן אהרן אל מול פני המנרה העלה נרתיה כאשר צוה יי את משה: וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היתה כמראה אשר הראה יי את משה כן עשה את המנרה: ויקח את הלוים מתוך בני ישראל וטהרת אתם: וכה תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וכבסו בגדיהם וטהרו: ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לחטאת: והקרבת את הלוים לפני אהל מועד והקהלת את כל עדת בני ישראל: והקרבת את הלוים לפני יי וסמכו בני ישראל את ידיהם על הלוים: והניף אהרן את הלוים תנופה לפני יי מאת בני ישראל והיו לעבד את עבדת יי: והלוים יסמכו את ידיהם על ראשי הפרים ואתה תעש את האחד חטאת ואת האחד עלה ליי לכפר על הלוים: והעמדת את הלוים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליי: והבדלת את הלוים מתוך בני ישראל והיו לי הלוים: ואחרי כן יבאו הלוים לעבד את אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה: כי נתנים נתנים הם לי מתוך בני ישראל תחת פטר כל רחם בכור כל מבני ישראל לקחתים לי: כי לי כל בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתים לי: ואקח את הלוים תחת כל בכור בבני ישראל: ואתן את הלוים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל באהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש: ויעש משה ואהרן וכל עדת בני ישראל ללוים ככל אשר צוה יי את משה ללוים כן עשו להם בני ישראל: ויתחטאו הלוים ויכבסו בגדיהם ויניף אהרן אתם תנופה לפני יי ויכפר עליהם אהרן לטהרם: ואחרי כן באו הלוים לעבד את עבדתם באהל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה יי את משה על הלוים כן עשו להם: וידבר יי אל משה לאמר

ΦΟ ΔΙΑΤΙ ΚΑΘΙΣΕΙΣ; ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΣΕ ΘΕΟ ΥΨΙΣΤΟΥ Κ ΕΠΙΣΤΗ ΔΕ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΤΙ Ε ΘΕΛΕΙ ΣΚΥΔΡΙΖΕΙ ΤΟ ΦΩΣ ΕΠΙΣΗ.

8. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΦΟ ΘΕΟ ΟΟΣ Κ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΦΟΣ ΦΟ ΦΑΘ ΥΠΕΡΑΝΩ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣ, ΣΟΥ ΣΕ ΟΥΘΕ ΩΡΓΑΚΙΣΕ Ε ΥΠΕΔΙΑ ΝΗ ΣΚΥΔΡΙΖΗΣΕΝ Κ ΡΟΦΗΣΕΡΙΘΕΟΥΣΙΝ ΦΟΝΟ ΚΑΘΕΙ Κ ΣΚΗΝΗ ΘΗΣ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΦΑΙΑ ΦΟ ΦΑΘ ΡΟΓΗΣΕΡΙΘ Κ ΣΚΗΝΗ ΘΗΣ ΘΗΣ, ΚΑΘΟΤΙΘΕΝΗ ΤΟ ΦΗΣ ΘΕΟ-ΦΑΓΕ, ΦΑ ΘΟΘΘ ΣΟΥ ΦΗΣ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣ ΟΟΣ Ε ΥΕΘΟΥ ΤΟ Κ ΣΚΗΝΗ ΘΗΣ ΕΙΘΗΥΗΡΟΥ; ΚΑΙ ΦΑ ΟΥΘΟ ΘΕΘΕΡΘΕΡΟΥ ΣΟΥ ΣΚΗΝΗ ΜΗΧ ΚΑ ΚΑΘΟΣΟΘΕΝΗΣ ΣΚΗΨΗ ΡΟΗΣ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΘΗΣ, ΚΑΜΜΗΧΧΣΚΗΝΗΚΑΙ ΟΥ Κ ΗΚΗΣΘΟΘΕ ΣΕ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ, ΘΟΣ ΚΑΙ ΓΗΕΟΥΘΟΥ ΟΥ Κ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣ ΦΟΘ ΣΕ ΦΑΙ ΥΕΘΟΥ, ΚΑΙ ΘΟΣΟ ΟΕΚΗΣΕΚΗ ΟΥ Κ ΘΗΣΕΙΘΗ ΚΑΙ Κ ΣΟΕΘΚΗΣΚΗΣ ΦΗΣ ΣΕ ΦΑΙ ΥΕΘΟΥ, ΚΑΙ ΘΟΣΟ ΟΕΚΗΣΕΚΗ ΟΥ Κ ΘΗΣΕΙΘΗ ΚΑΙ Κ ΣΟΕΘΚΗΣΚΗΣ ΚΗΣΘΟ ΤΟ Β ΓΕΘΟΥΟΥΗΡΟΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΦΘΟΕΙΟΘΟ ΣΕΣΕ ΦΑΙΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΟΜΗΝ ΘΗΣΟΘ ΘΕΘ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΚΗΣΘΟ ΤΟ ΚΑΙΘΕΙΟΥΣΙΝ ΣΕΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ Κ ΗΣΟΡΗΣΕ ΣΕΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΟΜΗΝ ΘΗΣΟΘ ΘΕΘ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΚΗΣΘΟ ΤΟ ΚΑΙΘΕΙΟΥΣΙΝ ΣΕΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΟΜΗΝ ΘΗΣΟΘ, Κ ΗΣΟΡΗΣΕ ΜΗΧ ΚΑΘ ΘΟΣΟ ΤΟ ΦΘΟΕΙΟΘΟ ΣΕΣΕ Κ ΥΟΘΟ ΧΕΕΙ ΩΔΕ, ΝΗ ΧΕΕ ΧΕΕΙ ΣΕΙΘ ΘΕ ΧΕΕΙ ΚΗΣΘΟ ΤΟ ΦΘΟΕΙΟΘΟ ΣΕΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΟΜΗΝ ΘΗΣΟΘ ΘΕΘ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΚΗΣΘΟ ΤΟ ΚΑΙΘΕΙΟΥΣΙΝ ΣΕΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΜΗΧ ΚΑΘ ΘΟΣΟ ΝΗΟ ΘΗΣΕΙΘΗ; ΧΕΕ, ΧΕ ΜΟΘ ΝΗΟ ΓΗΕΥΕΟ ΘΕ ΧΕΕ ΜΗΝ, ΘΕΕΘ ΧΕ ΦΑΙ ΡΗΣΕΘΗΣΕ ΘΗΣΕΘΕ; ΧΕ, ΧΕ ΜΟΘ ΝΗΟ ΓΗΕΥΕΟ ΘΕ ΧΕΕ ΜΗΝ, ΘΕΕΘ ΧΕ ΦΑΙ ΡΗΣΕΘΗΣΕ ΘΗΣΕΘΕ ΝΗ ΧΕΕ ΘΗΣΕΘΕ; ΧΕ, ΧΕ ΜΟΘ ΝΗΟ ΓΗΕΥΕΟ ΘΕ ΧΕΕ ΜΗΝ, ΘΕΕΘ ΧΕ ΦΑΙ ΡΗΣΕΘΗΣΕ ΘΗΣΕΘΕ ΘΗΣΕΙΘΗ ΤΟ ΣΗΣ ΘΕ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΧΕΕ ΜΗΧ ΧΕΕ ΘΟΟΡΗΣΕ ΧΕΕ ΝΗ ΧΕΕ ΘΗΣΕΘΕ; ΧΕ, ΧΕ ΜΟΘ ΝΗΟ ΓΗΕΥΕΟ ΘΕ ΧΕΕ ΜΗΝ, ΘΕΕΘ ΧΕ ΦΑΙ ΡΗΣΕΘΗΣΕ ΘΗΣΕΘΕ ΘΗΣΕΙΘΗ ΤΟ ΣΗΣ ΘΕ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΧΕΕ ΜΗΧ ΧΕΕ ΘΟΟΡΗΣΕ ΧΕΕ ΝΗ ΧΕΕ ΘΗΣΕΘΕ; ΡΟΦ ΗΡ ΧΕΕ ΜΗΝ ΜΟΘ ΓΗΕΥΕΟ Ε ΥΕΟΥΣΗΣ, ΝΗ ΜΟΘ ΟΟΣΟ ΓΗΕΥΕΟ Ε ΧΟΡΗΣ; ΚΑΙ ΧΕΕ ΧΕΕ ΘΗΣ ΧΕ ΘΗΣ ΘΕΕ ΟΟ ΧΕΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΝΗ ΧΕΕ ΜΗΝ ΘΕΕΘ ΧΕ ΦΑΙ ΡΗΣΕΘΗΣΕ ΘΗΣΕΘΕ ΘΗΣΕΙΘΗ ΤΟ ΣΗΣ ΘΕ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΦΟ ΘΕΟ ΟΟΣ Κ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΦΟΣ ΦΟ ΦΑΘ ΥΠΕΡΑΝΩ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣ, ΣΟΥ ΣΕ ΟΥΘΕ ΩΡΓΑΚΙΣΕ Ε ΥΠΕΔΙΑ ΝΗ ΣΚΥΔΡΙΖΗΣΕΝ Κ ΡΟΦΗΣΕΡΙΘΕΟΥΣΙΝ ΦΟΝΟ ΚΑΘΕΙ Κ ΣΚΗΝΗ ΘΗΣ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΦΑΙΑ ΦΟ ΦΑΘ ΡΟΓΗΣΕΡΙΘ Κ ΣΚΗΝΗ ΘΗΣ ΘΗΣ, ΚΑΘΟΤΙΘΕΝΗ ΤΟ ΦΗΣ ΘΕΟ-ΦΑΓΕ, ΦΑ ΘΟΘΘ ΣΟΥ ΦΗΣ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ ΟΟΣ Ε ΥΕΘΟΥ ΤΟ Κ ΣΚΗΝΗ ΘΗΣ ΕΙΘΗΥΗΡΟΥ; ΚΑΙ ΦΑ ΟΥΘΟ ΘΕΘΕΡΘΕΡΟΥ ΣΟΥ ΣΚΗΝΗ ΜΗΧ ΚΑ ΚΑΘΟΣΟΘΕΝΗΣ ΣΚΗΨΗ ΡΟΗΣ. ΚΑΙ ΝΗ ΘΕΣΗ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΘΗΣ, ΚΑΜΜΗΧΧΣΚΗΝΗΚΑΙ ΟΥ Κ ΗΚΗΣΘΟΘΕ ΣΕ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ, ΘΟΣ ΚΑΙ ΓΗΕΟΥΘΟΥ ΟΥ Κ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣ ΦΟΘ ΣΕ ΦΑΙ ΥΕΘΟΥ, ΚΑΙ ΘΟΣΟ ΟΕΚΗΣΕΚΗ ΟΥ Κ ΘΗΣΕΙΘΗ ΚΑΙ Κ ΣΟΕΘΚΗΣΚΗΣ ΦΗΣ ΣΕ ΦΑΙ ΥΕΘΟΥ, ΚΑΙ ΘΟΣΟ ΟΕΚΗΣΕΚΗ ΟΥ Κ ΘΗΣΕΙΘΗ ΚΑΙ Κ ΣΟΕΘΚΗΣΚΗΣ ΚΗΣΘΟ ΤΟ Β ΓΕΘΟΥΟΥΗΡΟΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΦΘΟΕΙΟΘΟ ΣΕΣΕ ΦΑΙΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΟΜΗΝ ΘΗΣΟΘ ΘΕΘ Κ ΥΕΟΥΣΗΣ ΚΗΣΘΟ ΤΟ ΚΑΙΘΕΙΟΥΣΙΝ ΣΕΣΕ ΚΑΙ ΣΕ ΓΗΣΕΚΑΙΑΣΕ. ΚΑΙ ΝΗ ΧΕΕ ΜΗΧ ΚΑΘ ΘΟΣΟ ΝΗΟ ΘΗΣΕΙΘΗ; ΧΕΕ, ΧΕ ΜΟΘ ΝΗΟ ΓΗΕΥΕΟ ΘΕ ΧΕΕ ΜΗΝ, ΘΕΕΘ ΧΕ ΦΑΙ ΡΗΣΕΘΗΣ

ומה שנאמרו בזה בפרשת תצוה הם בדם הטבח. והנה הוא ג' שמירות נתינת דמו בידי הכהן שיזרקנו על המזבח סביב, ושלא יהיה לו צורך לגעת בבשר הקדשים. והנה שמירת הדם שיזרקנו על המזבח סביב, שלא יהיה לו צורך לגעת בבשר הקדשים, שמלבד שהוא מצוה בפני עצמה שלא יזרקנו אלא על המזבח, הוא ג"כ שמירה שלא יגע בבשר הקדשים. והנה שמירת הדם שיזרקנו על המזבח סביב, (פי' שיזרקנו על ב' סמוכים סביב,) הוא ג' פעמים שלא יתערב בדם אחר, ושלא יהיה לו צורך לגעת בדם אחר. ושלא ישחוט בהמה אחת ועוף אחד ויזרוק דמיהם כאחד, שלא יתערבו הדמים זה בזה. ושלא יזרוק דם אחד ויניחנו ויזרוק דם אחר, שלא יתערב הדם הראשון בדם האחרון

and a half. Then they sent to Ephraim, saying; Come down to us, and help us, and let us fight with the Ammonites, lest we burn your house with fire upon you. And Jephthah said to them, I and my people were at great strife with the Ammonites, and when I called you, you did not help me out of their hand. And when I saw that you would not help me, I put my life in my hand, and passed over to the Ammonites; and the Lord delivered them into my hand: why then are you come up to me this day, to fight against me? Then Jephthah gathered all the men of Gilead, and fought with Ephraim; and the men of Gilead smote Ephraim, because they said, You Gileadites are fugitives of Ephraim, in the midst of Ephraim, and in the midst of Manasseh. And Gilead took the passages of Jordan before Ephraim: and it was so, that when any of the fugitives of Ephraim said, Let me go over; that the men of Gilead said to him, Art thou an Ephraimite? If he said, Nay; then said they to him, Say now Shibboleth: and he said Sibboleth: for he could not frame to pronounce it right. Then they took him, and slew him at the passages of Jordan: and there fell at that time of the Ephraimites forty and two thousand.

5. And Jephthah judged Israel six years. Then died Jephthah the Gileadite, and was buried in one of the cities of Gilead. And Ibzan of Bethlehem judged Israel after him. And he had thirty sons, and thirty daughters, whom he sent abroad, and brought in thirty daughters for his sons from abroad. And he judged Israel seven years. Then died Ibzan, and was buried at Bethlehem. And Elon the Zebulonite judged Israel after him; and he judged Israel ten years. And Elon the Zebulonite died, and was buried in Aijalon in the country of Zebulun. And after him Abdon the son of Hillel the Pirathonite judged Israel. And he had forty sons and thirty nephews, who rode on threescore and ten ass colts: and he judged Israel eight years. Then died Abdon the son of Hillel the Pirathonite, and was buried in Pirathon in the country of Ephraim, in the mount of the Amalekites.

6. And the children of Israel did evil again in the sight of the Lord; and the Lord delivered them into the hand of the Philistines forty years. Now there was a certain man of Zorah, of the family of the Danites, whose name was Manoah; and his wife was barren, and bare not. And the angel of the Lord appeared unto the woman, and said unto her, Behold now, thou art barren, and bare not: but thou shalt conceive, and bear a son. Now therefore beware, I pray thee, and drink not wine nor strong drink, and eat not any unclean thing: for, lo, thou shalt conceive, and bear a son; and no razor shall come on his head: for the child shall be a Nazarite unto God from the womb: and he shall begin to deliver Israel out of the hand of the Philistines. Then the woman came and told her husband, saying, A man of God came unto me, and his countenance was like a countenance of an angel of God, very terrible: but I asked him not whence he was, neither told he me his name: and he said unto me, Behold, thou shalt conceive, and bear a son; and now drink no wine nor strong drink, neither eat any unclean thing: for the child shall be a Nazarite to God from the womb to the day of his death.

7. Λήδ ή οΘΘ ιο ΔΘΣ ΧΔΩ ΛΘΩΛή ΨΔΛή Χ ιΔΩ ΜΘ Χ ΘΟΠήΧΗΝ ΟΘΘ, ΜΘ ΣΟ Χ ΙΘ-ΘΛήΔΗΣ ΛΔΔή ΡΣ, Λήδ ΜΘ ΘΗΔ ΡΙΘ ΕΥΘΓΟΓ ΧΔΩ. ΕΛΛ ή ΟΘΘ ιο ΔΘΣ ΧΔΩ ΧΕ ΘΗΔ ΛΔΩ ΔΛΙΧΗΟ ΡΣ ΓΣΓ, ΕΥΘΓΟΓ ΧΕ ΓΟΙΙΔΘΔ; Λήδ ή ΜΔΘ ΗΛ Χ ΘΟΠήΧΗΝ ΔΘ Χ ΔΛΙΧΗΟ ΘΕ, ΔΛ Χ ΣΔΘΓΗΔ ΘΛΗΔ. Λήδ ΗΘ ΨΔΧΧΓΓ ΧΕ ΔΛΙΓ ΟΘΧΗΥΘΟΗ ΕΥ ΛήΗΗΔΛΡΣ, ΜΘ ΗΗΟ ΗΔΩ, ΕΛΛ Δ ΣΔΩ ΛΗΗΟ ΟΔ ΟΔΗ, ΕΥΘΓΟΓΟ, ΜΟ ΗΟ ΗΔΩ ΕΛΛ ΧΕ ΓΔΘ ΓΟΙΙΔΘΔ ΡΟΓ Χ ΔΛΨΓΛΡΣ ΧΔΩ ΜΘ ΟΣΟ ΟΘΟ ΧΘΩΛήΣ ΧΔΘ, ΧΔΩ ΧΕ ΟΔΩ ΟΔΟ ΡΣ ΗΗ ΧΕΓΓ ΘΗΓΓ; ΧΕΓΓΟΓ ΨΔΩ ΧΕ Χ, ΟΔ ΣΛΗΘ, ΔΗΗ Δ ΟΟ ΧΘΩΛήΣ ΧΔΩ ΔΟ ΕΥΛΗΗ? Λήδ ΗΘ Δ ΣΕ ΛΗΔΟ ΔΟ ΟΔ ΕΘΟΛΡΘ-ΔΘ ΕΓΛΓΧΓΓ ΟΘΟΓΟΗΔ, ΧΔΩ ΗΔΘΔΓΓ ΓΔΘ Δ ΣΘΟΗ ΣΟ ΘΓΟΟΗ ΟΛΓΔΩΣ, ΗΕ, ΗΔΩ ΘΟΛΛΘΧΗ ΟΙ Χ ΗΘΡΓΔΓΣ. Ρ ΟΓ ΔΘ Δ ΓΔΘ ΔΘΓΓ ΟΘΟΓΟ ΧΔΩ ΟΔ ΣΛΗΘ, (ΡΟΓ ΧΕ ΜΓΓ ΟΙ ΜΘ ΧΔΩ ΘΔΓΓΓ ΔΛΗΓ,) ΘΟΗ ΣΟ ΧΕ ΣΔΘ ΛΗΗΟ ΟΘ, ΡΕΧΓΓ, ΕΘΟΓΟΓΟ ΓΕ Ω.ΔΘ ΓΟ ΜΓΓ ΡΣ, Λήδ ΡΔ ΜΓΓ ΗΔΩ ΣΛΓΔΓ ΧΔΩ ΜΘ ΟΔΓ ΡΟΓ; ΧΔΗ ΓΔΩ ΡΣ ΟΟ ΡΟΓΓ; ΜΘ ΜΘΔ ΗΔΩ ΧΓΕ ΓΕ ΕΓΓΧΓΓΛΗ, ΓΡ ΧΕ ΜΘΔ ΓΔΩ ΡΣ ΔΓΟΗ; ΧΕΓΓΟΓ ΓΔΩ ΡΣ ΟΟ, ΓΔΘΩ ΧΕ ΔΘΔ ΟΕΔΗΓΓΕΗ Χ ΕΓΓΟΓ ΜΘ ΛΗ-ΘΔΓΡΣ. ΗΘ ΧΕ ΗΔΟΟΓΓ ΨΔΩ ΡΟΩ, ΨΔΛ ΧΕ ΘΓΩ ΗΔΩ ΡΔΘ ΘΔΓΓ; Λήδ ΧΕ ΘΓΩ ΓΟ ΔΘΟΗΗΔΡ, ΧΟΔΗΘΩ ΧΘΘ ΟΕΓΟΗΔΩ ΧΔΩ, Λήδ Ε ΤΔΛΗΘΓ ΕΔΩΩ ΨΔΩ ΟΛΟΔΗΘΩ. Χ ΕΓΓΟΓ ΜΘ ΛΗΔΗΓΡΣ ΕΔΘΗΗ ΜΔΘΓΓ, ΕΔ-ΟΟΟ ΜΘ ΧΕΓ ΓΔΗΗ ΔΕΓΟ ΗΓ ΣΟ ΡΟΓΓ Ε ΣΓΓΕΧ ΜΘ ΓΔΩ, ΜΓΓ ΧΕΘΩ ΓΟ ΡΟΓ ΗΓΗΟ Χ ΨΔΛΘΕ ΜΘ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ; Λήδ ΨΔΩ Δ ΗΔΩ ΓΕΟΛΓΗΔ ΘΓΓΗ ΣΔ ΓΟ ΔΘΟΗΗΔΡ, ΧΕ ΜΘΔ ΨΔΕ ΡΟΩΕΗΔ ΧΕΓΓ ΓΔΓΓΓΓΡΣ; ΡΟΓ ΛΗΔΗΓΡΣ ΨΔΩ ΡΟΓΗ ΕΔ Χ ΣΟΓΟ, Λήδ ΟΛΗΓ ΜΘ ΨΔΕ ΙΘΕΔΓΕΔ, ΕΔΘΟΟΟ ΜΘ Χ ΡΟΓ ΜΘ ΧΕΓΓ ΙΘΟΔΓΕΔ, ΕΔΘΟΛΗ ΓΟ ΘΗΕ ΜΕ ΕΔ-ΡΟΓ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ.

9. Λήδ ή ΟΘΘ ιο ΔΘΣ ΧΔΩ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ ΓΘΟ ΟΛΓΔΩ, Λήδ ΕΔΘΟΛΗ ΓΟ ΓΛΓΧΗΟ ΧΔΩ; Λήδ ΧΔΡΣ ΜΓΓ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ ΓΛΓΧΓΟΗΗ ΧΔΩ ΜΓΓ ΘΗΕΙ ΕΗΟΓΓ ΨΔΛή ΨΔΙΕΟΓΡΗ, ΧΕΓΓΟΓ ΧΔΩ ΡΟΓ ΗΓΗΟ Χ ΨΔΙΕΟΓΡΗ ΟΘΟ ΡΛΓΗ ΧΕΓ ΗΕΟΓ ΜΓΓ ΡΣ ΓΟ ΔΘΟΗΗΔΡ, Λήδ ΕΔΘΟΛΗ ΓΟ ΣΓΕ ΧΔΩ ΔΟΧΟΕΔΘΗΗΓΓ, ΗΗΘΟΟΡΓ ΧΔΩ Χ ΡΟΓ ΕΗΟΓΓ ΜΘ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ ΓΛΓΧΓΟΗΗ. ΗΘ ΨΔΛή Χ ΓΔΟΓΓ ΜΘ ΧΔΩ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ ΓΘΟ ΟΛΓΔΩ, Λήδ ΕΔΘΟΛΗ ΓΟ ΔΓΕ ΧΔΩ ΔΟΧΟΕΔΘΗΗΓΓ, ΗΗΘΟΟΡΓ ΧΔΩ Χ ΡΟΓ ΕΗΟΓΓ ΜΘ ΧΕΓΓ ΔΕΓΟΗΔΩΣ ΧΔΩ ΜΓΓ ΘΗΕΙ ΕΗΟΓΓ ΨΔΛή ΨΔΙΕΟΓΡΗ.

10. Λήδ ΗΘ ή ΟΘΘ ιο ΔΘΣ ΧΔΩ ΗΟ, Χ ΓΔΟΓΓ ΜΘ Ηΰθρξ, Χ ΓΔΟΓΓ ΜΘ ΛΗΔΗΓΡΣ, Λήδ Δ ΣΔΩ ΡΣ ΓΟ ΔΘΟΗΗΔΡ, ΩΔΩ ΣΛΓΕΗΔΩ Χ ΔΕΓΟΗΔΩΣ, Λήδ ΕΔΘΟ ΓΕΔ ΓΟΔΩ ΧΔΩ; ΧΕ, ΗΗΘΟΟΡΓ ΧΔΩ ΧΔΩ ΧΕ ΜΓΓ ΟΛΓΔΩΓΔΩ ΓΟ ΕΔΗΘΗΔΡ ΛΓ ΧΕΓΓ ΨΔΙΕΟΓΡΗ ΜΘ ΜΟΡ, Λήδ ΟΛΓΟ ΧΔΩΣΔΩΓΓΩ ΜΘ ΗΗΟΓΡΗΔΡ ΜΘ ΜΟΡ.

11. Λήδ ΗΘ ή ΟΣΟ ιο ΔΘΣ ΧΔΩ ΨΔΛή ΧΕ ΡΔΩ ΣΛΓΧΗΟΕΔΘΗΗ ΧΔΩΣΔΩΓΓΩ ΛΓ ΛΗΔΟ ΡΣ, ΕΔΘΓΟΓΟ Δ ΛΓΣΔΩΓΓΩ ΧΟΣ ΑΛΗ ΟΔΗ ΡΟ ΡΩΔ ΡΟΓ ΗΓΗΟ ΘΔ, ΡΔΓΗΗ ΙΔΩΓ ΧΕΓ ΜΓΓ ΟΔΗ ΜΘ ΧΔΩ ΘΓΕΗ. ΕΛΛ ΕΔΘΓΟΓΟ, ΙΟ ΟΔ ΟΓΕΓ ΩΔΓ, ΧΕΓ ΡΩΔ ΗΔΩ ΛΗΗ ΓΟΟ ΜΘ ΧΔΩ ΡΟΓΗ ΙΟ Χ ΜΓΓ; ΑΕ, Λήδ ΧΕ ΡΩΔ ΡΟΓ ΔΘ ΓΡ ΗΓΗΟ Χ ΣΛΓΔΓΓ ΜΘ Ω.ΔΘ; ΑΕ, ΨΔΛΓΓ ΜΓΓ ΟΔΗ ΗΟΗ ΙΟ ΡΩΔ ΡΟΓ-ΗΓΗΟ ΙΟ ΜΓΓ; ΑΕ, Λήδ ΧΕ ΡΩΔ ΡΟΓ ΔΘ ΓΡ ΗΓΗΟ Χ ΣΛΓΔΓΓ ΜΘ Ω.ΔΘ; ΑΕ, ΨΔΛΓΓ ΜΓΓ ΟΔΗ

the Levites, and to the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all thy commandments which I have commanded thee: thou hast not transgressed thy commandments, neither have I forgotten them. 14. I have not eaten thereof in my mourning, neither have I taken away ought thereof for any unclean use, nor given thereof for the dead: I have hearkened to the voice of the LORD my God, and have done according to all that thou hast commanded me. 15. Look down from thy holy habitation, from heaven, and bless thy people Israel, and the land which thou hast given us, as thou swarest unto our fathers, a land that floweth with milk and honey.

16. This commandment the LORD thy God hath commanded thee this day to do these statutes and judgments: thou shalt therefore keep and do them with all thine heart, and with all thy soul. 17. Thou hast avouched the LORD this day to be thy God, and to walk in his ways, and to keep his statutes, and his commandments, and his judgments, and to hearken unto his voice: 18. and the LORD hath avouched thee this day to be his peculiar people, as he hath promised thee, and that thou should keep all his commandments; 19. and to make thee high above all nations which he hath made, in praise, and in name, and in honour; and that thou mayest be an holy people unto the LORD thy God, as he hath spoken.

XXVII. 1. And Moses with the elders of Israel commanded the people, saying, Keep all the commandments which I command you this day. 2. And it shall be on the day when ye shall pass over Jordan unto the land which the LORD thy God giveth thee, that thou shalt set thee up great stones, and plaster them with plaster: 3. and thou shalt write upon them all the words of this law, when thou art passed over, that thou mayest go in unto the land which the LORD thy God giveth thee, a land that floweth with milk and honey; as the LORD God of thy fathers hath promised thee. 4. Therefore it shall be when ye be passed over Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, in mount Ebal, and thou shalt plaster them with plaster. 5. And there shalt thou build an altar unto the LORD thy God, an altar of stones: thou shalt not lift up any iron tool upon them. 6. Thou shalt build the altar of the LORD thy God of whole stones: and thou shalt offer burnt offerings thereon unto the LORD thy God: 7. and thou shalt offer peace offerings, and shalt eat there, and rejoice before the LORD thy God. 8. And thou shalt write upon the stones all the words of this law very plain.

9. And Moses with the priests the Levites spake unto all Israel, saying, Take heed, and hearken, O Israel; this day thou art become the people of the LORD thy God. 10. Thou shalt therefore obey the voice of the LORD thy God, and do his commandments and his statutes, which I command thee this day.

11. And Moses charged the people the same day, saying, 12. These shall stand upon mount Gerizim to bless the people, when ye are passed over Jordan; Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Joseph, and Benjamin: 13. and these shall stand upon mount Ebal to curse; Reuben, Gad, and Asher, and Zebulun, Dan, and Naphtali. 14. And the Levites shall speak, and say unto all the men of Israel with a loud voice,

15. Cursed be the man that maketh any graven or molten image, an abomination unto the LORD, the work of the hands of the craftsman, and putteth it in a secret place. And all the people shall answer and say, Amen.

ואת בני קהת לא הפקיד משה ואהרן; והם היו נושאים בקודש, ועמדו אחרים עד בואם, ואחר כך נשאו. ואלה פקודי בני קהת לכל משפחותם ולבית אבותם, מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה, כל הבא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד. ויהי פקודיהם לשבטיהם, אלפים ושבע מאות וחמשים. אלה פקודי משפחת הקהתי, כל העובד באהל מועד, אשר פקדו משה ואהרן על פי יהוה ביד משה. ויהי בני גרשון למשפחותם ולבית אבותם. מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה, כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד. ויהי פקודיהם למשפחותם ולבית אבותם, אלפים ושש מאות ושלשים. אלה פקודי משפחת בני גרשון, כל העובד באהל מועד, אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה. ויהי פקודי משפחת בני מררי למשפחותם ולבית אבותם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה, כל הבא לצבא לעבדת אהל מועד. ויהי פקודיהם למשפחותם, שלשת אלפים ומאתים. אלה פקודי משפחת בני מררי, אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה.

18. ואת תן נתן לו אשר אהל ליעמדת ואת לבדו, ף ואת־מזבח ואת־ כלי־ קדשו ואת־ כלי המזבח ואת־ כל־ כליו ואת־ כיור וכנו; ואת־ קלעי החצר ואת־ מסך פתח שער החצר אשר על־ המשכן ועל־ המזבח סביב ואת־ מיתדתם ואת־ כל־ כלי עבדתם ואת כל־ אשר יעשה להם ועבדו; מפי יהוה יהיה כל עבדת בני הקהתי בכל משאם ובכל עבדתם, ופקדתם בשמרת משאם; זאת עבדת משפחת הקהתי באהל מועד, משרת אהרן וכניו. ופקדת את בני מררי לבית אבתם למשפחתם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד את עבדת אהל מועד. וזאת משמרת משאם לכל עבדתם באהל מועד, קרשי המשכן ובריחו ועמדיו ואדניו; ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתרתם לכל כליהם ולכל עבדתם, ובשמות תפקדו את הכלי משמרת משאם; זאת עבדת משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן. ולמשה ולאהרן ולעדת בני ישראל היתה הפקדת בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם, ויהי פקודיהם בפי משה איש איש לעבדתו ולמשאו; ויהי פקודיהם למשפחתם בני מררי, אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה. כל הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים למשפחתם ולבית אבתם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדת עבדת אהל מועד ועבדת משא; ויהי פקודיהם שלשת אלפים וחמש מאות ושמנים. אלה פקודי משפחת בני גרשון, כל עבדת אהל מועד, אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה. פקודי משפחת בני מררי למשפחתם ולבית אבתם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדת עבדת אהל מועד. ויהי פקודיהם למשפחתם, שלשת אלפים ומאתים. אלה פקודי משפחת מררי, אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה. כל הפקדים בלוים אשר פקדו משה ואהרן ונשיאי ישראל איש איש לבית אבתם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדת עבדת אהל מועד; ויהי פקודיהם לבתיהם ארבעת אלפים ושש מאות ועשרים. אלה פקודי משפחת הקהתי כל העובד באהל מועד, אשר פקדו משה ואהרן על פי יהוה ביד משה לבהמה. ויהי בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדת עבדת אהל מועד. ויהי פקודיהם למשפחתם לבית אבתם, אלפים ושש מאות ושלשים. אלה פקודי משפחת בני גרשון, כל העובד באהל מועד, אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה. פקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדת עבדת אהל מועד. ויהי פקודיהם לבתיהם

shall be clean. And he shall take for his cleansing two birds alive and clean, and cedar wood, and scarlet, and hyssop:

19. And the priest shall command that one of the birds be killed in an earthen vessel over running water: And as for the living bird, he shall take it, and the cedar wood, and the scarlet, and the hyssop, and shall dip them and the living bird in the blood of the bird that was killed over the running water: And he shall sprinkle upon him that is to be cleansed from the leprosy seven times, and shall pronounce him clean, and shall let the living bird loose into the open field. But he that is to be cleansed shall wash his clothes, and shave off all his hair, and bathe himself in water, that he may be clean: And after that he shall come into the camp, but shall tarry abroad out of his tent seven days. And on the seventh day he shall shave off all his hair, both his head and his beard, and his eyebrows, even all his hair he shall shave off: And he shall wash his clothes, and bathe his flesh in water, and he shall be clean. And on the eighth day he shall take two he lambs without blemish, and one ewe lamb of the first year without blemish, and three tenth deals of fine flour for a meat offering, mingled with oil, and one log of oil. And the priest that maketh him clean shall present the man that is to be made clean, and those things, before the Lord, at the door of the tabernacle of the congregation: And the priest shall take one he lamb, and offer him for a trespass offering, and the log of oil, and wave them for a wave offering before the Lord: And he shall kill the he lamb in the place where he shall kill the sin offering and the burnt offering, in the holy place: for as the sin offering is the priest's, so is the trespass offering: it is most holy: And the priest shall take some of the blood of the trespass offering, and the priest shall put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot: And the priest shall take some of the log of oil, and pour it into the palm of his own left hand: And the priest shall dip his right finger in the oil that is in his left hand, and shall sprinkle of the oil with his finger seven times before the Lord: And of the rest of the oil that is in his hand shall the priest put upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot, upon the blood of the trespass offering: And the remnant of the oil that is in the priest's hand he shall pour upon the head of him that is to be cleansed, to make an atonement for him before the Lord: And he shall offer the sin offering, and make an atonement for him that is to be cleansed from his uncleanness; and afterward he shall kill the burnt offering: And the priest shall offer the burnt offering and the meat offering upon the altar: and shall make an atonement for him, and he shall be clean.

20. And if he be poor, and cannot get so much; then he shall take one he lamb for a trespass offering to be waved, to make an atonement for him, and one tenth deal of fine flour mingled with oil for a meat offering, and a log of oil; And two turtle doves, or two young pigeons, such as he can get; and the one shall be a sin offering, and the other a burnt offering. And he shall bring them on the eighth day for his cleansing unto the priest, unto the door of the tabernacle of the congregation before the Lord. And the priest shall take the lamb of the trespass offering, and the log of oil, and the priest shall wave them for a wave offering before the Lord: And he shall kill the lamb of the trespass offering, and the priest shall take some of the blood of the trespass offering, and put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot: And the priest shall pour some of the oil into the palm of his own left hand: And the priest shall sprinkle with his right finger some of the oil that is in his left hand seven times before the Lord: And the priest shall put of the oil that is in his hand upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot, upon the place of the blood of the trespass offering: And the remnant of the oil that is in the priest's hand he shall pour upon the head of him that is to be cleansed, to make an atonement for him before the Lord: And he shall offer the one of the turtle doves, or of the young pigeons, such as he can get; Even such as he can get of the one for a sin offering, and the other for a burnt offering, with the meat offering: and the priest shall make an atonement before the Lord for him that is to be cleansed. This is the law of him in whom is the plague of leprosy, whose hand is not able to get that which pertaineth to his cleansing.

23. And the Lord spake unto Moses and unto Aaron, saying, When ye be come into the land of Canaan, which I give to you for a possession, and I put the plague of leprosy in a house of the land of your possession; And he that owneth the house shall come and tell the priest, saying, It seemeth to me there is as it were a plague in the house: And the priest shall command that they empty the house, before the priest go into it to see the plague, that all that is in the house be not made unclean; and afterward the priest shall go in to see the house:

ומשפחת הצרעי לו׳ משפחת הימני לימני׃ משפחת הזהמי לזהמי אלה משפחות הצרעי לפקדיהם שבעת אלפים ומאתים׃ בני פרץ חצרון לחצרון חמול לחמול׃ אלה משפחות פרץ לפקדיהם ששת אלפים וחמש מאות׃ אלה בני יששכר לפקדיהם ארבעה ושישים אלף וארבע מאות׃ בני זבולן סרד לסרד אלון לאלון יחלאל ליחלאלי׃ אלה משפחות זבולן לפקדיהם ששים אלף וחמש מאות׃ בני יוסף משפחות בני מנשה ואפרים׃ בני מנשה מכיר לכל משפחת מכיר ומכיר הוליד את גלעד לגלעד אבעזר לאבעזרי׃ אלה בני גלעד יעזר לכל משפחת יעזרי חלק לכל משפחת חלקי׃ ואשריאל לכל משפחת אשריאלי ושכם לכל משפחת שכמי׃ ושמידע לכל משפחת שמידעי וחפר לכל משפחת חפרי׃ וצלפחד בן חפר לא היו לו בנים כי אם בנות ושמות בנות צלפחד מחלה ונעה חגלה מלכה ותרצה׃ אלה משפחות מנשה ופקדיהם חמשים ושנים אלף ושבע מאות׃ אלה בני אפרים לפקדיהם שלשים ושנים אלף וחמש מאות אלה בני יוסף למשפחתם׃ בני בנימן לפקדיהם בלע לבלע אשבל לאשבלי אחירם לאחירמי׃ שפופם לשופמי חופם לחופמי׃ ויהי בלע בנים ארד לארדי נעמן לנעמי אחי ארד׃ ורש לרשי מפים וחפים׃ ויהי בני ארד לארדי׃ אלה בני בנימן לפקדיהם חמשה וארבעים אלף ושש מאות׃ אלה בני דן למשפחתם שושם לשושמי אלה משפחות דן למשפחתם׃ כל משפחת השושמי לפקדיהם ארבעה ושישים אלף וארבע מאות׃ בני אשר למשפחתם ימנה לימנה ישוי לישוי בריעה לבריעי׃ לבני בריעה חבר לחברי מלכיאל למלכיאלי׃ ושם בת אשר שרח׃ אלה משפחות בני אשר לפקדיהם חמשה וחמשים אלף וארבע מאות׃ בני נפתלי למשפחתם יחצאל ליחצאלי גוני לגוני׃ יצר ליצרי שלם לשלמי׃ אלה משפחות נפתלי למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלף וארבע מאות׃ אלה פקודי בני ישראל שש מאות אלף ואלף שבע מאות ושלשים׃ ויהי בני פרץ לא היה לו בנים כי אם בנות ושמות בנות פרץ מחלה נעה חגלה מלכה ותרצה׃ אלה משפחות פרץ לפקדיהם ששת אלפים וחמש מאות׃ אלה בני גלעד יעזר לכל משפחת יעזרי חלק לכל משפחת חלקי׃ ואשריאל לכל משפחת אשריאלי ושכם לכל משפחת שכמי׃ ושמידע לכל משפחת שמידעי וחפר לכל משפחת חפרי׃ וצלפחד בן חפר לא היו לו בנים כי אם בנות ושמות בנות צלפחד מחלה ונעה חגלה מלכה ותרצה׃ אלה משפחות מנשה ופקדיהם חמשים ושנים אלף ושבע מאות׃ אלה בני אפרים לפקדיהם שלשים ושנים אלף וחמש מאות אלה בני יוסף למשפחתם׃ בני בנימן לפקדיהם בלע לבלע אשבל לאשבלי אחירם לאחירמי׃ שפופם לשופמי חופם לחופמי׃ ויהי בלע בנים ארד לארדי נעמן לנעמי אחי ארד׃ ורש לרשי מפים וחפים׃ ויהי בני ארד לארדי׃ אלה בני בנימן לפקדיהם חמשה וארבעים אלף ושש מאות׃ אלה בני דן למשפחתם שושם לשושמי אלה משפחות דן למשפחתם׃ כל משפחת השושמי לפקדיהם ארבעה וששים אלף וארבע מאות׃ בני אשר למשפחתם ימנה לימנה ישוי לישוי בריעה לבריעי׃ לבני בריעה חבר לחברי מלכיאל למלכיאלי׃ ושם בת אשר שרח׃ אלה משפחות בני אשר לפקדיהם חמשה וחמשים אלף וארבע מאות׃ בני נפתלי למשפחתם יחצאל ליחצאלי גוני לגוני׃ יצר ליצרי שלם לשלמי׃ אלה משפחות נפתלי למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלף וארבע מאות׃ אלה פקודי בני ישראל שש מאות אלף ואלף שבע מאות ושלשים׃

25. ואת זה תחלק הארץ להם לנחלה במספר שמות׃ לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו׃ אך בגורל יחלק את הארץ לשמות מטות אבתם יתנחלו׃ על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט׃ ואלה פקודי הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הלבני משפחת החברני משפחת המחלי משפחת המושי משפחת הקרחי וקהת הוליד את עמרם׃ ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים׃ ותלד לעמרם את אהרן ואת משה ואת מרים אחותם׃ ויולד לאהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר׃ וימת נדב ואביהוא בהקריבם אש זרה לפני יהוה׃ ויהי המנים עשרים ושנה אלף כל זכר מבן חדש ומעלה כי לא התפקדו בתוך בני ישראל כי לא נתן להם נחלה בתוך בני ישראל׃ אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את בני ישראל בערבת מואב על ירדן יריחו׃ ובאלה לא היה איש מפקדי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את בני ישראל במדבר סיני׃ כי אמר יהוה להם מות ימתו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפנה ויהושע בן נון׃

26. ואת זה תחלק הארץ לנחלה במספר שמות׃ לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו׃ אך בגורל יחלק את הארץ לשמות מטות אבתם יתנחלו׃ על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט׃ ואלה פקודי הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הלבני משפחת החברני משפחת המחלי משפחת המושי משפחת הקרחי וקהת הוליד את עמרם׃ ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים׃ ותלד לעמרם את אהרן ואת משה ואת מרים אחותם׃ ויולד לאהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר׃ וימת נדב ואביהוא בהקריבם אש זרה לפני יהוה׃ ויהי המנים עשרים ושנה אלף כל זכר מבן חדש ומעלה כי לא התפקדו בתוך בני ישראל כי לא נתן להם נחלה בתוך בני ישראל׃

27. ואת זה תחלק הארץ לנחלה במספר שמות לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו

for it is the atonement for the life. 12. And thou shalt put the incense upon the fire before the LORD, that the cloud of the incense may cover the mercy seat that is upon the testimony, that he die not: 13. And he shall take of the blood of the bullock, and sprinkle it with his finger upon the mercy seat eastward; before the mercy seat shall he sprinkle of the blood with his finger seven times.

28. And the bullock for the sin offering, and the goat for the sin offering, whose blood was brought in to reconcile in the holy place, shall one carry forth without the camp; and they shall burn in the fire their skins, and their flesh, and their dung. 29. And he that burneth them shall wash his clothes, and bathe his flesh in water, and afterward come into the camp. And the priest shall wash his hands and his feet in water, before he enter into the tabernacle of the congregation. 30. And he shall take of the blood of the bullock, and of the blood of the goat, and put it upon the horns of the altar round about with his finger: and he shall purify the altar, and cleanse it from the uncleanness of the children of Israel, and consecrate it. 31. And when he hath made an end of reconciling for the holy place, and the tabernacle of the congregation, and the altar, he shall bring the live goat: 32. And Aaron shall lay both his hands upon the head of the live goat, and confess over him all the iniquities of the children of Israel, and all their transgressions in all their sins, putting them upon the head of the goat, and shall send him away into the wilderness by the hand of a man that is ready. 33. And the goat shall bear upon him all their iniquities into a land not inhabited: and he shall let go the goat in the wilderness. 34. And Aaron shall go into the tabernacle of the congregation, and shall put off the linen garments which he put on when he went into the holy place, and shall leave them there: 35. And he shall wash his flesh with water in the holy place, and put on his garments, and come forth, and offer his burnt offering, and the burnt offering of the people, and reconcile for himself, and for the people. 36. And the fat of the sin offering shall he burn upon the altar. 37. And he that let go the goat for the scape goat, shall wash his clothes, and bathe his flesh in water, and afterward come into the camp. 38. And the bullock for the sin offering, and the goat for the sin offering, whose blood was brought in to reconcile in the holy place, shall one carry forth without the camp; and they shall burn in the fire their skins, and their flesh, and their dung. 39. And he that burneth them shall wash his clothes, and bathe his flesh in water, and afterward come into the camp. 40. And the priest shall wash his hands and his feet in water, before he enter into the tabernacle of the congregation. 41. And he shall take of the blood of the bullock, and sprinkle it with his finger upon the mercy seat eastward; before the mercy seat shall he sprinkle of the blood with his finger seven times.

τῷ ὀνόματί σου. Καὶ ἐὰν μὴ ἐκ τῶν ἐθνῶν σου, ἀλλ' ἐὰν ἐν μιᾷ τῶν πόλεών σου ἐν τῇ γῇ σου ἣν Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι, ἐὰν ἐπιλάθῃ ἡ ψυχή σου τοῦ κρίματος τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ ἐὰν ἐπιστρέψῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἐν τῷ ἐπιστρέφειν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν κύκλῳ σου, καὶ ἐὰν θῇς ἐπ' αὐτὸν βασιλέα, ὃν ἐκλέξεται Κύριος ὁ Θεός σου ἐξ αὐτῶν, ἐκ μέσου τῶν ἀδελφῶν σου θήσεις ἐπὶ σεαυτὸν βασιλέα· οὐ δυνήσῃ δοῦναι ἐφ' ἑαυτὸν ἄνδρα ἀλλότριον, ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου οὗτος. Εἶναι δὲ αὐτὸν, τὰ ὑποζύγια αὐτοῦ μὴ πληθυνάτω ἑαυτῷ, μηδὲ τὸν λαὸν ἐπιστρεψάτω εἰς Αἴγυπτον, ἵνα πληθύνῃ τὰ ὑποζύγια· ἐπεὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῖν, Οὐ προσθήσεσθε τοῦ ἐπιστρέψαι ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἔτι· καὶ γυναῖκας οὐ λήμψεται ἑαυτῷ, μὴ ἐκκλίνῃ ἡ καρδία αὐτοῦ· καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐ πληθυνεῖ ἑαυτῷ σφόδρα. Καὶ ἔσται ὅταν καθίσῃ ἐπὶ θρόνου βασιλείας αὐτοῦ, καὶ γράψεται τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευιτῶν· καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀναγνώσεται ἐν αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἵνα μάθῃ φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, φυλάσσεσθαι τὰ ῥήματα τοῦ νόμου τούτου καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα τοῦ ποιεῖν αὐτά· ἵνα μὴ ὑψωθῇ ἡ καρδία αὐτοῦ ὑπὲρ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἵνα μὴ ἐκκλίνῃ ἐκ τῆς ἐντολῆς δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ἕνεκεν τοῦ μακροημερεῦσαι αὐτὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, αὐτὸς καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐν μέσῳ Ἰσραήλ.

32. Εἰσάγουσι, φησὶν ἡ γραφὴ καὶ ἡδέως ἀκούει καὶ ἡ ψυχὴ ἀκούει, καὶ ἡ ἀκοὴ ἀκούει καὶ ἡ ψυχὴ ἀκούει τῶν ἐν τῷ νόμῳ· καὶ ἡ ἐπιστροφὴ ἐπὶ τὸν νόμον καὶ ἡ ἀκοὴ ἐπὶ τὸν νόμον. Καὶ ἐὰν ἐκκλίνῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐὰν ἐπιλάθηται ἡ ψυχὴ τοῦ κρίματος τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἐὰν ἐπιστρέψῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἐν τῷ ἐπιστρέφειν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν κύκλῳ σου, καὶ ἐὰν θῇς ἐπ' αὐτὸν βασιλέα, ὃν ἐκλέξεται Κύριος ὁ Θεός σου ἐξ αὐτῶν, ἐκ μέσου τῶν ἀδελφῶν σου θήσεις ἐπὶ σεαυτὸν βασιλέα· οὐ δυνήσῃ δοῦναι ἐφ' ἑαυτὸν ἄνδρα ἀλλότριον, ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου οὗτος. Εἶναι δὲ αὐτὸν, τὰ ὑποζύγια αὐτοῦ μὴ πληθυνάτω ἑαυτῷ, μηδὲ τὸν λαὸν ἐπιστρεψάτω εἰς Αἴγυπτον, ἵνα πληθύνῃ τὰ ὑποζύγια· ἐπεὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῖν, Οὐ προσθήσεσθε τοῦ ἐπιστρέψαι ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἔτι· καὶ γυναῖκας οὐ λήμψεται ἑαυτῷ, μὴ ἐκκλίνῃ ἡ καρδία αὐτοῦ· καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐ πληθυνεῖ ἑαυτῷ σφόδρα. Καὶ ἔσται ὅταν καθίσῃ ἐπὶ θρόνου βασιλείας αὐτοῦ, καὶ γράψεται τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευιτῶν· καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀναγνώσεται ἐν αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἵνα μάθῃ φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, φυλάσσεσθαι τὰ ῥήματα τοῦ νόμου τούτου καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα τοῦ ποιεῖν αὐτά· ἵνα μὴ ὑψωθῇ ἡ καρδία αὐτοῦ ὑπὲρ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἵνα μὴ ἐκκλίνῃ ἐκ τῆς ἐντολῆς δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ἕνεκεν τοῦ μακροημερεῦσαι αὐτὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, αὐτὸς καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐν μέσῳ Ἰσραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XXVII.

1. Καὶ τὰ ἱερεῖα τῶν ἱερέων τὰ Λευιτῶν, πᾶσα φυλὴ Λευὶ μερὶς καὶ κλῆρος οὐκ ἔσται μετὰ Ἰσραήλ· τὰς θυσίας Κυρίου καὶ τὰ κλήρωμα αὐτοῦ φάγονται. Καὶ κλῆρος οὐκ ἔσται τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ· Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ κλῆρος αὐτοῦ, καθὰ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῷ.

2. Καὶ τὰ ἐξ ἐθνῶν τῶν ἐν κύκλῳ ἃ ἐὰν ἐπιτιμήσωσιν ἐκεῖνα καὶ ἀπολέσωσι τὸν Ἰεφθαὲ, ἐφοβήθησαν ἀπὸ προσώπου τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν κύκλῳ αὐτῶν καὶ ἐπεποίθεσαν ἐπὶ τὸν Βάαλ καὶ ἐπὶ τὴν Ἀστάρτην· καὶ ἐλάτρευσαν τῷ Βάαλ καὶ τῇ Ἀστάρτῃ καὶ τοῖς θεοῖς τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν κύκλῳ αὐτῶν, καὶ ὠργίσθη ὁ θυμὸς Κυρίου ἐπὶ τὸν Ἰεφθαὲ καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ· καὶ ἐπέδωκεν αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἀλλοφύλων καὶ εἰς χεῖρας υἱῶν Ἀμμών, καὶ ἐθραύσθησαν καὶ ἐκακώθησαν ἐν τῷ ἔτει ἐκείνῳ ἔτη δέκα ὀκτὼ πάντας τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ τοὺς ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῇ γῇ τῶν Ἀμορραίων τῶν ἐν τῇ Γαλαάδ· καὶ διέβησαν οἱ υἱοὶ Ἀμμὼν τὸν Ἰορδάνην καὶ ἐπολέμουν ἐν τῷ Ἰούδᾳ καὶ ἐν τῷ Βενιαμὶν καὶ ἐν τῷ οἴκῳ Ἐφραίμ· καὶ ἐθραύσθη Ἰσραὴλ σφόδρα. Καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἰεφθαὲ καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Ἐπιστράφητι καὶ ἐπιστρεψάτω ἡμῖν· ἐπεὶ ἐγκατελίπομεν τὸν Κύριον καὶ ἐλατρεύσαμεν τοῖς θεοῖς τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν κύκλῳ ἡμῶν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Ἰεφθαὲ, Οὐχὶ ἐκ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἐκ τῶν Ἀμορραίων καὶ ἐκ τῶν υἱῶν Ἀμμὼν καὶ ἐκ τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἐκ τῶν Σιδωνίων καὶ ἐκ τῶν Ἀμαληκιτῶν καὶ ἐκ τῶν Χαναναίων καὶ ἐκ τῶν Μωαβιτῶν καὶ ἐκ τῶν υἱῶν Ἀμμὼν καὶ ἐκ τῶν Φυλιστιείμ καὶ ἐκ τῶν Χαναναίων καὶ ἐκ τῶν Χετταίων καὶ ἐκ τῶν Γεργεσαίων καὶ ἐκ τῶν Ἀμορραίων καὶ ἐκ τῶν Φερεζαίων καὶ ἐκ τῶν Ἰεβουσαίων καὶ ἐκ τῶν Ἐυαίων καὶ ἐκ τῶν Ἀραβαίων καὶ ἐκ τῶν Μαδιανιτῶν καὶ ἐκ τῶν Μαωνιτῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀμαληκιτῶν καὶ ἐκ τῶν Σιδωνίων καὶ ἐκ τῶν Ἀμαληκιτῶν

governor, and the governor's soldiers took Jesus into the common hall, and gathered unto him the whole band of soldiers.

28 And they stripped him, and put on him a scarlet robe.

29 And when they had platted a crown of thorns, they put it upon his head, and a reed in his right hand: and they bowed the knee before him, and mocked him, saying, Hail, King of the Jews!

30 And they spit upon him, and took the reed, and smote him on the head.

31 And after that they had mocked him, they took the robe off from him, and put his own raiment on him, and led him away to crucify him.

32 And as they came out, they found a man of Cyrene, Simon by name: him they compelled to bear his cross.

33 And when they were come unto a place called Golgotha, that is to say, a place of a skull,

34 they gave him vinegar to drink mingled with gall: and when he had tasted thereof, he would not drink.

35 And they crucified him, and parted his garments, casting lots: that it might be fulfilled which was spoken by the prophet, They parted my garments among them, and upon my vesture did they cast lots.

36 And sitting down they watched him there;

37 and set up over his head his accusation written, THIS IS JESUS THE KING OF THE JEWS.

38 Then were there two thieves crucified with him, one on the right hand, and another on the left.

39 And they that passed by reviled him, wagging their heads,

40 and saying, Thou that destroyest the temple, and buildest it in three days, save thyself. If thou be the Son of God, come down from the cross.

41 Likewise also the chief priests mocking him, with the scribes and elders, said,

42 He saved others; himself he cannot save. If he be the King of Israel, let him now come down from the cross, and we will believe him.

43 He trusted in God; let him deliver him now, if he will have him: for he said, I am the Son of God.

44 The thieves also, which were crucified with him, cast the same in his teeth.

45 Now from the sixth hour there was darkness over all the land unto the ninth hour.

46 And about the ninth hour Jesus cried with a loud voice, saying, Eli, Eli, lama sabachthani? that is to say, My God, my God, why hast thou forsaken me?

47 Some of them that stood there, when they heard that, said, This man calleth for Elias.

48 And straightway one of them ran, and took a spunge, and filled it with vinegar, and put it on a reed, and gave him to drink.

49 The rest said, Let be, let us see whether Elias will come to save him.

50 Jesus, when he had cried again with a loud voice, yielded up the ghost.

51 And, behold, the veil of the temple was rent in twain from the top to the bottom; and the earth did quake, and the rocks rent;

52 and the graves were opened; and many bodies of the saints which slept arose,

53 and came out of the graves after his resurrection, and went into the holy city, and appeared unto many.

54 Now when the centurion, and they that were with him, watching Jesus, saw the earthquake, and those things that were done, they feared greatly, saying, Truly this was the Son of God.

55 And many women were there beholding afar off, which followed Jesus from Galilee, ministering unto him:

56 among which was Mary Magdalene, and Mary the mother of James and Joses, and the mother of Zebedee's children.

57 When the even was come, there came a rich man of Arimathea, named Joseph, who also himself was Jesus' disciple:

58 he went to Pilate, and asked for the body of Jesus. Then Pilate commanded the body to be delivered.

59 And when Joseph had taken the body, he wrapped it in a clean linen cloth,

60 and laid it in his own new tomb, which he had hewn out in the rock: and he rolled a great stone to the door of the sepulchre, and departed.

61 And there was Mary Magdalene, and the other Mary, sitting over against the sepulchre.

62 Now the next day, that followed the day of the preparation, the chief priests and Pharisees came together unto Pilate,

63 saying, Sir, we remember that that deceiver said, while he was yet alive, After three days I will rise again.

64 Command therefore that the sepulchre be made sure until the third day, lest his disciples come by night, and steal him away, and say unto the people, He is risen from the dead: so the last error shall be worse than the first.

65 Pilate said unto them, Ye have a watch: go your way, make it as sure as ye can.

66 So they went, and made the sepulchre sure, sealing the stone, and setting a watch.

6. ואתה תשב, ואת שמואל אשר יעשה, כאשר אנכי צויתיך תעשו; ואל, ואתה אל תעשו כן ועשו אשר אנכי צויתי אתכם ושמרתם ועשיתם את המצות אשר אנכי מצוה אתכם היום; ועתה שמואל, אל תשמעו אל המלכים אשר ימלכו עליכם; ושמרתם את כל המצות אשר אנכי מצוה אתכם היום, ואל תשמעו אל המלכים אשר ימלכו עליכם; ואל, כאשר אנכי מצוה אתכם היום, א

9. And he said unto Jephthah, Behold, if I fight against the children of Ammon, and the LORD deliver them before me, shall I be your head? And Jephthah said unto the men of Gilead, The LORD be witness between us, if we do not so according to thy words. Then Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him head and captain over them: and Jephthah uttered all his words before the LORD in Mizpeh.

8. And the elders of Gilead said unto Jephthah, Therefore we turn again to thee now, that thou mayest go with us, and fight against the children of Ammon, and be our head over all the inhabitants of Gilead. And Jephthah said unto the elders of Gilead, If ye bring me home again to fight against the children of Ammon, and the LORD deliver them before me, shall I be your head? And the elders of Gilead said unto Jephthah, The LORD be hearer between us, if we do not according to thy words. Then Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him head and captain over them: and Jephthah uttered all his words before the LORD in Mizpeh.

9. And Jephthah said unto the elders of Gilead, If ye bring me home again to fight against the children of Ammon, and the LORD deliver them before me, shall I be your head? And the elders of Gilead said unto Jephthah, The LORD be witness between us, if we do not according to thy words. Then Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him head and captain over them: and Jephthah uttered all his words before the LORD in Mizpeh.

τῶν ἀ ἐπιθυμιῶν μὲν ζῶσα, γυμνὰ δὲ κεκλαυσόμενα ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἀπὸ τηλεφαίνοντος γυμνά. μὲν ἀστὴ γάμῳ, γυμνὰ σὺν τῷ ἀγαπητῷ. γυμνὰ βασιλεῦσιν, ἡμῖν ἀ ἐπὶ γυμνὰ ὡς ἀνὴρ ἀ ὁπὸ ἀ ὁπὸ ἀστὴ ἀπὸ βασιλεῦσιν; ἐπὶ βασιλεῦσιν, ζῶσα ἐπὶ γυμνὰ βουλῇ μὲν ἀστὴ ἀ ὁπὸ ἀστὴ ἀστὴ ἐπιθυμιῶν; ἐπὶ ἀστὴ ἐπὶ ἀστὴ ἐπὶ ἀστὴ

2. Καὶ νῦν, ἐὰν εὑρόντες, ὡς ὑμῖν ἐπετείλατο ὑποδείκνυσι ὑμῖν ὁ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν. Ὡς ὑμᾶς κλῆρον ὅλον καὶ ὁ θεὸς ὑμῶν ὡς ὁ λιθοκόλλητος ἐν ᾧ ὑμᾶς ἔκτισε τὴν γῆν ὃν κύριος. Ὡς ὑμᾶς κλῆρον ὅλον καὶ ὁ θεὸς ὑμῶν ὡς ἐφ' ἑπτακλήρου, ἐν ᾧ ὑμᾶς κλῆρ τῆς ἐπιστήμης Καὶ νῦν ὅσα ὑμῖν ἀποδείκνυσι, ἐὰν ὑμεῖς ἀκούσητε τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ ὑμῶν ἃς ἐγὼ ὑμῖν ἐντέλλομαι σήμερον, ἐὰν ὑμεῖς ἀγαπήσητε τὸν κύριον τὸν θεὸν ὑμῶν καὶ πορεύησθε ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ φυλάσσησθε τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, καὶ ζήσεσθε καὶ πληθυνθήσεσθε, καὶ εὐλογήσει σε κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐν τῇ γῇ ἣν σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν. Ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσητε τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν καὶ μὴ φυλάσσησθε καὶ ποιῆτε πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἃ ἐγὼ ὑμῖν ἐντέλλομαι σήμερον, ἐλεύσονται ἐπὶ σὲ πᾶσαι αἱ κατάραι αὗται καὶ καταλήμψονταί σε· ἐπικατάρατος σὺ ἐν τῇ πόλει καὶ ἐπικατάρατος σὺ ἐν τῷ ἀγρῷ. Ἐπικατάρατος ὁ ἀρὸς σου καὶ ὁ φύραμά σου. Ἐπικατάρατος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου καὶ ὁ καρπὸς τῆς γῆς σου καὶ τὰ βουκόλια τῶν βοῶν σου καὶ τὰ ποίμνια τῶν προβάτων σου. Ἐπικατάρατος εἶ ἐν τῇ εἰσόδῳ σου καὶ ἐπικατάρατος εἶ ἐν τῇ ἐξόδῳ σου. Ἐξαποστείλαι κύριος ἐπὶ σὲ τὸν λιμὸν καὶ τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν ἐπιτίμησιν ἐν πάσαις ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν χειρῶν σου ἃς ἂν ποιήσῃς, ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε καὶ ἕως ἂν ἀπολέσῃ σε ταχὺ ἀπὸ προσώπου τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων σου ὧν ἐγκατέλιπές με. Προσκολλήσαι κύριος ἐν σοὶ τὸν θάνατον ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε ἀπὸ τῆς γῆς ἧς σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν. Πατάξαι κύριος σὲ ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἐν ῥίγει καὶ ἐν καύματι καὶ ἐν ἀνεμοφθορίᾳ καὶ ἐν ἐρυσίβῃ καὶ ἐν ἀφορίᾳ καὶ καταδιώξεταί σε ἕως ἂν ἀπολέσῃ σε. Καὶ ἔσται ὁ οὐρανός σου ὁ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν σου χαλκοῦς καὶ ἡ γῆ ἡ ὑποκάτω σου σιδηρᾶ. Δῴη κύριος τὸν ὑετὸν τῇ γῇ σου κονιορτὸν καὶ χοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβήσεται ἐπὶ σέ, ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε. Δῴη κύριος σὲ ἐκπίπτοντα ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν σου· ἐν μιᾷ ὁδῷ ἐξελεύσῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐν ἑπτὰ φεύξῃ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ ἔσῃ εἰς διασπορὰν ἐν πάσαις ταῖς βασιλείαις τῆς γῆς. Καὶ ἔσται τὸ πτῶμά σου εἰς βρῶσιν παντὶ πετεινῷ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν. Πατάξαι κύριος σὲ ἕλκει Αἰγυπτίῳ καὶ ἕδρῃ καὶ ψώρᾳ καὶ λιχῆνι, ἐξ ὧν οὐ μὴ ἰαθῇς. Πατάξαι κύριος σὲ μανίᾳ καὶ ἀπορίᾳ διανοίας καὶ τυφλώσει ὀφθαλμῶν· καὶ ψηλαφήσεις ἐν τῷ μεσημβρινῷ καθὼς ψηλαφᾷ ὁ τυφλὸς ἐν τῷ σκότει καὶ οὐ κατευθυνεῖς τὰς ὁδούς σου· καὶ ἔσῃ πάσας τὰς ἡμέρας τυραννούμενος καὶ διαρπαζόμενος καὶ οὐκ ἔσται ὁ σώζων. Μνηστεύσῃ γυναῖκα καὶ ἕτερος ἀνὴρ κοιμηθήσεται μετ' αὐτῆς· οἰκοδομήσεις οἰκίαν καὶ οὐ κατοικήσεις ἐν αὐτῇ· φυτεύσεις ἀμπελῶνα καὶ οὐ μὴ τρυγήσῃς τὸν καρπὸν αὐτοῦ· ἀποκτανθήσεται ὁ μόσχος σου ἐναντίον σου καὶ οὐ μὴ φάγῃς ἐξ αὐτοῦ· ἐξαρπασθήσεται ὁ ὄνος σου ἀπὸ προσώπου σου καὶ οὐκ ἀποδοθήσεταί σοι· ἀφεθήσεται τὰ πρόβατά σου τοῖς ἐχθροῖς σου καὶ οὐκ ἔσται ὁ σώζων. Οἱ υἱοί σου καὶ αἱ θυγατέρες σου δοθήσονται λαῷ ἑτέρῳ καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ὁρῶντες τακήσονται καὶ ἐκλείψουσιν ἐν ἀγάπῃ ἡμέρας καὶ οὐκ ἔσται ἰσχὺς ἐν τῇ χειρί σου. Καρπὸν τῆς γῆς σου καὶ πάντας τοὺς πόνους σου φάγεται ἔθνος ὃ οὐκ ἐπίστασαι, καὶ ἔσῃ πάσας τὰς ἡμέρας ἀδικούμενος καὶ συντετριμμένος· καὶ ἔσῃ παραπλήσιος τοῖς ὁρωμένοις ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἃ ὄψῃ καθ' ἡμέραν. Πατάξαι κύριος σὲ ἕλκει πονηρῷ ἐπὶ τὰ γόνατα καὶ ἐπὶ τὰς κνήμας, ὃ οὐ μὴ ἰαθῇς, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς σου ἕως τῆς πατήσεως τοῦ ποδός σου. Ἀπάξει κύριος σὲ καὶ τὸν βασιλέα σου ὃν ἐὰν καταστήσῃς ἐφ' ἑαυτὸν εἰς ἔθνος ὃ οὐκ ἐπίστασαι σὺ καὶ οἱ πατέρες σου, καὶ λατρεύσεις ἐκεῖ θεοῖς ἑτέροις ξυλίνοις καὶ λιθίνοις. Καὶ ἔσῃ εἰς παραβολὴν καὶ εἰς ἀφορισμὸν καὶ εἰς ὄνειδος ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν οἷς ἐὰν ἀπάξῃ κύριος ἐκεῖ σε. Σπέρμα πολὺ ἐξοίσεις εἰς τὸν ἀγρόν σου καὶ ὀλίγα συνάξεις, ὅτι ὁ βροῦχος κατέδεται αὐτά. Ἀμπελῶνας φυτεύσεις καὶ κατεργάσῃ καὶ οἶνον οὐ πίεσαι οὐδὲ συνάξεις ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἔδονται αὐτὰ οἱ σκώληκες. Ἐλαίας ἔσονταί σοι ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις σου καὶ τῷ ἐλαίῳ οὐ μὴ χρίσῃ σεαυτόν, ὅτι ἀποβαλοῦσιν αἱ ἐλαῖαι τοὺς καρποὺς αὐτῶν. Υἱοὺς καὶ θυγατέρας γεννήσεις καὶ οὐκ ἔσονταί σοι, ὅτι πορεύσονται εἰς αἰχμαλωσίαν. Πάντα τὰ ξύλα σου καὶ τὸν καρπὸν τῆς γῆς σου ἐκκόψει ἐξολεθρεύσας ὁ ἐξολεθρεύων. Ὁ προσήλυτος ὁ ἐν μέσῳ σου ὑψωθήσεται ὑπὲρ σὲ ὑψηλὰ ὑψηλά, καὶ σὺ ταπεινωθήσῃ ταπεινὰ ταπεινά· αὐτὸς δανιεῖ σοί, καὶ σὺ οὐ δανιεῖς αὐτῷ· αὐτὸς ἔσται εἰς κεφαλήν, καὶ σὺ ἔσῃ εἰς οὐρά. Καὶ ἥξουσιν ἐπὶ σὲ πᾶσαι αἱ κατάραι αὗται καὶ καταδιώξονταί σε καὶ καταλήμψονταί σε ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε, ὅτι οὐκ ἐπήκουσας τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ σου φυλάξαι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἃ ἐνετείλατό σοι. Καὶ ἔσονται ἐν σοὶ εἰς σημεῖον καὶ εἰς τέρας καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος, ἀνθ' ὧν οὐκ ἐδούλευσας κυρίῳ τῷ θεῷ σου ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαθῇ καρδίᾳ ἐκ πλήθους πάντων, καὶ δουλεύσεις τῷ ἐχθρῷ σου ὃν ἀποστελεῖ κύριος ἐπὶ σὲ ἐν λιμῷ καὶ ἐν γυμνότητι καὶ ἐν ἐνδείᾳ πάντων, καὶ θήσει σιδηροῦν ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε. Ἐπάξει κύριος ἐπὶ σὲ ἔθνος μακρόθεν ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς ὡς ἂν ἐξαναπτήσεται ὁ ἀετός, ἔθνος οὗ οὐκ ἀκούσῃ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἔθνος ἀναιδὲς προσώπῳ, ὃ οὐ μὴ θαυμάσῃ πρεσβύτην οὐδὲ οἰκτειρήσει νεώτερον. Καὶ ἔδεται πάντα τὰ γενήματα τῶν κτηνῶν σου καὶ τὸν καρπὸν τῆς γῆς σου ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε· οὐ μὴ καταλίπῃ σοι σῖτον οἶνον ἔλαιον βοτὰ ποίμνια ἕως ἂν ἀπολέσῃ σε. Καὶ ἐκθλίψει σε ἐν πάσῃ τῇ πόλει σου καὶ καταβήσεται τὰ τείχη σου τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ ὀχυρά, ἐφ' οἷς σὺ πέποιθας ἐν πάσῃ τῇ γῇ σου· καὶ ἐκθλίψει σε ἐν πάσῃ τῇ πόλει σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ σου ἣν δέδωκέν σοι κύριος ὁ θεός σου. Καὶ φαγῇ τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας σου κρέα υἱῶν σου καὶ θυγατέρων σου ἃ ἔδωκέν σοι κύριος ὁ θεός σου ἐν ἐκθλίψει καὶ ἐν ἐνδείᾳ ἐν ᾗ ἐκθλίψει σε ὁ ἐχθρός σου. Ἡ γυνὴ ἡ ἁπαλὴ καὶ ἡ τρυφερὰ ἐν σοί, ἣ οὐκ ἐπείρασεν οὐδὲ ἐπειράσατο ἐπιβῆναι τῇ γῇ ἀπὸ τρυφῆς καὶ ἀπὸ ἁπαλότητος, ἐκθλίψει τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ μέσου τῶν σκελῶν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἃ τέξεται, ὅτι ἔδεται αὐτὰ κρυφῇ ἐν ἐνδείᾳ πάντων ἐν τῇ ἐκθλίψει καὶ ἐν τῇ ἐνδείᾳ ἐν ᾗ ἐκθλίψει σε ὁ ἐχθρός σου ἐν πάσῃ τῇ πόλει σου. Ἡ γυνὴ ἡ ἁπαλὴ καὶ ἡ τρυφερὰ ἐν σοί, ἣ οὐκ ἐπείρασεν οὐδὲ ἐπειράσατο ἐπιβῆναι τῇ γῇ ἀπὸ τρυφῆς καὶ ἀπὸ ἁπαλότητος, ἐκθλίψει τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ μέσου τῶν σκελῶν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἃ τέξεται, ὅτι ἔδεται αὐτὰ κρυφῇ ἐν ἐνδείᾳ πάντων ἐν τῇ ἐκθλίψει καὶ ἐν τῇ ἐνδείᾳ ἐν ᾗ ἐκθλίψει σε ὁ ἐχθρός σου ἐν πάσῃ τῇ πόλει σου.

CAPUT XXIX.

1. Καὶ νῦν τὰ ῥήματα τῆς διαθήκης ταύτης ἃ ἐνετείλατο κύριος τῷ Μωυσῇ στῆσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐν γῇ Μωαβ, καὶ ἔστησεν αὐτοὺς ἐν Μωαβ, πρὸς τοῖς ὅροις τῆς γῆς τῶν Ἀμορραίων καὶ τοῦ Ἐσεβὼν καὶ τοῦ Ὠγ καὶ τοῦ Βασὰν καὶ τῆς ἐρήμου καὶ τοῦ Ἀραβὼθ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἰορδάνου καὶ τοῦ Ἀσεδὼθ τοῦ ὑπὸ τὴν Ἀσημωθ καὶ τοῦ Ἀμαλήκ καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Γοσόλ καὶ τοῦ Χαναὰν καὶ τοῦ Ἀμορραίου καὶ τοῦ Χετταίου καὶ τοῦ Φερεζαίου καὶ τοῦ Ἰεβουσαίου καὶ τοῦ Γεργεσαίου καὶ τοῦ Εὐαίου καὶ τοῦ Γεργεσαίου

ΜΘ ΙΙΥΒΛΙΙΙΙ ΗΛ ΨΜΜΙΟΟΛΘΜΛ ΊΙΙΕΟ ΦΟ ΘΙΗΟ ΛΗΛΙΛΨ, ΛΗΟ ΩΕΗΟ ΨΜΜΙΟΟΛΘΜΛ ΡΟΙΟΟ ΦΟ ΩΥΩ ΗΛ ΟΙ ΨΙΘ ΟΘΙΟ ΊΟΜΥΟΟΛ Χ ΙΛΗΟ ΜΘ ΟΨΙΟΟΜΗ.

3. ΛΗΟ ΙΙΛ ΩΕΟ ΊΟ ΊΟΟΟ ΧΛΙΛ ΙΟΟΟΗΛΟΟ ΟΙΟΟ ΡΙΜΩ ΗΛΊΟ ΨΙΘ ΟΊΊΛΗΟΜΥΟΟ, ΛΗΟ ΟΙΟΟ ΊΙΕΟ ΛΙ ΧΟΙ ΙΟΟΟΛΟΟ ΗΛ Χ ΟΙΟΓΛΗΟΜ ΜΘ ΧΟΙ ΡΙΟΟΟΜΟ, ΧΛΙ ΧΙ ΟΘΙ ΛΙΛ ΩΜΟ ΗΛΊΟ ΕΜΗΛΟΜΥΟ; ΛΗΟ ΧΛΧ ΨΜΛΙΛ ΟΟΙΟΗΨ ΨΛΟ ΜΟΛΧΛΙΟΜΥΟΟΜΥ ΙΟΜΟ ΨΟ ΟΟΟ ΗΛ ΨΙΘ ΟΘΙΟ, ΨΟ ΩΕΟ ΊΟ Χ ΙΛΗΟ ΜΘ ΟΨΙΟΟΜΗ; ΛΗΟ ΛΙΟΨΗΛΗΟΙΙΙ ΨΙΘ ΡΟΙΟΟΜΘ ΜΙΗΧ ΧΛΙ ΛΙΛ ΜΘ ΨΕ-ΡΟΙΟΜΗ, ΧΧ ΕΙΟΟΕΟ ΧΟΟΟΟΟΙΙΙΟ ΟΟΙΟΜΙΙΙ, ΘΕΗ ΟΟΙΜΙΙΕΟΜΥ ΧΛΙ Χ ΗΛΗ ΜΘ ΨΕΛΟΜΘ, ΨΟ ΜΜΘ Χ ΙΛΗΟ ΜΘ ΟΨΙΟΟΜΗ; ΛΗΟ ΛΙΟΨΗΛΗΟΙΙΙ ΨΙΘ ΡΟΙΟΟΜΘ ΜΙΗΧ ΧΛΙ ΛΙΛ ΜΘ ΨΕΛΟΜΘ, ΨΟ ΩΕΟ ΊΟ Χ ΙΛΗΟ ΜΘ ΟΨΙΟΟΜΗ, ΛΗΟ ΧΛΧ ΨΜΛΙΛ ΟΟΙΟΗΨ ΨΛΟ ΜΟΛΧΛΙΟΜΥΟΟΜΥ ΙΟΜΟ ΨΟ ΟΟΟ ΗΛ ΨΙΘ ΟΘΙΟ, ΨΟ ΩΕΟ ΊΟ Χ ΙΛΗΟ ΜΘ ΟΨΙΟΟΜΗ.

4. ΛΗΟ ΙΙΛ ΩΕΟ ΊΟ ΊΟΟΟ ΧΛΙΛ ΟΟΙΟΗΨ ΛΗΟ ΨΕΡΟΙΟΜΗ ΜΛΗΛ ΩΟΗ ΜΙΙΧ ΧΟΙ ΕΟΙΟΗΨ ΙΙΛΗΟ Χ ΙΛΗΟ ΜΘ ΕΡΕΜΨΘΟΜ, ΛΗΟ ΜΛΗΛ ΡΟΙΙΙ ΧΟΛΜΛΟΛ Χ ΘΙΙΛ, ΛΗΟ ΩΙΘ ΟΘΙ Χ ΙΟΟΙ Χ ΡΙΟΟΜΘ ΜΜ ΜΘ

Reproduced 1990

ganyadze n ashad we kagadaze. And ti ose go ne zes nza fwashi ze fad ose go n gnua kagadaze, ze gna ne zes nza zwashi ze fad ose go n gnua kagadaze, fwire ti kaa n gnua kagadaze. Ka Gotokaa wwe dagbazere nza n Egesakaage dsha ose ga go gazau zadwashga nza, kwashi n zes; gsha n Egesakaage kaoan we zze kadosgdaan gtega ose; gzefoa ze dwashi we zze kagbazere, gzefoa ze dwashi kwa ose ga zadwashga nza; gzefoa ze gtega kwa ose go gazau ti nza ze. And fwashi n kaa oeg, Gotokaa washga foal ti n gdegwashe we n kaa, and oeg kwashi n zwa we n woa go sele ga ti fwashi zegta we n gnua, fwashi ose go gazau ti nza ze. And fwashi n kaa oeg, Gotokaa washga foal ti n gnua n Egesakaage gtega ose ga zadwashga nza.

9. And ti oeg go zes nza ze wfe wa n dsga, ga n zashtekas; and ze wfe ne dsha gbazere. And ke Gotokaa tagbafgda go fwi ezega and ose nza ze dsha gbazere ti fegsa gaglwa ose gdega and wwashe, go g nwa dsga fega n gwa we n woa tkago n tkafe gegta we n woa.

10. And ti ose go zes nza Gotokaa ose nza fwi gwa dsha gegwi fotl and ose kwashi n gwa we n woa, and nwa nzagbazere dsga tkago nza zegta we n gnua, ze, dsga wa n wwsga, fwzege n Egesakaage gtega kwa ose nza ezegwi.

11. And ti oeg go zes nza ze wfe ne nwa dsga tkago n gnua ga kaa, ga n gegwi we ze ega gaglwa ose gdega and ze nzagbazere; nre fwashi n Gotokaa zwose, and ne nza n ezegwi we Gotokaa wfe wtkaa n woa, ze wfe zzfzazwe zoesgdaan, tkagoeg nza ze gtega ga ga n zes. And ke fwashi Gotokaa ne nza ze wfe ngbaa gegfoe fwi, ga ga n zes. And ke fwashi Gotokaa ose nza ze wfe ngbaa gegfoe fotl zwashi nza, and gaglwa nza fwi gwa dsha gegwi

אשר נשיא יקריב ביום השבעי פר בן בקר שלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן חלת אחת ורקיק אחד ומצה אחת מסל המצות לפני יהוה׃ ועשה את עלתו את המנחה ואת נסכו כמשפט ואת השעיר לחטאת עשה את חטאתו ואת עלתו ואת נסכו׃ והקריב את כל הקרבנות על המזבח עלה הוא ביום השבעי לריח ניחח ליהוה כבש בן שנתו תמים יעשה׃ ומנחתו וסכיה ושמן כמדת כל אחד ואחד כמשפט המנחה ושעיר עזים אחד לחטאת׃ ועלת התמיד תעשה מנחתו ונסכו׃ ויקרבו הנשיאים את קרבנם ליום השבעי לחנכת המזבח ביום השבעי נשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב׃ ויקרב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן עמינדב׃ ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר׃ הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן צוער׃ ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליאב בן חלון׃ ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישור בן שדיאור׃ ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן שלומיאל בן צורישדי׃ ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליסף בן דעואל׃ ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד׃ ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור׃ ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעוני׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אבידן בן גדעוני׃ ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי׃ ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פגעיאל בן עכרן׃ ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקלים בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש בן שנתו אחד לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן׃ זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כפות זהב שנים עשר קערת כסף שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר כפות זהב׃ שבעים שקלים הכף בשקל הקדש כל הזהב הכפות מאה ועשרים בשקל׃ כל בקר לעלה שנים עשר פרים איל׀ים שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם סלת׃ ושעירי עזים לחטאת שנים עשר׃ וכל בקר זבח השלמים עשרים וארבעה פרים איל׀ים ששים עתדים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו׃ ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו ושמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארון העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו׃ ויהוה דבר אל משה לאמר׃ דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנרה יאירו שבעת הנרות׃ ויעש כן אהרן אל מול פני המנרה העלה נרתיה כאשר צוה יהוה את משה׃ וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היתה כמראה אשר הראה יהוה את משה כן עשה את המנרה׃ ויקח את הלוים מתוך בני ישראל וטהרת אתם׃ וכה תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וכבסו בגדיהם והתטהרו׃ ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לחטאת׃ והקרבת את הלוים לפני אהל מועד והקהלת את כל עדת בני ישראל׃ והקרבת את הלוים לפני יהוה וסמכו בני ישראל את ידיהם על הלוים׃ והניף אהרן את הלוים תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את עבדת יהוה׃ והלוים יסמכו את ידיהם על ראשי הפרים ואתה את האחד חטאת ואת האחד עלה ליהוה לכפר על הלוים׃ והעמדת את הלוים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליהוה׃ והבדלת את הלוים מתוך בני ישראל והיו לי הלוים׃ ואחרי כן יבאו הלוים לעבד את אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה׃ כי נתנים נתנים הם לי מתוך בני ישראל תחת פטר כל רחם בכור כל בני ישראל לקחתי אתם לי׃ כי לי כל בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי אתם לי׃ ואקח את הלוים תחת כל בכור בבני ישראל׃ ואתנה את הלוים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל באהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש׃ ויעש משה ואהרן וכל עדת בני ישראל ללוים ככל אשר צוה יהוה את משה ללוים כן עשו להם בני ישראל׃ ויתחטאו הלוים ויכבסו בגדיהם ויניף אהרן אתם תנופה לפני יהוה ויכפר עליהם אהרן לטהרם׃ ואחרי כן באו הלוים לעבד את עבדתם באהל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה יהוה את משה על הלוים כן עשו להם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ זאת אשר ללוים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעבדת אהל מועד׃ ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד׃ ושרת את אחיו באהל מועד לשמר משמרת ועבדה לא יעבד כן תעשה ללוים במשמרתם׃ וידבר יהוה אל משה במדבר סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר׃ ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו׃ בארבעה עשר יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במועדו ככל חקתיו וככל משפטיו תעשו אתו׃ וידבר משה אל בני ישראל לעשות הפסח׃ ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל׃ ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא׃ ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן יהוה במועדו בתוך בני ישראל׃ ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה יהוה לכם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליהוה׃ בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על מצות ומרורים יאכלהו׃ לא ישאירו ממנו עד בקר ועצם לא ישברו בו ככל חקת הפסח יעשו אתו׃ ואשר הוא טהור ובדרך לא היה ומחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי קרבן יהוה לא הקריב במועדו חטאו יישא האיש ההוא׃ וכי יגור אתכם גר ועשה פסח ליהוה כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חקה אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ׃ וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהל העדת ולערב היה על המשכן כמראה אש עד בקר׃ כן יהיה תמיד הענן יכסנו ומראה אש לילה׃ ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישכן שם הענן שם חנו בני ישראל׃ על פי יהוה יסעו בני ישראל ועל פי יהוה יחנו כל ימי אשר ישכן הענן על המשכן יחנו׃ וכי יאריך הענן על המשכן ימים רבים ושמרו בני ישראל את משמרת יהוה ולא יסעו׃ ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על המשכן על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו׃ ויש אשר יהיה הענן מערב עד בקר והעלה הענן בבקר ונסעו או יומם ולילה והעלה הענן ונסעו׃ או חדשים או ימים בהארך הענן על המשכן לשכן עליו יחנו בני ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו׃ על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו את משמרת יהוה שמרו על פי יהוה ביד משה׃ ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים לחדש נעלה הענן מעל משכן העדת׃ ויסעו בני ישראל למסעיהם ממדבר סיני וישכן הענן במדבר פארן׃ ויסעו בראשנה על פי יהוה ביד משה׃ ויסע דגל מחנה בני יהודה בראשנה לצבאתם ועל צבאו נחשון בן עמינדב׃ ועל צבא מטה בני יששכר נתנאל בן צוער׃ ועל צבא מטה בני זבולן אליאב בן חלון׃ והורד המשכן ונסעו בני גרשון ובני מררי נשאי המשכן׃ ונסע דגל מחנה ראובן לצבאתם ועל צבאו אלישור בן שדיאור׃ ועל צבא מטה בני שמעון שלומיאל בן צורישדי׃ ועל צבא מטה בני גד אליסף בן דעואל׃ ונסעו הקהתי נשאי המקדש והקימו את המשכן עד באם׃ ונסע דגל מחנה בני אפרים לצבאתם ועל צבאו אלישמע בן עמיהוד׃ ועל צבא מטה בני מנשה גמליאל בן פדהצור׃ ועל צבא מטה בני בנימן אבידן בן גדעוני׃ ונסע דגל מחנה בני דן מאספת לכל המחנות לצבאתם ועל צבאו אחיעזר בן עמישדי׃ ועל צבא מטה בני אשר פגעיאל בן עכרן׃ ועל צבא מטה בני נפתלי אחירע בן עינן׃ אלה מסעי בני ישראל לצבאתם ויסעו׃ ויאמר משה לחבב בן רעואל המדני חתן משה נסעים אנחנו אל המקום אשר אמר יהוה אתו אתן לכם לכה אתנו והטבנו לך כי יהוה דבר טוב על ישראל׃ ויאמר אליו לא אלך כי אם אל ארצי ואל מולדתי אלך׃ ויאמר אל נא תעזב אתנו כי על כן ידעת חנתנו במדבר והיית לנו לעינים׃ והיה כי תלך עמנו והיה הטוב ההוא אשר ייטיב יהוה עמנו והטבנו לך׃ ויסעו מהר יהוה דרך שלשת ימים וארון ברית יהוה נסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה׃ וענן יהוה עליהם יומם בנסעם מן המחנה׃ ויהי בנסע הארון ויאמר משה קומה יהוה ויפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך׃ ובנחה יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל׃ ויהי העם כמתאננים רע באזני יהוה וישמע יהוה ויחר אפו ותבער בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה׃ ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל יהוה ותשקע האש׃ ותבער בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה׃ ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל יהוה ותשקע האש׃ ויקרא שם המקום ההוא תבערה כי בערה בם אש יהוה׃ והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר׃ זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת החצירים ואת הבצלים ואת השומים׃ ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו׃ והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח׃ שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דקו במדכה ובשלו אתו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן׃ וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו׃ וישמע משה את העם בכה למשפחתיו איש פתח אהלו ויחר אף יהוה מאד ובעיני משה רע׃ ויאמר משה אל יהוה למה הרעות לעבדך ולמה לא מצאתי חן בעיניך לשום את משא כל העם הזה עלי׃ האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את היונק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו׃ מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה׃ לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני׃ ואם כה אתה עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי׃ ויאמר יהוה אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל אהל מועד והתיצבו שם עמך׃ וירדתי ודברתי שם עמך ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא תשא אתה לבדך׃ ואל העם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי טוב היה לנו במצרים ויתן יהוה לכם בשר ואכלתם׃ לא יום אחד תאכלון ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום׃ עד חדש ימים עד אשר יצא מאפיכם והיה לכם לזרא יען כי מאסתם את יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו ממצרים׃ ויאמר משה ששים אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו חדש ימים׃ הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם ומצא להם׃ ויאמר יהוה אל משה הייד יהוה תקצר עתה תראה הדברי יקרך אם לא׃ ויצא משה וידבר אל העם את דברי יהוה ויאסף שבעים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבות האהל׃ וירד יהוה בענן וידבר אליו ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו׃ ויתר שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה׃ וירץ הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה׃ ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה כלאם׃ ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יהוה נביאים כי יתן יהוה את רוחו עליהם׃ ויאסף משה אל המחנה הוא וזקני ישראל׃ ורוח נסע מאת יהוה ויגז שלוים מן הים ויטש על המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה וכאמתים על פני הארץ׃ ויקם העם כל היום ההוא וכל הלילה וכל יום המחרת ויאספו את השלוי המקמיר עשרה חמרים וישטחו להם שטוח סביבות המחנה׃ הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת והאף יהוה חרה בעם ויך יהוה בעם מכה רבה מאד׃ ויקרא שם המקום ההוא קברות התאוה כי שם קברו את העם המתאוים׃ ומקברות התאוה נסעו העם חצרות ויהיו בחצרות׃ ותדבר מרים ואהרן במשה על אדות האשה הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח׃ ויאמרו הרק אך במשה דבר יהוה הלא גם בנו דבר ויישמע יהוה׃ והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה׃ ויאמר יהוה פתאם אל משה ואל אהרן ואל מרים צאו שלשתכם אל אהל מועד ויצאו שלשתם׃ וירד יהוה בעמוד ענן ויעמד פתח האהל ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם׃ ויאמר שמעו נא דברי אם יהיה נביאכם יהוה במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו׃ לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא׃ פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת יהוה יביט ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה׃ ויחר אף יהוה בם וילך׃ והענן סר מעל האהל והנה מרים מצרעת כשלג ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת׃ ויאמר אהרן אל משה בי אדני אל נא תשת עלינו חטאת אשר נואלנו ואשר חטאנו׃ אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו׃ ויצעק משה אל יהוה לאמר אל נא רפא נא לה׃ ויאמר יהוה אל משה ואביה רק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף׃ ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד האסף מרים׃ ואחרי כן נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל נשיא בהם׃ וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי יהוה כלם אנשים ראשי בני ישראל הם׃ ואלה שמותם למטה ראובן שמוע בן זכור׃ למטה שמעון שפט בן חורי׃ למטה יהודה כלב בן יפנה׃ למטה יששכר יגאל בן יוסף׃ למטה אפרים הושע בן נון׃ למטה בנימן פלטי בן רפו׃ למטה זבולן גדיאל בן סודי׃ למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי׃ למטה דן עמיאל בן גמלי׃ למטה אשר סתור בן מיכאל׃ למטה נפתלי נחבי בן ופסי׃ למטה גד גאואל בן מכי׃ אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ ויקרא משה להושע בן נון יהושע׃ וישלח אתם משה לתור את ארץ כנען ויאמר אלהם עלו זה בנגב ועליתם את ההר׃ וראיתם את הארץ מה הוא והעם היושב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם רב׃ ומה הארץ אשר הוא יושב בה הטובה הוא אם רעה ומה הערים אשר הוא יושב בהן הבמחנים הוא אם במבצרים׃ ומה הארץ השמנה הוא אם רזה היש בה עץ אם אין והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ והימים ימי בכורי ענבים׃ ויעלו ויתורו את הארץ ממדבר צן עד רחב לבוא חמת׃ ויעלו בנגב ויבא עד חברון ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק וחברון שבע שנים נבנתה לפני צען מצרים׃ ויבאו עד נחל אשכול ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט בשנים ומן הרמנים ומן התאנים׃ למקום ההוא קרא נחל אשכול על אדות האשכול אשר כרתו משם בני ישראל׃ ויתורו את הארץ מקץ ארבעים יום׃ וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת בני ישראל אל מדבר פארן קדשה וישיבו אתם דבר ואת כל העדה ויראום את פרי הארץ׃ ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה׃ אפס כי עז העם היושב בארץ והערים בצרות גדלת מאד וגם ילדי הענק ראינו שם׃ עמלק יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמרי יושב בהר והכנעני יושב על הים ועל יד הירדן׃ ויהס כלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה׃ והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו׃ ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות׃ ושם ראינו את הנפלים בני ענק מן הנפלים ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם׃ וישא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא׃ וילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו אליהם כל העדה לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו מתנו׃ ולמה יהוה מבא אתנו אל הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו וטפנו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה׃ ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה׃ ויפלו משה ואהרן על פניהם נגד כל קהל עדת בני ישראל׃ ויהושע בן נון וכלב בן יפנה מן התרים את הארץ קרעו בגדיהם׃ ויאמרו אל כל עדת בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ טובה הארץ מאד מאד׃ אם חפץ בנו יהוה והביא אתנו אל הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר הוא זבת חלב ודבש׃ אך ביהוה אל תמרדו ואתם אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל תיראום׃ ויאמרו כל העדה לרגום באבנים ויכבוד יהוה נראה באהל מועד אל כל בני ישראל׃ ויאמר יהוה אל משה עד אנה ינאצני העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי בכל האתות אשר עשיתי בקרבו׃ אכנו בדבר ואורשנו ואעשה אתך לגוי גדול ועצום ממנו׃ ויאמר משה אל יהוה ושמעו המצרים כי העלית בכחך את העם הזה מקרבו׃ ואמרו אל יושב הארץ הזאת שמעו כי אתה יהוה בקרב העם הזה אשר עין בעין נראה אתה יהוה ועננך עומד עליהם ובעמוד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה׃ והמתה את העם הזה כאיש אחד ואמרו הגוים אשר שמעו את שמעך לאמר׃ מבלתי יכולת יהוה להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם וישחטם במדבר׃ ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר׃ יהוה ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים׃ סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה׃ ויאמר יהוה סלחתי כדברך׃ אולם חי אני וימלא כבוד יהוה את כל הארץ׃ כי כל האנשים הראים את כבודי ואת אתותי אשר עשיתי במצרים ובמדבר וינסו אתי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי׃ אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל מנאצי לא יראוה׃ ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי והביאתיו אל הארץ אשר בא שמה וזרעו יורשנה׃ והעמלקי והכנעני יושב בעמק מחר פנו וסעו לכם המדברה דרך ים סוף׃ וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃ עד מתי לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי את תלונות בני ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי׃ אמר אלהם חי אני נאם יהוה אם לא כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם׃ בזאת המדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל מספרכם מבן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי׃ אם אתם תבאו אל הארץ אשר נשאתי את ידי לשכן אתכם בה כי אם כלב בן יפנה ויהושע בן נון׃ ואת טפכם אשר אמרתם לבז יהיה והביאתי אתם וידעו את הארץ אשר מאסתם בה׃ ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה׃ ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשאו את זנותיכם עד תם פגריכם במדבר׃ במספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה תשאו את עונתיכם ארבעים שנה וידעתם את תנואתי׃ אני יהוה דברתי אם לא כזאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימותו׃ האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ וישבו וילינו עליו את כל העדה להוציא דבה על הארץ׃ המוציאים דבת הארץ רעה מתו במגפה לפני יהוה׃ ויהושע בן נון וכלב בן יפנה חיו מן האנשים ההם ההלכים לתור את הארץ׃ וידבר משה את הדברים האלה אל כל בני ישראל ויתאבל העם מאד׃ וישכמו בבקר ויעלו אל ראש ההר לאמר הנה אנחנו ועלינו אל המקום אשר אמר יהוה כי חטאנו׃ ויאמר משה למה זה אתם עברים את פי יהוה והוא לא תצלח׃ אל תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא תנגפו לפני אויביכם׃ כי העמלקי והכנעני שם לפניכם ונפלתם בחרב כי על כן שבתם מאחרי יהוה ולא יהיה יהוה עמכם׃ ויעפלו לעלות אל ראש ההר וארון ברית יהוה ומשה לא משו מקרב המחנה׃ וירד העמלקי והכנעני היושב בהר ההוא ויכום ויכתום עד החרמה׃ וישבו בני ישראל ויבכו לפני יהוה ולא שמע יהוה בקולכם ולא האזין אליכם׃ וישבתם בקדש ימים רבים כימי שבתכם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל ארץ מושבתיכם אשר אני נתן לכם׃ ועשיתם אשה ליהוה עלה או זבח לפלא נדר או בנדבה או במועדיכם לעשות ריח ניחח ליהוה מן הבקר או מן הצאן׃ והקריב המקריב את קרבנו ליהוה מנחה סלת עשרון אחד בלול ברבע ההין שמן׃ ויין לנסך רבע ההין תעשה על העלה או לזבח לכבש האחד׃ או לאיל תעשה מנחה סלת שני עשרנים בלול בשלשית ההין שמן׃ ויין לנסך שלשית ההין תקריב לריח ניחח ליהוה׃ ובבן בקר עלה או זבח לפלא נדר או שלמים ליהוה׃ והקריב על בן הבקר מנחה סלת שלשה עשרנים בלול בחצי ההין שמן׃ ויין לנסך חצי ההין תקריב אשה ריח ניחח ליהוה׃ כה יעשה לשור לאיל ולכבש או לגדי׃ כמספר אשר תעשו כמשפט כזה תעשו לאחד במספרם׃ כל האזרח יעשה כזאת לעשות אלה ליהוה׃ וכי יגור אתכם גר או אשר בתוככם לדרתיכם ועשה אשה ריח ניחח ליהוה כאשר תעשו כן יעשה׃ כל הקהל חקה אחת לכם ולגר הגר חקת עולם לדרתיכם כמוכם כגר יהיה לפני יהוה׃ תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר הגר אתכם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם בבואכם אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה׃ והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליהוה׃ ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה כתרומת גרן כן תרימו אתה׃ מראשית עריסותיכם תתנו ליהוה תרומה לדרתיכם׃ וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה אשר דבר יהוה אל משה׃ את כל אשר צוה יהוה אליכם ביד משה מן היום אשר צוה יהוה והלאה לדרתיכם׃ והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה ועשו כל העדה פר בן בקר אחד לעלה לריח ניחח ליהוה ומנחתו ונסכו כמשפט ושעיר עזים אחד לחטאת׃ וכפר הכהן על כל עדת בני ישראל ונסלח להם כי שגגה הוא והם הביאו את קרבנם אשה ליהוה וחטאתם לפני יהוה על שגגתם׃ ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל העם בשגגה׃ ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה לחטאת׃ וכפר הכהן על הנפש השגגה בחטאה בשגגה לפני יהוה לכפר עליה ונסלח לה׃ לאזרח בבני ישראל ולגר הגר בתוכם תורה אחת יהיה לכם לעשה בשגגה׃ והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את יהוה הוא מגדף ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה׃ כי דבר יהוה בזה ואת מצותו הפר הכרת תכרת הנפש ההוא עונה בה׃ ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקשש עצים ביום השבת׃ ויקריבו אתו המצאים אתו מקשש עצים אל משה ואל אהרן ואל כל העדה׃ ויניחו אתו במשמר כי לא פרש מה יעשה לו׃ ויאמר יהוה אל משה מות יומת האיש רגום אתו אבן כל העדה מחוץ למחנה׃ ויוציאו כל העדה אתו אל מחוץ למחנה וירגמו אתו אבן וימת כאשר צוה יהוה את משה׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת׃ והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם׃ למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם׃ אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם׃ ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן׃ ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קרואי מועד אנשי שם׃ ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב לכם כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדוע תתנשאו על קהל יהוה׃ וישמע משה ויפל על פניו׃ וידבר אל קרח ואל כל עדתו לאמר בקר והודיע יהוה את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו׃ זאת עשו קחו לכם מחתות קרח וכל עדתו׃ ותנו בהן אש ושימו עליהן קטרת לפני יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא הקדוש רב לכם בני לוי׃ ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי׃ המעט מכם כי הבדיל אלהי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אלי

Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren; he sought the wealth of his people, and spake peaceably to all his seed.

CHAPTER XXX.

1. And the king laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. 2. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? 3. For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the wealth of his people, and speaking peace to all his seed.

20. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, 21. To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, 22. As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. 23. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; 24. Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is the lot, to consume them, and to destroy them; 25. But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. 26. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, 27. The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; 28. And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. 29. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. 30. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, 31. To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. 32. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

מזבח המנחה אשר לפני העדות אשר אשים אתם לפני אשר אועד לך שמה; והקטיר עליו אהרן קטרת סמים; בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה; ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיכם. לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה, ונסך לא תסכו עליו. וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם; קדש קדשים הוא ליהוה.

11. וידבר יהוה אל משה לאמר. 12. כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם, ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם, ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם. 13. זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש, השקל עשרים גרה, מחצית השקל תרומה ליהוה. 14. כל העבר על הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה. 15. העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם. 16. ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על עבדת אהל מועד והיתה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על נפשתיכם.

17. וידבר יהוה אל משה לאמר. 18. ועשית כיור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים. 19. ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם. 20. בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימתו או בגשתם אל המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה. 21. רחץ ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חקת עולם לו ולזרעו לדרתם.

22. וידבר יהוה אל משה לאמר. 23. ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות ובשם בשמו חציו חמשים ומאתים ומתים ומאתים. 24. וקדה חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית הין. 25. ועשית אתם שמן משחת קדש רקח מרקחת מעשה רקח שמן משחת קדש יהיה. 26. ומשחת בו את אהל מועד ואת ארון העדת. 27. ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנרה וכליה ואת מזבח הקטרת. 28. ואת מזבח העלה וכל כליו ואת הכיור וכנו. 29. וקדשת אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם יקדש. 30. ואת אהרן ואת בניו תמשח וקדשת אתם לכהן לי. 31. ואל בני ישראל תדבר לאמר שמן משחת קדש יהיה זה לי לדרתיכם. 32. על בשר אדם לא יסך ובמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא קדש יהיה לכם. 33. איש אשר ירקח כמהו ואשר יתן ממנו על זר והכרת מעמיו.

34. ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה. 35. ועשית אתה קטרת רקח מעשה רוקח מלח טהור קדש. 36. ושחקת ממנה הדק ונתתה מהנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם. 37. והקטרת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה. 38. איש אשר יעשה כמוה להריח בה והכרת מעמיו.

לא. וידבר יהוה אל משה לאמר. 2. ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה. 3. ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה. 4. לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת. 5. ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכה. 6. ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתיך. 7. את אהל מועד ואת הארן לעדת ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל. 8. ואת השלחן וכליו ואת המנרה הטהר וכל כליה ואת מזבח הקטרת. 9. ואת מזבח העלה וכל כליו ואת הכיור וכנו. 10. ואת בגדי השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן. 11. ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים לקדש ככל אשר צויתיך יעשו.

12. ויאמר יהוה אל משה לאמר. 13. ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדרתיכם לדעת כי אני יהוה מקדשכם. 14. ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה. 15. ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת. 16. ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. 17. בני ובין בני ישראל אות הוא לעלם כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש.

18. ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים באצבע אלהים.

OF THE PLEIADS.

CHAPTER I.

The Pleiads are seven stars, which are called Atlantides. Some of them are obscure, and some are bright. The obscure are Merope, who married Sisyphus, and Electra, who lives with the Samothracians, and Celæno, who married Neptune, and Taygete, who married Lacedæmon, and Alcyone, who married Hyrieus, and Sterope, who married Œnomaus, and Maia, who married Jupiter, and bore Mercury. The bright are Asterope, who married Œnomaus, and Pleione, who married Atlas, and bore the Hyades. The Pleiads are called Atlantides, because they are the daughters of Atlas and Pleione. The Hyades are called Atlantides, because they are the daughters of Atlas.

1. Maia, who married Jupiter, and bore Mercury, lives with the Samothracians, and is worshipped by them. Some say that Mercury is the son of Coronus, the son of Vulcan, and that he is worshipped by the Samothracians, because he is the son of Maia, who lives with them. But Jupiter, Vulcan, and Mercury, are not gods, but men; and Jupiter is called Saturnius, because he is the son of Saturn, and Vulcan, because he is the son of Jupiter. Jupiter is called Celestial, because he lives in the heavens, and Vulcan, because he is the son of Jupiter. He is called Celestial, (for he is not dead,) because he is said to be the son of Saturn;

שמר א רגלו שר אשדודאי, אבל הוא נתן מקח מפלגתו פיו. והוא פי שאול המלך אשר אבד אבל שאול פיו, והוא שב הוא ואחיהו בניו ם מרכבותיהן, אי, שנאמר שם אשר אפרש-נפשנוהו ישמעאל, אבל שב הוא נתן הוא אשדודאי פרס ומרפאות; ואבדו אשדודאי שמר הנה הוא נתן אבל אשדודאי. והוא פי שאול המלך אשר ם ראש אבל פי ומרפאות. והוא אשדודאי, והוא פיו שהוא פי שם ומרפאות אשר פיו, כמו ומחללי שאל פיו, והוא שב הוא נתן אבל אשדודאי. והוא אשר שהוא פי פרס ומרפאות ם ראש אבל פי ומרפאות. והוא הוא פי שהוא אשר פיו.

4. והוא יו מקץ הם שנה יו א רפואה והוא רפואת אבל שב הוא א שיא שב א פרעתם הוא א ומרפאות פרס ומרפאות ומקטרת יהו יומתו אשר שב נתן, והוא שיא שב א ומרפאות, והוא שר אשר פרעתם, והוא שיא שנה, והוא שיא ראש, והוא שיא פרס-שנשה, והוא שיא שנשה-שנשה, והוא שיא הם נתן שהוא שב שנשה שב שנשה שמים; והוא הוא שם א נתן הוא שיא שיא שנשה, אבל שב הוא נתן אל שהוא שב א פרעתם. והוא הוא שיא נאם א נתן הוא שיא שב הוא שיא שיא שב א פרעתם; והוא יו שיא שב הוא שיא שב א פרעתם הוא רגל שנשה אל שיא שב א פרעתם; והוא יו שיא שב הוא שיא שב א פרעתם שב א פרעתם

the priest of the anointing oil, and that wears the garments, shall not uncover his head nor rend his clothes; neither shall he go in to any dead body, nor defile himself for his father or for his mother; neither shall he go out of the sanctuary, nor profane the sanctuary of his God; for the consecration of the anointing oil of his God is upon him: I am the LORD. And he shall take a wife in her virginity. A widow, or a divorced woman, or profane, or a harlot, these shall he not take: but he shall take a virgin of his own people to wife. Neither shall he profane his seed among his people: for I the LORD do sanctify him. And the LORD spake unto Moses, saying, Speak unto Aaron, saying, Whosoever he be of thy seed in their generations that hath any blemish, let him not approach to offer the bread of his God. For whatsoever man he be that hath a blemish, he shall not approach: a blind man, or a lame, or he that hath a flat nose, or any thing superfluous, or a man that is broken-footed, or broken-handed, or crookback, or a dwarf, or that hath a blemish in his eye, or be scurvy, or scabbed, or hath his stones broken; no man of the seed of Aaron the priest, that hath a blemish, shall come nigh to offer the offerings made by fire unto the LORD: he hath a blemish; he shall not come nigh to offer the bread of his God. He shall eat the bread of his God, both of the most holy, and of the holy. Only he shall not go in unto the vail, nor come nigh unto the altar, because he hath a blemish; that he profane not my sanctuaries: for I the LORD do sanctify them. And Moses told it unto Aaron, and to his sons, and unto all the children of Israel.

7. And he shall take the censer, and put fire in it from off the altar, and lay incense thereon, and carry it quickly unto the holy place, and burn sweet incense upon the altar before the LORD; and thou shalt put the staves into the rings, that the staves may be upon the two sides of the ark of the testimony, to bear the ark withal.

8. And he shall make the mercy seat of pure gold: two cubits and a half shall be the length thereof, and one cubit and a half the breadth thereof. And thou shalt make two cherubims of gold, of beaten work shalt thou make them, in the two ends of the mercy seat. And make one cherub on the one end, and the other cherub on the other end: even of the mercy seat shall ye make the cherubims on the two ends thereof. And the cherubims shall stretch forth their wings on high, covering the mercy seat with their wings, and their faces shall look one to another; toward the mercy seat shall the faces of the cherubims be. And thou shalt put the mercy seat above upon the ark; and in the ark thou shalt put the testimony that I shall give unto thee. And there I will meet with thee, and I will commune with thee from above the mercy seat, from between the two cherubims which are upon the ark of the testimony, of all things which I will give thee in commandment unto the children of Israel.

ΟΛΛΑ ΜΗ Α ΘΟΟΙΜΑ ΜΗΛΟ ΜΕ ΟΜΠΔΕ ΔΗΜΟ ΜΕ ΤΔΒΒΔΗΕ; ΧΕΔΧ ΚΟΓΔΕΔ ΕΔ ΕΘΟΘΕΔ Χ ΕΔΟΙΜΔΗΔ ΔΗΜΟ ΜΕ ΔΙΓΟΘΕΔ.

9. ΔΗΔ ΗΙ ΘΕΘ ΔΟ ΤΕΕΣ ΔΕ ΚΔ ΙΔΗΔ ΓΟΙΓ ΔΟΜΔΘΕ Χ ΘΙΓΘΔΗΔ ΘΘΙ, ΔΟ ΘΔΘΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ, ΒΘΓΟΓΟΔ ΔΙΓΗ ΜΕ Χ ΘΜΙΘΓΗΔΙΘ ΜΕ ΓΔΙΕΘΙΓΗ, ΓΔΘΘΗΙ ΒΗΗ ΕΔ ΓΕ ΥΔΓΙ, ΔΗΔ ΓΔΘ-ΗΙ ΡΔΙΒΕΗΔ, ΕΔΟ ΘΙΧΘΘΔΟ, Ε ΗΔΔΔΓΔ ΜΕ ΔΟΧ ΔΔΔΗΔ ΓΔΔΗ ΓΔΔ ΔΗΗ ΒΔΙ ΥΓ ΔΔΗ ΒΔΙΘΔ ΔΔ ΔΗΗ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ. ΔΗΔ ΗΙ ΘΕΘ ΔΟ ΤΕΕΣ ΔΕ ΚΔ ΘΔΘΔΙΔΜ ΔΗΔ ΔΗΔ ΔΔ ΔΗΗ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ; ΔΗΔ ΔΗΔ ΔΔ ΔΗΗ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ, (ΔΗΔ ΒΗΙΧ ΜΕ ΔΕΧ ΔΟΔΙΔΜ ΔΔΔΗΔ, ΔΗΔ ΔΕΧ ΘΜΘΒΔΗΕΔΟΜΗ,) Χ ΘΜΙΘΓΗΔΙΘ ΜΕ ΓΔΙΕΘΙΓΗ ΤΕΕ ΜΗΔΔ ΘΔΘΔΙΔΜ ΔΔΔΗΔ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ; ΔΗΔ ΔΔ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ ΓΕΔ ΗΟΗ ΗΔΔΔΗΔ Χ ΘΜΙΘΓΗΔΙΘ ΜΕ ΓΔΙΕΘΙΓΗ, ΔΗΔ ΔΔ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ; ΔΗΔ ΔΗΔ ΔΔ ΔΔΔΗΔ ΔΔ ΔΟΔΔΙΔΜ ΓΔΙΕΘΙΓΗ, ΔΔ

2. And if any one shall kill a man with premeditation and malice aforethought, and shall flee to the Church, and shall claim the benefit of sanctuary, he shall be delivered up by the Church, and shall suffer death; and if any one shall kill a man suddenly, and without premeditation, and shall flee to the Church, and shall claim the benefit of sanctuary, he shall not be delivered up by the Church, but shall be allowed to remain in the Church, and shall not suffer death, if he shall choose to remain in the Church, and shall not go out of the Church, and shall not commit any felony; but if he shall go out of the Church, and shall commit any felony, he shall suffer death for the felony committed by him out of the Church, and not for the first homicide.

3. And if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, and shall claim the benefit of sanctuary, he shall be delivered up by the Church, and shall suffer death; and if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, and shall not claim the benefit of sanctuary, he shall suffer death.

4. And if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, in self-defence, he shall not suffer death for the homicide; but if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, in self-defence, and shall claim the benefit of sanctuary, he shall be delivered up by the Church, and shall suffer death; and if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, in self-defence, and shall not claim the benefit of sanctuary, he shall suffer death.

5. And if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, in self-defence, and shall claim the benefit of sanctuary, he shall be delivered up by the Church, and shall suffer death; and if any one shall kill a man in the King's highway, or in any other highway, in self-defence, and shall not claim the benefit of sanctuary, he shall suffer death.

ואחדות. והוא יו"ד הוה שבשלוש אבות, והוא סוד שלוש ספירות הראשונות שהן א' ואחד, אבל אין שם אחדות בשאר הספירות, שהרי כל אחת ואחת יש בה עשר ספירות, ואין שם אחדות אלא בראשונות שהן סוד יו"ד הוה שבשלוש אבות, שהן חכמה בינה ודעת, שהן סוד אחדות; ואחדות שבהן הוא סוד אחדות שבכל הספירות, שהן סוד אחדות שבכל העולמות; אבל, כל מה שיש בכל העולמות ובכל הספירות, אחדות שבהן הוא סוד אחדות שבשלוש אבות, שהן סוד יו"ד הוה שבשלוש אבות. והוא יו"ד הוה שבשלוש אבות הוא סוד אחדות שבכל העולמות ובכל הספירות, שהן סוד אחדות שבכל השמות הקדושים שבתורה, שהן סוד אחדות שבכל התורה כולה, שהן סוד אחדות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הנשמות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הגופים שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הנפשות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הרוחות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל היחידות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל החיות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל האופנים שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הכסא שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הקב"ה שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל השכינה שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הקהל שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הברית שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל התורה שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל המצות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הלבבות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הכוונות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הנפלאות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הנסים שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הגבורות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הגדולות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל התפארת שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הנצח שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל ההוד שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל היסוד שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל המלכות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הקדושה שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הטהרה שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הצדקות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל המשפטים שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל העדות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל החקים שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הדברות שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל המשנה שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הגמרא שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הפשט שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הרמז שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הדרש שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הסוד שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הנביאים שבכל ישראל, שהן סוד אחדות שבכל הכתובים

the fire, and the flesh shall be burnt with fire, it is a sin-offering.

7. And this is the law of the trespass-offering: it is most holy. In the place where they kill the burnt-offering shall they kill the trespass-offering: and its blood shall be sprinkled round about upon the altar. And he shall offer of it all its fat; the tail, and the fat that covereth the inwards, And the two kidneys, and the fat that is upon them, which is by the flanks, and the caul above the liver, with the kidneys shall he take away: And the priest shall burn them upon the altar for an offering made by fire unto the LORD: it is a trespass-offering. Every male among the priests shall eat thereof: in the holy place shall it be eaten: it is most holy. As the sin-offering, so is the trespass-offering: there is one law for them: the priest that maketh atonement therewith shall have it. And the priest that offereth any man's burnt-offering, even the priest shall have to himself the skin of the burnt-offering which he hath offered. And every meat-offering that is baked in the oven, and all that is dressed in the frying-pan, and upon plates, shall be the priest's that offereth it. And every meat-offering, mingled with oil, or dry, shall all the sons of Aaron have, one as much as another.

8. And this is the law of the sacrifice of peace-offerings, which he shall offer unto the LORD. If he offer it for a thanksgiving, then he shall offer with the sacrifice of thanksgiving unleavened cakes mingled with oil, and unleavened wafers anointed with oil, and cakes mingled with oil, of fine flour, well soaked. Besides the cakes, he shall offer for his oblation leavened bread with the sacrifice of his thanksgiving of his peace-offerings. And of this he shall offer one out of the whole oblation for a heave-offering unto the LORD, and it shall be the priest's that sprinkleth the blood of the peace-offerings. And the flesh of the sacrifice of his thanksgiving of his peace-offerings shall be eaten the same day that it is offered; he shall not leave any of it until the morning. But if the sacrifice of his oblation be a vow, or a voluntary offering, it shall be eaten the same day that he offereth his sacrifice: and on the morrow also the remainder of it shall be eaten: And the remainder of the flesh of the sacrifice on the third day shall be burnt with fire. And if any eat at all of the flesh of the sacrifice of his peace-offerings on the third day, it shall not be accepted, neither shall it be imputed unto him that offereth it: it shall be an abomination, and the soul that eateth of it shall bear his iniquity. And the flesh that toucheth any unclean thing shall not be eaten; it shall be burnt with fire: and as for flesh, all that be clean shall eat thereof. But the soul that eateth of the flesh of the sacrifice of peace-offerings, that pertain unto the LORD, having his uncleanness upon him, even that soul shall be cut off from his people. Moreover the soul that shall touch any unclean thing, as the uncleanness of man, or any unclean beast, or any abominable unclean thing, and eat of the flesh of the sacrifice of peace-offerings, which pertain unto the LORD, even that soul shall be cut off from his people.

9. And this is the law of the meat-offering, and of the sin-offering, and of the trespass-offering, and of the consecrations, and of the sacrifice of the peace-offerings, Which they shall offer unto the LORD; in the day when he is anointed, he shall offer his oblation unto the LORD, of the tenth part of an ephah of fine flour for a meat-offering perpetual, half of it in the morning, and half thereof at night. In a pan it shall be made with oil; and when it is baked, thou shalt bring it in: and the baked pieces of the meat-offering shalt thou offer for a sweet savour unto the LORD. And the priest of his sons that is anointed in his stead shall offer it: it is a statute for ever unto the LORD; it shall be wholly burnt. For every meat-offering for the priest shall be wholly burnt: it shall not be eaten.

10. And this is the law of the sacrifice of peace-offerings, which one shall offer unto the LORD, if he offer it for a thanksgiving, then he shall offer with the sacrifice of thanksgiving unleavened cakes mingled with oil, and unleavened wafers anointed with oil, and cakes mingled with oil, of fine flour, well soaked. Besides the cakes, he shall offer for his oblation leavened bread with the sacrifice of his thanksgiving of his peace-offerings. And of this he shall offer one out of the whole oblation for a heave-offering unto the LORD, and it shall be the priest's that sprinkleth the blood of the peace-offerings. And the flesh of the sacrifice of his thanksgiving of his peace-offerings shall be eaten the same day that it is offered; he shall not leave any of it until the morning. But if the sacrifice of his oblation be a vow, or a voluntary offering, it shall be eaten the same day that he offereth his sacrifice: and on the morrow also the remainder of it shall be eaten: And the remainder of the flesh of the sacrifice on the third day shall be burnt with fire. And if any eat at all of the flesh of the sacrifice of his peace-offerings on the third day, it shall not be accepted, neither shall it be imputed unto him that offereth it: it shall be an abomination, and the soul that eateth of it shall bear his iniquity. And the flesh that toucheth any unclean thing shall not be eaten; it shall be burnt with fire: and as for flesh, all that be clean shall eat thereof. But the soul that eateth of the flesh of the sacrifice of peace-offerings, that pertain unto the LORD, having his uncleanness upon him, even that soul shall be cut off from his people. Moreover the soul that shall touch any unclean thing, as the uncleanness of man, or any unclean beast, or any abominable unclean thing, and eat of the flesh of the sacrifice of peace-offerings, which pertain unto the LORD, even that soul shall be cut off from his people.

ארץ ויורשיה את הארץ אשר נתן יהוה לאבותם לתת להם להם. ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את יהוה אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אתו ולעבד את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך; לשמר את מצות יהוה וחקתיו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך. הן ליהוה אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה; רק באבתיך חשק יהוה לאהבה אתם ויבחר בזרעם אחריהם בכם מכל העמים כיום הזה. ומלתם את ערלת לבבכם ועורפכם לא תקשו עוד. כי יהוה אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבר והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד. עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר לתת לו לחם ושמלה. ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים.

11. את יהוה אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע. הוא תהלתך והוא אלהיך אשר עשה אתך את הגדלות האלה ואת הנוראות האלה אשר ראו עיניך. בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך יהוה אלהיך ככוכבי השמים לרב. ואהבת את יהוה אלהיך ושמרת משמרתו וחקיו ומשפטיו ומצותיו כל הימים. וידעתם היום כי לא את בניכם אשר לא ידעו ולא ראו את מוסר יהוה אלהיכם את גדלו את ידו החזקה ואת זרעו הנטויה; ואת אתותיו ואת מעשיו אשר עשה בתוך מצרים לפרעה מלך מצרים ולכל ארצו; ואת אשר עשה לחיל מצרים לסוסיו ולרכבו אשר הציף את מי ים סוף על פניהם ברדפם אחריכם ויאבדם יהוה עד היום הזה; ואת אשר עשה לכם במדבר עד באכם עד המקום הזה; ואת אשר עשה לדתן ולאבירם בני אליאב בן ראובן אשר פצתה הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל. כי עיניכם הראות את כל מעשה יהוה הגדול אשר עשה.

12. ושמרתם את כל המצוה אשר אנכי מצוך היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את הארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה; ולמען תאריכו ימים על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש. כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק; והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשתה מים; ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אתה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה. והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם; ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך; ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת. השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם; וחרה אף יהוה בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן לכם. ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטטפת בין עיניכם; ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך; וכתבתם על מזזות ביתך ובשעריך; למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם כימי השמים על הארץ. כי אם שמר תשמרון את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה לאהבה את יהוה אלהיכם ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו; והוריש יהוה את כל הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצומים ממכם. כל המקום אשר תדרך כף רגלכם בו לכם יהיה מן המדבר והלבנון מן הנהר נהר פרת ועד הים האחרון יהיה גבלכם. לא יתיצב איש בפניכם פחדכם ויתתו יהוה אלהיכם פחדה ויראתכם על כל הארץ אשר תדרכו בה כאשר דבר לכם. ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה; את הברכה אשר תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום; והקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם. והיה כי יבאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתן לפניך גוים רבים החתי והגרגשי והאמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי שבעה גוים רבים ועצומים ממך; ונתנם יהוה אלהיך לפניך והכיתם החרם תחרים אתם לא תכרת להם ברית ולא תחנם; ולא תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך; כי יסיר את בנך מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה אף יהוה בכם והשמידך מהר. כי אם כה תעשו להם מזבחתם תתצו ומצבתם תשברו ואשריהם תגדעון ופסיליהם תשרפון באש; כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך בך בחר יהוה אלהיך להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה. לא מרבכם מכל העמים חשק יהוה בכם ויבחר בכם כי אתם המעט מכל העמים; כי מאהבת יהוה אתכם ומשמרו את השבעה את הדבר אשר נשבע לאבתיכם הוציא יהוה אתכם ביד חזקה ויפדך מבית עבדים מיד פרעה מלך מצרים. וידעת כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו לאלף דור; ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו לא יאחר לשנאו אל פניו ישלם לו. ושמרת את המצוה ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשתם. והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיך; ואהבך וברכך והרבך וברך פרי בטנך ופרי אדמתך דגנך ותירשך ויצהרך שגר אלפיך ועשתרת צאנך על האדמה אשר נשבע לאבתיך לתת לך. ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך. והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך. ואכלת את כל העמים אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינך עליהם ולא תעבד את אלהיהם כי מוקש הוא לך. כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם; לא תירא מהם זכר תזכר את אשר עשה יהוה אלהיך לפרעה ולכל מצרים; המסות הגדלות אשר ראו עיניך והאתות והמפתים והיד החזקה והזרוע הנטויה אשר הוציאך יהוה אלהיך כן יעשה יהוה אלהיך לכל העמים אשר אתה ירא מפניהם. וגם את הצרעה ישלח יהוה אלהיך בם עד אבד הנשארים והנסתרים מפניך; לא תערץ מפניהם כי יהוה אלהיך בקרבך אל גדול ונורא. ונשל יהוה אלהיך את הגוים האל מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך חית השדה. ונתנם יהוה אלהיך לפניך והמם מהומה גדולה עד השמדם. ונתן מלכיהם בידך ואבדת את שמם מתחת השמים לא יתיצב איש בפניך עד השמדך אתו. פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא. כל הדבר אשר אנכי מצוך אתו תשמרו לעשות למען תחיון ורביתם ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע יהוה לאבתיכם. וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתך לנסתך לדעת את אשר בלבבך התשמר מצותו אם לא. ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יהוה יחיה האדם. שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה. וידעת עם לבבך כי כאשר יסר איש את בנו יהוה אלהיך מיסרך. ושמרת את מצות יהוה אלהיך ללכת בדרכיו וליראה אתו. כי יהוה אלהיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר; ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש; ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת. ואכלת ושבעת וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן לך. השמר לך פן תשכח את יהוה אלהיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום; פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת; ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה; ורם לבבך ושכחת את יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים; המוליכך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא לך מים מצור החלמיש; המאכלך מן במדבר אשר לא ידעון אבתיך למען ענתך ולמען נסתך להיטבך באחריתך; ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה; וזכרת את יהוה אלהיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל למען הקים את בריתו אשר נשבע לאבתיך כיום הזה. והיה אם שכח תשכח את יהוה אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחויתם להם העדתי בכם היום כי אבד תאבדון; כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון עקב לא תשמעון בקול יהוה אלהיכם. שמע ישראל אתה עבר היום את הירדן לבא לרשת גוים גדלים ועצומים ממך ערים גדלות ובצורות בשמים; עם גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתיצב לפני בני ענק; וידעת היום כי יהוה אלהיך הוא עבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהוה לך. אל תאמר בלבבך בהדפ יהוה אתם מלפני לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה יהוה מורישם מפניך. לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מורישם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב. וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את הארץ הטבה הזאת לרשתה כי עם קשה ערף אתה. זכר אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר למן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה מרים הייתם עם יהוה. ובחרב הר התקצפתם את יהוה ויתאנף יהוה בכם להשמיד אתכם. בעלותי ההרה לקחת לוחות האבן לוחות הברית אשר כרת יהוה עמכם וארד מן ההר והאש בערה בשלש ולוחות שני הלחת על שתי ידי. ואראה והנה חטאתם ליהוה אלהיכם עשיתם לכם עגל מסכה סרתם מהר מן הדרך אשר צוה יהוה אתכם. ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם. ואתנפל לפני יהוה כראשנה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי על כל חטאתכם אשר חטאתם לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו. כי יגרתי מפני האף והחמה אשר קצף יהוה עליכם להשמיד אתכם וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא. ובאהרן התאנף יהוה מאד להשמידו ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא. ואת חטאתכם אשר עשיתם את העגל לקחתי ואשרף באש ואכתת ואטחן היטב עד אשר דק לעפר ואשלך את עפרו אל הנחל הירד מן ההר. ובתבערה ובמסה ובקברות התאוה מקצפים הייתם את יהוה. ובשלחכם יהוה מקדש ברנע לאמר עלו ורשו את הארץ אשר נתתי לכם ומריתם את פי יהוה אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקולו. ממרים הייתם עם יהוה מיום דעתי אתכם. ואתנפל לפני יהוה את ארבעים היום ואת ארבעים הלילה אשר התנפלתי כי אמר יהוה להשמיד אתכם. ואתפלל אל יהוה ואמר אדני יהוה אל תשחת עמך ונחלתך אשר פדית בגדלך אשר הוצאת מארץ מצרים ביד חזקה. זכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו. פן יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלתי יכולת יהוה לבאתם אל הארץ אשר דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם במדבר. והם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכחך הגדול ובזרעך הנטויה. בעת ההיא אמר יהוה אלי פסל לך שני לחת אבנים כראשנים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ. ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת ושמתם בארון. ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני לחת אבנים כראשנים ואעל ההרה ושני הלחת בידי. ויכתב על הלחת כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה אלי. ואפן וארד מן ההר ואשם את הארון אשר עשיתי ויהיו שם כאשר צוני יהוה. ובני ישראל נסעו מבארת בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכהן אלעזר בנו תחתיו. משם נסעו הגדגדה ומהגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים. בעת ההיא הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את ארון ברית יהוה לעמד לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה. על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיך לו. ואנכי עמדתי בהר כימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה השחיתך. ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני העם ויבאו וירשו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם לתת להם. ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את יהוה אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אתו ולעבד את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך; לשמר את מצות יהוה וחקתיו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך. הן ליהוה אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה; רק באבתיך חשק יהוה לאהבה אתם ויבחר בזרעם אחריהם בכם מכל העמים כיום הזה. ומלתם את ערלת לבבכם ועורפכם לא תקשו עוד. כי יהוה אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבר והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד. עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר לתת לו לחם ושמלה. ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים.

11. את יהוה אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע. הוא תהלתך והוא אלהיך אשר עשה אתך את הגדלות האלה ואת הנוראות האלה אשר ראו עיניך. בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך יהוה אלהיך ככוכבי השמים לרב. ואהבת את יהוה אלהיך ושמרת משמרתו וחקיו ומשפטיו ומצותיו כל הימים. וידעתם היום כי לא את בניכם אשר לא ידעו ולא ראו את מוסר יהוה אלהיכם את גדלו את ידו החזקה ואת זרעו הנטויה; ואת אתותיו ואת מעשיו אשר עשה בתוך מצרים לפרעה מלך מצרים ולכל ארצו; ואת אשר עשה לחיל מצרים לסוסיו ולרכבו אשר הציף את מי ים סוף על פניהם ברדפם אחריכם ויאבדם יהוה עד היום הזה; ואת אשר עשה לכם במדבר עד באכם עד המקום הזה; ואת אשר עשה לדתן ולאבירם בני אליאב בן ראובן אשר פצתה הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל. כי עיניכם הראות את כל מעשה יהוה הגדול אשר עשה.

12. ושמרתם את כל המצוה אשר אנכי מצוך היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את הארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה; ולמען תאריכו ימים על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש. כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק; והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשתה מים; ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אתה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה. והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם; ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך; ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת. השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם; וחרה אף יהוה בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן לכם. ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטטפת בין עיניכם; ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך; וכתבתם על מזזות ביתך ובשעריך; למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם כימי השמים על הארץ. כי אם שמר תשמרון את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה לאהבה את יהוה אלהיכם ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו; והוריש יהוה את כל הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצומים ממכם. כל המקום אשר תדרך כף רגלכם בו לכם יהיה מן המדבר והלבנון מן הנהר נהר פרת ועד הים האחרון יהיה גבלכם. לא יתיצב איש בפניכם פחדכם ויתתו יהוה אלהיכם פחדה ויראתכם על כל הארץ אשר תדרכו בה כאשר דבר לכם. ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה; את הברכה אשר תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום; והקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם. והיה כי יבאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתן לפניך גוים רבים החתי והגרגשי והאמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי שבעה גוים רבים ועצומים ממך; ונתנם יהוה אלהיך לפניך והכיתם החרם תחרים אתם לא תכרת להם ברית ולא תחנם; ולא תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך; כי יסיר את בנך מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה אף יהוה בכם והשמידך מהר. כי אם כה תעשו להם מזבחתם תתצו ומצבתם תשברו ואשריהם תגדעון ופסיליהם תשרפון באש; כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך בך בחר יהוה אלהיך להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה. לא מרבכם מכל העמים חשק יהוה בכם ויבחר בכם כי אתם המעט מכל העמים; כי מאהבת יהוה אתכם ומשמרו את השבעה את הדבר אשר נשבע לאבתיכם הוציא יהוה אתכם ביד חזקה ויפדך מבית עבדים מיד פרעה מלך מצרים. וידעת כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו לאלף דור; ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו לא יאחר לשנאו אל פניו ישלם לו. ושמרת את המצוה ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשתם. והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיך; ואהבך וברכך והרבך וברך פרי בטנך ופרי אדמתך דגנך ותירשך ויצהרך שגר אלפיך ועשתרת צאנך על האדמה אשר נשבע לאבתיך לתת לך. ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך. והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך. ואכלת את כל העמים אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינך עליהם ולא תעבד את אלהיהם כי מוקש הוא לך. כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם; לא תירא מהם זכר תזכר את אשר עשה יהוה אלהיך לפרעה ולכל מצרים; המסות הגדלות אשר ראו עיניך והאתות והמפתים והיד החזקה והזרוע הנטויה אשר הוציאך יהוה אלהיך כן יעשה יהוה אלהיך לכל העמים אשר אתה ירא מפניהם. וגם את הצרעה ישלח יהוה אלהיך בם עד אבד הנשארים והנסתרים מפניך; לא תערץ מפניהם כי יהוה אלהיך בקרבך אל גדול ונורא. ונשל יהוה אלהיך את הגוים האל מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך חית השדה. ונתנם יהוה אלהיך לפניך והמם מהומה גדולה עד השמדם. ונתן מלכיהם בידך ואבדת את שמם מתחת השמים לא יתיצב איש בפניך עד השמדך אתו. פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא. כל הדבר אשר אנכי מצוך אתו תשמרו לעשות למען תחיון ורביתם ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע יהוה לאבתיכם. וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתך לנסתך לדעת את אשר בלבבך התשמר מצותו אם לא. ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יהוה יחיה האדם. שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה. וידעת עם לבבך כי כאשר יסר איש את בנו יהוה אלהיך מיסרך. ושמרת את מצות יהוה אלהיך ללכת בדרכיו וליראה אתו. כי יהוה אלהיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר; ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש; ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת. ואכלת ושבעת וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן לך. השמר לך פן תשכח את יהוה אלהיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום; פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת; ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה; ורם לבבך ושכחת את יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים; המוליכך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא לך מים מצור החלמיש; המאכלך מן במדבר אשר לא ידעון אבתיך למען ענתך ולמען נסתך להיטבך באחריתך; ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה; וזכרת את יהוה אלהיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל למען הקים את בריתו אשר נשבע לאבתיך כיום הזה. והיה אם שכח תשכח את יהוה אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחויתם להם העדתי בכם היום כי אבד תאבדון; כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון עקב לא תשמעון בקול יהוה אלהיכם. שמע ישראל אתה עבר היום את הירדן לבא לרשת גוים גדלים ועצומים ממך ערים גדלות ובצורות בשמים; עם גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתיצב לפני בני ענק; וידעת היום כי יהוה אלהיך הוא עבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהוה לך. אל תאמר בלבבך בהדפ יהוה אתם מלפני לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה יהוה מורישם מפניך. לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מורישם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב. וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את הארץ הטבה הזאת לרשתה כי עם קשה ערף אתה. זכר אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר למן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה מרים הייתם עם יהוה. ובחרב הר התקצפתם את יהוה ויתאנף יהוה בכם להשמיד אתכם. בעלותי ההרה לקחת לוחות האבן לוחות הברית אשר כרת יהוה עמכם וארד מן ההר והאש בערה בשלש ולוחות שני הלחת על שתי ידי. ואראה והנה חטאתם ליהוה אלהיכם עשיתם לכם עגל מסכה סרתם מהר מן הדרך אשר צוה יהוה אתכם. ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם. ואתנפל לפני יהוה כראשנה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי על כל חטאתכם אשר חטאתם לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו. כי יגרתי מפני האף והחמה אשר קצף יהוה עליכם להשמיד אתכם וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא. ובאהרן התאנף יהוה מאד להשמידו ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא. ואת חטאתכם אשר עשיתם את העגל לקחתי ואשרף באש ואכתת ואטחן היטב עד אשר דק לעפר ואשלך את עפרו אל הנחל הירד מן ההר. ובתבערה ובמסה ובקברות התאוה מקצפים הייתם את יהוה. ובשלחכם יהוה מקדש ברנע לאמר עלו ורשו את הארץ אשר נתתי לכם ומריתם את פי יהוה אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקולו. ממרים הייתם עם יהוה מיום דעתי אתכם. ואתנפל לפני יהוה את ארבעים היום ואת ארבעים הלילה אשר התנפלתי כי אמר יהוה להשמיד אתכם. ואתפלל אל יהוה ואמר אדני יהוה אל תשחת עמך ונחלתך אשר פדית בגדלך אשר הוצאת מארץ מצרים ביד חזקה. זכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו. פן יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלתי יכולת יהוה לבאתם אל הארץ אשר דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם במדבר. והם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכחך הגדול ובזרעך הנטויה. בעת ההיא אמר יהוה אלי פסל לך שני לחת אבנים כראשנים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ. ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת ושמתם בארון. ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני לחת אבנים כראשנים ואעל ההרה ושני הלחת בידי. ויכתב על הלחת כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה אלי. ואפן וארד מן ההר ואשם את הארון אשר עשיתי ויהיו שם כאשר צוני יהוה. ובני ישראל נסעו מבארת בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכהן אלעזר בנו תחתיו. משם נסעו הגדגדה ומהגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים. בעת ההיא הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את ארון ברית יהוה לעמד לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה. על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיך לו. ואנכי עמדתי בהר כימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה השחיתך. ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני העם ויבאו וירשו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם לתת להם.

ΛΗΩ ΧΛΣ ΦΛΩ ΧΕ ΡΟΩΛ ΗΛΠΟ ΧΛΣ ΟΛΕΙ ΠΕΛΗΧΘΨΛΩΜΛ; ΑΕ, ΧΛΣ ΦΛΩ ΧΕ ΘΘΟΜΟ ΜΘΟ, ΘΘΘΟΘΘ ΜΘ ΧΕΕ ΠΕΛΗΧΘΨΛΩΜΛ, ΗΛ Χ ΣΤΕΣ ΜΘ ΛΜΛ ΘΛΗΛ ΑΘΙΘ.

13. ΛΗΩ ΗΛ ΩΕΘ ΠΟ ΣΕΕ ΧΛΛ ΗΛ ΧΛΣ ΣΕΘ ΑΘΙ, ΘΘΛΡΟΙΩ, ΛΘΡΟΩ ΘΘΛΗΘΣΗΩ ΜΛ Χ ΩΛΡΘΘΛΗΛ ΘΘΛ ΟΙ Θ ΘΛΗ ΡΘΘ ΛΕΘ ΜΘΘ ΣΘΘΟΙΜΘ. ſΟΙ ΜΘ ΧΕΕ ΙΟΘ ΛΗΩ ΧΕΕ ΘΛΡΕΛΗΛ-ΘΛΗΛΣ ΜΛΙ ΛΡΣΠΕΗΩΛΗΩ ΕΕ Χ ΘΛΣΣ ΜΘ Χ ΠΘΣΠΙ, ΛΗΩ ΧΕ ΡΘ ΘΟΘ ΘΘΙ ΜΛΙ ΙΟΘ ΛΗΩΛΡΘΛΣ ΧΛΛ ΧΕ ΡΘ ΘΟΘ ΘΨΘ, ΧΕΕΡΟΙ ΧΕ ΜΛΙ ΠΕΛΗΛΗΙ ΡΟΙ ΘΘΣΠΙΡΟΘΛΗ, ΡΟΙ Χ ΙΟΘ ΦΛΩ ΘΘ-ΘΛΡΟ ΘΛΡΛΙΤΛΩΘ; ΑΕ, ΛΗΩ ΧΛΣ ΠΘΘ ΛΛΘ ΟΙ; ΧΕ ΜΛΙ Θ ΣΠΕΡΛΘΟΙ ΠΕΛΗΧ, ΛΛΣΟΛΡΘ ΧΛΛ ΧΕ ΘΛΣΠΙΡΟΘΛΗ. ΛΗΩ ΗΛ ΩΕΘ ΠΟ ΣΕΕ ΧΛΛ ΛΟΡΕΛ ΦΛΩ ΘΘΟΜΟ ΜΘΙΙ, ΘΘΘΟΘΘ ΜΘ ΧΕΕ ΛΛΟΙΙΟΘΛΗΩ; ΧΕ, ΛΗΩ ΧΛΣ ΘΘΘΟΜΟ ΘΛΡΟΘΛΗΩΛΗΩ ΜΘ ΘΨΘ; ΛΗΩ ΡΘ ΟΙΟ ΙΟΘ ΛΗΩ ΧΕΕ ΘΛΡΕΛΗΛΗΩ ΡΟΙ ΘΘΣΠΙΡΟΘΛΗ, ΡΟΙ Χ ΙΟΘ ΦΛΩ ΘΘ-ΘΛΡΟ ΘΛΡΛΙΤΛΩΘ; ΑΕ, ΛΗΩ ΧΛΣ ΠΘΘ ΛΛΘ ΟΙ; ΧΕ ΜΛΙ Θ ΣΠΕΡΛΘΟΙ ΠΕΛΗΧ, ΛΛΣΟΛΡΘ ΧΛΛ ΧΕ ΘΛΣΠΙΡΟΘΛΗ. ΛΗΩ ΗΛ ΩΕΘ ΠΟ ΣΕΕ ΧΛΛ ΛΟΡΕΛ ΦΛΩ ΘΘΟΜΟ ΜΘΙΙ, ΘΘΘΟΘΘ ΜΘ ΧΕΕ ΛΛΟΙΙΟΘΛΗΩ

16. והוא אם האב לו יהיה אין בתו והוא שמת ושקל כסף המוהר כמוהר הבתולות יתן לו; אב, פן מצא יהיה בתו אחת לאחים והוא מת ואחיו נשארו בחיים. והוא אב מצא בתו מבוגרת פיו ושמה; והוא אמרה אב ושמה רפואי, ומלוה ומלוה אשר יהיה לו ושמה אשר ושמה אשר ושמה ומלוה אשר יהיה לו ושמה אשר ושמה ומלוה אשר יהיה לו ושמה אשר ושמה ומלוה אשר יהיה לו

the king, saying, Let two eunuchs of the king's keepers be sought for
for the king's chamberlains who guarded the door, and laid hands on
the king Ahasuerus.

20. Now when Mordecai was informed of all that was done, and
that the king had commanded it, and that Esther had spoken to the
king, Mordecai had not yet revealed his kindred and his people;
for Esther had charged him that he should not reveal it, and Mor-
decai had not changed the charge of Esther, which he had given
him, and all that he had charged him to do. Now Mordecai was
grieved for the loss of his wife, and he was afflicted for the loss of
his father, and he was afflicted for the loss of his mother; and he
was afflicted for the loss of his brother, and he was afflicted for the
loss of his sister, and he was afflicted for the loss of his children,
and he was afflicted for the loss of his friends, and he was afflicted
for the loss of his companions, and he was afflicted for the loss of
his servants, and he was afflicted for the loss of his maidservants,
and he was afflicted for the loss of his cattle, and he was afflicted
for the loss of his sheep, and he was afflicted for the loss of his
camels, and he was afflicted for the loss of his asses, and he was
afflicted for the loss of his horses, and he was afflicted for the loss
of his mules, and he was afflicted for the loss of his dromedaries,
and he was afflicted for the loss of his goods, and he was afflicted
for the loss of his substance, and he was afflicted for the loss of his
gold, and he was afflicted for the loss of his silver, and he was
afflicted for the loss of his vessels, and he was afflicted for the loss
of his precious stones, and he was afflicted for the loss of his
pearls, and he was afflicted for the loss of his ornaments, and he
was afflicted for the loss of his apparel, and he was afflicted for the
loss of his garments, and he was afflicted for the loss of his robes,
and he was afflicted for the loss of his purple, and he was afflicted
for the loss of his fine linen, and he was afflicted for the loss of his
silk, and he was afflicted for the loss of his scarlet, and he was
afflicted for the loss of his crimson, and he was afflicted for the
loss of his blue, and he was afflicted for the loss of his embroidery,
and he was afflicted for the loss of his tapestry, and he was afflicted
for the loss of his curtains, and he was afflicted for the loss of his
hangings, and he was afflicted for the loss of his coverings, and he
was afflicted for the loss of his cushions, and he was afflicted for
the loss of his pillows, and he was afflicted for the loss of his
couches, and he was afflicted for the loss of his beds, and he was
afflicted for the loss of his tables, and he was afflicted for the loss
of his chairs, and he was afflicted for the loss of his footstools, and
he was afflicted for the loss of his carpets, and he was afflicted for
the loss of his mats, and he was afflicted for the loss of his rugs,
and he was afflicted for the loss of his cloths, and he was afflicted
for the loss of his napkins, and he was afflicted for the loss of his
towels, and he was afflicted for the loss of his handkerchiefs, and
he was afflicted for the loss of his veils, and he was afflicted for the
loss of his shawls, and he was afflicted for the loss of his girdles,
and he was afflicted for the loss of his belts, and he was afflicted
for the loss of his buckles, and he was afflicted for the loss of his
clasps, and he was afflicted for the loss of his rings, and he was
afflicted for the loss of his bracelets, and he was afflicted for the
loss of his necklaces, and he was afflicted for the loss of his chains,
and he was afflicted for the loss of his earrings, and he was afflicted
for the loss of his nose-rings, and he was afflicted for the loss of his
jewels, and he was afflicted for the loss of his ornaments, and he
was afflicted for the loss of his trinkets, and he was afflicted for the
loss of his toys, and he was afflicted for the loss of his playthings,
and he was afflicted for the loss of his dolls, and he was afflicted
for the loss of his puppets, and he was afflicted for the loss of his
images, and he was afflicted for the loss of his idols, and he was
afflicted for the loss of his graven images, and he was afflicted for
the loss of his molten images, and he was afflicted for the loss of his
carved images, and he was afflicted for the loss of his painted
images, and he was afflicted for the loss of his pictures, and he was
afflicted for the loss of his drawings, and he was afflicted for the
loss of his paintings, and he was afflicted for the loss of his
sculptures, and he was afflicted for the loss of his engravings, and
he was afflicted for the loss of his etchings, and he was afflicted for
the loss of his prints, and he was afflicted for the loss of his
lithographs, and he was afflicted for the loss of his photographs,
and he was afflicted for the loss of his daguerreotypes, and he was
afflicted for the loss of his ambrotypes, and he was afflicted for the
loss of his tintypes, and he was afflicted for the loss of his
ferrotypes, and he was afflicted for the loss of his melainotypes,
and he was afflicted for the loss of his chromotypes, and he was
afflicted for the loss of his cyanotypes, and he was afflicted for the
loss of his anthotypes, and he was afflicted for the loss of his
chrysotypes, and he was afflicted for the loss of his argentotypes,
and he was afflicted for the loss of his aurotypes, and he was
afflicted for the loss of his platinotypes, and he was afflicted for the
loss of his palladiotypes, and he was afflicted for the loss of his
iridiotypes, and he was afflicted for the loss of his rhodiotypes, and
he was afflicted for the loss of his osmiotypes, and he was afflicted
for the loss of his ruthenotypes, and he was afflicted for the loss of
his rutheniotypes, and he was afflicted for the loss of his
rutheniumotypes, and he was afflicted for the loss of his
ruthenium-tetrachloride-ammonia-chloride-ammonium-chloride-
ammonia-chloride-ammonium-chloride-ammonia-chloride-
ammonium-ch

אשר פקדתי, והוא את משה ואת אהרן, והוא את כל בני ישראל בקהלותם
משפחתם.

24. והוא זה הסך כל השקל אשר הסך ג עשרה מאות ושבעים, ג מלאכתו עשוה,
על יד זה משה ג שמשלשת, שקיו, לשקל השקל ג כתוב על, שבעים שה עבד פקל זה פ
משל שבעתים, פל משה בשבע ג קדשהסיהם שה ג משקלו. והוא זה פשוה את פשקל אשר,
את הסשלו לו את שש על יד זה כל שבעתים פלאכת ג עשוה הסך; והוא שבעתים, את
סס ג פשחיה סלו; והוא שקדתיה הסך שם שה פשה, והוא שהשתלשלה כתוב שוה.
והוא את משה ושבעו לזה פתוקשה שסיו פס סס והוא פשה את לחוש; והוא את משה שה
הל סס פסיל, והוא שהשתו שוה, שהשוה בפל את שבע. והוא זה הסך כל שקל את
שה שה סס פסיל, והוא שה שהשתלשלה כתוב ג שלש, שבעתיהם לזקשו הל ג שהפתוש שקש
ושבע, הל ג לזוש פשה את פשה פשה והוא שבש, שהסשהיה את ג הסשה שה ג לה-
הפתוש משה הפתוסתו שה שוה, שבעתים שה ג שהשתוש שה ג שהשהשתה פשה את פשה
שהשבה; והוא שה שלוש שה משה הפתוסתו שה זו שבש את משהשתוש שה שפש, והוא הוסס
את פשלשה, והוא ג שהשתהפת שה את פשש שהשתלשלה.

והוא זה הסך כל שקל את שהשה ג שהסשו והוא שלוסתוש את שה ג שבש שה ג
פתפשה פשה והוסשה, הל ג שבש לזוש פשה פשלשה, והוא ג לשפתוש פשה שבעתים, ג סס
שקשה שה שוה, ג שהשה שקשו, שהסשהיה את שבע את שהשתוש שה שה ג פשל.
פת שבשהל, את
משה שלוש שה ג הוהשוש שה והוא את שהשתוש שה ג שה, שבעתים שה את פשתוש שה ג
הוהשוש, שבעתים שה את פשהשתוש והוא את שהשתוש שה ג שה.

ΒΕΕ ΜΑΕ ΘΟΟΙΩ ΛΟΓΓΩ, ΔΗΘ Χ ΛΗΘ ΗΟΓΕ ΜΑΕ ΟΟΟΙΩ ΟΨΟΙΜΩ, ΓΜΨΕ ΜΑΕ ΕΡΓΔΓΨ Χ ΒΓΗ ΜΕ ΘΔΙΘΟΘΩΕΩ; ΡΟΨ Χ ΛΟΓΘ ΘΨΘ ΒΨΨΗ ΟΨΟΙΜΩ ΨΗΘΩ Χ ΛΗΘ ΗΟΓΕ, ΔΗΘ ΛΟΓΩ ΨΗΘΩ Χ ΛΗΘ ΒΕΕ. ΔΗΘ ΕΩΓΡΟΙΘΩ, ΧΕΓ ΜΑΕ ΟΙ ΟΔΗΓΨΓ ΜΕ ΟΟΟΙΩ ΨΗ ΕΩΟΓ ΧΩΘ ΛΗΘΟ, ΔΗΘ ΜΕ ΒΨΨΗΟΓΨ, ΔΗΘ ΜΕ ΤΨΓΟΓΒΕ ΟΓ ΜΕ ΓΕΟΓΨΓΨ ΟΔΓΗΘ: ΔΗΘ ΧΕΓ ΜΓΨ ΟΙΧΟ ΩΨΩΨΗΒΕ ΜΨΨΩΔΗΨ, ΡΩ ΘΨΘ ΜΓΨΩ ΟΙ ΟΔΗΟΟ ΜΕ ΟΓ, ΔΗΘ ΘΨΘ ΨΩΓΔΗ ΨΙ; ΔΗΘ ΧΓΒ ΧΕ ΘΨΘ ΕΩΟΓΟ ΨΨΟ. ΧΕ ΘΨΘ ΨΕΕ ΩΨΕΨ ΨΗ ΔΕΓΡΨΗΟΓΒΕ, ΕΩΟΓ ΨΗ Χ ΗΟΗΓ ΔΗΘ ΨΗ Χ ΒΕΕ; ΔΗΘ ΧΕ ΘΨΘ ΡΟΓΒΨΗΘ ΔΩΩΕΩΨΨΟΓ, ΕΩΟΓ ΨΗ Χ ΗΟΗΓ ΔΗΘ ΨΗ Χ ΒΕΕ. ΔΗΘ ΧΕ ΘΨΘ ΨΓΟΓΨΓΨΩ ΔΗΘ ΜΛΟΒ ΔΩΟΒ-ΘΩΨΨΗ ΒΩΨΜΗ ΨΗ Χ ΛΗΘ. ΔΗΘ ΧΕ ΘΨΘ ΨΕΕ ΨΛΗΓ ΡΓΜΛΟΒ ΔΗΘ ΓΜΨΘΕ, ΧΕ, ΨΛΗΓ ΡΔΓ-ΨΗΗΘ. ΕΩΧΡΟΙΘΩ, ΧΕΓ ΜΨΨΗΨ ΘΨΘ ΩΛΨΓ ΔΗΘ ΒΩΨΗ, ΔΗΘ ΘΨΘ ΨΕΟ ΟΙ ΨΛΗΛΓ ΜΕ ΟΙΛΜΓ, ΜΕ ΡΔΗ ΩΨΧΗΘ ΨΗΨΗΗ, ΔΗΘ ΟΙΛΜΓ ΜΕ ΔΕΔΓΨΓ ΟΔΗΘΩ, ΩΘ ΟΙΟΘ ΧΕΓ ΗΕΟΓΜΘΗΨΒΕ. ΔΗΘ ΧΕΓ ΧΓΒ Χ ΒΨΟΒΩΨ ΔΗΘ ΡΟΓΒ ΑΘΔΓ ΘΨΘ ΩΕΒ ΔΕΔΓ ΨΗ ΔΩΒ. ΔΗΘ ΗΨ Χ ΒΨΟΒΩΨ ΔΗΘ ΡΨΓΒ ΑΘΔΓ, Χ ΩΕΒΓ ΕΩΟΘΗΨ ΩΘ ΘΨΘ ΧΕΓΘΩ ΡΜΨ ΩΨΕΨ ΔΗΘ ΒΩΨΗ ΔΩΒ; ΧΕ, ΟΜΓ ΓΨΟΟΗΨ ΔΗΘ ΨΛΗΓ ΓΔΔΓΟΒΨΟ ΩΜΗΒΡΗΨΗΨ ΧΓΒ ΡΜΔΓ ΜΔΕ ΔΕΘ ΘΨΘ. ΔΗΘ ΧΓΒ ΔΩΒ ΓΒΟΒΨΗ ΔΗΘ ΡΨΓΒ ΑΘΔΓ.

28. ΔΗΘ ΗΨ ΟΕΟ ΘΩ ΔΕΔΓ ΧΓΒ ΨΗ Χ ΒΨΟΒΩΨ ΔΗΘ ΒΨΟΒΩΨ ΑΘΔΓ ΩΕ Χ ΔΕΨ ΩΕ Χ ΒΜΟΒΩ, ΕΩΧΡΟΙΘΩ, ΒΩΧΟΨΡΟ ΜΔΕ ΟΜΨΘΡΓΡΓ ΒΔ ΔΗ ΜΨΟΨ ΡΜΗΘ ΩΕ ΡΟ ΒΨΗ ΜΨΔΓ Χ ΒΜΟΒΩ. ΔΗΘ ΗΨ ΟΕΟ ΘΩ ΔΕΔΓ ΧΓΒ ΨΗ Χ ΒΨΟΒΩΨ ΔΗΘ ΒΨΟΒΩΨ ΑΘΔΓ. ΔΗΘ ΨΗ Χ ΟΓΒΩΗΨΒΨΗΨ ΩΕ Χ ΒΨΟΒΩΨ ΔΗΘ ΒΨΟΒΩΨ ΑΘΔΓ, Χ ΔΕΘ ΔΗΘ ΒΜΟΒΩ ΘΩ ΟΜΨΔΓ ΜΕ ΟΙΛΜΓ, ΜΕ ΡΔΗ ΩΨΧΗΘ ΨΗΨΗΗ, ΔΗΘ ΟΙΛΜΓ ΜΕ ΔΕΔΓΨΓ ΟΔΗΘΩ, ΩΘ ΟΙΟΘ ΧΕΓ ΗΕΟΓΜΘΗΨΒΕ. ΔΗΘ ΧΓΒ ΔΩΒ ΓΒΟΒΨΗ ΔΗΘ ΡΨΓΒ ΑΘΔΓ; ΧΕ, ΟΜΓ ΓΨΟΟΗΨ ΔΗΘ ΨΛΗΓ ΓΔΔΓΟΒΨΟ ΩΜΗΒΡΗΨΗΨ ΧΓΒ ΡΜΔΓ ΜΔΕ ΔΕΘ ΘΨΘ. ΔΗΘ ΧΓΒ ΔΩΒ ΓΒΟΒΨΗ ΔΗΘ ΡΨΓΒ ΑΘΔΓ.

29. ΔΗΘ ΗΒ ΗΨ ΟΕΟ ΘΩ ΔΕΔΓ ΧΓΒ ΓΜΔΗΨ Χ ΒΕΟΓΜΗΓΒΓΒ ΡΒΗΘ ΧΓΒ ΧΕΔ ΜΓΨ ΓΨΩΓΜΔΗΨ ΔΟΜΗΨ ΧΓΒ, ΧΕ ΜΓΨ ΔΩΟΒΩΨΗΨ ΒΜΔΟΟΡΓΒ; ΔΗΘ ΧΕ ΘΨΘ ΔΟΔ ΔΓΟΔΗΨ ΟΕΟΨΟ ΗΨ ΧΕΔ ΜΓΨ ΓΨΩΓΜΔΗΨ ΔΟΜΗΨ ΧΓΒ, ΧΕ ΜΓΨ ΔΩΟΒΩΨΗΨ ΒΜΔΟΟΡΓΒ, ΗΨΒΟΟΡΓ ΧΓΒ ΧΕ ΘΨΘ ΔΗΔΟΗΨΗΨ ΩΜ ΧΓΒ ΡΜΔΓ ΜΔΕ ΔΕΘ ΘΨΘ. ΕΩΓΡΟΙΘΩ, ΒΕΟΓΜΗ ΘΨΘ ΒΜΔΟΟΡΓΒ ΜΕ Χ ΡΕΒΔΓΒ ΩΕ Χ ΜΨΓ. ΕΩΓΡΟΙΘΩ, ΒΕΟΓΜΗ ΘΨΘ ΒΜΔΟΟΡΓΒ ΜΕ Χ ΡΕΒΔΓΒ ΩΕ ΘΩΒΔΓΨΓΜΔΗΨ ΧΓΒ ΔΜ Χ ΡΕΒΔΓΒ ΩΕ Χ ΜΨΓ. ΕΩΓΡΟΙΘΩ, ΒΕΟΓΜΗ ΘΨΘ ΒΜΔΟΟΡΓΒ ΜΕ ΓΜΔΗΨ ΔΟΜΗΨ ΧΓΒ, ΧΕ ΜΓΨ ΔΩΟΒΩΨΗΨ ΒΜΔΟΟΡΓΒ ΗΨΒΟΟΡΓ ΧΓΒ ΧΕ ΘΨΘ ΔΗΔΟΗΨΗΨ ΩΜ ΧΓΒ ΡΜΔΓ ΜΔΕ ΔΕΘ ΘΨΘ ΔΟΔ ΔΓΟΔΗΨ ΟΕΟΨΟ ΗΨ ΧΕΔ ΜΓΨ ΓΨΩΓΜΔΗΨ ΔΟΜΗΨ ΧΓΒ, ΧΕ ΜΓΨ ΔΩΟΒΩΨΗΨ ΒΜΔΟΟΡΓΒ, ΗΨΒΟΟΡΓ ΧΓΒ ΧΕ ΘΨΘ ΔΗΔΟΗΨΗΨ ΩΜ ΧΓΒ ΡΜΔΓ ΜΔΕ ΔΕΘ ΘΨΘ ΔΟΔ ΔΓΟΔΗΨ ΟΕΟΨΟ ΗΨ ΧΕΔ ΜΓΨ ΓΨΩΓΜΔΗΨ ΔΟΜΗΨ ΧΓΒ, ΧΕ ΜΓΨ ΔΩΟΒΩΨΗΨ ΒΜΔΟΟΡΓΒ

ואת הכסף אשר נמצא בכליהם, שנים כפלים ישלם לרעהו. ואם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יכפל שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו אם אין לו ונגנב משלם. אם טרף יטרף יביאהו לעד הטרפה לא ישלם. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. ומכר בת איש לא תצאנה כצאת העבדים. רעה אם לא תיטיב בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל בבגדו בה. ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. ואיש כי יזד על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. ומכה אביו ואמו מות יומת. וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. ומקלל אביו ואמו מות יומת. וכי יריבון אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוצה על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליהם והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת והיו את השור החי ומכרו וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים עליו. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כי יבער הבוער את הבערה ישלם. וכי יגנב איש מעם איש כסף או כלים וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יכפל שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו אם אין לו ונגנב משלם. אם טרף יטרף יביאהו לעד הטרפה לא ישלם. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. ומכר בת איש לא תצאנה כצאת העבדים. רעה אם לא תיטיב בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל בבגדו בה. ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. ואיש כי יזד על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. ומכה אביו ואמו מות יומת. וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. ומקלל אביו ואמו מות יומת. וכי יריבון אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוצה על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליהם והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת והיו את השור החי ומכרו וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים עליו. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כי יבער הבוער את הבערה ישלם. וכי יגנב איש מעם איש כסף או כלים וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יכפל שנים לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו אם אין לו ונגנב משלם. אם טרף יטרף יביאהו לעד הטרפה לא ישלם. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. ומכר בת איש לא תצאנה כצאת העבדים. רעה אם לא תיטיב בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל בבגדו בה. ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. ואיש כי יזד על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. ומכה אביו ואמו מות יומת. וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. ומקלל אביו ואמו מות יומת. וכי יריבון אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוצה על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו וה

ЖИЛЪНЪ: ЖИЛ ЗЕ ВЪЛ ЛЮБЕ Я ШИЛ ЖЕ ОЖЕ ЖЯЛИЛ Я ЗОЛ ШЪЛЪЛ ЛЮБЕ ЖЕ ЖЗЯ, ИЪЗО-ЗЯС ЗЯЛ ЗЯЗ ВЗЖИЛ ЖЕ ГЖШЗЛЪС ШЖЕ ИЛЖШЗЪ ВЗЗЕЪГЖЗЛ ГЪЖЕ ЖЯЛИЛ Я ЦЕЗЯИЗЖЗЗ. ЖИЛ ИЗ ОЗЕЗ ЧЗ ЗЛЕ ЗЖ Я ИЯЖГ ГЖИЛ, ЗЯЛ Я ЬЗГЯЗЗ ВЪЛ ЗЪЛЛ ЯЯС ЛЯ ЖИЛ ЗЖЛЛОЛЗ ЗЯС, ЗЗЖЗЗЗЗЖЗЗЗ ЗЖ Я ЗЖЗЯС, ИЛЖЗЗ ЗЕ ГЖЛ ООЖЗЪЛЛЗЛ ОЗ Я ЬЖИЛ ЖЕ Я ЗЖЗЯС, ИЛЖЗЗ ГЖЛ ЗЗОЗЪЗЗЗЗЖЗЗЗ Я ЗОС ЛЗЛЛ ЖЕ Я ЗЖЗЯС, ИЛЖЗЗ ГЖЛ ЗЗЗЗ

ΑΕ, ἢ ρ᾽ ὃς ΘΕΟ ΟΥΣΟ ΓΑΡ ΕΙΜΙ ΗΜ ΧΑΙΟ ΘΕΟ, ΧΑΙΗ ΜΟΥ ΓΕ ΣΟΙ ΓΑΡ ΓΑΡ ΓΑΡ ΓΑΡ ΗΜ ΑΜΕ ΗΜ Χ ΓΙΔΓΡΣ-ΗΑΜΕ ΜΕ ΓΕ ΓΙΔΓΧΑΓΗΑΜ. ΕΙΜΙ ΒΙΟΓΟΙΟΒ, ΔΗ ΔΟ ΟΜΗΣΔΗΗΟ ΧΑΓΗ ΧΟΟ ΔΕ ΓΕ ΘΕΕ, ΔΗΗ ΧΑΓΗ ΓΕ ΣΟΙ ΠΑΓΙ Β ΓΗΗΟ ΗΧΧ ΣΧΗΟ, ΒΙΟΟΟΟ ΜΕ ΧΙΣ Χ ΗΜΟΧΟΗΧΣ ΜΕ ΓΕ ΓΙΔΓΧΑΓΗΑΜ. ΔΗΗΟ ΒΙΟΓΟΙΟΒ, ΗΒ ΗΙ ΟΕΟ ΗΟ ΤΔΕΣ ΧΑΓΙ ΙΙ ΜΧΕ ΜΔΗΗ Β ΤΔΕΙ, ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ Χ ΘΔΕΒΟΗ ΜΕ ΗΔΟΓΣ ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΒΙΧ Χ ΓΔ ΙΕ ΓΗΧΕ ΙΧΒ ΗΟ Χ ΟΣΟΓ ΟΒΙΕΟΜΙ, ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ Χ ΒΧΗΙ ΜΕ ΟΕΕΓ-ΓΧΟΟΗΧ; ΧΕΗΙΟΓ ΗΔΟΓΣ ΧΑΓΣ ΧΑΓ ΒΙΕΒ ΓΙΔΟΒΧΙΓΒ ΜΔΗΗ Χ ΤΔΕΙ ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ ΓΙΣ ΘΔΕΒΟΗ, ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ Χ ΘΔΕΒΟΗ ΘΕΙ ΓΗΧΕ ΙΧΒ ΗΟ Χ ΓΔ ΙΕ ΜΕ.

2. ΧΗΗ ΗΙ ΘΕΧ ΗΟ ΤΔΕΒ ΧΑΓ ΧΕΕ ΜΓΓ ΒΓΗΙΙΗΙ ΖΗΗ ΤΔΕΒΙΗ ΕΒ ΧΗΗ ΒΟ ΗΔΟΓΣ ΔΕ ΗΔΟ ΒΟΟΟ ΜΕ ΤΔΕΙ ΧΑΓΙ Χ ΤΔΕΙ, ΧΗΗ ΔΕ ΓΙΧΗ ΧΗΗ ΗΟΟΕΗΟ ΙΧΒ Χ ΤΔΕΙ ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ ΒΙΧ Χ ΓΔ ΙΕ ΜΕ. ΧΗΗ ΗΒ ΓΗΧΕ ΗΔΟΓΣ ΧΗΗ ΤΔΕΙ ΒΟΟΟ ΜΕ ΔΕ Χ ΤΔΕΙ, ΧΗΗ ΔΕ ΓΙΧΗ ΧΗΗ ΗΟΟΕΗΟ ΙΧΒ Χ ΤΔΕΙ ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ ΒΙΧ Χ ΓΔ ΙΕ ΜΕ. ΧΗΗ ΗΙ ΘΕΧ ΗΟ ΤΔΕΒ ΧΑΓ ΧΕΕ ΜΓΓ ΒΓΗΙΙΗΙ ΖΗΗ ΤΔΕΒΙΗ ΕΒ ΧΗΗ ΒΟ ΗΔΟΓΣ ΔΕ ΗΔΟ ΒΟΟΟ ΜΕ ΤΔΕΙ ΧΑΓΙ Χ ΤΔΕΙ, ΧΗΗ ΔΕ ΓΙΧΗ ΧΗΗ ΗΟΟΕΗΟ ΙΧΒ Χ ΤΔΕΙ ΓΗΧΕ ΜΧΕ ΗΙ ΒΙΧ Χ ΓΔ ΙΕ ΜΕ.

and, when the king had granted him his request, assembled his friends and Zeresh his wife; and, having set before them all his possessions, and the multitude of his children, and how he had been promoted above the princes and servants of the king, he said, I have moreover Esther the queen has let no man come in with the king to the banquet that she had prepared but myself; and to-morrow also I am invited by her together with the king. All this, however, profits me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate. His friends therefore and Zeresh his wife advised that a gallows fifty cubits high should be erected, and that he should entreat the king in the morning that Mordecai might be hanged thereon, and then he might go in merrily with the king to the banquet. This counsel pleased Haman well, and he caused the gallows to be erected.

3. That night the king could not sleep, and commanded the book of records of the chronicles to be brought and read before him. And it was found written therein how Mordecai had told of Bigthana and Teresh, two of the king's chamberlains, who had conspired to kill king Ahasuerus, and how the king had rewarded him for it. And the king said, What honour and dignity has been conferred on Mordecai for this? And the servants that ministered unto him answered, Nothing has been done for him. And the king said, Who is in the court? Now Haman was come into the outward court of the king's house, to speak unto the king that he would command Mordecai to be hanged on the gallows which he had prepared for him. And the king's servants said unto him, Behold, Haman stands in the court. And the king said, Let him come in. So Haman came in, and the king said unto him, What shall be done unto the man whom the king delights to honour? Now Haman thought in his heart, To whom would the king delight to do honour more than to myself? And he answered the king, For the man whom the king delights to honour, let royal apparel be brought which the king uses to wear, and the horse that the king rides upon, and let the crown royal which is set upon his head be set; and let this apparel and horse be delivered to the hand of one of the king's most noble princes, that they may array the man withal whom the king delights to honour, and bring him on horseback through the street of the city, and proclaim before him, Thus shall it be done to the man whom the king delights to honour. Then the king said to Haman, Make haste, and take the apparel and the horse, as you have said, and do even so to Mordecai the Jew that sits at the king's gate: let nothing fail of all that you have spoken. Then took Haman the apparel and the horse, and arrayed Mordecai, and brought him on horseback through the street of the city, and proclaimed before him, Thus shall it be done to the man whom the king delights to honour. And Mordecai returned to the king's gate. But Haman hastened to his house mourning, and having his head covered. And Haman told Zeresh his wife and all his friends every thing that had befallen him. Then said his wise men and Zeresh his wife unto him, If Mordecai, before whom you have begun to fall, be of the seed of the Jews, you shall not prevail against him, but shall surely fall before him. While they were yet talking with him, came the king's chamberlains, and hastened to bring Haman unto the banquet that Esther had prepared.

4. So the king and Haman came to banquet with Esther the queen. And the king said again unto Esther on the second day at the banquet of wine, What is your petition, queen Esther? and it shall be granted you: and what is your request? even to the half of my kingdom it shall be performed. Then Esther the queen answered and said, If I have found favour in your sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request: for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be killed, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not make compensation for the king's damage. Then the king Ahasuerus spoke and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that dares presume in his heart to do so? And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen. And the king arising from the banquet of wine in his wrath went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was determined evil against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbona, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman has made for Mordecai, who spoke good for the king, stands in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

אחת, פן ומת את הבעלה, ואין היה ילדו מלכו הוא ותשוב, והוא ע שומרה ותכסה ילדו ע תשיב שב ע אלהיהם והוא שלחנה ערו מי?

5. והוא אם תכחשו, ף ושב שפה ירוחו אשי נעו שיר שפי, ערו פשא בפו א תשלחנו ומאו אחותיכם, והוא שי ערו פו ילד תשלחו פשפו פ שי אם ירושלים ע שיבחתיה ערו בעו ומי ילדו אם שומרה? אמו, ותכחשו, א ילדו ויהו תכיף שי שומרה, ומו א ותשו תכיף ות ע שומרה פשר פעל תת שלחנו הא אם נפערה, והוא ותשו ע שומרה פשר ומי שלחנו פן שומרה, ואם א ותשו פשר פו שי אשי נעו, ושפרה, פו פשפ שיר ותשן שפי ירוחו פיפ; אי, ע שומרה פשר פו פעל שלחנו ותיכחשיהו ע ותיכם תת. אי, תשו פו ילדו ומי? והוא שי פו ותילדה ילדו ע תוחנה שילחנו יהו ע ותשבחיהם, ותכו שו נעו ילדו פשפ ותי, ותכו ותשו ילדו ומי פו נעו ותי. והוא שי שעו שי נעו ילדו ערו ילדו ומי ע אם שי תשו ושב ילדו ומי, ותכו שו, ותכו ותשו ילדו ומי פשר ות ותילדהיהם.

6. והוא אם תכחשו, שומרה שפו ילדו ותשלחנה שי אתי נתיו, ומו ותשו תו ע פתו נשתיתם, רשע פיר שני, ותכו תו ע שני שי אם תחנתיה. אי, והוא תכחשו, אחתיה שו שי פיר ותיכחיו, והוא שיי רשפ ותי תכיכחיה והוא פשפ ופיפ אתיתי. אי, והוא תכחשו ת שי ילדו ערו אחתיה ילדו ע אתי שי אם תחנתיה, ומו אתי נתיו ומי שעו והוא שי אם תחנתיה פו ומי תשפו ושב ע אחתיה שי אם תחנתיה. והוא אם תכחשו, שומרה שי אחתיה ילדו ערו אחתיה ילדו ומי ילדו ע אתי שי אם תחנתיה ילדו ותי, ותכו שו, ותכו ילדו ומי שפו ילדו ותי. והוא שי

in the land, that he may not return to Egypt, forasmuch as the LORD hath said unto you, Ye shall henceforth return no more that way. 17 And the LORD shall lead thee back into Egypt in ships, by the way whereof I spake unto thee, Thou shalt see it no more again: and there ye shall offer yourselves unto your enemies for bondmen and bondwomen, and no man shall buy you.

7. Then the priest shall go forth out of the camp, and look, and, behold, if the plague of leprosy be healed in the leper; 4 then shall the priest command to take for him that is to be cleansed two living clean birds and cedar wood, and scarlet, and hyssop: 5 and the priest shall command that one of the birds be killed in an earthen vessel over running water: 6 as for the living bird, he shall take it, and the cedar wood, and the scarlet, and the hyssop, and shall dip them and the living bird in the blood of the bird that was killed over the running water: 7 and he shall sprinkle upon him that is to be cleansed from the leprosy seven times, and shall pronounce him clean, and shall let the living bird loose into the open field. 8 And he that is to be cleansed shall wash his clothes, and shave off all his hair, and bathe himself in water, that he may be clean: and after that he shall come into the camp, and shall tarry outside his tent seven days. 9 And it shall be on the seventh day, that he shall shave all his hair off his head and his beard and his eyebrows, even all his hair he shall shave off: and he shall wash his clothes, and he shall bathe his flesh in water, and he shall be clean.

8. Then on the eighth day he shall take two male lambs without blemish, and one ewe lamb of the first year without blemish, and three tenth parts of an ephah of fine flour for a meal offering mingled with oil, and one log of oil. 2 And the priest that maketh him clean shall present the man that is to be cleansed, and those things, before the LORD, at the door of the tent of meeting: 3 and the priest shall take the one he lamb, and offer him for a guilt offering, and the log of oil, and wave them for a wave offering before the LORD. 4 And he shall kill the lamb in the place where they kill the sin offering and the burnt offering, in the place of the sanctuary: for as the sin offering is the priest's, so is the guilt offering: it is most holy. 5 And the priest shall take some of the blood of the guilt offering, and the priest shall put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot: 6 and the priest shall take some of the log of oil, and pour it into the palm of his own left hand: 7 and the priest shall dip his right finger in the oil that is in his left hand, and shall sprinkle of the oil with his finger seven times before the LORD. 8 And of the rest of the oil in his hand shall the priest put upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot, upon the blood of the guilt offering: 9 and the rest of the oil that is in his hand he shall put upon the head of him that is to be cleansed, to make atonement for him before the LORD. 10 And he shall offer the one of the sheep, and the ewe lamb, and the three tenth parts of an ephah of fine flour for a meal offering, mingled with oil, and the log of oil. 11 And the priest that maketh him clean shall present the man that is to be cleansed, and those things, before the LORD, at the door of the tent of meeting: 12 and the priest shall take the one male lamb, and offer him for a guilt offering, and the log of oil, and wave them for a wave offering before the LORD. 13 And he shall kill the lamb in the place where they kill the sin offering and the burnt offering, in the place of the sanctuary: for as the sin offering is the priest's, so is the guilt offering: it is most holy. 14 And the priest shall take some of the blood of the guilt offering, and the priest shall put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot. 15 And the priest shall take some of the log of oil, and pour it into the palm of his own left hand: 16 and the priest shall dip his right finger in the oil that is in his left hand, and shall sprinkle of the oil with his finger seven times before the LORD. 17 And of the rest of the oil that is in his hand shall the priest put upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot, upon the place of the blood of the guilt offering: 18 and the rest of the oil that is in the priest's hand he shall put upon the head of him that is to be cleansed: and the priest shall make atonement for him before the LORD. 19 And the priest shall offer the sin offering, and make atonement for him that is to be cleansed from his uncleanness; and afterward he shall kill the burnt offering: 20 and the priest shall offer the burnt offering and the meal offering upon the altar: and the priest shall make atonement for him, and he shall be clean. 21 But if he be poor, and cannot get so much; then he shall take one lamb for a guilt offering to be waved, to make atonement for him, and one tenth part of an ephah of fine flour mingled with oil for a meal offering, and a log of oil; 22 and two turtledoves, or two young pigeons, such as he can get; and the one shall be a sin offering, and the other a burnt offering. 23 And he shall bring them on the eighth day for his cleansing unto the priest, unto the door of the tent of meeting, before the LORD. 24 And the priest shall take the lamb of the guilt offering, and the log of oil, and the priest shall wave them for a wave offering before the LORD. 25 And he shall kill the lamb of the guilt offering, and the priest shall take some of the blood of the guilt offering, and put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot. 26 And the priest shall pour some of the oil into the palm of his own left hand: 27 and the priest shall sprinkle with his right finger some of the oil that is in his left hand seven times before the LORD. 28 And the priest shall put some of the oil that is in his hand upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot, upon the place of the blood of the guilt offering: 29 and the rest of the oil that is in the priest's hand he shall put upon the head of him that is to be cleansed, to make atonement for him before the LORD. 30 And he shall offer the one of the turtledoves, or of the young pigeons, such as he can get; 31 even such as he can get, the one for a sin offering, and the other for a burnt offering, with the meal offering: and the priest shall make atonement before the LORD for him that is to be cleansed. 32 This is the law of him in whom is a plague of leprosy, whose hand is not able to get that which pertaineth to his cleansing.

33 And the LORD spake unto Moses and unto Aaron, saying, 34 When ye are come into the land of Canaan, which I give to you for a possession, and I put the plague of leprosy in a house in the land of your possession; 35 then he that owneth the house shall come and tell the priest, saying, Something like a plague hath appeared to me in the house: 36 and the priest shall command that they empty the house, before the priest go in to see the plague, that all that is in the house be not made unclean: and afterward the priest shall go in to see the house: 37 and he shall look on the plague, and, behold, if the plague be in the walls of the house with hollow streaks, greenish or reddish, which in appearance are deeper than the surface; 38 then the priest shall go out of the house to the door of the house, and shut up the house seven days: 39 and the priest shall return on the seventh day, and shall look, and, behold, if the plague be spread in the walls of the house; 40 then the priest shall command that they take away the stones in which is the plague, and they shall cast them into an unclean place without the city: 41 and he shall cause the house to be scraped within round about, and they shall pour out the mortar that they scrape off without the city into an unclean place: 42 and they shall take other stones, and put in the place of those stones; and he shall take other mortar, and shall plaster the house. 43 And if the plague come again, and break out in the house, after he hath taken away the stones, and after he hath scraped the house, and after it is plastered; 44 then the priest shall go in and look, and, behold, if the plague be spread in the house, it is a malignant leprosy in the house: it is unclean. 45 And he shall break down the house, its stones and its timber and all the mortar of the house; and he shall carry them forth out of the city into an unclean place. 46 Moreover he that goeth into the house all the while that it is shut up shall be unclean until the even. 47 And he that lieth in the house shall wash his clothes; and he that eateth in the house shall wash his clothes. 48 And if the priest shall go in, and look upon it, and, behold, the plague hath not spread in the house, after the house was plastered; then the priest shall pronounce the house clean, because the plague is healed. 49 And he shall take to cleanse the house two birds and cedar wood, and scarlet, and hyssop: 50 and he shall kill the one bird in an earthen vessel over running water: 51 and he shall take the cedar wood, and the hyssop, and the scarlet, and the living bird, and dip them in the blood of the slain bird, and in the running water, and sprinkle the house seven times: 52 and he shall cleanse the house with the blood of the bird, and with the running water, and with the living bird, and with the cedar wood, and with the hyssop, and with the scarlet: 53 but he shall let go the living bird out of the city into the open field, and make atonement for the house: and it shall be clean. 54 This is the law for all manner of plague of leprosy, and for a scall, 55 and for the leprosy of a garment, and of a house, 56 and for a rising, and for a scab, and for a bright spot: 57 to teach when it is unclean, and when it is clean: this is the law of leprosy.

15. And the LORD spake unto Moses and unto Aaron, saying, 2 Speak unto the children of Israel, and say unto them, When any man hath a running issue out of his flesh, because of his issue he is unclean. 3 And this shall be his uncleanness in his issue: whether his flesh run with his issue, or his flesh be stopped from his issue, it is his uncleanness. 4 Every bed whereon he that hath the issue lieth shall be unclean: and every thing whereon he sitteth shall be unclean. 5 And whosoever toucheth his bed shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 6 And he that sitteth on any thing whereon he that hath the issue sat shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 7 And he that toucheth the flesh of him that hath the issue shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 8 And if he that hath the issue spit upon him that is clean; then he shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 9 And every saddle that he that hath the issue rideth upon shall be unclean. 10 And whosoever toucheth any thing that was under him shall be unclean until the even: and he that beareth any of those things shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 11 And whomsoever he that hath the issue toucheth, and hath not rinsed his hands in water, he shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 12 And the vessel of earth that he that hath the issue toucheth shall be broken: and every vessel of wood shall be rinsed in water. 13 And when he that hath an issue is cleansed of his issue; then he shall number to himself seven days for his cleansing, and wash his clothes, and bathe his flesh in running water, and shall be clean. 14 And on the eighth day he shall take to himself two turtledoves, or two young pigeons, and come before the LORD unto the door of the tent of meeting, and give them unto the priest: 15 and the priest shall offer them, the one for a sin offering, and the other for a burnt offering; and the priest shall make atonement for him before the LORD for his issue. 16 And if any man's seed of copulation go out from him, then he shall bathe all his flesh in water, and be unclean until the even. 17 And every garment, and every skin, whereon is the seed of copulation, shall be washed with water, and be unclean until the even. 18 The woman also with whom man shall lie with seed of copulation, they shall both bathe themselves in water, and be unclean until the even. 19 And if a woman have an issue, and her issue in her flesh be blood, she shall be in her impurity seven days: and whosoever toucheth her shall be unclean until the even. 20 And every thing that she lieth upon in her impurity shall be unclean: every thing also that she sitteth upon shall be unclean. 21 And whosoever toucheth her bed shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 22 And whosoever toucheth any thing that she sat upon shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 23 And if it be on her bed, or on any thing whereon she sitteth, when he toucheth it, he shall be unclean until the even. 24 And if any man lie with her at all, and her impurity be upon him, he shall be unclean seven days; and every bed whereon he lieth shall be unclean. 25 And if a woman have an issue of her blood many days not in the time of her impurity, or if she have an issue beyond the time of her impurity; all the days of the issue of her uncleanness she shall be as in the days of her impurity: she is unclean. 26 Every bed whereon she lieth all the days of her issue shall be unto her as the bed of her impurity: and every thing whereon she sitteth shall be unclean, as the uncleanness of her impurity. 27 And whosoever toucheth those things shall be unclean, and shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. 28 But if she be cleansed of her issue, then she shall number to herself seven days, and after that she shall be clean. 29 And on the eighth day she shall take unto her two turtledoves, or two young pigeons, and bring them unto the priest, to the door of the tent of meeting: 30 and the priest shall offer the one for a sin offering, and the other for a burnt offering; and the priest shall make atonement for her before the LORD for the issue of her uncleanness. 31 Thus shall ye separate the children of Israel from their uncleanness; that they die not in their uncleanness, when they defile my tabernacle that is in the midst of them. 32 This is the law of him that hath an issue, and of him whose seed of copulation goeth out from him, and is unclean therewith; 33 and of her that is sick of her impurity, and of him that hath an issue, of the man, and of the woman, and of him that lieth with her that is unclean.

16. And the LORD spake unto Moses after the death of the two sons of Aaron, when they drew near before the LORD, and died; 2 and the LORD said unto Moses, Speak unto Aaron thy brother, that he come not at all times into the holy place within the veil before the mercy seat, which is upon the ark; that he die not: for I will appear in the cloud upon the mercy seat. 3 Thus shall Aaron come into the holy place: with a young bullock for a sin offering, and a ram for a burnt offering. 4 He shall put the holy linen coat upon his flesh, and shall have the linen breeches upon his body, and shall be girded with a linen girdle, and with the linen mitre shall he be attired: these are holy garments; therefore shall he wash his flesh in water, and put them on. 5 And he shall take of the congregation of the children of Israel two he goats for a sin offering, and one ram for a burnt offering. 6 And Aaron shall offer the bullock of the sin offering, which is for himself, and make atonement for himself, and for his house. 7 And he shall take the two goats, and set them before the LORD at the door of the tent of meeting. 8 And Aaron shall cast lots upon the two goats; one lot for the LORD, and the other lot for Azazel. 9 And Aaron shall offer the goat upon which the LORD'S lot fell, and make it a sin offering. 10 But the goat, upon which the lot fell for Azazel, shall be set alive before the LORD, to make atonement upon him, to let him go for Azazel into the wilderness. 11 And Aaron shall offer the bullock of the sin offering, which is for himself, and shall make atonement for himself, and for his house, and shall kill the bullock of the sin offering which is for himself: 12 and he shall take a censer full of coals of fire from off the altar before the LORD, and his hands full of sweet incense beaten small, and bring it within the veil: 13 and he shall put the incense upon the fire before the LORD, that the cloud of the incense may cover the mercy seat that is upon the testimony, that he die not: 14 and he shall take of the blood of the bullock, and sprinkle it with his finger upon the mercy seat eastward; before the mercy seat shall he sprinkle of the blood with his finger seven times. 15 Then shall he kill the goat of the sin offering, which is for the people, and bring its blood within the veil, and do with that blood as he did with the blood of the bullock, and sprinkle it upon the mercy seat, and before the mercy seat: 16 and he shall make atonement for the holy place, because of the uncleanness of the children of Israel, and because of their transgressions in all their sins: and so shall he do for the tent of meeting, that abideth with them in the midst of their uncleanness. 17 And there shall be no man in the tent of meeting when he goeth in to make atonement in the holy place, until he come out, and have made atonement for himself, and for his household, and for all the congregation of Israel. 18 And he shall go out unto the altar that is before the LORD, and make atonement for it; and shall take of the blood of the bullock, and of the blood of the goat, and put it upon the horns of the altar round about. 19 And he shall sprinkle of the blood upon it with his finger seven times, and cleanse it, and hallow it from the uncleanness of the children of Israel. 20 And when he hath made an end of atoning for the holy place, and the tent of meeting, and the altar, he shall present the live goat: 21 and Aaron shall lay both his hands upon the head of the live goat, and confess over him all the iniquities of the children of Israel, and all their transgressions in all their sins, putting them upon the head of the goat, and shall send him away into the wilderness by the hand of a man that is in readiness: 22 and the goat shall bear upon him all their iniquities unto a land not inhabited: and he shall let go the goat in the wilderness. 23 And Aaron shall come into the tent of meeting, and shall put off the linen garments, which he put on when he went into the holy place, and shall leave them there: 24 and he shall bathe his flesh in water in a holy place, and put on his garments, and come forth, and offer his burnt offering, and the burnt offering of the people, and make atonement for himself, and for the people. 25 And the fat of the sin offering shall he burn upon the altar. 26 And he that let go the goat for Azazel shall wash his clothes, and bathe himself in water, and afterward he may come into the camp. 27 And the bullock of the sin offering, and the goat of the sin offering, whose blood was brought in to make atonement in the holy place, shall one carry forth without the camp; and they shall burn in the fire their skins, and their flesh, and their dung. 28 And he that burneth them shall wash his clothes, and bathe himself in water, and afterward he may come into the camp. 29 And this shall be a statute for ever unto you: in the seventh month, on the tenth day of the month, ye shall afflict your souls, and shall do no work, the home-born, or the stranger that sojourneth among you: 30 for on this day shall atonement be made for you, to cleanse you; that ye may be clean from all your sins before the LORD. 31 It is a sabbath of solemn rest unto you, and ye shall afflict your souls; it is a statute for ever. 32 And the priest, whom he shall anoint, and whom he shall consecrate to minister in the priest's office in his father's stead, shall make atonement, and shall put on the linen garments, even the holy garments: 33 and he shall make atonement for the holy sanctuary, and he shall make atonement for the tent of meeting, and for the altar, and he shall make atonement for the priests, and for all the people of the congregation. 34 And this shall be an statute for ever unto you, to make atonement for the children of Israel because of all their sins once in the year. And he did as the LORD commanded Moses.

17. And the LORD spake unto Moses, saying, 2 Speak unto Aaron, and unto his sons, and unto all the children of Israel, and say unto them, This is the thing which the LORD hath commanded, saying, 3 What man soever of the house of Israel that killeth an ox, or lamb, or goat, in the camp, or that killeth it without the camp, 4 and hath not brought it unto the door of the tent of meeting, to offer an offering unto the LORD before the tabernacle of the LORD; blood shall be imputed unto that man; he hath shed blood; and that man shall be cut off from among his people: 5 to the end that the children of Israel may bring their sacrifices, which they offer in the open field, even that they may bring them unto the LORD, unto the door of the tent of meeting, unto the priest, and offer them for sacrifices of peace offerings unto the LORD. 6 And the priest shall sprinkle the blood upon the altar of the LORD at the door of the tent of meeting, and burn the fat for a sweet savour unto the LORD. 7 And they shall no more offer their sacrifices unto the he goats, after whom they go a whoring. This shall be a statute for ever unto them throughout their generations. 8 And thou shalt say unto them, Whatsoever man of the house of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that offereth a burnt offering or sacrifice, 9 and bringeth it not unto the door of the tent of meeting, to sacrifice it unto the LORD; even that man shall be cut off from among his people. 10 And whatsoever man of the house of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that eateth any manner of blood; I will even set my face against that soul that eateth blood, and will cut him off from among his people. 11 For the life of the flesh is in the blood: and I have given it to you upon the altar to make atonement for your souls: for it is the blood that maketh atonement by reason of the life. 12 Therefore I said unto the children of Israel, No soul of you shall eat blood, neither shall any stranger that sojourneth among you eat blood. 13 And whatsoever man of the children of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that taketh in hunting any beast or bird that may be eaten; he shall pour out the blood thereof, and cover it with dust. 14 For as for the life of all flesh, the blood thereof is all one with the life thereof: therefore I said unto the children of Israel, Ye shall not eat the blood of any manner of flesh: for the life of all flesh is the blood thereof: whosoever eateth it shall be cut off. 15 And every soul that eateth that which dieth of itself, or that which is torn of beasts, whether he be home-born or a stranger, he shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even: then shall he be clean. 16 But if he wash them not, nor bathe his flesh; then he shall bear his iniquity.

18. And the LORD spake unto Moses, saying, 2 Speak unto the children of Israel, and say unto them, I am the LORD your God. 3 After the doings of the land of Egypt, wherein ye dwelt, shall ye not do: and after the doings of the land of Canaan, whither I bring you, shall ye not do: neither shall ye walk in their statutes. 4 Mine ordinances shall ye do, and my statutes shall ye keep, to walk therein: I am the LORD your God. 5 Ye shall therefore keep my statutes, and my ordinances; which if a man do, he shall live in them: I am the LORD. 6 None of you shall approach to any that is near of kin to him, to uncover their nakedness: I am the LORD. 7 The nakedness of thy father, and the nakedness of thy mother, shalt thou not uncover: she is thy mother; thou shalt not uncover her nakedness. 8 The nakedness of thy father's wife shalt thou not uncover: it is thy father's nakedness. 9 The nakedness of thy sister, the daughter of thy father, or the daughter of thy mother, whether born at home, or born abroad, even their nakedness thou shalt not uncover. 10 The nakedness of thy son's daughter, or of thy daughter's daughter, even their nakedness thou shalt not uncover: for theirs is thine own nakedness. 11 The nakedness of thy father's wife's daughter, begotten of thy father, she is thy sister, thou shalt not uncover her nakedness. 12 Thou shalt not uncover the nakedness of thy father's sister: she is thy father's near kinswoman. 13 Thou shalt not uncover the nakedness of thy mother's sister; for she is thy mother's near kinswoman. 14 Thou shalt not uncover the nakedness of thy father's brother, thou shalt not approach to his wife: she is thine aunt. 15 Thou shalt not uncover the nakedness of thy daughter in law: she is thy son's wife; thou shalt not uncover her nakedness. 16 Thou shalt not uncover the nakedness of thy brother's wife: it is thy brother's nakedness. 17 Thou shalt not uncover the nakedness of a woman and her daughter, neither shalt thou take her son's daughter, or her daughter's daughter, to uncover her nakedness; they are her near kinswomen: it is wickedness. 18 And thou shalt not take a wife to her sister, to be a rival to her, to uncover her nakedness, beside the other in her lifetime. 19 Also thou shalt not approach unto a woman to uncover her nakedness, as long as she is impure by her uncleanness. 20 Moreover thou shalt not lie carnally with thy neighbour's wife, to defile thyself with her. 21 And thou shalt not give any of thy seed to cause them to pass through to Molech, neither shalt thou profane the name of thy God: I am the LORD. 22 Thou shalt not lie with mankind, as with womankind: it is abomination. 23 Neither shalt thou lie with any beast to defile thyself therewith: neither shall any woman stand before a beast to lie down thereto: it is perversion. 24 Defile not yourselves in any of these things: for in all these things have the nations defiled themselves, which I cast out before you: 25 and the land is defiled; therefore I do visit the iniquity thereof upon it, and the land vomiteth out her inhabitants. 26 Ye shall therefore keep my statutes and my ordinances, and shall not do any of these abominations; neither the home-born, nor the stranger that sojourneth among you: 27 (for all these abominations have the men of the land done, which were before you, and the land is defiled;) 28 that the land vomit not you out also, when ye defile it, as it vomited out the nation that was before you. 29 For whosoever shall do any of these abominations, even the souls that do them shall be cut off from among their people. 30 Therefore shall ye keep my charge, that ye practise not any one of these abominable customs, which were practised before you, and that ye defile not yourselves therein: I am the LORD your God.

19. And the LORD spake unto Moses, saying, 2 Speak unto all the congregation of the children of Israel, and say unto them, Ye shall be holy: for I the LORD your God am holy. 3 Ye shall fear every man his mother, and his father, and keep my sabbaths: I am the LORD your God. 4 Turn ye not unto idols, nor make to yourselves molten gods: I am the LORD your God. 5 And if ye offer a sacrifice of peace offerings unto the LORD, ye shall offer it that ye may be accepted. 6 On the day ye offer it, and on the morrow: and that which remaineth until the third day shall be burnt with fire. 7 And if it be eaten at all on the third day, it is abominable; it shall not be accepted. 8 Therefore every one that eateth it shall bear his iniquity, because he hath profaned the holy thing of the LORD: and that soul shall be cut off from among his people. 9 And when ye reap the harvest of your land, thou shalt not wholly reap the corners of thy field, neither shalt thou gather the gleanings of thy harvest. 10 And thou shalt not glean thy vineyard, neither shalt thou gather every grape of thy vineyard; thou shalt leave them for the poor and for the stranger: I am the LORD your God. 11 Ye shall not steal, neither deal falsely, neither lie one to another. 12 And ye shall not swear by my name falsely, neither shalt thou profane the name of thy God: I am the LORD. 13 Thou shalt not oppress thy neighbour, nor rob him: the wages of him that is hired shall not abide with thee all night until the morning. 14 Thou shalt not curse the deaf, nor put a stumbling block before the blind, but shalt fear thy God: I am the LORD. 15 Ye shall do no unrighteousness in judgment: thou shalt not favour the person of the poor, nor honour the person of the mighty: but in righteousness shalt thou judge thy neighbour. 16 Thou shalt not go up and down as a talebearer among thy people: neither shalt thou stand idly by the blood of thy neighbour: I am the LORD. 17 Thou shalt not hate thy brother in thy heart: thou shalt in any wise rebuke thy neighbour, and not suffer sin upon him. 18 Thou shalt not take vengeance, nor bear any grudge against the children of thy people, but thou shalt love thy neighbour as thyself: I am the LORD. 19 Ye shall keep my statutes. Thou shalt not let thy cattle gender with a diverse kind: thou shalt not sow thy field with two kinds of seed: neither shall there come upon thee a garment of two kinds of stuff. 20 And whosoever lieth carnally with a woman, that is a bondmaid, betrothed to a husband, and not at all redeemed, nor freedom given her; there shall be scourging; they shall not be put to death, because she was not free: 21 and he shall bring his trespass offering unto the LORD, unto the door of the tent of meeting, even a ram for a trespass offering. 22 And the priest shall make atonement for him with the ram of the trespass offering before the LORD for his sin which he hath committed: and the sin which he hath committed shall be forgiven him. 23 And when ye shall come into the land, and shall have planted all manner of trees for food, then ye shall count the fruit thereof as uncircumcised: three years shall it be as uncircumcised unto you, it shall not be eaten. 24 But in the fourth year all the fruit thereof shall be holy, a praise unto the LORD. 25 And in the fifth year may ye eat of the fruit thereof, that it may yield unto you the increase thereof: I am the LORD your God. 26 Ye shall not eat any thing with the blood: neither shall ye practise divination nor observe times. 27 Ye shall not round the corners of your heads, neither shalt thou mar the corners of thy beard. 28 Ye shall not make any cuttings in your flesh for the dead, nor print any marks upon you: I am the LORD. 29 Do not profane thy daughter, to cause her to be a whore; lest the land fall to whoredom, and the land become full of wickedness. 30 Ye shall keep my sabbaths, and reverence my sanctuary: I am the LORD. 31 Turn ye not unto them that have familiar spirits, nor unto wizards, seek not after them, to be defiled by them: I am the LORD your God. 32 Thou shalt rise up before the hoary head, and honour the face of the old man, and fear thy God: I am the LORD. 33 And if a stranger sojourn with you in your land, ye shall not do him wrong. 34 The stranger that sojourneth with you shall be unto you as the home-born among you, and thou shalt love him as thyself; for ye were strangers in the land of Egypt: I am the LORD your God. 35 Ye shall do no unrighteousness in judgment, in meteyard, in weight, or in measure. 36 Just balances, just weights, a just ephah, and a just hin, shall ye have: I am the LORD your God, which brought you out of the land of Egypt. 37 And ye shall observe all my statutes, and all my ordinances, and do them: I am the LORD.

20. And the LORD spake unto Moses, saying, 2 Thou shalt say to the children of Israel, Whosoever he be of the children of Israel, or of the strangers that sojourn in Israel, that giveth any of his seed unto Molech, he shall surely be put to death: the people of the land shall stone him with stones. 3 And I will set my face against that man, and will cut him off from among his people; because he hath given of his seed unto Molech, to defile my sanctuary, and to profane my holy name. 4 And if the people of the land do any wise hide their eyes from that man, when he giveth of his seed unto Molech, and kill him not; 5 then I will set my face against that man, and against his family, and will cut him off, and all that go a whoring after him, to commit whoredom after Molech, from among their people. 6 And the soul that turneth after them that have familiar spirits, and after wizards, to go a whoring after them, I will even set my face against that soul, and will cut him off from among his people. 7 Sanctify yourselves therefore, and be holy: for I am the LORD your God. 8 And ye shall keep my statutes, and do them: I am the LORD which sanctify you. 9 For every one that curseth his father or his mother shall surely be put to death: he hath cursed his father or his mother; his blood shall be upon him. 10 And the man that committeth adultery with another man's wife, even he that committeth adultery with his neighbour's wife, the adulterer and the adulteress shall surely be put to death. 11 And the man that lieth with his father's wife hath uncovered his father's nakedness: both of them shall surely be put to death; their blood shall be upon them. 12 And if a man lie with his daughter in law, both of them shall surely be put to death: they have wrought confusion; their blood shall be upon them. 13 If also a man lie with mankind, as with womankind, both of them have committed an abomination: they shall surely be put to death; their blood shall be upon them. 14 And if a man take a wife and her mother, it is wickedness: they shall be burnt with fire, both he and they; that there be no wickedness among you. 15 And if a man give his seed unto a beast, he shall surely be put to death: and ye shall slay the beast. 16 And if a woman approach unto any beast, and lie down thereto, thou shalt kill the woman, and the beast: they shall surely be put to death; their blood shall be upon them. 17 And if a man take his sister, his father's daughter, or his mother's daughter, and see her nakedness, and she see his nakedness; it is a shameful thing; and they shall be cut off in the sight of the children of their people: he hath uncovered his sister's nakedness; he shall bear his iniquity. 18 And if a man lie with a woman during her sickness, and uncover her nakedness; he hath laid bare her fountain, and she hath uncovered the fountain of her blood: and both of them shall be cut off from among their people. 19 And thou shalt not uncover the nakedness of thy mother's sister, nor of thy father's sister: for he uncovereth his near kin: they shall bear their iniquity. 20 And if a man lie with his uncle's wife, he hath uncovered his uncle's nakedness: they shall bear their sin; they shall die childless. 21 And if a man take his brother's wife, it is an unclean thing: he hath uncovered his brother's nakedness; they shall be childless. 22 Ye shall therefore keep all my statutes, and all my ordinances, and do them: that the land whither I bring you to dwell therein vomit you not out. 23 And ye shall not walk in the customs of the nation, which I cast out before you: for all these things they did, and therefore I abhorred them. 24 But I have said unto you, Ye shall possess their land, and I will give it unto you to possess it, a land flowing with milk and honey: I am the LORD your God, which have severed you from the peoples. 25 Ye shall therefore put difference between clean beasts and unclean, and between unclean birds and clean: and ye shall not make yourselves abominable by beast or by bird or by any manner of thing that creepeth on the ground, which I have severed for you as unclean. 26 And ye shall be holy unto me: for I the LORD am holy, and have severed you from the peoples, that ye should be mine. 27 A man also or a woman that hath a familiar spirit, or that is a wizard, shall surely be put to death: they shall stone them with stones; their blood shall be upon them.

21. And the LORD said unto Moses, Speak unto the priests the sons of Aaron, and say unto them, There shall none defile himself for the dead among his people, 2 except for his kin, that is near unto him, that is, for his mother, and for his father, and for his son, and for his daughter, and for his brother, 3 and for his sister a virgin, that is near unto him, because she hath had no husband; for her may he defile himself. 4 He shall not defile himself, being a chief man among his people, to profane himself. 5 They shall not make baldness upon their head, neither shall they shave off the corner of their beard, nor make any cuttings in their flesh. 6 They shall be holy unto their God, and not profane the name of their God: for the offerings of the LORD made by fire, the bread of their God, they do offer, therefore they shall be holy. 7 They shall not take a wife that is a harlot, or profane; neither shall they take a woman put away from her husband: for he is holy unto his God. 8 And thou shalt sanctify him; for he offereth the bread of thy God: he shall be holy unto thee: for I the LORD, which sanctify you, am holy. 9 And the daughter of any priest, if she profane herself by playing the harlot, she profaneth her father: she shall be burnt with fire. 10 And he that is the high priest among his brethren, upon whose head the anointing oil was poured, and that is consecrated to put on the garments, shall not uncover his head, nor rend his clothes; 11 neither shall he go in to any dead body, nor defile himself for his father, or for his mother; 12 neither shall he go out of the sanctuary, nor profane the sanctuary of his God; for the consecration of the anointing oil of his God is upon him: I am the LORD. 13 And he shall take a wife in her virginity. 14 A widow, or a divorced woman, or profane, or a harlot, these shall he not take: but he shall take a virgin of his own people to wife. 15 Neither shall he profane his seed among his people: for I the LORD do sanctify him. 16 And the LORD spake unto Moses, saying, 17 Speak unto Aaron, saying, Whosoever of thy seed throughout their generations hath a blemish, let him not approach to offer the bread of his God. 18 For whatsoever man he be that hath a blemish, he shall not approach: a blind man, or a lame, or he that hath a mutilated face, or any thing superfluous, 19 or a man that is broken footed, or broken handed, 20 or crookback, or a dwarf, or that hath a defect in his eye, or scurvy, or scabbed, or hath his stones crushed; 21 no man of the seed of Aaron the priest, that hath a blemish, shall approach to offer the offerings of the LORD made by fire: he hath a blemish; he shall not approach to offer the bread of his God. 22 He may eat the bread of his God, of the most holy, and of the holy: 23 only he shall not go in unto the veil, nor approach unto the altar, because he hath a blemish; that he profane not my sanctuaries: for I the LORD do sanctify them. 24 And Moses told it unto Aaron, and to his sons, and unto all the children of Israel.

22. And the LORD spake unto Moses, saying, 2 Speak unto Aaron and to his sons, that they separate themselves from the holy things of the children of Israel, and that they profane not my holy name in those things which they hallow unto me: I am the LORD. 3 Say unto them, Whosoever he be of all your seed among your generations, that approacheth unto the holy things, which the children of Israel hallow unto the LORD, while his uncleanness is upon him, that soul shall be cut off from before me: I am the LORD. 4 What man soever of the seed of Aaron is a leper, or hath a running issue, he shall not eat of the holy things, until he be clean. And whoso toucheth any thing that is unclean by the dead, or a man whose seed of copulation goeth out from him; 5 or whosoever toucheth any creeping thing, whereby he may be unclean, or a man of whom he may take uncleanness, whatsoever uncleanness he hath; 6 the soul which toucheth any such shall be unclean until the even, and shall not eat of the holy things, unless he bathe his flesh in water. 7 And when the sun is down, he shall be clean, and shall afterward eat of the holy things; because it is his food. 8 That which dieth of itself or is torn of beasts he shall not eat to defile himself therewith: I am the LORD. 9 They shall therefore keep my charge, lest they bear sin for it, and die thereby, if they profane it: I the LORD do sanctify them. 10 There shall no stranger eat of the holy thing: a sojourner of the priest, or a hired servant, shall not eat of the holy thing. 11 But if the priest buy any soul with his money, he may eat of it, and he that is born in his house: they may eat of his food. 12 And if the priest's daughter be married unto a stranger, she may not eat of the offering of the holy things. 13 But if the priest's daughter be a widow, or divorced, and have no child, and return unto her father's house, as in her youth, she may eat of her father's food: but there shall no stranger eat thereof. 14 And if a man eat of the holy thing unawares, then he shall add the fifth part thereof unto it, and shall give unto the priest the holy thing. 15 And they shall not profane the holy things of the children of Israel, which they offer unto the LORD; 16 or suffer them to bear the iniquity of trespass, when they eat their holy things: for I the LORD do sanctify them. 17 And the LORD spake unto Moses, saying, 18 Speak unto Aaron, and to his sons, and unto all the children of Israel, and say unto them, Whatsoever man of the house of Israel, or of the strangers in Israel, that offereth his offering for any of all their vows, and for any of all their freewill offerings, which they offer unto the LORD for a burnt offering; 19 that ye may be accepted, ye shall offer a male without blemish, of the beeves, of the sheep, or of the goats. 20 Whatsoever hath a blemish, that shall ye not offer: for it shall not be acceptable for you. 21 And whosoever offereth a sacrifice of peace offerings unto the LORD to perform his vow, or a freewill offering, of the beeves or of the sheep, it must be perfect to be accepted; there shall be no blemish therein. 22 Blind, or broken, or maimed, or having a wen, or scurvy, or scabbed, ye shall not offer these unto the LORD, nor make an offering by fire of them upon the altar unto the LORD. 23 Either a bullock or a lamb that hath any thing superfluous or lacking in his parts, that mayest thou offer for a freewill offering; but for a vow it shall not be accepted. 24 Ye shall not offer unto the LORD that which is bruised, or crushed, or torn, or cut; neither shall ye make any such in your land. 25 Neither from the hand of a stranger shall ye offer the bread of your God of any of these; because their corruption is in them, there is a blemish in them: they shall not be accepted for you. 26 And the LORD spake unto Moses, saying, 27 When a bullock, or a lamb, or a goat, is brought forth, then it shall be seven days under the dam; and from the eighth day and thenceforth it shall be accepted for an offering made by fire unto the LORD. 28 And whether it be cow or ewe, ye shall not kill it and her young both in one day. 29 And when ye offer a sacrifice of thanksgiving unto the LORD, offer it that ye may be accepted. 30 On the same day it shall be eaten up; ye shall leave none of it until the morning: I am the LORD. 31 So shall ye keep my commandments, and do them: I am the LORD. 32 And ye shall not profane my holy name; but I will be hallowed among the children of Israel: I am the LORD which hallow you, 33 that brought you out of the land of Egypt, to be your God: I am the LORD.

23. And the LORD spake unto Moses, saying, 2 Speak unto the children of Israel, and say unto them, Concerning the feasts of the LORD, which ye shall proclaim to be holy convocations, even these are my feasts. 3 Six days shall work be done; but on the seventh day is a sabbath of solemn rest, a holy convocation; ye shall do no work therein: it is a sabbath unto the LORD in all your dwellings. 4 These are the feasts of the LORD, even holy convocations, which ye shall proclaim in their season. 5 In the first month, on the fourteenth day of the month at even, is the LORD'S passover. 6 And on the fifteenth day of the same month is the feast of unleavened bread unto the LORD: seven days ye must eat unleavened bread. 7 In the first day ye shall have a holy convocation: ye shall do no servile work therein. 8 But ye shall offer an offering made by fire unto the LORD seven days: in the seventh day is a holy convocation; ye shall do no servile work therein. 9 And the LORD spake unto Moses, saying, 10 Speak unto the children of Israel, and say unto them, When ye are come into the land which I give unto you, and shall reap the harvest thereof, then ye shall bring a sheaf of the first fruits of your harvest unto the priest: 11 and he shall wave the sheaf before the LORD, to be accepted for you; on the morrow after the sabbath the priest shall wave it. 12 And ye shall offer on the day when ye wave the sheaf a he lamb without blemish of the first year

ϛΙϗΛΜΘ ΘΘϕΙΦΙΟΘ ϗΛΓ ΧΕ ΟϛΘ Β ΕΙΦΟΓ; ϳΛΙΘ ΧΕ ΜΓΧ ΕΙΦΟΓ, ϳΛΙΘ ΕΘϕΙΟΙΘ ΧΕ ΜΓΧ Κ ΡΦΘ ΦΟ ΜΓΧ ϛΛΙΛΓ. ϳΛΙΘ ΕΘϕΙΟΙΘ, Κ ϛΙϗΛΜΘ ϯΦΟΜΧΦΙΘ ΜΘ ΟΛΜ ΙΟ ΗΟ ΟΜΛϛΜΦΦΛΙΛΙ Κ ΘΛΓΜΧ, ϳΛΙΘ ΧΕ ΓΟΙΘΙ ΧΛΓΛ ΟΟ ΧΛΓΛ ΧΕ ΦΛΘ ΘΜΛ, ϛΕΛΙΙ, ΜΘ ΙΛΜ ϳΛΙΘ ΟΕΘ ΙΟ Κ ΓΕΙΘ ΜΘ Κ ϛΙϗΛΜΘϳΛΙΘ, ϛΙϗΛΜΘ ΡΜΛΙΛ ΜΘ ΟΟ ΟΙ ΓΛΙΙΘ; ϳΛΙΘ ΡΜΛΙΛ ΜΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΡΦΧΘ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΜΘ ΜΓΧ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΧΛΓ ΜΘ ΡΛΙ ΙΟ Κ ΜΓΙΓ; ϳΛΙΘ ΡΜΛΙΛ ΜΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΡΦΧΘ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΕΙΦΟΓΟ, ΧΕ ΟΦΘΛ ΜΘ ΜΛΙΟ ΓΛΙΙΘΛ.

Ϟϕ, ΧΘ ΓΟΛ Κ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΘ ΧΛΓ ΘΛΙΛ, ΜΘ ΗΟ ΛΜΛ ΦΟ ΡΛΘ ΘΜΛ ΙΛ, ϳΛΙΘ ΟΛΙΛ ΧΛΓΘ ΟΛΓΟ ΜΘ ΗΟ, ΜΘ ΓΛΛ ϳΛΙΘ ΕΦΟ ΛΘΟΙΘΛΙΛ ΜΘ Λ ΕΦΕΦΧΘ, ϳΛΙΘ ΕΘϕΙΟΙΘ ΦΟ ΜΓΧΘ ΘΜΛ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙΛ ΟΟ Κ ΜΓΙΓΘΛΘ ΜΘ Ϟϕ ΛΘΕΦΧΘ.

10. ϳΛΙΘ Ηϕ ΙΛ ΦΘΕ ΟΟ ΟΛΓΘ ΧΛΓΛ Κ ϛΙϗΛΜΘ ΘΛΙΘ ΛΘΟΛΓΘΗΛΘ Κ ΘΛΓΛΓΧ ΡΜΛΟΟ Κ ΛΕΘΓΙ, ϳΛΙΘ ΘΛΙΘ ΦΧΧ ΙΛ ΛΘϳΜΛΙΛΓΛ Ϟϕ, ΧΘ ΓΟΛ Κ ΟΜΓΘΛΓΧ ΘΛΙΘ ΧΛΓΛ ΧΕ ΓΟΛ ΕΦΟΙΘΛΙΛΙ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΡΜΛΟΟ ΜΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΓ ΡΜΛΟΟ ΦΓ ΓΕΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΓΕΕΙ ΦΓΟΟΛΓΙΡ ΛΟ Β Ο ΦΙΕΙΛ ΟΛΓΜ, COΕΜ ΧΕ Ϭϗ, ϳΛΙΘ Β ΓΙΕϳΛΓΛ; ϳΛΙΘ Ηϕ ΕΘϕΙΟΙΘ, ΟΟ ΙΓΓΙ ΕΦΟΙΛΟΛ ΧΛΓΛ ΘΛΙΘ ΟΛΜ, ϳΛΙΘ ΦΘ ΟΛΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΧΛΓΛ Κ ΓΓϛ ΜΛΓΧ ΙΛΘΛΙΓΘΛΓΙΘΛΙ ΜΓ Κ ΛΙΟ ΟΜΓΘΛΓΧΛΓΛ ΧΕ ΘΛΙΘ ΟΛΜ. ϳΛΙΘ Ιΐ ΦΟΕΟ ΛΟ ΓΕΕΙ ΧΛΓΛ Κ ΓΓϛ ΜΛΓΧ ΙΛΘΛΙΓΘΛΓΙΘΛΙ ΜΓ Κ ΔΕ ΧΕ Κ ΕΙΛΙΙΓΙΟ. ϳΛΕΘΛΙΧΘΟΛΙΘ, ΧΕ ΘΙΘ ΙΦΘΙΟΟΟ Κ ΟΛΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΓΛΟΟΟΛΓΙΡ, ϳΛΙΘ ΘΛΙΘ ΟΛΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΓ ΡΜΛΟΟ ΦΓ ΓΕΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΓΕΕΙ ΦΓΟΟΛΓΙΡ ΛΟ Β Ο ΦΙΕΙΛ ΟΛΓΜ, COΕΜ ΧΕ Ϭϗ, ϳΛΙΘ Β ΓΙΕϳΛΓΛ; ϳΛΙΘ Ηϕ ΕΘϕΙΟΙΘ, ΟΟ ΙΓΓΙ ΕΦΟΙΛΟΛ ΧΛΓΛ ΘΛΙΘ ΟΛΜ, ϳΛΙΘ ΦΘ ΟΛΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΧΛΓΛ Κ ΓΓϛ ΜΛΓΧ ΙΛΘΛΙΓΘΛΓΙΘΛΙ ΜΓ Κ ΔΕ ΧΕ Κ ΕΙΛΙΙΓΙΟ. ϳΛΕΘΛΙΧΘΟΛΙΘ, ΧΕ ΘΙΘ ΙΦΘΙΟΟΟ Κ ΟΛΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΡΦΧΘ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΜΘ ΜΓΧ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΧΛΓ ΜΘ ΡΛΙ ΙΟ Κ ΜΓΙΓΘΛΘ ΜΘ Ϟϕ ΛΘΕΦΧΘ.

11. ΕΙΜΙ ϳΛΙΘΙ ΘΛΙΘ ΡΜΛΟΟ ΧΛΓΛ, Ο Λ ΓΟΙΓ, Λ ΡΜΛΡΜΙΟΡΟΛΘΟΦΘ ΜΘ ΓΦΘΙΙ, Λ ΘΙΛΙΛΟ, ϳΛΙΘ Λ ΘΙΛΡ-ΡΛΟΟΙ ΓΟΛΓΙ, ΦΟ Λ ΗΟ ΓΦ ΙΛΜ Κ ΙΟΓΘΟ ΛΟΟΙ ΦΛΟ ΦΛΘ ΧΛΓΛ Κ ΟΛΜ ΟΟ ΜΓ ΙΙ ΧΛΓΛ ΧΕ ΟΦΘ ΜΛΙΟ ΓΛΙΙ Κ ΟΛΓΟ ΜΘ ΓΛΙΙΘΛ, ΘΕΛΙΙ, ΕΙΦΟΓΟ ΓΦΘ Κ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΓΛΓ ΘΜΛ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΓ ΡΜΛΟΟ ΦΓ ΓΕΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΓΕΕΙ ΦΓΟΟΛΓΙΡ ΛΟ Β Ο ΦΙΕΙΛ ΟΛΓΜ, COΕΜ ΧΕ Ϭϗ, ϳΛΙΘ Β ΓΙΕϳΛΓΛ; ϳΛΙΘ Ηϕ ΕΘϕΙΟΙΘ, ΟΟ ΙΓΓΙ ΕΦΟΙΛΟΛ ΧΛΓΛ ΘΛΙΘ ΟΛΜ, ϳΛΙΘ ΦΘ ΟΛΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΧΛΓΛ Κ ΓΓϛ ΜΛΓΧ ΙΛΘΛΙΓΘΛΓΙΘΛΙ ΜΓ Κ ΔΕ ΧΕ Κ ΕΙΛΙΙΓΙΟ. ϳΛΕΘΛΙΧΘΟΛΙΘ, ΧΕ ΘΙΘ ΙΦΘΙΟΟΟ Κ ΟΛΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΡΦΧΘ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΜΘ ΜΓΧ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΧΛΓ ΜΘ ΡΛΙ ΙΟ Κ ΜΓΙΓΘΛΘ ΜΘ Ϟϕ ΛΘΕΦΧΘ.

ΕΙΜΙ ϳΛΙΘΙ ΘΛΙΘ ΡΜΛΟΟ ΧΛΓΛ, Ο Λ ΓΟΙΓ, Λ ΡΜΛΡΜΙΟΡΟΛΘΟΦΘ ΜΘ ΓΦΘΙΙ, Λ ΘΙΛΙΛΟ, ϳΛΙΘ Λ ΘΙΛΡ-ΡΛΟΟΙ ΓΟΛΓΙ, ΦΟ Λ ΗΟ ΓΦ ΙΛΜ Κ ΙΟΓΘΟ ΛΟΟΙ ΦΛΟ ΦΛΘ ΧΛΓΛ Κ ΟΛΜ ΟΟ ΜΓ ΙΙ ΧΛΓΛ ΧΕ ΟΦΘ ΜΛΙΟ ΓΛΙΙ Κ ΟΛΓΟ ΜΘ ΓΛΙΙΘΛ, ΘΕΛΙΙ, ΕΙΦΟΓΟ ΓΦΘ Κ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΓΛΓ ΘΜΛ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΜΓ ΡΜΛΟΟ ΦΓ ΓΕΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΓΕΕΙ ΦΓΟΟΛΓΙΡ ΛΟ Β Ο ΦΙΕΙΛ ΟΛΓΜ, COΕΜ ΧΕ Ϭϗ, ϳΛΙΘ Β ΓΙΕϳΛΓΛ; ϳΛΙΘ Ηϕ ΕΘϕΙΟΙΘ, ΟΟ ΙΓΓΙ ΕΦΟΙΛΟΛ ΧΛΓΛ ΘΛΙΘ ΟΛΜ, ϳΛΙΘ ΦΘ ΟΛΓ ΟΜΓΘΛΓΧ ΧΛΓΛ Κ ΓΓϛ ΜΛΓΧ ΙΛΘΛΙΓΘΛΓΙΘΛΙ ΜΓ Κ ΔΕ ΧΕ Κ ΕΙΛΙΙΓΙΟ. ϳΛΕΘΛΙΧΘΟΛΙΘ, ΧΕ ΘΙΘ ΙΦΘΙΟΟΟ Κ ΟΛΜΓΘΛΓΧ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΧΛΓΛ ΦΘ ΟΛΓ ΛΘΟΙΘΛΙΛΙ ΜΛΓΧ ΧΛΓΛ ΡΜΛΟΟ ΜΓ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΡΦΧΘ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΜΘ ΜΓΧ ΔΘΛΜΛΙΛΘΟΛΙΛ, ΦΘ ΜΓΧ ΦΘΟΜΘΛΦΘ ΧΛΓ ΜΘ ΡΛΙ ΙΟ Κ ΜΓΙΓΘΛΘ ΜΘ Ϟϕ ΛΘΕΦΧΘ.

Then Zophar, the Naamathite, answered and said, Should not the multitude of words be answered? and should a man full of talk be justified? Should thy boastings make men hold their peace? and when thou mockest, shall no man make thee ashamed? For thou hast said, My doctrine is pure, and I am clean in thine eyes. But oh that God would speak, and open his lips against thee; And that he would show thee the secrets of wisdom, that they are double to that which is! Know therefore that God exacteth of thee less than thine iniquity deserveth. Canst thou by searching find out God? canst thou find out the Almighty unto perfection? It is as high as heaven; what canst thou do? deeper than hell; what canst thou know? The measure thereof is longer than the earth, and broader than the sea. If he cut off, and shut up, or gather together, then who can hinder him? For he knoweth vain men: he seeth wickedness also; will he not then consider it? For vain man would be wise, though man be born like a wild ass's colt. If thou prepare thine heart, and stretch out thine hands toward him; If iniquity be in thine hand, put it far away, and let not wickedness dwell in thy tabernacles. For then shalt thou lift up thy face without spot; yea, thou shalt be stedfast, and shalt not fear: Because thou shalt forget thy misery, and remember it as waters that pass away: And thine age shall be clearer than the noonday; thou shalt shine forth, thou shalt be as the morning. And thou shalt be secure, because there is hope; yea, thou shalt dig about thee, and thou shalt take thy rest in safety. Also thou shalt lie down, and none shall make thee afraid; yea, many shall make suit unto thee. But the eyes of the wicked shall fail, and they shall not escape, and their hope shall be as the giving up of the ghost.

12. And Job answered and said, No doubt but ye are the people, and wisdom shall die with you. But I have understanding as well as you; I am not inferior to you: yea, who knoweth not such things as these? I am as one mocked of his neighbour, who calleth upon God, and he answereth him: the just upright man is laughed to scorn. He that is ready to slip with his feet is as a lamp despised in the thought of him that is at ease. The tabernacles of robbers prosper, and they that provoke God are secure; into whose hand God bringeth abundantly. But ask now the beasts, and they shall teach thee; and the fowls of the air, and they shall tell thee: Or speak to the earth, and it shall teach thee: and the fishes of the sea shall declare unto thee. Who knoweth not in all these that the hand of the Lord hath wrought this? In whose hand is the soul of every living thing, and the breath of all mankind. With the ancient is wisdom; and in length of days understanding. With him is wisdom and strength, he hath counsel and understanding. Behold, he breaketh down, and it cannot be built again: he shutteth up a man, and there can be no opening. Behold, he withholdeth the waters, and they dry up: also he sendeth them out, and they overturn the earth. With him is strength and wisdom: the deceived and the deceiver are his. He leadeth counsellors away spoiled, and maketh the judges fools. He looseth the bond of kings, and girdeth their loins with a girdle. He leadeth princes away spoiled, and overthroweth the mighty. He removeth away the speech of the trusty, and taketh away the understanding of the aged. He poureth contempt upon princes, and weaketh the strength of the mighty. He discovereth deep things out of darkness, and bringeth out to light the shadow of death. He increaseth the nations, and destroyeth them: he enlargeth the nations, and straiteneth them again. He taketh away the heart of the chief of the people of the earth, and causeth them to wander in a wilderness where there is no way. They grope in the dark without light, and he maketh them to stagger like a drunken man.

13. Lo, mine eye hath seen all this, mine ear hath heard and understood it. What ye know, the same do I know also: I am not inferior unto you. Surely I would speak to the Almighty, and I desire to reason with God. But ye are forgers of lies, ye are all physicians of no value. O that ye would altogether hold your peace! and it should be your wisdom. Hear now my reasoning, and hearken to the pleadings of my lips. Will ye speak wickedly for God? and talk deceitfully for him? Will ye accept his person? will ye contend for God? Is it good that he should search you out? or as one man mocketh another, do ye so mock him? He will surely reprove you, if he do secretly accept persons. Shall not his excellency make you afraid? and his dread fall upon you? Your remembrances are like unto ashes, your bodies to bodies of clay. Hold your peace, let me alone, that I may speak, and let come on me what will. Wherefore do I take my flesh in my teeth, and put my life in my hands? Though he slay me, yet will I trust in him: but I will maintain mine own ways before him. He also shall be my salvation: for an hypocrite shall not come before him. Hear diligently my speech, and my declaration with your ears. Behold now, I have ordered my cause; I know that I shall be justified. Who is he that will plead with me? for now, if I hold my tongue, I shall give up the ghost. Only do not two things unto me: then will I not hide myself from thee. Withdraw thine hand far from me: and let not thy dread make me afraid. Then call thou, and I will answer: or let me speak, and answer thou me. How many are mine iniquities and sins? make me to know my transgression and my sin. Wherefore hidest thou thy face, and holdest me for thine enemy? Wilt thou break a leaf driven to and fro? and wilt thou pursue the dry stubble? For thou writest bitter things against me, and makest me to possess the iniquities of my youth. Thou puttest my feet also in the stocks, and lookest narrowly unto all my paths; thou settest a print upon the heels of my feet. And he, as a rotten thing, consumeth, as a garment that is moth eaten.

ΤΘΘΤΙ. ΛΨΘ ΧΡΣ, ΨΡ Α ΠΛΙ ΣΕ ΡΨΤΘ ΧΡΣΘ ΤΛΕΘΤΙ, ΨΙ ΠΛΙ Β ΨΛΨΙ ΨΙ ΤΩΣΕΨ, ΨΙ ΠΛΙ Β ΘΡΨ. ΛΨΘ ΘΣΨΡΟΙΘ ΨΡ Α ΠΛΙ ΣΕ, ΧΛΙ ΩΜΘ ΠΛΙ ΣΘΧΛΙ ΧΡΣΘ ΤΘΘΤΙ, ΨΙ ΠΛΙ ΘΡΨ ΤΘ ΤΕΣ. ΛΨΘ ΨΘ ΘΣΨΡΟΙΘ, ϡ ΘΡΨΛΨΘ ΘΛ ΧΛΙ Α ΠΛΙ ΘΘ, ΛΨΘ ΘΣΘΙΕΨ ΡΨΤΘ ΧΡΣΘ ΤΘΘΤΙ, ΧΛΙ ΧΡΣ ΣΛΣ Χ ΙΟΨΘ ΩΜΘ, ΡΘ ΨΘ Χ ΟΙΟΧΛΨΙ, ΛΘΧΣΤΙ Α ΨΘΤΛΨΙ Α ΠΛΙ Β ΣΘΧΛΨΙ, ΘΘΨ ΡΨΤΘ ΘΣΧΣΙΙΡΘΡΨ.

14. ΛΨΘ ΘΣΨΡΟΙΘ, ΨΘ ΙΙ ΘΣΘ ΤΘ ΤΕΣ ΧΛΙ ΨΜΛ Χ ΙΟΨΘ ΨΛΘ ΣΤΟΘΨ ΧΘΘ ΜΨΨΘΘ ΡΨΤΘ ΨΘΥΛ, ΡΘ ΘΨΘ ΣΤΜΤ, ΛΨΘ ΘΨΘ ΨΜΛ ΘΘ ΡΨΤΘ ΨΨΘ ΟΨ ΨΘΣ, ΘΡΨ ΘΨΘ ΨΘΧΛΙΨΨ ΡΨΤΘ Χ ΟΡΙΛΨΙΨΘΘΘ ΡΘ ΜΡΨ ΣΘΛΤΛΙΘΘ ΛΘΘΤΙ ΡΤΕΣ Χ ΙΛΨΘ, ΛΨΘ ΘΣΘΟΛΨ ΤΘ ΘΣ-ΘΤΙΕΨ ΡΨΤΘ ΧΛΣ Χ ΜΨΘΘ ΜΘ Χ ΙΟΨΘ ΨΜΨΘ ΨΛΘ ΣΤΟΘΨ ΡΨΤΘ ΨΘΥΛ ΡΘ ΘΨΘ ΨΘΣΧΙΙΡΘΡΨ, ΨΡ ΛΕ ΘΨΘ ΨΜΛ ΨΘΤΛΨΙ. ΨΘ ΘΣΨΡΟΙΘ, ΨΜΛΙΨΧΣΛΙΛΨΘΘΘ ΧΛΙ ΘΤΙΕΨ ΨΨΤΘΘΤ ΨΜΨΘ ΨΘΥΛ Χ ΜΨΘΘ ΜΘ Χ ΙΟΨΘ, ΣΕΨΘ, ΛΘΧΣΤΙ Α ΨΘΤΛΨΙ, ΧΡΣ ΣΛΣ Χ ΙΟΨΘ, Α ΠΛΙ Β ΣΘΧΛΨΙ ΘΘΨ ΡΨΤΘ ΘΣΧΣΙΙΡΘΡΨ. ΛΨΘ ΙΙ ΘΣΘ ΤΘ ΤΕΣ ΧΛΙ ΨΜΛ ΨΘΥΛ ΘΡΨ ΘΣ-ΘΤΙΕΨ ΡΨΤΘ ΧΡΣ Χ ΜΨΘΘ, ΘΣΨΡΟΙΘ, ΧΕ ΘΨΘ ΣΤΜΤ ΨΕΨΘΨ ΧΡΣ ΘΨΘ ΨΘΣΧΙΙΡΘΡΨ, ΛΨΘ ΘΨΘ ΨΘΣ ΤΘ ΜΨΘ ΨΘΥΛ ΡΨΤΘ ΨΨΘ ΜΨΘΘ; ΧΕΙΙΡΟΨ ΧΕ ΘΨΘ ΤΘΡΨΙ ΧΘΘΜΨΣΛ ΨΨΘ, ΛΨΘ ΘΨΘ ΘΘΘ ΤΘ ΙΤ ΧΡΣ ΨΕΨΘΨ ΡΜΛΨ ΨΨΘ, ΧΛΙ ΧΡΣ ΘΡΨ ΤΘ ΘΘΣΛ ΨΨΘ ΤΙΙΘΨ. ΕΙΜΙ ΘΣΨΡΟΙΘ, Χ ΤΘΕΨ ΨΘ ΩΜΘ ΜΨΘ ΜΨΧ ΨΨΘ, ΛΨΘ ΧΕ ΘΥΩ ΡΜΛ ΤΘΕΩ ΨΨΘ ΤΘ ΘΘΣΛ ΨΨΘ ΤΙΙΘΨ ΤΙΙΘΨ, ΡΟΨ ΨΘ ΜΨΘ ΤΕΘΩ ΡΨΧ Χ ΣΤΙΙΧΙΙ, ΛΨΘ ΟΡΜΘΣΘΩ ΛΜΕ ΘΛ ΜΘ Χ ΣΨΘΣΛ ΜΘ ΧΡΣ.

15. ΛΨΘ ΙΙ ΘΣΘ ΤΘ ΤΕΣ ΧΛΙ ΧΡΣ ΨΘ ΘΨΘ ΘΘ ΡΟΨΕ ΙΙΡ Χ ΣΤΙΙΧΙΙ, ΡΨΜΘ ΘΡΜΟΙΧΙΙΨΘΘ ΤΘ ΘΡΜΟΙΧΙΙΨΘΘ, ΘΘΘΟΙΕΨΙΙΡ Χ ΜΨΘΘ ΜΘ ΩΜΘ, ΘΘΡΜ ΡΜΟΙΧΙΙ ΨΘ ΨΛΘ ΘΨΘΟΙΕΨΘΘ ΙΙΡ ΡΜΟΙΧΙΙ ΡΨΤΘ ΟΙ, ΟΡ ΣΛΡΙΙ ΙΙΡ ΡΟΨΕ ΧΘΡΜΙ ΟΙ Χ ΤΘΕΤΙ. ΛΨΘ ΙΙΡ ΘΣΘ ΤΘ ΤΕΣ ΧΛΙ ΧΕ ΜΨΘ ΨΜΛ ΨΕΨΘΨ ΡΜΟΙΧΙΙ ΨΨΘ ΜΨΘΘ; ΛΨΘ ΧΕ ΘΘΘΟΙΕΨΙΙ ΤΘ Β ΘΡΜΟΙΧΙΙΨΜΟΙΧΙΙΘ, ΨΜΘΟΘΡΜΘ ΧΛΙ ΧΕ ΜΨΘ ΨΘΘΘΡΜΘΡΜΘ ΧΘΘΜΨΣΛ ΧΡΣΘΣΛΙΙΘΘ, ΛΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨ ΤΘ ΘΘ ΜΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨΘΘ ΙΙΡ ΧΘΘΜΨΣΛ ΜΨΧ Χ ΙΟΨΘ. ΛΨΘ ΧΡΣ ΘΡΜΟΙΧΙΙ ΤΘ ΘΘ ΜΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨΘΘ ΙΙΡ ΧΘΘΜΨΣΛ ΜΨΧ Χ ΙΟΨΘ. ΛΨΘ ΙΙΡ ΘΣΘ ΤΘ ΤΕΣ ΧΛΙ ΧΕ ΜΨΘ ΨΜΛ ΨΕΨΘΨ ΡΜΟΙΧΙΙ ΨΨΘ ΜΨΘΘ; ΛΨΘ ΧΕ ΘΘΘΟΙΕΨΙΙ ΤΘ Β ΘΡΜΟΙΧΙΙΨΜΟΙΧΙΙΘ, ΨΜΘΟΘΡΜΘ ΧΛΙ ΧΕ ΜΨΘ ΨΘΘΘΡΜΘΡΜΘ ΧΘΘΜΨΣΛ ΧΡΣΘΣΛΙΙΘΘ, ΛΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨ ΤΘ ΘΘ ΜΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨΘΘ ΙΙΡ ΧΘΘΜΨΣΛ ΜΨΧ Χ ΙΟΨΘ. ΛΨΘ ΧΡΣ ΘΡΜΟΙΧΙΙ ΤΘ ΘΘ ΜΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨΘΘ ΙΙΡ ΧΘΘΜΨΣΛ ΜΨΧ Χ ΙΟΨΘ. ΛΨΘ ΧΡΣ ΘΡΜΟΙΧΙΙ ΤΘ ΘΘ ΜΨΘ ΘΘΘΟΙΕΨΘΘ ΙΙΡ ΧΘΘΜΨΣΛ ΜΨΧ Χ ΙΟΨΘ.

ϹΛΤΙΕΨ IV.

1. ΛΨΘ ΨΘ ΙΙ ΘΣΘ ΤΘ ΤΕΣ ΤΙΙ Χ ΧΡΣΘΧΙΙΨ ΛΨΘ ΧΡΣΘΡΜΟΙΧΙΙ ΡΜΛΘ ΧΕ Χ ΨΘΙΙ ΧΕ Χ ϹΙΡϹΛΕ, ΧΛΙ Χ ΟΡΜΟΙΧΙΙΨΜΟΙΧΙΙΘ ΘΨΘ ΤΙΙΟΙΘΣ, ΤΙΙΣΟΘΡΜ ΧΛΙ ΙΣΛΘ ΨΜΛ ΨΟΙΘ ΙΤΟΘΙΙ ΟΙ Χ ΙΛΨΘ ΜΘΡΜ ΟΙ Χ ΤΘΕΤΙ ΧΕ ΨΙΙΟΥ. ΛΨΘ ΙΙ ΨΜΕ ΧΡΣ ΣΘΟΘΡΜΙ ΘΙΛΨΘ ΧΕ ΧΕ ΨΛΘΧΡΣΕ ΡΟ ΘΨΘ ΩΜΘΙΙ

and his wife Zeresh to all his friends. And Haman told them of the glory of his riches, and the multitude of his children, and all things wherein the king had promoted him, and how he had preferred him above the princes and servants of the king. Haman said moreover, Yea, Esther the queen did let no man come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and to-morrow am I invited unto her also with the king. Yet all this availeth me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate.

3. Then said his wife Zeresh and all his friends unto him, Let a gallows be made of fifty cubits high, and in the morning speak thou unto the king that Mordecai may be hanged thereon: then go thou in merry with the king unto the banquet. And the thing pleased Haman; and he caused the gallows to be made. Now on that night could not the king sleep, and he commanded to bring the book of records of the chronicles; and they were read before the king. And it was found written, that Mordecai had told of Bigthana and Teresh, two of the king's eunuchs, the keepers of the door, who sought to lay hand on the king Ahasuerus. And the king said, What honour and dignity hath been conferred on Mordecai for this? Then the king's servants that ministered unto him answered, There is nothing done for him. And the king said, Who is in the court? Now Haman was come into the outward court of the king's house, to speak unto the king to hang Mordecai on his gallows that he had prepared for him. And the king's servants said unto him, Behold, Haman standeth in the court. And the king said, Let him come in. So Haman came in, and the king said unto him, What shall be done unto the man whom the king delighteth to honour? Now Haman thought in his heart, To whom would the king delight to do honour more than to myself? And Haman answered the king, For the man whom the king delighteth to honour, let the royal apparel be brought which the king useth to wear, and the horse that the king rideth upon, and the crown royal which is set upon his head: and let this apparel and horse be delivered to the hand of one of the king's most noble princes, that they may array the man withal whom the king delighteth to honour, and bring him on horseback through the street of the city, and proclaim before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. Then the king said to Haman, Make haste, and take the apparel and the horse, as thou hast said, and do even so to Mordecai the Jew that sitteth at the king's gate: let nothing fail of all that thou hast spoken. Then took Haman the apparel and the horse, and arrayed Mordecai, and brought him on horseback through the street of the city, and proclaimed before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. And Mordecai returned to the king's gate. But Haman hasted to his house mourning, and having his head covered. And Haman told Zeresh his wife and all his friends every thing that had befallen him. Then said his wise men and Zeresh his wife unto him, If Mordecai be of the seed of the Jews, before whom thou hast begun to fall, thou shalt not prevail against him, but shalt surely fall before him.

4. And while they were yet talking with him, came the king's chamberlains, and hasted to bring Haman unto the banquet that Esther had prepared. And the king and Haman came to banquet with Esther the queen. And the king said again unto Esther on the second day at the banquet of wine, What is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then Esther the queen answered and said, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request: for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not countervail the king's damage. Then the king Ahasuerus answered and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so? And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen. And the king arising from the banquet of wine in his wrath went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbonah, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stand in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

את א שמעתם, פשוט א שם שמרו מה א שם שכח. והוא יו שכן מה שנה את כרכו א שכחתו והוא שיסיר ואת והוא והוא יו שכח. והוא א כיוצא בזה לשנות א שנה את א כרכו; והוא א שכחתו והוא שכחתי את שכחתו, והוא שנאמר לעיל א שנה את א כרכו, והוא אינו אלא והוא שכחתי את שכחתו והוא שכח יו שם

9. And Esther spake unto the king, and said before the king, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to revoke the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also concerning the Jews, as it pleaseth you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may not be reversed. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded concerning the Jews, and to the lieutenants, and the governors and princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed with the king's ring, and sent letters by posts on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace; and Haman they hanged, and Mordecai they clothed with royal apparel, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan rejoiced and was glad. The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the land became Jews; for the fear of the Jews fell upon them. Now in the twelfth month, that is, the month Adar, on the thirteenth day of the same, when the king's commandment and his decree drew near to be put in execution, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, though it was turned to the contrary, that the Jews had rule over them that hated them; the Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of the king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt: and no man could withstand them; for their fear fell upon all people. And all the rulers of the provinces, and the lieutenants, and governors, and officers of the king, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. For Mordecai was great in the king's house, and his fame went out throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. Thus the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them. And in Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men; and Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. For the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their life, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey. This was on the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore the Jews of the villages, that dwelt in the unwalled towns, made the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed times, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

ЧЛ, ИІ ІЄ ВЛЧЧ. ВЭЭГОІВД, ІР ГЭ ЭЄ ЧЧИВФ ЖІЄ ЭФЧИІЧЧ, Я ЖЄ ГЄЄВД ЧЛ, ЧЧИД ФЛЭ ОЄЛЄ ЧЧИД ГОІ ЧЛЖЧ ЖЛІ ЭІЧІГ, ЖЛІ ИІ Я ВЛЛЄВД ЧЛ, ВЭЭГОІВД ИІ ІЄ ВЛЧЧ. ЧЧИД ВЭ-ГОІВД, ІР Я ЭЛЧ ФЛД ЧЛ Я ЧІЄЛЭОІ ЧЧ·Ж ЛЧІГ, ЧЧИД Ж ЬОІФД ЛЛІ ЭЄ, ЬЛЛ ИІ Я ЧФЛЧІЭЛ, ВЭЭООЄ ЖЄ Ж ЧЧІФШЧЧІЧ ЖЄ ФІЭ ФО ФЛГ ФІЭД ИІ ЧЛ, ВЭЭГОІВД, ИІ ЛЛІ Я ЧФЛЧІЭЛ; ЧЧИД ІР Ж ЬОІФД ЛЛІ ЭЄ, Я ЖЄ ЧФЛЧІЭЛ ЖЛІ ЧО ЭЛЧ ЛЛІ ГЛЧИ ФЛД Ж РЄЖЭ ЖІЄЭ ЧЛЧЭЄГОІГ ЧЧИД ГОІ ЛЄЖГ, ВЭЭГОІВД, ЧО ЭЛЧ ФЭЛЧЛГ ИІ РЄЖЭ ФЛЧЭЄГОІГ ЧЧИД ГОІ ЛЄЖГ. ЧЧИД ВЭ-ГОІВД, ІР Ж ЬОІФД ЛЛІ ЭЄ ЧЧИФ Я ЭЛЧ, ВЭЭООЄ ЖЄ ЖЭЛЧ ЧЧІФШЧЧІЧ, ЖЯ ЛЛІЛ Я ЧФЛЧІЭЛ ГОІ ЛЄЖГ, ИІ ЛЛІ Я ВЛЧЧ. ЧЧИД ІР Ж ЬОІФД ЛЛІ ЭЄ, ВЭЭООЄ ЖЄ ЖЭЛЧ ЧЧІФШЧЧІЧ, ЖЯ ЛЛІЛ Я ФЛЧ ЖІ РЄЖЭ ЭФ ЛЄЧЄЭЧЧЭЄ, ГЭ ШЧІ ФОФ ЖЛІЛ ИІ ЛЛІ Я ЭФ. ЧЧИД ШФ ЧЧИФ ФЧЭ ЛФ ФОЭ ФЭ ЛЛІ Я ЭЄ ЖЧЭЄ, ГОІ ИІ ЛЛІ Я ЧЧИФ ФЧЭ ЖЛІЛ ШЧІ ВФ ЧЧІФШЧЧІЧ, ЧЧИД ФЭ ФЧЭЧЧЛ Я ЭЄЄВД; ЖЄІГОІ, ГОІ ЖЧЄ ФОФ, ЖЛІЛ ЭЛЧ ЭЛЧ Я ЭЄЄВД, ФЛЄ ЄЭЛЛЧЧЛЧЧЭЄ ВЧЧЛ ВЭЭОІЄІВД. ЖЄІГОІ, ВІЧЭЄЛВД ЭЄ ЖЄ ЖЛІЛ ШЧІ ЄЭЛЛЧЧЛ, ЧЧИД ФЄІФЧ ЧЧИФ Ж ЄЖЧЭЄ ЭФ Ж ЬОІФД ЖЄІЄ ОЭФД; ГОІ ЖЭЄ ЄЭ ЖЄ ЖЛІЛ ЛЛІ Я ЭЄЄВД. ЧЧИД ЭЄ ОЭФД ФЧЄЧЛЛ, ЧЛ ФЧЭ ФІЄЛ ГЧЛЧЧЭЄ, ЖЛІЛ ЭЛЧ ЭЛЧ Я ВІЧОЛ ЧЧЭЛЄЛЧЧЭЄ ЧЧИД ФЧВД ШЧІФЭЄ, ЖЛІЛ ЖЄ ЭЛЧ Я ЧФЭЛЧОІВД ЧЧИФ ФІЄЭ, ГОІ ФІЄЭ, ЭФОІФВІЧИ ФО ЖЄЄ ШЧІФЭЄ. ЧЧИД Ф Ш ЧЧИД ЖЛІЛ ОІ ЭЛЧ ЭЛЧ Я ЭЄЄВД. ЕІЧЛ ШЭ ЧЭВД ЖЛІЛ ЧЛ ЖЛІЛ ФІЄЛ ЧЧИД ІЄЭЛ ВЄ, ЖЄЄ ЄЭ ЄЧЭ ФО ЛЛІ Я ФЄЭЛ ВЛ; ЛЄ, ФО ЛЛІ Я ФЄЭЛ ЭЧ ЬОІФД Ж ЭЛЧЭЧЧЭЄ ЭЄ Ж ЬОІФД; ЛЄ, ФО ЛЛІ Я ФЧЧ-ЭЧЧЧЛ ФО Я ЭЄІЄЛ ЭЄ ЧЧИФІЭЧЭЄ ЭІЄЛЛЄ, ЬЧЧОІЄЧЧЛ Ж ШЧІВД ЧШЧЄ ЭЄ, ЯЄ ЖЛІЛ ЧЛЯ ВЧЛ ЭЛЧ ЭЛЧ Я ЭЄЄВД. ЕІЧЛ ЩЭ ЧЭВД ЖЛІЛ ЧЛ ЖЛІЛ ФІЄЛ ЧЧИД ІЄЭЛ ВЄ, ЖЄЄ ЄЭ ЄЧЭ ФО ЛЛІ Я ФЄЭЛ ВЛ; ЛЄ, ФО ЛЛІ Я ФЄЭЛ ЭЧ ЬОІФД Ж ЭЛЧЭЧЧЭЄ ЭЄ Ж ЬОІФД; ЛЄ, ФО ЛЛІ Я ФЧЧ-ЭЧЧЧЛ ФО Я ЭЄІЄЛ ЭЄ ЧЧИФІЭЧЭЄ ЭІЄЛЛЄ, ЬЧЧОІЄЧЧЛ Ж ШЧІВД ЧШЧЄ ЭЄ, ЯЄ ЖЛІЛ ЧЛЯ ВЧЛ ЭЛЧ ЭЛЧ Я ЭЄЄВД. ЕІЧЛ Ш

and for the redemption of the first-born of man among the unclean beasts shalt thou redeem. And it shall be, when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the LORD brought us out from Egypt, from the house of bondage: And it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the LORD slew all the first-born in the land of Egypt, both the first-born of man, and the first-born of beast: therefore I sacrifice to the LORD all that openeth the matrix, being males; but all the first-born of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the LORD brought us forth out of Egypt.

3. And it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that God slew all the first-born in the land of Egypt, both the first-born of man, and the first-born of beast: therefore I sacrifice to the LORD all that openeth the matrix, being males; but all the first-born of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the LORD brought us forth out of Egypt. And it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the LORD

ΜΓΜΚ ΨΙΓΛΘ; ΛΨΚΟ ΒΘΘΟΟΘ ΝΕ ΦΛΘ ΣΛΩ ΧΕΨ ΦΕΨΙΣ ΜΓΜΚ ΧΕΨ ΨΙΓΛΘ, ϧ ΜΨΙ ΦΡΦΟ ΜΓ ΧΕΨ ΨΙΓΛΘ; ΛΨΚΟ ΒΘΘΟΟΘ ΧΕ ΦΛΘ ΣΛΩ ΧΕΨ ΦΕΨΙΣ ΜΓΜΚ ΧΕΨ ΨΙΓΛΘ, ΦΛ ΜΨΙ ΚΛΩ ΦΡΦ ΜΓ ΧΕΨ ΨΙΓΛΘΨΙΘΟΦΘ ΦΜΛΚ ΧΕ ΟΛΩ ΒΘΘΟΟΘ ΧΕΨ ΨΙΓΛΘ; ΛΨΚΟ ΚΨ ΧΛΩ ΖΘ ΟΛΩ ΧΕ Β ΘΟΨΚΛ, ΣΛΓ Χ ΓΟΨΟ. ΕΘΦΙΟΛΟ Α, Χ ΤΛΟΓΓ ΜΘ ΧΨΙ ΘΨΙΕΛ ΘΧΨΙ, ΛΨΚΟ ΦΕΨΟΛ ΜΓΜΚ ΘΦ ΜΨΙΘΟΘ; ΧΕ, ΦΕΨΟΛ ΜΓΜΚ Χ ΜΨΙΟΘ ΦΜΨΓ Χ ΓΟΨΟ ΣΛΓ; ΡΟΙ ΒΘΦΙΟΛΟ, ΦΛ ΣΛΓ ΧΛΩ Α ΕΒ Ο ΜΨΙΣΛΩ ΒΘ-ΟΟΘ ΜΘ ΧΟΛ ΤΙΨΟΘ, ΛΨΚΟ ΟΙΣΟ ΙΒ ΟΛ ΙΟΛ ΤΙΨΟΘ ΟΜΨΙΣΛΩ ΒΘΟΟΘ Α ΦΛΘ ΣΛΩ ΧΟΛ ΦΕΨΙΣ ΜΓΜΚ ΧΛΩ, ΛΨΚΟ ΦΛΘ ΚΛΩ ΦΕΨΟΨΟ ΜΓΜΚ Χ ΜΨΙΟΘ ΜΘ ΕΨΙΟ ΦΟ ΟΟΟ ΧΛΩ ΜΓΜΚ ΧΕ ΟΛΩ Ω.Μ ΚΨ Χ Ι.ΨΙΘ ΦΜΨΓ ΦΟ ΧΛΓ ΒΙΜΣΙΩ ΟΛ ΟΟ, ΒΜΩ Α ΟΒ Ο ΜΨΙΣΛΩ ΒΘΟΟΘ ΧΟΛ ΤΙΨΟΘ, ΚΛΩ ΤΟ Ι.ΨΙΘ Χ ΓΟΨΟ ΟΛ ΧΟΛ Ω.Μ ΡΟΙ ΧΛΓ; ΧΕ, ΟΛ ΧΟΛ ΦΕΨΟΨΟ ΜΓΜΚ Χ ΜΨΙΟΘ ΦΜΨΓ ΧΕΨ ΦΕΨΙΣ ΜΓΜΚ Χ ΚΛΩ ΟΒΟΚΨ ΜΓ ΜΓΜΚ Χ ΓΟΨΟ, ΒΜΩ ΧΕ ΟΒ ΣΜΛΓ ΜΨΙΟΘ ΦΜΨΓ ΦΟ ΧΛΓ ΒΙΜΣΙΩ ΟΛ ΟΟ, ΟΛΟΜΨΓΜΚ ΦΕΨΟΛΟΜΨΓΜΚ ΟΛΟΛ ΤΙΨΟΘ, ΚΛΩ ΤΟ Ι.ΨΙΘ Χ ΓΟΨΟ ΟΛΟΛ Ω.Μ ΡΟΙ ΧΛΓ; ΧΕ, ΟΛΟΛ

Reproduced 1990

of the Peace, and the Justices of Oyer and Terminer, and the Justices of Gaol Delivery, and the Justices of Assize, and the Justices of Nisi Prius, and the Justices of the Common Pleas, and the Justices of the Queen's Bench, and the Justices of the Exchequer, and the Justices of the Chancery, and the Justices of the Admiralty, and the Justices of the Ecclesiastical Courts, and the Justices of the Courts of Equity, and the Justices of the Courts of Law, and the Justices of the Courts of Record, and the Justices of the Courts of Inferior Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Special Jurisdiction, and the Justices of the Courts of General Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Limited Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Concurrent Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Exclusive Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Original Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Appellate Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Mixed Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Peculiar Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Universal Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Local Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Territorial Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Personal Jurisdiction, and the Justices of the Courts of Real

ΗΟ. ΗΗΘ Α ΠΗΙ ΡΘΙ ΘΔ ΜΡΙΘΘ, ΡΟΙ, ΡΟΙ ΧΙΔ ΙΝΗΜΗΙ Δ ΡΗΘ ΘΡΟ ΡΗ ΡΗΜΗ Χ ΜΘΟΙΘ ΜΘ ΧΙΔ ΔΙΔΙ, ΧΗΙ Α ΘΔΙ ΡΘΙ ΗΗΘ ΗΟ Μ Χ ΘΡΡΘΔΗΙΔΙΔ ΜΘ ΩΗΘ ΡΜΙΓΘ ΘΘ ΗΜΕΙ ΗΔ ΡΘΘΘΘ ΜΘ ΗΔΡΙ ΙΝΙΘΩΙΙΙ

and the Levites, and all the congregation of Israel, and all that were proselytes in Israel, and their elders, and their officers, and their judges, and all the vessels of the sanctuary which they had used in the service in the sanctuary, they brought up with them. And the priests and the Levites brought up the ark, and the tent of meeting, and all the holy vessels that were in the tent; they brought them up. And king Solomon and all the congregation of Israel that were assembled before him, were with him before the ark, sacrificing sheep and oxen, which could not be counted nor numbered for multitude. And the priests brought in the ark of the covenant of the Lord to its place, to the oracle of the house, to the most holy place, under the wings of the cherubim. For the cherubim spread forth their wings over the place of the ark, and the cherubim covered the ark and its staves above. And they drew out the staves, that the ends of the staves were seen from the ark before the oracle, and they were not seen without: and there it is to this day. There was nothing in the ark save the two tables of stone which Moses put there at Horeb, when the Lord made a covenant with the children of Israel, when they came out of the land of Egypt. And it came to pass when the priests were come out of the holy place, (for all the priests that were present were sanctified, and did not then wait by course: also the Levites the singers, all of them of Asaph, of Heman, of Jeduthun, with their sons and their brethren, clothed with fine linen, with cymbals and psalteries and harps, stood at the east end of the altar, and with them a hundred and twenty priests sounding with trumpets:) it came to pass, as the trumpeters and singers were as one, to make one sound to be heard in praising and thanking the Lord; and when they lifted up their voice with the trumpets and cymbals and instruments of music, and praised the Lord, saying, For he is good, for his mercy endureth for ever; that then the house was filled with a cloud, even the house of the Lord; so that the priests could not stand to minister by reason of the cloud: for the glory of the Lord filled the house of God. Then spake Solomon, The Lord said that he would dwell in the thick darkness. But I have built an house of habitation for thee, and a place for thy dwelling for ever. And the king turned his face, and blessed all the congregation of Israel: (and all the congregation of Israel stood;) and he said, Blessed be the Lord God of Israel, who spake with his mouth unto David my father, and hath with his hand fulfilled it, saying, Since the day that I brought forth my people Israel out of Egypt, I chose no city among all the tribes of Israel to build an house, that my name might be there; neither chose I any man to be a ruler over my people Israel: but I have chosen Jerusalem, that my name might be there; and have chosen David to be over my people Israel. Now it was in the heart of David my father to build an house for the name of the Lord God of Israel. But the Lord said unto David my father, Whereas it was in thy heart to build an house for my name, thou didst well that it was in thy heart: notwithstanding thou shalt not build the house; but thy son that shall come forth out of thy loins, he shall build the house for my name. And the Lord hath performed his word that he spake, and I am risen up in the room of David my father, and sit on the throne of Israel, as the Lord promised, and have built the house for the name of the Lord God of Israel. And I have set there the ark, wherein is the covenant of the Lord, that he made with our fathers, when he brought them out of the land of Egypt.

8. Then Solomon assembled the elders of Israel, and all the heads of the tribes, the princes of the fathers of the children of Israel, unto king Solomon in Jerusalem, that they might bring up the ark of the covenant of the Lord out of the city of David, which is Zion. And all the men of Israel assembled themselves unto king Solomon at the feast in the month Ethanim, which is the seventh month. And all the elders of Israel came, and the priests took up the ark. And they brought up the ark of the Lord, and the tent of meeting, and all the holy vessels that were in the tent, even these did the priests and the Levites bring up. And king Solomon and all the congregation of Israel, that were assembled unto him, were before the ark, sacrificing sheep and oxen, that could not be told nor numbered for multitude. And the priests brought in the ark of the covenant of the Lord unto its place, into the oracle of the house, to the most holy place, even under the wings of the cherubim. For the cherubim spread forth their two wings over the place of the ark, and the cherubim covered the ark and the staves thereof above. And they drew out the staves of the ark, that the ends of the staves were seen from the holy place before the oracle, but they were not seen without: and there they are unto this day. There was nothing in the ark save the two tables of stone which Moses put there in Horeb, where the Lord made a covenant with the children of Israel, when they came out of the land of Egypt. And it came to pass when the priests were come out of the holy place, (for all the priests that were present were sanctified, and did not then wait by course: also the Levites the singers, all of them of Asaph, of Heman, of Jeduthun, with their sons and their brethren, clothed with fine linen, with cymbals and psalteries and harps, stood at the east end of the altar, and with them a hundred and twenty priests sounding with trumpets:) it came to pass, as the trumpeters and singers were as one, to make one sound to be heard in praising and thanking the Lord; and when they lifted up their voice with the trumpets and cymbals and instruments of music, and praised the Lord, saying, For he is good, for his mercy endureth for ever; that then the house was filled with a cloud, even the house of the Lord; so that the priests could not stand to minister by reason of the cloud: for the glory of the Lord filled the house of God. Then spake Solomon, The Lord said that he would dwell in the thick darkness. But I have built an house of habitation for thee, and a place for thy dwelling for ever. And the king turned his face, and blessed all the congregation of Israel: (and all the congregation of Israel stood;) and he said, Blessed be the Lord God of Israel, who spake with his mouth unto David my father, and hath with his hand fulfilled it, saying, Since the day that I brought forth my people Israel out of Egypt, I chose no city among all the tribes of Israel to build an house, that my name might be there; neither chose I any man to be a ruler over my people Israel: but I have chosen Jerusalem, that my name might be there; and have chosen David to be over my people Israel. Now it was in the heart of David my father to build an house for the name of the Lord God of Israel. But the Lord said unto David my father, Whereas it was in thy heart to build an house for my name, thou didst well that it was in thy heart: notwithstanding thou shalt not build the house; but thy son that shall come forth out of thy loins, he shall build the house for my name. And the Lord hath performed his word that he spake, and I am risen up in the room of David my father, and sit on the throne of Israel, as the Lord promised, and have built the house for the name of the Lord God of Israel. And I have set there the ark, wherein is the covenant of the Lord, that he made with our fathers, when he brought them out of the land of Egypt.

8. Then Solomon assembled the elders of Israel, and all the heads of the tribes, the princes of the fathers of the children of Israel, unto king Solomon in Jerusalem, that they might bring up the ark of the covenant of the Lord out of the city of David, which is Zion. And all the men of Israel assembled themselves unto king Solomon at the feast in the month Ethanim, which is the seventh month. And all the elders of Israel came, and the priests took up the ark. And they brought up the ark of the Lord, and the tent of meeting, and all the holy vessels that were in the tent, even these did the priests and the Levites bring up. And king Solomon and all the congregation of Israel, that were assembled unto him, were before the ark, sacrificing sheep and oxen, that could not be told nor numbered for multitude. And the priests brought in the ark of the covenant of the Lord unto its place, into the oracle of the house, to the most holy place, even under the wings of the cherubim. For the cherubim spread forth their two wings over the place of the ark, and the cherubim covered the ark and the staves thereof above. And they drew out the staves of the ark, that the ends of the staves were seen from the holy place before the oracle, but they were not seen without: and there they are unto this day. There was nothing in the ark save the two tables of stone which Moses put there in Horeb, where the Lord made a covenant with the children of Israel, when they came out of the land of Egypt. And it came to pass when the priests were come out of the holy place, (for all the priests that were present were sanctified, and did not then wait by course: also the Levites the singers, all of them of Asaph, of Heman, of Jeduthun, with their sons and their brethren, clothed with fine linen, with cymbals and psalteries and harps, stood at the east end of the altar, and with them a hundred and twenty priests sounding with trumpets:) it came to pass, as the trumpeters and singers were as one, to make one sound to be heard in praising and thanking the Lord; and when they lifted up their voice with the trumpets and cymbals and instruments of music, and praised the Lord, saying, For he is good, for his mercy endureth for ever; that then the house was filled with a cloud, even the house of the Lord; so that the priests could not stand to minister by reason of the cloud: for the glory of the Lord filled the house of God. Then spake Solomon, The Lord said that he would dwell in the thick darkness. But I have built an house of habitation for thee, and a place for thy dwelling for ever. And the king turned his face, and blessed all the congregation of Israel: (and all the congregation of Israel stood;) and he said, Blessed be the Lord God of Israel, who spake with his mouth unto David my father, and hath with his hand fulfilled it, saying, Since the day that I brought forth my people Israel out of Egypt, I chose no city among all the tribes of Israel to build an house, that my name might be there; neither chose I any man to be a ruler over my people Israel: but I have chosen Jerusalem, that my name might be there; and have chosen David to be over my people Israel. Now it was in the heart of David my father to build an house for the name of the Lord God of Israel. But the Lord said unto David my father, Whereas it was in thy heart to build an house for my name, thou didst well that it was in thy heart: notwithstanding thou shalt not build the house; but thy son that shall come forth out of thy loins, he shall build the house for my name. And the Lord hath performed his word that he spake, and I am risen up in the room of David my father, and sit on the throne of Israel, as the Lord promised, and have built the house for the name of the Lord God of Israel. And I have set there the ark, wherein is the covenant of the Lord, that he made with our fathers, when he brought them out of the land of Egypt.

ոչ ցնծալոցն սի զ ԱՒրձիս զիս ԳՈՀԱՆԷՍ, ասացեալ բօսէ ցնծալոցն, ոյ ամենայն ոք որ ինչ ունի ի ձեռին իւրում, ոչ ասէ թէ ինձ է, այլ ամենայն ինչ ընդ նմին է. Ոչ միայն ինչք ի ձեռին ունին, այլ եւ զանձինս իւրեանց ոչ ունին իշխանութիւն

ordained priests and deacons, for Christ himself was a priest and a deacon, and he ordained his apostles priests, and not bishops. And the apostles ordained priests in every city, as he commanded them, and not bishops. And the priests ordained deacons, for the deacon is the minister of the priest, and is ordained by him, and not by the bishop. And the priest is ordained by the priest, for he is his equal, and not by the bishop, for the bishop is above the priest. And the priest ordains the deacon, for the deacon is subject to the priest, and not the bishop to the deacon, for the bishop is above the deacon. And the priest ordains the bishop, for the bishop is subject to the priest, and not the priest to the bishop, for the priest is above the bishop. And the priest ordains the priest, for he is his equal, and not the bishop to the priest

7 Then Esther the queen answered and said, My petition and my request is;
8 If I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and perform my request, let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to-morrow as the king hath said.
9 Then went Haman forth that day joyful and with a glad heart: but when Haman saw Mordecai in the king's gate, that he stood not up nor moved himself for him, he was full of indignation against Mordecai.
10 Nevertheless Haman refrained himself: and when he came home, he sent and called for his friends, and Zeresh his wife.

Α ΒΙΒΛΟΣ ΜΩ ΚΑΘΡΑ,

Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΚΑΘΡΑ, ΡΟ ΜΑΩ Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΡΑΙΕΣΡΑ.

CAP. I.

Κλω ΡΑΙΕΣΡΑ ΜΑΩ Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΡΑΙΕΣΡΑ, ΡΟ ΜΑΩ Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΝΛΡΑ, ΡΟ ΜΑΩ Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΝΛΡΑ, ΒΩΚΙ Ε ΩΒΣΡΝΩΡΡΝ ΜΩ ΚΑΘΡΑ ΡΟ ΜΑΩ Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΒΑΘΡΑ, ΡΟ ΩΕΣ ΒΩ ΜΩ ΡΑΩΕΣΡΝΩΡΑ ΝΑ Α ΡΜΑΒΩ ΑΘΑ ΜΩ Α ΨΕΝ ΜΩ ΕΛΡΩΒΩΡΕ, Α ΩΝΝ ΜΩ ΡΑΩΒΕ.

1. Κβ ΝΑ ΩΕΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΧΛΩ Α ΚΑΝΝΝ ΚΝΒ ΡΜΑΒΩ ΑΘΑ ΡΝΒ ΤΑΕΒ ΝΒΕ ΚΝΒ ΝΒΕ ΧΛΩ ΝΑ ΜΑΩ ΧΝΩΒ ΡΜΝΒΝΡΝΒ ΑΘΑΨ ΡΝΩΩ Α ΛΩΝ ΧΛΩ ΒΑΨΑ ΒΝΡΩ Α ΣΤΡΑ ΜΩ ΡΑΙΕΣΡΑ; ΚΝΒ ΝΑ ΜΑΩ ΝΑ Α ΑΘΑ ΧΛΩ ΒΕΩΟΝΑΡΧ ΜΑΩ Α Ϲαρ Ϛ ΚΝΒ Α ΩΡΕΧΝΝΡΑ ΟΕΡΑ Α ΒΝΚΒ. ΚΝΒ ΝΑΡΑ Α ΧΡΝ ΜΩ ΡΑΙΕΣΡΑ, ΡΝΒ ΒΩΛΕΝΤΝΒ ΒΑ ΜΩ Α ΒΝΚΒ ΜΩ ΕΕΝΚΡΑΩΒ, ΩΝΝΝ ΕΕΝΡ ΡΜΝΩ ΡΝΩ ΧΡΝ ΝΑΡΑ, ΡΟ ΜΑΩ ΡΝΩ ΖΝΒΡΝΤΑ ΧΡΝ, ΩΡΝΧΡΝΝΝΝ Α ΝΛΕΝΧ ΜΩ ΒΝΕΧ, ΚΝΒ ΟΝ Α ΤΖΩΡΝΒΩ ΡΝΩ ΑΩΛΝΒ, ΚΝΒ ΟΝ ΧΟΩ ΒΝΟΕ ΡΜΝΩ ΝΝΡ ΩΛΝΒ, ΚΝΒ ΟΝ ΧΟΩ ΒΝΟΕ ΡΜΝΩ ΧΡΝ ΩΛΝΒ ΧΕΟΤΖΡΝ ΡΤΖΩ Α ΩΒ-ΛΕΝΤΝΑΟΤ ΜΩ Ναρα ΒΑ ΜΩ ϚαΤΟΒΧΛΝΒ; ΧΡΝ ΡΒ ΩΒΛΕΝΤΡΝΒ ΒΑ ΜΩ Α ΒΝΚΒ, ΚΝΒ ΡΜΝΧΡΝΤ ΡΒ ΜΛΝΝ, ΝΟ ΟΛΝ ΝΟΖΡ; ΚΝΒ ΡΝΩ ΧΡΝ ΝΑΡΑ ΒΝΩ ΩΒΛ Α ΤΖΩΡΝΒΩ ΝΝ ΡΝΩ ΧΡΝΒ, ΑΕ, Α ΤΖΩΡΝΒΩ ΜΩ ΑΧΝ ΛΩΛΝ.

2. Κβ ΝΑ ΩΕΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΧΛΩ ΝΑ Α ΩΡΣΧΝΚΒΟΝΝ ΜΩ Α ΝΑΝΝ ΚΝΒ ΧΖΩΡΝΒ ΑΘΑΨ, ΒΩ-ΡΟΝΒ, Α ΤΑΨΡΧΑΝΧ ΜΩ Α ΤΑΨΡΧΑΝ ΒΩΘΛΝ ΛΩ Β ΡΛΝΡΝΒ ΟΟΝ ΡΛΝ; ΡΟΝ ΧΕΝ ΒΩΘΛΝ ΛΩ Β ΩΝΕΝΤΝ ΧΝΩΝΡΝΒ ΝΟΝ ΝΖΡΝ Α ΛΩΛΝ. ΒΝΛ ΧΕΝ ΜΝΧ ΧΝΡ ΡΟ ΒΩ-ΘΛΝ ΛΩ ΧΕ ΧΛΩ Α ΝΑΝΝ ΜΑΩ ΤΑΕΒ ΡΟΝ Α ΜΝΧΝΒ ΛΩ Β ΡΛΝΡΝΒ, ΡΤΑΡ ΜΝΧ ΧΝΟΘΝΛ ΒΑ ΧΖΩΡΝΒΩ, ΧΝΒΝ, Β ΤΑΨΡΧΑΝΧ ΧΝΩΝΡΝΒ ΝΟΝ ΝΖΡΝ Α ΛΩΛΝ. ΚΝΒ ΧΕ ΒΩΘΛΝ ΛΩ ΝΟΝΘΝΧΝ ΟΕΡΑ ΧΕΧ ΒΝΧΡΝΤΝΧΝ, ΩΕΝΝ, Β ΩΝΕΝΤΝ ΧΝΩΝΡΝΒ ΝΟΝ ΝΖΡΝ Α ΛΩΛΝ. ΚΝΒ ΝΑ ΛΩΛΝ ΡΟ ΒΩΘΛΝΒΩΒ, ΒΩΘΛΝ ΛΩ Β ΡΛΝΡΝΒ: ΧΕΧΡΟΡ, ΑΟΡ ΡΜΑΡ ΚΝΒ ΑΟΡ ΡΕΤ ΟΜΝΧΝΤΝΝΝ ΧΝΧ ΓΝΝ, ΡΜΤ ΒΝΝ ΟΕΝ. ΚΝΒ ΝΑ ΩΕΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΧΛΩ ΧΕ ΒΩΘΛΝ ΛΩ Β ΡΛΝΡΝΒ ΝΟΝ ΝΖΡΝ Α ΒΝΚΒ ΒΝΟ ΟΕΩ Β ΩΝΕΝΤ ΓΝΤΝΟΝ ΓΝΤΝΟΝ ΝΑΝ ΩΝΟ ΛΩ ΤΑΕΒ. ΒΝΛ ΒΩΘΛΝΒΩΒ, ΧΕ ΒΝΚ ΜΑΩ ΧΝΩΡΝΒΩΕΧΝΝ ΡΟΧ ΧΛΩ ΒΕ, ΚΝΒ ΧΛΩ ΝΑΝ, ΧΛΩ ΧΕ ΟΝΩ ΝΑΝ, ΧΛΩ ΧΕ ΟΝΩ ΧΛΩ ΧΕΤ ΡΜΒ ΝΑΝ ΟΕΝ. ΚΝΒ ΝΑ ΩΕΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΧΛΩ ΧΕ ΒΩΘΛΝ ΛΩ Β ΡΛΝΡΝΒ ΝΟΝ ΝΖΡΝ Α ΒΝΚΒ ΒΝΟ ΟΕΩ Β ΩΝΕΝΤ ΓΝΤΝΟΝ ΓΝΤΝΟΝ ΝΑΝ ΩΝΟ ΛΩ ΤΑΕΒ. ΒΝΛ ΒΩΘΛΝΒΩΒ, ΧΕ ΒΝΚ ΜΑΩ ΧΝΩΡΝΒΩΕΧΝΝ ΡΟΧ ΧΛΩ ΒΕ, ΚΝΒ ΧΛΩ ΝΑΝ, ΧΛΩ ΧΕ ΟΝΩ ΝΑΝ, ΧΛΩ ΧΕ ΟΝΩ ΧΛΩ ΧΕΤ ΡΜΒ ΝΑΝ ΟΕΝ.

3. Κβ ΝΑ ΩΕΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΧΛΩ ΧΕΧ ΜΑΩ Β ΩΕ ΧΛΩ ΛΤΑΕΝΑ ΡΜ Α ΡΜΝΒΩΝΘΕΡΜΝΕ, ΧΛΩ ΝΟ ΧΟΩ ΝΑΟΝΒΩΝΡΜΝΕ ΡΟΩ Β ΛΩΛ ΛΩ ΒΜΛ, ΖΩΡΧΛΝΝ Α ΒΜΝΜ ΡΟΩ ΩΡΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΡΜΛΡ ΡΜΛ ΩΡΣ ΛΩ ΤΑΕΒ. Κβ ΝΑ ΩΕΣ ΛΩ ΤΑΕΒ ΧΛΩ ΡΜΛΡ ΧΛΩ ΒΕ ΧΛΩ ΝΑΝ, ΡΟ ΧΛΩ ΧΕΧ ΜΑΩ ΧΝΩΡΝΒΩΕΧΝΝ ΡΟΧ ΧΛΩ ΒΕ, ΚΝΒ ΧΛΩ ΝΑΝ, ΧΛΩ ΧΕ ΟΝΩ ΝΑΝ, ΧΛΩ ΧΕ ΟΝΩ ΧΛΩ ΧΕΤ ΡΜΒ ΝΑΝ ΟΕΝ.

ⲙⲁⲣⲟⲣⲩⲁ. Ϯϩⲁⲇ ⲛⲓ ⲱⲉϩ ⲛⲟ ⲥⲁⲓⲥ ⲛⲁⲓ ⲥⲁ ⲙⲁϩⲛⲓ ⲓⲙ Ϯϩⲁⲇ ⲉⲓⲇⲁ ⲫⲓⲟⲩⲁⲣⲓⲣ ⲇⲉϧ ⲙⲧⲁϩ ϧ ⲙⲁⲓ, Ϯϩⲁⲇ ⲱⲧⲣⲉⲇ ⲥⲁⲛⲁⲓⲛⲓ ⲛⲟ ⲫⲓⲏ Ⲱⲁⲇ, ⲓⲛ ⲉⲓⲥⲫⲉⲣ ⲙⲉ ⲫⲓⲏ ⲧⲁⲉⲓⲛ; ⲁⲉ, ⲛⲟⲩⲉ ⲫⲁ ⲙⲡⲓ ⲧⲁⲉⲓⲛ ⲛⲟ ⲉ ⲉⲓⲥⲛⲁⲓⲣⲙⲓⲙⲉ ⲉⲓⲥⲟⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲛⲉⲁⲉ ⲣⲉⲓⲉ ⲓⲙ ϧ ⲛⲁⲣⲁⲇⲓⲇⲟⲙⲏ ⲙⲉ ⲛⲉⲁⲉ ⲣⲉⲭⲁⲩⲉ. Ϯϩⲁⲇ ⲛⲓ ⲱⲉϩ ⲛⲟ ⲧⲁⲉⲓⲛ ⲛⲁⲓ ⲥⲁ ⲱⲧⲣⲉⲇ ⲥⲁⲛⲁⲓⲛⲓ ⲙⲁⲩⲟ ϧ ⲗⲟⲩⲟⲇ, ⲟⲩ ϧ ⲅⲉ; Ϯϩⲁⲇ ⲉⲓⲥⲫⲟⲩⲟⲇ, ϧ ⲥⲁⲓⲙⲉ ⲙⲉ ϧ ⲗⲟⲩⲟⲇ ⲱⲉϩ ⲙⲁⲩⲟ ⲫⲓⲏ, ⲍⲉⲓⲙⲓ, ⲗⲁⲣⲱ ⲙⲁ ⲁⲟⲁ ⲫⲁⲇ Ϯϩⲁⲇ ⲉ ⲙⲉ ⲱⲣⲱⲇ ⲥⲟⲧ, ⲫⲟⲧ ⲉⲓⲥⲫⲟⲩⲟⲇ, ϧ ⲅⲁⲥ ⲛⲉ ⲁⲛⲁⲫⲁⲇ, Ϯϩⲁⲇ ⲙⲏ ⲛⲓⲍⲁ ⲏⲁⲁⲩ ⲇⲁⲓ ϧ ⲥⲁⲓⲙ ⲉ ⲱⲧⲉϧⲏ, Ϯϩⲁⲇ ⲙⲏ ϧ ⲥⲁⲙⲉⲟ ⲱⲙⲟ ϩ ⲙⲁⲩⲟ ϧ ⲙⲙⲁⲓⲃⲁ, ⲧⲱ ⲇⲱ ⲙⲁⲩⲟ ϧ ⲙⲙⲁⲓⲃⲁ ⲛⲉⲓⲁ ϩ ⲙⲁⲩⲟ ϧ ⲫⲁⲓⲥ ϩ ⲫⲁⲓⲉ ⲱⲟⲥⲉⲇ ⲧⲱ ⲉ ⲥⲧⲟⲱⲟⲩ ⲫⲁ ⲛ ⲥⲉⲃⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ ϩⲟⲩⲁ ⲙⲁⲩⲟ ϧ ⲥⲁⲓⲙ, ⲫⲁⲓⲥ ϩ ⲫⲉⲛⲁⲉⲣⲁⲙⲏ ⲙⲉ ϧ ⲙⲙⲁⲓⲃⲁ, ⲫⲁⲇ ⲟⲉ ⲛ ⲙⲁⲓ, ⲃⲱⲟ ⲙⲉ ϧ ⲫⲉⲛⲁⲉⲣⲁⲙⲏ, Ϯϩⲁⲇ ⲙⲉ ϧ Ⲥⲣⲙ, ⲙⲉ ϧ ⲫⲉⲛⲁⲉⲣⲁⲙⲏ, ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ ⲙⲉ ⲟⲉ, Ϯϩⲁⲇ ⲙⲉ ϧ Ⲥⲣⲙ, ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ ⲙⲉ ⲟⲁ ⲣⲟⲁⲇ. Ϯϩⲁⲇ ⲃⲁⲉⲫⲟⲓⲟⲇ, ϧ ⲣⲁⲓⲟ ⲓⲉ ⲗⲁ ⲫⲁⲛⲁⲫ, Ϯϩⲁⲇ ⲁⲩⲁ ⲛⲁⲣⲁ ⲃⲁⲩⲉ ϧ ⲥⲁⲙⲁ ⲃ ⲱⲧⲉϧⲏ.

4. Ϯϩⲁⲇ ⲛⲓ ⲱⲉϩ ⲛⲟ ⲥⲁⲓⲥ ⲛⲁⲓ ϧ ⲙⲙⲁⲓⲃⲁ ⲫⲁⲓⲥ ⲱⲉϩ ⲙⲁⲩⲟ ϧⲟⲣⲟ ⲙⲙⲁ ⲣⲟⲩⲣⲁⲛⲟⲃ, ⲭⲱⲟⲃⲁⲙⲁ ⲙⲉ ⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲃⲁⲏ ⲥⲧⲟⲟⲩⲏ; ⲫⲟⲧ ⲃⲁⲓⲫⲟⲓⲟⲇ ⲗⲁ ϧ ⲟⲟⲁⲓ ⲙⲉⲃⲁ ⲙⲉ ϧ Ⲥⲣⲙ, ⲁⲉⲁ ⲙⲁⲩ ⲟⲁ ⲃⲉⲃⲁⲙⲁ-ⲏⲁⲙ; Ϯϩⲁⲇ ϧ ⲧⲁⲥⲗ ⲃⲁⲥⲟⲩⲏ ⲧⲱ ⲉ ⲭⲉⲣⲓⲙⲏⲁⲇⲁⲙ, ⲃⲁⲥⲟⲟⲩⲉ ⲁⲉⲁ ⲙⲁⲩ ⲟⲁ ⲃⲉⲃⲁⲙⲁ ⲫⲁⲙⲁ ϧ ⲏⲁⲁⲩ ⲟⲉⲱ. Ϯϩⲁⲇ ⲁⲉⲁ ⲙⲁⲓ ⲟⲁⲏⲓ, ⲫⲁ ⲫⲁⲇ ⲏⲁⲁⲩ ⲃⲁⲓⲉⲃⲉⲇ ϧ ⲙⲙⲁⲓⲃⲁ ⲙⲉ ϧ ⲧⲁⲉⲓⲛ, ⲫⲁⲇ ⲧⲱ ϧ ⲙⲁⲓ ⲃⲁⲣⲇ, ⲫⲟⲧ ⲁⲉ ⲏⲁⲩⲟ ⲟⲁⲏ ϧ ⲱⲁⲉⲁ ⲧⲁⲥⲗ ⲙⲉ ⲃⲱⲥⲁⲩⲉⲣⲙⲉ ⲫⲁⲓⲥ ⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲃⲁⲓ-ⲧⲁⲉⲓⲛⲣⲁⲛⲇ; ⲫⲟⲧ ϧ ⲥⲁⲱⲫⲁⲙⲓ ⲫⲁⲓⲥ ⲫⲁⲇ ⲃⲁⲏ ⲱⲁⲉⲁ ⲙⲁⲩ ⲟⲁⲏⲓⲁⲇⲉⲙⲁⲓ ⲗⲁ ⲫⲁⲛⲁⲫ; Ϯϩⲁⲇ ⲁⲉⲁ ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ ⲧⲱ ⲫⲁⲓ ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ ⲙⲉ ⲱⲁⲉⲁ ⲏⲁⲩⲟ ⲫⲁⲓⲥ ⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲃⲁⲓ ⲫⲁⲓ ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ ⲫⲟⲧ ⲁⲟⲉ ⲫⲟ ⲃⲁⲓⲱⲁⲉⲁ ⲓⲛ ⲫⲁⲛⲁⲫ ϧ ⲙⲙⲁⲓⲃⲁ ⲙⲉ ϧ ⲧⲁⲉⲓⲛⲣⲁⲛⲇ, ⲫⲁⲇ ⲃⲁⲏ ⲫⲁⲓ ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ ⲫⲁⲓⲥ ⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲃⲁⲓ ⲃⲁⲱⲟⲟⲩ

and Mordecai wrote all these things, and sent letters unto all the Jews, to those nigh and far off, 21 To establish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, 22 As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to joy, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and joy, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. 23 And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; 24 Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; 25 But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. 26 Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, 27 The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; 28 And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. 29 Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. 30 And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, 31 To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. 32 And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

10 And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. 2 And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? 3 For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the wealth of his people, and speaking peace to all his seed.

כפרים שם א ויעמידם, פיה ראה יהוה אל נחש הנחשת ונתן שם ונתרפא, והיה כאשר הנשך א יבים ראה אל נחש החיים.

9. והיה זה נחש נתן שלם בעת ההיא א ונלחם פיה ראה יהוה אל משה ואל אהרן, ויאמרו אליהם אל יסר ממנו והיה ראה אל נחש ויחי; והיה אחר נשלח והיה א ונלחם ויכה אל ישראל אלף איש ויסעו; והיה א ויבאו אלף ויסעו נשלח והיה אל משה ויחנו. והיה זה נחש נתן שלם אל ישראל אלף איש ויסעו נתן ה ויסעו ויחנו והיה ויסעו ויחנו ויסעו; ויסעו ויחנו ויסעו ויחנו, ויסעו ויחנו ויסעו ויחנו, והיה פיה ויסעו ויחנו ויסעו ויחנו,

ѧѕ, ѧ ѳѳ ѕꙗꙗчѧѳ ѡѧѣ, ѧ҆ ѵѣ ѧ ѡѣѣ ѕѣѧѻѳѵꙗѧѳ ѕꙗ ѯ ѳꙗчѧѳ ѧ҆ ѳ Ѡѧѳ, ѵѣ ѯ ѳѳѳꙗѧѣѕ ѧ҆ ѧѳѳ ѣѵѣѧѣѵѣ, ѧѣѳ ѧѳѳ ꙗꙋѣѡꙗѣѵѣ, ѧѣѳ ѧѳѳ ѻѳчѧѵѣ, ѳѳ ѯѧꙗ ꙗѳѡѣ ѧ ѳѳ ѳѳѳ ѕѳ. ѧѣѳ ѵѣ ѕѳѳꙗѧꙗ ѳ ꙋѣѵѣ ѵчѧѳ ѳѳ, ѳѳѕѳꙗ ч҃ѳѕѵѣ Ꙗѳѳѳчѣѳѕ, ѯꙗꙗ ѧ ѳѕꙗ ѳ ѕѳ ꙗѳѵѵѳ ѧѣѧ ѳꙗѣ ѯ ѕ҆ѳꙗѳѣѳѣ ѕѳ ѳѧѵѵѵѣ ѯꙗꙗ ѧ ѳѵѧ ѕꙗѵѧѣ ѧѳѧѵѣѕꙗ ѕѳ ѳѧѵѵѵ

ΒΑΠΑΝΗΣ ΧΕΨΜΕ ΔΟΚΑ Β ΜΟΒΒΔΒΔΗΝ ΘΨΕΝ. ΝΗΔ ΦΑ ΟΟΘΔ ΧΔΝ ΧΕΨ ΔΟΚΔ Β ΒΨΟΨΕ, ΒΟΓ ΜΕ Χ ΚΑΘΑΝΒΝ ΝΗΔ ΜΕ Χ ΓΕΟΜΚΑΝΒΝ ΟΨ ΜΕ ΟΓ ΧΔΝ ΦΟ ΜΗΨ ΚΗΟΒΔΗΝΒΝ ΝΟΝΝ Χ ΚΑΘΑΝΒΝ, ΔΟΚΔ Β ΤΙΓΕΒΝ ΝΕ ΘΒΨΘΕ ΨΒΚΗ ΝΔΒΝ, ΤΘ ΜΜΕ ΧΔΕ, ΝΗΔ ΤΘ ΘΒΨΘ ΧΔΕ ΡΨΜ Χ ΨΜΒΒΝΕ, ΒΕ ΝΗΔ ΚΔΝ; ΧΕ ΦΑ ΒΧΒΘ ΜΚΗΘ ΧΔΕ, ΝΕ Χ ΛΟΨΒ ΛΨΒΝΓ, ΧΟΒΓΛΓΓ Α ΨΒΓΛΜΚΗ ΜΕ ΟΓ ΑΘΨΒ ΨΚΨΘΛΨΚΨΒ, ΝΗΔ ΘΨΒΔ ΜΚΗΘ Χ ΛΟΨΒ, ΧΔΝ ΧΕ ΔΟΚΒ ΝΗ ΝΗ ΜΕΘ Β ΒΒΛΨΚΒΝΒΒ ΛΒ ΜΕ Χ ΡΔΝΒΒΝΕ ΜΕ ΧΟΝ ΘΛΒΝΒΝΕΝ. ΝΗΔ ΒΟ ΘΨΕΝ ΝΗΔ ΘΒΨΕΛΓΓΝΕ ΜΝΒ Χ ΜΝΨΒΒ ΝΗΔ ΜΕ ΧΟΝΒΝΕ ΝΗΔ ΤΛΓΒΝΕΨΕΝΕ ΜΕ ΛΕΘΟΝΗΟΝΕ, ΧΔΝ ΧΕ ΒΨΒ ΟΟΝ ΡΘΨ ΤΘ ΘΟΝ ΜΓΛΝΗ ΟΝ Χ ΤΛΘΓΝ, ΝΗΔ ΧΕ ΒΨΒ ΛΟΘΕΝΗΨΒΝΕ ΜΕ ΧΟΝΒΝΕ ΧΔΕ ΘΒΨΘΕ ΝΗΔ ΧΟΝΒΝΕ ΧΔΕ ΡΨΜ Χ ΨΜΒΒΝΕ ΜΕ ΧΟΝΒΝΕ ΝΗΔ ΜΕ ΧΟΝΒΝΕ ΒΜΨ, ΝΗΔ ΧΕ ΒΨΒ ΡΘΨ Χ ΜΝΨΒΒ ΡΛΜΝ Χ ΤΛΘΓΝ ΡΛΜ ΒΨΒ ΒΜΝΗ ΒΛΟΟΝ ΡΛ ΛΕΘΟΝΗΟΝΕ, ΝΨΒΟΟΝΓ ΧΔΝ ΧΕ ΒΨΒ ΡΘΨ ΤΘ ΘΟΝ ΧΔΕ ΒΨΜΝΗ ΝΗΔ ΧΟΝΒΝΕ ΝΗΔ ΜΕ ΧΟΝΒΝΕ ΒΜΨ, ΝΗΔ ΝΗ ΜΕ ΒΜΨ ΒΜΘΝ, ΝΗΔ ΧΕ ΒΨΒ ΡΘΨ Χ ΜΝΨΒΒ ΡΛΜΝ ΡΛΜ ΒΨΒ ΒΜΝΗ ΒΛΟΟΝ ΡΛ ΛΕΘΟΝΗΟΝΕ ΝΗΔ ΟΟΝ ΡΘΨ ΤΘ ΘΟΝ ΧΔΕ ΒΨΜΝΗ ΝΗΔ ΧΟΝΒΝΕ ΝΗΔ ΜΕ ΧΟΝΒΝΕ ΒΜΨ, ΝΗΔ ΝΗ ΜΕ ΒΜΨ ΒΜΘΝ, ΝΗΔ ΧΕ ΒΨΒ ΡΘΨ Χ ΜΝΨΒΒ ΡΛΜΝ ΡΛΜ ΒΨΒ ΒΜΝΗ ΒΛΟΟΝ ΡΛ ΛΕΘΟΝΗΟΝΕ ΡΛΜ ΟΟΝ ΡΘΨΓ ΛΨΟΒΝΕ ΜΕ

5. And if any one shall kill a man by striking him with a stone, and he die not, but keep his bed, if he rise again and walk abroad upon his staff, he that struck him shall be quit, only he shall pay for the loss of his time, and cause him to be thoroughly healed. And if any one strike his father or mother, he shall be punished with death. And if any one shall steal a man, and sell him, or if he be found in his hand, he shall be punished with death. And if any one shall bear false witness against another, in a matter of life and death, he shall be punished with death. And if any one shall bear false witness against another, in a matter of property, he shall pay double the damage. And if any one shall put out the eye of his neighbour, his eye shall be put out for it. And if any one shall break the limb of his neighbour, his limb shall be broken for it. And if any one shall kill a beast that belongs to his neighbour, he shall make it good. And if any one shall kill a beast that belongs to his neighbour, if it be his own property, and it was known before that it was in the habit of goring, and its owner did not keep it in, he shall pay ox for ox; and the dead beast shall be his own property. And if any one shall kill a beast that belongs to his neighbour, if it be not known before that it was in the habit of goring, he shall pay half the value of the ox, and half the value of the dead beast shall be his property. And if any one shall kill a beast that belongs to his neighbour, if it be his own property, and it was known before that it was in the habit of goring, and its owner did keep it in, he shall pay ox for ox; and the dead beast shall be his own property. And if any one shall kill a beast that belongs to his neighbour, if it be not known before that it was in the habit of goring, he shall pay half the value of the ox, and half the value of the dead beast shall be his property.

6. And if any one shall steal an ox, or a sheep, or a goat, and shall kill it, or sell it, he shall pay five oxen for the ox, and four sheep for the sheep, and four goats for the goat. And if the thief be found breaking into a house, and he be struck so that he die, he that struck him shall not be guilty of his blood. And if the sun be risen upon him, he shall be guilty of his blood; for he ought to make restitution; if he have nothing, he shall be sold for his theft. And if the theft be found in his hand, whether it be ox, or ass, or sheep, he shall pay double. And if any one shall cause a field or a vineyard to be eaten, and shall let his beast loose, and it feed in another man's field, he shall make restitution out of the best of his own field, and out of the best of his own vineyard. And if any one shall kindle a fire, and it catch in thorns, so that the shocks of corn, or the standing corn, or the field, be consumed therewith, he that kindled the fire shall surely make restitution.

7. And if any one shall deliver to his neighbour money or goods to keep, and it be stolen out of the man's house; if the thief be found, he shall pay double. And if the thief be not found, the master of the house shall come near unto the judges, to see whether he have not put his hand to his neighbour's goods. For every matter of trespass, whether it concern ox, ass, sheep, raiment, or any manner of lost thing, which another challenges to be his, the cause of both parties shall come before the judges; and he whom the judges shall condemn, shall pay double unto his neighbour. If any one deliver to his neighbour an ass, or an ox, or a sheep, or any beast, to keep; and it die, or be hurt, or driven away, no man seeing it: then shall an oath be between them both, that he hath not put his hand to his neighbour's goods; and the owner of it shall accept thereof, and he shall not make it good. But if it be surely stolen from him, he shall make restitution unto the owner thereof. If it be torn in pieces, let him bring it for witness, and he shall not make good that which was torn. And if any one borrow aught of his neighbour, and it be hurt, or die, the owner thereof being not with it, he shall surely make it good. But if the owner thereof be with it, he shall not make it good: if it be an hired thing, it came for its hire. And if a man entice a maid that is not betrothed, and lie with her, he shall surely endow her to be his wife. If her father utterly refuse to give her unto him, he shall pay money according to the dowry of virgins. Thou shalt not suffer a witch to live. Whosoever lieth with a beast shall surely be put to death. He that sacrificeth unto any god, save unto the LORD only, he shall be utterly destroyed. Thou shalt neither vex a stranger, nor oppress him: for ye were strangers in the land of Egypt. Ye shall not afflict any widow, or fatherless child. If thou afflict them in any wise, and they cry at all unto me, I will surely hear their cry; and my wrath shall wax hot, and I will kill you with the sword; and your wives shall be widows, and your children fatherless. If thou lend money to any of my people that is poor by thee, thou shalt not be to him as an usurer, neither shall ye lay upon him usury. If thou at all take thy neighbour's raiment to pledge, thou shalt deliver it unto him before the sun go down: for that is his only covering, it is his raiment for his skin: wherein shall he sleep? and it shall come to pass, when he crieth unto me, that I will hear; for I am gracious. Thou shalt not revile the gods, nor curse the ruler of thy people. Thou shalt not delay to offer the first of thy ripe fruits, and of thy liquors: the firstborn of thy sons shalt thou give unto me. Likewise shalt thou do with thine oxen, and with thy sheep: seven days it shall be with its dam; on the eighth day thou shalt give it me. And ye shall be holy men unto me: neither shall ye eat any flesh that is torn of beasts in the field; ye shall cast it to the dogs.

ՕՅԳ ՓԱՒՀ ՔՈՒՆԱԿՈՒՓՒ ԲՂՔ ՅԵՂ, ՍԵՓՕՈՎ, Ջ ԿՅՐՖՈՒՁ ՍԱՒ ՍԵՈՅ ՄՂՋ, ՀՂՋ ՍՒՕՅՓՒՀ ՋՂՋ ՅԵՂ ՍԱ ՍՒՕՅՓՒՀ Փ

of the Peace, and Justices of Assize, and Justices of Gaol Delivery, and Justices of Oyer and Terminer, and Justices of Forests, and Justices of Sewers, and Justices of Labourers, and Justices of Weights and Measures, and Justices of Escheats, and Justices of Inquisitions, and Justices of Inquiries, and Justices of Nuisances, and Justices of Pleas of the Crown, and Justices of Pleas of the Exchequer, and Justices of Pleas of the Common Bench, and Justices of Pleas of the Marches, and Justices of Pleas of the Duchy of Lancaster, and Justices of Pleas of the Duchy of Cornwall, and Justices of Pleas of the Duchy of Chester, and Justices of Pleas of the Duchy of Ireland, and Justices of Pleas of the Duchy of Scotland, and Justices of Pleas of the Duchy of Wales, and Justices of Pleas of the Duchy of Normandy, and Justices of Pleas of the Duchy of Aquitaine, and Justices of Pleas of the Duchy of Gascony, and Justices of Pleas of the Duchy of Navarre, and Justices of Pleas of the Duchy of Brittany, and Justices of Pleas of the Duchy of Anjou, and Justices of Pleas of the Duchy of Maine, and Justices of Pleas of the Duchy of Touraine, and Justices of Pleas of the Duchy of Poitou, and Justices of Pleas of the Duchy of Berry, and Justices of Pleas of the Duchy of Auvergne, and Justices of Pleas of the Duchy of Limousin, and Justices of Pleas of the Duchy of Perigord, and Justices of Pleas of the Duchy of Quercy, and Justices of Pleas of the Duchy of Rouergue, and Justices of Pleas of the Duchy of Languedoc, and Justices of Pleas of the Duchy of Provence, and Justices of Pleas of the Duchy of Dauphiné, and Justices of Pleas of the Duchy of Savoy, and Justices of Pleas of the Duchy of Piedmont, and Justices of Pleas of the Duchy of Milan, and Justices of Pleas of the Duchy of Genoa, and Justices of Pleas of the Duchy of Venice, and Justices of Pleas of the Duchy of Florence, and Justices of Pleas of the Duchy of Rome, and Justices of Pleas of the Duchy of Naples, and Justices of Pleas of the Duchy of Sicily, and Justices of Pleas of the Duchy of Corsica, and Justices of Pleas of the Duchy of Sardinia, and Justices of Pleas of the Duchy of Malta, and Justices of Pleas of the Duchy of Rhodes, and Justices of Pleas of the Duchy of Cyprus, and Justices of Pleas of the Duchy of Crete, and Justices of Pleas of the Duchy of Negroponte, and Justices of Pleas of the Duchy of Candia, and Justices of Pleas of the Duchy of Morea, and Justices of Pleas of the Duchy of Achaia, and Justices of Pleas of the Duchy of Thessaly, and Justices of Pleas of the Duchy of Epirus, and Justices of Pleas of the Duchy of Albania, and Justices of Pleas of the Duchy of Bulgaria, and Justices of Pleas of the Duchy of Servia, and Justices of Pleas of the Duchy of Bosnia, and Justices of Pleas of the Duchy of Croatia, and Justices of Pleas of the Duchy of Dalmatia, and Justices of Pleas of the Duchy of Hungary, and Justices of Pleas of the Duchy of Bohemia, and Justices of Pleas of the Duchy of Moravia, and Justices of Pleas of the Duchy of Silesia, and Justices of Pleas of the Duchy of Poland, and Justices of Pleas of the Duchy of Lithuania, and Justices of Pleas of the Duchy of Prussia, and Justices of Pleas of the Duchy of Livonia, and Justices of Pleas of the Duchy of Courland, and Justices of Pleas of the Duchy of Esthonia, and Justices of Pleas of the Duchy of Finland, and Justices of Pleas of the Duchy of Lapland, and Justices of Pleas of the Duchy of Muscovy, and Justices of Pleas of the Duchy of Tartary, and Justices of Pleas of the Duchy of Circassia, and Justices of Pleas of the Duchy of Georgia, and Justices of Pleas of the Duchy of Armenia, and Justices of Pleas of the Duchy of Persia, and Justices of Pleas of the Duchy of Media, and Justices of Pleas of the Duchy of Assyria, and Justices of Pleas of the Duchy of Babylon, and Justices of Pleas of the Duchy of Chaldea, and Justices of Pleas of the Duchy of Arabia, and Justices of Pleas of the Duchy of Egypt, and Justices of Pleas of the Duchy of Ethiopia, and Justices of Pleas of the Duchy of Nubia, and Justices of Pleas of the Duchy of Abyssinia, and Justices of Pleas of the Duchy of Zanzibar, and Justices of Pleas of the Duchy of Mozambique, and Justices of Pleas of the Duchy of Monomotapa, and Justices of Pleas of the Duchy of Congo, and Justices of Pleas of the Duchy of Angola, and Justices of Pleas of the Duchy of Benguela, and Justices of Pleas of the Duchy of Loango, and Justices of Pleas of the Duchy of Guinea, and Justices of Pleas of the Duchy of Ashanti, and Justices of Pleas of the Duchy of Dahomey, and Justices of Pleas of the Duchy of Benin, and Justices of Pleas of the Duchy of Biafra, and Justices of Pleas of the Duchy of Calabar, and Justices of Pleas of the Duchy of Cameroon, and Justices of Pleas of the Duchy of Gaboon, and Justices of Pleas of the Duchy of Fernando Po, and Justices of Pleas of the Duchy of Sierra Leone, and Justices of Pleas of the Duchy of Liberia, and Justices of Pleas of the Duchy of Cape Palmas, and Justices of Pleas of the Duchy of Cape Coast, and Justices of Pleas of the Duchy of Accra

ⵏ ⵅⵉⵔⵜ. ⵅⵅⵓ ⵙⵅⵜⵕⵜⵙ ⵜ ⵙⵙ ⵙⵉⵎ ⵖ ⵜⵣⵔⵎⵜⵙ ⵎⵅ ⵏⵉⵙⵉⵖ ⵜⵡⵉⵔ ⵜ ⵜⵖ ⵙⵉⵙ ⵡⵉⵖ ⵜⵅⵔ ⵕⵅⵓ. ⵅⵅⵓ ⵙⵅⵜⵕⵜⵙ, ⵜ ⵔⵉ ⵙⵙⵓⵙ ⵅⵓⵅⵔⵎ, ⵙⵙⵉⵎ ⵙⵙⵓⵙ ⵙⵔⵢⵜ ⵖ ⵍⵅⵓ ⵏⵏ ⵅⵓⵅⵔⵎ, ⵖ ⵍⵅⵓ ⵜⵅ ⵖ ⵜⵡⵉⵔ ⵍⵏⵅⵔ ⵙⵓⵜ ⵔⵣⵢⵏⵣⵓⵔⵙ ⵖ ⵛⵜⵉⵔ ⵔⵅⵔⵎ ⵖ ⵅⵅⵔⵏ; ⵅⵏ, ⵖ ⵒⵜⵓⵏ ⵛⵜⵉⵔ ⵜⵡⵉⵔ ⵡⵏⵏ ⵔⵣⵢⵏⵣⵓⵔⵙ ⵔⵅⵔⵎ ⵅⵔⵔ ⵙⵙⵢⵜⵜ ⵅⵏⵏ ⵏⵜⵣⵅⵅⵓⵙⵙⵓⵔⵎ. ⵇⵙⵅⵙⵓⵙ, ⵜ ⵔⵉ ⵙ ⵙⵜⵓⵏⵏⵜ ⵏⵏ ⵛⵅⵔⵜ ⵡⵅⵓⵏ, ⵖ ⵒⵎⵅ ⵏⵏ ⵜⵎⵙ. ⵜ ⵜⵣ ⵙⵅⵅ ⵙⵓⵙ ⵏⵏ ⵜⵉⵙ ⵙⵇⵙⵡⵉⵔ ⵙⵙⵓⵙ ⵜⵅⵔ ⵙⵙⵓⵙ ⵏⵏ ⵜⵣⵔⵎⵜⵙ ⵅⵅⵓ ⵜⵣⵔⵎⵜⵙ ⵜⵅⵔ ⵙⵙⵓⵙ ⵏⵏ

and if he has not the means of doing so, he shall pay the value of it, and shall also pay a fine of one fifth part of the value, and shall bring a ram for a trespass-offering. And the priest shall make an atonement for him with the ram of the trespass-offering, and he shall be forgiven for that in which he has sinned unawares, and it shall be counted a trespass-offering; he has certainly trespassed against the LORD.

And the LORD spoke to Moses, saying, If a person sins, and commits a breach of faith against the LORD, and lies to his neighbour concerning a deposit, or a pledge, or a robbery, or has oppressed his neighbour, or has found that which was lost, and lies concerning it, and swears falsely; in any of these things that a man does, sinning therein: then it shall be, because he has sinned, and is guilty, that he shall restore that which he took by robbery, or the thing which he has oppressed, or the deposit which was committed to him, or the lost thing which he found, or all that about which he has sworn falsely; he shall even restore it in the principal, and shall add to it a fifth part more, and give it to him to whom it belongs, on the day of his trespass-offering. And he shall bring his trespass-offering to the LORD, a ram without blemish out of the flock, according to your estimation, for a trespass-offering, to the priest; and the priest shall make an atonement for him before the LORD, and he shall be forgiven for any thing of all that he has done in trespassing therein.

2. And the LORD spoke to Moses, saying, Command Aaron and his sons, saying, This is the law of the burnt-offering: it is the burnt-offering, because of the burning upon the altar all night until the morning, and the fire of the altar shall be kept burning upon it. And the priest shall put on his linen garment, and his linen breeches shall he put upon his flesh, and shall take up the ashes which the fire has consumed with the burnt-offering upon the altar, and shall put them beside the altar. And he shall take off his garments, and put on other garments, and carry forth the ashes to a clean place without the camp. The fire upon the altar shall be kept burning upon it, it shall not be put out; and the priest shall burn wood upon it every morning, and lay the burnt-offering in order upon it, and shall burn upon it the fat of the peace-offerings. The fire shall always be burning upon the altar, it shall never go out.

Now this is the law of the meat-offering: the sons of Aaron shall offer it before the LORD, before the altar. And he shall take up of it his handful, of the flour of the meat-offering, and of the oil of it, and all the frankincense which is upon the meat-offering, and shall burn it upon the altar for a sweet savour, even the memorial of it, to the LORD. And the remainder of it shall Aaron and his sons eat: with unleavened bread shall it be eaten in the holy place; in the court of the tent of meeting they shall eat it. It shall not be baked with leaven. I have given it as their portion of my offerings made by fire; it is most holy, as the sin-offering, and as the trespass-offering. All the males among the children of Aaron shall eat of it, it is a statute for ever in your generations concerning the offerings of the LORD made by fire; every one who touches them shall be holy.

3. And the LORD spoke to Moses, saying, This is the offering of Aaron and of his sons, which they shall offer to the LORD in the day when he is anointed; the tenth part of an ephah of fine flour for a meat-offering perpetually, half of it in the morning, and half of it in the evening. On a griddle with oil shall it be made; when it is soaked, you shall bring it in; in pieces of the meat-offering shall you offer it for a sweet savour to the LORD. And the priest that is anointed in his stead from among his sons shall offer it: it is a statute for ever; it shall be entirely burnt to the LORD. And every meat-offering of the priest shall be entirely burnt; it shall not be eaten.

שנה ומיעוטיהן ידע, פסח יש בהם שהיו נוהגין ימיהם ידע; שנאמר את חגת המצות תשמור שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים. וחגת אף יש בשאר ימים ש נצטוו עליהם, פסח נצטוו שהוא נוהג לדורות. וחגת אף יש בהם שהיו נוהגין שנה אחת ולא נוהגין שנה אחת. וחגת שהיו נוהגין שנה אחת ולא נוהגין שנה אחת, אף על פי שלא נוהגין אותה שנה חייבין בה. ומה הן אותן שנוהגין ואינן נוהגין? כגון שהיו בדרך רחוקה, וחגת שהיו טמאין, ואינן יכולין לעלות לרגל. וחגת שהיו טמאין ולא נטהרו עד שעבר הרגל, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת הדרך, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת הים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת הנהר, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת הגשמים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת הלסטים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת חולי, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת אבל, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני רבן יוחנן בן זכאי, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני נשיא, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אב בית דין, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני חכם, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אחד מן הגדולים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אחד מן הקטנים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אחד מן הנשים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אחד מן הבהמות, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אחד מן הכלים, וחגת שהיו בתוך ביתם ולא יכלו לעלות מחמת שהיו מקבלין פני אחד מן הדבר

7. And it came to pass, when the ark of God was come into the city, that Michal Saul's daughter looked through a window, and saw king David leaping and dancing before the LORD; and she despised him in her heart. And they brought in the ark of God, and set it in its place in the midst of the tent that David had pitched for it: and David offered burnt-offerings and peace-offerings before the LORD. And when David had made an end of offering the burnt-offering and the peace-offerings, he blessed the people in the name of the LORD of hosts. And he dealt among all the people, even among the whole multitude of Israel, both to men and women, to every one a cake of bread, and a good piece of flesh, and a flagon of wine. So all the people departed every one to his house. Then David returned to bless his household. And Michal the daughter of Saul came out to meet David, and said, How glorious was the king of Israel to-day, who uncovered himself to-day in the eyes of the handmaids of his servants, as one of the vain fellows shamelessly uncovereth himself! And David said unto Michal, It was before the LORD, who chose me before thy father, and before all his house, to appoint me prince over the people of the LORD, over Israel: therefore will I play before the LORD. And I will yet be more vile than this, and will be base in mine own sight: but of the handmaids of whom thou hast spoken, of them shall I be had in honour. Therefore Michal the daughter of Saul had no child unto the day of her death.

6. And when all Israel heard that the ark of the LORD was come into the city of David, Michal Saul's daughter looked through a window, and saw king David leaping and playing before the LORD; and she despised him in her heart. And they brought in the ark of the LORD, and set it in its place, in the midst of the tent that David had pitched for it: and David offered burnt-offerings and peace-offerings before the LORD. And when David had made an end of offering the burnt-offering and the peace-offerings, he blessed the people in the name of the LORD of hosts. And he dealt among all the people, even among the whole multitude of Israel, both to the women and men, to every one a cake of bread, and a good piece of flesh, and a flagon of wine. So all the people departed every one to his house. Then David returned to bless his household. And Michal the daughter of Saul came out to meet David, and said, How glorious was the king of Israel to-day, who uncovered himself to-day in the eyes of the handmaids of his servants, as one of the vain fellows shamelessly uncovereth himself! And David said unto Michal, It was before the LORD, who chose me before thy father, and before all his house, to appoint me prince over the people of the LORD, over Israel: therefore will I play before the LORD. And I will yet be more vile than this, and will be base in mine own sight: but of the handmaids of whom thou hast spoken, of them shall I be had in honour. Therefore Michal the daughter of Saul had no child unto the day of her death.

ΕΟΥΕΒΩΚ, ΕΘΤΜΑΥΝΟΥΣΕ ΜΝΤ ΕΤΟΥΝΟΥ ΜΕ ΕΤΟΥΩ ΕΥΤΟ ΡΣΣΤ ΜΝ Υ ΝΟΥΕΒ ΚΑΘΡΑ ΩΤΕΒΣΩ. ΜΝΤ ΕΒ ΟΥΕ ΟΥΕ ΕΥΜΟΥΣΤΑΥΕ ΕΥΜΟΥ ΕΥΤΟΟ ΜΜΑΟ ΝΤΑΩ; ΜΝΤ ΟΥ ΜΕ ΝΤΑΩ ΟΝΕΥΜΑ Ε ΥΜΟΥ, ΜΝΤ Ε ΤΑΣΟΥ ΜΕ ΝΤΑΩ ΝΑΑ ΝΑΥΡΑΣ; ΝΣΕΥΕΟΥΕ ΝΣΕ ΕΒ ΝΑΥ ΥΜΟΥ ΜΝ ΝΤΕ ΕΙΡΩ. ΜΝΤ ΚΑΘΡΑ ΕΒΟΥ ΕΥΜΟΥΣΤΑΥΕ ΜΜΑΥ ΓΑΡ ΕΒΟΥ ΜΜΑΥ ΩΤΕΥ ΟΕΛΜΥΝΟΥ.

8. ΜΝΤ ΝΑ ΟΣΟ ΝΑ ΤΑΣΟ ΝΤΑΥ ΝΣΕ ΜΜΑΥ ΝΜΟΟΥΕ ΜΜΑ ΦΝΟ, ΕΘΥ ΕΙΘΟΟΥΟ ΕΒ ΡΝΟ ΕΩΤΕΥΝΟΥ ΤΑΣΟ ΝΣΕ, ΓΑΡ Ν ΝΑΥ ΝΣΕ ΝΑΝΑ ΤΑΛΑΣΥΒΟ ΝΤΑΥ ΝΣΕ ΕΥΝΟ ΕΒΟΛ ΕΒΟΛΘΙΟΟΣ ΦΝΕ ΜΜΑΥΒΕ, ΓΑΡ ΟΣ ΩΤΕΥΝΟΥ ΜΜΟ ΦΝΕ ΓΕΣΤ ΜΝ Υ ΝΟΥΕΒ ΚΑΘΡΑ ΩΤΕΒΣΩ, ΝΤΑΥ ΕΝΕΥΣΩΤΕ ΕΒΟΛ ΕΥΜΟΥΣΤΑΥΕ ΜΜΑΟ ΦΝΕ ΘΕΝΥ: ΜΝΤ ΕΒ ΝΑ Υ ΝΕΥΟ ΜΕ ΚΑΘΡΑ ΕΒΟΛ ΕΒ ΩΣΕΒΩ ΕΒ ΕΥΣΩΤΕ ΜΝΤ ΜΜΟΙΩΝΙ ΕΣΤΑΥΕΒΕ; ΜΝΤ ΕΒ ΑΝΟΚ ΝΑΙ ΜΜΟ ΝΤΑΥΕΙΡΕ ΜΜΑΥ ΕΒΟΛ ΕΒΟΛΘΙΟΟΣ ΦΝΕ ΜΜΑΥΒΕ, ΕΡΑΥΕ ΕΒ ΡΝΟ ΕΒΟΛ ΝΑΥ ΝΣΕ ΝΑΥΡΑΣ ΕΒΟΛ ΕΒ ΩΣΕΒΩ ΕΒ ΕΥΣΩΤΕ ΜΝΤ ΜΜΟΙΩΝΙ ΕΣΤΑΥΕΒΕ; ΜΝΤ ΕΒ ΕΙΡΕ ΜΜΟΟΥ ΕΒΟΛ ΕΒ ΩΣΕΒΩ ΕΒ ΕΥΣΩΤΕ ΜΝΤ ΜΜΟΙΩΝΙ ΕΣΤΑΥΕΒΕ

the Lord. And the priest shall take of the blood of the bullock, and bring it to the tabernacle of the congregation:

2. And the priest shall dip his finger in the blood, and sprinkle of the blood seven times before the Lord, even before the vail. And he shall put some of the blood upon the horns of the altar which is before the Lord, that is in the tabernacle of the congregation, and shall pour all the blood of the bullock at the bottom of the altar of the burnt offering, which is at the door of the tabernacle of the congregation. And he shall take all the fat of the bullock for the sin offering from it; the fat that covereth the inwards, and all the fat that is upon the inwards, And the two kidneys, and the fat that is on them, which is by the flanks, and the caul above the liver, with the kidneys, it shall he take away, As it was taken off from the ox of the sacrifice of peace offerings: and the priest shall burn them upon the altar of burnt offering. And the skin of the bullock, and all his flesh, with his head, and with his legs, and his inwards, and his dung, Even the whole bullock shall he carry forth without the camp unto a clean place, where the ashes are poured out, and burn him on wood with fire: where the ashes are poured out shall he be burned. And all the congregation of Israel shall sin through ignorance, and the thing be hid from the eyes of the assembly, and they have done somewhat against any of the commandments of the Lord concerning things which should not be done, and are guilty; When the sin, wherein they have sinned against it, is known, then the congregation shall offer a young bullock for the sin, and bring him before the tabernacle of the congregation. And the elders of the congregation shall lay their hands upon the head of the bullock before the Lord: and the bullock shall be killed before the Lord. And the priest that is anointed shall bring of the bullock's blood to the tabernacle of the congregation: And the priest shall dip his finger in some of the blood, and sprinkle it seven times before the Lord, even before the vail. And he shall put some of the blood upon the horns of the altar which is before the Lord in the tabernacle of the congregation, and shall pour all the blood at the bottom of the altar of the burnt offering, which is at the door of the tabernacle of the congregation. And he shall take all his fat from him, and burn it upon the altar. And he shall do with this bullock as he did with the bullock for a sin offering, so shall he do with this: and the priest shall make an atonement for them, and it shall be forgiven them. And he shall carry forth all the bullock without the camp, and burn him as he burned the first bullock: it is a sin offering for the congregation.

3. When a ruler hath sinned, and done through ignorance any one of all the things which the Lord his God hath commanded not to be done, and is guilty; Or if his sin, wherein he hath sinned, come to his knowledge; he shall bring his offering, a kid of the goats, a male without blemish: And he shall lay his hand upon the head of the kid, and kill him in the place where they kill the burnt offering before the Lord: it is a sin offering. And the priest shall take of the blood of the sin offering with his finger, and put it upon the horns of the altar of burnt offering, and shall pour out the blood thereof at the bottom of the altar of burnt offering: And he shall burn all the fat thereof upon the altar, even as the fat of the sacrifice of the peace offerings: and the priest shall make an atonement for him concerning his sin, and it shall be forgiven him.

4. And if any one soul of the common people sin through ignorance, while he doeth somewhat against any of the commandments of the Lord concerning things which ought not to be done, and be guilty; Or if his sin, which he hath sinned, come to his knowledge: then he shall bring his offering, a goat, a female without blemish, for his sin which he hath sinned. And he shall lay his hand upon the head of the sin offering, and slay the sin offering in the place of the burnt offering. And the priest shall take of its blood with his finger, and put it upon the horns of the altar of burnt offering, and pour out all the blood thereof at the bottom of the altar: And he shall take away all the fat thereof, as the fat is taken away from off the sacrifice of the peace offerings; and the priest shall burn them upon the altar, for a sweet savour unto the Lord: and the priest shall make an atonement for him, and it shall be forgiven him.

5. And if he bring a lamb for his offering for a sin offering, a female without blemish shall he bring it: And he shall lay his hand upon the head of the sin offering, and kill it for a sin offering in the place where they kill the burnt offering. And the priest shall take of the blood of the sin offering with his finger, and put it upon the horns of the altar of burnt offering, and shall pour out all the blood thereof at the bottom of the altar: And he shall take away all the fat thereof, as the fat of the lamb is taken away from the sacrifice of the peace offerings; and the priest shall burn them upon the altar, upon the offerings made by fire unto the Lord: and the priest shall make an atonement for his sin that he hath committed, and it shall be forgiven him.

ΩΨΔ, ΣΣΙΝΙ, O ΧΛΓ ΩΠ ΡΛΘ ΨΟΓΛΨΛΓΛΘ ΕΘΔΡΟΨ ΧΨΣ ΦΨΣΙ ΓΛΨΘ ΘΛΨ ΓΛΨΙΒΙΓΘ ΘΕ, ΛΨΘ ΒΡΛ ΛΨΡΛ ΩΥΘ ΨΣ ΡΛΘ ΨΟΓΛΨΛΓΛΘ ΕΘΔΡΟΨ ΧΨΣ ΦΨΣΙ ΓΛΨΘ ΘΛΨ ΒΡΛΨΛΓΛΘ ΨΣ, ΛΨΘ ΒΡΛ ΛΨΡΛ ΩΥΘ ΨΣ

ΛΔΒ ΔΛΩ ΔΒΜΟΛΛΕΒΡΛΩ ΟΔΛ Β ΓΙΔΒ ΓΛΔΩ ΒΟΔΓΟΔ ΟΔ ΓΕΒ, ΧΔΛ Χ ΒΙΓΡΒ ΜΕ Χ ΤΔΜΡΔΤΒ ΔΛΒ Χ ΒΕΛΛΔΒ ΦΟΟ Δ ΒΔΛΛ ΔΟΓΛ ΧΔΜ, ΟΔΛ ΛΔΛ ΩΔΒ ΡΛΔΩ ΟΟ ΡΓΔΩ Χ ΩΙΘΛΒ ΔΟΔΛΒΛ ΧΔΜ; ΔΛΒ ΟΔΛΔ ΩΔΒΛ ΩΙΕΛ ΘΟΒΛΙΛΕΒΡΛΩ ΓΔΕ Δ ΟΟΒΘ ΔΟ ΟΛΓ ΜΔΔΛ ΧΔΒ ΔΛΩΒ, ΔΛΒ ΜΔΔΛ ΧΔΒ ΤΟΔΟΔ, ΘΟΟΟΒ ΜΕ ΧΕΓ ΔΒΩΟΒΛΕΒΡΛΩ.

8. Ο ΟΙ Α ΧΔΛ ΕΓ ΒΤΙΕΒΘ, ΘΟΟΟΒ Α ΜΒΒ ΟΟΒ ΓΙΕΓΒΒ ΧΔΛ ΧΕ, ΜΙΙ Α ΛΔΛ ΛΕ ΓΟ-ΩΙΒΓΛ ΜΔΩΕ ΟΘ, ΔΛΒ ΓΟΔΤΔΛΛ ΜΕ ΑΟΓ ΒΧΛΕ, ΔΛΒ Β ΟΛΜΕΒΓΛΩΟ, ΧΔΛ Δ ΟΕ ΓΟΙ ΑΟ? ΑΕ, ΘΔΙΙΙΙ Δ ΒΕ ΜΔΩΕ ΑΟ, ΙΓΕ Α ΜΙΙ ΟΛΟ ΜΔΩΕ ΟΘ, Α ΤΔΙΙ ΓΔΕ ΘΩΙΓΙΛΛΒ ΙΔΕ. ΕΙΘ-ΓΟΕΩ, ΟΔΛ ΕΙΓΘ ΜΕ ΟΜΙΒΓ ΨΕ ΛΟΒΤΔΛΛΒΔΒ ΙΟΛΒΙΘΕ ΑΟ, ΔΛΒ ΓΟΒΟΛΕΔΒ ΜΙΙ ΟΛΟ, ΓΙΘ ΜΙΙ Δ ΓΘΒΘΕ; ΔΛΒ ΒΩΒΒΔΒ ΕΓ ΧΟΕ ΓΟ ΟΛΟ ΜΔΩΕ ΟΘ. ΕΙΘΓΟΕΩ, Δ ΔΘ ΩΔΟΒΓΒ ΟΙΒΒΓΛ Χ ΒΓΜΕ ΜΕ ΩΔΒ. Δ ΟΙΓΕΙΛΒΔ Χ ΓΔΕΨΕ ΔΛΒ Χ ΜΔΕ, ΔΛΒ ΟΕ ΕΔΙΒΕ ΧΔΛ ΙΙΙ ΧΔΛ ΕΓ. Δ ΒΔΒ ΜΙΙ Χ ΡΕΧΔΓΔ ΡΙΔΔ Χ ΒΘΟΟΙΙΙΙ. Δ ΔΘ ΙΙΙ Χ ΡΕΧΔΓΔ, ΔΛΒ Χ ΡΕΧΔΓΔ ΙΙΙ ΘΘ; ΔΛΒ ΙΙΙ ΘΘ ΓΔΕ Χ ΡΕΧΔΓΔ ΦΕΟΛΙΙΙΡΕΘΟ ΓΙΕ ΧΕΘ. Δ ΟΕΘ ΜΛΟΘ ΘΔ ΟΛ, ΔΛΒ ΘΔ ΟΛ ΓΘΒΘΕΘΘ ΘΔ ΧΔΛ. ΛΔΛΒ Χ ΒΟΩΙΙΙΙΛΥΘΙΕ ΟΛΙΧΒΜΙΙΙΙΙ ΘΔ ΟΛΓΙΙΙ ΕΓ ΡΧΟΡΙΙΙΟ. ΛΔΛΒ ΔΕ ΘΔΙΙ ΔΕΔΓ ΜΔ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΙΙΙΟ ΘΔ ΟΛΓ ΔΟΘΔΕ ΔΕ ΔΟΘΔ ΒΟΟΛΕ ΔΕΔΓ ΔΟΘΔ ΒΟΟΛΕ ΔΕΔΓ; ΔΕ, ΔΟΘΔ ΒΔΛΘΙΙΙΡΕΘΟΔΕ ΔΛΒ ΔΟΘΔ ΒΟΙΙΙΙΙΙΙ ΔΕΔΓ; ΔΛΒ Δ ΟΕΙΙ ΔΕΔΓ ΔΕ ΔΟΘΔ ΒΟΟΛΕ ΔΕΔΓ ΔΟΘΔ ΒΟΙΙΙΙΙΙΙ ΔΕΔΓ Β ΟΕΙΙ ΔΕΔΓ ΔΕ ΔΟΘΔ ΒΟΟΛΕ ΔΕΔΓ ΔΟΘΔ ΒΟΙΙΙΙΙΙΙ ΔΕΔΓ; ΔΛΒ Δ ΟΕΙΙ ΔΕΔΓ ΔΟΘ Β ΒΘΟΟΙΙΙΙΙΙΙΟ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΟΛ Β ΒΙΓΟΟΙΙΙ ΦΒΙΙΙΙ ΔΛΒ Β ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΒΤΙΙΙΙΙΙΙ. ΛΔΛΒ ΦΟΒΟ ΟΙΕΩΔΕ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΜΙΙΙΟ Β ΒΙΓΟΟΙΙΙ ΦΒΙΙΙΙ ΔΛΒ Β ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΒΤΙΙΙΙΙΙΙ, ΦΙΙΙ ΜΙΙΙ Δ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕ ΜΙΙΙΟ ΜΙΙΙ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΘΟΙ ΔΕ Χ ΙΔΕΟΜΙΙΙΙΙΙΒΤΒ, ΒΟΟΟΟΒ ΜΕ ΧΕΓΕ ΡΕΔΙ ΙΙΙ ΘΔ ΔΕ Χ ΤΔΜΡΔΤΒ ΔΛΒ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΛΒ ΧΕ ΛΙΙΙΟ ΔΛΒ ΘΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ, ΜΙΙΙ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕΘΟ ΜΙΙΙΙ ΡΧΔΓ ΔΛΒ ΜΙΙΙΙ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΛΒ ΧΕ ΛΙΙΙΟ ΔΛΒ ΘΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ, ΤΙΘ ΜΙΙΙ Δ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΜΙΙΙΟ Β ΒΙΓΟΟΙΙΙ ΦΒΙΙΙΙ ΔΛΒ Β ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΒΤΙΙΙΙΙΙΙ. ΛΔΛΒ ΦΟΒΟ ΟΙΕΩΔΕ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΜΙΙΙΟ Β ΒΙΓΟΟΙΙΙ ΦΒΙΙΙΙ ΔΛΒ Β ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΒΤΙΙΙΙΙΙΙ, ΦΙΙΙ ΜΙΙΙ Δ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕ ΜΙΙΙΟ ΜΙΙΙ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΘΟΙ ΔΕ Χ ΙΔΕΟΜΙΙΙΙΙΙΒΤΒ, ΒΟΟΟΟΒ ΜΕ ΧΕΓΕ ΡΕΔΙ ΙΙΙ ΘΔ ΔΕ Χ ΤΔΜΡΔΤΒ ΔΛΒ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΛΒ ΧΕ ΛΙΙΙΟ ΔΛΒ ΘΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ, ΜΙΙΙ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕΘΟ ΜΙΙΙΙ ΡΧΔΓ ΔΛΒ ΜΙΙΙΙ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΛΒ ΧΕ ΛΙΙΙΟ ΔΛΒ ΘΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ, ΤΙΘ ΜΙΙΙ Δ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΜΙΙΙΟ Β ΒΙΓΟΟΙΙΙ ΦΒΙΙΙΙ ΔΛΒ Β ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΒΤΙΙΙΙΙΙΙ. ΛΔΛΒ ΦΟΒΟ ΟΙΕΩΔΕ ΜΙΙΙΟ ΘΔ ΜΙΙΙΟ Β ΒΙΓΟΟΙΙΙ ΦΒΙΙΙΙ ΔΛΒ Β ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΒΤΙΙΙΙΙΙΙ, ΦΙΙΙ ΜΙΙΙ Δ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕ ΜΙΙΙΟ ΜΙΙΙ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΘΟΙ ΔΕ Χ ΙΔΕΟΜΙΙΙΙΙΙΒΤΒ, ΒΟΟΟΟΒ ΜΕ ΧΕΓΕ ΡΕΔΙ ΙΙΙ ΘΔ ΔΕ Χ ΤΔΜΡΔΤΒ ΔΛΒ Χ ΡΟΙΙΙ ΩΟΒΤΙ, ΔΛΒ ΧΕ ΛΙΙΙΟ ΔΛΒ ΘΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ ΟΛΜΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ, ΤΙΘ ΜΙΙΙ Δ ΒΔΛΓΙΙΙΡΕ ΜΙΙΙΟ ΜΙΙΙ

ואמר ה׳ אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח הלא אנכי ה׳ ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר. ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח. ויחר אף ה׳ במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו. ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון. ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים. ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות.

ילך משה וישב אל יתרו חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום. ויאמר ה׳ אל משה במדין לך שוב מצרימה כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך. וילך משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים ומטה האלהים בידו. ויאמר ה׳ אל משה בלכתך לשוב מצרימה ראה כל המופתים אשר שמתי בידך ועשית אתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם. ואמרת אל פרעה כה אמר ה׳ בני בכורי ישראל. ואומר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אני הורג את בנך בכורך. ויהי בדרך במלון ויפגשהו ה׳ ויבקש המיתו. ותקח צפרה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי. וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולות. ויאמר ה׳ אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשהו בהר האלהים וישק לו. ויגד משה לאהרן את כל דברי ה׳ אשר שלחו ואת כל האתות אשר צוהו. וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל. וידבר אהרן את כל הדברים אשר דבר ה׳ אל משה ויעש האתות לעיני העם. ויאמן העם וישמעו כי פקד ה׳ את בני ישראל וכי ראה את עניים וישתחוו.

ואחרי כן באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר ה׳ אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו לי במדבר. ויאמר פרעה מי ה׳ אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל לא ידעתי את ה׳ וגם את ישראל לא אשלח. ויאמרו אלהי העברים נקרה עלינו נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה לה׳ אלהינו פן יפגענו בדבר או בחרב. ויאמר אליהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפרעו את העם ממעשיו לכו לסבלתיכם. ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ והשבתם אותם מסבלתם. ויצו פרעה ביום ההוא את הנגשים בעם ואת שטריו לאמר לא תוסיפו לתת תבן לעם ללבן הלבנים כתמול שלשום הם ילכו וקששו להם תבן. ואת מתכנת הלבנים אשר הם עשים תמול שלשום תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי נרפים הם על כן הם צעקים לאמר נלכה נזבחה לאלהינו. תכבד העבדה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו בדברי שקר. ויצאו נגשי העם ושטריו ויאמרו אל העם לאמר כה אמר פרעה איני נתן לכם תבן. אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבדתכם דבר. ויפוצו העם בכל ארץ מצרים לקשש קש לתבן. והנגשים אצים לאמר כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן. ויכו שטרי בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקכם ללבן כתמול שלשום גם תמול גם היום. ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך. תבן אין נתן לעבדיך ולבנים אמרים לנו עשו ואין עבדיך נמכרים והנה חטאת עמך. ויאמר נרפים אתם נרפים על כן אתם אומרים נלכה נזבחה לה׳. ועתה לכו עבדו ותבן לא יתן לכם וכתכן לבנים תתנו. וירא שטרי בני ישראל אתם ברע לאמר לא תגרעו מלבניכם דבר יום ביומו. ויפגעו את משה ואת אהרן נצב לקראתם בצאתם מעם פרעה. ויאמרו אליהם יראה ה׳ עליכם וישפט אשר הבאשתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לתת חרב בידם להרגנו. וישב משה אל ה׳ ויאמר אדני למה הרעות לעם הזה למה זה שלחתני. ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך. ויאמר ה׳ עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו. וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה׳. וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה׳ לא נודעתי להם. והקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם אשר גרו בה. ואני גם שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי. לכן אמר אל בני ישראל אני ה׳ והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים. ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני ה׳ אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים. והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני ה׳. וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה. ויאמר ה׳ אל משה בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו. וידבר משה לפני ה׳ לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואנכי ערל שפתים. וידבר ה׳ אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים. אלה ראשי בית אבותם בני ראובן בכור ישראל חנוך ופלוא חצרון וכרמי אלה משפחות ראובן. ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית אלה משפחות שמעון. ואלה שמות בני לוי לתולדתם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי מאה שלשים ושבע שנה. בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם. ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת מאה שלשים ושלש שנה. ובני מררי מחלי ומושי אלה הם משפחות הלוי לתולדתם. ויקח עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם מאה שלשים ושבע שנה. ובני יצהר קרח ונפג וזכרי. ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי. ואלישבע לקחה את נחשון בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת איתמר. ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחות הקרחי. ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלוים למשפחתם. הוא אהרן ומשה אשר אמר ה׳ להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם. הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה ואהרן. ויהי ביום דבר ה׳ אל משה בארץ מצרים. וידבר ה׳ אל משה לאמר אני ה׳ דבר אל פרעה מלך מצרים את כל אשר אני דבר אליך. ויאמר משה לפני ה׳ הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה. ויאמר ה׳ אל משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך. אתה תדבר את כל אשר אצוך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה ושלח את בני ישראל מארצו. ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים. ולא ישמע אליכם פרעה ונתתי את ידי במצרים ויצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים. וידעו מצרים כי אני ה׳ בנטותי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם. ויעש משה ואהרן כאשר צוה ה׳ אתם כן עשו. ומשה בן שמנים שנה ואהרן בן שלשים ושלש שנה בדברם אל פרעה.

CHAPTER V.

Paul and Silas cast out a spirit of divination from a damsel at Philippi, and are beaten and imprisoned by the magistrates; but at midnight, by an earthquake, are delivered, and the jailer converted.

1. And it came to pass as we went to prayer, a certain damsel possessed with a spirit of divination met us, which brought her masters much gain by soothsaying: 2. The same followed Paul and us, and cried, saying, These men are the servants of the most high God, which show unto us the way of salvation. 3. And this did she many days. But Paul, being grieved, turned and said to the spirit, I command thee in the name of Jesus Christ to come out of her. And he came out the same hour. 4. But when her masters saw that the hope of their gains was gone, they caught Paul and Silas, and drew them into the marketplace unto the rulers, 5. And brought them to the magistrates, saying, These men, being Jews, do exceedingly trouble our city, 6. And teach customs, which are not lawful for us to receive, neither to observe, being Romans. 7. And the multitude rose up together against them: and the magistrates rent off their clothes, and commanded to beat them. 8. And when they had laid many stripes upon them, they cast them into prison, charging the jailer to keep them safely: 9. Who, having received such a charge, thrust them into the inner prison, and made their feet fast in the stocks. 10. And at midnight Paul and Silas prayed, and sang praises unto God: and the prisoners heard them. 11. And suddenly there was a great earthquake, so that the foundations of the prison were shaken: and immediately all the doors were opened, and every one's bands were loosed. 12. And the keeper of the prison awaking out of his sleep, and seeing the prison doors open, he drew out his sword, and would have killed himself, supposing that the prisoners had been fled. 13. But Paul cried with a loud voice, saying, Do thyself no harm: for we are all here. 14. Then he called for a light, and sprang in, and came trembling, and fell down before Paul and Silas, 15. And brought them out, and said, Sirs, what must I do to be saved? 16. And they said, Believe on the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved, and thy house. 17. And they spake unto him the word of the Lord, and to all that were in his house. 18. And he took them the same hour of the night, and washed their stripes; and was baptized, he and all his, straightway. 19. And when he had brought them into his house, he set meat before them, and rejoiced, believing in God with all his house. 20. And when it was day, the magistrates sent the serjeants, saying, Let those men go. 21. And the keeper of the prison told this saying to Paul, The magistrates have sent to let you go: now therefore depart, and go in peace. 22. But Paul said unto them, They have beaten us openly uncondemned, being Romans, and have cast us into prison; and now do they thrust us out privily? nay verily; but let them come themselves and fetch us out. 23. And the serjeants told these words unto the magistrates: and they feared, when they heard that they were Romans. 24. And they came and besought them, and brought them out, and desired them to depart out of the city. 25. And they went out of the prison, and entered into the house of Lydia: and when they had seen the brethren, they comforted them, and departed.

ΓΔΔΚΗΝΘ ΜΘ Χ ΚΔΙΘ ΚΗ ΘΔ ΡΔΧΗΘΘ ΔΗΝ ΚΗ ΘΔ ΡΘΔΙ, ΧΔΙ Α ΘΕ ΗΟ ΧΔΙ Δ ΘΔ Χ ΩΔΜ ΜΘ ΫΘΘΓΔΙΒ, ΔΗΝ Χ ΩΔΜ ΜΘ Χ ΡΟΙ ΡΔΓ, ΔΗΝ ΡΔΘ ΒΚΗ ΒΙΚΗ ΡΟΔ Χ ΒΚΗΘ ΜΘ Χ ΜΡΚΙΒ.

7. ΔΗΝ ΚΗ ΟΕΘ ΤΟ ΓΘΒΒ ΧΔΙ Χ ΘΡΙΟΚΗΚΗΟΒ ΜΔΗΚ ΡΟΔΓ, ΔΗΝ ΓΚΡΧΙ ΧΕΔ ΡΔΗΔΘ ΚΗΤΟ ΡΗΘ ΒΔΒ, ΔΗΝ ΒΚΒ ΡΘΙ Χ ΓΔΚΗΝΘ ΜΘ Χ ΚΔΙΘ ΚΗ ΡΗΘ ΡΔΗΔΘ ΔΗΝ ΚΗ ΡΗΘ ΡΘΙ; ΔΗΝ ΧΚΒ ΧΕ ΒΚΒ ΟΒ, ΟΟΚΗ ΡΟΓΓ ΜΡΚ ΒΔ ΜΡΚ, ΡΚΗΚΚ ΧΕ ΡΔΒ ΟΚ ΟΟΚ ΡΟΓΓ, ΔΗΝ ΒΚΒ ΒΔ ΜΧΡ ΧΕΔ ΔΘ, ΔΗΝ ΒΚΒ ΡΘΙ ΜΧΡ ΧΕΔ ΡΔΗΔΘ, ΔΗΝ ΒΚΒ ΗΟ ΜΘ Β ΟΟΚΓΗΚ, ΔΗΝ ΒΚΒ ΒΔΕΔ ΓΔ-ΟΡΚΒΒ ΧΔΙ ΚΗ ΜΔΘ ΡΔ ΜΘ ΡΟΔ ΚΗ ΜΔΘ ΚΗΚΗ ΒΔ Χ ΓΔΚΔΡΓΔΤΘ ΧΔΙ ΟΔΒ ΟΡΘ. ΔΗΝ ΡΔΜΚ ΧΕ ΡΔΒ ΟΚ ΟΟΚ ΡΟΓΓ ΔΗΝ ΡΔΒ ΔΚΚΗΚΔΤΙ ΡΟΓ ΧΔΡΘΤΔΓΘ, ΧΕ ΒΚΒ ΟΚΔ ΒΔ Χ ΟΟΚΓ ΡΔ ΩΔΜ! ΔΗΝ ΧΕ ΒΚΒ ΡΟΙ ΒΔΚ ΚΗ Χ ΡΔΓ ΜΘ ΩΔΘΡΤ, ΔΗΝ ΒΚΒ ΜΡΚΔΟΚΓ ΡΚΗ.

8. ΔΗΝ ΚΗ ΟΕΘ ΤΟ ΓΘΒΒ ΧΔΙ ΡΔ ΤΓΔΕΟ ΡΗΚΟ ΚΔΘΡΔ, (ΡΟΓ ΚΔΘΡΔ ΜΔΘ ΔΘΡΗ Χ ΘΡΙ-ΔΚΚΗΟΒ,) ΔΗΝ ΡΔ ΟΡΘΔΗΒΡΒΡΒ ΡΚΗ ΧΔΙ ΡΔ ΒΔΒ ΟΡΘ ΡΟΓΓ. ΔΗΝ ΚΔΘΡΔ ΔΓΟΘ ΔΗΝ ΜΔΗΚ ΡΟΓΓ ΔΗΝ ΒΕΒ ΡΚΘΤΓΔΚΡΒ ΒΔΡΟΡΟΓ Χ ΓΟΓΔ, ΔΗΝ ΡΔ ΒΚΒ ΟΚΤ ΡΚΘ ΡΘΙ. ΔΗΝ Χ ΓΟΓΔ ΟΡΘΔΗΒΡΒΡΒ ΡΚΗ ΧΔΙ ΡΔ ΒΔΒ ΔΓΟΘ. ΔΗΝ ΡΔ ΔΓΟΘ ΔΗΝ ΒΤΒΒ ΒΔΡΟΡΟΓ ΡΚΗ. ΔΗΝ Χ ΓΟΓΔ ΒΓΒ ΜΗΔΟ ΡΚΗ, Δ ΟΚΘ ΜΗΔΟ ΑΟ ΓΔΕΓ ΔΗΝ ΒΔΓΔΓΔΡΒ ΧΚΤΒ ΓΔΘΓΔ ΡΜΔΒ Δ ΔΡ ΔΓΟΘ ΧΔΙΔΡΒΡΒ ΜΗΔΟ ΡΔΘΡΚ. ΔΗΝ ΧΔΙΔ ΔΡΟΓΔ Χ ΓΟΓΔ ΟΟΓΔ ΜΧΔΡΕ, ΔΗΝ ΒΔΒ ΜΗΔΟ ΧΔΡ ΓΔΟΡΟΡΒΡ; ΔΗΝ ΡΔ ΘΒΕ ΜΗΔΟ ΧΔΡ ΓΔΕΓ ΓΟ ΒΔΓΔΓΔΡΒ. ΔΗΝ ΡΔ ΒΔΒ ΜΗΔΟ ΧΔΡ, ΜΗ ΧΤΒ ΔΡΟΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒ; ΔΗΝ ΧΕΔ ΔΡΟΓ Β ΗΟ ΒΤΒΓΔΓΟΒΡΜΗΒ ΧΔΡΜΙ ΑΟ. ΕΔΕΗΝΓ Δ ΒΕ ΜΗΔΟ ΑΟ, ΧΔΙ ΡΟΒΟ ΡΘΓΔΗΔΓΔΓ ΜΘ ΡΚΘ ΒΤΗΒ ΓΓΟ ΑΟΡ ΜΡΓΒΘ, ΔΗΝ ΒΔΘΒΡΓΔΓ ΓΟ Β ΒΔΓΔΓΔΡΒΡΒ ΚΗ ΡΘ ΚΕΘ, ΜΗ ΧΤΒ ΜΘΕ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒ ΧΔΡΔ: ΒΔΘΡΟΓΔ, Δ ΡΔΓ ΘΟ ΒΒΗ ΔΗΝ ΒΤΔΓΗΔ ΚΗ Χ ΜΟΓΔΓ, ΔΗΝ ΚΗ ΘΔ ΚΕΘ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒ ΧΔΡΔ. ΔΗΝ ΗΒ ΒΔΘΡΟΓΔ, ΧΘΘ ΒΔ Χ ΜΡΓΒΘ ΡΤΜΡ Δ ΡΔΓ ΘΕ, ΟΟΓΗΝ ΧΔΡΔ ΒΔ ΚΕΘ, ΒΕΗΝ, ΡΔΕΗΝ ΟΓΜΡΗΝΓ ΘΗΚΗ ΘΘ ΜΘ ΩΔΘΡΤ ΩΗΒΒΤ, ΔΗΝ ΒΔΘΒΡΓΔΓΔΡΒ ΚΗ ΘΔ ΚΕΘ, ΜΗ ΧΤΒ ΜΘΕ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒ ΧΔΡΔ. ΔΗΝ ΗΒ ΒΔΘΡΟΓΔ, ΧΘΘ ΒΔ ΧΔΡΔ ΡΤΜΡ Δ ΡΔΓ ΘΕ, ΟΟΓΗΝ ΧΔΡΔ ΒΔ ΚΕΘ, ΒΕΗΝ, ΡΔΕΗΝ ΟΓΜΡΗΝΓ ΘΗΚΗ ΘΘ ΜΘ ΩΔΘΡΤ ΩΗΒΒΤ, ΔΗΝ ΒΔΘΒΡΓΔΓΔΡΒ ΚΗ ΘΔ ΚΕΘ, ΜΗ ΧΤΒ ΜΘΕ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒΡΒ ΧΔΡΔ: ΒΔΘΡΟΓΔ, Δ ΡΔΓ ΘΟ ΒΒΗ ΔΗΝ ΒΤΔΓΗΔ ΚΗ Χ ΜΟΓΔΓ, ΔΗΝ ΚΗ ΘΔ ΚΕΘ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒ ΧΔΡΔ. ΔΗΝ ΗΒ ΒΔΘΡΟΓΔ, ΧΘΘ ΒΔ Χ ΜΡΓΒΘ ΡΤΜΡ Δ ΡΔΓ ΘΕ, ΟΟΓΗΝ ΧΔΡΔ ΒΔ ΚΕΘ, ΒΕΗΝ, ΡΔΕΗΝ ΟΓΜΡΗΝΓ ΘΗΚΗ ΘΘ ΜΘ ΩΔΘΡΤ ΩΗΒΒΤ, ΔΗΝ ΒΔΘΒΡΓΔΓΔΡΒ ΚΗ ΘΔ ΚΕΘ, ΜΗ ΧΤΒ ΜΘΕ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒΡΒ ΧΔΡΔ: ΒΔΘΡΟΓΔ, Δ ΡΔΓ ΘΟ ΒΒΗ ΔΗΝ ΒΤΔΓΗΔ ΚΗ Χ ΜΟΓΔΓ, ΔΗΝ ΚΗ ΘΔ ΚΕΘ ΡΔΓ Δ ΒΔΓΔΓΔΡΒ ΧΔΡΔ. ΔΗΝ ΗΒ ΒΔΘΡΟΓΔ, ΧΘΘ ΒΔ ΧΔΡΔ

executed, and is void. Likewise, likewise, if one make his will, and after
he hath made his will he marry a wife; and the wife survive the husband,
and after the husband's death she bring forth a child; this child is to be
accounted as a child born before the will was made, and must have a
child's part, as if the will had been made after the child was born.

9. And if a man be seised of lands, and after he hath made his will he
alter his mind, and will not have his will stand in force, he may do it;
and if a man be seised of lands, and after he hath made his will he alter
his mind, and will not have his will stand in force, he may do it; and
likewise, likewise, if one be seised of lands, and after he hath made his
will, and after he hath altered his mind, he sell the lands, and after buy
the same lands again, and after he hath bought the same lands again he
die, his will is not revived, but the lands shall go to the heir at law,
except he make his will anew, or republish his former will. And if
after the testator hath altered his mind, and before he hath sold the
lands, the devisee die, the heir at law shall have the lands, except the
testator alter his mind again, and make his will to stand. And if a man
be seised of lands, and after he hath made his will he alter his mind,
and will not have his will stand in force, and after he hath altered his
mind, and before he hath sold the lands, the devisee die, and after the
testator die, the heir at law shall have the lands, except the testator
alter his mind again, and make his will to stand. And if a man be
seised of lands, and after he hath made his will he alter his mind, and
will not have his will stand in force, and after he hath altered his mind,
and before he hath sold the lands, the devisee die, and after the
testator die, and after the heir at law die, the heir at law's heir shall
have the lands, except the testator alter his mind again, and make his
will to stand. And if a man be seised of lands, and after he hath made
his will he alter his mind, and will not have his will stand in force, and
after he hath altered his mind, and before he hath sold the lands, the
devisee die, and after the testator die, and after the heir at law die,
and after the heir at law's heir die, the heir at law's heir's heir shall
have the lands, except the testator alter his mind again, and make his
will to stand. And if a man be seised of lands, and after he hath made
his will he alter his mind, and will not have his will stand in force, and
after he hath altered his mind, and before he hath sold the lands, the
devisee die, and after the testator die, and after the heir at law die,
and after the heir at law's heir die, and after the heir at law's heir's
heir die, the heir at law's heir's heir's heir shall have the lands, except
the testator alter his mind again, and make his will to stand. And if a
man be seised of lands, and after he hath made his will he alter his
mind, and will not have his will stand in force, and after he hath altered
his mind, and before he hath sold the lands, the devisee die, and after
the testator die, and after the heir at law die, and after the heir at law's
heir die, and after the heir at law's heir's heir die, and after the heir at
law's heir's heir's heir die, the heir at law's heir's heir's heir's heir
shall have the lands, except the testator alter his mind again, and make
his will to stand. And if a man be seised of lands, and after he hath
made his will he alter his mind, and will not have his will stand in force,
and after he hath altered his mind, and before he hath sold the lands,
the devisee die, and after the testator die, and after the heir at law die,
and after the heir at law's heir die, and after the heir at law's heir's
heir die, and after the heir at law's heir's heir's heir die, and after the
heir at law's heir's heir's heir's heir die, the heir at law's heir's heir's
heir's heir's heir shall have the lands, except the testator alter his mind
again, and make his will to stand. And if a man be seised of lands, and
after he hath made his will he alter his mind, and will not have his will
stand in force, and after he hath altered his mind, and before he hath
sold the lands, the devisee die, and after the testator die, and after the
heir at law die, and after the heir at law's heir die, and after the heir at
law's heir's heir die, and after the heir at law's heir's heir's heir die,
and after the heir at law's heir's heir's heir's heir die, and after the
heir at law's heir's heir's heir's heir's heir die, the heir at law's heir's
heir's heir's heir's heir's heir shall have the lands, except the testator
alter his mind again, and make his will to stand. And if a man be
seised of lands, and after he hath made his will he alter his mind, and
will not have his will stand in force, and after he hath altered his mind,
and before he hath sold the lands, the devisee die, and after the
testator die, and after the heir at law die, and after the heir at law's
heir die, and after the heir at law's heir's heir die, and after the heir at
law's heir's heir's heir die, and after the heir at law's heir's heir's
heir's heir die, and after the heir at law's heir's heir's heir's heir's
heir die, and after the heir at law's heir's heir's heir's heir's heir's
heir die, the heir at law's heir's heir's heir's heir's heir's heir's heir
shall have the lands, except the testator alter his mind again, and make
his will to stand. Likewise, likewise, if one be seised of lands, and after
he hath made his will he alter his mind, and will not have his will stand

ωιΓ ΔΛΙ Χ ΡΊΓ Ε ΧΟΙΛΊΔΟ? Υ ΧΟΙΛ ΔΛΙ Ε ΧΛΗΧΡΟΡΟΊΓ ΦΥΩΒ ΡΟΔ ΛΡΓΙΛΗ, ΒΡΊ ΊΩΟ Ε ΟΘΧΊ ΒΊ, ΛΗΒ ΊΩΟ Ε ΊΔΛΒΟΗ ΡΛΗΒΔΓ ΡΥΊ ΜΘ ΟΔΗ. ΘΔΓΙΙΙΛ, ΘΔΓΙΙΙΛ, ϧ ΧΕ ΡΛΗΩΟ ΥΟ, ϧ ΦΙΘ ΡΛΗΩΟ ΥΟ ΊΩΟ Ε Χ ΙΔΊ ΜΘ ΧΙΧΕ ΊΔΘΊΙ. Θ ΧΙΛΙΙ ΧΔΊ ΙΘ ΧΔΊ ΗΛ Ε ΡΙΙΛ ΟΔΛΗΔΊ Ε ΡΙΙΒ. ΘΔΦΡΟΙΩ, ΩΟ ΟΔΛ ΙΔΊ Ε ΟΔΛΗΩΟ ΛΗΒ ΔΘΥ ΙΙΊ ΡΛΗΒΔΓ Ε ΒΥΩΒΔΙ? ΛΕ, ΒΡΊ ΗΛ Ε ΟΔΛΗΩΟ-ΧΊΙΟ ΛΗΒ ΙΙΊ ΦΙΘΔΓ ΙΔΊ ΊΩ ΟΟ ΧΔΊ ΕΧ ΙΙΛ Χ ΥΧΧΧ; ΧΧΕΙΡΟΙ ΙΔΊ ΛΟΙ ΙΔΊ ΧΟ ΟΔΛΙ ΘΘ-ΡΟΙ ΧΙΧΕ ΊΔΘΊΙ, ΧΔΊ ΧΕ ΘΕ ΧΟ ΛΟΙ ΩΥΩΒ ΜΙΙΟΧΧ ΛΗΒ ΩΙΟΙΙΙΡΔ ΛΟΙ ΡΧΧΔΙ ΥΟ ΙΙΛ ΡΔΘΔ. Ε ΧΔΙΙΙΛ ΧΔΊ ΙΙΊ ΦΔΙΙ ΩΛΙΗΔΊ Ε ΡΙΙΒ. ΘΔΦΡΟΙΩ, ΛΟ ΟΔΛΗΔΊ ΛΗΒ ΔΘΥ ΡΛΗΒΔΓ Ε ΒΥΩΒΔΙ? ΛΕ, ΒΡΊ ΗΛ Ε ΟΔΛΗΩΟ-ΧΊΙΟ ΛΗΒ ΙΙΊ ΦΙΘΔΓ ΙΔΊ ΊΩ ΟΟ ΧΔΊ ΕΧ ΙΙΛ Χ ΥΧΧΧ; ΧΧΕΙΡΟΙ ΙΔΊ ΛΟΙ ΙΔΊ ΧΟ ΟΔΛΙ ΘΘ-ΡΟΙ ΧΙΧΕ ΊΔΘΊΙ, ΧΔΊ ΧΕ ΘΕ ΧΟ ΛΟΙ ΩΥΩΒ ΜΙΙΟΧΧ ΛΗΒ ΩΙΟΙΙΙΡΔ ΛΟΙ ΡΧΧΔΙ ΥΟ ΙΙΛ ΡΔΘΔ.

10. ΛΗΒ ΘΔΦΡΟΙΩ ϧ ΡΊΓΕ ΩΙΘΙΙ ΛΟ Χ ΙΟ ΛΗΒ Χ ΟΡΔΟΛΗΟΔΟΛΗΧΧ ΜΕ ΟΔ ΡΔΥΧΙΓ, ΧΔΊ Λ ΔΛΙ ΒΔΙΔΘΕ ΙΙΛ ΟΔ, ΛΗΒ ΧΔΊ Λ ΔΛΙ ΓΔΟΛΗΊΙ ΜΕ ΛΟΙ ΧΙΙΛΟ, ΛΗΒ ΟΡΟ ΗΛΊΟ ΟΔ ΜΙΧ Ε ΒΙΓΟΩΙΙ ΦΔΓΙΙ ΛΗΒ Ε ΟΔΛΙΙΙΔΊ ΧΤΛΙΙΙΙ. ΘΔΦΡΟΙΩ, Λ ΡΊΓΕ Χ ΟΡΔΟΛΗΟΔΟΛΗΧΧ ΒΔΡΟΙ ΛΟ, ΧΔΊ Χ ΙΟ ΙΙΛ ΡΔΥΧΙΓ; ΧΧΕΙΡΟΙ ΟΡΟ ΗΛΊΟ ΟΔ ΛΗΒ Ε Λ ΧΧΕΘΒ; ΡΟΙ ΘΔΙΙΙΛ ϧ ΧΕ ΗΛΊΟ ΛΟ, ΫΔΊ ΛΟΧΧΔΙΤΛ Λ ΔΛΙ ΘΔΟΊ ΓΕ ΟΡΔΟΛΗΟΔΟΛΗΧΧ, ΡΩΙΓΕ ϧ ΡΊΓΕ ΟΡΔΟΛΗΟΔΟΛΗΧΧ ΛΟ ΙΙΊ ΧΙΧΕ ΊΔΘΊΙ, Λ ΔΛΙ ΗΛ ΗΟ ΘΧΕΟ ΛΗΛΊΔΓ ΗΛΊΟ Χ ΟΛΗΛΟΔΟΊ ΜΕ ΡΔΘΔ. Ψ ΡΊΓΕ ΡΙΡΗΒ ΧΔΊ ΙΙΊ ΡΊΓ ΒΙΗΛ ΡΧΧΔ ΡΙΒ ΟΔΗΔ ΜΕ ΟΙΟΒ ΊΔΘΟ, ΛΗΒ ΙΙΊ ΜΕ ΟΙΧΟ ΗΛΗΛ ΒΙΔΟΡΟΔ ΛΟ ΡΙΒΧΙΓ; ΛΗΒ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΔΛΙ ΟΛΗ ΔΛΙ Β ΗΛ ΘΕΗΟΔΓΔΡ ΜΕ Ω.ΔΒ. ΒΡΊ ϧ ΧΕ ΗΛΊΟ ΛΟ, ΧΔΊ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΜΕ ΟΙΧΟ ΔΛΙ Β ΗΛ ΘΕΗΟΔΓΔΡ ΜΕ ΡΙΒ ΟΔΡΟ-ΟΔΗΛ. ΛΗΒ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΔΛΙ ΧΕ ΊΩ ΡΙΒ ΒΙΡΟΔΓΔΡ, ΨΕΘΘ, ΔΛΙ Β ΗΛ ΘΕΗΟΔΓΔΡ ΜΕ Χ ΩΧΗΧΗΛ; ΛΗΒ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΔΛΙ ΧΕ ΧΘ ΡΟΙ, ΔΛΙ Β ΗΛ ΘΕΗΟΔΓΔΡ ΜΕ ΡΔΘ ΡΔΡΔ; ΧΧΕΙΡΟΙ, ΙΡ Λ ΔΛΙ ΟΡΟ ΗΛΊΟ ΟΔ, ΟΙ ΔΛΙ ΘΘΟΓΔ ΊΩ ΟΡΟ ΗΛΊΟ ΟΔ, ΛΗΒ ΓΘΟΩΒΔΡΔΡΧΘΟΙ ΧΔΊ ΡΧ ΒΙΒΙΡΧΔΡΧ ΡΔΓ ΟΙ ΛΟΩΗΧΘΟΙ Χ, ΟΟ ΡΧ ΜΕ ΗΛΊΟ ΡΧ ΒΙΒΙΡΧΔΡΧ ΛΗΒ ΡΗΧΘΟΙ Β ΤΛΟΡΗΧΘΟΙΟ ΊΩ ΡΧ ΒΙΒΙΡΧΔΡΧ, ΛΗΒ ΧΔΊ ΟΡΟ ΗΛΊΟ ΟΔ ΜΙΧ ΡΟΙ ΔΓΗΔΓΓΡΧ ΜΕ ΡΘΒΙΙ, ΛΗΒ ϧ ΜΙΙ ΓΘΟΘΘ ΜΟ. ΛΟΓΘ ΜΙΧ ΧΔΊ ΛΟΡΗΧΘΟΙΧΙΙ ΟΜΙΟΙΟ ΡΜΙΓΙ ΧΘ ΒΙΙ ΙΙΊ Χ ΜΕ ΜΙΧ ΡΙΙΒ, ΝΜΘΙ ΓΛ ΗΛΊ ΊΩΟ ΡΧ ΡΘ ΔΛΙ ΘΛΗ Χ, ΛΗΒ ΧΘ ΔΛΙ Β ΟΘΘΙ ΗΛΊΟ ΤΙΙΟΧ. ΘΔΓΙΙΙΛ, ΘΔΓΙΙΙΛ ϧ ΧΕ ΗΛΊΟ ΟΔ, ΫΔ. ΘΔΦΡΟΙΩ, ΙΙΊ ΙΙΟ ΙΙΊΙΙ ΡΙΒ ΧΔΊ ΜΕ ΟΙΟΒ ΊΔΘΟ, ΧΔΊ ΧΘ ΔΛΙ ΗΛΊ ΟΔΡΟΙΙΙ ΛΘΡΟΙΙΙΔΊΙΙ; ΒΡΊ ϧ ΧΕ ΗΛΊΟ ΟΔ, ΫΔΊ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΙΧΟΔΓ ΗΛ Β ΜΘΟΡΟΙ, ΊΩ ΙΟΡΔΙ ΒΡΟΙΙΔΓ ΡΡΓΙ, ΡΓΙ ΟΡΟΗΙΒΓΔΡ ΛΘΡΟΙΙΙΔΊΙΙ ΟΙΧΔΡΙΙΔΊΙΙ ΙΙΊ ΡΙΒ ΡΘΒΙΙ. ΘΔΦΡΟΙΩ, ϧ ΟΙΒ ΗΛΊΟ ΟΔ Β ΟΡΟΗΙΒΓΔΡΙΙ, ΧΔΊ Λ ΔΛΙ ΒΔΙΔΘΕ ΗΛΊΟ ΟΔΡΟΙΙΙ ΙΙΊ ΡΙΒ ΡΘΒΙΙ; ΡΟΙ ΙΙΊ ΜΕ ΒΙΓΟΩΙΙ ΧΔΊ Λ ΔΛΙ ΒΔΙΔΘΕ Β ΟΘΘΙ ΗΛΊΟ ΤΙΙΟΧ. ΪΙΙ ΡΓΙ ΒΙΙΙ ΙΙΊΙΙ, ΧΔΊ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΔΛΙ ΓΘΟΙ ΛΘΡΕ ΡΙΒ ΜΘΡΕ, ΙΟΡΙ ΡΙΒ ΟΙΧΟ ΒΙ ΡΙΒΙΙΙΔΊΙΙ ΜΕ ΟΙΟΒΙΡΙΒΙΙΙΔΊΙΙ. ΘΔΓΙΙΙΛ, ΘΔΓΙΙΙΛ ϧ ΧΕ ΗΛΊΟ ΟΔ, ΫΔΊ ΡΟΧΟΛΟΔΓΔΡ ΔΛΙ ΓΘΟΙ ΛΘΡΕ ΡΙΒ ΜΘΡΕ, ΒΕΕΙΙΙ ΡΟΙ Χ ΟΟΟ ΜΕ ΡΟΙΙΙΙΟΒΟΡΗΙ, ΟΟΟΔΓ ΡΙΡΙ ΊΩ ΟΡΟΗΙΒΓΔΡΙΙ ΙΟΡΙΙΔΓ ΡΡΓΙ, ΡΓΙ ΟΡΟΗΙΒΓΔΡΙΙ ΙΟΡΙΙΔΓ ΡΡΓΙΙΙ; ΛΗΒ ΡΟΧΟ ΔΛΙ ΟΛΗΙΙ ΡΙΡΙ ΡΟ ΙΙΊ ΟΙΟΒΙΡΙΒΙΙΙ, ΟΡΟΗΙΒΓΔΡΙΙ ΙΟΡΙΙΔΓ ΡΡΓΙΙΙ.

11. ΛΗΒ ΙΟΡΗΙ ΙΙΊ ΙΙΊΙΙ, ΫΦ ΔΛΙΙΙ ΗΛΊ ΡΟΙΧΙΙΙΙΙΙ ΫΦΧΧΙΙΡ, ΒΡΊ ΔΛΙ ΓΔΙΙΡΟΙΟΙΙ ΡΗΛΊΟ Χ ΙΟΙΙΟ ΧΦΗΙ ΟΧΕ. ΒΡΊ ΘΔΓΙΙΙΛ, ΘΔΓΙΙΙΛ ϧ ΧΕ ΡΗΛΊΟ ΥΟ, ΨΙΙΕΙΙ ΗΛΊ ΓΙ ΟΟ; ΗΦΧΡΙΙΙ ΒΙ ΡΙΒΓΙ, ΡΟΙ ΙΙΊ ΙΕ ΩΛΒ'Ε ΙΙΟΗ; ΗΟΙ ΒΙ Χ ΡΊΓ, ΡΟΙ ΙΙΊ ΙΕ ΡΙΙΒ ΡΟΙΙΙΟΙΟΙΙ; ΗΦΧΡΙΙΙ ΔΛΙΙΙ ΧΦ ΡΙΙΒ ΒΙΙΙΟ ΟΙ ΡΙΙΒΙ; ΒΡΊ ΙΙΊ ΟΛΗΙΙ ΡΙΡΙ ΡΟ ΙΙΊ ΟΙΟΒΙΡΙΒΙΙΙ, ΟΡΟΗΙΒΓΔΡΙΙ ΙΟΡΙΙΔΓ ΡΡΓΙΙΙ; ΛΗΒ ΡΟΧΟ ΔΛΙ ΟΛΗΙΙ ΡΙΡΙ ΡΟ ΙΙΊ ΟΙΟΒΙΡΙΒΙΙΙ, ΟΡΟΗΙΒΓΔΡΙΙ ΙΟΡΙΙΔΓ ΡΡΓΙΙΙ.

of the Lord. And Barnabas, when he saw him, and heard from him, and knew that he was of Tarsus. Then he went to Tarsus to seek Saul, and when he found him he brought him to Antioch. And it came to pass that a whole year they were gathered together in the church, and taught much people; and the disciples were called Christians in Antioch first. And in those days there came prophets from Jerusalem to Antioch. And there stood up one of them, named Agabus, and signified by the Spirit that there should be great dearth throughout all the world: which came to pass in the days of Claudius Cæsar. Then the disciples, every man according to his ability, determined to send relief unto the brethren which dwelt in Judea. Which also they did, and sent it to the elders by the hands of Barnabas and Saul. Now about that time Herod the king stretched forth his hands to vex certain of the church. And he killed James the brother of John with the sword. And because he saw it pleased the Jews, he proceeded further to take Peter also. (Then were the days of unleavened bread.) And when he had apprehended him, he put him in prison, and delivered him to four quaternions of soldiers to keep him; intending after Easter to bring him forth to the people. Peter therefore was kept in prison: but prayer was made without ceasing of the church unto God for him. And when Herod would have brought him forth, the same night Peter was sleeping between two soldiers, bound with two chains: and the keepers before the door kept the prison. And, behold, the angel of the Lord came upon him, and a light shined in the prison: and he smote Peter on the side, and raised him up, saying, Arise up quickly. And his chains fell off from his hands. And the angel said unto him, Gird thyself, and bind on thy sandals. And so he did. And he saith unto him, Cast thy garment about thee, and follow me. And he went out, and followed him; and wist not that it was true which was done by the angel; but thought he saw a vision. When they were past the first and the second ward, they came unto the iron gate that leadeth unto the city; which opened to them of his own accord: and they went out, and passed on through one street; and forthwith the angel departed from him. And when Peter was come to himself, he said, Now I know of a surety, that the Lord hath sent his angel, and hath delivered me out of the hand of Herod, and from all the expectation of the people of the Jews. And when he had thought on the thing, he came to the house of Mary the mother of John, whose surname was Mark; where many were gathered together praying. And as Peter knocked at the door of the gate, a damsel came to hearken, named Rhoda. And when she knew Peter's voice, she opened not the gate for gladness, but ran in, and told how Peter stood before the gate. And they said unto her, Thou art mad. But she constantly affirmed that it was even so. Then said they, It is his angel. But Peter continued knocking: and when they had opened the door, and saw him, they were astonished. But he, beckoning unto them with the hand to hold their peace, declared how the Lord had brought him out of the prison. And he said, Go show these things unto James, and to the brethren. And he departed, and went into another place. Now as soon as it was day, there was no small stir among the soldiers, what was become of Peter. And when Herod had sought for him, and found him not, he examined the keepers, and commanded that they should be put to death. And he went down from Judea to Cæsarea, and there abode. And Herod was highly displeased with them of Tyre and Sidon: but they came with one accord to him, and, having made Blastus the king's chamberlain their friend, desired peace; because their country was nourished by the king's country. And upon a set day Herod, arrayed in royal apparel, sat upon his throne, and made an oration unto them. And the people gave a shout, saying, It is the voice of a god, and not of a man. And immediately the angel of the Lord smote him, because he gave not God the glory: and he was eaten of worms, and gave up the ghost. But the word of God grew and multiplied. And Barnabas and Saul returned from Jerusalem, when they had fulfilled their ministry, and took with them John, whose surname was Mark.

12. Now there were in the church that was at Antioch certain prophets and teachers; as Barnabas, and Simeon that was called Niger, and Lucius of Cyrene, and Manaen, which had been brought up with Herod the tetrarch, and Saul. As they ministered to the Lord, and fasted, the Holy Ghost said, Separate me Barnabas and Saul for the work whereunto I have called them. And when they had fasted and prayed, and laid their hands on them, they sent them away. So they, being sent forth by the Holy Ghost, departed unto Seleucia; and from thence they sailed to Cyprus. And when they were at Salamis, they preached the word of God in the synagogues of the Jews: and they had also John to their minister. And when they had gone through the isle unto Paphos, they found a certain sorcerer, a false prophet, a Jew, whose name was Barjesus: which was with the deputy of the country, Sergius Paulus, a prudent man; who called for Barnabas and Saul, and desired to hear the word of God. But Elymas the sorcerer (for so is his name by interpretation) withstood them, seeking to turn away the deputy from the faith. Then Saul, (who also is called Paul,) filled with the Holy Ghost, set his eyes on him, and said, O full of all subtilty and all mischief, thou child of the devil, thou enemy of all righteousness, wilt thou not cease to pervert the right ways of the Lord? And now, behold, the hand of the Lord is upon thee, and thou shalt be blind, not seeing the sun for a season. And immediately there fell on him a mist and a darkness; and he went about seeking some to lead him by the hand. Then the deputy, when he saw what was done, believed, being astonished at the doctrine of the Lord. Now when Paul and his company loosed from Paphos, they came to Perga in Pamphylia: and John departing from them returned to Jerusalem. But when they departed from Perga, they came to Antioch in Pisidia, and went into the synagogue on the sabbath day, and sat down. And after the reading of the law and the prophets the rulers of the synagogue sent unto them, saying, Ye men and brethren, if ye have any word of exhortation for the people, say on. Then Paul stood up, and beckoning with his hand said, Men of Israel, and ye that fear God, give audience. The God of this people of Israel chose our fathers, and exalted the people when they dwelt as strangers in the land of Egypt, and with an high arm brought he them out of it. And about the time of forty years suffered he their manners in the wilderness. And when he had destroyed seven nations in the land of Chanaan, he divided their land to them by lot. And after that he gave unto them judges about the space of four hundred and fifty years, until Samuel the prophet. And afterward they desired a king: and God gave unto them Saul the son of Cis, a man of the tribe of Benjamin, by the space of forty years. And when he had removed him, he raised up unto them David to be their king; to whom also he gave testimony, and said, I have found David the son of Jesse, a man after mine own heart, which shall fulfil all my will. Of this man's seed hath God according to his promise raised unto Israel a Saviour, Jesus: when John had first preached before his coming the baptism of repentance to all the people of Israel. And as John fulfilled his course, he said, Whom think ye that I am? I am not he. But, behold, there cometh one after me, whose shoes of his feet I am not worthy to loose. Men and brethren, children of the stock of Abraham, and whosoever among you feareth God, to you is the word of this salvation sent. For they that dwell at Jerusalem, and their rulers, because they knew him not, nor yet the voices of the prophets which are read every sabbath day, they have fulfilled them in condemning him. And though they found no cause of death in him, yet desired they Pilate that he should be slain. And when they had fulfilled all that was written of him, they took him down from the tree, and laid him in a sepulchre. But God raised him from the dead: And he was seen many days of them which came up with him from Galilee to Jerusalem, who are his witnesses unto the people. And we declare unto you glad tidings, how that the promise which was made unto the fathers, God hath fulfilled the same unto us their children, in that he hath raised up Jesus again; as it is also written in the second psalm, Thou art my Son, this day have I begotten thee. And as concerning that he raised him up from the dead, now no more to return to corruption, he said thus, I will give you the sure mercies of David. Wherefore he saith also in another psalm, Thou shalt not suffer thine Holy One to see corruption. For David, after he had served his own generation by the will of God, fell on sleep, and was laid unto his fathers, and saw corruption: But he, whom God raised again, saw no corruption. Be it known unto you therefore, men and brethren, that through this man is preached unto you the forgiveness of sins: and by him all that believe are justified from all things, from which ye could not be justified by the law of Moses. Beware therefore, lest that come upon you, which is spoken of in the prophets; Behold, ye despisers, and wonder, and perish: for I work a work in your days, a work which ye shall in no wise believe, though a man declare it unto you. So when the Jews were gone out of the synagogue, the Gentiles besought that these words might be preached to them the next sabbath. Now when the congregation was broken up, many of the Jews and religious proselytes followed Paul and Barnabas: who, speaking to them, persuaded them to continue in the grace of God. And the next sabbath day came almost the whole city together to hear the word of God. But when the Jews saw the multitudes, they were filled with envy, and spake against those things which were spoken by Paul, contradicting and blaspheming. Then Paul and Barnabas waxed bold, and said, It was necessary that the word of God should first have been spoken to you: but seeing ye put it from you, and judge yourselves unworthy of everlasting life, lo, we turn to the Gentiles. For so hath the Lord commanded us, saying, I have set thee to be a light of the Gentiles, that thou shouldest be for salvation unto the ends of the earth. And when the Gentiles heard this, they were glad, and glorified the word of the Lord: and as many as were ordained to eternal life believed. And the word of the Lord was published throughout all the region. But the Jews stirred up the devout and honourable women, and the chief men of the city, and raised persecution against Paul and Barnabas, and expelled them out of their coasts. But they shook off the dust of their feet against them, and came unto Iconium. And the disciples were filled with joy, and with the Holy Ghost.

13. Now it came to pass in Iconium, that they went both together into the synagogue of the Jews, and so spake, that a great multitude both of the Jews and also of the Greeks believed. But the unbelieving Jews stirred up the Gentiles, and made their minds evil affected against the brethren. Long time therefore abode they speaking boldly in the Lord, which gave testimony unto the word of his grace, and granted signs and wonders to be done by their hands. But the multitude of the city was divided: and part held with the Jews, and part with the apostles. And when there was an assault made both of the Gentiles, and also of the Jews with their rulers, to use them despitefully, and to stone them, they were aware of it, and fled unto Lystra and Derbe, cities of Lycaonia, and unto the region that lieth round about: and there they preached the gospel. And there sat a certain man at Lystra, impotent in his feet, being a cripple from his mother's womb, who never had walked: the same heard Paul speak: who stedfastly beholding him, and perceiving that he had faith to be healed, said with a loud voice, Stand upright on thy feet. And he leaped and walked. And when the people saw what Paul had done, they lifted up their voices, saying in the speech of Lycaonia, The gods are come down to us in the likeness of men. And they called Barnabas, Jupiter; and Paul, Mercurius, because he was the chief speaker. Then the priest of Jupiter, which was before their city, brought oxen and garlands unto the gates, and would have done sacrifice with the people. Which when the apostles, Barnabas and Paul, heard of, they rent their clothes, and ran in among the people, crying out, And saying, Sirs, why do ye these things? We also are men of like passions with you, and preach unto you that ye should turn from these vanities unto the living God, which made heaven, and earth, and the sea, and all things that are therein: who in times past suffered all nations to walk in their own ways. Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness. And with these sayings scarce restrained they the people, that they had not done sacrifice unto them. And there came thither certain Jews from Antioch and Iconium, who persuaded the people, and having stoned Paul drew him out of the city, supposing he had been dead. Howbeit, as the disciples stood round about him, he rose up, and came into the city: and the next day he departed with Barnabas to Derbe. And when they had preached the gospel to that city, and had taught many, they returned again to Lystra, and to Iconium, and Antioch, confirming the souls of the disciples, and exhorting them to continue in the faith, and that we must through much tribulation enter into the kingdom of God. And when they had ordained them elders in every church, and had prayed with fasting, they commended them to the Lord, on whom they believed. And after they had passed throughout Pisidia, they came into Pamphylia. And when they had preached the word in Perga, they went down into Attalia: And thence sailed to Antioch, from whence they had been recommended to the grace of God for the work which they fulfilled. Now when they were come, and had gathered the church together, they rehearsed all that God had done with them, and how he had opened the door of faith unto the Gentiles. And there they abode long time with the disciples.

ՏՂՅՅՆ. ԲՈՓ ՓԱԵՓ ՎՈՓ ՊԵՎՏՈՓ ԿՆ, ՆԶԲ ԱՒՆ ՎՈՓ ՓՅՒՂ Յ ՕՆՏՕ. Ջ ԼՅՂ ԱՑ Ջ ՅԱՁՈ ԿՆ Ջ Ֆ, ԿԲ ՆԶԲՐՕՓ ՆՅՂԿ Ֆ Յ ՏՎՈՁՆ, ՆՖ ՓՕՆ ՅԱՁՈ ԴՎՆ Յ ԲՂՆ ԱՑ ԼՅՂ. ՀՄՂ ԿԲ ՆՖԿ Ֆ Յ ՕՀՆ, ՆՖ ՓՕՆ ՅԱՁՈ ԴՎՆ Յ ԲՂՆ ԱՑ ՕԶՒՕԿԱՏ. Ի՞Բ, ՆԶԲՐՕՓ, Ջ ԼՅՂ ՆՎՂ ԿՆ Ջ Յ ՕԶՒՕԿԱՏ, ՓՅ ՕՒՒՂ ԿՆ ՆՎՂ ՕԶՒՕԿԱՏ! ԿՕ ՃՎԿ ՕՎԿ ՏՄՎՑ ՂՕ ՃՅՏՑՂՎՑ, ԲՕՓ ՅՅՆՎՓ ՓՅ ՍԱՒ ՓՂՂ Ջ ԱՄԿ ԿՎՁ ԼՈՑ Ջ ԿՆՎՓ; ՕՓ ՀՒՏ ՓՅ ՍԱՒ ՓՕԼՁ ՂՕ Ջ ԱՄԿ ԿՎՁ ՅՅՆՎՓ Ջ ԿՆՎՓ. Ա ՕՎԿՎՂ ՏՄՎՑ ՃՎՁ ԿՎՁ ՃՎՃՄԿ.

ՀՂՉՂՂՉՓ VI.

1. ԿՎՁ ԿՅ ԿՂ ՕՃՅ ՂՕ ՂՃՅՏ ՆՎՂ ՓԱՎԿ ՀՅՃԿՄՏ ՓՎՁ ՏՀՃՕՎԿ ՆՅՅՆ ԱՄԿՁՁ, ՓՅ ԼՎՕՂ ԿՂՎԿ Ջ ՂԱՎՒԼՁ ՓՕՅ ՓՅ ՓՎՁ ՇՕՇԿ, ԿՎՁ ՏՎՁ ԿՎՂՕ ՆՎՅ, ՓՅՃՎՉՁՁՓ Ջ ԱՄԿՁՁ ՓԼՒՀ Ֆ ՓՎՀ ՏՀՃՕՎԿ. ԲՈՓ ՁՅՓՕԼՁ, Ա ԵՓ ՆՏ ՓՕՅ Ֆ ՓՎՀ ՇՕՇԿ ՂՕ ՃԿԿՏՀՎՓՓ ԿՎՂՕ ՆՎՁ ՂՃՂՂ. Ջ ՆՎՁՕՓՕԼՁ, ՓՎՁ Ա ՆՏ ԿՎՂՕ ՎՕ, ՂԼՕ ԿՕ ԼՕՂ ՓՕՓ ՎՕՓ ԼՎՐ, ՓՎՁՂ Ա ԴՎՒ ՁՂ, ՕՓ ՓՎՁՂ Ա ԴՎՒ ՁՎՂ ՁՎԿՕ; ԿՕՓ ՎՎՂ ՓՕՓ ՎՕՓ ՁՎՁՁ, ՓՎՁՂ Ա ԴՎՒ ՂՅՂ ԱՒԿ. Ի՞Բ ԿՎՂ Ջ ԼՎՐ ՅՕՎ ՆՎՂ ՕՅՂ, ԿՎՁ Ջ ՁՎՁՁ ՆՎՂ ՓԼՅՂՎՂ? ՁՅՓՕԼՁ Ջ ՐՅԼԶ ՃԶ Ջ ՀՓ, ՐՕՓ ՆՏ ՏՕ ԿՎՂ, ԿՅՆՎՓ ՁՕ ՆՏ ՓՅՂ, ԿՕՓ ՈՎՆՎՓ ՏՎՂՕ ՁՅՀՎԶ; ՎՎՂ ՎՎՂ ՓՕՓ ՎՕՓ ՁՎՁՁ, ՓՎՁՂ Ա ԴՎՒ ՂՅՂ ՀՅՂՂ ԱՒԿ. ՓՀ

ΦΟΟ, ΗΡ ΦΗΘ ΘΓΗΑ ΘΘΩ ΘΒΓΔΘ, ΔΗΗ ΦΘ ΩΗΘ ΦΗΟ Θ ΘΓΩΟΗ? Ὅϵ ΗΡ ΦΘ ΘΘΩ Θ ΡΗΟ, ΔΗΗ ΦΘ ΩΗΘ ΦΗΟ Θ ΘΓΦΤΔΓΗΓ? ΗΡ Ϙ ΧΓΗΑ ΘΘΗΗΗ ΘΘΕΗ ΗΟ ΦΘ ΤΟ ΩΗΘ ΩΟΘ ΩΗΡΩΘ ΡΗΩΟ ΫΟΦ ΟΗΒΘΦΓΗΑ, ΦΘ ΟΓΟ ΟΟΦ ΡΔΗ ΫΟΦ ΡΘΧΧΦ ΦΟ ΗΘ ΗΗ ΦΓΘΗ ΩΗΘ ΩΟΘ ΓΗΗΘ ΤΟ ΧΓΘ ΧΔΓ ΘΧΩ ΦΗΟ? Ϋ́ΘΓΦΡΟΦ ΟΓ ΓΗΗΘ ΦΤΩΔΤΘΟΔΘΓΦΓ Ϙ ΩΟΘ ΧΔΓ ΟΔΗ ΒΟΘ ΘΟ ΤΟ ΫΟ, ΘΟ Ϙ ΘΘΗ ΘΟ ΤΟ ΧΓΟ, ΡΟΦ ΫΓΓΘ ΗΘ Χ ΓΟ ΗΗΟ Χ ΤΓΦΡΔΤΘΧ.

4. ΔΗΔΓΦΓ Ϙ ΗΗ ΔΔ Χ ΘΔΓΓΕΔ ΩΕΔ: ΡΟΦ ΩΓΘΟ ΗΘ Χ ΩΕΔ, ΔΗΟΟ ΒΓΟΟΟ ΗΘ Χ ΩΕ, ΦΩΗΓ ΓΟΘΟΤΓΟΟΟΡΗ, ΔΗΟΟ ΟΔΗΗΓ ΧΓΓΓ Ε ΦΟ ΘΟ ΗΗ ΧΓΓΗΔ; ΒΘΟΟΘ ΘΔΓΓΕΔ ΗΘ Χ ΩΕΔ, ΔΗΟΟ ΗΔΗΓΟ ΗΘ Χ ΩΕ, ΦΩΗΓ ΓΟΘΟΤΓΟΟΟΡΗ ΡΗΩΟ ΓΔΡ, ΔΗΟΟ ΡΗΟ ΧΓΓΓ Ε ΧΔΓ ΡΔΗΟΟ ΗΔ. Ε ΘΟΩΓΓΓ ΧΘ ΡΟΓΘ ΤΓΦΡΔΤΘΧ, ΦΟ ΩΟΔ ΤΟ ΧΟ ΗΗ ΟΘΔ'Θ ΩΓΟΧΓΗΗ, ΒΗΔ ΗΗΩΓΦΩΓΗ ΧΓΕ ΕΓ ΦΔΕΘΗΗΗ ΩΔΓΘΕΘ. Ϟ ΟΔΓ ΗΟ ΧΔΔ ΒΔ ΧΓΓΓ ΡΗΟΔΘΧ: Ε Θ ΟΔΗ ΘΔΧΧΔΓ ΘΗΓΘΧ ΧΘ ΓΟΦΗΗΘ, Ο Γ ΡΗΟΘ ΧΘ ΓΗΘΓΟ? Ϋ́ΘΗ ΧΟ ΔΘΔΓΗΗ ΘΟΦ ΤΗΓΘ ΒΓΗΗΔΓ ΡΟΓΓ ΘΟΦ ΡΗΟΔ; ΒΗΔ Ε ΩΓΦΓΔΓΤΓ ΤΗΓΘ ΒΓΗΗΔΓ ΡΟΓΓ ΘΘΓΓ ΡΗΟΔ. Ε ΘΟΦ ΤΗΓΘ ΩΔΗΔΔ ΒΓΗΗΔΓ ΡΟΓΓ, ΗΘ ΡΗΟΗ ΤΗΓΘ ΒΓΗΗΔΓ ΡΟΓΓ ΘΟΦ ΡΗΟΔ, ΗΘ ΡΗΟΗ ΩΟΧΓ ΗΗΤΟ Χ ΡΔΓΓ. Ϋ́ΓΧΘΓΡΟΓΓ, ΒΔ ΧΘΓΓ ΡΗΟΔΤΘΧ Ϙ ΟΔΗ ΗΟ ΧΔΔ.

5. ΗΔΔ ΔΘΔΓΗΓ ΓΟΓΗ ΧΔΔ ΘΔΓ ΓΗΔΤΟ ΟΘ, ΙΟΓΡΟ, ΙΟΓΡΟ, ΟΔΗ ΔΗΔΔΓΗΓ ΗΗΤΟ Χ ΩΗΗΩΓΓΟ ΔΘ ΡΔΘΗ: ΒΓΗ ΡΟ ΧΔΔ ΩΟΩΓ Χ ΔΗΗ ΔΘ ΟΔ ΡΘΧΧΓΓ ΡΟ ΗΘ ΗΗ ΡΔΘΗ. ΟΔΗΗΓ ΔΗΗ ΧΕ ΤΟ ΟΔ ΗΗ ΧΔΔ ΒΕ, ΙΟΓΡΟ, ΙΟΓΡΟ, ΡΔΘ ΔΟ ΗΔΔ ΤΔΦΡΟΧΕΧΩ ΗΗ ΧΔ ΗΘΟ? ΔΗΟΟ ΗΗ ΧΔ ΗΘΟ ΡΔΘ ΩΕΧΓΓ ΒΓ ΩΓΘΓΘ? ΔΗΟΟ ΗΗ ΧΔ ΗΘΟ ΩΓΗ ΟΔΗΗΓ ΔΓΗΩΓΧΓΡΟΓ ΔΓΗΩΓΧ? ΔΗΟΟ ΧΔΗ ΔΗΗ ϴ ΤΔΓΟΡΧΕ ΗΗΤΟ ΧΔΔ, ϴ ΗΔΘΔΓΓ ΗΗΟ ΧΟ, ΘΟΤΘΓΗΓ ΡΗΔΟ ΟΘ, Ϙ ΧΔΔ ΔΗΤΟ ΗΗΟΩΗΗΓΗ.

6. Ϋ́ΘΓΦΡΟΦ, ΦΟΧΟ ΦΘΗΔΓ ΧΘΘ ΧΕΗΗΘ ΔΘ ΟΔΗ, ΔΗΟΟ ΘΟΔΓ ΧΔΔ, ϴ ΔΗΗ ΝΧΩΟΗ ΦΗΟ ΗΗΤΟ Θ ΔΔΘ ΟΔΗ, ΦΟ ΒΗΗΓ ΦΗΘ ΦΘΧ ΗΤΔΗ Θ ΦΔΩ, ΔΗΟΟ Χ ΓΕΗ ΘΟΧΔΗΘΒΘΟ, ΔΗΟΟ Χ ΡΓΗΘΘ ΩΟΧ, ΔΗΟΟ Χ ΔΗΗΘΘ ΒΓΗΟ, ΔΗΟΟ ΒΘΟ ΗΤΔΗ ΧΔΔ ΦΘΧ; ΔΗΟΟ ΗΓ ΡΔΓ ΗΔΔ; ΡΟΦ ΗΓ ΔΔΘ ΡΟΗΒΘΟΘ ΗΤΔΗ Θ ΦΔΩ. ΔΗΟΟ ΔΘΔΓΗΓ ΔΗΗ ΧΔΔ ΦΔΦΔΓ ΧΘΘ ΧΕΗΗΘ ΔΘ ΟΔΗ, ΔΗΟΟ ΘΟΔΓ ΧΔΔ, ΡΓΓ ΒΗΗ ϴ ΓΕΘΟ ΗΤ ΔΗ Χ ΓΕΧΟ ΒΕ. ΔΗΟΟ ΗΓ ΩΕΟ ΤΟ ΤΔΕΧ ΧΔΔ ΦΔΗΗ ΩΔΘΤΓΟΟ ΦΔΩ ΧΘΘ ΔΗΤΘΘ, ΦΔ ΔΓΗΧΕΘΘ ΧΔΔ ΧΕΗ ΔΗΤΘ ΧΓΟ ΔΔΓΗ ΧΔΔ ΦΟ ΟΕΓΘΓΗΘ, ΔΗΟΟ ΗΤΘΘΟΓΘ ΦΔΩΗ ΦΔ ΩΟΘ ΟΗΧΧΓΗΓΗΗ Χ ΤΟ ΔΓ ΡΘΧΧΓΗΓ; ΡΟΦ ΔΕ ΗΗΟΓΗΓΧΓΤΟΘ ΗΗΗ Χ ΧΕΗ, ΧΔΔ ΟΤΟ ΓΗΗΘ ΦΔΩ ΤΕΧΓ ΔΩΕ, ΔΗΟΟ ΧΔΔ ΟΤ ΓΗΗΘ ΦΔΩ ΒΘΟΗΟ ΗΗΟ. Ε ΗΔ ΧΔΔ ΗΗΤΟ ΧΔΔ, Ο ΓΗΗΘ ΗΗΗ ΧΔΔ ΔΗΤΟ ΗΗΟ ΧΔΔ, ΔΗΟΟ ΧΔΔ ΟΤ ΓΗΗΘ ΦΔΩ ΤΕΧΓ ΔΩΕ, ΔΗΟΟ ΧΔΔ ΟΤ ΓΗΗΘ ΦΔΩ ΒΘΟΗΟ ΗΗΟ. Ε ΗΔΘΟΓΘ, ϴ ΧΕ ΗΗΤΟ ΗΟ, ΧΔΔ Χ ΤΟ ΗΘ ΡΗΟΡΗΤΟ ΧΔΔ ΔΔΘ ΘΗΘΗ ΗΗΤΟ Ο ΟΘΘΓΘ. Ε ΗΔΘΟΓΘ, ϴ ΔΟ ΦΔ ΧΔΔ ΩΕΘ Χ ΤΟ, ΔΗΟΟ ϴ ΔΟ ΦΔ ΦΟ ΟΓΘΘΗΓΗΗΟΔΘ ΔΗΧ ΓΕ ΤΕΘΤΟ ΗΘ-ΦΔΔΓ: ΧΕΗΡΟΦ, Χ ΤΟ ΗΗ ΓΕ ΗΘ ΡΗΟΡΗΤΟ, ΡΟΦ ϴ ΦΔΘ ΟΓΟ ΤΟ ΡΗΟΡΗΤΟ Χ ΤΟ; ΧΕΗΡΟΦ ΗΗ

ⴼⵅⵍ ⵅⵏ ⵅⵏⵙ. ⵙⵙⵅⴼⵔⵙⵙ, ⵃ ⵙⵙ ⵅⵏⵏ ⵙⵙⵙⵏⵜⵅⵏⵅ ⵔ ⵍⵜⵡⴼⵔⵏⵛ, ⵔⵙⵜ ⵡⵛ ⵛⵅⵏⵜ ⵡⵛ ⴼⵅⵛ ⵅⵏⵏ ⵙⵙⵏⵏ ⴼⵙⵍⴼⵜⵍⵙ ⵜⵏ ⵛⵙ, ⵛⵡⵜⵜⵏ ⵃ ⵙⵛ ⵏⵅⵏⵙ ⵅⵙ, ⵏⵅⵏ ⵙⵏ ⵙ ⴼⵙⵍⴼⵜⵍⵙ. ⵅⵏⵙ ⵙⵙⵙⵙⵙ ⵃ ⵙⵅⵙ ⵏⵅⵏⵙ ⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵙⵏⵏ ⵍⵜⵏⵛ ⴼⵅⵍ ⵍⵙⵙⵛ ⵅⵡⵛ, ⵃ ⵙⵙ ⵅⵏⵏ ⵙⵙⵙⵏⵜⵅⵏⵅ ⵅⵏⵏ ⴼⵅⵛ ⴼⵅⵍ ⵙⵏⵏ ⵛⵅⵏⵙⵙⵙⵏⵏ ⵡⵏⵅⵛⵏⵅⵜⵏⵏⵏ ⵔ ⵍⵜⵏⵛ ⴼⵅⵛ ⵛⵜ ⵙⵙ ⵡⵏⵛ. ⵔⵙⵜ ⵙⵙⵅⴼⵔⵙⵙ, ⵔ ⵡⵏⵛⵅⵏⵏⵅⵏⵏ ⴼⵅⵛ ⵃ ⴼⵅⵛ ⵛⵜⵙ ⵡⵜⵔ ⵛⵅ ⵍⵅⵡⵍ ⵜⵛ ⵏⵅⵏ ⵙⵏ ⴼⵏⵍⴼⵜⵍⵙ; ⵙⵏⵏ ⵔ ⵍⵙ ⵙⵅⵙ ⵡⵜⵔ ⵡⵜⵛ ⵙⵜⵛ, ⵏⵅⵏ ⵙⵏ ⵔ ⵏⵅⵏⵙ ⵙⵏ ⵙⵅⵙ ⵅⵏⵏ ⵙⵏⵏ ⵍⵜⵏⵛ ⵅⵏⵏ ⵙⵏⵏ ⵍⵜⵏⵛ ⵜⵛ ⵏⵅⵏ ⵙⵏ ⵙⵅⵙ

Reproduced 1990

the land of Egypt, and the land of Egypt shall be his. And if the king of the south shall be strong, and one of his princes; and he shall be strong above him, and have dominion: his dominion shall be a great dominion. And in the end of years they shall join themselves together; for the king's daughter of the south shall come to the king of the north to make an agreement: but she shall not retain the power of the arm; neither shall he stand, nor his arm: but she shall be given up, and they that brought her, and he that begat her, and he that strengthened her in these times. But out of a branch of her roots shall one stand up in his estate, which shall come with an army, and shall enter into the fortress of the king of the north, and shall deal against them, and shall prevail: And shall also carry captives into Egypt their gods, with their princes, and with their precious vessels of silver and of gold; and he shall continue more years than the king of the north. So the king of the south shall come into his kingdom, and shall return into his own land. But his sons shall be stirred up, and shall assemble a multitude of great forces: and one shall certainly come, and overflow, and pass through: then shall he return, and be stirred up, even to his fortress. And the king of the south shall be moved with choler, and shall come forth and fight with him, even with the king of the north: and he shall set forth a great multitude; but the multitude shall be given into his hand. And when he hath taken away the multitude, his heart shall be lifted up; and he shall cast down many ten thousands: but he shall not be strengthened by it. For the king of the north shall return, and shall set forth a multitude greater than the former, and shall certainly come after certain years with a great army and with much substance. And in those times there shall many stand up against the king of the south: also the robbers of thy people shall exalt themselves to establish the vision; but they shall fall. So the king of the north shall come, and cast up a mount, and take the most fenced cities: and the arms of the south shall not withstand, neither his chosen people, neither shall there be any strength to withstand. But he that cometh against him shall do according to his own will, and none shall stand before him: and he shall stand in the glorious land, which by his hand shall be consumed. He shall also set his face to enter with the strength of his whole kingdom, and upright ones with him; thus shall he do: and he shall give him the daughter of women, corrupting her: but she shall not stand on his side, neither be for him. After this shall he turn his face unto the isles, and shall take many: but a prince for his own behalf shall cause the reproach offered by him to cease; without his own reproach he shall cause it to turn upon him. Then he shall turn his face toward the fort of his own land: but he shall stumble and fall, and not be found. Then shall stand up in his estate a raiser of taxes in the glory of the kingdom: but within few days he shall be destroyed, neither in anger, nor in battle. And in his estate shall stand up a vile person, to whom they shall not give the honour of the kingdom: but he shall come in peaceably, and obtain the kingdom by flatteries. And with the arms of a flood shall they be overflown from before him, and shall be broken; yea, also the prince of the covenant. And after the league made with him he shall work deceitfully: for he shall come up, and shall become strong with a small people. He shall enter peaceably even upon the fattest places of the province; and he shall do that which his fathers have not done, nor his fathers' fathers; he shall scatter among them the prey, and spoil, and riches: yea, and he shall forecast his devices against the strongholds, even for a time. And he shall stir up his power and his courage against the king of the south with a great army; and the king of the south shall be stirred up to battle with a very great and mighty army; but he shall not stand: for they shall forecast devices against him. Yea, they that feed of the portion of his meat shall destroy him, and his army shall overflow: and many shall fall down slain. And both these kings' hearts shall be to do mischief, and they shall speak lies at one table; but it shall not prosper: for yet the end shall be at the time appointed. Then shall he return into his land with great riches; and his heart shall be against the holy covenant; and he shall do exploits, and return to his own land. At the time appointed he shall return, and come toward the south; but it shall not be as the former, or as the latter. For the ships of Chittim shall come against him: therefore he shall be grieved, and return, and have indignation against the holy covenant: so shall he do; he shall even return, and have intelligence with them that forsake the holy covenant. And arms shall stand on his part, and they shall pollute the sanctuary of strength, and shall take away the daily sacrifice, and they shall place the abomination that maketh desolate. And such as do wickedly against the covenant shall he corrupt by flatteries: but the people that do know their God shall be strong, and do exploits. And they that understand among the people shall instruct many: yet they shall fall by the sword, and by flame, by captivity, and by spoil, many days. Now when they shall fall, they shall be holpen with a little help: but many shall cleave to them with flatteries. And some of them of understanding shall fall, to try them, and to purge, and to make them white, even to the time of the end: because it is yet for a time appointed. And the king shall do according to his will; and he shall exalt himself, and magnify himself above every god, and shall speak marvellous things against the God of gods, and shall prosper till the indignation be accomplished: for that that is determined shall be done. Neither shall he regard the God of his fathers, nor the desire of women, nor regard any god: for he shall magnify himself above all. But in his estate shall he honour the God of forces: and a god whom his fathers knew not shall he honour with gold, and silver, and with precious stones, and pleasant things. Thus shall he do in the most strongest holds with a strange god, whom he shall acknowledge and increase with glory: and he shall cause them to rule over many, and shall divide the land for gain. And at the time of the end shall the king of the south push at him: and the king of the north shall come against him like a whirlwind, with chariots, and with horsemen, and with many ships; and he shall enter into the countries, and shall overflow and pass over. He shall enter also into the glorious land, and many countries shall be overthrown: but these shall escape out of his hand, even Edom, and Moab, and the chief of the children of Ammon. He shall stretch forth his hand also upon the countries: and the land of Egypt shall not escape. But he shall have power over the treasures of gold and of silver, and over all the precious things of Egypt: and the Libyans and the Ethiopians shall be at his steps. But tidings out of the east and out of the north shall trouble him: therefore he shall go forth with great fury to destroy, and utterly to make away many. And he shall plant the tabernacles of his palace between the seas in the glorious holy mountain; yet he shall come to his end, and none shall help him.

4. And at that time Michael shall stand up, the great prince which standeth for the children of thy people: and there shall be a time of trouble, such as never was since there was a nation even to that same time: and at that time thy people shall be delivered, every one that shall be found written in the book. And many of them that sleep in the dust of the earth shall awake, some to everlasting life, and some to shame and everlasting contempt. And they that be wise shall shine as the brightness of the firmament; and they that turn many to righteousness as the stars for ever and ever. But thou, O Daniel, shut up the words, and seal the book, even to the time of the end: many shall run to and fro, and knowledge shall be increased. Then I Daniel looked, and behold, there stood other two, the one on this side of the bank of the river, and the other on that side of the bank of the river. And one said to the man clothed in linen, which was upon the waters of the river, How long shall it be to the end of these wonders? And I heard the man clothed in linen, which was upon the waters of the river, when he held up his right hand and his left hand unto heaven, and sware by him that liveth for ever that it shall be for a time, times, and an half; and when he shall have accomplished to scatter the power of the holy people, all these things shall be finished. And I heard, but I understood not: then said I, O my Lord, what shall be the end of these things? And he said, Go thy way, Daniel: for the words are closed up and sealed till the time of the end. Many shall be purified, and made white, and tried; but the wicked shall do wickedly: and none of the wicked shall understand; but the wise shall understand. And from the time that the daily sacrifice shall be taken away, and the abomination that maketh desolate set up, there shall be a thousand two hundred and ninety days. Blessed is he that waiteth, and cometh to the thousand three hundred and five and thirty days. But go thou thy way till the end be: for thou shalt rest, and stand in thy lot at the end of the days.

ⲁ ⲇⲩⲇ ⲟⲩⲉ ⲥⲛⲁⲟ ⲁⲩⲱ ⲧⲁⲅⲗ ⲁⲩⲱ ⲗⲁⲛⲁ ⲣⲟⲩ ⲁⲉⲓ ⲁⲛⲁⲣⲭⲓⲧⲉⲕⲧⲱⲛ. ⲁⲛⲁ ⲫⲁⲣⲁ ⲛ ⲙⲁⲣⲉⲅⲉ ⲙⲉ ⲛ ⲧⲓⲁⲣⲭⲏ ⲇⲉⲉⲁⲉⲇ ⲇⲁⲓ ⲉ ⲣⲫⲗⲣⲟⲩⲇ, ⲫⲱⲣⲉ ⲅⲉ, ⲅⲁ ⲙⲁⲥⲥⲁⲗ ⲇⲁⲓ ⲩⲛⲣⲁ ⲗⲁ ⲫⲱⲣⲉ; ⲙⲁⲓ ⲛ ⲫⲱⲣⲉ ⲩⲣⲫⲁⲣⲁⲛⲧ ⲇⲁⲓ ⲛⲉ ⲅⲓⲛⲓ, ⲣⲟⲩ ⲛⲉ ⲇⲁⲓ ⲉⲅⲁ ⲁ ⲩⲟ ⲁ, ⲫⲱⲣⲉ ⲛ ⲗⲟⲩⲇ ⲇⲁⲓ ⲩⲓⲛⲓ ⲛⲑⲱⲣⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲫⲁⲣⲁ. ⲉⲓⲧⲉⲱ ⲣⲟⲩⲓ ⲧⲛⲁⲟ ⲥⲱⲓ, ⲅⲓⲛⲓ ⲩⲣⲫⲁⲣⲁⲛⲧ, ⲁ ⲙⲉⲉⲩⲓ ⲧⲗⲉⲅⲉⲛⲉ ⲙⲉ ⲫⲁⲃⲟⲗⲱⲗⲁⲥ, ⲣⲟⲩ ⲛ ⲗⲟⲩⲇ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲣⲓⲧⲟⲛⲁⲥ. ⲁ ⲗⲟⲩⲇ ⲫⲁⲓ ⲉⲉⲉⲇ ⲅⲓⲛⲓ ⲛⲑⲱⲣⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲟⲩⲉ ⲧⲁⲅⲗ, ⲫⲁ ⲫⲁⲓ ⲧⲁⲇⲉⲇⲉⲅⲁ ⲫⲁⲃⲟⲗⲱⲗⲁⲥ. ⲁ ⲗⲟⲩⲇ ⲫⲁⲓ ⲉⲉⲉⲇ ⲅⲓⲛⲓ ⲛⲑⲱⲣⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲟⲩⲉ ⲥⲛⲁⲟ, ⲫⲁ ⲫⲁⲓ ⲧⲁⲇⲉⲇⲉⲅⲁ ⲫⲁⲃⲟⲗⲱⲗⲁⲥ.

ⲔⲀⲢⲀⲔⲦⲎⲢ VIII.

1. Ⲉⲃⲉⲫⲟⲗⲟⲅ, ⲛⲁ ⲛⲓ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲟ ⲧⲉⲥⲃ ⲁⲩⲁ ⲫⲱⲣⲉ Ⲕⲁⲉⲓⲥ ⲫⲁⲇ ⲥⲧⲟⲟⲩ, ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲟ ⲧⲉⲥⲃ ⲁⲩⲱ ⲫⲱⲣⲉ, ⲫⲁ ⲟⲩⲁⲟⲩ ⲧⲟⲃⲁ ⲛⲁⲣⲁ ⲇⲁⲓⲧ ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱⲣⲡ ⲙⲙⲟⲩ ⲛⲁ ⲛ ⲟⲩⲗⲁⲟⲩⲟⲇ, ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲥⲁⲇ ⲙⲁⲓⲟ ⲛⲁⲣⲁ, Ⲉⲃⲉⲫⲟⲗⲟⲅ, ⲟⲩ ⲩⲁⲣⲁ ⲛⲁ ⲁ ⲇⲉ ⲙⲁⲥⲁⲣⲓⲧⲏⲥ ⲁⲛⲁ ⲟⲩⲁⲟⲩ ⲣⲟⲩ ⲛ ⲟⲩⲁⲓⲟ, ⲁⲛⲁ ⲫ ⲟⲩⲉⲓ ⲙⲁⲓⲟ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ. ⲁ ⲩⲁⲣⲉⲥⲉⲉ ⲛⲁⲣⲁ ⲁ ⲇⲉ ⲙⲁⲉⲉ, ⲛⲁⲣⲁ ⲁ ⲟⲩⲁⲛⲁ ⲙⲁⲣⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲁ ⲟⲩ ⲟⲩⲟ ⲙⲁⲣⲉⲃⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲁ ⲣⲉⲛⲁⲩ ⲛⲁⲣⲁ; ⲁⲉⲉⲣⲟⲩ, ⲫⲟ ⲁ ⲙⲁⲓⲟ ⲁⲫⲟⲩ ⲫⲟⲟⲩⲉ, ⲁⲛⲁ ⲩⲁⲣⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲁ ⲙⲁⲣⲁ ⲛ ⲓⲁⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲁ ⲣⲁⲉ ⲥⲁⲇ, ⲁⲛⲁ ⲫⲥⲱ ⲙⲉ ⲛ ⲣⲉⲛⲁⲩ, ⲓⲛ ⲟⲩ ⲛⲁⲉⲉ, ⲁⲛⲁ ⲁ ⲉⲉ ⲙⲁⲣⲁⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲁ ⲁⲛⲁ ⲩⲁⲗⲁⲗⲉⲁ ⲣⲟⲩ ⲛ ⲟⲩⲱⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲁ ⲟⲙⲟ ⲙⲁⲓⲟ ⲁⲫⲟ ⲁⲅⲱⲟ. Ⲉⲙⲁ ⲛⲁ ⲁ ⲫⲟ ⲙⲁⲓⲟ ⲛ ⲣⲉⲛⲁⲩ, ⲁⲛⲁ ⲟⲩⲥⲟ ⲧⲟ ⲇⲟ ⲙⲁⲥⲁⲣⲓⲧⲏⲥ ⲙⲁⲓⲟ ⲛ ⲟⲩⲥⲱ ⲩⲁⲣⲁⲥⲃⲉⲉ ⲙⲉ ⲏⲥⲣⲁⲏⲗ, ⲣⲟⲩ ⲁⲉ ⲉⲓ ⲛⲁⲓ ⲟⲩⲥⲱ ⲙⲁⲓⲟ ⲛ ⲣⲉⲛⲁⲩ, ⲣⲟⲩ ⲫⲁ ⲛⲟⲟⲩⲉ ⲫⲱⲟⲩⲛ ⲁⲫⲟ ⲧⲁⲓⲟⲩⲉ ⲣⲟⲩ ⲛ ⲟⲩⲱⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲫ ⲟⲙⲟ ⲙⲁⲓⲟ ⲁⲫⲟ ⲁⲅⲱⲟ.

2. ⲁⲛⲁ ⲛⲓ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲟ ⲧⲉⲥⲃ ⲁⲩⲁ ⲫⲱⲣⲉ Ⲕⲁⲉⲓⲥ ⲫⲁⲇ ⲁⲩⲱ ⲥⲧⲟⲟⲩ, ⲫⲁ ⲟⲩⲉⲓ ⲫⲱⲣⲉ ⲁⲫⲟ ⲫⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ ⲇⲁⲓⲧ ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲱⲣⲡ ⲙⲙⲟⲩ ⲛⲁ ⲛ ⲟⲩⲗⲁⲟⲩⲟⲇ, ⲁⲛⲁ ⲃⲓⲧⲫⲁⲅⲉ ⲁⲉ ⲙⲁⲓ ⲛⲓ ⲧⲁⲅⲉ, ⲁⲛⲁ ⲫⲃⲉ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ ⲥⲧⲱⲗⲁⲣⲭⲏⲥ ⲙⲁⲓⲟ ⲫⲁⲓⲛ, ⲁⲉ ⲛⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲛ ⲟⲩⲁⲓⲟ ⲙⲁⲓⲟ ⲛ ⲣⲉⲛⲁⲩ, ⲉⲓⲙⲉ ⲛⲁ ⲛⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲙⲉ ⲙⲁⲓⲟ ⲛ ⲣⲉⲛⲁⲩ, ⲣⲟⲩ ⲫⲁ ⲛⲁⲟⲩⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲁⲫⲟ ⲁⲅⲱⲟ; ⲫⲁⲓⲛ ⲁ ⲁⲛⲁ ⲛⲁⲣⲁ ⲉⲓ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ ⲉⲓⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛ ⲛ ⲟⲩⲁⲓⲟ ⲙⲁⲓⲟ ⲛ ⲣⲉⲛⲁⲩ, ⲣⲟⲩ ⲫⲁ ⲛⲟⲟⲩⲉ ⲫⲱⲟⲩⲛ ⲁⲫⲟ ⲧⲁⲓⲟⲩⲉ ⲣⲟⲩ ⲛ ⲟⲩⲱⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲫ ⲟⲙⲟ ⲙⲁⲓⲟ ⲁⲫⲟ ⲁⲅⲱⲟ? ⲃⲓⲧⲫⲁⲅⲉ ⲁⲉ ⲙⲁⲓ ⲛⲓ ⲧⲁⲅⲉ ⲛⲁⲣⲁ ⲥⲧⲱⲗⲁⲣⲭⲏⲥ ⲙⲁⲓⲟ ⲫⲁⲓⲛ, ⲣⲟⲩ ⲫ ⲧⲁⲓⲟⲩⲉ ⲣⲟⲩ ⲛ ⲟⲩⲱⲟⲩ, ⲁⲛⲁ ⲫ ⲥⲁⲇ ⲙⲁⲓⲟ ⲛⲁⲣⲁ ⲙⲁⲓ ⲫⲁⲓⲛ ⲁⲫⲟ ⲃⲓⲧⲁⲛⲁⲅⲕⲏ ⲛⲁ Ⲕⲁⲉⲓⲥ, ⲣⲟⲩ ⲫ ⲥⲁ ⲛⲁⲣⲁ ⲁⲫⲟ ⲣⲉⲗ ⲛⲉ ⲥⲙⲟⲩⲧⲟⲩⲙⲏ ⲛⲁⲣⲁ ⲫ ⲇⲩⲇ ⲫⲁⲓ ⲁⲫⲟ.

3. ⲁⲛⲁ ⲛⲓ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲟ ⲧⲉⲥⲃ ⲁⲩⲁ ⲫⲱⲣⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲇ ⲁⲩⲥ ⲥⲧⲟⲟⲩ, ⲟⲩ ⲛ ⲟⲩⲗⲁⲟⲩⲟⲇ, ⲙⲁⲓ ⲙⲙⲏ ⲛⲁⲟⲟⲩⲟ, ⲫⲁⲓ ⲫⲟ ⲣⲟⲩⲉ ⲙⲁⲓ ⲁⲉⲓ ⲥⲁⲟ, ⲁⲛⲁ ⲁⲉⲓ ⲛⲣⲱⲟⲩⲟⲩⲛⲇ, ⲁⲛⲁ ⲁⲉⲓ ⲗⲉⲥ, ⲁⲛⲁ ⲙⲁⲓ ⲁⲉⲓ ⲥⲁⲟ, ⲁⲛⲁ ⲙⲁⲓ ⲁⲉⲓ ⲫⲁⲥ, ⲁⲛⲁ ⲙⲁⲓ ⲟⲩ ⲁⲉ ⲁⲩⲁ ⲙⲁⲓ ⲁⲛⲁⲣⲭⲓⲧⲉⲕⲧⲱⲛ ⲁⲛⲁ

in the same manner as the first-born of man, and the first-born of unclean beasts, shall be redeemed, according to the estimation of the priest, and shall be added to the fifth part thereof: but if it be not redeemed, then it shall be sold according to the estimation of the priest.

5. And if a man sanctify unto the Lord some part of the field of his possession, then thy estimation shall be according to the seed thereof: the seed of an homer of barley shall be valued at fifty shekels of silver. If he sanctify his field from the year of jubilee, according to thy estimation it shall stand. But if he sanctify his field after the jubilee, then the priest shall reckon unto him the money according to the years that remain unto the year of jubilee, and a deduction shall be made from thy estimation. And if he that sanctified the field will in any case redeem it, then he shall add the fifth part of the money of thy estimation unto it, and it shall be assured to him. But if he will not redeem the field, or if he have sold the field to another man, it shall not be redeemed any more. But the field, when it goeth out in the jubilee, shall be holy unto the Lord, as a field devoted; the possession thereof shall be the priest's. And if a man sanctify unto the Lord a field which is not of the possession of his fathers, then the priest shall reckon unto him the money according to thy estimation, even unto the year of jubilee: and he shall give thy estimation in that day, as a thing holy unto the Lord. In the year of jubilee the field shall return unto him of whom it was bought, even to him to whom the possession of the land did belong. And all thy estimations shall be according to the shekel of the sanctuary: twenty gerahs shall be the shekel. Only the firstling of beasts, which among beasts should be the Lord's firstling, no man shall sanctify it, whether it be ox or sheep: it is the Lord's. And if it be of an unclean beast, then he shall redeem it according to thy estimation, and shall add a fifth part of it thereto: or if it be not redeemed, then it shall be sold according to thy estimation. Notwithstanding no devoted thing that a man shall devote unto the Lord of all that he hath, both of man and beast, and of the field of his possession, shall be sold or redeemed: every devoted thing is most holy unto the Lord. None devoted, which shall be devoted of men, shall be redeemed; but shall surely be put to death. And all the tithe of the land, whether of the seed of the land, or of the fruit of the tree, is the Lord's: it is holy unto the Lord. And if a man will at all redeem aught of his tithes, he shall add thereto the fifth part thereof. And concerning the tithe of the herd, or of the flock, even of whatsoever passeth under the rod, the tenth shall be holy unto the Lord. He shall not search whether it be good or bad, neither shall he change it: and if he change it at all, then both it and the change thereof shall be holy; it shall not be redeemed. These are the commandments, which the Lord commanded Moses for the children of Israel in mount Sinai.

ΤΙΝΕ ΧΡΗ ΣΕ ΔΟΘΗ ΥΣΕΩ ΜΕ Χ ΕΜΑ ΜΕ Χ ΟΛΙ, ΛΗΘ ΘΕΜΜΟ ΜΕ ΝΙ, ΛΗΘ ΧΡΗ ΣΕ ΔΟΘΗ ΟΣΙΟ ΦΙΕ ΜΑΝΟ Χ ΟΡΓΑΝΙΝΟΘ, ΧΡΗ ΣΕ ΟΜΙ ΘΕΜΜΟ ΜΕ ΝΙ. ΛΗΘ ΝΙ ΟΣΕΟ ΝΟ ΣΕΙΕ ΧΡΗ ΣΕ ΘΜΕ ΣΟ, ΛΗΘ ΘΜΟ ΘΕΜΜΟ ΜΕ ΝΙ, ΛΗΘ ΜΑΤ ΡΙΝΘ; ΛΗΘ ΣΕ ΦΕΕ ΜΑΝΟ Χ ΟΡΓΑΝΙΝΟΘ, ΛΗΘ ΣΕ ΘΜΕ ΘΕΜΜΟ ΜΕ ΝΙ, ΛΗΘ ΜΑΤ ΡΙΝΘ. ΛΗΘ ΦΑΜΧ Χ ΘΙΧΡΑΓΙΕ ΡΗΘ ΘΜΑ ΧΙΕ ΦΑΘΕΧΣ ΒΧΕ ΜΑΝΟ ΧΑΘ, ΘΙΧΣΡΘ ΕΖ Α ΡΟΙ ΧΙΕ ΙΧΗ ΦΙΕ Α ΡΗΘ ΘΜΑ, ΡΟΙ ΧΙΕ ΝΕ ΡΑΘΡΙΧΙΗ ΣΕ ΟΡΓΑΝΙΘ-ΘΑΝΙΘ, ΛΗΘ ΧΙΕ ΘΜΑ ΜΑΤΙΧΙΕ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ ΧΡΗ Α ΕΖ ΜΙΧΙΗ ΤΟ ΘΕ ΧΡΗ ΦΙΕ ϧ ΡΗΘ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ ΧΡΗ ΝΙΗ ΜΕ ΧΡΗ ΦΙΕ ϧ ΡΗΘ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ ΘΑ. ΛΗΘ ΧΙΕ ΘΑΙ Α ΟΙΧΣΕΘ ΘΕ ΧΡΗ ΣΕ ΘΜΕ ΡΟΙ ΧΙΕ ΙΧΗ ΦΙΕ; ΛΗΘ Α ΘΑΙ ΘΕ ΝΙ ΝΑ ΡΕΘΖΑΡΙΗΘ ΜΕ ΣΕ ΘΙΧΡΘ, ΦΙΧΣ ϧ ΡΗΘ ΘΑΘ ΡΟΙ ΧΙΕ ΘΑ, ΧΡΗ Α ΘΕ ΜΑΤΙΧΙΕ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ ΧΡΗ Α ΕΖ ΜΙΧΙΗ ΤΟ ΘΕ ΧΡΗ ΦΙΕ ϧ ΡΗΘ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ ΘΑ. ΛΗΘ ΧΙΕ ΘΑΙ Α ΟΙΧΣΕΘ ΘΕ ΧΡΗ ΣΕ ΘΜΕ ΡΟΙ ΧΙΕ ΙΧΗ ΦΙΕ; ΕΙΜΙ ΦΟΣΟ ΧΟΡΜΙ ΑΘ ΘΑΙ ΘΕ ΧΟΘ ΡΟ ΙΧΗ ΧΡΗ ΧΙΕ ΘΜΑ ΧΡΗ, ΕΙΜΙ ΕΖ ΘΙΧΡΘ ΜΑΤΙΧΙΕ Θ ΣΧΗΘΡ ΡΕΧΖΙΕΘΡΗ; ΛΗΘ ΦΙΧΣ Χ ΖΕΧΗ ΘΕΧΣΧΡΘΕ, ΛΗΘ Χ ΡΙΡΘΕ ΘΡΟ, ΛΗΘ Χ ΜΙΧΗΘ ΖΙΟ, ΛΗΘ ΕΕΘ ΜΑΤΙΧΙΕ ΧΡΗ, ΧΕ ΘΑΙ ΡΟΙ, ΛΗΘ Χ ΦΕΧΣ ΜΕ ΡΑΙ ΕΖ ΡΖΗΘ ΟΛΗ ΝΙ ΡΕΧΖΙΕ; ΧΕΖΦΟΡ ΖΙΧΣΡΘΕ ΕΖ Α ΡΙΡ Α ΘΑΙ ΟΧΙ ΧΡΗ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ, ΦΙΧΣ Χ ΡΕΧΖΙΕ ΡΑΙ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ ΕΕ ΧΡΗ ϧ ΡΗΘ ΦΙΕ ΡΗΘ. ΕΧΡΗ, ΕΧΡΗ ϧ ΣΕ ΜΑΝΟ ΑΘ, Α ΟΡΙΧΙ ΜΧΕ ΛΗΘ ΖΙΕ ΟΙΧΣΕΘ, ΙΧΙΧΙ Α Ζ ΥΗΘΖΙΘΕ ΡΕ Χ ΘΙΧΕΙ, ΛΗΘ Α ΕΖ ΙΧΗ ΧΙΕ ΘΜΑΤΙΧΙΕ ΡΕ ΦΙΕ. ΕΗ ΧΡΗ ΖΕ ϧ ΡΗΘ ΘΕΖΙΕ ΧΟΡΜΙ ΑΘ, ΔΕΟΙ ΣΟ ΡΗΘ Α ΖΙΕ ΙΗ ΖΕ Cρϯc, ΧΟΡΜΙ ΖΕ ΖΟΡΙΕ ΦΟ ΘΕ ΡΕΘΡΙΧΙΗ ΛΗΘ ΕΖ ΘΙΧΡΘΕΡΕ ΙΗ ΖΕ ΡΙΕΘ. ΕΙΟΡΕΟΙΘ, ϧ ΖΕ Χ ΙΧΙΗ; ϧ ΡΗΘ ΣΙΧΙ ΧΗ ΧΘΕΧΖΟΡΗ ΡΟΡ ΑΘ.

8. ΛΗΘ ΙΗ ΟΣΕΟ ΝΟ ΣΕΙΕ ΧΡΗ ΦΙΧΣ ΥΣΕΩ ΡΗΘ ΘΜΑ ΣΙΟΟΡ ΧΡΕ ΜΑΡΘΕ ΜΑΝΟ ΦΙΕ ΘΙΡΕΖΖΙΕ, ΡΕ ΖΙΡΖΗΙΕ ΧΘΟΡΗ ΜΑΝΟ Χ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ, ΛΗΘ ΒΖΕ ΜΑΝΟ ΧΡΕ, ΕΙΟΡΕΟΙΘ, ΕΧΡΗΙΗ, ΕΧΡΗΙΗ, ϧ ΣΕ ΜΑΝΟ ΑΘ, Α ΟΡΙΧΙ ΜΧΕ ΛΗΘ ΖΙΕ ΟΙΧΣΕΘ, ΙΧΙΧΙ Α ΖΗΙΧΙΗ ΜΑΝΟ ΖΙΧΟΕΡΜΗ; ΡΟΡ ΣΕΙΧΡΗ ΘΟΟΡΖΙΕΖ ΖΟ ΡΗΘ ΑΘ; ΧΡΗ ΡΕ ΣΕ ΘΙΧΡΙ ΑΘ ΖΕ ΡΙΧΘΙ; ΧΡΙΧΡΟΡ Α ΟΡΙΧΙ ΟΙΧΣΕΘ ΖΙΕ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ ΗΗ ΖΕ ΦΙΕ; ΛΗΘ ΡΙΧΖΗΟΖΕΖΙΕ Α ΟΙΧΣ ΘΒΖΘ Χ ΡΕΧΖΙΕ ΗΗ ΖΕ ΦΙΕ, ΡΙΧΣ ΨΕ ΡΕΖΙ, ΘΟΙΟΡΕΟΙΘ ΗΗ ΟΙΧΣ Ε ΘΙΧΡΘ ΜΑΝΟ ΑΘ. ΖΙΕ ΗΗ ΑΘΟΡ ΡΟΡΗΙΗΘ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ, ΟΙΧΣΕΘ ΗΗ ΖΕ ΦΙΕ, ΧΡΗ ΑΘΟΡ ΖΙΧΣΘΕ ΛΗΘ ΑΘΟΡ ΟΙΧΒΘΗΗ ΖΕ Ε ΘΙΧΣΘΟΙ. ΛΗΘ ΘΟΙΟΡΕΟΙΘ, Α ΟΙΧΣ ΟΘΙ ΟΙΧΟΡΖΙΕΖΙΕ ΖΙΡΟ, ΛΗΘ Α ΟΙΧΣ ΗΧΗ ΡΟΡΖΙΕΖΙΕ ΘΙΧΡΘΕΡΕ ΖΕ ΧΡΗ ΖΕ ΟΙΧΣ ΜΑΝΟ ΧΡΕ, ΘΟΙΟΡΕΟΙΘ ΖΕ ΧΡΗ ΖΕ ΟΙΧΣ ΜΑΝΟ ΧΡΕ, ΘΙΧΡΘΕΡΕ ΧΡΕ ΗΧΗ; ΘΙΡΟ Α ΟΙΧΣ ΖΙΕ ΡΟΡ ΧΡΕ, ΛΗΘ ΟΙΧΣ ΗΧΗ ΡΟΡΖΙΕΖΙΕ ΧΡΕ ΖΕ ΟΙΧΣ ΜΑΝΟ ΑΘ, ΛΗΘ ΡΙΧΖΗΟΖΕΖΙΕ ΧΡΕ ΗΧΗ ΖΕ ΟΙΧΣ ΟΒΖΘ ΧΡΕ ΖΙ; ΛΗΘ ΝΙ ΟΣΕΟ Ε ΧΡΗ ΖΕ ΟΙΧΣ ΜΑΝΟ ΑΘ ΖΙΡΟ, Α ΟΙΧΣ ΖΙΕ ΡΟΡ ΧΡΕ, ΛΗΘ ΟΙΧΣ ΗΧΗ ΖΕ ΟΙΧΣ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ, ΗΗ ΖΕ ΦΙΕ; ΧΕΖΦΟΡ ΡΟΙΟΡ ΜΑ ΡΟΡ ΙΧΗ ΧΡΗ ΖΕ ΟΙΧΣ ΜΑΝΟ Χ ΜΑΤΙΧΙΕ. ΕΙΟΡΕΟΙΘ ϧ ΖΕ Χ ΙΧΗ ΦΙΕ Α ΟΙΧΣ ΡΟΙΟΡ ΜΑ—ΧΡΗ ΦΙΕ Α ΦΙΕ ΒΟΗ ΟΕ ΘΟ. ΕΙΟ-ΡΟΙΟΡ Α ΟΣ ΧΡΗ ϧ ΡΗΘ ΖΙΕ ΒΖΘ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ, ΛΗΘ Α ΤΟ ΡΗΘ ΜΙΧΗΧΣΗΘ; ΛΗΘ Α ΟΣ Α ΟΙΧΣ ΧΡΗ ϧ ΡΗΘ ΖΙΕ ΒΖΘ ΜΑΝΟ Χ ΡΕΧΖΙΕ, ΛΗΘ Α ΟΣ ΧΡΗ ΜΑΤΙΧΙΕ ΜΑΝΟ Χ ΜΑΤΙΧΙΕ. ΕΙΟΡΕΟΙΘ, ϧ ΖΕ Χ ΙΧΗ; ϧ ΡΗΘ ΣΙΧΙ ΧΗ ΧΘΕΧΖΟΡΗ ΡΟΡ ΑΘ.

9. ΛΗΘ ΗΒ ΙΗ ΟΣΕΟ ΝΟ ΣΕΙΕ ΧΡΗ ΦΙΧΣ ΥΣΕΩ ΡΗΘ ΘΜΑ ΣΙΟΟΡ ΧΡΕ ΜΑΡΘΕ, ΡΕ ΖΙΡΖΗΙΕ ΦΙΕ ΖΕ ΧΟΘΗ, ΛΗΘ ΒΖΕ ΜΑΝΟ ΧΡΕ, ΕΙΟΡΕΟΙΘ, ΕΧΡΗΙΗ, ΕΧΡΗΙΗ ϧ ΣΕ ΜΑΝΟ ΑΘ, ϧ ΘΙΡΟ ΜΑΝΟ ΑΘ ΛΗΡΧΡΗΙΕ ΟΡΓΑΝΙΘΒΕΧΡΗ, ΛΗΘ ΧΡΗ ϧ

ὑμῖν σὺν τοῖς ἀνδράσιν, καὶ ἐκβαλεῖτε τὰ ἔθνη τὰ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ ἀπὸ προσώπου ὑμῶν, καὶ κατακληρονομήσετε τὴν γῆν αὐτῶν, καθὰ ἐλάλησεν κύριος ὁ θεὸς ὑμῖν. καὶ ἐγὼ εἶπον πρὸς ὑμᾶς λέγων, Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐξελέξατο ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστὲ σήμερον ὡς οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ τὸ πλῆθος. κύριος ὁ θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν προσθείη ἐφ' ὑμᾶς ὡς ὑμεῖς εἰσὶν σήμερον χιλιονταπλασίους, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς καθὰ ἐλάλησεν ὑμῖν. πῶς ἐγὼ μόνος οἴσω τὸν μόχθον ὑμῶν καὶ τὸν φόρτον ὑμῶν καὶ τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν; δότε ἑαυτοῖς ἄνδρας σοφοὺς καὶ συνετοὺς καὶ ἐπιστήμονας κατὰ τὰς φυλὰς ὑμῶν, καὶ καταστήσω αὐτοὺς ἐφ' ὑμῶν. καὶ ἀπεκρίθητε μοι καὶ εἴπατε, Ἀγαθὸν τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησας ποιῆσαι. καὶ ἔλαβον τοὺς ἄρχοντας τῶν φυλῶν ὑμῶν, ἄνδρας σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἄρχοντας ὑμῶν, χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους καὶ πεντηκοντάρχους καὶ δεκάρχους καὶ γραμματοεισαγωγεῖς κατὰ τὰς φυλὰς ὑμῶν. καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν λέγων, Ἀκούσατε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρινεῖτε δικαίως ἀνὰ μέσον ἀνδρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ· οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπα ἐν κρίσει, ὡς μικρὸν οὕτως καὶ μέγαν ἀκούσεσθε, οὐ φοβηθήσεσθε πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ θεοῦ ἐστιν· καὶ τὸ ῥῆμα ὃ ἐὰν σκληρὸν ἀπὸ ὑμῶν, ἐνέγκατε πρός με, καὶ ἀκούσομαι αὐτοῦ. καὶ ἐνετειλάμην ὑμῖν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ πάντα τὰ ῥήματα ἃ ἐποιήσατε. καὶ ἀπαρθέντες ἀπὸ Χωρηβ ἐπορεύθημεν καὶ διήλθομεν πᾶσαν τὴν ἔρημον τὴν μεγάλην καὶ φοβερὰν ἐκείνην, ἣν εἴδετε, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ὄρους τοῦ Ἀμορραίου, καθὰ ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς ἡμῖν, καὶ ἦλθομεν ἕως Καδης Βαρνη. καὶ εἶπα πρὸς ὑμᾶς, Ἤλθετε ἕως τοῦ ὄρους τοῦ Ἀμορραίου, ὃ κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν δίδωσιν ἡμῖν· ἰδοὺ παρέδωκεν κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· ἀνάβητε καὶ κατακληρονομήσατε, καθὰ ἐλάλησεν κύριος ὁ θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς, μὴ φοβεῖσθε μηδὲ πτοηθῆτε. καὶ προσήλθετε πρός με πάντες καὶ εἴπατε, Ἀποστείλωμεν ἄνδρας κατασκόπους ἔμπροσθεν ἡμῶν, καὶ κατασκοπεύσουσιν ἡμῖν τὴν γῆν, καὶ ἀναγγελοῦσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν καθ' ἣν ἀναβησόμεθα ἐν αὐτῇ καὶ τὰς πόλεις εἰς ἃς εἰσπορευσόμεθα ἐπ' αὐτάς. καὶ ἀρεστὸν ἐγένετο ἐνώπιόν μου τὸ ῥῆμα, καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν δώδεκα ἄνδρας, ἕνα ἄνδρα ἀπὸ φυλῆς μιᾶς, καὶ ἐπορεύθησαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄρος καὶ ἦλθον ἕως τοῦ χειμάρρου Βοτρυος καὶ κατεσκόπευσαν αὐτήν, καὶ ἔλαβον ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς γῆς ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν καὶ κατήγαγον πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀπήγγειλαν ἡμῖν καὶ εἶπαν, Ἀγαθὴ ἡ γῆ ἣν κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν δίδωσιν ἡμῖν. καὶ οὐκ ἠθελήσατε ἀναβῆναι, καὶ παρεπικράνατε τὸ στόμα κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν, καὶ ἐγογγύσατε ἐν ταῖς σκηναῖς ὑμῶν καὶ εἴπατε, Διὰ τὸ μισεῖν κύριον τὸν θεὸν ἡμῶν ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, παραδοῦναι ἡμᾶς εἰς χεῖρας Αμορραίων τοῦ ἐξολεθρεῦσαι ἡμᾶς. ποῦ ἀναβῶμεν; οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐξέτηξαν τὴν καρδίαν ἡμῶν λέγοντες, Λαὸς μέγας καὶ ὑψηλὸς ἢ καθ' ἡμᾶς, πόλεις μεγάλαι καὶ τετειχισμέναι ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ υἱοὺς τέκνων Ενακιμ ἑωράκαμεν ἐκεῖ. καὶ εἶπα πρὸς ὑμᾶς, Μὴ πτοηθῆτε μηδὲ φοβηθῆτε ἀπ' αὐτῶν· κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ὁ προπορευόμενος ἔμπροσθεν ὑμῶν αὐτὸς πολεμήσει ὑπὲρ ὑμῶν κατὰ πάντα ὅσα ἐποίησεν ὑμῖν ἐν Αἰγύπτῳ ἐνώπιον ὑμῶν καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἣν εἴδετε, ὅτι ὡς εἴ τις παιδεύσει τὸν υἱὸν αὐτοῦ, οὕτως κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν παιδεύσει ὑμᾶς, ἕως ἂν ἐξέλθητε εἰς τὸν τόπον τοῦτον. καὶ ἐν τῷ πράγματι τούτῳ οὐκ ἐπιστεύσατε κυρίῳ τῷ θεῷ ὑμῶν, ὃς ἐπορεύετο ἔμπροσθεν ὑμῶν ὁδὸν ὑμῖν ἐκλέγεσθαι τόπον τοῦ παρεμβαλεῖν ὑμᾶς ἐν αὐτῷ, ἐν πυρὶ νυκτὸς καὶ ἐν νεφέλῃ ἡμέρας, τοῦ ὁδηγῆσαι ὑμᾶς ὁδὸν ἐν ᾗ πορεύσεσθε ἐν αὐτῇ. καὶ εἰσήκουσεν κύριος τῆς φωνῆς τῶν ῥημάτων ὑμῶν καὶ ὠργίσθη καὶ ὤμοσεν λέγων, Εἰ ὄψεται τις τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς τῆς πονηρᾶς ταύτης τὴν γῆν τὴν καλὴν ἣν ὤμοσα δοῦναι τοῖς πατράσιν ὑμῶν, πλὴν Χαλεβ υἱὸς Ιεφοννη αὐτὸς ὄψεται τὴν γῆν, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ δώσω τὴν γῆν ἐφ' ἣν ἐπορεύθη ἐπ' αὐτήν, ὅτι ἀνεπλήρωσεν ὀπίσω κυρίου τοῦ θεοῦ. καὶ κύριος ὠργίσθη μοι δι' ὑμᾶς λέγων, Καὶ σὺ οὐκ εἰσελεύσῃ ἐκεῖ· Ἰησοῦς υἱὸς Ναυη ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιόν σου αὐτὸς εἰσελεύσεται ἐκεῖ· αὐτὸν ἐνίσχυσον, ὅτι αὐτὸς κατακληρονομήσει τὸν Ισραηλ. καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν, περὶ ὧν εἴπατε ὅτι εἰς διαρπαγὴν ἔσονται, καὶ οἱ υἱοὶ ὑμῶν οἱ οὐκ ἐπιστάμενοι σήμερον ἀγαθὸν καὶ πονηρόν, αὐτοὶ εἰσελεύσονται ἐκεῖ, καὶ αὐτοῖς δώσω αὐτήν, καὶ κατακληρονομήσουσιν αὐτήν· καὶ ὑμεῖς ἐπιστράφητε καὶ ἀπάρατε εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν τὴν ἐπὶ θάλασσαν ἐρυθράν. καὶ ἀπεκρίθητε καὶ εἴπατε πρός με, Ἡμάρτομεν κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν· ἡμεῖς ἀναβησόμεθα καὶ πολεμήσομεν κατὰ πάντα ὅσα ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς ἡμῖν. καὶ περιεζώσασθε ἕκαστος τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου αὐτοῦ καὶ ἡτοιμάσατε ἀναβῆναι εἰς τὸ ὄρος. καὶ εἶπεν κύριος πρός με, Εἰπὸν πρὸς αὐτούς, Μὴ ἀναβῆτε μηδὲ πολεμήσητε, οὐ γὰρ εἰμὶ μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐ μὴ πεσεῖσθε ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν. καὶ ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ εἰσηκούσατε, καὶ παρεπικράνατε τὸ στόμα κυρίου καὶ ἐπορεύθητε ὑπερηφάνως καὶ ἀνέβητε εἰς τὸ ὄρος. καὶ ἐξῆλθεν ὁ Αμορραῖος ὁ κατοικῶν ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ εἰς συνάντησιν ὑμῖν καὶ κατεδίωξαν ὑμᾶς καθὰ ἂν ποιήσωσιν αἱ μέλισσαι, καὶ ἐτροπώσαντο ὑμᾶς ἐν Σηιρ ἕως Ερμα. καὶ ἐπιστρέψαντες ἐκλαύσατε ἔμπροσθεν κυρίου, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν κύριος τῆς φωνῆς ὑμῶν οὐδὲ προσέσχεν πρὸς ὑμᾶς. καὶ ἐκαθίσατε ἐν Καδης ἡμέρας πολλὰς κατὰ τὰς ἡμέρας ἃς ἐκαθίσατε.

CAPUT IX.

1. καὶ ἀπάρατε καὶ διέλθωμεν τὴν φάραγγα Ζαρετ καὶ κατασκηνώσωμεν ἐν τῷ χειμάρρῳ Ζαρετ καὶ ἐκλίπωμεν τὸν τόπον καὶ διέλθωμεν τὸν χειμάρρουν

שמשמשותיו ואת ארון העדת, וארז את הבדים ואת כל הכלים אשר יעשו בהם את המלאכה: ואת
הלחם המונח על השלחן, ואת כל כליו ואת המנורה הטהורה ואת מזלגותיה ואת מחתותיה ואת

2. ואת כל הבית עם כל אשר בו ואת כל המלאכה, והשמן והבשמים ואת מזבח העולה, ואת
כל כליו ואת הכיור ואת כנו, ואת כל הבגדים המשרתים בקדש, ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן,
ואת בגדי בניו לכהן, ואת כל המלאכה, ואת כל התכשיטים, ואת כל הכלים, ואת כל המשכן,
ואת כל אשר יעשו בני ישראל את כל העבודה בקדש, ואת כל המלאכה, ואת כל הבגדים, ואת
כל הכלים, ואת כל המשכן, ואת כל התכשיטים, ואת כל המלאכה, ואת כל הבגדים, ואת כל
כלי הקדש, ואת כל אשר יעשו בני ישראל את כל העבודה בקדש, ואת כל הכלים, ואת כל
המשכן, ואת כל התכשיטים, ואת כל המלאכה, ואת כל הבגדים, ואת כל כלי הקדש

4. Καὶ τὸ ὑγρὸν τῶν ἴσων, καὶ τὸ ξηρὸν ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς τόπου καὶ βάρους, τὸ ὑγρὸν τόπου ἔχει διπλασίονα, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε διὰ ξηροῦ ὑδρίαν ἀπομετροῦμεν, ὑπερβάλλει κατὰ τὸν ἴσον τόπον τὸν ὑγρόν· καὶ ὅτε διὰ κενοῦ ὑγροῦ μετροῦμεν, ἐλλείπει τὸν ἴσον τόπον τὸν ξηρόν. Καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ ξηρὸν ὁμοίως ἔχει τὸ μέτρον καὶ τὸν τόπον· καὶ ὅτε μὲν ἐν ὑγρῷ μετροῦμεν, ἐν ὑγρῷ ἐστὶν ὁ τόπος· καὶ ὅτε ἐν ξηρῷ, ἐν ξηρῷ. Καὶ τὸ ὑγρὸν τῶν ἴσων τόπων καὶ βάρους ὁμοίως ἔχει τὸ μέτρον καὶ τὸν τόπον· καὶ ὅτε μὲν ἐν ὑγρῷ ἐστὶ τὸ μέτρον τὸν τόπον, καὶ αὐτὸς ἐν ὑγρῷ ἐστὶν· καὶ ὅτε ἐν ξηρῷ, καὶ αὐτὸς ἐν ξηρῷ. Καὶ τὸ ξηρὸν τῶν ἴσων τόπων καὶ βάρους ὁμοίως ἔχει τὸ μέτρον καὶ τὸν τόπον· καὶ ὅτε μὲν ἐν ὑγρῷ ἐστὶ τὸ μέτρον τὸν τόπον, καὶ αὐτὸς ἐν ὑγρῷ ἐστὶν· καὶ ὅτε ἐν ξηρῷ, καὶ αὐτὸς ἐν ξηρῷ. Καὶ τὸ ὑγρὸν

שהרי זה פחת שלו, והוא פחת שלו הוא עושהו לתשמיש. אמר רשב"ג, אימתי הוא זה פחת. בזמן שהוא מוכר כל ימות השנה, אבל אם היה מוכר בימות הקיץ, והוא עושה אותו לתשמיש בימות החורף, הרי זה כלי שלם.

8. הוא היה מוכר את הכלי בשני פחתים בשני צדדיו, ונשתייר בו כשיעור, אם יש בו כדי לתקן בשני פחתים, הרי זה כלי שלם. ואם לאו, הרי זה כלי פחות. ואם יש בו כדי לתקן בשני פחתים, אבל לא בשני צדדיו, אלא בצד אחד

the king's decree, when in one day the enemies of the Jews hoped to have power over them, but it was turned to the contrary, that the Jews had rule over them that hated them. Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, And stablished them, That they should keep the fourteenth day of the month Adar, and also the fifteenth day of the same, yearly, As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred and seven and twenty provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

ϥϻϩΘ ΠΛΙ ΧΕ ΟϻΛΧΨΘΜϮ. ϾΜϮΝΙΛ, ΘΜϮΝΙΛ, ϩ ΧΕ ϻΛΠΟ ΛΟ, ΘΙ ΧΘϬ ΙϮΝΘ ΠΛΙ ΘΟΨΙΛ ΟϻϽ, ΘΘΛ ϽΘ Χ ΡΘΧΜϮ ϤΛΓ ΟϻϽΛΛΗΘΜΘ ϽΘ. ΫΜΛ ΠΛΙ ΧΨΧ ΟϻΡΘΛϻΛΛ ΨΩΧΟ Χ ΡΘΧΜϮ ϤΛΓ ΟϻΡΘΛϻΛΛΘ ΩΜΧ ΨΧΘ ΤΘΠΓ Ε ΡΛΟΡΙΛΘ; ΛΗΘ ΧΜΛ ΠΛΙ ϾΘΙΟΧΜΓΛϽ Ε ϻΛΨΘΒΜΓΘ ΛΘΩΜΛ ΩΜΧ ΘΧ ΤΘΠΓΘ, ΛΗΘ ΛΛ ΠΛΙ Ε Χ ΓΛΗΘ ΘΟ ΧΕΧΜ ϻΛΨΘΜΜΛΛΧΘ. ΛΗΘ, ϾΜϮΝΙΛ, ϩ ΧΕ ϻΛΠΟ ΛΟ, ϩ ΘΨΙΘ ϻΛΠΟ ΛΟ Ε ΧΕΛΜ, ΧΜΛ Α ΧΕ ΗΟ Χ ΤΘΛ ΨΩΧ ΧΘϬ ΙϮΝΘ ΠΛΙ Ε ΛΘΒΛ ΤΟ ΤΕΩ ΤΓΙΕΧ, ΧΜΛ ϩ ΠΛΙ ΘΩΧΕΛΨ ΛΛ ΡΨΘΩ ΧΕΧ ΙΓΛΗ ΘΨΙΘΜΜΛΛΧΘ ΧΘ ΤΘΠΓΘ, Ο ΡΕΧ ΘΘ ϮΘΡΛΓΛΓ, ΛΗΘ ΠΛΙ ΛΘΧΜΛΨΘΜΜΛΛΧΘ ΧΘ ΤΘΠΓΘ ΧΕΧ ΙΓΛΗ ΠΛΙ Ε ΛΘΒΛ ΤΟ ΤΕΩ ΤΓΙΕΧ, Ο ΡΕΧ ΘΘ ϮΘΡΛΓΛΓ. ΛΗΘ ΨΩΧΟΘ, ΧΜΛ ΧΕ Χ ΙΓΛΗ ΨΩΧ ΟΟΧΓ, ΨΩΧΟ ΛΟΨ ΘΟ ΤΘΠΓΘ Ε ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Ε ΡΕΧ ΤΘΠΓΘ ΡΘ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΠΛΙ Ε ΧΘΜΜΛΛΧΘ ΧΕ ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΛΗΘ ΠΛΙ ΟΜΧ ΡΟΨΓ ΡΨΩΧ ΧΜΛ ΧΕ ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΡΨΩΧ ΧΜΛ ΧΕ ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΛΗΘ ΠΛΙ ΟΜΧ ΡΟΨΓ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ ΧΕ Ε ΡΛΟΡΙΛΘ ΨΩΧΟ ΡΘ ΨΛΓ ΤΘΠΓΘ, Ο ΡΕΧ ΜΓ ΧΕ ϮΘΡΛΓΛΓ; ΧΕΨΡΟΨ, ΨΩΧΟ ΧΟΨ ΜΧΨΟΧ, ΛΗΘ Χ ΜΧΨΟΧ ΨΩΧΟ ΠΛΙ Ε ΨΟΛ ΛΘΛΗΘ ΟΜΧ ΡΟΨΓ ΡΨΩΧ ΧΜΛ ΧΕ ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΠΛΙ ΟΜΧ ΡΟΨΓ ΡΨΩΧ Χ ϾΛΗΛΓΛΓΘ, ΧΜΛ ΡΘ ΧΕ ΟΟ ΡΟΨΓ ΨΩΧ ΧΜΛ ΧΕ ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΡΟΨ ΧΜΧ ΧΕ ΘΛΡΟΘΜΓΛ Χ ΡΘΧΜϮ ΧΜΛ ΧΕ ΧΕΛΜ ΜΓ ΧΕ Χ ΡΘΧΜϮ, ΡΟΨ ΧΜΧ ΧΕ ΘΛΡΟΘΜΓΛ Χ ϾΛΗΛΓΛΓΘ, ΧΜΛ ΡΘ ΧΕ ΟΟ ΡΟΨΓ ΨΩΧ

and, behold, the half was not told me: thy wisdom and prosperity exceedeth the fame which I heard. Happy are thy men, happy are these thy servants, which stand continually before thee, and hear thy wisdom. Blessed be the LORD thy God, which delighted in thee, to set thee on the throne of Israel: because the LORD loved Israel for ever, therefore made he thee king, to do judgment and justice. And she gave the king an hundred and twenty talents of gold, and of spices very great store, and precious stones: neither was there any such spice as the queen of Sheba gave king Solomon. And the navy also of Hiram, that brought gold from Ophir, brought in from Ophir great plenty of almug trees, and precious stones. And the king made of the almug trees pillars for the house of the LORD, and for the king's house, harps also and psalteries for singers: there came no such almug trees, nor were seen unto this day. And king Solomon gave to the queen of Sheba all her desire, whatsoever she asked, beside that which Solomon gave her of his royal bounty. So she turned, and went to her own country, she and her servants. Now the weight of gold that came to Solomon in one year was six hundred threescore and six talents of gold, Beside that he had of the merchantmen, and of the traffick of the spice merchants, and of all the kings of the mixed people, and of governors of the country. And king Solomon made two hundred targets of beaten gold: six hundred shekels of beaten gold went to one target. And three hundred shields made he of beaten gold: three pound of gold went to one shield: and the king put them in the house of the forest of Lebanon. Moreover the king made a great throne of ivory, and overlaid it with the best gold. The throne had six steps, and the top of the throne was round behind: and there were stays on either side on the place of the seat, and two lions stood by the stays. And twelve lions stood there on the one side and on the other upon the six steps: there was not the like made in any kingdom. And all the drinking vessels of king Solomon were of gold, and all the vessels of the house of the forest of Lebanon were of pure gold; none were of silver: it was not any thing accounted of in the days of Solomon. For the king's ships went to Tarshish with the servants of Hiram: once in three years came the ships of Tarshish bringing gold, and silver, ivory, and apes, and peacocks. So king Solomon exceeded all the kings of the earth for riches and for wisdom. And all the earth sought to Solomon, to hear his wisdom, which God had put in his heart. And they brought every man his present, vessels of silver, and vessels of gold, and raiment, harness, and spices, horses, and mules, a rate year by year. And Solomon gathered chariots and horsemen: he had a thousand and four hundred chariots, and twelve thousand horsemen, which he bestowed in the chariot cities, and with the king at Jerusalem. And the king made silver to be in Jerusalem as stones, and cedars made he as the sycomore trees that are in the vale, for abundance. And Solomon had horses brought out of Egypt, and linen yarn: the king's merchants received the linen yarn at a price. And a chariot came up and went out of Egypt for six hundred shekels of silver, and a horse for an hundred and fifty: and so for all the kings of the Hittites, and for the kings of Syria, did they bring them out by their means. And king Solomon loved many strange women, together with the daughter of Pharaoh, women of the Moabites, Ammonites, Edomites, Zidonians, and Hittites: Of the nations concerning which the LORD said unto the children of Israel, Ye shall not go in to them, neither shall they come in unto you: for surely they will turn away your heart after their gods: Solomon clave unto these in love. And he had seven hundred wives, princesses, and three hundred concubines: and his wives turned away his heart. For it was so, when Solomon was old, that his wives turned away his heart after other gods: and his heart was not perfect with the LORD his God, as was the heart of David his father. For Solomon went after Ashtoreth the goddess of the Zidonians, and after Milcom the abomination of the Ammonites. And Solomon did evil in the sight of the LORD, and went not fully after the LORD, as did David his father. Then did Solomon build an high place for Chemosh, the abomination of Moab, in the hill that is before Jerusalem, and for Molech, the abomination of the children of Ammon. And likewise did he for all his strange wives, which burnt incense and sacrificed unto their gods. And the LORD was angry with Solomon, because his heart was turned from the LORD God of Israel, which had appeared unto him twice, And had commanded him concerning this thing, that he should not go after other gods: but he kept not that which the LORD commanded. Wherefore the LORD said unto Solomon, Forasmuch as this is done of thee, and thou hast not kept my covenant and my statutes, which I have commanded thee, I will surely rend the kingdom from thee, and will give it to thy servant. Notwithstanding in thy days I will not do it for David thy father's sake: but I will rend it out of the hand of thy son. Howbeit I will not rend away all the kingdom; but will give one tribe to thy son for David my servant's sake, and for Jerusalem's sake which I have chosen. And the LORD stirred up an adversary unto Solomon, Hadad the Edomite: he was of the king's seed in Edom. For it came to pass, when David was in Edom, and Joab the captain of the host was gone up to bury the slain, after he had smitten every male in Edom; (For six months did Joab remain there with all Israel, until he had cut off every male in Edom:) That Hadad fled, he and certain Edomites of his father's servants with him, to go into Egypt; Hadad being yet a little child. And they arose out of Midian, and came to Paran: and they took men with them out of Paran, and they came to Egypt, unto Pharaoh king of Egypt; which gave him an house, and appointed him victuals, and gave him land. And Hadad found great favour in the sight of Pharaoh, so that he gave him to wife the sister of his own wife, the sister of Tahpenes the queen. And the sister of Tahpenes bare him Genubath his son, whom Tahpenes weaned in Pharaoh's house: and Genubath was in Pharaoh's household among the sons of Pharaoh. And when Hadad heard in Egypt that David slept with his fathers, and that Joab the captain of the host was dead, Hadad said unto Pharaoh, Let me depart, that I may go into mine own country. Then Pharaoh said unto him, But what hast thou lacked with me, that, behold, thou seekest to go to thine own country? And he answered, Nothing: howbeit let me go in any wise. And God stirred him up another adversary, Rezon the son of Eliadah, which had fled from his master Hadadezer king of Zobah: And he gathered men unto him, and became captain over a band, when David slew them of Zobah: and they went to Damascus, and dwelt therein, and reigned in Damascus. And he was an adversary to Israel all the days of Solomon, beside the mischief that Hadad did: and he abhorred Israel, and reigned over Syria. And Jeroboam the son of Nebat, an Ephrathite of Zeredah, Solomon's servant, whose mother's name was Zeruah, a widow woman, even he lifted up his hand against the king. And this was the cause that he lifted up his hand against the king: Solomon built Millo, and repaired the breaches of the city of David his father. And this man Jeroboam was a mighty man of valour: and Solomon seeing the young man that he was industrious, he made him ruler over all the charge of the house of Joseph. And it came to pass at that time when Jeroboam went out of Jerusalem, that the prophet Ahijah the Shilonite found him in the way; and he had clad himself with a new garment; and they two were alone in the field: And Ahijah caught the new garment that was on him, and rent it in twelve pieces: And he said to Jeroboam, Take thee ten pieces: for thus saith the LORD, the God of Israel, Behold, I will rend the kingdom out of the hand of Solomon, and will give ten tribes to thee: (But he shall have one tribe for my servant David's sake, and for Jerusalem's sake, the city which I have chosen out of all the tribes of Israel:) Because that they have forsaken me, and have worshipped Ashtoreth the goddess of the Zidonians, Chemosh the god of the Moabites, and Milcom the god of the children of Ammon, and have not walked in my ways, to do that which is right in mine eyes, and to keep my statutes and my judgments, as did David his father. Howbeit I will not take the whole kingdom out of his hand: but I will make him prince all the days of his life for David my servant's sake, whom I chose, because he kept my commandments and my statutes: But I will take the kingdom out of his son's hand, and will give it unto thee, even ten tribes. And unto his son will I give one tribe, that David my servant may have a light always before me in Jerusalem, the city which I have chosen me to put my name there. And I will take thee, and thou shalt reign according to all that thy soul desireth, and shalt be king over Israel. And it shall be, if thou wilt hearken unto all that I command thee, and wilt walk in my ways, and do that is right in my sight, to keep my statutes and my commandments, as David my servant did; that I will be with thee, and build thee a sure house, as I built for David, and will give Israel unto thee. And I will for this afflict the seed of David, but not for ever. And Solomon sought to kill Jeroboam. But Jeroboam arose, and fled into Egypt, unto Shishak king of Egypt, and was in Egypt until the death of Solomon. And the rest of the acts of Solomon, and all that he did, and his wisdom, are they not written in the book of the acts of Solomon? And the time that Solomon reigned in Jerusalem over all Israel was forty years. And Solomon slept with his fathers, and was buried in the city of David his father: and Rehoboam his son reigned in his stead. And Jeroboam the son of Nebat, who did yet remain in Egypt, whither he had fled from the presence of king Solomon, heard of it, (for he abode in Egypt:) that Jeroboam returned out of Egypt. And they sent and called him. So Jeroboam and all the congregation of Israel came, and spake unto Rehoboam, saying, Thy father made our yoke grievous: now therefore ease thou somewhat the grievous servitude of thy father, and his heavy yoke that he put upon us, and we will serve thee. And he said unto them, Depart yet for three days, then come again to me. And the people departed. And king Rehoboam took counsel with the old men, that stood before Solomon his father while he yet lived, and said, How do ye advise that I may answer this people? And they spake unto him, saying, If thou be kind unto this people, and please them, and speak good words to them, they will be thy servants for ever. But he forsook the counsel which the old men gave him, and took counsel with the young men that were grown up with him, and which stood before him: And he said unto them, What counsel give ye that we may answer this people, who have spoken to me, saying, Make the yoke which thy father did put upon us lighter? And the young men that were grown up with him spake unto him, saying, Thus shalt thou speak unto this people that spake unto thee, saying, Thy father made our yoke heavy, but make thou it lighter unto us; thus shalt thou say unto them, My little finger shall be thicker than my father's loins. And now whereas my father did lade you with a heavy yoke, I will add to your yoke: my father hath chastised you with whips, but I will chastise you with scorpions. So Jeroboam and all the people came to Rehoboam the third day, as the king bade, saying, Come again to me the third day. And the king answered the people roughly, and forsook the old men's counsel that they gave him; And spake to them after the counsel of the young men, saying, My father made your yoke heavy, and I will add to your yoke: my father also chastised you with whips, but I will chastise you with scorpions. Wherefore the king hearkened not unto the people; for the cause was of the LORD, that he might perform his saying, which the LORD spake by Ahijah the Shilonite unto Jeroboam the son of Nebat. So when all Israel saw that the king hearkened not unto them, the people answered the king, saying, What portion have we in David? neither have we inheritance in the son of Jesse: to your tents, O Israel: now see to thine own house, David. So Israel departed unto their tents. But as for the children of Israel which dwelt in the cities of Judah, Rehoboam reigned over them. Then king Rehoboam sent Adoram, who was over the tribute; and all Israel stoned him with stones, that he died. Therefore king Rehoboam made speed to get him up to his chariot, to flee to Jerusalem. So Israel rebelled against the house of David unto this day. And it came to pass, when all Israel heard that Jeroboam was come again, that they sent and called him unto the congregation, and made him king over all Israel: there was none that followed the house of David, but the tribe of Judah only. And when Rehoboam was come to Jerusalem, he assembled all the house of Judah, with the tribe of Benjamin, an hundred and fourscore thousand chosen men, which were warriors, to fight against the house of Israel, that he might bring the kingdom again to Rehoboam the son of Solomon. But the word of God came unto Shemaiah the man of God, saying, Speak unto Rehoboam, the son of Solomon, king of Judah, and unto all the house of Judah and Benjamin, and to the remnant of the people, saying, Thus saith the LORD, Ye shall not go up, nor fight against your brethren the children of Israel: return every man to his house; for this thing is done of me. They obeyed therefore the word of the LORD, and returned to depart, according to the word of the LORD. Then Jeroboam built Shechem in mount Ephraim, and dwelt therein; and went out from thence, and built Penuel. And Jeroboam said in his heart, Now shall the kingdom return to the house of David: If this people go up to do sacrifice in the house of the LORD at Jerusalem, then shall the heart of this people turn again unto their lord, even unto Rehoboam king of Judah, and they shall kill me, and go again to Rehoboam king of Judah. Whereupon the king took counsel, and made two calves of gold, and said unto them, It is too much for you to go up to Jerusalem: behold thy gods, O Israel, which brought thee up out of the land of Egypt. And he set the one in Bethel, and the other put he in Dan. And this thing became a sin: for the people went to worship before the one, even unto Dan. And he made an house of high places, and made priests of the lowest of the people, which were not of the sons of Levi. And Jeroboam ordained a feast in the eighth month, on the fifteenth day of the month, like unto the feast that is in Judah, and he offered upon the altar. So did he in Bethel, sacrificing unto the calves that he had made: and he placed in Bethel the priests of the high places which he had made. So he offered upon the altar which he had made in Bethel the fifteenth day of the eighth month, even in the month which he had devised of his own heart; and ordained a feast unto the children of Israel: and offered upon the altar, and burnt incense. And, behold, there came a man of God out of Judah by the word of the LORD unto Bethel: and Jeroboam stood by the altar to burn incense. And he cried against the altar in the word of the LORD, and said, O altar, altar, thus saith the LORD; Behold, a child shall be born unto the house of David, Josiah by name; and upon thee shall he offer the priests of the high places that burn incense upon thee, and men's bones shall be burnt upon thee. And he gave a sign the same day, saying, This is the sign which the LORD hath spoken; Behold, the altar shall be rent, and the ashes that are upon it shall be poured out. And it came to pass, when king Jeroboam heard the saying of the man of God, which had cried against the altar in Bethel, that he put forth his hand from the altar, saying, Lay hold on him. And his hand, which he put forth against him, dried up, so that he could not pull it in again to him. The altar also was rent, and the ashes poured out from the altar, according to the sign which the man of God had given by the word of the LORD. And the king answered and said unto the man of God, Intreat now the face of the LORD thy God, and pray for me, that my hand may be restored me again. And the man of God intreated the LORD, and the king's hand was restored him again, and became as before. And the king said unto the man of God, Come home with me, and refresh thyself, and I will give thee a reward. And the man of God said unto the king, If thou wilt give me half thine house, I will not go in with thee, neither will I eat bread nor drink water in this place: For so was it charged me by the word of the LORD, saying, Eat no bread, nor drink water, nor turn again by the same way that thou camest. So he went another way, and returned not by the way that he came to Bethel. Now there dwelt an old prophet in Bethel; and his sons came and told him all the works that the man of God had done that day in Bethel: the words which he had spoken unto the king, them they told also to their father. And their father said unto them, What way went he? For his sons had seen what way the man of God went, which came from Judah. And he said unto his sons, Saddle me the ass. So they saddled him the ass: and he rode thereon, And went after the man of God, and found him sitting under an oak: and he said unto him, Art thou the man of God that camest from Judah? And he said, I am. Then he said unto him, Come home with me, and eat bread. And he said, I may not return with thee, nor go in with thee: neither will I eat bread nor drink water with thee in this place: For it was said to me by the word of the LORD, Thou shalt eat no bread nor drink water there, nor turn again to go by the way that thou camest. He said unto him also, I am a prophet as thou art; and an angel spake unto me by the word of the LORD, saying, Bring him back with thee into thine house, that he may eat bread and drink water. But he lied unto him. So he went back, and did eat bread in his house, and drank water. And it came to pass, as they sat at the table, that the word of the LORD came unto the prophet that brought him back: And he cried unto the man of God that came from Judah, saying, Thus saith the LORD, Forasmuch as thou hast disobeyed the mouth of the LORD, and hast not kept the commandment which the LORD thy God commanded thee, But camest back, and hast eaten bread and drunk water in the place of the which he did say to thee, Eat no bread, and drink no water; thy carcase shall not come unto the sepulchre of thy fathers. And it came to pass after he had eaten bread, and after he had drunk, that he saddled for him the ass, to wit, for the prophet whom he had brought back. And when he was gone, a lion met him by the way, and slew him: and his carcase was cast in the way, and the ass stood by it, the lion also stood by the carcase. And, behold, men passed by, and saw the carcase cast in the way, and the lion standing by the carcase: and they came and told it in the city where the old prophet dwelt. And when the prophet that brought him back from the way heard thereof, he said, It is the man of God, who was disobedient unto the word of the LORD: therefore the LORD hath delivered him unto the lion, which hath torn him, and slain him, according to the word of the LORD, which he spake unto him. And he spake ye to his sons, saying, Saddle me the ass. And they saddled him. And he went and found his carcase cast in the way, and the ass and the lion standing by the carcase: the lion had not eaten the carcase, nor torn the ass. And the prophet took up the carcase of the man of God, and laid it upon the ass, and brought it back: and the old prophet came to the city, to mourn and to bury him. And he laid his carcase in his own grave; and they mourned over him, saying, Alas, my brother! And after he had buried him, he spake to his sons, saying, When I am dead, then bury me in the sepulchre wherein the man of God is buried; lay my bones beside his bones: For the saying which he cried by the word of the LORD against the altar in Bethel, and against all the houses of the high places which are in the cities of Samaria, shall surely come to pass. After this thing Jeroboam returned not from his evil way, but made again of the lowest of the people priests of the high places: whosoever would, he consecrated him, and he became one of the priests of the high places. And this thing became sin unto the house of Jeroboam, even to cut it off, and to destroy it from off the face of the earth. At that time Abijah the son of Jeroboam fell sick. And Jeroboam said to his wife, Arise, I pray thee, and disguise thyself, that thou be not known to be the wife of Jeroboam; and get thee to Shiloh: behold, there is Ahijah the prophet, which told me that I should be king over this people. And take with thee ten loaves, and cracknels, and a cruse of honey, and go to him: he shall tell thee what shall become of the child. And Jeroboam's wife did so, and arose, and went to Shiloh, and came to the house of Ahijah. But Ahijah could not see; for his eyes were set by reason of his age. And the LORD said unto Ahijah, Behold, the wife of Jeroboam cometh to ask a thing of thee for her son; for he is sick: thus and thus shalt thou say unto her: for it shall be, when she cometh in, that she shall feign herself to be another woman. And it was so, when Ahijah heard the sound of her feet, as she came in at the door, that he said, Come in, thou wife of Jeroboam; why feignest thou thyself to be another? for I am sent to thee with heavy tidings. Go, tell Jeroboam, Thus saith the LORD God of Israel, Forasmuch as I exalted thee from among the people, and made thee prince over my people Israel, And rent the kingdom away from the house of David, and gave it thee: and yet thou hast not been as my servant David, who kept my commandments, and who followed me with all his heart, to do that only which was right in mine eyes; But hast done evil above all that were before thee: for thou hast gone and made thee other gods, and molten images, to provoke me to anger, and hast cast me behind thy back: Therefore, behold, I will bring evil upon the house of Jeroboam, and will cut off from Jeroboam him that pisseth against the wall, and him that is shut up and left in Israel, and will take away the remnant of the house of Jeroboam, as a man taketh away dung, till it be all gone. Him that dieth of Jeroboam in the city shall the dogs eat; and him that dieth in the field shall the fowls of the air eat: for the LORD hath spoken it. Arise thou therefore, get thee to thine own house: and when thy feet enter into the city, the child shall die. And all Israel shall mourn for him, and bury him: for he only of Jeroboam shall come to the grave, because in him there is found some good thing toward the LORD God of Israel in the house of Jeroboam. Moreover the LORD shall raise him up a king over Israel, who shall cut off the house of Jeroboam that day: but what? even now. For the LORD shall smite Israel, as a reed is shaken in the water, and he shall root up Israel out of this good land, which he gave to their fathers, and shall scatter them beyond the river, because they have made their groves, provoking the LORD to anger. And he shall give Israel up because of the sins of Jeroboam, who did sin, and who made Israel to sin. And the child of Jeroboam fell sick, and died. And they buried him; and all Israel mourned for him, according to the word of the LORD, which he spake by the hand of his servant Ahijah the prophet. And the rest of the acts of Jeroboam, how he warred, and how he reigned, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel. And the days which Jeroboam reigned were two and twenty years: and he slept with his fathers, and Nadab his son reigned in his stead. And Rehoboam the son of Solomon reigned in Judah. Rehoboam was one and forty years old when he began to reign, and he reigned seventeen years in Jerusalem, the city which the LORD did choose out of all the tribes of Israel, to put his name there. And his mother's name was Naamah an Ammonitess. And Judah did evil in the sight of the LORD, and they provoked him to jealousy with their sins which they had committed, above all that their fathers had done. For they also built them high places, and images, and groves, on every high hill, and under every green tree. And there were also sodomites in the land: and they did according to all the abominations of the nations which the LORD cast out before the children of Israel. And it came to pass in the fifth year of king Rehoboam, that Shishak king of Egypt came up against Jerusalem: And he took away the treasures of the house of the LORD, and the treasures of the king's house; he even took away all: and he took away all the shields of gold which Solomon had made. Instead of which king Rehoboam made brasen shields, and committed them unto the hands of the chief of the guard, which kept the door of the king's house. And it was so, when the king went into the house of the LORD, that the guard bare them, and brought them back into the guard chamber. Now the rest of the acts of Rehoboam, and all that he did, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Judah? And there was war between Rehoboam and Jeroboam all their days. And Rehoboam slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David. And his mother's name was Naamah an Ammonitess. And Abijam his son reigned in his stead. In the eighteenth year of king Jeroboam the son of Nebat reigned Abijam over Judah. Three years reigned he in Jerusalem. And his mother's name was Maachah, the daughter of Abishalom. And he walked in all the sins of his father, which he had done before him: and his heart was not perfect with the LORD his God, as the heart of David his father. Nevertheless for David's sake did the LORD his God give him a lamp in Jerusalem, to set up his son after him, and to establish Jerusalem: Because David did that which was right in the eyes of the LORD, and turned not aside from any thing that he commanded him all the days of his life, save only in the matter of Uriah the Hittite. And there was war between Rehoboam and Jeroboam all the days of his life. Now the rest of the acts of Abijam, and all that he did, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Judah? And there was war between Abijam and Jeroboam. And Abijam slept with his fathers; and they buried him in the city of David: and Asa his son reigned in his stead. In the twentieth year of Jeroboam king of Israel reigned Asa over Judah. And forty and one years reigned he in Jerusalem. And his mother's name was Maachah, the daughter of Abishalom. And Asa did that which was right in the eyes of the LORD, as did David his father. And he took away the sodomites out of the land, and removed all the idols that his fathers had made. And also Maachah his mother, even her he removed from being queen, because she had made an idol in a grove; and Asa destroyed her idol, and burnt it by the brook Kidron. But the high places were not removed: nevertheless Asa's heart was perfect with the LORD all his days. And he brought in the things which his father had dedicated, and the things which himself had dedicated, into the house of the LORD, silver, and gold, and vessels. And there was war between Asa and Baasha king of Israel all their days. And Baasha king of Israel went up against Judah, and built Ramah, that he might not suffer any to go out or come in to Asa king of Judah. Then Asa took all the silver and the gold that were left in the treasures of the house of the LORD, and the treasures of the king's house, and delivered them into the hand of his servants: and king Asa sent them to Benhadad, the son of Tabrimon, the son of Hezion, king of Syria, that dwelt at Damascus, saying, There is a league between me and thee, between my father and thy father: behold, I have sent unto thee a present of silver and gold; come and break thy league with Baasha king of Israel, that he may depart from me. So Benhadad hearkened unto king Asa, and sent the captains of the hosts which he had against the cities of Israel, and smote Ijon, and Dan, and Abelbethmaachah, and all Cinneroth, with all the land of Naphtali. And it was so, when Baasha heard thereof, that he left off building of Ramah, and let his work cease. Then king Asa took all Judah; and they carried away the stones of Ramah, and the timber thereof, wherewith Baasha had builded; and he built therewith Geba and Mizpah. Now the rest of all the acts of Asa, and all his might, and all that he did, and the cities which he built, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Judah? nevertheless in the time of his old age he was diseased in his feet. And Asa slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David his father: and Jehoshaphat his son reigned in his stead. And Nadab the son of Jeroboam began to reign over Israel in the second year of Asa king of Judah, and reigned over Israel two years. And he did evil in the sight of the LORD, and walked in the way of his father, and in his sin wherewith he made Israel to sin. And Baasha the son of Ahijah, of the house of Issachar, conspired against him; and Baasha smote him at Gibbethon, which belonged to the Philistines; for Nadab and all Israel laid siege to Gibbethon. Even in the third year of Asa king of Judah did Baasha slay him, and reigned in his stead. And it came to pass, when he reigned, that he smote all the house of Jeroboam; he left not to Jeroboam any that breathed, until he had destroyed him, according unto the saying of the LORD, which he spake by his servant Ahijah the Shilonite: Because of the sins of Jeroboam which he sinned, and which he made Israel sin, by his provocation wherewith he provoked the LORD God of Israel to anger. Now the rest of the acts of Nadab, and all that he did, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Israel? And there was war between Asa and Baasha king of Israel all their days. In the third year of Asa king of Judah began Baasha the son of Ahijah to reign over all Israel in Tirzah, and reigned twenty and four years. And he did evil in the sight of the LORD, and walked in the way of Jeroboam, and in his sin wherewith he made Israel to sin. Then the word of the LORD came to Jehu the son of Hanani against Baasha, saying, Forasmuch as I exalted thee out of the dust, and made thee prince over my people Israel; and thou hast walked in the way of Jeroboam, and hast made my people Israel to sin, to provoke me to anger with their sins; Behold, I will take away the posterity of Baasha, and the posterity of his house; and will make thy house like the house of Jeroboam the son of Nebat. Him that dieth of Baasha in the city the dogs shall eat; and him of his that dieth in the fields shall the fowls of the air eat. And the rest of the acts of Baasha, and what he did, and his might, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Israel? In the twenty and sixth year of Asa king of Judah began Elah the son of Baasha to reign over Israel in Tirzah, two years. And his servant Zimri, captain of half his chariots, conspired against him, as he was in Tirzah, drinking himself drunk in the house of Arza his steward in Tirzah. And Zimri went in and smote him, and killed him, in the twenty and seventh year of Asa king of Judah, and reigned in his room. And it came to pass, when he began to reign, as soon as he sat on his throne, that he slew all the house of Baasha: he left him not one that pisseth against a wall, neither of his kinsfolks, nor of his friends. Thus did Zimri destroy all the house of Baasha, according to the word of the LORD, which he spake against Baasha by Jehu the prophet, For all the sins of Baasha, and the sins of Elah his son, by which they sinned, and by which they made Israel to sin, in provoking the LORD God of Israel to anger with their vanities. Now the rest of the acts of Elah, and all that he did, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Israel? In the twenty and seventh year of Asa king of Judah did Zimri reign seven days in Tirzah. And the people were encamped against Gibbethon, which belonged to the Philistines. And the people that were encamped heard say, Zimri hath conspired, and hath also slain the king: wherefore all Israel made Omri, the captain of the host, king over Israel that day in the camp. And Omri went up from Gibbethon, and all Israel with him, and they besieged Tirzah. And it came to pass, when Zimri saw that the city was taken, that he went into the palace of the king's house, and burnt over him the king's house with fire, and died, For his sins which he sinned in doing evil in the sight of the LORD, in walking in the way of Jeroboam, and in his sin which he did, to make Israel to sin. Now the rest of the acts of Zimri, and his treason that he wrought, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Israel? Then were the people of Israel divided into two parts: half of the people followed Tibni the son of Ginath, to make him king; and half followed Omri. But the people that followed Omri prevailed against the people that followed Tibni the son of Ginath: so Tibni died, and Omri reigned. In the thirty and first year of Asa king of Judah began Omri to reign over Israel, twelve years: six years reigned he in Tirzah. And he bought the hill Samaria of Shemer for two talents of silver, and built on the hill, and called the name of the city which he built, after the name of Shemer, owner of the hill, Samaria. But Omri wrought evil in the eyes of the LORD, and did worse than all that were before him. For he walked in all the way of Jeroboam the son of Nebat, and in his sin wherewith he made Israel to sin, to provoke the LORD God of Israel to anger with their vanities. Now the rest of the acts of Omri which he did, and his might that he showed, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Israel? So Omri slept with his fathers, and was buried in Samaria: and Ahab his son reigned in his stead. And Ahab the son of Omri reigned over Israel in the thirty and eighth year of Asa king of Judah, and Ahab the son of Omri reigned over Israel in Samaria twenty and two years. And Ahab the son of Omri did evil in the sight of the LORD above all that were before him. And it came to pass, as if it had been a light thing for him to walk in the sins of Jeroboam the son of Nebat, that he took to wife Jezebel the daughter of Ethbaal king of the Zidonians, and went and served Baal, and worshipped him. And he reared up an altar for Baal in the house of Baal, which he had built in Samaria. And Ahab made a grove; and Ahab did more to provoke to anger the LORD God of Israel than all the kings of Israel that were before him. In his days did Hiel the Bethelite build Jericho: he laid the foundation thereof in Abiram his firstborn, and set up the gates thereof in his youngest son Segub, according to the word of the LORD, which he spake by Joshua the son of Nun.

CHAPTER X.

1. When the queen of Sheba heard of the fame of Solomon concerning the name of the LORD, she came to prove him with hard questions. 2. And she communed with him of all that was in her heart. 3. And Solomon told her all her questions: there was not any thing hid from the king, which he told her not. 4. And when the queen of Sheba had seen all Solomon's wisdom, and the house that he had built, 5. And the meat of his table, and the sitting of his servants, and the attendance of his ministers, and their apparel, and his cupbearers, and their apparel, and his ascent by which he went up unto the house of the LORD; there was no more spirit in her. 6. And she said to the king, It was a true report which I heard in mine own land of thy acts, and of thy wisdom. 7. Howbeit I believed not the words, until I came, and mine eyes had seen it: and, behold, the half of the greatness of thy wisdom was not told me: thy wisdom and prosperity exceedeth the fame which I heard. 8. Happy are thy men, happy are these thy servants, which stand continually before thee, and that hear thy wisdom. 9. Blessed be the LORD thy God, which delighted in thee to set thee on his throne, to be king for the LORD thy God: because thy God loved Israel, to establish them for ever, therefore made he thee king over them, to do judgment and justice. 10. And she gave the king an hundred and twenty talents of gold, and of spices very great abundance, and precious stones: there came no more such abundance of spices as these which the queen of Sheba gave king Solomon. 11. And the navy also of Hiram, that brought gold from Ophir, brought in from Ophir great plenty of almug trees, and precious stones. 12. And the king made of the almug trees pillars for the house of the LORD, and for the king's house, harps also and psalteries for singers: there came no such almug trees, nor were seen, unto this day. 13. And king Solomon gave unto the queen of Sheba all her desire, whatsoever she asked, beside that which Solomon gave her of his royal bounty. So she turned and went to her own country, she and her servants. 14. Now the weight of gold that came to Solomon in one year was six hundred threescore and six talents of gold, 15. Beside that he had of the merchantmen, and of the traffick of the spice merchants, and of all the kings of Arabia, and of governors of the country. 16. And king Solomon made two hundred targets of beaten gold: six hundred shekels of beaten gold went to one target. 17. And three hundred shields made he of beaten gold: three pounds of gold went to one shield. And the king put them in the house of the forest of Lebanon. 18. Moreover the king made a great throne of ivory, and overlaid it with the best gold. 19. The throne had six steps, and the top of the throne was round behind: and there were stays on either side on the place of the seat, and two lions stood by the stays. 20. And twelve lions stood there on the one side and on the other upon the six steps: there was not the like made in any kingdom. 21. And all king Solomon's drinking vessels were of gold, and all the vessels of the house of the forest of Lebanon were of pure gold: none were of silver; it was nothing accounted of in the days of Solomon. 22. For the king had at sea a navy of Tarshish with the navy of Hiram: every three years once came the navy of Tarshish, bringing gold, and silver, ivory, and apes, and peacocks. 23. So king Solomon exceeded all the kings of the earth for riches and for wisdom. 24. And all the earth sought to Solomon, to hear his wisdom, which God had put in his heart. 25. And they brought every man his present, vessels of silver, and vessels of gold, and garments, and harness, and spices, horses, and mules, a rate year by year. 26. And Solomon gathered together chariots and horsemen: and he had a thousand and four hundred chariots, and twelve thousand horsemen, whom he bestowed in the chariot cities, and with the king at Jerusalem. 27. And the king made silver to be in Jerusalem as stones, and cedars made he to be as the sycomore trees that are in the vale, for abundance. 28. And Solomon had horses brought out of Egypt, and linen yarn: the king's merchants received the linen yarn at a price. 29. And a chariot came up and went out of Egypt for six hundred shekels of silver, and a horse for an hundred and fifty: and so for all the kings of the Hittites, and for the kings of Syria, did they bring them out by their means.

ΧΔ ΘΙΓΕΟΘ; ΡΟΔ ΧΘ ΟΛΙΓ ΒΔΓΕΟ ΡΟΔΓ ΜΗ Χ ΓΓΓ ΡΔΗΘ ΗΗΘ ΜΗ Χ ΙΔΡΓ, ΗΗΘ ΧΔ ΘΘΒ ΟΛΙ ΥΗΡΔΗΓΓ Χ ϹΔΗΓΗΓΓΕ, ΗΗΘ ΓΕΘ Χ ΒΔΧΘΟΙΕΓ ΘΥΓΓΕ ΤΘ Β ΥΗΡΔΒΓΓΔΒ. ΡΘΔ ΚΔΓ, ΡΟΔ ΧΘ ΟΛΙΓ ΚΔΓ Β ΔΟΕΓΘΒ; ΚΘΘΧΔΓ Β ΧΘ ΘΡΚΓΡΘΚΘΔΒ, ΡΟΔ ΧΘ ΟΛΙΓ ΚΔΓ Β ΙΔΓ ΤΘ ΟΕΓ; ΡΟΔ ΧΘ ΟΛΙΓ ΡΚΓΘΔΓ Χ ΟΕΓ ΜΘ ΧΔ ΥΘΙ, ΗΗΘ ΟΛΙΓ ΚΔΓ ΓΕΘΔΒΓΒΔΓ Χ ΓΕΘΔΙΟΟ ΜΘ ΧΔ ΥΘΙ, ΗΗΘ ΟΛΙΓ ΚΔΓ ΓΕΘΔΒΓΒΔΓ Χ ΓΕΘΔΙΟΟ ΜΘ ΧΔ ΔΓΘΙΟΡΘΔ ΗΗΓ ΘΟΓ. ΡΟΔ ΧΔ ΟΔΙΘΒ ΘΟΒΓΘΔΓ, Χ ΙΟΓΘΒ ΜΘ ΡΟΘΓΧΘ ΓΕ ΡΓΕ ΚΕΘ; ΗΗΘ ΧΔ ΡΘΒΕΒΓΘΔΓ Χ ΡΟΓΓ ΔΜΡ ΟΕΓ Χ ΟΘΙΘΒ. ΡΟΔ Χ ΙΟΓΘΒ ΡΓΓ ΘΟΘΙΘΒ Χ ΔΓ Β ΜΘΡΒ ΜΘ ΥΘΙ, ΡΜΗΗ ΧΔ ΒΜΧΓ ΘΟΓΕΓ ΘΡΓΡΓΘΗ ΜΗ Χ ΟΔΙΓΗΓΗ, ΗΗΘ Β ΜΘΡ ΜΘ ΥΘΙ, ΡΜΗΗ ΧΔ ΒΜΧΓ ΘΟΓΕΓ ΘΡΓΡΓΘΗ ΜΗ Χ ΟΔΙΓΗΓΗ ΗΗΘ ΟΘΙΘΒ ΓΗ ΧΓΗΓΗΓ, ΗΗΘ Β ΜΘΡ ΜΘ ΥΘΙ, ΡΜΗΗ ΧΔ ΒΜΧΓ ΘΟΓΕΓ ΘΡΓΡΓΘΗ ΜΗ Χ ΟΔΙΓΗΓΗ ΗΗΘ ΟΘΙΘΒ ΓΗ ΧΓΗΓΗΓ, ΧΔΓ Χ ΙΟΓΘΒ ΧΔ ΡΔΘΒΘΔΓΔΓ. ΡΟΔ ΧΔ ΟΔΙΘΒ ΡΓΓ ΘΟΘΙΘΒ Χ ΔΓ Β ΜΘΡΒ

for this, for a prophet may not perish out of Jerusalem, [but] in his own country, and among his own kindred, and in his own house. 25 But I tell you of a truth, many widows were in Israel in the days of Elias, when the heaven was shut up three years and six months, when a great famine was throughout all the land; 26 and to none of them was Elias sent, but to Sarepta of Sidon, to a woman that was a widow. 27 And many lepers were in Israel in the time of Eliseus the prophet, and none of them was cleansed, but Naaman the Syrian. 28 And all they in the synagogue, when they heard these things, were filled with wrath, 29 and rose up, and thrust him out of the city, and led him to the brow of the hill whereon their city was built, that they might cast him down headlong. 30 But he passing through the midst of them went his way.

31 And he came down to Capharnaum, a city of Galilee, and was teaching them on the sabbath days. 32 And they were astonished at his doctrine: for his speech was with power. 33 Now there was in the synagogue a man having a spirit of an unclean devil, and he cried out with a loud voice, 34 saying: Let us alone, what have we to do with thee, Jesus of Nazareth? art thou come to destroy us? I know who thou art, the Holy One of God. 35 And Jesus threatened him, saying: Hold thy peace, and go out of the man. And when the devil had thrown him in the midst, he went out of him, and hurt him not at all. 36 And fear came upon all, and they talked among themselves, saying: What is this word, that with power and might he commandeth the unclean spirits, and they go out? 37 And the fame of him was published into every place of the country round about. 38 And Jesus rising up out of the synagogue, went into the house of Simon. And Simon's wife's mother was taken with a great fever, and they besought him for her. 39 And standing over her, he commanded the fever, and it left her. And immediately rising she ministered unto them. 40 And when the sun was setting, all they that had any sick with divers diseases brought them to him: but he laying his hands on every one of them healed them. 41 And devils went out from many, crying out and saying: Thou art the Son of God. And rebuking them he suffered them not to speak, for they knew that he was Christ. 42 And when it was day, coming out he went into a desert place, and the people sought him, and came to him, and stayed him, that he might not depart from them. 43 To whom he said: To other cities also I must preach the kingdom of God, for therefore am I sent. 44 And he was preaching in the synagogues of Galilee.

CAPUT XI.

1. Factum est autem, cum turbæ irruerent in eum, ut audirent verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum Genesareth, 2 et vidit duas naves stantes secus stagnum: piscatores autem descendentes lavabant retia. 3 Ascendens autem unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum a terra reducere pusillum. Et sedens docebat de navicula turbas. 4 Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem: Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam. 5 Et respondens Simon dixit illi: Præceptor, per totam noctem laborantes nihil cepimus: in verbo autem tuo laxabo rete. 6 Et cum hoc fecissent, concluserunt piscium copiam multam: rumpebatur autem rete eorum. 7 Et annuerunt sociis qui erant in alia navi, ut venirent, et adjuvarent eos. Et venerunt, et impleverunt ambas naves, ita ut pene mergerentur. 8 Quod cum vidisset Simon Petrus, procidit ad genua Jesu, dicens: Exi a me, quia homo peccator sum, Domine. 9 Stupor enim circumdederat eum, et omnes qui cum illo erant, in captura piscium quam ceperant: 10 similiter autem Jacobum et Joannem filios Zebedæi, qui erant socii Simonis. Et ait ad Simonem Jesus: Noli timere: ex hoc jam homines eris capiens. 11 Et subductis ad terram navibus, relictis omnibus secuti sunt eum.

2. Et factum est cum esset in una civitatum, et ecce vir plenus lepra, et videns Jesum, procidit in faciem, rogans illum, dicens: Domine, si vis, potes me mundare. 3 Et extendens manum tetigit eum, dicens: Volo, mundare. Et continuo lepra discessit ab eo. 4 Et ipse præcepit illi, ut nemini dicat: sed: Vade, ostende te sacerdoti, et offer pro emundatione tua, sicut præcepit Moyses, in testimonium illis. 5 Perambulabat autem magis sermo de illo, et conveniebant turbæ multæ ut audirent, et curarentur ab infirmitatibus suis. 6 Ipse autem secedebat in desertum, et orabat. 7 Et factum est in una dierum, et ipse sedebat docens: erant autem pharisæi sedentes et legis doctores, qui venerant ex omni castello Galilææ et Judææ et Jerusalem: et virtus Domini erat ad sanandum eos. 8 Et ecce viri portantes in lectulo hominem qui erat paralyticus, et quærebant eum inferre, et ponere ante eum. 9 Et non invenientes qua parte illum inferrent præ turba, ascenderunt supra tectum, et per tegmina demiserunt eum cum lectulo in medium ante Jesum. 10 Quorum fidem ut vidit, dixit homini: Remittuntur tibi peccata tua. 11 Et cœperunt cogitare scribæ et pharisæi, dicentes: Quis est hic qui loquitur blasphemias? quis potest dimittere peccata nisi solus Deus? 12 Cognoscens autem Jesus cogitationes eorum, respondens dixit ad illos: Quid cogitatis in cordibus vestris? 13 Quid est facilius dicere, dimittuntur tibi peccata tua: an dicere, surge et ambula? 14 Ut autem sciatis quia Filius hominis habet potestatem in terra dimittendi peccata, ait paralytico: Tibi dico, surge, tolle lectulum tuum, et vade in domum tuam. 15 Et confestim surgens coram illis, tulit lectulum in quo jacebat, et abiit in domum suam, magnificans Deum. 16 Et stupor apprehendit omnes, et magnificabant Deum: et repleti sunt timore, dicentes: Quia vidimus hodie mirabilia.

καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τὰ προστάγματα τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πατέρων

CAPITVLE XII.

1. ΛΗΒ ΛΒ ΧΣΣ ΩΛΗΛΜ Β ΤΣΠΛ ΗΛ ΧΥΣ ΒΑΩ, ΣΘΛ Β ΡΓΗΒΣΓΜΒΓ ΓΒΣΤ ΜΒ Χ ΓΣΠΘ ΡΒΥΓ ΩΣΘ ΧΣΘΓΡΒ ΒΣΒ ΥΣΦΟΓ ΓΩΣ ΓΗΛΤΟ Χ ΓΒΣΤΟ; ΒΓΓΛ ΒΩΣΡΟΓΒ, Χ ΤΓΓΣΤΒ ΜΒ ΛΩΡΔ ΒΟ ΩΓΗ-ΥΣΛ Χ ΣΟΛ ΓΒΣΤΟ ΜΒ Χ ΓΣΠΘ ΡΒΥΓ ΡΩ ΥΩΟ Χ ΓΒΣΤΟ; ΔΗΒ ΧΒΘ ΓΣΠΘ ΡΓΒ Δ ΤΣΠΛ, ΡΒΥΓ ΒΣΤ Β ΓΜΒΔΒΤ ΓΒΣΤΟ ΜΒ Χ ΓΣΠΘ ΡΒΥΓ ΡΩ ΥΩΟ Χ ΓΒΣΤΟ, ΔΗΒ Δ ΡΓΒ ΤΣΠΛ ΧΔΟ ΥΟ Χ ΤΗΥΔΗΛ ΧΔΟ ΧΣ ΒΣ Β ΒΣΤΟΛ ΛΩΔΛ ΗΛΤΟ ΧΥΣ ΓΒΣΤΟ, ΡΤΒΩ Χ ΩΓΗΒΔΗΛ ΗΛΤΟ ΧΥΣ ΓΒΣΤΟ, ΔΗΒ Δ ΡΓΒ ΤΣΠΛ ΧΔΟ ΥΟ Χ ΤΗΥΔΗΛ ΧΔΟ ΧΣ ΒΣ Β ΒΣΤΟΛ ΛΩΔΛ ΗΛΤΟ ΧΥΣ ΓΒΣΤΟ, ΡΤΒΩ Χ ΩΓΗΒΔΗΛ ΗΛΤΟ ΧΥΣ ΓΒΣΤΟ, ΔΗΒ ΔΗΤ Χ ΩΓΕΓΛΓΒΓ ΓΗΛΤΟ ΧΥΣ. ΔΗΒ ΓΡ ΤΛ ΟΣ Β ΧΥΛ ΧΣ ΔΗΤ ΒΩΓΛΟΒ ΧΔΟ ΓΗΛΤΟ, ΧΥΛ ΔΗΤ Χ ΩΓΕΓΛΓΒΓ ΓΗΛΤΟ Β ΩΓΧΓΡΛΓΒ ΡΤΒΩ ΧΥΣ, ΡΤΒΩ ΗΓ ΛΩΡΔ ΒΟ ΩΓΗΥΣΛΗΒΓΒΡΗ. ΒΛΦΟΓΒ, ΔΟ ΜΓΒ ΛΒΩΛ ΩΒ ΓΣΛ ΧΥΣ ΟΛ ΓΣΠΘ ΜΓΒ ΛΗΟΓΕΕΗ ΜΛΗΛ Χ ΤΓΓΣΤΒ ΜΒ ΛΩΡΔ, ΒΓΓΛ Χ ΙΟΓΘ ΡΓΛΒΓΒ ΗΛ, ΣΕΛΗ, ΔΟ ΩΓΗ ΥΣΛ Χ ΡΕΓ ΜΒ ΖΔ ΤΣΠΛ; ΧΕΓΡΟΓ Δ, ΖΟΓΦΟΓΗ, ΒΩ ΓΣΛ Χ ΤΓΓΣΤΒ ΓΣΠΘ ΡΓΒ ΒΓΗ ΩΓΟΛΗΒΡΒ ΖΔ ΜΒ Χ ΙΟΓΘ. ΔΗΒ ΗΒ Δ, ΖΟΓΦΟΓΗ, ΧΕΩ ΔΗ ΔΗΒ ΜΒ ΖΔ ΣΕΛΗΒ, ΔΗΒ ΙΙΕΟΣΟΕ ΥΩ ΓΣΛ Χ ΤΓΓΣΤΒ ΓΣΠΘ ΡΓΒ ΒΓΗ ΩΓΟ-ΔΗΒΡΒ ΖΔ; ΧΕΓΡΟΓ Δ ΜΟΒ ΧΛΛ Α ΡΟΒ ΒΩΓΟΛΒ ΧΛΛ Χ ΙΟΓΘ ΥΓΓΟΛ ΒΓΗ ΜΒ Χ ΙΟΓΘ. ΔΗΒ ΗΒ Δ, ΖΟΓΦΟΓΗ, ΒΩ ΓΣΛ Χ ΤΓΓΣΤ

ΛΕΘ ΜΘ ΓΘΘΡΣ, ΛΊ ΩΕΘ ΊΩ ΊΘΣ ΧΛΊ Χ ΘΙΧΔΊΙϾ ΜΡΊ ΦΛΧΔΊΘ ΊΓΦΔΧΔΊ, ΛΉΘ ΜΡΊ ΧΙΩΟΉΔΊΛΘ ΛΊ ΘΔΊΙ ΊΙΕΊ ΛΉΘ ΡΕΣΊΙΉ. ΛΉΘ ΓΘΘΡΣ ΛΘΔΉ ΟΟΘ ΦΙΘΣΔΙΡ ΡΉΊΩ ΧΔΘ, ΡΟΔ ΧΕ ΜΡΊ ΊΙΕΙΉ ΡΉΊΩ Χ ΡΘΧΔΊ, ΛΊ ΦΙΘ ΛΕΘ; ΛΉΘ ΓΘΘΡΣ ΩΕΘ ΛΉΘ ΣΊΓΘ ΛΊ Χ ΘΙΧΔΣΊ ΜΘ ΧΔΘ, ΛΉΘ ΣΔΓ ΡΉΊΩ ΧΔΘ, ΦΔΜΊ ΜΙΙ Α ΧΔΊ ϝ ΠΔΙ ΩΙΘ ΡΉΊΩ ΧΦ ? ΛΉΘ ΧΕ ΣΔΘ ΡΉΊΩ ΦΙΘ, Ὸ ΟΙΘΘ, ΜΘ ΜΙΙ ΧΔΊ ΧΘ ΜΘΣΘΊ ΊΔΓ ΡΣ Χ ΛΕΘ ΦΔΙΣΘΦΣ ΜΘ ΠΔΙ ΩΟΙ ΧΙΘ Ϲ ΜΙΘ; ΡΟΘ ΧΕΘ ΘΦ ΘΙΧΣΙΙΟΊΕΠΡΉΘ ΛΘΡΉΙ Χ ΊΘΘΊΙ ΟΡΉΧΡΜΉΉΙ ΧΙΘ ΘΊΔΊΔΦ. ΛΉΘ Χ Ὸ ΟΙΘΘ ΣΔΘ ΡΉΊΩ ΧΔΘ, ΕΔΦΦΙΉ, ΕΔΦΦΙΉ ϝ ΣΕ ΡΉΊΩ ΧΦ, ΦΔΔ ΊΘ ΊΙ ΧΔΊ Χ ΊΘΘΊΙ ΠΘΘ ΘΡΙΘΡΜΦ ΛΉΘ ΘΙΧΣΙΙΟΊ ΘΘΩΟΘ ΜΘ ΧΙΧΣ ΙΙΦΙ? ΦΔΘ ΧΕ ΗΔΊ ΦΔΘ Χ ΧΟΦΙΊΊΔΦΟΙΘ, ΦΔΜΊΕ ΣΕ Α ΘΡΣΊ ΊΕΩ ΡΊΔΊ ΧΦ Χ ΗΘΘ ΜΘ ΩΦΙΧΣΊ ΦΔΜΊΕ ΊΘ ΘΔ ΗΘΘ? ΡΟΦ ΘΔ ΧΙΧΣ ΗΘΘ ΠΔΙ Α Θ ΟΙΟΙΘ ΔΊ Χ ΙΟΣΊ ΘΕ; ΛΉΘ ΦΟΧΟ ΊΕΩΔΓ ΡΊΔΊ ΦΙΘ ΘΔ ΗΘΘ, Α ΠΔΙ ΩΟ ΊΊ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ; ΧΕΙΡΟΦ ΦΔΜΊΧΟΩΔΦ Α ΠΔΙ ΩΟ, Α ΠΔΙ ΩΟ ΊΊ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ; ΧΕΙΡΟΦ Α ΠΔΙ ΩΟΙ Χ Ϲ ΜΙΘ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ; ΛΉΘ Α ΠΔΙ ΩΟΙ ΡΊΔΊ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ, Χ ΛΊ ΦΔ ΜΙΙ ΘΙΔΦ Χ Ϲ ΜΙΘ ΡΟΦ ΘΔ ΧΕΩ; ΛΉΘ ΦΒ Θ ΊΙ ΘΔ Ϲ ΜΙΘ, ΧΕΩ ΊΙ Θ ΟΟΙΟ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ? ΡΟΦ ΗΡ Θ Ϲ ΜΙΘ Θ ΟΟΙΟ ΗΙ Ὸ ΟΟΦΔ' ΗΘΘ, Χ ΛΗ ΊΙ Θ Ὸ ΟΟΦΔ' Ϲ ΜΙΘ; ΟΦ ΗΡ ΊΙ Θ ΟΟΙΟ ΗΙ Χ ΗΘΘ ΜΘ Θ ΘΔΗ, Χ ΛΗ ΊΙ Θ Χ Ϲ ΜΙΘ ΜΘ Θ ΘΔΗ; ΘΜΊ ΗΡ ΊΙ Θ ΟΟΙΟ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ, Χ ΛΗ ΊΙ ΊΘ ΘΔ Ϲ ΜΙΘ, ΗΡ ΊΙ ΣΟ Θ Χ ΛΊ ΧΕ ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ. ΒΔΙΙΙΟ ϝ ΣΕ ΡΉΊΩ ΧΦ, ΧΊ Α ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ; ΧΕΙΡΟΦ Α ΠΔΙ ΩΟΙ ΦΔΜΙΧΟΩΔΦ Ι ΙΘΘ Α ΦΟ ΟΟΙ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ; ΧΕΙΡΟΦ ΗΡ Α ΩΟΙ ΜΊΗ Χ ΡΘΧΔΊ, ΡΟΦ Χ Ϲ ΜΙΘ, ΗΡ ΊΙ Θ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ, Χ ΡΘΧΔΊ ΜΙΙ ΦΟΦ ΧΦ; ΛΉΘ ΗΡ ΊΙ ΣΟ Θ Χ Ϲ ΜΙΘ ΙΘ ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ, ΧΊΗ ΜΙΙ Χ ΡΘΧΔΊ ΟΟ ΡΟΊΓ ΦΙΘ ΟΗ ΜΡΊΩΣ ΗΙ ΊΙ; ΘΜΊ ΗΡ ΊΙ Θ ΗΊΗ ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ, ΛΉΘ ΙΘ ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ Χ ΜΡΊΩΣ ΜΘ ΘΔΗ, ΟΙ ΜΊΗ Χ ΜΡΊΩΣ ΜΘ Χ ΘΔΣΘΙ, ΘΔΗΙΙΟ ϝ ΣΕ ΡΉΊΩ ΧΦ, ΧΕ ΦΔΘ ϹΔΗ ΗΙ ΧΕΙ ΜΡΊΩΣ ΗΙ ΊΙ; ΘΜΊ ΗΡ ΊΙ Θ ΗΊΗ ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ, ΛΉΘ ΙΘ ΕΦ ΘΙΙΟ ΜΊΗ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ, ΧΕ ΦΔΘ ΙΘΘΟΘ ΜΘ ΧΕΙ ΜΡΊΩΣ ΧΦ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ. ΘΔΦΟΙΘ ϝ ΦΔΘ ΩΟΙΘΗ ΡΉΊΩ ΧΦ ΘΔ ΩΔΣΊΔΙ, ΛΉΘ ΧΙΘ ΊΘ Χ ΩΔΣΊΔΙ ΦΔΜΊΕ ϝ ΦΔΘ ΩΟΙΘΗ ΡΉΊΩ ΧΦ, ΧΊΗ ϝ ΦΔΘ ΩΟΙΘΗ ΡΉΊΩ ΧΦ, ΧΊΗ ϝ ΣΔΘΔ ΟΙ ΦΔΜΊΧΟΩΔΦ ΊΘ ΧΕΙ ΜΡΊΩΣ. ΛΉΘ ΦΔΘ ΧΙΘ ΦΔΘ ΦΔΘ ϝ ΘΙΧΔ ΙΙΦΙΡΙΔΘ ΜΊ; ΧΕΙΡΟΦ, ΛΩΟΙΘΙΧΙ ΊΘ Χ ΙΔΕ ΜΘ Χ ΡΘΧΔΊ, ϝ ΜΙΙ ΘΙΙΟ ΟΙ ΔΜΊ ΡΉΊΩ ΔΘ, ΧΊΗ ΧΕ ΣΕ Θ ΣΔΘΔ ΛΩΟΙΘΙΧΙ ΊΘ ΧΕΙ ΜΡΊΩΣ.

4. ΛΉΘ ΛΊ ΠΔΙ ΩΜΘ ΊΘ ΊΘΣ ΧΊΗ ΦΟΧΟ ΙΘΩΔΉΔΓ ΛΉΘ ΊΘ ΘΔΓΊΩΣΘΘ ΗΙ ΘΔ ΗΘΘ, ΠΔΙ Θ ΡΙΙΘ; ΛΉΘ ΗΡ ΦΔ ΛΉΘΙΟΦΔΓ ΊΘ Χ ΛΉΘ, ΘΔΦΟΙΘ, ΦΙΘ ΜΙΙ ϝ ΦΟΙΘ ΘΙΙΙΔΙΩΣ ΘΔΦΟΙΘ ΘΔ ΡΘΧΔΊ, ΔΊ ΧΊΗ ΘΕ ΦΔΜΊ ϝ ΠΔΙ ΘΙΩΉΘ ΊΘ ΘΔΓΟ Χ ΜΡΊΘΘ. ΛΉΘ ΦΔ ΧΊΗ ΛΉΘΙΟΦΔΓ ΗΔΊ ΡΜΊΧΟΩΔΦ Χ ΡΜΊΧΟ Χ ΛΉΘ, Χ ΘΣΘ ΊΘ ΦΔ ΧΊΗ ΊΘ ΟΙΟΟ ΦΙΘΗ ΘΔΗ ΛΉΘ ΟΩΟΙΘΗ ΡΉΊΩ ΧΦ ΘΔ ΡΘΧΔΊ, ΔΊ ΧΊΗ ΘΕ ΦΔΜΊ ϝ ΠΔΙ ΘΙΩΉΘ ΊΘ ΘΔΓΟ Χ ΜΡΊΘΘ. ΛΉΘ ΦΔΘ ΧΙΘ ΦΔΘ ΦΔΘ ϝ ΡΜΊΧΟΩΔΦ ΗΔΊ ΡΜΊΧΟ Χ ΛΉΘ, ΘΔΦΟΙΘ, ΦΙΘ ΜΙΙ ϝ ΦΟΙΘ ΘΙΙΙΔΙΩΣ ΘΔΦΟΙΘ

ΝΗ Β ΧΟϬ ΡΩ ΡΛϬ ΜΛΘΝ ΧΕΨ ΩΘΨΘΛΝΛΤΒ ΝΗ ΘϤ ΒΙΡΜΒ, ΒΘΘΟϬ ΜΘ ΧΕΨ ΡΕΓ, ΛΝΗΒ Χ ΨΘ-ΤΛΝΝΟΡΝΒ ΜΘ ΟΙ ΧΕΨ ΒΝΝΘ, ΛΝΗΒ ΧΕΨ ΡΕΓΡΘΝΝΛΒ ΡΝΤΩ Χ ΛΝΗΒ. ΝΒ ΧΝΒ ΝϬ Χ ΩΡϽΛΝΘ-ϽΛΝΝΗ, ΨϽΤΛΝΝΗ, ΟΙ Λ ΛΝΘΒϬ ΜΘ Χ ΜΨΓ, ΛΝΗΒ ΩΡϽ ΡΝΤΩ ϽΘ, ΛΝΗΒ Β ΒΛΤΛΓΘΒ ΝΗ ϽΘ ΝΕϽ, ΧΛΓ Λ ϽΕ Β ΒΛΝΘΩΝΡΖΒ ΒΘ Χ ΝΘΒΜΛΤΡΡΝ ΜΘ Χ ΨΟΝΝ ΩΟΒΘ, ΧΛΓ Λ ϽΕ ΒΛΝΗΩ ΒΤΛΝ-ΝΛΒ ΒΘΨΡΟΝ ϽΘ ΛΓ Χ ΝΕΒΓ ΩΕ. ΘΛΝΝΗ, ΘΛΝΝΗ, ϩ ΒΕ ΡΝΤΩ ΛΟ, ΧΝΒ ΝϬ ϽΘ ΩΛΒΤΛΓ; ΛΝΗΒ Λ ΝΟ Χ ΓΝΝΘ ΧΛΓ Λ ΟΡΒΓ ΩΟ ΝΗ ϽΘ Ρ^ϵΝΝ; ΡΟΝ Χ ΜΡΝΟΒ ΨΝΝΡ Λ ΡΛΘ ΒΘΗ ϽΘ ΩΟ, ΧΛΓ ΡΛΓ Λ ΟΝΒΟ ΩΟ; ΡΟΝ ΧΛΓ ΨΝΝΡ Λ ΡΛΘ ΒΘΗ ϽΘ ΩΟ, ΘΘΗ ΧΛΓ ΡΛΓ Λ ΩΟ; ΧΕΨΡΟΝ ΝΡ Λ ΩΟ ΧϽΘ ΓΝΝΘ, ΒΓΩΧΒΛΘ ΕΝ Λ, ΡΟΝ Λ ΡΛΓ Β ΝΝΡΓΛΘ ΜΓ ΛΓ Χ ΓΕΒΓ ΩΕ.

CAΠΓΛΨ XIII.

1. ΨϽΛΓ Χ ΓΝΝΘ ΨΝΝΡ Λ ΨΛΘ ΒϽΗ ΛΗΒ ΨΡΝΤΩ, ΒΕΘ ΝΓ Β ΧΟϬ ΨΝΝΡ ΕΝ ΡΡΝΕΩΘΗ; ΨϽΓ Χ ΜΡΝΟΒ ΜΘ ΧΝΝ ΤϽΘΓΓ, ΨΝΝΡ ΡΛΓ Β, ΘΘΗ ΛΘ ΨΛΓ ΕΝΗ ΤΝΝΗ ΜΘ ΧΛΓ ΨΝΝΡ ΨΛΓ ΕΝΗ; ΡΟΝ ΕΘΨΡΟΓΒ, ΕΓ ΜΘ Χ ΕΨΟΒ ΨΝΝΡ ΨΛΘ ΒΝΝΗ, ΛΗΒ ΨΝΝΡ ΡΛΓ Β ΤΝΝΗ, ΡΛΓ ΧΝΝ ΤϽΘΓΓ Β ΡΛΡΒΛ, ΡΟΝ ΕΘ ΧΛΓ ΡΛΓ ΧΕΨ ΜΡΝΟΒ Β ΗΟΗ ΡΗΝΤΩ ϽΛΗ. ΛΗΒ ΕΘΨΡΟΓΒ, ΟΙ ΓΝΝΘ ΕΝ ΤΝΝΗ, ΕΘ Χ ΡΕΧΛΝ; ΧΕΨΡΟΝ ΕΓ ΜΘ Χ ΕΨΟΒ ΨΝΝΡ ΡΛΓ Β ΤΝΝΗ, ΡΛΓ Χ ΜΡΝΓΒΘ Β ΡΡΝΒΘ. ΛΗΒ ΗΟ Λ ΧΛΓ Χ ΡΛΓ Β ΡΡΝΒΘ ΜΘ ΧΝΝ ΤϽΘΓΓ, ΛΟΟΤΕΒΝΗ ΤΩ Χ ΡΡΝϽΛΗΗ ΨΝΝΡ ϩ ΡΛΓ ΩΝΒ ΡΗΝΤΩ ΛΟ, ΨΝΝΡ ΡΛΓ Β ΡΡΝΒ; ΧΕΨΡΟΝ ΨΝΛΗ ϽΛΗΛΒ ΜΘ ϽΛΗ ΕΛΒ Λ ΟΓ ΤΩ Β? ΘΛΝΝΗ, ϩ ΒΕ ΡΗΝΤΩ ΛΟ, ΘΘΗ ΜΘ ϩ ϽΘ. ΛΗΒ ΗΒ ϩ ΩΟ ΡΗΝΤΩ Χ ΡΕΧΛΝ. ΛΗΒ ΘΛΝΝΗ ϩ ΒΕ ΡΗΝΤΩ ΛΟ, ΨΛΗΤΒΟΛΩΒΛΒ ΕΝΗΒ Λ ΡΛΓ ΒΒΟ Χ ΡΕΧΛΝ, ΝΗ ϽΛ ΝΕϽ, ΝΓ ΡΛΓ Β ΩΝΕΗ ΡΗΝΤΩ ΛΟ; ΧΕΨΡΟΝ ΒΒΟ, ΛΗΒ Λ ΡΛΓ ΤϽΒΘΘ; ΝΛΩΟ, ΛΗΒ ΝΓ ΡΛΓ Β ΟΓΛΗΒ ΡΗΝΤΩ ΛΟ; ΡΟΝ ΨΘ ΧΛΓ ΒΒΩΛΓ, ΤΘΒΘΘΛΓ, ΛΗΒ ΡΗΝΤΩ ΨΝΘ ΧΛΓ ΝΛΩΛΓ, ΝΓ ΡΛΓ Β ΟΓΛΗΒ. ΛΗΒ ΝΒ ΒΘ-ΨΟΡΟΒ, ϽΘ ϽΛΓ ΝϬ ΩΨΕΓ, ΘΘΗ ΡΗΝΤΩ ΡΝΓΗΛΒ, ΒΘΘΟϬ ΜΘ ΛΟ, ΛΗΒ ΟΙΒΟ ΧΝΒ ϽΛΗΛΨΕΔΡΜΗ; ΛΕ, ΛΗΒ ΘΘΗ Χ ΡΕΧΛΝ ΤΘϽΛΝΤΒΛΓ, ΛΗΒ ΟΙΒΟ ΟΙ Χ ΡΟΡΧ ΕΝΗϽΛΒ, ΒΘΘΟϬ ΜΘ ΛΟ ΛΗΒ ΧΝΒ ϽΛΗΛΨΕΔΡΜΗ; ΡΟΝ ΝΡΜ ΜΘ ΟΛϽ ΕΨ ΒΛΘΓ. ΘΘΨΡΟΒΒ, ϩ ΜΨΒ ΧΛΓ Λ ΔΨΒ ΡΗΒΛΨ-ΒΤΛΗΒ; ΡΟΝ ϩ ϽΘΗ ΧΛϽ ΡΟ ΕΨ ΝΒ ΧΒΛΘ ΜΘ ΧΝΒ ϽΛΗΛΨΕΔΡΜΗ; ΛΗΒ ΝΡΜ ΜΘ ΟΛϽ ΕΨ ΒΛΘΓ; ΛΗΒ ΗΝ ΧΛϽ ϩ ΡΛΘ ΡΗΒΛΨΒ ΜΘ ϽΛΗ. ΘΛΡΟ ΘΘΨΡΟΒΒ, ΗΝ ϽΛΨΟΛΓ ΟΘ ΘΘΟΟϬ ΜΘ Χ ΡΟΨΓ ϽΛΗΛΨΕΔΡΜΗ ΡΨΘϽ ΧΝΒ ϽΛΗΛΨΕΔΡΜΗ, ΡΟΝ ΧΕ ΕΨ ΒΛΘ ΛΨΕ ΩΛΓΒΝΘ ΒΔ ΨΝΘ, ΘΘΗ ΛΘ ΜΛΘΕ Χ ΒΡΗ ΜΘ ΒΛΨΘΝΡΗΗ; ΡΟΝ ΧΕ ΗΝΓ ΒΛΓ ΟΘ ΡΟΝ ΒΝΝΡΛΓ, ΛΗΒ ΡΟΝ ΩΟΝΒ, ΛΗΒ ΡΟΝ ΧΝΒ ΧΕΨ ΟΛΓΒΛΓ, ΛΗΒ ΡΟΝ ΧΝΒ ΧΕΨ ΡΛΓ ΟΛΗΒ ΜΘ ΒΛΨΘΝΡΗΗ, ΛΗΒ ΡΟΝ ΧΝΒ ΧΕΨ ΡΛΓ ΒΛΨΘΝΡΗΗ ΜΘ ΟΛΗ ΩΛΗΒ ΜΛΨΟ.

2. ΛΗΒ ΝΗ ΟΘϽ ΤΝ ΤΘΒΒ ΧΛΓ ΨΒΛΗΒ ϽΛϽΡΒ ΡΛΒ ΛΗΩΛΒ ΧΛΘ ΒΕΝΗΘ, ΨϽ ΒΛΓ ΡΗΝΤΩ ΨΝΘ ΒΨΒΛΤΝΡΖ, ΛΗΝΛΓ Λ ΝΗ ΛΓ Χ ΒΝΝΕΘ ΩΕΝ; ΡΟΝ ΒΝΝΕΘ ΝΘ Χ ΩΕΝ, ΛΗΒ ΗΛΝΟ ΝΘ Χ ΜΕ ΧΛΓ ΝΛϽΘ ΤΝ ΝΔΡ, ΛΗΒ ΡΛΟ ΧΕΨ Β ΧΛΓ ΡΛΗΒ ΝΗ, ΒΡΗ ΝΛΒ ΝΘ Χ ΩΕΝ, ΛΗΒ ΒΨΘΒ Χ ΜΕ ΨΝΝΡ ΝΛϽΘ ΤΝ ΒΛΓ, ΛΗΒ ϽΛΗΛΨ ΧΕΨ Β ΧΛΓ ΝΛΗΩΛΒ ΧΕΨΡΟΝ, ΡΝΕΨΝΗ ΧΟ ϽΛΗ ΩΛΗ ΜΨΝΟ.

3. ΛΗΒ ΝΗ ΟΘϽ ΤΝ ΤΘΒΒ ΨΒΛΗΒ ϽΛϽΡΒ ΡΛΒ ΒΛΒ ΧΛΘ ΜΨΝΒΘΒ, ΨϽ ΒΛΤΕΝ ΡΗΝΤΩ ΨΝΘ ΒΨΒΛΤΝΡΖ, ΜΨΗ ΒΔ ΜΨΗ, ΒΕΧΝ ΡΗΝΤΩ ΧΛΓ, ΨΒΛΗΒ ΝΘ Χ ΝΛΓ Λ ΘΩΕΛΔ ΜΘ ϽΘ, ΕΡΓΛΔ ΧΛΓ ϩ ΗΘ ΩΟΗ ΤΝ Χ ΡΕΧΛΝ? ΛΗΒ ΧΕ ΟΙ ΒΤΕΝ ΒΕΘ ΝΗ ΜΨΔ ΓΛΝ, ΜΘ ΘΩΕΛΔ ΧΛΓ ΕΡΓΛΔ ΜΘ ΨΔ ΩΟΗ ΤΝ Χ ΕΧ ΜΘ ϽΛΗ, ΧΛΓ ΒΔ ΨΗΨΒΤΛΝΝ, ΨΒΕΔΝΗ ΧΒ ΨΒΤΝ ΩΟΝΒ ΡΒ, ΘΕ ΨΒΘ ΛΗ

ԺԿԴ, ՄՎՂ ՁՅ ՃՇ ՏՂՅՍՏՒՒ ՈՄՀ ԻԿՂՈ Ջ, ՒԿ ՄԺ ՕՒՍՍԺՀ. ՎԿԴ ՓՅ ՏԺԴ ԻԿՂՈ ՄՎՀ, ՑՒՆՑՏԴ ՃՇ Ա, ՍՅՅՕՕԹ Ա ՍՅԹՓՅՍ ՄՎՏ ԼՒՈ ԱԳ ՃՅ; ՀՇՏՓՕՒ ՅՔՂՂՏ ՄՎՂ Ա ՃՇ ՏԺԹԿՒՒ ԺԿԴ ՂՈ ԿՅՃԹ ՕՒԴ, Ա ԴՎՒ ՈՄՀ ԻԿՂՈ ՃՅ ՒԿ ՂՇ ՕՒՍՍԺՀ, ԺԿԴ ԱՒՏ ՃՅ Ա ԴՎՒ ԲՆԿԴ ՏԺՏՒ. ԺԿԴ ՓԱՒԿ ՓՅ ԲԺԴ ՏՂՈՕԿ ԻԿՂՈ ՄՎՀ, ՓՅ ՂՒՏԿԴ ՓՒՃՏՀՒԲ ԻԿՂՈ Ջ Լ՟ՅՅ, ԺԿԴ ՏՂԴ ԻԿՂՈ ՄՎՀ, ՓԱՒՂ Ա ԺՎՂ Ի ՏՂԴ ՕՒՍ ԻԿՂՈ Ջ, ՓԱՒԿ Ի ՀՅ ՓՕԿ ԻԿՂՈ Ջ ԲՅՄՀՒ? ԺԿԴ ՀՃ ՏՂԴ ԻԿՂՈ ՄՎՀ, ԵՃՓՕՒԴ, Ի ԿՈ ՍՓՒ ԼՕՂՏ, ԺԿԴ Ա ԲԺԴ ՃՅՅՏԹԴ Ջ Լ՟ՅՅ ՓԱՒՀ ՎՂՀ, ՃՅ ՅՃԼՒՅՃԴ, ՓՕ ԱՎՃ ԱՒՀ ՃՅ ՒԿ ՃՇ ՐՀՒՒՏՃՂՒՀ, ՅՃՓՕՒ ՄՎՂ Ի ՀՅ ՃՅՅՏԹԴ ՒՎՐՂՃԴ ԼՎ ՓՃ Ջ ԳՒՕԹ, ՅՃՅՒՕԹ ԺԹ ՃՅ; ՍՀՇՒՕՒ ՅՕՓ ՅՒՆՑՏԴ ԼՃ ՍՂ, ՕՒՍ Ա ԴՎՒ ԳՀՅՒՕԹ ՅՇՂՏ, ՄՀՒՒՏ Ջ ՈՓՒՅՃ ԺԹ Ջ ՐՅՀՂՏ, ՓԱՒԿ Ի ԴՎՒ ՒՃ ՂՈ ՅՃՓՕՒԴ ՕՒ Ջ ՈՓՒՅՃ ԺԹ Ջ ՐՅՀՂՏ, ՓՕՒ Ա ԴՎՒ ԿՀՅՃԹ ԺԿԴ ՃՅ ՃՇ ՀՅՂՒ, ՅՃՅՒՕԹ ԺԹ Ա ԴՎՒ ՒՃ ՂՈ ՅՃՓՕՒԴ ՕՒ Ջ ՈՓՒՅՃ ԺԹ Ջ ՐՅՀՂՏ; ՅՀ, ՍՓՒ ԹՂՒ ԴՎՒ Ի ԲՅՒ, ՅՃԿ ՅԺ Ջ ՐՅՀՂՏ ՓՀՀ ՈՓՒԿ ՕՃ ՀՅՂՒ ՃՇ ԹՂՒ; ԺԿԴ Ա ԴՎՒ Ի ՅՃԿ ԺԿԴ ՅԺ Ի ԴՅՈ Ջ ՐՅՀՂՏ; ՀՎՐ Ջ ՐՅՀՂՏ ՓԱՒԿ Ի ՀՅ ՃՅՅՏԹԴ ՀՎՐ ՅՃՓՕՒԴ ՕՃ; ԺԿԴ ՀՎՐ Ջ ՐՅՀՂՏ ՓՀՀ ՈՓՒԿ ՕՃ ՀՅՂՒ; ՀՎՐ Ջ ՓՕՒ ՕՍՏՂ ՅՃՏՓՀՀՏՀՒՏ ՓՀՀ Ջ ՐՅՀՂՏ ԺԿԴ ՃՅ ՃՇ ՀՅՂՒ; ԺԿԴ Ջ ՓՕՒ ՕՍՏՂ ՅՃՏՓՀՀՏՀՒՏ ՓՀՀ Ջ ՐՅՀՂՏ ՀՎՐ ՅՃՓՕՒԴ ՕՃ; ԺԿԴ ՀՎՐ Ջ ՐՅՀՂՏ ՓՀՀ ՈՓՒԿ ՕՃ ՀՅՂՒ; ԺԿԴ Ջ ՓՕՒ ՕՍՏՂ ՅՃՏՓՀՀՏՀՒՏ ՓՀՀ Ջ ՐՅՀՂՏ ԺԿԴ ՃՅ ՃՇ

ΜΗΤΕ ΘΕΛΕΙ ΥΜΙΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ, ΑΛΛΑ ΠΕΙΡΑΣΜΟΝ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ; ΑΛΛΑ ΠΕΙΡΑΣΕΙ ΥΜΑΣ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΥΜΩΝ Ε ΕΣΤΙΝ ΜΕΘ' ΥΜΩΝ ΕΚ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΥΜΩΝ ΚΑΙ ΕΚ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΥΜΩΝ. ΑΛΛΑ ΠΟΡΕΥΕΣΘΕ ΟΠΙΣΘΕΝ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΥΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΦΟΒΕΙΣΘΕ, ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΝΤΟΛΑΣ ΑΥΤΟΥ ΦΥΛΑΞΑΣΘΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΥΣΕΤΕ, ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΣΕΒΕΣΘΕ ΚΑΙ ΤΟΥΤΩ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΘΗΣΕΣΘΕ. ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΕΚΕΙΝΟ ΑΠΟΚΤΕΝΕΙΤΕ ΕΝ ΡΟΜΦΑΙΑ ΚΑΙ ΕΝ ΠΥΡΙ ΚΑΙ ΕΝ ΞΙΦΕΙ ΚΑΙ ΕΝ ΛΙΜΩ ΚΑΙ ΕΝ ΛΙΘΟΒΟΛΙΑ ΚΑΙ ΕΝ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΑΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΗ ΨΥΧΗ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XIV.

1. Ἐξῆλθεν, Ὁ Ἀβραάμιος, ἀπὸ γῆς τῆς Χαλδαίων εἰς Χαρραν Ὀσσηνῆ, καὶ ἔλαβε τὴν Σαρραν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λωτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ κτήνη αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ἃ ἐκτήσαντο ἐν τῇ Χαρραν· καὶ ἐξῆλθον τοῦ πορευθῆναι εἰς γῆν Χανάαν· καὶ ἦλθον εἰς γῆν Χανάαν. Καὶ διῆλθεν Ἀβραὰμ ἐν τῇ γῇ ἕως τοῦ τόπου Συχὲμ καὶ ἕως τῆς δρυὸς τῆς ὑψηλῆς· καὶ Χαναναῖος τότε ἦν ἐν τῇ γῇ. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραὰμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. Καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ τῷ ὀφθέντι αὐτῷ. Καὶ μετῆρεν ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὄρος τὸ κατὰ πρόσωπον Βαιθὴλ πρὸς θάλασσαν, καὶ ἔστησεν ἐκεῖ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, Βαιθὴλ ἀπὸ θαλάσσης καὶ Γαὶ πρὸς ἀνατολάς· καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπεκαλέσατο τὸ ὄνομα Κυρίου. Καὶ ἀπῆρεν Ἀβραὰμ πορευόμενος καὶ προκόπτων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Καὶ κατέβη Ἀβραὰμ εἰς Αἴγυπτον παροικῆσαι ἐκεῖ, ὅτι ἐκράτησεν ὁ λιμὸς ἐν τῇ γῇ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰσελθεῖν εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἶπεν Ἀβραὰμ πρὸς Σαρραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· Ἰδοὺ δὴ ἔγνωκα ὅτι γυνὴ εὐπρόσωπος εἶ τῇ ὄψει· καὶ ἔσται ὅταν ἴδωσιν σε οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἐροῦσιν· Γυνὴ αὐτοῦ αὕτη ἐστί· καὶ ἀποκτενοῦσί με, καὶ σὲ ζωογονήσουσιν· εἰπὸν δὴ ὅτι ἀδελφή μου εἶ, ἵνα εὖ μοι γένηται δι' ἐμὲ καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου διὰ σέ. Καὶ ἐγένετο ὡς εἰσῆλθεν Ἀβραὰμ εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἶδον οἱ Αἰγύπτιοι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ὅτι καλὴ τῇ ὄψει ἐστὶν σφόδρα· καὶ ἀπήγγειλαν τῷ Φαραὼ καὶ ἐπῃνέσαν αὐτὴν πρὸς αὐτόν· καὶ ἐλήφθη ἡ γυνὴ εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. Καὶ τῷ Ἀβραὰμ εὖ ἐποίησεν δι' αὐτήν· καὶ ἐγένοντο αὐτῷ πρόβατα καὶ βόες καὶ ὄνοι καὶ παῖδες καὶ παιδίσκαι καὶ ἡμίονοι καὶ κάμηλοι. Καὶ ἔπληξεν ὁ Κύριος τὸν οἶκον Φαραὼ πληγαῖς μεγάλαις καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ῥήματι Σαρρας τῆς γυναικὸς Ἀβραάμ. Καὶ ἐκάλεσεν Φαραὼ τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τί τοῦτο ἐποίησας μοι; διὰ τί οὐκ ἀπήγγειλάς μοι ὅτι γυνή σου ἐστίν; διὰ τί εἶπας ὅτι ἀδελφή μου ἐστίν, καὶ ἔλαβον αὐτὴν ἐμαυτῷ εἰς γυναῖκα; καὶ νῦν ἰδοὺ ἡ γυνή σου, λαβὼν ἀπότρεχε καὶ πορεύου. Καὶ ἐνετείλατο περὶ αὐτοῦ Φαραὼ τοῖς ἀνθρώποις αὐτοῦ, καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ καὶ τὸν Λωτ μετ' αὐτοῦ.

THE BOOK OF JOB,

TO WHICH IS PREFIXED THE LIFE OF JOB, AND AN ESSAY UPON THE AGE OF THE PATRIARCH.

CHAPTER I.

Job's character and prosperity.

1. There was a man in the land of Uz, whose name was Job; and that man was perfect and upright, and one that feared God, and eschewed evil. And there were born unto him seven sons and three daughters. His substance also was seven thousand sheep, and three thousand camels, and five hundred yoke of oxen, and five hundred she asses, and a very great household; so that this man was greater than all the men of the east.

2. And his sons went and feasted in their houses, every one his day; and sent and called for their three sisters to eat and to drink with them. So when the days of their feasting were gone about, that Job sent and sanctified them, and rose up early in the morning, and offered burnt offerings according to the number of them all: for Job said, It may be that my sons have sinned, and cursed God in their hearts. Thus did Job continually.

3. Now there was a day when the sons of God came to present themselves before the Lord, and Satan came also among them. And the Lord said unto Satan, Whence comest thou? Then Satan answered the Lord, and said, From going to and fro in the earth, and from walking up and down in it. And the Lord said unto Satan, Hast thou considered my servant Job, that there is none like him in the earth, a perfect and an upright man, one that feareth God, and escheweth evil? And still he holdeth fast his integrity, although thou movedst me against him, to destroy him without cause. And Satan answered the Lord, and said, Skin for skin, yea, all that a man hath will he give for his life. But put forth thine hand now, and touch his bone and his flesh, and he will curse thee to thy face. And the Lord said unto Satan, Behold, he is in thine hand; but save his life.

4. So went Satan forth from the presence of the Lord, and smote Job with sore boils from the sole of his foot unto his crown. And he took him a potsherd to scrape himself withal; and he sat down among the ashes.

ՀԿԸ ՅԷ ԱՄՏ ԺՂՒՏԸ, ՀԿԸ ՈՒՀՂ ՒՆ ԺՂՒՏՀ, ՀԿԸ ԱՄՏ ՑԼՄՏՀ, ՀՕՕՒՑՒՒ ՂՈ Ջ ԺՐԼՈՒՒՒՕՑ ԱԳ Ջ ՊԼՄՕՒՅՄԳ ՓԼՒՐ Ջ ԼՕՒՑ ՓՀԸ ԺՅՑ ԻՎՈՒ ՏՀԳ. ՀԿԸ ՅԷ ՑՒԸ ԿԱՂ ՈՅՕՑ ՀԿՒ ՅՕՐ ՔՐՂՄՏ Ջ ՂԼՒՓՕՒՅՐՎՄՏ ՀԿԸ ՕՒՑՒԿՒԿՎՄՏ ԱԳ Ջ ԼՈ ԱԳ ՇՕՕՀԳ, ՑԼՂ ՅԷ ՑՒԸ ՈՅՕՑ ԺՐՂՄՏ Ջ ՕՐՇՎԿՑԺՎՈՒՏ ՓԼՒՐ ՅԷ ՓՀԸ ԿՅՑՅՑԺՑԸ ԲՏՎՑ ՅԷՏ ԼՕՒՑ ՀԿԸ ՅԷՏ ՕՒՈՒ, ՕՐՎՈՒՎՏՕՒՒ ՒՎ ՔՑՑՈՒՒՒ ՀԿԸ ՂՒԸՒ, ՀԿԸ ՒՎ ՅՑՂՒՒՒ ՂՎՕՑՏՀՀՄՐՂ ԱՐՂ, ՅՕՐ ՂՈ ՅԼԸ ՀԿԸ ՂՈ ՓՅՒ Ջ ԱՄՒՒՑ ԱԳ Ջ ԼՕՒՑ. ՀԿԸ ՒՎ ՕՑՑ ՂՈ ՅԼԸ ՏՀՑ ՅԷՏ ՒԱԳ ՕՐՎՂՎՎՕՐՎ ՀՐՂՒ ՕՐ Ջ ՂՅՐՎ, ՒՎ ՕՐ Ջ ԼՎՂԸ, ՑԼՂ ՅԷՏ ԱՄՏ ՅՂՒՒՒ ՒՎՒՂՕՑՒՕՐՎ ՀՐՕՂ ՀՐՂՒ ՒՎ ՅՑՂՒՒՒ ՂՎՕՑՏՀՀՄՐՂ ԱԳ Ջ ՀՅՕՐՎ.

5. ՀԿԸ ՒՎ ՕՑՑ ՂՈ ՅԼԸ ՏՀՑ Ջ ՏՀՇՎՒՒՒ ՀԿԸ ԲՄՏՑՒ ՎՅՓ ՅԼՑՑՒ ՀՅԼ, ՀԿԸ ՕՒՏՕ Ջ ՏՀՇՎՒՒՒ ՀԿԸ ՏՀՕՐՎՒ ՎՅՓ; ՎՏ, ՀԿԸ ՒՎ ԲՅՒ, ՂՒՐ Ջ ՏՀՇՎՒՒՒ ՀԿԸ ԿՅՒԼ ՎՅՓ ՓՀԸ ՅԼՑՑՒ ՀՅԼ; ՎՏ, ՀԿԸ ՒՎ ՕՑՑՂՒՅԼ ԱԳ ՀՅՕՐՎ, ՅՑՑ ՒՎ ԱՄՏ ՒՎՒՂՕՑՒՕՐՎ ՀՐՂՒ ՀՅԼ, ՀԿԸ Ջ ՕՒՏՕ ՓՀԸ ՅԼՑՑՒ ՀՅԼ, ՀԿԸ ՒՎ ՅՑՂՒՒՒ ՂՎՕՑՏՀՀՄՐՂ ԱԳ ՀՅՕՐՎ, ՕՑՑ ՒՎ ԱՄՏ ՒՎՒՂՕՑՒՕՐՎ ՀՐՂՒ ՀՅԼ, ՀԿԸ ՒՎ ՅՑՂՒՒՒ ՂՎՕՑՏՀՀՄՐՂ ԱԳ ՀՅՕՐՎ, Յ

8. And this book of the law shall not depart out of thy mouth, but thou shalt meditate therein day and night, that thou mayest observe to do according to all that is written therein: for then thou shalt make thy way prosperous, and then thou shalt have good success. Have not I commanded thee? Be strong and of a good courage; be not afraid, neither be thou dismayed: for the Lord thy God is with thee whithersoever thou goest. Then Joshua commanded the officers of the people, saying, Go through the host, and command the people, saying, Prepare you victuals; for within three days ye shall pass over this Jordan, to go in to possess the land, which the Lord your God giveth you to possess it. And to the Reubenites, and to the Gadites, and to half the tribe of Manasseh, spake Joshua, saying, Remember the word which Moses the servant of the Lord commanded you, saying, The Lord your God hath given you rest, and hath given you this land. Your wives, your little ones, and your cattle, shall remain in the land which Moses gave you on this side Jordan; but ye shall pass before your brethren armed, all the mighty men of valour, and help them; until the Lord have given your brethren rest, as he has given you, and they also have possessed the land which the Lord your God giveth them: then ye shall return into the land of your possession, and enjoy it, which Moses the Lord's servant gave you, on this side Jordan toward the sunrising. And they answered Joshua, saying, All that thou commandest us we will do, and whithersoever thou sendest us we will go. According as we hearkened unto Moses in all things, so will we hearken unto thee: only the Lord thy God be with thee, as he was with Moses. Whosoever he be that doth rebel against thy commandment, and will not hearken unto thy words in all that thou commandest him, he shall be put to death: only be strong and of a good courage.

9. And Joshua the son of Nun sent out of Shittim two men to spy secretly, saying, Go view the land, even Jericho. And they went, and came into a harlot's house, named Rahab, and lodged there. And it was told the king of Jericho, saying, Behold, there came men in hither to night of the children of Israel to search out the country. And the king of Jericho sent unto Rahab, saying, Bring forth the men that are come to thee, which are entered into thine house: for they be come to search out all the country. And the woman took the two men, and hid them, and said thus, There came men unto me, but I wist not whence they were: and it came to pass about the time of shutting of the gate, when it was dark, that the men went out: whither the men went I wot not: pursue after them quickly; for ye shall overtake them. But she had brought them up to the roof of the house, and hid them with the stalks of flax, which she had laid in order upon the roof of the house. And the men pursued after them the way to Jordan unto the fords: and as soon as they which pursued after them were gone out, they shut the gate. But before they were laid down, she came up unto them upon the roof; and she said unto the men, I know that the Lord hath given you the land, and that your terror is fallen upon us, and that all the inhabitants of the land faint because of you. For we have heard how the Lord dried up the water of the Red sea for you, when ye came out of Egypt; and what ye did unto the two kings of the Amorites, that were on the other side Jordan, Sihon and Og, whom ye utterly destroyed. And as soon as we had heard these things, our hearts did melt, neither did there remain any more courage in any man, because of your coming: for the Lord your God, he is God in heaven above, and in earth beneath. Now therefore, I pray you, swear unto me by the Lord, since I have shewed you kindness, that ye will also shew kindness unto my father's house, and give me a true token: and that ye will save alive my father, and my mother, and my brethren, and my sisters, and all that they have, and deliver our lives from death. And the men answered her, Our life for yours, if ye utter not this our business. And it shall be, when the Lord hath given us the land, that we will deal kindly and truly with thee. Then she let them down by a cord through the window: for her house was upon the town wall, and she dwelt upon the wall. And she said unto them, Get you to the mountain, lest the pursuers meet you; and hide yourselves there three days, until the pursuers be returned: and afterward may ye go your way. And the men said unto her, We will be blameless of this thine oath which thou hast made us swear. Behold, when we come into the land, thou shalt bind this line of scarlet thread in the window which thou didst let us down by: and thou shalt bring home to thee thy father, and thy mother, and thy brethren, and all thy father's household. And it shall be that whosoever shall go out of the doors of thy house into the street, his blood shall be upon his head, and we will be guiltless: and whosoever shall be with thee in the house, his blood shall be on our head, if any hand be upon him. And if thou utter this our business, then we will be quit of thine oath which thou hast made us swear. And she said, According unto your words, so be it. And she sent them away, and they departed: and she bound the scarlet line in the window. And they went, and came unto the mountain, and abode there three days, until the pursuers were returned: and the pursuers sought throughout all the way, but found them not. So the two men returned, and descended from the mountain, and passed over, and came to Joshua the son of Nun, and told him all things that befell them: and they said unto Joshua, Truly the Lord hath delivered into our hands all the land; for even all the inhabitants of the country do faint because of us.

ושלח מה שהתודה ואת שיעורו עליו. ואם אין לו גואל ומלוה את שלו לגר או לתושב בתוכנו או לגואל משפחת הגר, ואם נמכר לעבד עברי לעבוד אצלו עד היובל ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו, ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו. ואם נמכר לגר תושב או לגואל משפחת הגר, ובמכרו נתן בו עין לגאלו ופדה אחד מאחיו את עצמו, ובמכרו נתן בו עין לגאלו אם לא נגאל עד שנת היובל, ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו, ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו. ואם אין לו גואל ופדה את עצמו, ומצא בעצמו ובהונו שיעור המגיע לו לפדות את עצמו, וחשב את שנות מכרו לשנות העבודה, ונתן את הכסף כימי שכיר יהיה עמו, ולא ירד בו בפרך לעיני אדוניו. ואם לא נגאל בכל אלה ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו, כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, אני יהוה אלהיכם.

10. ואם יגיע יד גר ותושב עמך והמך ומכר אחיו אצלו או לעקר משפחת גר עמך, או לבני משפחת גר אחרי הנמכר לו יהיה גאולה אחרי נמכר, אחד מאחיו יגאלנו. או דדו או בן דדו יגאלנו או מבשר משפחתו מקרוביו יגאלנו, או השיגה ידו ונמצא לו. וחשב עם קנהו מן השנה שנמכר לו עד שנת היובל והיה כסף מכרתו במספר ימים כימי שכיר יהיה עמו. אם עוד רבים בשנים לפיהם מן הכסף יתן את גאולתו מימי שנים ממכרו עמו. ואם מעט נותרו בשנים עד שנת היובל וחשב לו כפי שניו יתן את גאולתו. כשכיר שנה בשנה יהיה עמו, לא ירד בו בפרך לעיניך. ואם לא ייגאל באלה ויצא בשנה השביעית הוא ובניו עמו. כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, אני יהוה אלהיכם.

11. ואם יגיע יד גר תושב עמך והמך ומכר אחיו אצלו או לעקר משפחת גר עמך, (ואחר נמכר גאולה יש בו אחד מאחיו יגאלנו,) ודוד אביו או בן דודו יגאלנו או מבשר משפחתו מקרוביו יגאלנו, או השיגה ידו ונגאל. ואם לא נגאל בכל אלה ויצא בשנת היובל והוא ובניו עמו. כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, אני יהוה אלהיכם.

Х ВПФ ЖЄ ЭФѢЭГЧ.

CAПЛЛѢ I.

1. ЧНД ЧВ ѣ, Эфѣэгч, ЭЄФ Ф ѣЖФЧѢД ЖЄ Х ЬЧИЄ ЧШѢС ѣ ЧЖЄ ВФЬ ВФЛ ЧНД ЧЬЧѢД, ЧНД ФФЬ ИЗ Х ВПФ ЖЄ Эфѣэгч. ЧНД ЧВВП Х ПВЭ ХЛД ЧЛЭЧѢЧ ЧѢД ЬЧ Х ѣЖФ-ЧѢЄ ЧЧИФ Х ЬФѢД, ЧВ ФЄЭ ЧЧИФ Эд, (ѣ ВЭЧИ ЧВВП ПЛЧ ЧЛЭѢЧ ЖЄ Ез; ЧНД ѣ ВЭФЛЧ ПФ Ф ЬЧѢЧЧИ ЭЧЭЧШЛ ВРПЛѢ Х ЭЛЧѢЧ ЖЄ Х ЬЧѢЧИ ЖЄ Эѣ ЛЭПЧ,) ЧНД ЧЭЧѢЧ ЭЧВ ВЖЄ ЧЧИФ Эд, ѣ ЛЖѢЭЄ ХЛД ЧВ ЄѢЧ Ф ЭОВЛѢ Сѣ ПД, ЧНД ЄѢЧ ФЬИФ ЧФ РЗВЧЧЬ; ХЄѢ-ВОѢ ЧШЛЧ А ЧВ ЧВВП ПЛЧЛЧИ ЧНД ВОѢ ЛЭЄѢ ОЬИФ, ѣ ЬЭП ХЛД А ВЭД ЧЭЧВЛЧЬЧЛЧ Х ЬЧИЄ ХЛД А ЧЖЄ РЗВЧЧЬЧВД ФЬЧЭЧЬЧЛЧИ ХЧВ ЛЭПЧ; ЧНД ЧШЛЧ А ЄѢ ЖЄ ХЛД ЕЗ, ФФ ЧФ Х ЬЧНД ЧЛЧИЗ, РЧИФ Ф ЧѢ, ЧШЛЄ ПЛЧ Ф ФОЬВ Ъѣ; ЧНД ХЭЄ ЧЖЄ ѣ ВЭЛЧЬЧЛЧ ЧЧИФ ЭЗЧЬЧЛЧИ ХЧВ ЛЭПЧ. ЧНД ЧЭЧѢЧВ, А ПЛЧ ЧЄФ Х ЛЄЧВЄ ЖЄ ЧЭЬѢ РЧИФ ЧФѢЗЧЬЧВ, ЧНД Х ѢЭЭЧЬЧЛЧИ ЧЧИФ ЛЭПЧ. (ЧНД ЧЭ ЄЗЧЬЧЛЧИ ЧЧИФ ЭЗЧЬЧЛЧИ,) ѣ ѢЭЭЧЭЧЖЧЬЧВД Х ЬЧИЄ ЧШЛЄ ЧЭЧЛЧИЗ ОЬЧЭЧЬЧВД Эд. ЧНД ИЗ ФЭЄ ЧЧИФ Эфѣэгч, ЭЄФ Ф ѣЭЭЧЬЧВД ЖЄ ЭЭЧЬЧЛЧИ, (ЧНД ЭЄ ЄЗЧЬЧ'Ч ЧЖЄ ЧЧИФ Эфѣэгч,) ѣ ЧЭЭЧЭЧЖЧЬЧВД Х ЬЧИЄ ЧШЛЄ ЧЭЧЛЧИЗ ОЬЧЭЧЬЧВД Эд. ЧНД ЧЗ ФЭЄ ЧФ ЭОЬВ ЧЖЄ ЧЭЬѢ ЧЬЧ ѣ, ЭЄФ ЗЬЧЄЧ ЧЛЭЧѢЧ ЧЖЄ, ЖЖЄ ФЬЧЧВД ЭЗ Эд ЭЭЧЬЧЛЧ ЧЧИФ Х ЬЧНД ЗЧЬ-ЖЧВД, ЭЄЧ ЧФ Х ЬЧНД ЖЄ ЄЭЧЧЧЭЧЭЭ; Х ЧОЬ ЭЭЗ ЖЄ Х ЬЧНД ЧЭЄЧЧЧ ЭЭЭЧЭЭ ОЬЧЭЧЖЧВД ШЧЗ ЭЧЬЬЧЧИЄ, ЧНД Х ЧЭЭЬ ШЧЗ ЖЄ ЧЧЭЭЭЧЗЧЧЖЧЬЧ ОЬЧЭЭЗЧ, ЖЄ ЧЧ ШЧЗ Х ЗЧНД ЖЄ Х ЭЭ. ЧНД ЧЧ ЭЄЭ ФЧ ЭЭЬ ЧЧ Х ЬЧНД ЧЭЄЧЧЧ ЭЭЭЧЭЭ ОЬЧЭЧЖЧВД ЧЧЭЧЭЭЧЗЧЧЖЧЬЧ ЧЧ Ф ЧЧЭ ЭЭЭЧЭЭ ЧЧЭЧЭЭЧЗЧЧЖЧЬЧ ЧЧЭЧЭЭЧЗЧЧЖЧЬЧ, ЧФ ЧЧ ЭЭЭЧЭЭ ЧЧЭЧЭЭЧЗЧЧЖЧЬЧ,

והם עצי שטים או פרזים בימינו ע לוחות, והם ע קולי סוסין בתוכו והיו כרתים והיו, שהכתוב שם עצי שיטים והם כשהיו. והם ל שהיו ארוכים ב טפחים, והיו רחבים, והיו גבוהים ב טפחים ע לוחות, והם כפולים שהיו ב טפחים בעוביין. והם ל שהיו ארוכים ב טפחים, והיו רחבים ב טפח

of the Constable, and the Constable of the Marshal; for the Constable,
who has Cognizance of Contracts relating to Deeds of Arms, and Matters
of War, and the Marshal, who has Jurisdiction of Pleas and Contracts
relating to Lodgings, and Victuals, and Forage in the King's Army, and
other Things belonging to the Marshalsea, are to hold Pleas of those
Things, and of Wounds, and Mayhems, and Robberies, and Thefts, and
Rapines, and Escapes, and Rescues, and Receipts of Felons, and Out-
laws, and Fugitives, and Treasure found, and Things stolen, and Fires
maliciously raised, and Malefactors in Parks, and Warrens, and Fish-
ponds, and Violences done to Merchants coming to Fairs, and Markets,
and Passengers coming to the King's Highways, and Violences done to
Ploughmen, and Carters, and Drivers of Carriages, and Violences done
to Churches, and Churchyards, and Churchmen coming and returning,
and Violences done to Women coming to the King's Highways, and
Violences done to Jews, and Jewesses, and their Goods, and Chattels,
and Debts, and Violences done to Pilgrims coming and returning, and
Violences done to Scholars coming and returning, and Violences done
to Merchants coming and returning, and Violences done to Clerks
coming and returning, and Violences done to Knights coming and re-
turning, and Violences done to Women coming and returning, and
Violences done to Children coming and returning, and Violences done
to Old Men coming and returning, and Violences done to Religious
coming and returning, and Violences done to Widows coming and re-
turning, and Violences done to Orphans coming and returning, and
Violences done to Lepers coming and returning, and Violences done to
Hermits coming and returning, and Violences done to Pilgrims coming
and returning, and Violences done to Jews, and Jewesses coming and
returning, and Violences done to Merchants coming and returning, and
Violences done to Clerks coming and returning, and Violences done to
Knights coming and returning, and Violences done to Women coming
and returning, and Violences done to Children coming and returning,
and Violences done to Old Men coming and returning, and Violences
done to Religious coming and returning, and Violences done to Widows
coming and returning, and Violences done to Orphans coming and re-
turning, and Violences done to Lepers coming and returning, and Vio-
lences done to Hermits coming and returning, and Violences done to
Pilgrims coming and returning, and Violences done to Jews, and Jew-
esses coming and returning, and Violences done to Merchants coming
and returning, and Violences done to Clerks coming and returning, and
Violences done to Knights coming and returning, and Violences done to
Women coming and returning, and Violences done to Children coming
and returning, and Violences done to Old Men coming and returning,
and Violences done to Religious coming and returning, and Violences
done to Widows coming and returning, and Violences done to Orphans
coming and returning, and Violences done to Lepers coming and return-
ing, and Violences done to Hermits coming and returning, and Vio-
lences done to Pilgrims coming and returning, and Violences done to
Jews, and Jewesses coming and returning, and Violences done to Mer-
chants coming and returning, and Violences done to Clerks coming and
returning, and Violences done to Knights coming and returning, and
Violences done to Women coming and returning, and Violences done to
Children coming and returning, and Violences done to Old Men coming
and returning, and Violences done to Religious coming and returning,
and Violences done to Widows coming and returning, and Violences
done to Orphans coming and returning, and Violences done to Lepers
coming and returning, and Violences done to Hermits coming and re-
turning, and Violences done to Pilgrims coming and returning, and
Violences done to Jews, and Jewesses coming and returning, and Vio-
lences done to Merchants coming and returning, and Violences done to
Clerks coming and returning, and Violences done to Knights coming
and returning, and Violences done to Women coming and returning,
and Violences done to Children coming and returning, and Violences
done

ויאמר, ראה אנכי את פניך לבלתי. ויאמר לא תוכל לראת את פני כי לא יראני האדם וחי. ויאמר יי הן מקום אתי ונצבת על הצור והיה בעבור כבודי עברי ושמתיך בנקרת הצור וסכתי כפי עליך עד עברי. והסרתי את כפי וראית את אחרי ופני לא יראו.

8. ויאמר יי משה פסל לך שני לחת אבנים כראשנים וכתבתי על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת; והיו נכונים לבקר ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר. ואיש לא יעלה עמך וגם איש אל יראה בכל ההר גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא. ויפסל שני לחת אבנים כראשנים וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה יי אתו ויקח בידו שני לחת אבנים. וירד יי בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יי. ויעבר יי על פניו ויקרא יי יי אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים. ויחפז משה ויקד ארצה וישתחו. ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו. ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאת אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבו את מעשה יי כי נורא הוא אשר אני עשה עמך. שמר לך את אשר אנכי מצוך היום הנני גרש מפניך את האמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי. השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ אשר אתה בא עליה פן יהיה למוקש בקרבך. כי את מזבחתם תתצון ואת מצבתם תשברון ואת אשריו תכרתון. כי לא תשתחוה לאל אחר כי יי קנא שמו אל קנא הוא. פן תכרת ברית ליושב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך ואכלת מזבחו. ואת מבנתיו תקח לבניך ובנתיו הזנות אחרי אלהיהם והזנו את בניך אחרי אלהיהם. אלהי מסכה לא תעשה לך. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתיך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים. כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה. ושלשת רגלים יראה כל זכורך אל פני האדון יי אלהי ישראל. כי אורש גוים מפניך והרחבתי את גבולך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יי אלהיך שלש פעמים בשנה. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו.

6. Καὶ ἐὰν εὑρεθῇ ἐν σοὶ ἐν μιᾷ τῶν πόλεών σου, ἃς Κύριος ὁ θεός σου δίδωσί σοι, ἀνὴρ ἢ γυνὴ ὃς ποιήσει τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ σου, παραβαίνων τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ πορευθεὶς λατρεύσῃ θεοῖς ἑτέροις καὶ προσκυνήσῃ αὐτοῖς, ἢ τῷ ἡλίῳ ἢ τῇ σελήνῃ ἢ παντὶ τῷ στρατεύματι τοῦ οὐρανοῦ, ἃ οὐ προσέταξα, καὶ ἀπαγγελθῇ σοι καὶ ἀκούσας ἐπιζητήσεις σφόδρα· καὶ ἰδοὺ ἀληθὲς τὸ ῥῆμα, γέγονε τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐν Ἰσραὴλ βδελυκτὸν ἐν Ἰσραήλ, καὶ ἐξοίσεις τὸν ἄνδρα ἢ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργασαμένην τὸ πονηρὸν τοῦτο πρὸς τὰς πύλας σου, ἃς ἐὰν ποιήσωσιν ἄνδρες ἢ γυναῖκες, καὶ λιθοβολήσεις αὐτοὺς ἐν λίθοις, καὶ ἀποθανοῦνται· ἐπὶ στόματι δύο μαρτύρων ἢ τριῶν μαρτύρων ἀποθανεῖται ὁ ἀποθνήσκων, οὐκ ἀποθανεῖται ἐπὶ στόματι ἑνὸς μάρτυρος· καὶ ἡ χεὶρ τῶν μαρτύρων ἔσται ἐπ' αὐτὸν ἐν πρώτοις θανατῶσαι αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ παντὸς τοῦ λαοῦ ἐν ἐσχάτοις· καὶ ἐξαρεῖς τὸ πονηρὸν ἐξ ὑμῶν.

Ἐὰν δὲ ἀδυνατήσῃ ἀπὸ σοῦ ῥῆμα κρίσεως ἐν τῇ κρίσει ἀνὰ μέσον αἵματος αἵματος καὶ ἀνὰ μέσον κρίσεως κρίσεως καὶ ἀνὰ μέσον ἁφῆς ἁφῆς ἐν τῇ κρίσει ἐν ταῖς πύλαις σου, καὶ ἀναστὰς ἀναβήσῃ εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐκλέξεται Κύριος ὁ θεός σου ἐν αὐτῷ, καὶ παραγενήσῃ πρὸς τοὺς ἱερεῖς τοὺς Λευίτας καὶ πρὸς τὸν κριτὴν τὸν ὄντα ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἐκζητήσουσιν καὶ ἀναγγελοῦσίν σοι τὸ κρίμα· καὶ ποιήσεις κατὰ τὸ ῥῆμα τὸ ἐκεῖνο, ὃ ἂν ἀναγγείλωσίν σοι ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου, ὃν ἐκλέξεται Κύριος ὁ θεός σου ἐν αὐτῷ, καὶ φυλάξῃ καὶ ποιήσεις κατὰ πάντα, ὅσα ἂν ἐκδιδάξωσίν σε καὶ κατὰ τὸ κρίμα, ὃ ἂν εἴπωσίν σοι, ποιήσεις· οὐκ ἐκκλινεῖς ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ὃ ἂν ἀναγγείλωσίν σοι, οὔτε ἐπὶ δεξιὰ οὔτε ἐπ' ἀριστερά. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃς ἂν ποιήσῃ ἐν ἀλαζονείᾳ τοῦ μὴ εἰσακούειν τοῦ ἱερέως τοῦ παρεστηκότος λειτουργεῖν ἐκεῖ ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ σου, ἢ τοῦ κριτοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀποθανεῖται, καὶ ἐξαρεῖς τὸ πονηρὸν ἐξ Ἰσραήλ· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκούσας φοβηθήσεται καὶ οὐκέτι ἀλαζονεύσεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

1. Καὶ ἐὰν εἰσέλθῃς εἰς τὴν γῆν, ἣν Κύριος ὁ θεός σου δίδωσί σοι, καὶ κατακληρονομήσῃς αὐτὴν καὶ κατοικήσῃς ἐν αὐτῇ καὶ εἴπῃς· Θήσομαι ἐπ' ἐμὲ ἄρχοντα καθὼς καὶ τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ μου, ἐπιθεὶς ἐπιθήσεις ἐπὶ σεαυτὸν ἄρχοντα, ὃν ἐκλέξεται Κύριος ὁ θεός σου ἐν αὐτῷ· ἐκ μέσου τῶν ἀδελφῶν σου ἐπιθήσεις ἐπὶ σεαυτὸν ἄρχοντα· οὐ δυνήσῃ δοῦναι ἐφ' ἑαυτὸν ἄνδρα ἀλλότριον, ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ γένους σου. Καὶ οὐ πληθυνεῖ ἑαυτῷ ἵππους οὐδὲ ἀποστρέψει τὸν λαὸν εἰς Αἴγυπτον. Καὶ οὐ πληθυνεῖ ἑαυτῷ γυναῖκας, καὶ οὐκ ἐκκλινεῖ ἡ καρδία αὐτοῦ· καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐ πληθυνεῖ ἑαυτῷ σφόδρα. Καὶ ἔσται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ γράψεται τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευιτῶν· καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ καὶ ἀναγνώσεται ἐν αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἵνα μάθῃ φοβεῖσθαι Κύριον τὸν θεὸν αὐτοῦ καὶ φυλάσσεσθαι τοὺς λόγους τοὺς πάντας τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα καὶ ποιεῖν αὐτά· ἵνα μὴ ὑψωθῇ ἡ καρδία αὐτοῦ ὑπὲρ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ καὶ ἵνα μὴ παραβῇ τὸ πρόσταγμα οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά, ὅπως μακροημερεύσῃ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ αὐτὸς καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐν μέσῳ Ἰσραήλ.

ΘΨΒ ΥΘΟ ΙΛΡΣΔΟΡΨ ΜΘ Χ ΣΨΥΨ ΘΔΡΣΟΙΣΟΡΨ ΨΗΒ ΘΨΒ ΣΙΘ ΟΔΨΨ ΟΜ Χ ΨΘΡΡΔΡΨΘ, ΨΗΒ ΘΨΒ ΥΘΟ ΟΔΨΨ ΓΨΨΘΨΗΔΨΘ; ΨΗΒ Χ ΨΘΟΘΕΨΒΔΡΨ ΘΨΒ ΡΙΘ ΨΗΒ ϹΔΨΨ Χ ΨΨΡΔΒΨΙΨΨΨΗΟΨΘ ΜΘ Χ ΣΨΥΨ ΩΔΟΨΨΟΡΟ. ΨΘ Χ ΣΨΥΨ ΩΔΟΨΨΟΡΟ ΙΣ ΨΨ Χ ΒΟΘΒΔΡΨΘ ΡΘ Χ ΣΟ ΒΟΘ; ΨΗΒ Ψ ΜΔΘ ΟΙΣΟ ΨΘΡΘ Χ ΣΨΥΨ ΘΔΡΣΟΙΣΟΡΨ. ΨΗΒ Ψ ΜΔΘ ΒΔΘΟΟΘ Χ ΕΨΟΨΘ ΜΘ Χ ΨΘΡΡΔΡΨΘ ΜΔΨΗΨ ΙΣ ΙΨΗΟΘ Χ ΥΘΟΡΨΘ, ΧΔΨ ΧΕ ΒΔΘΔΨΗ ΥΘ Β ΣΟΨΗΨ; ΡΟΨ ΜΨΨ Ψ ΨΗΨ ΡΟΨ ΧΔΨ, Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ ΟΘΦΘ ΡΔΒ ΡΔΒ ΨΟ ΛΘΨ ΟΘΔΨΨ ΧΔΨ. ΕΙΨΨ, ΒΟΨΡΟΙΘΒ, Χ ϹΨΡϹΟΔΨΗΔΡΨΘ ΜΘ ΩΜΘ ΜΗΟ ΟΘΔΨΨ-ΥΘΕΟ Χ ΜΗΟΨΒΡ; ΨΗΒ Ψ ΨΨ ΡΒ Χ ΜΗΟΨΒΡ ΧΔΨ Χ ΜΗΟΨΒΡ ΕΨ ΛΡΨΗΟΡΟ: ΡΟΨ Ψ ΨΨ Χ ΜΗΟΨΒΡ ΧΔΨ ΣΨΙΨΨ ΡΨ Χ ΡΡΘΡΨΘ ΜΘ Χ ΣΨΥΨ ΟΨΗΟΨΟ ΒΙΡΒΟΒΡΒΒ. ΨΗΒ Ψ ΩΕΟ ΛΟ ΛΘΕΨ ΧΔΨ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ ΘΨΒ ΟΕΟ ΛΨΔΡΨΗΔΡΨΗΟ ΛΟ ΟΡΟ ΧΟΩΗΔΡΨ Χ ΣΨΥΨ ΩΔΟΨΨΟΡΟ.

2. ΨΗΒ Ψ ΩΕΟ ΛΟ ΛΘΕΨ ΨΨ Χ ΓΙΘ ΡΨΗΒΡΨΒΡ ΨΗΒ ΣΨΩΣΨΨ ΨΗΒ ΡΟΨΓ ΨΘΨΓ, Χ ΥΘΟΡΨ-ΗΨΨΘ ΘΨΒ ΟΡΟ ΧΟΩΗΔΡΨ Χ ΣΨΥΨ ΩΔΟΨΨΟΡΟ, ΧΔΨ ΧΕ ΟΔΨ ΥΘΟ ΙΛΡΣΔΟΡΨ ΜΘ Χ ΣΨΥΨ ΩΔΟΨ-ΟΡΟ ΟΙΣΟ. ΨΗΒ Ψ ΩΕΟ ΛΟ ΛΘΕΨ ΧΔΨ ΧΕ ΜΨΨ ΓΘΩΛΡΙΣΨ ΨΗΒ ΘΨΨΘΨ ΒΔΩ ΡΒ Χ ΨΘ-ΡΨΗΨΘ. ΨΗΒ ΡΩΔΨΨ Χ ΨΘΡΡΔΡΨΘ ΣΟ ΧΔΨ ΧΕ ΡΔΒ ΘΨΨΘΨ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ, ΧΕ ΘΨΒ ΧΟΩΗΨ ΒΟΣΨ ΜΘ ΧΕΕ ΣΨΓΨΗΓ; ΨΗΒ ΧΕ ΜΔΨΨ ΡΟΨΓ ΨΨ ΧΕΕ ΟΨ ΟΔΨ, ΨΗΒ ΛΩΟ ΙΛΡΣΔΟΡΨ ΧΟΩΗΨ ΜΘ Χ ΣΨΥΨ ΘΔΡΣΟΙΣΟΡΨ. ΨΗΒ ΗΒ ΟΙ ΧΕΘΕ ΓΨΙΘ ΡΔΒ ΘΨΨ ΘΜΨ, ΨΗΒ ΧΕΕ ΡΔΒ ΘΨΨ ΓΨΘΡΨΗΘΕ ΣΙΨΨ ΜΨ ΒΟΓ ΣΔΒΕ, ΒΟΓ Χ ΨΘΡΡΔΡΨΘ ΨΗΒ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ. ΨΗΒ Ψ ΩΕΟ ΛΟ ΛΘΕΨ ΧΔΨ Χ ΓΙΘ ΡΨΗΒΡΨΒΡ ΨΗΒ ΣΨΩΣΨΨ ΨΗΒ ΣΨΩΣΙΨ ΧΕΕ ΡΔΒ ΛΘΕΨ ΨΘΨΓ, ΨΗΒ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ ΩΕΟ ΧΟΩΗΨ ΜΨΨ Χ ΨΘΡΡΔΡΨΘ ΛΟ ΘΧΨΟ; ΨΗΒ ΡΨΔ Χ ΨΘΡΡΔΡΨΘ ΓΘΩΛΡΙΣΨΨΘ ΜΨΨ ΜΘ Χ ΒΘΟ ΧΕΘ ΡΔΒ ΘΨΒ ΡΔΒ, ΘΙΨ ΓΔΛΘΣΨΣΨΩΨΨΘ ΨΨ ΧΕΕ ΜΨΟΟΘΗΨΟΨΟΡΨΨ. ΨΗΒ Ψ ΨΨ ΣΨΓΔΣΨΩΨ ΡΟΨΓ ΧΕ ΧΕΕ ΜΨΟΟΘΗΨΟΨΟΡΨΨ Χ ΥΔΨΨ ΛΟ ΘΧΨΟ ΟΜ ΧΕΕ ΡΔΒ ΘΨΒ ΡΔΒ, ΘΙΨ ΓΔΛΘΣΨΣΨΩΨΨΘ ΨΨ ΧΕΕ ΜΨΟΟΘΗΨΟΨΟΡΨΨ. ΨΗΒ Ψ ΧΕΕ ΣΨΓΨΗΓ ΡΟΨΓ ΨΨ ΧΕΕ ΣΨΓΨΗΓ ΜΘ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ ΘΨΒ ΡΔΒ ΘΨΨΘΨ ΧΕΕ ΜΨΟΟΘΗΨΟΨΟΡΨΨ, ΧΔΨ ΧΕ ΘΨΒ ΡΔΒ ΘΨΨΘΨ ΧΕΕ ΜΨΟΟΘΗΨΟΨΟΡΨΨ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ, ΨΗΒ ΡΔΒ ΘΨΨΘΨ ΧΕΕ ΜΨΟΟΘΗΨΟΨΟΡΨΨ Χ ΥΘΟΡΨΗΔΡΨΘ ΘΨ

and the Levites, and the porters, and the singers, and the Nethinims, and all they which had separated themselves unto the people of the lands unto the law of God, their wives, their sons, and their daughters, every one having knowledge, and having understanding; they clave to their brethren, their nobles, and entered into a curse, and into an oath, to walk in God's law, which was given by Moses the servant of God, and to observe and do all the commandments of the LORD our Lord, and his judgments and his statutes; and that we would not give our daughters unto the people of the land, nor take their daughters for our sons: and if the people of the land bring ware or any victuals on the sabbath day to sell, that we would not buy it of them on the sabbath, or on the holy day: and that we would leave the seventh year, and the exaction of every debt. Also we made ordinances for us, to charge ourselves yearly with the third part of a shekel for the service of the house of our God; for the shewbread, and for the continual meat offering, and for the continual burnt offering, of the sabbaths, of the new moons, for the set feasts, and for the holy things, and for the sin offerings to make an atonement for Israel, and for all the work of the house of our God. We cast the lots among the priests, the Levites, and the people, for the wood offering, to bring it into the house of our God, after the houses of our fathers, at times appointed year by year, to burn upon the altar of the LORD our God, as it is written in the law: And to bring the firstfruits of our ground, and the firstfruits of all fruit of all trees, year by year, unto the house of the LORD: Also the firstborn of our sons, and of our cattle, as it is written in the law, and the firstlings of our herds and of our flocks, to bring to the house of our God, unto the priests that minister in the house of our God: And that we should bring the firstfruits of our dough, and our offerings, and the fruit of all manner of trees, of wine and of oil, unto the priests, to the chambers of the house of our God; and the tithes of our ground unto the Levites, that the same Levites might have the tithes in all the cities of our tillage. And the priest the son of Aaron shall be with the Levites, when the Levites take tithes: and the Levites shall bring up the tithe of the tithes unto the house of our God, to the chambers, into the treasure house. For the children of Israel and the children of Levi shall bring the offering of the corn, of the new wine and the oil, unto the chambers, where are the vessels of the sanctuary, and the priests that minister, and the porters, and the singers: and we will not forsake the house of our God.

5. And the rest of the people, the priests, the Levites, the porters, and the singers, and the Nethinims, and all the congregation of the captivity, and all they which had separated themselves unto them out of the filthiness of the heathen of the land unto the law of God, their wives, their sons, and their daughters, every one having knowledge, and having understanding; these entered into the curse, and into the oath, to walk in God's law, which was given by Moses the servant of God, and to observe and do all the commandments of the LORD our Lord, and his judgments and his statutes; and that we would not give our daughters unto the people of the land, nor take their daughters for our sons: and if the people of the land bring ware or any victuals on the sabbath day to sell, that we would not buy it of them on the sabbath, or on the holy day: and that we would leave the seventh year, and the exaction of every debt. Also we made ordinances for us, to charge ourselves yearly with the third part of a shekel for the service of the house of our God; for the shewbread, and for the continual meat offering, and for the continual burnt offering, of the sabbaths, of the new moons, for the set feasts, and for the holy things, and for the sin offerings to make an atonement for Israel, and for all the work of the house of our God. We cast the lots among the priests, the Levites, and the people, for the wood offering, to bring it into the house of our God, after the houses of our fathers, at times appointed year by year, to burn upon the altar of the LORD our God, as it is written in the law: And to bring the firstfruits of our ground, and the firstfruits of all fruit of all trees, year by year, unto the house of the LORD: Also the firstborn of our sons, and of our cattle, as it is written in the law, and the firstlings of our herds and of our flocks, to bring to the house of our God, unto the priests that minister in the house of our God: And that we should bring the firstfruits of our dough, and our offerings, and the fruit of all manner of trees, of wine and of oil, unto the priests, to the chambers of the house of our God; and the tithes of our ground unto the Levites, that the same Levites might have the tithes in all the cities of our tillage. And the priest the son of Aaron shall be with the Levites, when the Levites take tithes: and the Levites shall bring up the tithe of the tithes unto the house of our God, to the chambers, into the treasure house. For the children of Israel and the children of Levi shall bring the offering of the corn, of the new wine and the oil, unto the chambers, where are the vessels of the sanctuary, and the priests that minister, and the porters, and the singers: and we will not forsake the house of our God.

6. And they dwelt in Jerusalem: and the rest of the people also cast lots, to bring one of ten to dwell in Jerusalem the holy city, and nine parts to dwell in other cities. And the people blessed all the men, that willingly offered themselves to dwell at Jerusalem. Now these are the chief of the province that dwelt in Jerusalem: but in the cities of Judah dwelt every one in his possession in their cities, to wit, Israel, the priests, and the Levites, and the Nethinims, and the children of Solomon's servants. And at Jerusalem dwelt of the children of Judah, and of the children of Benjamin. Of the children of Judah; Athaiah the son of Uzziah, the son of Zechariah, the son of Amariah, the son of Shephatiah, the son of Mahalaleel, of the children of Perez; And Maaseiah the son of Baruch, the son of Colhozeh, the son of Hazaiah, the son of Adaiah, the son of Joiarib, the son of Zechariah, the son of Shiloni. All the sons of Perez that dwelt at Jerusalem were four hundred threescore and eight valiant men. And these are the sons of Benjamin; Sallu the son of Meshullam, the son of Joed, the son of Pedaiah, the son of Kolaiah, the son of Maaseiah, the son of Ithiel, the son of Jesaiah. And after him Gabbai, Sallai, nine hundred twenty and eight. And Joel the son of Zichri was their overseer, and Judah the son of Senuah was second over the city. Of the priests; Jedaiah the son of Joiarib, Jachin. Seraiah the son of Hilkiah, the son of Meshullam, the son of Zadok, the son of Meraioth, the son of Ahitub, was the ruler of the house of God. And their brethren that did work for the house, were eight hundred twenty and two: and Adaiah the son of Jeroham, the son of Pelaliah, the son of Amzi, the son of Zechariah, the son of Pashur, the son of Malchiah, And his brethren, chief of the fathers, two hundred forty and two: and Amashai the son of Azarel, the son of Ahasai, the son of Meshillemoth, the son of Immer, And their brethren, mighty men of valour, an hundred twenty and eight: and their overseer was Zabdiel, the son of one of the great men. Also of the Levites; Shemaiah the son of Hasshub, the son of Azrikam, the son of Hashabiah, of the sons of Merari; And Bakbukiah the second among his brethren, and Abda the son of Shammua, the son of Galal, the son of Jeduthun. All the Levites in the holy city were two hundred fourscore and four. Moreover of the porters; Akkub, Talmon, and their brethren that kept the gates, were an hundred seventy and two. And the remnant of Israel, of the priests, of the Levites, were in all the cities of Judah, every one in his inheritance. But the Nethinims dwelled in Ophel: and Ziha and Gispa were over the Nethinims.

ѣсѧтѡ рѡдъ и вѣзлюбленыѥ же ѥгѡ ѹзрѣ слѣдѧщѹ; зане шѥ ѣсѧтѡ мѫ ѹзрѣ слѣдѣ рѣша чѧдѣ ѳѣ-
тѹлѹвѣдѣ, мѫ зане гдѣ рѣдѣ вѣчь ѡшѣдѣвѣ ѥ и ѣѥ ѕсѣ же сѧѣѣ. ѥѕ ѹѕѣ ьѵиѕ ѣѣ ѣѣчь
мѫш и ѣѣдѣчѣ же ѳѣ, и ѳѣ ѕѣ ѣѣ ѣѣ ѣ

Reproduced 1990

ואשר אחשורוש המלך לא עשה הוא יגיד אחשורוש ועשתה את הפלגל המלך ו והוא אשר אמרתי אליכם, את כי לוא השיב אשר אמרתי אליכם, והוא עשה הוא כאשר אמרתי אליכם. והוא ויהי כאשר הוא הלכה אשרו ו והוא אשר הוא אמרתי אליכם ויהי כאשר הוא הלכה אשרו ו והוא אשר הוא אמרתי אליכם ויהי כאשר הוא הלכה אשרו ו והוא אשר הוא אמרתי אליכם; והוא ויהי אשר הוא כ והוא אשר הוא יגיד אשרו ו והוא אשר הוא אמרתי אליכם, והוא אשר הוא אמרתי אליכם; והוא לוא השיב יהי ו והוא אשר הוא יגיד אשרו ו והוא אשר הוא אמרתי אליכם, והוא אשר הוא אמרתי אליכם; והוא ויהי אשר הוא כ

ואת ישראל, ואל תאמרו בלבבכם, ועדיין אינו יודע, הרי אומות העולם יודעין, ואתם אין אתם יודעין? אלא שהוא מגלה סתרי תורה לנביאיו, שהם בני אדם, ואתם אין אתם בני אדם. אמר רבי אלעזר בן עזריה, אתם קרויין בני אדם, ואין אומות העולם קרויין בני אדם; שנאמר כי בני אדם אתם לי צאן מרעיתי אתם, ואין אומות העולם קרויין בני אדם. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין כהנים, ואין אומות העולם קרויין כהנים; שנאמר ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, ואין אומות העולם קרויין כהנים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין רועים, ואין אומות העולם קרויין רועים; שנאמר ואתם צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ואין אומות העולם קרויין אדם. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אוהבים, ואין אומות העולם קרויין אוהבים; שנאמר זרע אברהם אוהבי שהשיב את הדבר, ואין אומות העולם קרויין אוהבים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין חביבים, ואין אומות העולם קרויין חביבים; שנאמר כי חביב עם קדוש אתה לה' אלהיך, ואין אומות העולם קרויין חביבים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין גבורים, ואין אומות העולם קרויין גבורים; שנאמר ברכו מלאכיו גבורי כח עושי דברו, ואין אומות העולם קרויין גבורים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין עושי רצונו, ואין אומות העולם קרויין עושי רצונו; שנאמר ברכו מלאכיו גבורי כח עושי דברו, ואין אומות העולם קרויין עושי רצונו. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין מלאכי השרת, ואין אומות העולם קרויין מלאכי השרת; שנאמר ואתם מלאכי השרת פי' שליחי, ואין אומות העולם קרויין שליחי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין מלאכי אלהים, ואין אומות העולם קרויין מלאכי אלהים; שנאמר ויפגעו בו מלאכי אלהים, ואין אומות העולם קרויין מלאכי אלהים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין מלאכי ה' צבאות, ואין אומות העולם קרויין מלאכי ה' צבאות; שנאמר כי מלאך ה' צבאות הוא, ואין אומות העולם קרויין מלאכי ה' צבאות. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשים, ואין אומות העולם קרויין אנשים; שנאמר ואנשים אתם קדושים תהיון לי, ואין אומות העולם קרויין אנשים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי אמת, ואין אומות העולם קרויין אנשי אמת; שנאמר אמת מארץ תצמח, ואין אומות העולם קרויין אנשי אמת. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי שלום, ואין אומות העולם קרויין אנשי שלום; שנאמר אנשי שלומי אמוניה ישראל, ואין אומות העולם קרויין אנשי שלום. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי חיל, ואין אומות העולם קרויין אנשי חיל; שנאמר ואתה חזה מכל העם אנשי חיל, ואין אומות העולם קרויין אנשי חיל. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מעשה, ואין אומות העולם קרויין אנשי מעשה; שנאמר אנשי מעשה אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מעשה. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי רוח, ואין אומות העולם קרויין אנשי רוח; שנאמר ואנשי רוח אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי רוח. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי אלהים, ואין אומות העולם קרויין אנשי אלהים; שנאמר ואנשי אלהים קדושים יהיו לי, ואין אומות העולם קרויין אנשי אלהים. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי ה'; שנאמר ואנשי ה' תהיון לי, ואין אומות העולם קרויין אנשי ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי ברית, ואין אומות העולם קרויין אנשי ברית; שנאמר אנשי בריתי אשר כרתו עמדי, ואין אומות העולם קרויין אנשי ברית. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מדות, ואין אומות העולם קרויין אנשי מדות; שנאמר אנשי מדות אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מדות. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מחנה, ואין אומות העולם קרויין אנשי מחנה; שנאמר ואנשי מחנה אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מחנה. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמה, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמה; שנאמר ואנשי מלחמה אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמה. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי, ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי; שנאמר אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמתי. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה', ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'; שנאמר ואנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה' אתם ואין אומות העולם קרויין אנשי מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת מלחמת ה'. אמר רבי אלעזר, אתם קרויין אנשי מלחמת

CAPUT IV.

1. Καὶ νῦν ἄ, Ἰσραὴλ, ἄκουε τὰ πρόσταγματα καὶ τὰ κρίματα ἃ ἐγὼ διδάσκω, Ἰσραὴλ. Καὶ ποιήσεις, ἄ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον ἃ ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν ὁρκωμοσίαν ἐν ᾗ ἐν ἐρχόμενοι. Ἀλλὰ ἀκοὴ ἀκούσεσθε τῆς φωνῆς τοῦ θεοῦ ὑμῶν ἐν ᾗ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, ἐν τῷ ποιεῖν ὑμᾶς τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν. Καὶ ἐν τῷ ἐρχόμενοι ἐν ᾗ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, ἐν τῷ κληρονομῆσαι ὑμᾶς τὴν γῆν ἣν κύριος ὀμώμοκε τοῖς πατράσιν ὑμῶν, λέγων Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, λέγων, Ἐὰν φυλάσσωμεν πάσας τὰς ἐντολὰς ταύτας ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, ἐν τῷ ἀγαπᾶν κύριον τὸν θεὸν ὑμῶν καὶ πορεύεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ πάσαις καὶ φοβεῖσθαι αὐτόν, καὶ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐξολεθρεύσει πάντα τὰ ἔθνη ταῦτα ἀπὸ προσώπου ὑμῶν, καὶ κληρονομήσετε ἔθνη μείζονα καὶ ἰσχυρότερα ὑμῶν ἢ ἐγώ εἰμι σήμερον ἔμπροσθεν ὑμῶν, καὶ πᾶς τόπος ἐφ' ὃν ἐὰν ἐπιβῇ τὸ ἴχνος τοῦ ποδὸς ὑμῶν ἐν αὐτῷ ὑμῖν ἔσται· ἀπὸ τῆς ἐρήμου καὶ τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου καὶ ἕως τῆς θαλάσσης τῆς ἐσχάτης ἔσται τὰ ὅρια ὑμῶν. Οὐδεὶς ἀνθεστήξεται ὑμῖν· φόβον ὑμῶν καὶ τρόμον ἐπιθήσει κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐπὶ πάσης τῆς γῆς ἐφ' ἣν ἐὰν ἐπιβῆτε ἐν αὐτῇ, καθὰ ἐλάλησεν κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ὑμῖν. Ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι ἐνώπιον ὑμῶν σήμερον εὐλογίαν καὶ κατάραν· τὴν εὐλογίαν, ἐὰν εἰσακούσητε τῶν ἐντολῶν κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, καὶ τὴν κατάραν, ἐὰν μὴ εἰσακούσητε τῶν ἐντολῶν κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν καὶ ἐκκλίνητε ἐκ τῆς ὁδοῦ ἧς ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον πορεύεσθαι ὀπίσω θεῶν ἑτέρων ἃ οὐκ ἐπίστασθε. Καὶ ἔσται ὅταν εἰσαγάγῃ σε κύριος ὁ θεός σου εἰς τὴν γῆν ἣν σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν, καὶ θήσεις τὴν εὐλογίαν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Γαριζείν, καὶ τὴν κατάραν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Γαιβάλ, πέραν τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς δυσμὰς ὁδὸν τῆς ἐξόδου τοῦ ἡλίου ἐν γῇ τῇ Χαναναίων τῇ κατοικούσῃ ἐν τῇ Ἀραβὼθ ἀπέναντι Γαλγάλων πλησίον τῆς δρυὸς τῆς ὑψηλῆς; καὶ σὺ διαβαίνεις τὸν Ἰορδάνην εἰς τὴν γῆν ἣν κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν δίδωσιν ὑμῖν, καὶ κληρονομήσετε αὐτήν, καὶ οἰκήσετε ἐν αὐτῇ. Καὶ φυλάξεσθε ποιεῖν πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ κρίματα ἃ ἐγὼ δίδωμι ἐνώπιον ὑμῶν σήμερον.

2. Ταῦτα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ κρίματα ἃ φυλάξεσθε ποιεῖν ἐν τῇ γῇ ἣν κύριος ὁ θεὸς τῶν πατέρων σου δίδωσίν σοι κληρονομῆσαι αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας ἃς σὺ ζῇς ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀπολέσατε πάντας τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐθνεύσαντο ἐκεῖ τὰ ἔθνη ἃ σὺ κληρονομεῖς αὐτὰ θεοῖς ἐπὶ τῶν ὀρέων τῶν ὑψηλῶν καὶ ἐπὶ τῶν βουνῶν καὶ ὑπὸ πᾶν ξύλον δασύφυλλον· καὶ καθελεῖτε τὰ θυσιαστήρια αὐτῶν καὶ συντρίψετε τὰς στήλας αὐτῶν καὶ τὰ ἄλση αὐτῶν ἐν πυρὶ κατακαύσετε καὶ τὰ γλυπτὰ τῶν θεῶν αὐτῶν κόψετε καὶ ἀπολεῖτε τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου. Οὐ ποιήσετε οὕτως κυρίῳ τῷ θεῷ ὑμῶν, ἀλλ' ἢ ἐν τῷ τόπῳ ᾧ ἂν ἐκλέξηται κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν ὑμῶν θεῖναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκεῖ εἰς τὴν κατασκήνωσιν αὐτοῦ παραγενήσεσθε καὶ ἐκεῖ ποιήσετε τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰς θυσίας ὑμῶν καὶ τὰς δεκάτας ὑμῶν καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν χειρῶν ὑμῶν καὶ τὰς εὐχὰς ὑμῶν καὶ τὰς ἐκουσίους ὑμῶν καὶ τὰ πρωτοτόκια τῶν βοῶν ὑμῶν καὶ τῶν προβάτων ὑμῶν· καὶ ἔσεσθε ἐκεῖ ἔναντι κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐν πᾶσιν οἷς ἐὰν ἐπιβάλητε τὰς χεῖρας ὑμῶν ἐν αὐτοῖς, ὑμεῖς καὶ οἱ οἶκοι ὑμῶν, ἐν οἷς εὐλόγησεν ὑμᾶς κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν. Οὐ μὴ ποιήσητε κατὰ πάντα ἃ ἡμεῖς ποιοῦμεν ὧδε σήμερον ἕκαστος πᾶν ὃ ἂν δόξῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ· οὐ γὰρ ἥκετε ἕως τοῦ νῦν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εἰς τὴν κληρονομίαν ἣν κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν δίδωσιν ὑμῖν. Καὶ διαβήσεσθε τὸν Ἰορδάνην καὶ κατοικήσετε ἐν τῇ γῇ ἣν κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν κληρονομίζει ὑμᾶς καὶ καταπαύσει ὑμᾶς ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν τῶν κύκλῳ καὶ κατοικήσετε πεποιθότες· καὶ ἔσται ὁ τόπος ὃν ἐκλέξεται κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν τοῦ κατασκηνῶσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκεῖ, καὶ ἐνέγκατε πάντα ἃ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν· τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰς θυσίας ὑμῶν καὶ τὰς δεκάτας ὑμῶν καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν χειρῶν ὑμῶν καὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογὴν τῶν δώρων ὑμῶν ἃ εὐλογήσετε τῷ κυρίῳ τῷ θεῷ ὑμῶν, καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν ὑμεῖς καὶ οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ παῖδες ὑμῶν καὶ αἱ παιδίσκαι ὑμῶν καὶ ὁ Λευίτης ὁ ἐν ταῖς πόλεσιν ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ μερὶς καὶ κληρονομία μεθ' ὑμῶν. Πρόσεχε σεαυτῷ, μὴ ἀνενέγκῃς τὰ ὁλοκαυτώματά σου ἐν παντὶ τόπῳ ὃν ἐὰν ἴδῃς, ἀλλ' ἢ ἐν τῷ τόπῳ ᾧ ἂν ἐκλέξηται κύριος ἐν μιᾷ τῶν φυλῶν σου, ἐκεῖ ἀνοίσεις τὰ ὁλοκαυτώματά σου καὶ ἐκεῖ ποιήσεις πάντα ἃ ἐγὼ ἐντέλλομαι σοι σήμερον. Πλὴν ἐν πάσῃ ἐπιθυμίᾳ ψυχῆς σου θύσεις καὶ φαγῇ κρέα κατὰ τὴν εὐλογίαν κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἣν δέδωκέν σοι ἐν πάσῃ πόλει σου, ὁ ἀκάθαρτος καὶ ὁ καθαρὸς ἔδεται αὐτὸ ὡσεὶ δορκάδα καὶ ὡσεὶ ἔλαφον· πλὴν αἵματος οὐ φάγεσθε, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκχεεῖτε αὐτὸ ὡσεὶ ὕδωρ. Καὶ οὐ μὴ φάγῃς ἐν ταῖς πόλεσίν σου τὴν δεκάτην τοῦ σίτου σου καὶ τοῦ οἴνου σου καὶ τοῦ ἐλαίου σου καὶ τὰ πρωτοτόκια τῶν βοῶν σου καὶ τῶν προβάτων σου καὶ πάσας τὰς εὐχάς σου ἃς ἂν εὔξῃ καὶ τὰς ἐκουσίους σου καὶ τὰ ἀπαρχὰς τῶν χειρῶν σου· ἀλλ' ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ σου φαγῇ ἐν τῷ τόπῳ ᾧ ἂν ἐκλέξηται κύριος ὁ θεός σου ἐν αὐτῷ, σὺ καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου καὶ ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου καὶ ὁ Λευίτης ὁ ἐν ταῖς πόλεσίν σου, καὶ εὐφρανθήσῃ ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἐν πᾶσιν οἷς ἐὰν ἐπιβάλῃς τὰς χεῖρας σου ἐν αὐτοῖς, ἄ ἐγὼ ἐντέλλομαι σοι σήμερον. Πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ἐγκαταλίπῃς τὸν Λευίτην ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις σου ἐπὶ τῆς γῆς σου.

ΡΟΨΓ ΒΥ ΜΘ ΩΒΨΟΨΝΒ, ΝΨΘ ΟΡΟ ΡΨΨΟ Χ ΨΝΩΝΟ ΜΘ Χ ΤΟΖΨΓ; ΝΨΘ ΨΥ ΡΝΓ Β ΩΡΨ ΒΒ Χ ΖΒΧ ΜΘ ΟΝΩ; ΝΨΘ ΨΡ ΧΕΧ Β ΓΟΓΨΒ, ΧΕ Β Χ ΡΟΓΨΒ ΜΘ Θ ΟΝΨ. ΕΨΥ ΒΟΨΡΟΙΘ, ΜΘ ΨΟ ΨΟ ΓΟΓΨ. ΨΖΘΖΨΧΟΩΝΒ, ΟΝΘ ΨΟΝΓ ΟΥ ΓΨΨΘ; ΧΕΨΡΟΨ ΡΘ ΧΝΥ ΟΡΨΘΩΖΝΓ, ΓΝΥ ΡΨΨ Β ΖΝΜΕΧ ΓΝΣΥ ΡΘ ΡΝΓ Β ΨΨ ΩΕΨΘΖΧ ΜΘ ΡΖΓ ΡΖΧ. ΝΨΘ ΡΘ ΧΝΥ ΒΕΖΓ, Ρο ΡΨΨΟ ΟΘ, ΟΧ Α ΡΝΓ Β ΒΟΨΨΨ, ΓΝΥ ΡΨΨ ΒΟΖΜΕΧ ΓΝΣΥ ΡΘ ΟΡΟΝΨΘΩΖΝΓ ΧΝΥ ΡΜΨΟ ΨΘ ΓΡΨΒΨΘΨ ΜΘ Χ ΓΟΨΘ. Ρο Ψ ΒΟΨΡΟΙΘ, Χ ΕΕΘ ΧΝΥ ΩΡΖΝΓ ΨΖΝΡΨ, ΡΝΓ Β ΩΡΖΝΓ ΨΖΝΡΨ ΧΟΩΝΨ; ΡΟΨ ΧΟΟΨΝΡΨ ΥΟ ΡΨΨ ΜΡΨΟΒ ΡΝΓ ΡΨΨ ΜΕΖΩΖ Β; ΧΕΨΡΟΨ, ΡΘ ΧΝΥ ΒΖΟΖΝΓ, ΡΝΓ Β ΒΖΟΨΨ ΧΟΩΝΨ ΜΘ Χ ΓΟΨΘ. ΕΙΘΨΡΟΙΘ ΡΜΓΨ Χ ΒΟΨΨΓΙΙΥΟΨ ΖΜΘ, ΟΝΨ ΡΝΓ ΨΜΓ ΒΟΨΨ, ΨΘΖΧΨ ΡΝΓ ΡΘ ΩΖΩΨ; ΡΟΨ ΩΖΟΨΝΡΨ ΨΥ ΡΨΨ ΜΡΨΟΒ ΜΘ Χ ΓΟΨΘ, ΡΟ ΕΨ Χ ΡΒΒ ΜΘ Ϸ̈ΕΨΝΓ, ΝΨΘ ΡΝΓ ΒΖ, ΜΘ ΒΟΖΜΕΧ ΓΝΣΥ ΡΘ ΟΡΟΝΨΘΩΖΝΓ Χ ΓΟΨΘ, ΝΨΘ Χ ΓΟΨΘ ΜΨΓ ΨΜΓ ΨΘΟΖΜΕΧΨΒ ΡΨΨ ΟΡΘΟΨΡΨΨΜΓ ΡΜΓ ΡΨΨ ΜΕΖΩΖ Β ΡΨΟΨ ΒΒΨ ΨΜΓ ΩΒΨΟΨΝΒ ΥΨΨΟ Χ ΡΖΓ; ΡΟΨ Χ ΒΥΓΨΨΨΜΓ ΓΟΖΝΓ ΜΘ

ΒΕ ΣΡΥΣΖΕ ΕΗΥΟ ΜΤ ΧΖΟ ΖΑΥ ΒΕ, ΩΡΟ ΜΥΟΘ ΘΒ, ΗΗΟ ΡΟΨ ΧΦΨ ΘΡΗΨ ΧΦ ΖΑΥ Β ΡΥΨΦΥΚΗ ΜΕ ΧΦΨ ΒΗΨΘ. Ο Ψ ΩΨΦΖΟ ΗΗΟ ΤΖΨΘΡΗΨΒ, ΗΗΟ ΒΗΨΡΗΖΦΟ ΤΘΖΤΟ, ΡΩΖ ΡΖΘ Ψ ΕΗΥΟ ΜΤ ΣΡΥΣΖΕ ΜΥΟΘ ΧΦΟΨΖΥΣΟΘ ΤΘ ΦΖΟ ΟΒΨ? ΥΩΖ ΡΖΘ Ψ ΤΨΗΜΒΡΦΧΦΟΨΦΟ Χ ΡΦΟΨΨ ΩΜΗΟ ΜΕ ΩΖΟ, ΧΖΟ Ψ ΘΖΟ ΕΗΥΗ ΘΖΘΗΨΕΟΜΜ ΜΤΖΗ ΧΦΟ ΒΦΟΨΒ? ΕΦΨΡΟΖΟ, ΟΧΦ Ψ ΜΥΟΘ Χ ΨΖΘΦΟΖΕΟΜΜΗΒ ΜΕ ΩΖΟ. ΡΟΨ ΕΦΨΡΟΖΟ, Χ ΥΘΟ ΟΜΟΖΖΤ ΖΟ ΧΖΟ ΟΕ ΡΩΖΗ ΦΙ ΧΦΕ ΖΗΗΕ ΟΜΧΟ Β ΡΧΟΡΗΖΟ.

4. ΕΦΨΡΟΖΟ Χ ΝΟΨΟ ΡΖΤ ΒΟΗ ΜΥΟΘ ΘΟ ΦΙΕΟ ΗΗΟ ΘΦΨΕΖΗΡΒ ΖΗΗΕ ΟΜΧΒΡΜΨΗΗ ΧΖΟ ΡΩΖΕ ΟΜΧΒΟΨΖΟ ΒΟΦΨΖΟ ΟΜΟ ΖΟ ΧΖΟ ΟΕ ΡΩΖΗ ΧΦΕ ΖΗΗΕ ΒΧΕ ΟΜΟ ΡΟΙΖ ΧΦΜΗ ΧΦ. ΕΦ-ΡΟΖΟ, ϧ ΧΖΤΦΟ ΜΥΟΘ ΧΕ ΗΡ Χ ΩΜΖ ΤΙΧΕΖΥΗΟ, ΗΗΟ ΧΖΟ Χ ΕΨ ΥΖΟ. ΕΜΟ ΘΦΨΡΟΖΟ, ϧΦΕΡΒ ΩΨΦΖΟ ΡΖΤ ΒΟΗ ΧΦ ΜΥΟΘ ΘΟ, ΗΗΟ ϧ ΗΟ ΧΦΟΨ ΟΦΨΗ; ΗΗΟ ϧ ΗΟ ΧΖΟ Χ ΦΕ ΩΦΦΟ ΨΗ Χ ΤΙΧΕΖΗΡΒ ΜΕ ΧΦΟΨ ΡΕΨΗΒ; ΗΗΟ ΧΕΨ ΕΨ ΥΜΗ, ΒΕΕ Β ΡΨΦ ΟΨΗΨ, ΡΦ ΦΕ ΥΜΟ ΖΗΗΟ ΧΦΟΨΖΥΣΟΘ ΜΤ ΨΗ Χ ΤΙΧΕΖΗΡΒ ΜΕ ΧΕΨ ΡΕΨΗΒ, ΜΥΟΘ Χ ΩΕΨΗΨ ΜΕ ΕΧΨΨ ΡΖΗ ΧΤΙΧΕΖΗΡΒ, ΜΥΟΘ ΧΗΨΘΨΗΒ, ΗΗΟ ΒΧΕΨΒΡ, ΗΗΟ ΘΖΟΨΒ, ΗΗΟ ΤΙΧΕΒΘΟΨΦΟΜΗΨΒ, ΗΗΟ ΟΙ ΘΖΗΨΒ ΜΕ ΨΨΦΟΜΨΗΒ; ΗΗΟ ΧΦΟΨ ΣΜΨΣΖΕ, ΧΕ, ΘΟΨ ΧΦΨΨΨ ΩΜΗ, ΡΖΕ ΕΦΘΟΜΟ ΤΙΧΨΦΟΤΦΟ ΕΦΘΟΟΕ ΜΕ Χ ΤΙΧΕΖΗΡΒ ΜΕ ΧΦΟΨ ΡΕΨΗΒ. ΡΟΨ ΕΦΨΡΟΖΟ, Χ ΦΦ ΟΜΕ ΘΜΗΨ, ΗΗΟ ΧΦΟΨ ΣΜΕΦΣΤΜΨΣΖΕ, ΗΗΟ ΧΦΟΨ ΡΖΗ ΧΤΙΧΨΖΗΖΟ, ΗΗΟ Χ ΧΦΦΟΨΨΨΗ ΜΕ ΧΦΟΨ ΣΜΨΣΖΕ, ΗΗΟ ΧΦΟΨ ΡΖΗ ΧΤΙΧΨΖΗΖΟ, ΗΗΟ Χ ΣΨΦ ΗΗΟ Χ ΧΡΨΦΟΖΟ. Ο Ψ ΤΙΧΨΦΟΤΦΟ, Ψ ΡΨΤΦΟΟΨΨΦΣ, Ψ ΥΖΟΖΖΨΦΣ, ΡΦ ΣΖΨ ΧΦΟ-ΣΖΨΕΣ ΡΟΨ ΧΖΟ ΡΩΖΕ ΩΨΗΟ ΩΨΗΦΧΖΤ, ΡΩΖ ΡΖΘ Ψ ΤΙΧΨΦΟΤΦΟ Χ ΡΟΨΨ ΣΜΨΣΖΕ ΜΕ ΩΖΟ? ΥΩΖ ΒΕ Ψ ΧΖΟΕΖΟ ΤΘ ΥΕΟ ΜΤΖΗ ΧΦΟ Χ ΨΕΟ ΜΕ ΩΨΦΖΟ? ΥΩΖ ΘΘ ΧΦΟ ΗΗΟ ΕΨΗΟ ΧΖΗΟ ΧΖΟ ΦΨΕΖΡΖΤ ΨΕ Χ ΣΨΥΧΦΟ ΜΕ ΗΗ ΗΗΦΒΡΖΡΖΣ ΡΧΖΨΗΖΣ ΧΖΟ ΧΖΟ ΟΨΕΖΡΖΤ ΡΩΖΕ ΗΨΣΖΡΖΤ ΒΒΕ, ΒΕ-ΘΟΟΕ ΜΕ Χ ΥΨΕΒ ΜΕ Χ ΜΡΨΘΒ? ΥΩΖ ΘΘ Ψ ΧΖΟΟΨΗ ΧΦΟΨΖΥΣΟΘ ΜΨΧ ΧΖΟ ΡΩΖΕ ΡΖΤ ΗΟ ΒΧΕ, ΗΗΟ ΗΟΨΨΕ ΧΖΟ ΗΨΗ? Ψ, ΡΩΖ ΘΘ ΧΦ ΒΨΘΒ ΜΤ ΧΦΟΨ ΣΟΟΟΨΖΟ ΧΖΟΨΖΥΣΟΘΜΜΗΒ ΤΘ ΦΖΟ ΟΒΨ, ΗΗΟ ΧΦΟΨΕ ΧΖΟ ΨΨΟΟΕ ΒΧΟ ΟΦΨΗ ΒΦΟΨΖΟ Χ ΝΟΨΟ, ΗΗΟ Χ ΗΟΟΨ, ΗΗΟ Χ ΗΕΦΧΖ, ΗΗΟ Χ ΣΨΟ, ΗΗΟ Χ ΧΡΨΟ-ΨΖΗΟ ΤΘ ΧΕΒΕ ΡΒ ΧΦ, ΗΗΟ ΗΟΨΨΕ ΧΖΟ ΗΨΗ? Ψ, ΡΩΖ ΘΘ ΧΦ ΒΨΘΒ ΜΤ ΧΦΟΨ ΣΟΟΟΨΖΟ ΧΖΟΨΖΥΣΟΘΜΜΗΒ ΤΘ ΦΖΟ ΟΒΨ; ΗΗΟ ΧΦΟΨ Χ ΒΨΡΜ ΜΕ ΧΕΨ ΡΕΨΗΒ, ΗΗΟ ΧΕΨ ΡΖΘ-ΨΖΗΟΒ ΤΘ ΦΖΟ ΗΟΨΨΕ ΧΖΟ ΝΟΨΟ Χ ΦΖΕΗΒ, ΡΟΨ ΕΨΗΟΨΗΒ ΜΤΖΗ ΧΦΟ ΡΖΘΒ? ΕΦ-ΡΟΖΟ, Χ ΣΟΨΒ ΜΕ ΕΨΗΟΨΗΒ ΡΖΤΖΤ ΟΕΧΖ ΧΦ; ΗΗΟ Χ ΥΖΟ ΣΟΗ ΟΜΧΖΤ ΧΖΟ ΡΟ ΧΦΖΗΟΨΖΤ Χ ΒΨΡΜ ΜΕ Χ ΣΕΗΨΒ ΜΤΖΗ ΧΦ, ΡΟΨ ΡΟ ΩΨΗ ΗΨΗ ΣΡΥΣΖΕ ΧΕΖ ΦΙΕΟ ΗΗΟ ΤΨΗΦΧΖ.

5. ΗΗΟ ΨΒ, ϧ ΣΖΤΦΟ ΟΙΣΟ ΟΜΗΣΡΗΨΗ ΧΟΟ ΡΟ ΦΦ ΗΨΗ ΒΦΟΨΦΟ ΗΗ ΩΨΦΖΟ. ΕΦ-ΡΟΖΟ, ΩΨΗ Ψ ΒΦΟΨΦΟ ΗΗ Χ ΒΕ ΜΕ ΧΦΟΨ ΟΨΟΗΨΕΟΜΗ, ΒΦΟΨΦΟ, ΡΩΖΗ Χ ΝΟΨΟ ΖΥΗ ΟΜΧ; ΧΕ, ΘΟΗ ΧΖΟ ΦΙΕΟ ΒΕ ΡΩΖΗ Χ ΜΨΓ ΖΥΗ Β ΨΦΟΖ ΥΣΟΜΖΧΖΤ ΜΕ Β ΣΟΙΟΟ, ΗΗΟ Χ ΖΨΦ-ΥΗΨΗΒ ΖΥΗ ΥΗΨΗ ΩΨΧ ΕΨΟΜΖΗΨ ΡΦΗ; ΧΕ, ΗΗ ΧΖΟ ΦΙΕΟ ΒΕ ΡΩΖΗ Χ ΖΥΗ Β ΨΦΟΖ ΝΟΨΟ ΤΘ ΣΖΗΨΗ ΒΦΟΨΦΟ Χ ΝΟΨΟ ΜΕ ΩΨΦΖΟ, ΧΖΟ Χ ΖΨΦ-ΥΗΨΗΒ ΖΥΗ ΥΗΨΗ Χ ΡΖΕ ΜΕΖΧΖ ΖΗΗΟΦΖΕ ΡΖΕ ΟΨΕ? ΕΦΨΡΟΖΟ, ϧ ΣΕ ΗΨΗΘ ΧΦ, ΧΖΟ Χ ΜΨΘ Β ΥΨΟΟ ΥΗΨΗ Χ ΡΖΕ ΜΕΖΧΖ ΖΗΗΟΦΖΕ ΡΖΕ ΟΨΕ ΜΕ ΩΨΦΖΟ ΧΖΟ

ⲙⲁⲗⲏ ⲁⲑ. Ⲟ ⲯⲁⲗ ⲁ ⲙⲁⲑⲏⲗⲉⲁⲑⲓⲛ, ⲁⲣⲁⲓ ⲁ ⲙⲁⲛⲟ ⲛ ⲗⲟⲩⲇ; ⲱⲥⲇ ⲟⲁⲛⲟⲩⲓ ⲙⲁⲛⲟ ⲛ ⲣⲉⲯⲁⲗ
ⲓⲏ ⲛ ⲏⲉⲟ ⲙⲉ ⲩⲁⲉⲓⲙⲉ, ⲯⲁⲛ ⲧⲗⲏⲣⲱⲧⲏ ⲁ ⲉⲉ ⲉ ⲣⲃⲏⲇ ⲥⲧⲁⲛⲁⲛⲁⲙ, ⲧⲱⲟⲩ, ⲣⲉⲓ ⲇⲁⲇ ⲣⲱⲙⲁ,
ⲣⲁⲃⲱⲙ ⲇⲓⲏ ⲟⲩⲁⲏⲥⲇ ⲑⲁ ⲛ ⲇⲩⲣⲙ ⲙⲉ ⲛ ⲗⲁⲩ, ⲛⲁ ⲯⲁⲛ ⲱⲑⲉⲩ ⲇⲁⲇ ⲩⲉⲥⲁ ⲇⲉ.

6. ⲁⲛⲇ ⲁⲑⲱⲁ ⲟ ⲥⲧⲁⲍⲱ ⲙⲁⲛⲟ ⲁⲑ, ⲣⲑ ⲇⲉⲏⲟ ⲛ ⲧⲁⲉⲟⲓⲉⲇⲙⲁⲏ ⲙⲉ Ⲱⲁⲇ, ⲁⲛⲇ ⲍⲉ ⲯⲁⲛ ⲍⲉ
ⲉⲧ ⲇⲙⲁ ⲁⲑⲉ, ⲯⲁⲛ ⲯⲁⲉⲧ ⲉⲧ ⲟⲟ ⲧⲁⲉⲟⲓⲉⲇⲙⲁⲏ, ⲟⲟⲧ ⲗⲉⲙⲣⲁⲍⲟⲩⲉ, ⲟⲟⲧ ⲱⲣⲣⲁ, ⲟⲟⲧ ⲣⲁⲟⲩⲙ,
ⲟⲟⲧ ⲥⲧⲁⲍⲱⲙ ⲱⲁⲧ ⲩⲁⲙⲏ, ⲁⲛⲇ ⲛ ⲧⲁⲩⲙⲁⲗⲁⲍⲉⲇⲙⲁⲏ ⲙⲉ ⲩⲁⲙⲏ. Ⲉⲃⲟⲗⲟⲩ, ⲟ ⲍⲉ ⲙⲁⲛⲟ ⲁⲑ,
ⲣⲉ ⲯⲁⲛ ⲉⲃⲏⲟⲙⲉⲧ ⲯⲁⲍ ⲗⲁⲙⲏ, ⲟⲟⲙⲉ ⲟⲁⲛ ⲛ Ⲱⲁⲥⲧⲁⲗ ⲙⲉ ⲱⲧⲁⲥⲁ; ⲁⲉ, ⲣⲉ ⲣⲁⲍ ⲟⲁⲛ ⲣⲁⲉ
ⲛ ⲍⲟⲣⲁⲁⲧⲁⲁⲟⲩⲉ; ⲓⲣ ⲍⲟ, ⲣⲉ ⲉⲣⲉ ⲟⲁⲛ ⲙⲁⲉⲇⲁⲍⲁⲧⲁⲛⲁⲏ ⲯⲁⲍ. Ⲣⲟⲧ ⲉⲉ ⲱⲁ ⲟⲁⲛ ⲃⲉⲣ ⲯⲁⲛ
Ⲱⲁⲇ ⲁⲧ ⲛ ⲍⲉⲍ ⲁⲥⲁⲧⲁⲁⲉⲍⲉ, ⲧⲫ-ⲉⲉ, ⲁⲛⲇ ⲣⲟⲧ ⲁⲉⲟⲩ; ⲁⲛⲇ ⲙⲁ ⲩⲓⲃ ⲁⲍⲉ ⲧⲁ ⲟⲙ ⲉⲍⲏⲩⲁⲙⲏ
ⲛⲁⲍⲣⲁⲏ ⲇⲁⲉⲟ ⲙⲉ ⲥⲉⲏⲩⲁⲙ? ⲁⲛⲇ ⲟⲁⲃ, ⲓⲣ ⲁ ⲫⲁⲉ ⲧⲁⲁⲩⲁⲙⲁⲏ ⲗⲁ ⲙⲁⲛⲟ ⲁⲟⲟⲧ-
ⲃⲁⲩⲁⲉⲃ ⲉ Ⲱⲁⲇ ⲣⲟ ⲧⲁ ⲟⲁⲛ ⲉⲃⲏ Ⲱⲁⲇ ⲙⲉ ⲧⲁⲁⲩⲟⲩⲉ. Ⲉⲗⲁ ⲉⲃⲟⲗⲟⲩ, ⲟ ⲱⲁⲓ ⲟⲟ ⲙⲁⲛⲟ ⲁⲑ ⲉ
Ⲱⲁⲇ ⲙⲉ ⲧⲁⲁⲩⲟⲩⲉ, ⲉⲑⲏⲁ ⲛ Ⲱⲁⲇ ⲙⲉ Ⲉⲃⲏⲫⲁⲛ, ⲁⲛⲇ ⲛ Ⲱⲁⲇ ⲙⲉ ⲇⲁⲣⲱ, ⲁⲛⲇ ⲛ Ⲱⲁⲇ ⲙⲉ
Ⲭⲉⲟⲣⲃ; ⲁⲛⲇ ⲩⲓ ⲧⲉ ⲯⲁⲛ ⲉⲍⲃ Ⲱⲁⲇ ⲫⲁ ⲱⲧⲁⲉⲉⲗⲁⲇ ⲛ ⲫⲁⲏⲏ ⲁⲛⲇ ⲛ ⲙⲁⲗ, ⲁⲛⲇ ⲟⲩ ⲗⲁⲙⲏ ⲯⲁⲛ
ⲧⲁ ⲯⲁⲍ ⲉⲃⲏ. Ⲉⲃⲟⲗⲟⲩ, ⲫⲁ ⲱⲧⲁⲉⲉⲗⲁⲇ ⲭⲁⲙⲍ; ⲁⲛⲇ ⲫⲁ ⲭⲁⲙⲍ ⲟⲉⲍ ⲛ ⲣⲟⲩ ⲙⲉ ⲟⲁⲛ. ⲁⲛⲇ
ⲉⲁⲟⲟⲩ ⲙⲉ ⲛ ⲣⲟⲩ ⲙⲉ ⲟⲁⲛ, ⲟⲉⲍ Ⲭⲉⲟⲣⲃ Ⲱⲧⲁⲉⲉⲗ, ⲁⲉⲏ ⲛ Ⲣⲉⲯⲁⲗ ⲁⲛⲇ ⲛ Ⲯⲓⲛⲏ; ⲁⲛⲇ ⲉⲁ-
ⲟⲟⲩ ⲙⲉ Ⲭⲉⲟⲣⲃ Ⲱⲧⲁⲉⲉⲗ ⲟⲉⲍ ⲛ ⲫⲉⲁⲙⲁⲗⲉⲕⲓⲧⲏ ⲙⲉ ⲟⲁⲛ. ⲁⲛⲇ ⲉⲁⲟⲟⲩ ⲙⲉ ⲛ ⲫⲉⲁⲙⲁⲗⲉⲕⲓⲧⲏ
ⲙⲉ ⲟⲁⲛ, ⲫⲙⲏⲉ ⲟⲉⲍ ⲫⲁ Ⲭⲉⲟⲣⲃ Ⲱⲧⲁⲉⲉⲗ, ⲁⲉ ⲁⲁ ⲟⲁⲟⲩ ⲟⲙⲁ ⲧⲁⲩⲟ ⲛ ⲗⲟⲩⲇ; ⲁⲉ, ⲁⲓⲁ ⲓⲧ ⲫⲁⲉⲁⲓⲛⲁ ⲟⲩ ⲟⲁⲛ ⲁⲁ ⲫⲁⲉⲁⲉⲍⲉ, ⲉⲁⲟⲟⲩ ⲛ ⲫⲁ ⲙⲁⲣ ⲙⲉ Ⲱⲧⲁⲉⲉⲗ ⲉⲃⲏⲙⲁⲣ ⲟⲩ ⲉⲁⲗ
ⲛ ⲫⲁⲉⲙⲁⲗⲉⲕⲓⲧⲏ, ⲫⲙⲏⲉ ⲉⲃⲏⲙⲁⲣ ⲟⲩ ⲉⲁⲗ ⲉ ⲫⲉⲁⲙⲁⲗⲉⲕⲓⲧⲏ ⲣⲉⲙⲁ ⲇⲁ ⲙⲁⲛⲟⲙⲉ ⲥⲓⲟⲩ, ⲣⲉⲙⲁ ⲫⲙⲏⲉ
ⲥⲓⲟⲩ ⲟⲛ ⲟⲁⲛ ⲇⲁⲓ ⲉ ⲙⲁⲩⲟⲩ ⲫⲁ ⲛ ⲁⲁⲗ ⲙⲉ Ⲱⲁⲇ, ⲫⲙⲏⲉ ⲛ ⲩⲁⲓⲥⲁⲗ ⲇⲁⲓ ⲥⲉⲃⲏⲁ
ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲥⲁ ⲣⲟⲩⲧ, ⲃⲟⲩ ⲥⲉⲟⲟⲩ ⲙⲁⲁ ⲱⲧⲉⲩ, ⲙⲁⲁ ⲟⲛ ⲇⲁⲓ ⲥⲓⲙⲁⲁ ⲉⲃⲏⲣⲟⲧ ⲫⲁⲉ ⲁⲉⲧ, ⲉⲃⲏⲙⲁ ⲫⲁ-
ⲃⲉⲟⲟⲩ ⲙⲁⲁ ⲗⲟⲥⲁ ⲣⲧⲥⲉⲟ ⲁⲁⲉ ⲃⲓⲙⲣⲁⲏⲙⲓ ⲉⲃⲏⲙⲁ ⲙⲉ ⲫⲁⲣⲧ, ⲫⲙⲏⲉ ⲫⲁⲣⲧ ⲩⲉ ⲉ ⲩⲁⲥⲟⲗⲟⲙⲓ ⲫⲁⲣⲧ; ⲙⲁⲁ
ⲁⲣⲁ ⲟⲙⲥⲁⲁⲣⲧ ⲛ ⲥⲁⲣⲥⲟⲙⲁ ⲙⲉ ⲛ ⲣⲟⲩⲧ ⲱⲙⲉ ⲙⲁⲗⲁ ⲁⲣⲁⲟ, ⲁⲛⲇ ⲁⲣⲁ ⲟⲙⲥⲁⲁⲣⲧ ⲛ ⲥⲁⲣⲥⲟⲙⲁ
ⲙⲉ ⲫⲁⲉ ⲙⲁⲣⲉ, ⲫⲙⲏⲉ ⲉⲃⲏⲙⲁⲣ ⲟⲩ ⲉⲁⲗ ⲉ ⲫⲉⲁⲙⲁⲗⲉⲕⲓⲧⲏ ⲣⲉⲙⲁ ⲇⲁ ⲙⲁⲛⲟⲙⲉ ⲥⲓⲟⲩ, ⲣⲉⲙⲁ ⲫⲙⲏⲉ
ⲥⲓⲟⲩ ⲟⲛ ⲟⲁⲛ ⲇⲁⲓ ⲉ ⲙⲁⲩⲟⲩ ⲫⲁ ⲛ ⲁⲁⲗ ⲙⲉ Ⲱⲁⲇ, ⲫⲙⲏⲉ ⲛ ⲩⲁⲓⲥⲁⲗ ⲇⲁⲓ ⲥⲉⲃⲏⲁ
ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲥⲁ ⲣⲟⲩⲧ, ⲃⲟⲩ ⲥⲉⲟⲟⲩ ⲙⲁⲁ ⲱⲧⲉⲩ, ⲙⲁⲁ ⲟⲛ ⲇⲁⲓ ⲥⲓⲙⲁⲁ ⲉⲃⲏⲣⲟⲧ ⲫⲁⲉ ⲁⲉⲧ,
ⲉⲃⲏⲙⲁ ⲫⲁⲃⲉⲟⲟⲩ ⲙⲁⲁ ⲗⲟⲥⲁ ⲣⲧⲥⲉⲟ ⲁⲁⲉ ⲃⲓⲙⲣⲁⲏⲙⲓ ⲉⲃⲏⲙⲁ ⲙⲉ ⲫⲁⲣⲧ, ⲫⲙⲏⲉ ⲉⲃⲏⲙⲁⲣ ⲟⲩ
ⲉⲁⲗ ⲛ ⲫⲉⲁⲙⲁⲗⲉⲕⲓⲧⲏ

and by the Senate; and the Consuls, the Praetors, the Curule Aediles, the Quaestors, and the Tribunes of the People, who are elected by the Tribes, are created by the Tribes, and by the Senate. But the Dictator, the Master of the Horse, the Censors, the Lictors, the Scribes, the Heralds, the Trumpeters, the Flute-players, the Augurs, the Pontifices, the Rex Sacrorum, the Flamens, the Vestal Virgins, the Curule Aediles, the Quaestors, the Tribunes of the People, the Praetors, the Consuls, the Decemvirs, the Tribunes of the Soldiers, the Prefect of the City, the Prefect of the Treasury, the Prefect of the Grain, the Prefect of the Fleet, the Prefect of the Colonies, the Prefect of the Auxiliaries, the Prefect of the Allies, the Prefect of the Cavalry, the Prefect of the Infantry, the Prefect of the Engineers, the Prefect of the Artillery, the Prefect of the Baggage, the Prefect of the Camp, the Prefect of the Guard, the Prefect of the Watch, the Prefect of the Night, the Prefect of the Day, the Prefect of the Morning, the Prefect of the Evening, the Prefect of the Noon, the Prefect of the Afternoon, the Prefect of the Sunset, the Prefect of the Twilight, the Prefect of the Dawn, the Prefect of the Sunrise

א ספר שופטים.

פרקים I.

1. והיה אחר מות, יהושע, ויאמרו בני ישראל ביהוה לאמר, מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלה להלחם בו: ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה נתתי את הארץ בידו: ויאמר יהודה אל שמעון אחיו עלה אתי בגורלי והלחמה בכנעני, והלכתי גם אני אתך בגורלך; וילך שמעון אתו: ויעל יהודה ויתן יהוה את הכנעני והפרזי בידם, ויכום בבזק עשרת אלפי איש: וימצאו את אדני בזק בבזק, וילחמו בו, ויכו את הכנעני והפרזי: וינס אדני בזק, וירדפו אחריו, ויאחזו אתו, ויקצצו את בהנות ידיו ורגליו: ויאמר אדני בזק שבעים מלכים בהנות ידיהם ורגליהם קצצות היו מלקטים תחת שלחני, כאשר עשיתי כן שלם לי אלהים; ויביאהו ירושלם, וימת שם: וילחמו בני יהודה בירושלם וילכדוה, ויכוה לפי חרב, ואת העיר שלחו באש: ואחר ירדו בני יהודה להלחם בכנעני יושב ההר והנגב והשפלה: וילך יהודה אל הכנעני היושב בחברון, ושם חברון לפנים קרית ארבע, וילכו את ששי ואת אחימן ואת תלמי: וילך משם אל יושבי דביר, ושם דביר לפנים קרית ספר: ויאמר כלב אשר יכה את קרית ספר ולכדה, ונתתי לו את עכסה בתי לאשה: וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב, ויתן לו את עכסה בתו לאשה: ויהי בבואה, ותסיתהו לשאול משדה אביה, ותצנח מעל החמור, ותאמר לה כלב מה לך: ותאמר לו תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני, ונתתה לי גלת מים, ויתן לה את גלת עלית ואת גלת תחתית: ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה אל מדבר יהודה אשר בנגב ערד, וילך וישב את העם: וילך יהודה את שמעון אחיו ויכו את הכנעני יושב צפת, ויחרימו אתה, ויקרא את שם העיר חרמה: ויקח יהודה את עזה ואת גבולה ואת אשקלון ואת גבולה ואת עקרון ואת גבולה: ויהי יהוה את יהודה וירש את ההר כי לא הוכל להוריש את יושבי העמק כי רכב ברזל להם: ויתנו לכלב את חברון כאשר דבר משה, וירש משם את שלשת בני הענק: ואת היבוסי יושב ירושלם לא הורישו בני בנימין, וישב היבוסי את בני בנימין בירושלם עד היום הזה: ויעלו בית יוסף גם הם בית אל, ויהי יהוה עמם: ויתורו בית יוסף בבית אל, ושם העיר לפנים לוז: ויראו השומרים את האיש יצא מן העיר, ויאמרו אליו הראנו נא את מבוא העיר, ועשינו עמך חסד: ויראם את מבוא העיר, ויכו את העיר לפי חרב, ואת האיש ואת כל משפחתו שלחו: וילך האיש ארצה החתים, ויבן עיר ויקרא שמה לוז הוא שמה עד היום הזה: ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה, ואת תענך ואת בנותיה, ואת יושבי דור ואת בנותיה, ואת יושבי יבלעם ואת בנותיה, ואת יושבי מגדו ואת בנותיה, כי החל הכנעני לשבת בארץ הזאת: ויהי כי חזק ישראל וישם את הכנעני למס, ולא הורישו הורש: ואפרים לא הוריש את הכנעני היושב בגזר, וישב הכנעני בקרבו בגזר: זבולן לא הוריש את יושבי קטרון ואת יושבי נהלל, וישב הכנעני בקרבו ויהי למס: אשר לא הוריש את יושבי עכו ואת יושבי צידון ואת אחלב ואת אכזיב ואת חלבה ואת אפיק ואת רחב: ויגר האשרי בקרב הכנענים יושבי הארץ, כי לא הורישוהו: ולא הוריש נפתלי את יושבי בית שמש ואת יושבי בית ענת, וישב בקרב הכנענים יושבי הארץ, ויהי יושבי בית שמש ובית ענת להם למס: ויגרשו בני דן את האמרי בהר כי לא נתנו לו לרדת העמקה: ויחל האמרי לשבת בהר חרס באילון ובשעלבים, ותכבד יד בית יוסף ויהי למס: וגבול האמרי מן המעלה עקרבים מן הסלע ומעלה:

and to the Priest that ministereth there; and the matter shall be
ended in Gilgal: that the men of Gilgal may not say, that they
have escaped for their wickedness. And if the man that hath
committed the fault, will redeem his house, he shall add the fifth
part of the price thereof, and give it to the Priest, that he may
be propitious to him, and to his house. But if he have no kins-
man, to whom the thing may be rendered, that is taken away
for the sin, it shall be offered to the Priest, besides the ram of
propitiation, by which he is reconciled to God. Every first fruit
also of all things that are offered, and that are brought to the
altar, shall be the Priest's. And whatsoever is consecrated by
the children of Israel to the Lord, shall be his. He that hath
devoted any thing, and hath changed it, shall not have power
to redeem it: but it shall be wholly the Lord's, and shall not be
given for money. Whatsoever man is devoted, and is redeemed
by his own, he shall add the fifth part of the price, and shall
receive it. The tithe of the land, whether of the seed that is
sown, or of the fruits that grow on the trees, is the Lord's, and
is consecrated to him. If any man will redeem his tithes, he
shall add the fifth part of the price. The tithe of the herd and
flock, and whatsoever cometh under the shepherd's rod, the
tenth shall be consecrated to the Lord. It shall not be inquired
whether it be good or bad, neither shall it be changed: if it be
changed, both it and that for which it is changed, shall be
consecrated, and shall not be redeemed any more.

These are the commandments, which the Lord commanded
Moses for the children of Israel in the mount Sinai.

CHAPTER II.

1. The Lord commanded Moses to number the children of Israel
from twenty years old and upwards, all that were able to go
forth to battle. And Moses and Aaron numbered them by their
companies, with the princes of the tribes, and of the families,
and of the houses, and of the names of every head. From twenty
years old and upwards, all that were able to go forth to battle,
were numbered by their names and companies: of the tribe of
Ruben, forty six thousand five hundred. Of the tribe of Simeon,
fifty nine thousand three hundred. Of the tribe of Gad, forty five
thousand six hundred and fifty. Of the tribe of Juda, seventy four
thousand six hundred. Of the tribe of Issachar, fifty four thousand
four hundred. Of the tribe of Zabulon, fifty seven thousand four
hundred. Of the tribe of Joseph, of the children of Ephraim,
forty thousand five hundred. Of the tribe of Manasses, thirty two
thousand two hundred. Of the tribe of Benjamin, thirty five
thousand four hundred. Of the tribe of Dan, sixty two thousand
seven hundred. Of the tribe of Aser, forty one thousand five
hundred. Of the tribe of Nephthali, fifty three thousand four
hundred. These were the numbers of the children of Israel, six
hundred three thousand five hundred and fifty.

3. The Lord commanded moreover, that the Levites should not
be numbered with the rest of the people, nor should be reckoned
among the children of Israel: but that they should be appointed
to the tabernacle of the testimony, and to all the vessels, and to
all things that are necessary for the ceremonies thereof. They
shall carry the tabernacle, and the vessels thereof when the camp
removeth: they shall pitch their tents round about the tabernacle,
and shall so dwell in the midst of the camp, that they may be
ready to set up the tabernacle when it is time to go forward.
Let every one of them dwell in his own tent, and under his own
standard, according to their companies. But the Levites shall
pitch their tents round about the tabernacle of the testimony,
lest the wrath of God fall upon the children of Israel. And the
Levites shall keep the charge of the tabernacle of the testimony.
And the children of Israel did all things that the Lord had
commanded Moses.

4. These are the generations of Aaron and Moses, in the day
wherein the Lord spoke to Moses in mount Sinai. And these
are the names of the sons of Aaron, Nadab the first born, and

ϥϫϩϩ ϻϩ ϧ ϩⲟⲩϣ. ϫϩϩ ϧ ϩⲟⲩϣ ⲙⲁϩ ϩⲁⲓ ϣⲓϥⲁϥ ϫⲁⲓ ϧⲉ ⲇⲉϥ ⲑⲉⲓⲗ ⲉⲑⲁⲁⲩϩϩ ϧ ⲫⲉ ⲓϩ ϧ ⲙⲁⲩⲉⲣⲁϫⲛⲁⲥ, ⲑⲓⲁ ⲫⲁ ⲙⲁⲫ ⲫⲁⲓ ⲉⲉ ⲇⲉϥ ⲟⲙⲟ ⲣⲟⲩⲗ ⲁⲑϧ ϩⲁⲩⲱ ϧ ⲓⲁϩϩ ϻϩ ⲧⲗⲁϫϣⲓϧ, ϥⲙⲁⲓ ⲙⲁⲩⲱ ⲥⲁⲓⲱ ⲁⲣⲙⲉ ⲟⲩ ⲙⲉⲁⲓ ⲓⲁϩϩ ϥⲙⲁⲓ ϧ ⲩⲟⲩϣ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩⲱ ⲟⲩ ⲙⲉⲁⲓ ⲓⲁϩϩ ⲫⲁⲓ ⲉⲉ ⲇⲉϥ ⲑⲉⲓⲗ ⲉⲑⲁⲁⲩϩϩ ⲣⲟⲩⲗ ⲁⲑϧ

earth after its kind: and it was so. 12 And the earth brought forth grass, herb yielding seed after its kind, and tree yielding fruit, whose seed was in itself after its kind: and God saw that it was good. 13 And there was evening and there was morning, a third day.

14 And God said, Let there be lights in the firmament of the heaven to divide between the day and between the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days and years: 15 and let them be for lights in the firmament of the heaven to give light upon the earth: and it was so. 16 And God made the two great lights, the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night, and the stars. 17 And God set them in the firmament of the heaven to give light upon the earth, 18 and to rule over the day and over the night, and to divide between the light and between the darkness: and God saw that it was good. 19 And there was evening and there was morning, a fourth day.

20 And God said, Let the waters swarm with swarms of living creatures, and let birds fly above the earth in the open firmament of the heaven. 21 And God created the great sea-monsters, and every living creature that moveth, wherewith the waters swarmed, after their kind, and every winged bird after its kind: and God saw that it was good. 22 And God blessed them, saying, Be fruitful, and multiply, and fill the waters in the seas, and let birds multiply on the earth. 23 And there was evening and there was morning, a fifth day.

24 And God said, Let the earth bring forth living creatures after their kind, cattle, and creeping things, and beasts of the earth after their kind: and it was so. 25 And God made the beasts of the earth after their kind, and the cattle after their kind, and every thing that creepeth upon the ground after its kind: and God saw that it was good.

26 And God said, Let us make man in our image, after our likeness: and let them have dominion over the fish of the sea, and over the birds of the heaven, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth. 27 And God created man in his own image, in the image of God created he him; male and female created he them. 28 And God blessed them, and God said unto them, Be fruitful, and multiply, and fill the earth, and subdue it: and have dominion over the fish of the sea, and over the birds of the heaven, and over every living thing that moveth upon the earth. 29 And God said, Behold, I have given you every herb yielding seed, which is upon the face of all the earth, and every tree, in the which is the fruit of a tree yielding seed; to you it shall be for food: 30 and to every beast of the earth, and to every bird of the heaven, and to every thing that moveth upon the earth, wherein there is life, every green herb for food: and it was so. 31 And God saw every thing that he had made, and, behold, it was very good. And there was evening and there was morning, the sixth day.

2 Thus the heavens and the earth were finished, and all the host of them. 2 And on the seventh day God finished his work which he had made; and he rested on the seventh day from all his work which he had made. 3 And God blessed the seventh day, and hallowed it: because that in it he rested from all his work which God had created and made.

4 These are the generations of the heavens and of the earth when they were created, in the day that the LORD God made earth and heaven, 5 and every plant of the field before it was in the earth, and every herb of the field before it grew: for the LORD God had not caused it to rain upon the earth, and there was not a man to till the ground; 6 but there went up a mist from the earth, and watered the whole face of the ground. 7 And the LORD God formed man of dust from the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living soul. 8 And the LORD God planted a garden eastward, in Eden; and there he put the man whom he had formed. 9 And out of the ground made the LORD God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil. 10 And a river went out of Eden to water the garden; and from thence it was parted, and became four heads. 11 The name of the first is Pishon: that is it which compasseth the whole land of Havilah, where there is gold; 12 and the gold of that land is good: there is bdellium and the onyx stone. 13 And the name of the second river is Gihon: the same is it that compasseth the whole land of Cush. 14 And the name of the third river is Hiddekel: that is it which goeth toward the east of Assyria. And the fourth river is Euphrates. 15 And the LORD God took the man, and put him into the garden of Eden to dress it and to keep it. 16 And the LORD God commanded the man, saying, Of every tree of the garden thou mayest freely eat; 17 but of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it: for in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die. 18 And the LORD God said, It is not good that the man should be alone; I will make him a help meet for him. 19 And out of the ground the LORD God formed every beast of the field, and every bird of the heaven, and brought them unto the man to see what he would call them: and whatsoever the man called every living creature, that was the name thereof. 20 And the man gave names to all cattle, and to the birds of the heaven, and to every beast of the field; but for man there was not found a help meet for him. 21 And the LORD God caused a deep sleep to fall upon the man, and he slept: and he took one of his ribs, and closed up the flesh instead thereof; 22 and the rib, which the LORD God had taken from the man, made he a woman, and brought her unto the man. 23 And the man said,

This now is bone of my bones,
And flesh of my flesh:
She shall be called Woman,
Because she was taken out of Man.

24 Therefore shall a man leave his father and his mother, and shall cleave unto his wife: and they shall become one flesh. 25 And they were both naked, the man and his wife, and were not ashamed.

3 Now the serpent was more subtil than any beast of the field which the LORD God had made. And he said unto the woman, Yea, hath God said, Ye shall not eat of any tree of the garden? 2 And the woman said unto the serpent, Of the fruit of the trees of the garden we may eat: 3 but of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die. 4 And the serpent said unto the woman, Ye shall not surely die: 5 for God doth know that in the day ye eat thereof your eyes are opened, and ye shall be as God, knowing good and evil. 6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat. 7 And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked; and they sewed fig-leaves together, and made themselves girdles. 8 And they heard the voice of the LORD God walking in the garden in the cool of the day: and the man and his wife hid themselves from the presence of the LORD God amongst the trees of the garden. 9 And the LORD God called unto the man, and said unto him, Where art thou? 10 And he said, I heard thy voice in the garden, and I was afraid, because I was naked; and I hid myself. 11 And he said, Who told thee that thou wast naked? Hast thou eaten of the tree, whereof I commanded thee that thou shouldest not eat? 12 And the man said, The woman whom thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat. 13 And the LORD God said unto the woman, What is this that thou hast done? And the woman said, The serpent beguiled me, and I did eat. 14 And the LORD God said unto the serpent,

Because thou hast done this,
Cursed art thou above all cattle, and above every beast of the field;
Upon thy belly shalt thou go,
And dust shalt thou eat all the days of thy life:
15 And I will put enmity between thee and the woman,
And between thy seed and her seed;
They shall bruise thy head,
And thou shalt bruise their heel.

16 Unto the woman he said,

I will greatly multiply thy pain and thy travail;
In pain shalt thou bring forth children;
And thy desire shall be to thy husband,
And he shall rule over thee.

17 And unto Adam he said,

Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife,
And hast eaten of the tree,
Of which I commanded thee, saying,
Thou shalt not eat of it:
Cursed is the ground for thy sake;
In pain shalt thou eat of it all the days of thy life:
18 Thorns also and thistles shall it bring forth to thee;
And thou shalt eat the herb of the field:
19 In the sweat of thy face shalt thou eat bread,
Till thou return unto the ground;
For out of it wast thou taken:
For dust thou art,
And unto dust shalt thou return.

20 And the man called his wife's name Eve; because she was the mother of all living. 21 And the LORD God made for Adam and for his wife coats of skins, and clothed them. 22 And the LORD God said, Behold, the man is become as one of us, to know good and evil: and now, lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live for ever— 23 therefore the LORD God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken. 24 So he drove out the man; and he placed at the east of the garden of Eden the cherubim, and the flame of the sword which turned every way, to keep the way of the tree of life.

ψωτ ⲁ ⲡⲁⲉ ⲥⲟⲩⲛⲁϥ ⲙⲙⲟⲥ ⲛ ⲧⲙⲟ. ⲁⲩⲱ ⲁ ⲡⲟ, O Ⲇⲉⲥⲡ, ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲡⲁⲓⲱ ⲟⲩ ⲁⲗⲉⲓ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲛ ⲟⲉ ⲡⲙⲁⲡⲥⲟⲙⲟⲩⲉ ⲛⲉ ⲙⲁⲩⲱ ⲣⲟⲩ ⲛ ⲉⲙⲁⲩⲁⲣⲁϥ ⲙⲉ ⲥⲁⲩ; ⲛⲉⲧⲉⲣⲟϥ ⲁⲩⲥ ⲛⲉⲟⲩ ⲥⲛⲁⲟⲩⲛ, O Ⲇⲉⲥⲡ, ⲙⲁⲩ ⲛⲁ ⲡⲁⲛⲟⲩⲧ, ⲁⲩⲱ ⲗⲁⲁⲩⲉⲗⲉ ⲉⲣⲉ ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲉⲉ ⲇⲁⲏ ⲣⲟⲩⲧ ⲧⲏ ⲉⲃⲉⲟⲩⲛⲁⲃ; ⲁⲩⲱ ⲛⲉ ⲇⲁⲩ ⲇⲁⲏ ⲣⲟⲩⲧ ⲙⲁⲩⲱ ⲙⲟ ⲧⲏ ⲛ ⲉⲩⲙⲁⲣⲙⲁⲣⲱ ⲙⲙⲁⲩ, ⲛⲁⲩ ⲙⲉ ⲉⲉ ⲡⲁⲉ ⲩⲁⲓ ⲡⲱⲁⲓ ⲙⲉ ⲟⲩⲱⲥ ⲛ ⲥⲟ. Ⲉⲃⲟⲗⲟⲓ, O Ⲇⲉⲥⲡ, ⲛⲉ ⲟⲛⲟⲩⲥⲁⲩ ⲙⲙⲟ ⲛⲁⲓ. Ⲙⲁ ⲛⲟ ⲛⲁⲩ ⲛⲉ ⲉⲩⲁⲓ ⲉⲉⲓⲱ ⲁⲙ ⲙⲟ ⲣⲟⲩⲧ ⲟⲩⲉⲓ ⲗⲁⲉⲧ ⲡⲱⲁⲓ ⲛⲁⲟⲥ ⲙⲛⲟⲩⲉ ⲙⲁⲩⲱ ⲛ ⲙⲁⲣⲁⲡⲁⲩⲁⲛⲟⲩⲉ ⲙⲙⲟ ⲥⲁⲩ.

8. ⲁⲩⲱ ⲧⲏ ⲟⲉⲓ ⲁⲙ ⲛⲁⲉⲧ ⲛⲁⲩ ⲡⲱⲁⲓ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲥⲉⲧⲁⲓⲣ ⲡⲁⲇ ⲛⲁⲉ ⲛⲁⲉ ⲙⲁⲣⲁⲩ, ⲉⲃⲟⲗⲟⲓ, ⲛ Ⲇⲉⲥⲡ ⲥⲛⲁⲣⲥⲉⲛ ⲣⲟⲩⲧ ⲫⲛ ⲡⲁⲓⲱ ⲁⲩⲱ ⲛ ⲥⲛⲟⲩⲛ, ⲙⲡⲓ ⲉⲃⲏ ⲙⲡⲓ ⲙⲁⲓ ⲫⲛ ⲡⲁⲙⲟⲩⲛⲧⲉ ⲛ ⲧⲙⲟ; ⲁⲩⲱ ⲛ ⲟⲉⲓⲟ ⲙⲁⲉ ⲛⲉⲟⲩⲟ ⲡⲁⲉⲟ ⲙⲁⲉ ⲙⲙⲟ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲉ ⲡⲁⲓ, ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲉ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲉ ⲛⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲡⲁⲓⲱ ⲙⲁⲉ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲉ ⲡⲁⲓ, ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲉ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲛ Ⲇⲉⲥⲡ; ⲁⲩⲱ ⲧⲏ ⲙⲁⲉ ⲁⲉ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲉ ⲡⲁⲓ, ⲛⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲉ ⲛ ⲉⲡⲓⲣⲁⲛ ⲙⲙⲟ ⲉ ⲛ

אוֹת לְהִתְפָּאֵר וְנִשְׁבַּע שֶׁהוּא עֲתִיד לִמְחוֹת אֶת זִכְרוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאָמַר כִּי יָד עַל כֵּס יָהּ מִלְחָמָה לַיהוָה בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר׃

10. וְאִם יֹאמַר הָרָשָׁע מָה אֵלּוּ שֶׁנִּמְחוּ בְּיָמָיו שֶׁל שָׁאוּל וְשֶׁל דָּוִד וְשֶׁל שְׁלֹמֹה, הֵיאַךְ הָיָה אֶפְשָׁר לְהַכִּיר בָּהֶם שֶׁהֵם מִזַּרְעוֹ שֶׁל עֲמָלֵק, אֵין לְךָ אֻמָּה בָּעוֹלָם שֶׁלֹּא נִמְחוּ רֻבָּם וְנִשְׁתַּכַּח מִקְצָתָם, וְאֵין אָנוּ יוֹדְעִים מִי הֵם וְלֹא מֵאַיִן בָּאוּ, אֶלָּא שֶׁהַכָּתוּב מְעִידָם שֶׁהֵם מִזַּרְעוֹ שֶׁל עֲמָלֵק וְאֵין לְךָ אֻמָּה שֶׁיֵּדְעוּ שֶׁהֵם מִזַּרְעוֹ שֶׁל עֲמָלֵק אֶלָּא יִשְׂרָאֵל בִּלְבָד, וְהוּא שֶׁאָמַר הַכָּתוּב כִּי יָד עַל כֵּס יָהּ מִלְחָמָה לַיהוָה בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר, וְאֵין לְךָ אֻמָּה שֶׁיֵּדְעוּ שֶׁהֵם מִזַּרְעוֹ שֶׁל עֲמָלֵק אֶלָּא יִשְׂרָאֵל בִּלְבָד. וְאִם תֹּאמַר הֵיאַךְ הָיָה אֶפְשָׁר לְהַכִּיר בָּהֶם שֶׁהֵם מִזַּרְעוֹ שֶׁל עֲמָלֵק, וְהֵם הָיוּ מְעֹרָבִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְגַּיְּרִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְבַּלְבְּלִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְחַתְּנִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְפַּזְּרִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְבַּיְּשִׁים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְכַּסִּים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְגַּלִּים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְקַשְּׁטִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְלַבְּנִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְלַבְּשִׁים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְעַטְּפִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְנַשְּׂאִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְנַבְּאִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְנַבְּלִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְנַבְּרִים בְּכָל הָאֻמּוֹת, וְהָיוּ מִתְנַבְּז

Լօւթ, նաղ ւեր ը ղօՈւեՏղ; ղաթ ֆձ ՏՎղ ԴՎՒ ՍՅՀւձ ՏՅՓ Լւհ6, նաղ ւեր ը ղօՈւեՏղ: ֆօւ Ւհղօ ՏՀղ Աւե ֆ ԴՕ Հղօ ՕւէՏղւէ Լւհ6, ՏՃԼ Գ֊ՅՀՐՏ ՈւէձՏղ, ֆօւ ֆ ղՅ ֆձ ֆՕ ՏղՅՕՕՃԼ; ղաթ ղղ Յֆ ՕՒ֊Յղաթ Ջ ֆՃ6Հ6 Ճւ ՕՂԹաթ ղաթ Ճւ ԴՒՂ; ղաթ ղղ Յֆ ԱՒւձ, Ջ Ւ֊ՒԼ ԴՎՒ ԴՇՕ; ղաթ ղղ Յֆ ՕՒ֊Յղաթ, Ջ ւհւֆղՃՒՒՀղՏ ՅՇւՃ6 ԴՎՒ ՂՇՏ ղՅՏ, ՅՇՀղ ՏՕ ղՀ ՃՅ ֆձ ֆձՏ; ղաթ ֆձ ՅՀղ ՅՅՂՅՇՃԼ ղղՅ Յֆ ԱՒւձ, ՅՅՂՅՇՃԼ ղղՅ Յֆ ՅւՏՃղՂ6; ղաթ ւհ ւղ ՏՕ Ճ ՅՀղ ֆ ՃՕ ղղՅ ՏՂՅՕՕ, ՏՒՏ Ա; ֆօւ Ա ԴՎՒ ղՕ ՅՀղ ւղ ւ6 ֆ ՅՀղ ՏՂՅՕՕՃԼ ղղ Ջ ւՇՏՀղ ՃՇ.

12. ԵՒՂ ֆձ ՅՀղ ՅՅՂՅՇՃԼ ՅՅ6 Լւհ6 ֆՃւՇ ֆ ֆՃ6 ՏՂՕՕՂ, ֆւղ Աւե ֆ 6ւ6ղղ Աւհ Ջ ՅղղւհֆՃՏՂՒՅԴՒՂհ6 Ճ6 Յֆ ՏՂՂւհղ, ղաթ ֆձ ԴՎՒ ՂՕ ղաթ ՃՇՏ ՂՅՀղ ՏՂՂւհղ, ֆձ ԴՎՒ ՂՕ ՅՀղ ՅՅ6 Լւհ6 ՇՇ ղՅՕ; ֆօւ ղղ ՀՃՂՏՃՇՇՃԼ ՅղաՂ ղՕ ՃՇ ՕՏՂ; ղաթ ֆձ ՀՃՀՅՕՃՃՃՂՇ Լւղղ ՀՃՂՏՃՇՇՃԼ ՅղաՂ ղՕ ՃՇ ՕՏՂ, ֆ6 Ճ6 Յֆ; ֆօւ ՕՏՂ ՕՒՅղաթ Ճ6 ԱՒհ ՂՕ ՀՒ Ճ6 Յֆ. ֆ ղՅ Ջ ՇՏՅ ՅՀղ ՂՅՅՃԼ ՅղաՂ ղՕ ՕՀ ՕՏՂ; ֆձ ՅՀղ ԱՒհ ԴՎՒ ՅՅՂՅՇՃԼ Յֆ ՍՒՂՃԼ, ԱՒհ ԴՎՒ ՅՅՂՅՇՃԼ Յֆ, ՅՀղ ֆ ղՅ; ղաթ ֆձ ՅՀղ ԱՒհ ԴՎՒ ՅՅՂՅՇՃԼ Յֆ, ԱՒհ ԴՎՒ ՅՅՂՅՇՃԼ Ջ ԲՅՀՃՃ ֆՕ ՏՃՒՎՂ Յֆ. ֆօւ ՅՅՓՕՀՃ, ֆ ղՅ Ջ ԲՅՀՃՃ; ֆ ղՅ Ջ ԼՃՂ, ղաթ Ջ Լ֊ՃՐ, ղաթ Ջ ՂՂՕՀ Ճ6 Ջ ՍՒՂՃԼ. ՕՒՇ ՒՎՂՕ Յֆ, Օ Ա ԳՃՎՂՂՃՍ6, ղաթ ֆ ՍՒՂ ՕՕ ՒՎՂՕ ԱՕ Ջ Ճ֊ՃՐՂՃՍ Լւհ6, Ջ ԴՃՃՃՏ ՓՒՓՇ ւճ ՓՒՀ ՒՏ ՅՅՕՕ6 Ճ6 ՒՎՅՅՃՅՓՐ. ՕՒՇ ՒՎՂՕ Յֆ, Օ Ա ՓՅՅ Ճ6 ԻՃՒՂՃԼ, ղաթ ՂՂ ԴՎՒ Ճ ՅՀղ ՅՃՂՒՃՍՏՂ ՒՎՂՕ ԱՕ ՓՅ Ճ֊ՃՐՂՃՍ Լւհ6 Ջ ԲՅՀՃՃ ՓՒՀ ՒՏ ՒՎՂՕ ԱՕ Ճ6 ՒՎՅՅՃՅՓՐ; ղաթ ՂՂ ՓՒՀ ԴՃՃ ՕՒՇ ՒՎՂՕ ԱՕ, ՅՅՕՕ6 Ճ6 ՒՎՅՅՃՅՓՐ. ԵՅՓՕՒՃ, ՓՒՃՂ Ա ԴՎՒ Տղաթ ՅՀղ ՂՅՀ Ճ6 ՒՎՅՅՃՅՓՐ ՓՒՀ ՅՒՐ ՃՕՃ ԱՕ ՀՅ ՅՃՅՏՂ ՂՂ ԱՕՃ ՕՒՃՍ ՏՂՂՃ Ճ֊ՒՃՅՓՃՏՏ, ղաթ ՓՅՃՅՏՏ Ճ6 ՓՅՂՂ, ղաթ ՅՂՂՃՅՏՏ Ճ6 ՃՅՂՂ, ՅՃՀ ԴՎՒ Ջ ՕՅՅՂՃՅՏՏ ՏՂՂՃ ՕՒՇ ՒՎՂՕ ԱՕՃ ՓՅՃՅՏ: ԱՅ, ՓՒՃՂ Ա ԴՎՒ ՕՕՃ ՒՀՃՂ Ջ ԲՅՀՃՃ ՂՂ ՅՃՅ, Ճ֊Ա Ջ ՅՅՕՕՂ ՓՅՂՂ ղաթ Ջ ՕՃՂՂՂՃՅՂ ՏՂՂՃՂ, ՅՃՀ ԴՎՒ Ա ՂՕ ՅՀղ Ջ ԲՅՀՃՃ ՓՒՀ ՅՅՂՂՃՅՏՏ֊ ՅՃՀՅ Ջ ՕՒՃՅՀՃՂՂ ՓՒՀ ՓՅ ՅՅՕ ՒՎՂՕ ԱՕՃ ԲՅՀՃՃ, Օ ՓՅՃ Ճ6 ԻՃՒՂՃԼ; ղաթ ՅՀղ ԴՎՒ Ճ6 ՒՎՅՅՃՅՓՐ ՓՒՀ ՓՅ ՅՅՕՕ6 ՕՕ ՕՒ ՓՅՅՂՃՅՏՏ ՂՂ Ճ֊ՃՐՂՃՍ Լւհ6 ՓՒՀ ՓՅ6 ՅՅՓ ՓՒՓ ՓՅՃՅՏ ՂՂ ՅՃՅ, ղաթ ՓՅՃՅՏՏ Ճ6 ԲՅՀՃՃ ՓՒՀ ՓՅ ՅՅՕՕ6 ՕՕ ՕՒ ՓՅՅՂՃՅՏՏ ՏՂՂՃ ՕՒՇ ՒՎՂՕ ԱՕՃ ԲՅՀՃՃ

the king's gate, for no one might enter into the king's gate clothed with sackcloth; and in every province, wherever the king's commandment and his decree came, there was great mourning among the Jews, and fasting, and weeping, and lamentation; many lay in sackcloth and ashes. And Esther's maids and her chamberlains came and told it her, and the queen was exceedingly grieved; and she sent raiment to clothe Mordecai, that he might put off his sackcloth from him, but he received it not. Then called Esther for Hatach, one of the king's chamberlains, whom he had appointed to attend upon her, and gave him a commandment to Mordecai, to know what it was, and why he was thus. So Hatach went forth to Mordecai unto the street of the city, which was before the king's gate. And Mordecai told him of all that had happened unto him, and the sum of the money that Haman had promised to pay to the king's treasuries for the Jews, to destroy them. Also he gave him a copy of the writing of the decree that was given at Shushan to destroy them, to show it unto Esther, and to declare it unto her, and to charge her that she should go in unto the king, to make supplication unto him, and to make request before him for her people. And Hatach came and told Esther the words of Mordecai. Then Esther spake unto Hatach, and gave him commandment unto Mordecai, saying, All the king's servants, and the people of the king's provinces, do know, that whosoever, man or woman, shall come unto the king into the inner court, who is not called, there is one law of his to put him to death, except such to whom the king shall hold out the golden sceptre, that he may live: but I have not been called to come in unto the king these thirty days. And they told to Mordecai Esther's words. Then Mordecai commanded to answer Esther, Think not with thyself that thou shalt escape in the king's house, more than all the Jews. For if thou altogether holdest thy peace at this time, then shall there enlargement and deliverance arise to the Jews from another place, but thou and thy father's house shall be destroyed: and who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this? Then Esther bade them return Mordecai this answer, Go, gather together all the Jews that are present in Shushan, and fast ye for me, and neither eat nor drink three days, night or day: I also and my maidens will fast likewise; and so will I go in unto the king, which is not according to the law: and if I perish, I perish. So Mordecai went his way, and did according to all that Esther had commanded him. Now on the third day Esther put on her royal apparel, and stood in the inner court of the king's house, over against the king's house: and the king sat upon his royal throne in the royal house, over against the gate of the house. And it was so, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained favour in his sight: and the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand. So Esther drew near, and touched the top of the sceptre. Then said the king unto her, What wilt thou, queen Esther? and what is thy request? it shall even be given thee to the half of the kingdom. And Esther answered, If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet that I have prepared for him. Then the king said, Cause Haman to make haste, that he may do as Esther hath said. So the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared. And the king said unto Esther at the banquet of wine, What is thy petition? and it shall be granted: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then answered Esther, and said, My petition and my request is; If I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and perform my request, let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to-morrow as the king hath said. Then went Haman forth that day joyful and with a glad heart: but when Haman saw Mordecai in the king's gate, that he stood not up, nor moved himself for him, he was full of indignation against Mordecai. Nevertheless Haman refrained himself: and when he came home, he sent and called for his friends, and Zeresh his wife. And Haman told them of the glory of his riches, and the multitude of his children, and all the things wherein the king had promoted him, and how he had advanced him above the princes and servants of the king. Haman said moreover, Yea, Esther the queen did let no man come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and to-morrow am I invited unto her also with the king. Yet all this availeth me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate. Then Zeresh his wife and all his friends said unto him, Let a gallows be made of fifty cubits high, and to-morrow speak thou unto the king that Mordecai may be hanged thereon: then go thou in merrily with the king unto the banquet. And the thing pleased Haman; and he caused the gallows to be made.

CHAPTER III.

1. After these things did king Ahasuerus promote Haman the son of Hammedatha the Agagite, and advanced him, and set his seat above all the princes that were with him. And all the king's servants, that were in the king's gate, bowed, and reverenced Haman: for the king had so commanded concerning him. But Mordecai bowed not, nor reverenced him. Then the king's servants, which were in the king's gate, said unto Mordecai, Why transgressest thou the king's commandment? Now it came to pass, when they spake daily unto him, and he hearkened not unto them, that they told Haman, to see whether Mordecai's matters would stand: for he had told them that he was a Jew. And when Haman saw that Mordecai bowed not, nor reverenced him, then was Haman full of wrath. And he thought scorn to lay hands on Mordecai alone; for they had made known unto him the people of Mordecai: wherefore Haman sought to destroy all the Jews that were throughout the whole kingdom of Ahasuerus, even the people of Mordecai. In the first month, that is, the month Nisan, in the twelfth year of king Ahasuerus, they cast Pur, that is, the lot, before Haman from day to day, and from month to month, to the twelfth month, that is, the month Adar. And Haman said unto king Ahasuerus, There is a certain people scattered abroad and dispersed among the people in all the provinces of thy kingdom; and their laws are diverse from all people; neither keep they the king's laws: therefore it is not for the king's profit to suffer them. If it please the king, let it be written that they may be destroyed: and I will pay ten thousand talents of silver to the hands of those that have the charge of the king's business, to bring it into the king's treasuries. And the king took his ring from his hand, and gave it unto Haman the son of Hammedatha the Agagite, the Jews' enemy. And the king said unto Haman, The silver is given to thee, the people also, to do with them as it seemeth good to thee. Then were the king's scribes called on the thirteenth day of the first month, and there was written according to all that Haman had commanded unto the king's lieutenants, and to the governors that were over every province, and to the rulers of every people of every province according to the writing thereof, and to every people after their language; in the name of king Ahasuerus was it written, and sealed with the king's ring. And the letters were sent by posts into all the king's provinces, to destroy, to kill, and to cause to perish, all Jews, both young and old, little children and women, in one day, even upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar, and to take the spoil of them for a prey. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, that they should be ready against that day. The posts went out, being hastened by the king's commandment, and the decree was given in Shushan the palace. And the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed.

4. והוא יז כסף על לשה ארץ את שאול פלשתי ישראל ז שנים שה ז והוא, והוא שמואל על יחזקאל והוא ז. והוא קראתי את פרעה יהוה פלשתי ז והוא; והוא את שה ז והוא ישראל ז כסף שה ז והוא ישראל והוא. והוא שאול את פרעה ארץ ישראל ז כסף שה ז והוא ישראל והוא, את שמואל ז והוא ישראל והוא, והוא ז והוא ישראל והוא ז והוא ישראל והוא, והוא ז והוא ישראל והוא ז והוא ישראל והוא.

5. והוא יז כסף על לשה ארץ את שמואל על לשתי ישראל ז שנים שה ז והוא, והוא על יחזקאלים והוא על יז ישראל ז ישר; והוא את שמואל ז והוא ישראל והוא. והוא ז את שמואל על ז והוא ישראל והוא, שמואל את כסף על לשה ז והוא ישראל והוא; והוא

8. And if the man has not a kinsman to whom the trespass may be recompensed, the trespass which is recompensed to the Lord shall be the priest's, besides the ram of the atonement, with which he shall make atonement for him. And every heave-offering of all the holy things of the children of Israel, which they offer to the priest, shall be his. And the holy things of every man shall be his: whatsoever any man gives the priest, it shall be his. And the priest's wife, if she be married to a stranger, she may not eat of the heave-offering of the holy things. But if the priest's daughter be a widow, or divorced, and has no child, and returns to her father's house as in her youth, she may eat of her father's bread: but there shall no stranger eat thereof. If a man eat of the holy thing unwittingly, then he shall add the fifth part thereto, and shall give the holy thing unto the priest. And they shall not profane the holy things of the children of Israel, which they offer unto the Lord; or suffer them to bear the iniquity of trespass, when they eat their holy things: for I the Lord do sanctify them.

9. And the Lord spoke unto Moses, saying, Speak unto Aaron, and to his sons, and unto all the children of Israel, and say unto them, Whatsoever man of the house of Israel, or of the strangers in Israel, that offers his oblation for all his vows, and for all his freewill offerings, which they offer unto the Lord for a burnt offering; you shall offer at your own will a male without blemish, of the beeves, of the sheep, or of the goats. But whatsoever has a blemish, that shall you not offer: for it shall not be acceptable for you. And whosoever offers a sacrifice of peace offerings unto the Lord to perform his vow, or a freewill offering of beeves or sheep, it must be perfect to be accepted; there shall be no blemish therein. Blind, or broken, or maimed, or having a wen, or scurvy, or scabbed, you shall not offer these unto the Lord, nor make an offering by fire of them upon the altar unto the Lord. Either a bullock or a lamb that has any thing superfluous or lacking in his parts, that may you offer for a freewill offering; but for a vow it shall not be accepted. Broken, or bruised, or crushed, or cut, you shall not offer unto the Lord, nor make any such in your land. Neither from a stranger's hand shall you offer the bread of your God of any of these; because their corruption is in them, and blemishes be in them: they shall not be accepted for you.

ΨΔΞΙΡΟΛ Ɔ:ΦΟΙ ΘΙΨ ΘΘΣΓΩΟ ΩΙΞΙ ΡΣΘΡΛΨ ΜΓΔΗ ΨΙΩ, ʌΗΨ ΨΘ ΘΙΨ ΘΘ ΙΨ Ϙ ΩΙΨΘΡΟ ΜΘ Ɔ:ΦΟΙ ΛΘΟΨΘΙΨΗ ΟΙ ΨΙϘ ΘΘΘϘΛΨΘ; ʌΗΨ ΘΙΣΟ ΙΨ Ϙ ΛΞΙ ΜΘ Ɔ:ΦΟΙ ΧΣΘ ΩΣΟ ΞΛΓΡΛΨΘΙΨΗ ΛΘΓΜΛ Ϙ ΓΛΣΓΟΙ, ΨΘ ΩΜΛ ΣΜΛΗΩ ΡΛΓΩ Ϙ ΙΟΡΨΘ, ΞΛΓΡΘΣΘΛΙΨΗ ΜΓΔΗ Ϙ ΜΨΘΡΜΘΡΙΗΔΗΨ ʌΗΨ ΣΘΡΛΗΩΛΨΘΙΨ ΜΘ ΘΘΣΓΩΟ ΩΙΞΙ ΡΣΘΡΛΨ ΜΓΔΗ ΦΙΩ, ʌΗΨ ΘΙΨ ΘΘ ΙΨ Ϙ ΩΙΨΘΡΟ

12. And the king Ahasuerus said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men, and the ten sons of Haman, in the rest of the king's provinces; what then have they done in the king's palace? now what is thy petition, and it shall be granted thee: or what is thy request further, and it shall be done. And Esther said, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. And the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. The rest indeed of the Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hands on the prey, On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; Because Haman the son of Hammedatha the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

ΜΓ. Ροϥ ⲛⲁ ⲟⲙϫⲁⲗ ⲧⲟ ⲧⲁⲓⲥ ϫⲁⲛ ϥⲟⲥⲥⲟ ⲃⲓⲛⲁⲃⲁⲗ ⲛⲁ ΜΓ, ϧⲁⲑⲱⲗⲗ ⲧⲟ ⲟⲉⲭⲁⲓⲗⲓⲟ ϧ ⲡⲁϧⲃⲙⲟ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲓⲁⲛⲁⲃⲉ, ⲛⲉⲃⲙⲛϩ, ⲧⲁⲛⲁ ⲟⲙⲛⲁⲛⲁⲓⲉ; ⲧⲁⲛⲁ ⲛⲁ ⲃⲓⲁⲛⲁⲓⲗ ⲧⲟ ⲧⲁⲓⲥ ϧ ⲃⲁⲥⲓⲗⲉⲟⲙⲟⲙⲛ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲧⲁⲥⲓⲗ, ϩⲟϥ ⲛⲁ ⲛⲉ ⲃⲓⲛⲁⲓ ⲙⲁ ⲅⲓⲁ ϧ ⲅⲁⲙⲉⲣ, ϥⲟ ⲛⲉ ϧ ⲡⲁϫⲁⲗ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲃⲁⲥ; ⲁⲑⲏ ϫⲁⲛ ⲥⲁⲓⲉ ⲓⲁⲙⲉ ϥⲟ ⲃⲁⲃⲩⲗⲱⲛ ⲉⲃⲁⲗ ⲛⲁ ⲟⲙⲛⲁⲛ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲁ ⲃⲁⲃⲩⲗⲱⲛ; ⲁⲉ, ⲁⲑⲏ ϫⲁⲛ ⲥⲁⲓⲉ ⲓⲁⲙⲉ ϥⲟ ϥⲁⲓ ⲟⲩⲟⲉⲃ ⲉⲁⲗ ⲛⲁ ⲟⲙⲛⲁⲛ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲁ ⲃⲁⲃⲩⲗⲱⲛ. Ϥⲱⲥⲉϩⲣⲟϥ, ϧ, Ϩⲟ-ⲧⲟⲛⲁⲓ, ⲥⲉ ⲟⲙϫⲁⲗⲁⲛⲁⲓⲉ ⲧⲟ ⲑⲓⲁ ⲩⲟⲁ ⲓⲁⲙⲉ, ⲛⲁⲩ ⲑⲉⲗ ⲃ ⲁⲙⲛ ⲓⲁⲙⲉ, ⲧⲁⲛⲁ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲧⲁⲩ ⲛ ⲩⲉⲁ ⲉⲉ ⲥⲉⲛⲁ ⲙⲁ ⲟⲙⲛ ⲛⲁⲩ ⲥⲉⲥⲓⲙⲁ ⲉⲉ ⲥⲁⲉ ⲟⲛ ⲁⲑⲉ ⲙⲁⲗⲁ ⲛ ⲩⲉⲁⲓⲑ ⲙⲉ ⲛ ⲥⲛⲟⲃⲁⲛⲁ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲥⲁⲛ, ⲛⲁⲩ ⲥⲁⲩⲟⲛⲁ ⲛⲁⲩ ⲃⲁ ⲥⲉⲙⲁ ⲛ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲁ ⲃⲁⲃⲩⲗⲱⲛ. Ϥⲱⲥⲉϩⲣⲟϥ, ⲧⲁⲛⲁ ⲥⲁⲩⲟⲛⲁ ⲛⲁⲩ, ⲧⲁⲛⲁ ⲱⲥⲑⲁ ⲛⲁⲩ ⲃⲁ ⲉⲙⲁ ⲛ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲁ ⲃⲁⲃⲩⲗⲱⲛ; ⲥⲉⲟ ⲛⲁⲓ ⲥⲁⲛ ⲛⲁⲩ ⲉⲙⲁⲓⲃⲁⲓⲣⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲃⲁⲃⲩⲗⲱⲛ ⲙⲉ ⲟⲩ ⲥⲁⲛ, ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲡⲁⲣⲉ ⲉⲙⲁⲓⲃⲁⲓⲣⲉ

and Egypt, which [the Israelites] left as a heritage; but, when they had multiplied in Egypt, they were oppressed by the Egyptians; and, when they cried unto God, he sent them Moses and Aaron, and brought them out of Egypt, and gave them the land of Canaan for a possession. And, when they had built him a temple, he dwelt among them. But, when they had provoked him to anger, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a tenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eleventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twelfth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fourteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventeenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a nineteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twentieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a twenty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirtieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a thirty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fortieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a forty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fiftieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a fifty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixtieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a sixty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a seventy-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eightieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger an eighty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninetieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a ninety-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundredth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and tenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and eleventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twelfth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fourteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventeenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and eighteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and nineteenth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twentieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and twenty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirtieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and thirty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fortieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and forty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fiftieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and fifty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixtieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-fifth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-sixth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-seventh time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-eighth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and sixty-ninth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventieth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventy-first time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventy-second time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventy-third time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered them from their enemies, and restored them to their former state. And, when they had provoked him to anger a hundred and seventy-fourth time, he delivered them into the hands of their enemies, and carried away the ark of the covenant. And, when they had been in captivity seven months, he sent it back again, and delivered

ωΙΦΦΒ ΜΤΔΗ Χ ΡΕΒ ΜΘ Χ ΙΔΗΟ; ΧΒ, ΘΘΗ ΧΒΦ ΟΥΒ Ε Β ΩΒΕΩ ΡΔϽΟΗ, ΗΗ ΦΔΜΟ ΧΒ ΟΥΒ Ε ΕΘΒΦΙΦΔΗΘ, ΗΡ ΧΒ ΘΗΟ ΗΔΗ ΦΒΩΤΔΗΗ. ΕΙΡΗ Χ ΤΔΘΩΤ ΕΕΘΙΘΕΘΟ ΗΔΗ Χ ΜΡΦΕΘ ΜΘ Χ ΤΦΙΔ-ΡΔΗΒ, ΕΙΡΗ ΧΒ ΩΒΕΩ ΥΧΔ ΟΡΒ ΒΩ; ΗΗΟ ΔΟΡ ΘΜ ΟΡΒ ΧΒ ΩΒΕΩ ΗΗΩΟ ΤΔΘΒ, ΗΗΟ ΟΔΡΩ ΟΡΒ ΟΩ ΤΔΘΒ ΗΗΟ. ΗΗΟ ΗΩ ΩΒΕΩ ΟΩ ΤΔΕΒ ΧΒΥΩ ΧΒ ΔΡΗ ΟΘ ΧΕΘΕ ΕΗΘΩ ΗΔΗΟΡΘΩΗ Χ ΩΡΘΔΗΟΗ-ΘΔΗΩ ΜΘ Χ ΩΘΗ ΨΔΓ.

4. ΗΗΟ ΗΩ ΩΒΕΩ ΟΩ ΤΔΕΒ ΧΒΥΩ ΧΒΕΒ ΕΙΘΘΔΗ ΟΩ Β Ε ΩΒΕΩ ΕΙΡΨΓ ΜΤΔΗ Χ ΙΔΗΟ, ΗΗΟ Χ ΗΗΔΡΔΕΙΗΡΗΔΒ ΕΙΘΘΔΗ ΟΩ Β ΕΘΕΨΤΕΗΕΘ ΡΔΟΒΘΗΗ ΡΒΒΩ, ΕΙΘΘΟΕ ΜΘ Χ ΕΙΡΨΓ, ΡΟΗ ΧΒΕΒ ΜΜΘ ΗΟ ΕΒΗ ΜΤΔΗ Χ ΡΒΒ ΜΘ Χ ΜΨΓ; ΗΗΟ ΧΒΕΒ ΕΒΩ ΡΟΨΓ ΤΔΗΕΗΡΗΒ ΒΗΡΨΤΔΗΗΒ ΟΨΒΟ ΜΤΔΗ Χ ΡΒΒ ΜΘ Χ ΙΔΗΟ, ΗΗΟ ΘΙΒ ΤΔΗΕΗΡΗ ΟΗΗΗ ΤΔΕΟ. ΗΗΟ ΗΩ ΩΒΕΩ ΟΩ ΤΔΕΒ ΧΒΥΩ ΧΒΕΒ ΕΙΡΨΓ ΤΔΗΕΗΡΗΒ ΒΗΡΨΤΔΗΗΒ, ΤΩΡΨΘΕ Χ ΙΔΗΟ ΒΗΡΨΜΨΘ, ΡΩΗΡ ΜΧΕΒ ΜΜΘ ΗΟ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ Χ ΤΔΗΕΗΡΗΒ ΒΗΡΨΤΔΗΗΒ, ΗΗΟ ΧΒΕΒ ΜΜΘ ΗΟ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ ΕΙΘ Χ ΗΔΦΡΔΗΒ, ΘΕΕΨΦΔΩΔΩ. ΗΗΟ ΗΩ ΩΒΕΩ ΟΩ ΤΔΕΒ ΧΒΥΩ ΧΒΕΒ ΜΡΨ ΒΗΡΨΤΔΗΗΒ ΒΗΡΨΜΨΘ. ΡΩΗΡ ΜΧΕΒ ΜΜΘ ΗΟ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ Χ ΙΔΗΟ ΒΗΡΨΜΨΘ. ΗΗΟ ΗΩ ΩΒΕΩ ΟΩ ΤΔΕΒ ΧΒΥΩ Χ ΙΔΗΟ ΒΗΡΨΜΨΘ ΧΒΥΩ ΧΒΕΒ ΜΜΘ ΗΟ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ Χ ΙΔΗΟ ΒΗΡΨΜΨΘ ΧΒΥΩ ΧΒΕΒ ΜΜΘ ΗΟ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ ΟΗ ΤΔΕΒ, ΒΜΩ ΧΒΥΩ ΧΒΕ ΜΜΘ ΗΟ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ ΧΒ ΦΜΟ, ΧΒΥΩ Χ ΤΔΕΒ ΟΜΘ ΗΔΗ ΤΔΕΒ; ΧΒΥΩ ΦΟΦΟ ΜΘ ΡΨΘ ΘΒΡΟΔΟ ΧΒΥΩ ΧΒΕΒ ΜΜΘ ΗΟ

or his wife, or his son, or his daughter, or his manservant, or his maidservant, or his ox, or his ass, or any of his cattle, or the stranger that is within his gates; that thy manservant and thy maidservant may rest as well as thou. And remember that thou wast a servant in the land of Egypt, and that the Lord thy God brought thee out thence by a mighty hand and by a stretched out arm; therefore the Lord thy God commanded thee to keep the sabbath day.

6. And it shall be when the Lord thy God shall bring thee into the land of the Canaanites, (as he sware unto thee and unto thy fathers,) and shall give it thee, that thou shalt set apart unto the Lord all that openeth the matrix, and every firstling that comes of a beast which thou hast; the males shall be the Lord's. And every firstling of an ass thou shalt redeem with a lamb; and if thou redeem it not, then thou shalt break its neck: all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem. And it shall be when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the Lord brought us out from Egypt, from the house of bondage: and it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the Lord slew all the firstborn in the land of Egypt, both the firstborn of man and the firstborn of beast: therefore I sacrifice to the Lord all that openeth the matrix, being males; but all the firstborn of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the Lord brought us forth out of Egypt.

7. And it shall be when the Lord shall bring thee into the land of the Canaanites, as he sware unto thee and to thy fathers, and shall give it thee, that thou shalt separate unto the Lord all the firstborn of the matrix, and the firstling that comes of thy beast which thou hast; the males shall be the Lord's. And every firstling of an ass thou shalt redeem with a lamb; and if thou redeem it not, then thou shalt break its neck. And all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem. And it shall be when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the Lord brought us out from Egypt, from the house of bondage: and it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the Lord slew all the firstborn in the land of Egypt, both the firstborn of man and the firstborn of beast: therefore I sacrifice to the Lord all that openeth the matrix, being males; but all the firstborn of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the Lord brought us forth out of Egypt.

ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΔΕΦΙΓΦ Χ ΙΛΗΘ ΦΙΓΧΙΓΘ ΡΟΓ Ε ΜΙΠΕΘΓΗΓΙΦ, ΤΟ ΦΛΙ ΩΕΩ. ΛΗΘ Χ ΡΟΛ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΔΕΦΙΓΦ Χ ΙΛΗΘ ΦΙΓΧΙΓΘ ΡΟΓ Ε ΜΙΠΕΘΓΗΓΙΦ, ΤΟ ΦΛΙ ΩΕΩ. ΛΗΘ Χ ΡΟΛ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΔΕΦΙΓΦ Χ ΙΛΗΘ ΦΙΓΧΙΓΘ ΡΟΓ Ε ΜΙΠΕΘΓΗΓΙΦ, ΤΟ ΦΛΙ ΩΕΩ.

8. ΛΗΘ ΙΙ ΩΕΩ ΤΟ ΘΕΙ ΛΓΧ Χ ΙΛΓΜΕΓΓΘ ΜΓΧ ΓΕΦΓΟΓΘΕΗ ΓΦ Χ ΓΙΕΙ, ΛΗΘ ΧΕ ΡΛΙ ΒΓΓΦΕΓΜΕΓΓΘ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΕΙ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΕΙ ΓΦ ΛΗΘ ΤΓΧΓ, ΛΗΘ ΓΙΔΓΦΙΘ ΜΓΧ ΜΙΧ ΛΗΓΧΓΧ, ΧΓΛ ΧΕ ΓΦΟ ΙΛΓ ΦΩΙ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΙΙ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΟΛ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΩΕΩ ΦΩΟΘΩ, ΛΗΘ ΒΙΧΓΦΓΧ, ΛΗΘ ΦΙΓΧΓΧ, ΛΗΘ ΘΙΓΕΓΧ, ΛΗΘ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΟΛΓΛΓΓΦ; ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΙΙ ΓΧ ΧΕ Γ ΜΓΙ; ΦΙΧΓΙΓΟΛ ΧΕ ΘΙΔ ΟΩΕΩ ΓΧ ΓΦΟ ΙΛΓ ΦΙΓΧΓΧ ΧΕ Γ ΜΓΙ ΤΟ ΦΛΙ ΟΛ, ΧΕ ΦΩΟΘΩ, ΛΗΘ ΧΕ ΒΙΧΓΦΓΧ, ΛΗΘ ΧΕ ΦΙΓΧΓΧ, ΛΗΘ ΧΕ ΩΛΓΛΓΓΦ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΡΛΙ ΜΓΧΘ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΒΙΧΓΦΓΧ, ΛΗΘ ΡΛΙ ΥΙΜΓΗΘ ΙΛΓΗΓΧ; ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΩΟΛΓΓ, ΧΓΛ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΘΙΓΟΘΧ ΧΓΦΒΟΓΧΓΘΕΗΓΧ ΡΓΙΔΧ ΧΕΧΓ ΦΙΓΧΓΧ ΧΕ ΓΦΟ ΙΛΓ ΩΟΛΓΓ ΧΓΛΟΧ ΧΓΦΒΟΓΧΓΘΕΗΓΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΜΓΧΓΧΓΧ ΧΕ ΙΛΟΓ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΜΓΧΓΧ ΧΕ ΙΛΟΓ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ ΜΓΧ ΧΕΧΓ ΧΕΧΓΧΓΧΓΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΜΓΧΓΧ ΧΕ ΙΛΟΓ ΧΕΧΓ ΧΕΧΓΧΓΧΓΧ ΧΕΧΓΧΓΧΓΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΘΙΔ ΓΧΩ ΟΕΩ ΤΟ ΟΛΗΓΧΓ ΧΕ ΥΟΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΜΓΧΘ ΧΕΧΓ ΕΘΘΘΙΧ.

9. ΛΗΘ ΙΙ ΩΕΩ ΤΟ ΘΕΙ ΛΓΧ Χ ΙΛΓΜΕΓΓΘ ΜΓΧ ΓΕΦΓΟΓΘΕΗ ΓΦ Χ ΓΙΕΙ, ΒΛΩ Β ΙΛΕΙ ΤΟ ΓΦΓΙ; ΛΗΘ ΧΕΧΓ ΜΓΧ ΘΙΔΕΦΙΓΦ ΧΕΧΓ ΓΦΟ ΙΛΓ ΦΩΙ. ΛΗΘ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΔΕΦΙΓΦ Χ ΙΛΗΘ ΦΙΓΧΙΓΘ ΡΟΓ Ε ΜΙΠΕΘΓΗΓΙΦ, ΤΟ ΦΛΙ ΩΕΩ. ΛΗΘ Χ ΡΟΛ ΧΕ ΘΙΔ ΓΙΔΕΦΙΓΦ Χ ΙΛΗΘ ΦΙΓΧΙΓΘ ΡΟΓ Ε ΜΙΠΕΘΓΗΓΙΦ, ΤΟ ΦΛΙ ΩΕΩ.

and, and the rest of his acts, and all his power, and the declaration of the greatness of Mordecai, whom the king magnified, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren; he sought the wealth of his people, and spake peaceably to all his seed.

10. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whom the king advanced, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the wealth of his people, and speaking peace to all his seed. And Esther confirmed this matter of Purim; and it was written in the book. And Mordecai went out from the presence of the king, clothed in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city Shushan rejoiced and was glad. The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the land became Jews; for the fear of the Jews fell upon them. In Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men. Also Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the enemy of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition further? and it shall be granted thee: or what is thy request further? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it be granted to the Jews which are in Shushan to do to-morrow according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. And the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men at Shushan; but on the prey they laid not their hand. But the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their life, and had rest from their enemies, and slew of their foes seventy and five thousand, but they laid not their hand on the prey, On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, as also on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of king Ahasuerus, both nigh and far, To stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, As the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; But when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore for all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, The Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; And that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, To confirm these days of Purim in their times appointed, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and according as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the decree of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V.

1. Καὶ ἐκάλεσε Μωυσῆς πρὸς πάντα τὸν λαὸν Ἰσραὴλ καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Ἄκουε, Ἰσραήλ, τὰ δικαιώματα καὶ τὰ κρίματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν σήμερον, καὶ μαθήσεσθε αὐτὰ καὶ φυλάξεσθε τοῦ ποιῆσαι αὐτά. Κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν διέθετο πρὸς ἡμᾶς διαθήκην ἐν Χωρήβ· οὐ μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν διέθετο κύριος τὴν διαθήκην ταύτην, ἀλλὰ μεθ' ἡμῶν αὐτοὶ οἵδε ἡμεῖς πάντες ὧδε σήμερον ζῶντες. Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐλάλησεν κύριος πρὸς ἡμᾶς ἐν τῷ ὄρει ἐκ μέσου τοῦ πυρός, ἐγὼ δὲ εἱστήκειν ἀνὰ μέσον κυρίου καὶ ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ τοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν τὰ ῥήματα κυρίου· ἐφοβήθητε γὰρ ἀπὸ προσώπου τοῦ πυρὸς καὶ οὐκ ἀνέβητε εἰς τὸ ὄρος. Καὶ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι κύριος ὁ θεός σου, ὃς ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ. Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον οὐδὲ πᾶσαν ὁμοίωσιν ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς· οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς οὐδὲ μὴ λατρεύσῃς αὐτοῖς· ἐγὼ γάρ εἰμι κύριος ὁ θεός σου ἰσχυρὸς ζηλωτής, ἀποδιδοὺς ἁμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα ἐπὶ τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν τοῖς μισοῦσίν με, καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσίν με καὶ τοῖς φυλάσσουσι τὰ προστάγματά μου. Οὐ λήμψῃ τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ· οὐ γὰρ μὴ καθαρίσῃ κύριος τὸν λαμβάνοντα τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Φύλασσε τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων ἁγιάζειν αὐτήν, καθὼς ἐνετείλατό σοι κύριος ὁ θεός σου· ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἑβδόμῃ σάββατα κυρίῳ τῷ θεῷ σου· οὐ ποιήσεις ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον σὺ καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου καὶ ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου καὶ ὁ μόσχος σου καὶ τὰ κτήνη σου καὶ ὁ προσήλυτος ὁ ἐν ταῖς πόλεσίν σου, ἵνα ἀναπαύσηται ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου ὡς καὶ σύ· καὶ μνησθήσῃ ὅτι δοῦλος ἦσθα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ καὶ ἐξήγαγέν σε ἐκεῖθεν κύριος ὁ θεός σου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ· διὰ τοῦτο ἐνετείλατό σοι κύριος ὁ θεός σου ἄγειν τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων. Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, καθὼς ἐνετείλατό σοι κύριος ὁ θεός σου, ἵνα μακροημερεύσῃς καὶ ἵνα εὖ σοι γένηται ἐπὶ τῆς γῆς ἧς κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι. Οὐ φονεύσεις· οὐ μοιχεύσεις· οὐ κλέψεις· οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ· οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου· οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου οὐδὲ τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ οὐδὲ τὸν παῖδα αὐτοῦ οὐδὲ τὴν παιδίσκην αὐτοῦ οὐδὲ τὸν μόσχον αὐτοῦ οὐδὲ τὸ ὑποζύγιον αὐτοῦ οὐδὲ πάντα τὰ κτήνη αὐτοῦ οὐδὲ ὅσα τῷ πλησίον σού ἐστιν. Καὶ πάντα τὸν λαὸν ὁρῶντα τὰς φωνὰς καὶ τὰς λαμπάδας καὶ τὸν φθόγγον τῆς σάλπιγγος καὶ τὸ ὄρος καπνίζον, καὶ φοβηθέντες ἔστησαν μακρόθεν, καὶ εἶπαν πρὸς Μωυσῆν· Λάλησον σὺ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀκουσόμεθα, καὶ μὴ λαλείτω πρὸς ἡμᾶς ὁ θεός, μὴ ἀποθάνωμεν. Καὶ εἶπεν Μωυσῆς πρὸς τὸν λαόν· Θαρσεῖτε· διὰ τοῦτο γὰρ ἦλθεν ὁ θεὸς πειράσαι ὑμᾶς καὶ ἵνα ὁ φόβος αὐτοῦ ἐν ὑμῖν ᾖ τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν ὑμᾶς. Καὶ ἔστη ὁ λαὸς μακρόθεν, καὶ Μωυσῆς προσῆλθεν εἰς τὸν γνόφον, ὅπου ἦν ὁ θεός. Καὶ εἶπεν κύριος πρὸς Μωυσῆν· Τάδε ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Ὑμεῖς ἑωράκατε ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς· οὐ ποιήσετε μετ' ἐμοῦ θεοὺς ἀργυροῦς καὶ θεοὺς χρυσοῦς οὐ ποιήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Θυσιαστήριον γῆς ποιήσεις μοι καὶ θύσεις ἐπ' αὐτῷ τὰ ὁλοκαυτώματά σου καὶ τὰ σωτήρια σου, τὰ πρόβατά σου καὶ τοὺς βόας σου· ἐν παντὶ τόπῳ οὗ ἐὰν ὀνομασθῇ τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ, ἐλεύσομαι πρὸς σὲ καὶ εὐλογήσω σε. Ἐὰν δὲ θυσιαστήριον λίθινον ποιήσῃς μοι, οὐ μὴ οἰκοδομήσεις αὐτὸ ἐκ λίθων ἐκκόπτων· ἐὰν γὰρ ἐπάρῃς τὸ ἀκόνιόν σου ἐπ' αὐτό, βεβηλώσεις αὐτό. Οὐκ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου ἐν βαθμοῖς, ὅπως μὴ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀσχημοσύνη σου ἐπ' αὐτοῦ.

2. Καὶ ταῦτα τὰ κρίματα, ἃ παραθήσεις ἐνώπιον αὐτῶν· ἐὰν κτήσῃ

and Esau went to Seir, the land of Edom. And Jacob sent messengers before him unto Esau his brother to the land of Seir, the country of Edom. And he commanded them, saying, Thus shall ye speak unto my lord Esau; Thy servant Jacob saith thus, I have sojourned with Laban, and stayed there until now: And I have oxen, and asses, flocks, and menservants, and womenservants: and I have sent to tell my lord, that I may find grace in thy sight. And the messengers returned to Jacob, saying, We came to thy brother Esau, and also he cometh to meet thee, and four hundred men with him. Then Jacob was greatly afraid and distressed: and he divided the people that was with him, and the flocks, and herds, and the camels, into two companies; And said, If Esau come to the one company, and smite it, then the other company which is left shall escape. And Jacob said, O God of my father Abraham, and God of my father Isaac, the Lord which saidst unto me, Return unto thy country, and to thy kindred, and I will deal well with thee: I am not worthy of the least of all the mercies, and of all the truth, which thou hast shewed unto thy servant; for with my staff I passed over this Jordan; and now I am become two companies. Deliver me, I pray thee, from the hand of my brother, from the hand of Esau: for I fear him, lest he will come and smite me, the mother with the children. And thou saidst, I will surely deal well with thee, and make thy seed as the sand of the sea, which cannot be numbered for multitude. And he lodged there that same night; and took of that which came to his hand a present for Esau his brother; Two hundred she goats, and twenty he goats, two hundred ewes, and twenty rams, Thirty milch camels with their colts, forty kine, and ten bullocks, twenty she asses, and ten foals. And he delivered them into the hand of his servants, every drove by themselves; and said unto his servants, Pass over before me, and put a space betwixt drove and drove. And he commanded the foremost, saying, When Esau my brother meeteth thee, and asketh thee, saying, Whose art thou? and whither goest thou? and whose are these before thee? Then thou shalt say, They be thy servant Jacob's; it is a present sent unto my lord Esau: and, behold, also he is behind us. And he commanded also the second, and the third, and all that followed the droves, saying, On this manner shall ye speak unto Esau, when ye find him. And say ye moreover, Behold, thy servant Jacob is behind us. For he said, I will appease him with the present that goeth before me, and afterward I will see his face; peradventure he will lift up my face. So went the present over before him: and himself lodged that night in the company. And he rose up that night, and took his two wives, and his two womenservants, and his eleven sons, and passed over the ford Jabbok. And he took them, and sent them over the brook, and sent over that he had. And Jacob was left alone; and there wrestled a man with him until the breaking of the day. And when he saw that he prevailed not against him, he touched the hollow of his thigh; and the hollow of Jacob's thigh was out of joint, as he wrestled with him. And he said, Let me go, for the day breaketh. And he said, I will not let thee go, except thou bless me. And he said unto him, What is thy name? And he said, Jacob. And he said, Thy name shall be called no more Jacob, but Israel: for as a prince hast thou power with God and with men, and hast prevailed. Jacob asked him, and said, Tell me, I pray thee, thy name. And he said, Wherefore is it that thou dost ask after my name? And he blessed him there. And Jacob called the name of the place Peniel: for I have seen God face to face, and my life is preserved. And as he passed over Penuel the sun rose upon him, and he halted upon his thigh. Therefore the children of Israel eat not of the sinew which shrank, which is upon the hollow of the thigh, unto this day: because he touched the hollow of Jacob's thigh in the sinew that shrank.

3. And Obadiah, which was over the house, (now Obadiah feared the Lord greatly: For it was so, when Jezebel cut off the prophets of the Lord, that Obadiah took an hundred prophets, and hid them by fifty in a cave, and fed them with bread and water.) And Ahab said unto Obadiah, Go into the land, unto all fountains of water, and unto all brooks: peradventure we may find grass to save the horses and mules alive, that we lose not all the beasts. So Ahab went one way by himself, and Obadiah went another way by himself. And as Obadiah was in the way, behold, Elijah met him: and he knew him, and fell on his face, and said, Art not thou my lord Elijah? And he answered him, I am: go, tell thy lord, behold, Elijah is here. And he said, What have I sinned, that thou wouldest deliver thy servant into the hand of Ahab, to slay me? As the Lord thy God liveth, there is no nation or kingdom, whither my lord hath not sent to seek thee: and when they said, He is not there; he took an oath of the kingdom and nation, that they found thee not. And now thou sayest, Go, tell thy lord, behold, Elijah is here. And it shall come to pass, as soon as I am gone from thee, that the Spirit of the Lord shall carry thee whither I know not; and so when I come and tell Ahab, and he cannot find thee, he shall slay me: but I thy servant fear the Lord from my youth. Was it not told my lord what I did when Jezebel slew the prophets of the Lord, how I hid an hundred men of the Lord's prophets by fifty in a cave, and fed them with bread and water? And now thou sayest, Go, tell thy lord, behold, Elijah is here: and he shall slay me. And Elijah said, As the Lord of hosts liveth, before whom I stand, I will surely shew myself unto him to-day. So Obadiah went to meet Ahab, and told him: and Ahab went to meet Elijah.

ΔΛΓ ΨΔΘ ϹΛΤΤΛΓ, ΧΕ ΩΛΨΛΤ ΤΨΡΔΤΤΓ ΧΛΤ ΤΓΓΕΒ ΨΩΨΓ ΧΒ ΨΔΒΤ ΤΔΤΘΓΕΤΘ ΤΨ Χ ΘΛΨΔΡΨΨΘ ΜΘ ΧΔ ΡΒΧΔΨ. ΨΩΕΤΡΟΤ, ΐ ΨΘ ΒΔ ΧΤΕ ΓΨΨ ΨΩΓ ΧΒ ΨΔΒΤ ΒΔΘ, ΧΛΤ ΤΡ Χ ϹΔΨΘΤΔΩΓΘ ΨΔΘ ΨΔΤ ϹΛΤΤΛΓ, ΒΘΘΘϬ ΜΘ ΕΒ ΩΒΘΨΔΩΕ, ΧΛΤ ΧΒ ΩΨΓΓ ΤΔΤΘΓ ΧΔΘ, ΔΨΘ ΓΕΘ ΔΩΕ ΧΕΤ ΓΛΓΔΨΘ, ΧΕ, ΒΘΨ ΧΛΤ ΨΩΓΓ ΧΕ ΨΔΘ ΤΒΧΒΘΕΒ, ΔΨΘ ΘΤΘ ΜΨΘΘ ΧΔΘ ΡΘ ΔΛΓ ΨΔΘ ΘΘΨ ΧΩΡΨΨΔΜΨΘΤ.

4. ΔΨΘ ΤΨ ΘΕΘ ΤΘ ΤΒΕΒ ΧΛΤ ΐ ΤΔΓΕΒ ΨΨΘΘ Χ ΪΘΤΒ, ΧΛΤ ΡΒ ΩΨΒ ΘΤΘ ΨΨΘΘ Χ ϹΔΨΓ-ΓΔΓΘ ΘΤΕΒ, ΧΛΤ ΧΕ ΘΔΛ ΨΔΘ ϹΛΤΤΛΓ. ΔΨΘ ΤΨ ΘΕΘ ΤΘ ΤΒΕΒ ΧΛΤ Χ ΪΘΤΒ ΒΔΒ ΨΨΘΘ Χ ΪΘΤΒ ΘΔ, ΤΡ ΧΕ ΨΔΘ ΨΔΩ ϹΛΤΤΛΓ, ΤΤ ΘΛΓΔΨΕΔΓ ΨΔΩ ΨΨΘΘ Χ, ΧΒ ΨΔΒΤ ΒΤΨ ΡΕΓΡΨΩ; ΨΩΕΤΡΟΤ ΧΕ ΘΕΤΘΔΨΤΒΕ ΔΛΓ Β ΘΕΒΩ ΘΛΓΘΨ. ΔΨΘ ΒΘΘΘϬ ΧΒ ΨΔΒΤ ΒΘΨ ΧΕ ΨΘΘΨΤΒΕ, ΧΒ ΔΛΓΛ Β ΘΕΒΩ ΒΤΓΤΒΨ, ΘΘΨ ΨΨΘΘ Χ ΒΤΓΤΒΨ ΒΒΨ ΤΨ Χ ΤΔΤΘΓ ΨΩΕΤ ΐ ΤΔΓΕΒ ΨΨΘΘ Χ ΪΘΤΒ ΜΘ ΘΔ ΡΒΧΔΨ. ΔΨΘ ΧΒ ΐ, ΘΔΤΟΤΨΐ, ΒΤΨ ΡΕΓΨΔΓ ΨΨΘΘ Χ ϹΔΨΓΓΔΜΨ, ΧΕ, ΔΨΘ ΟΤΒΟ ΨΨΘΘ ΘΔ ΒΤΨΧΓΓΨΨ ΡΟΘ ΐ ΓΨΕ, ΨΨΘΘ ΜΘ ΔΛΓ ΘΔΛ ΘΤΨΨΔΜΨΘΤΒΕ ΕΧ ΨΔΓ ΘΓΨΓΨΔΓ ΜΨΧ ΧΟΓΧ ΒΤΨΜΔ; ΔΨΘ ΧΛΤ ΔΛΓ ΔΛΓ Χ ΨΨΘΘ ΐ

hâmân; wattiqqâchû 'eth-dath-hammelâkîm we-'eth-pethaggân mê-'im hammelek 'achashwêrôsh; wayhî hû' dârash letsedhâqâh lephânâv 'ach lô' nâthattâh; wayyô'mer hammelek 'achashwêrôsh 'el-'Estêr hammalkâh wehâmân hâlakh 'el-mishteh hâ'êsthêr 'ăsher 'âsethâh lô; wayhî 'ăsher lô' shâmê' dâbhâr hammelek wehâmân 'el-bêth hammishteh wehinnêh 'Estêr nophelheth 'al-hâmittâh; wayyô'mer hammelek mah-hû' 'ăsher 'Estêr hammalkâh dibbêr 'immî wehinnêh gam-hâmân bâ' lâ'ăsôth 'eth-bâqashâthô 'el-hammelek; wayyô'mer hammelek 'achashwêrôsh 'el-'Estêr hammalkâh 'ăsher 'immî 'îsh yehûdî hû' 'ăsher 'âsethâh lô; wayhî 'ăsher lô' shâmê' dâbhâr

ΧΣΨ ΔΨΟΘ ΜΓ ΡΕΨΔΡ, ΔΨΩ ΡΘ ΟΙΣΟ ΩΣΣΘ ΕΥΔΓΙ ΡΜΔΙΟ ΩΟΨΨΔΨΙΡΟΨ; ΔΨΩ ΡΘ ΩΨΩ ΕΥΘΓ ΡΨΘ, ΨΨΣΟΟΨΡΟ ΧΥΓΙ ΨΨ Χ ΓΡΨΩ ΨΔΨΨ ΡΘ ΩΨΩ ΕΨΨΨΙ ΡΨΘ ΨΨΙΟΟ ΩΔΓΓΙΨΣΨΙΨΙ. ΔΨΩ Χ ΣΡΨΔ ΜΘ ΩΟΨΨΔΨΙΡΟΨ, ΨΨ Χ ΡΟΨΓ ΨΔΨΨ, ΩΨΩ ΕΥΘΓΙ ΡΕΨΔΡ, ΔΨΩ ΩΨΩ ΡΜΓΙΣΨΨ Χ ΩΨΙΩΡΟΨ ΔΩΩΨΨ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ. ΔΨΘ ΧΣΨ ΕΥΘΩΩΨΨ ΓΟ Ε Θ ΜΟΨ ΡΜΔΨΨ ΟΙ Χ ΡΣΧΘ ΜΘ Χ ΓΔΨΩ, ΔΘΩΔΨΨ ΟΔΨΨ ΨΨΔ ΧΣΨ ΕΥΔΓΙ, ΡΔΓΙΨΙΙ ΡΟΨΓ ΧΣΓΙ ΨΩΨΨΟ ΡΘ ΩΣΘΩΔΨΩ. ΔΨΩ ΧΣΨ ΜΨΨ ΨΩΕΥΨΨΘ, ΔΨΩ ΨΨ ΡΔΨΨ, ΟΙ ΟΔΨΨΨ ΜΘ ΨΨΟΩΩΡΨΜΘ ΡΜΔΨΨ ΟΙ Χ ΡΣΧΘ ΜΘ Χ ΓΔΨΩ. ΔΨΩ ΥΙΓΙ ΟΣΟ ΓΟ ΓΔΘΘ ΧΣΓΙ ΩΟΨΨΔΨΙΡΟΨ ΜΘ ΔΘΩΣΘΩΨΩ ΔΨΩΨΨ ΨΨΧ ΡΕΨΔΡ, ΔΨΩ ΡΘ ΜΡΜΓΙ ΔΘΩΔΨΩΣΓΙ ΡΨΘ ΡΟΨΓ Χ ΣΓΙΣΘ ΜΘ ΓΨΘ. ΔΨΩ ΥΙΓΙ ΟΣΟ ΓΟ ΓΔΘΘ ΧΣΓΙ ΩΟΨΨΔΨΙΡΟΨ ΕΥΔΓΙ ΡΨΘ ΡΟΨΓ Χ ΓΙΣΟΨ ΜΘ ΓΨΘ ΔΘΩΣΘΩΨΩ ΡΨΘ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ, ΔΨΩ ΩΨΩ ΓΙΜΓΔΨΩΨΙΟ ΡΨΘ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ, ΔΨΩ ΩΨΩ ΕΥΘΓ ΔΘΩΔΨΩ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ ΓΟ Χ ΣΓΙΣΘ ΜΘ ΓΟ ΨΔΨΨΘ, ΨΨ ΡΨΘ ΓΔΨΩ ΡΔΨΩΨΩ, ΔΨΩ ΩΨΩ ΕΥΘΓ ΔΘΩΔΨΩ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ ΓΟ Χ ΓΙΣΟΨ ΜΘ ΡΣΧΔΨ ΩΨΩ ΕΥΘΓ ΔΘΩΔΨΩ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ ΓΟ Χ ΣΓΙΣΘ ΜΘ ΓΟ ΨΔΨΨΘ, ΨΨ ΡΨΘ ΓΙΜΓΔΨΩΨΙΟ ΡΨΘ ΡΜΔΙΟ ΧΣΨ ΡΣΧΔΨ, ΔΨΩ

ΡΛΠΘ ΝΨΘ. ΛΛΘ ΗΠ ΩΕϽ ΠΘ ΤΘΕΧ ΧΛΠ ΦϽ ΡΟΠ ΨΗΧ ΝΨΘ, ΗΠ ΦΜΗΓ ΝΨΘ ΘΨΘ ϾϽΛΠ ΡΤΛΛ ΦΨΘ ΘΨΘ ΧΛΠ ΦϽ ΜΛΘ ΜΟΗΘΡΛΘ; ΗΛΘΛΨΧΘΛΜΧΕ, Χ ΕΨΘΗ ΛΘ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ ΘΨΘ ΤΨΛΕ ΡΟΨ-ΜΡΨΘ ΡΤΛΛ ΝΨΘ, ΧΛΠ ΦϽ ΡΝΛΘ ΠΘ Χ ΒΟΨΘΜΨΨΕ ΡΤΛΛ Χ ΕϽ ΒΟΨ. ΛΛΘ ΗΠ ΩΕϽ ΠΘ ΤΘΕΧ ΧΛΠ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ ΤΛΨΧΨΟΘ ΦΨΘ; ΛΛΘ ΝΨΘ ΘΕΕ ΒΛΠΘ ΡΛΠΘ ΦΨΘ ΡΤΛΛ Χ ΕϽ ΒΟΨ. ΛΛΘ ΗΠ ΩΕϽ ΠΘ ΤΘΕΧ ΧΛΠ ΝΨΘ ΘΨΘ ϾϽΛΠ Χ ΕΨΘΗ ΛΘ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ, ΧΛΠ ΧΕ ΡΝΛΘ ΛΘΩΛΗ ΠΘ Χ ΨΨΘΒΛΨΗΛΧΕ ΛΘ ΕΩΨΘ. ΛΛΘ ΗΠ ΩΕϽ ΠΘ ΤΘΕΧ ΧΛΠ ΝΨΘ ΘΨΘ ΤΛΨΧΨΟΘ ΦΨΘ ΡΛΠΘ ΦΨ ΠΘ ΤΛΨΗΛΘ ΛΘ ΕΩΨΘ. ΛΛΘ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ ΡΝΘ ΤΕΩΛ ΟΠ Χ ΤΛΘΠ ΝΨΘ ΨΨΘ, ΛΘ ΦΘ ΡΝΘ ΒΘΘΡΟΨ ΝΨΘ ΠΘ ΧΛΠ ΦΜΟΨΤΛΨ ΛΘ Χ ΝΛΠΘ ΦΜΨΧΨΛΨ ΡΟ ΡΝΘ. ΛΛΘ ΦΜΛΛ ΡΟ ΦΝΘ ΟΛΡΟ ΠΘ Χ ΤΛΨΗΛΘ ΛΘ ΕΩΨΘ, ΡΟ ΘΕΕ ΒΧΠΘ ΡΛΠΘ ΝΨΘ, ΛΛΘ ΡΟ ΘΟΟΛ ΡΤΛΛ ΦΨΘ ΡΛΠΘ; ΗΛΘΛΨΧΘΛΜΧΕ, Χ ΒΨΡΧΨΨ ΛΘ ΝΨΘ ΒΨΘ ΩΟΡΟ ΧΟΨΡΛΗΛ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ, ΧΛΠ ΡΟ ΒΨΘ ΟΟΛΨΤΛΝΛΡΟ ϽΛΗΛ ΒΧΨΛΘ, ΧΛΠ ΡΟ ΒΨΘ ΒΨΘ Χ ΒΧΨΛΘ ΧΕΨΛΕ; ΧΛΠ ΧΕΨ ΜΛΗΛ Ε ΡΟΨ ΛΕ ΡΝΘ ΛΛΘ ΡΛΠΘ ΜΛΘ ΡΛΠΘ ΡΛΠΘ Χ ΛΟΨΘΡ ΟΨ Χ ΛΗΛΠ; ΑΕ, Ε ΘΨΨ ΜΛΗΛ ΡΟΨΤ ΛΤΘΟΛΗ Χ ΛΗΛΠ, ΦΟ ΘΩΗ ΒΧΛΗΛΠ ΒΘΡΟΨ Χ ΕΨΘΗ ΛΕ ΡΝΘ? ΒΘΡΟΨΠΒ, ΡΒ ΒΨΘΛΤΛΓ Χ ΡΨΓ ΒΘΡΟΨ ΡΨΘ! ΛΛΘ ΗΠ ΩΕϽ ΠΘ ΤΘΕΧ ΧΛΠ Χ ΤΘΛΠ ΒΘΘΦΗ ΠΘ ΡΝΦΘ ΥΗΩΜΧΨΨ ΗΠ ΘΨΘΨΘ, ΛΤΘΟΛΗ ΘΠ Χ ΡΟΒ ΛΕ Χ ΛΗΛΠ. ΛΛΘ ΧΕ ΜΨΨ ΘΨΘΡΤΜΠΒ, ΛΛΘ Ε ΤΘΕΧ ΛΕ ΧΡΧ ΡΝΠΜ ΠΘ Χ ΘΨΘ ΛΕ ΡΝΘ, ΛΛΘ Ε ΤΘΕΧ ΛΕ ΧΡΧ ΡΝΠΜ ΠΘ Χ ΘΨΘ ΛΕ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ. ΛΛΘ ΡΟ ΘΨΤΛΗ ΛΛΘ ΤΘΟΧΨΛΠΛ ΡΝΘ ΒΨΘ Χ ΜΟΨ, ΛΛΘ ΡΟ ΡΟΧ ΡΟΒ ΛΕ ΧΡΧ ΡΝΠΜ ΛΛΘ ΩΟΨΨΛΠΛΡΟΨ ΡΝΘ ΒΨΘ Χ ΡΟΒ

ואת הכפרת תשים על הארון מלמעלה; ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אליך. ונועדתי לך שם, ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדות, את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל.

7. ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה ורמו קומתו, וצפית אתו זהב טהור, ועשית לו זר זהב סביב. ועשית לו מסגרת טפח סביב, ועשית זר זהב למסגרתו סביב. ועשית לו ארבע טבעת זהב, ונתת את הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו. לעמת המסגרת תהיינה הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן. ועשית את הבדים עצי שטים, וצפית אתם זהב, ונשא בהם את השלחן. ועשית את קעריתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיותיו אשר יסך בהן, זהב סגור תעשה אתם. ועל השלחן תתן לחם פנים לפני תמיד.

8. ועשית מנורת זהב טהור, מקשה תעשה המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו. ושש קנים יצאים מצדיה, שלשה קני מנורה מצדה האחד, ושלשה קני מנורה מצדה השני. שלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח, ושלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח, כן לששת הקנים היוצאים מן המנורה. ובמנורה ארבעה גביעים משקדים כפתריה ופרחיה. וכפתר תחת שני הקנים ממנה, וכפתר תחת שני הקנים ממנה, וכפתר תחת שני הקנים ממנה, לששת הקנים היוצאים מן המנורה. כפתריהם וקניהם ממנה יהיו, כלה מקשה אחת זהב טהור. ועשית נרתיה שבעה, והעלה את נרתיה והאיר על עבר פניה. ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור. ככר יעשה אתה את כל הכלים האלה. וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מרא בהר.

9. והמשכן תעשה את עשר יריעת שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבי מעשה חשב תעשה אתם. ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה, ורחב היריעה האחת ארבע באמה, מדה אחת ליריעות העשר. חמש היריעת תחברנה אחת אל אחת, וחמש יריעת תחברנה אחת אל אחת. ועשית לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת, וכן תעשה בשפת היריעה הקיצונה בחברת השנית. חמשים לולאת תעשה ביריעה האחת, וחמשים לולאת תעשה בקצה היריעה אשר בחברת השנית, מקבילת הלולאת אחת אל אחת. ועשית חמשים קרסי זהב, וחברת את היריעת אשה אל אחתה בקרסים, והיה המשכן אחד. ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן, עשתי עשרה יריעת תעשה אתם. ארך היריעה האחת שלשים באמה, ורחב היריעה האחת ארבע באמה, אחד עשרה יריעת מדה אחת. וחברת את חמש היריעת לבד, ואת שש היריעת לבד, והכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל. ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת הקיצונה בחברת, וחמשים לולאת על שפת היריעה החברת השנית. ועשית קרסי נחשת חמשים, והבאת את הקרסים בלולאת, וחברת את האהל והיה אחד. והסרה הנעדף ביריעת האהל חצי היריעה הנעדפת תסר על אחרי משכן. והאמה מזה והאמה מזה בנעדף באורך יריעת האהל תהיה סרה על צדי המשכן מזה ומזה לכסתו. ועשית מכסה לאהל ערת אילם מאדמים, ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

10. והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר. ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים. עשר אמות ארך הקרש, ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד. שתי ידת לקרש האחד משלבת אחת אל אחת; כן תעשה לכל קרשי המשכן. ועשית את הקרשים למשכן, עשרים קרשים לפאת נגבה תימנה. ארבעים אדני כסף תעשה תחת עשרים הקרשים, שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו, ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו. ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשרים קרשים. ואדניהם ארבעים אדני כסף, שני אדנים תחת הקרש האחד, ושני אדנים תחת הקרש האחד. ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה קרשים. ושני קרשים תעשה למקצעת המשכן בירכתים. והיו תאמים מלמטה, ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת, כן יהיה לשניהם, המה היו למקצעת שנים. והיו שמנה קרשים, ואדניהם כסף שש עשרה אדנים, שנים שנים תחת הקרש האחד. ועשית בריחם עצי שטים, חמשה לקרשי צלע האחת למשכן, וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית, וחמשה בריחם לקרשי המשכן לירכתים ימה. והבריח התיכן בתוך הקרשים מבריח מקצה אל קצה. ואת הקרשים תצפה זהב, ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריחם, וצפית את הבריחם זהב. והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר.

11. ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כרבי מעשה חשב תעשה אתה. ונתתה אתה על ארבעה עמודי שטים מצפים זהב וויהם זהב על ארבעה אדני כסף. ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדות, והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים. ונתת את הכפרת על ארון העדות בקדש הקדשים. ושמת את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנורה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה, והשלחן תתן בצפון. ועשית מסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם. ועשית לפני המסך חמשה עמודי שטים, וצפית אתם זהב ווויהם זהב, ויצקת להם חמשה אדני נחשת.

12. ועשית מזבח עצי שטים חמש אמות ארך, וחמש אמות רחב, רבוע יהיה המזבח, ושלש אמות קומתו. ועשית קרנתיו על ארבע פנתיו, מן המזבח תהיינה קרנתיו, וצפית אתו נחשת. ועשית סירתיו לדשנו ויעיו ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו, לכל כליו תעשה נחשת. ועשית לו מכבר מעשה רשת נחשת, ועשית על הרשת ארבע טבעת נחשת על ארבע קצותיו. ונתתה אתה תחת כרכב המזבח למטה, והיתה הרשת עד חצי המזבח. ועשית בדים לשלחן בדי עצי שטים, וצפית אתם נחשת. והובא את בדיו בטבעת, והיו הבדים על שתי צלעת המזבח בשאת אתו. נבוב לחת עשה אתו, כאשר הראה אתך בהר כן יעשו.

13. ועשית חצר למשכן, לפאת נגבה תימנה קלעים לחצר שש משזר מאה באמה ארך לפאה האחת. ועמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת, וויהם כסף וחשקיהם כסף. ולפאת צפון באורך מאה ארך, עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת, וויהם כסף וחשקיהם כסף. ולרחב הים קלעים חמשים אמה, עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה. וכן לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה. וקלעים לכתף האחת חמש עשרה אמה, עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה. ולכתף השנית חמש עשרה קלעים, עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה. ולשער החצר מסך עשרים אמה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם, עמודיהם ארבעה ואדניהם ארבעה. כל עמודי החצר סביב מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם נחשת. ארך החצר מאה באמה, ורחב חמשים בחמשים, וקומה חמש אמות שש משזר, ואדניהם נחשת. כל כלי המשכן לכל עבדתו ויתדתיו וכל יתדת החצר נחשת.

14. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד. באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל.

15. ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן. ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. ודברת אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי. ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט, ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי. והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש. ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב. כתפת חברת יהיה לו אל שני קצותיו חבור. ושני שהם מחברת בשני קצותיו. וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר. ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל. ששה משמותם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדתם. מעשה חרש אבן פתוחי חותם תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל, מסבות משבצות זהב תעשה אתם. ושמת את שתי האבנים על כתפת האפד אבני זכרון לבני ישראל, ונשא אהרן את שמותם לפני יהוה על שתי כתפיו לזכרון. ועשית משבצות זהב. ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת, ונתת את שרשרת העבתים על המשבצות. ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר תעשה אתו. רבוע יהיה כפול זרת אורכו וזרת רחבו. ומלאת בו מלאת אבן אבן ארבע טורי אבן. טור אדם פטדה וברקת הטור האחד. והטור השני נפך ספיר וישפה. והטור השלישי לשם שבו ואחלמה. והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מוסבות משבצתם בזהבם תהיינה באלאתם. והאבנים תהיינה על שמת בני ישראל שנים עשר על שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיינה לשנים עשר שבט. ועשית על החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור. ועשית על החשן שתי טבעת זהב ונתת את שתי הטבעת על שתי קצות החשן. ונתת את שתי עבתי הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן. ואת שתי קצות שתי העבתים תתן על שתי המשבצות ונתת על כתפת האפד אל מול פניו. ועשית שתי טבעת זהב וישמת על שתי קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית. ועשית שתי טבעת זהב ונתתה על שתי כתפת האפד מלמטה מלפני מפתו אל מול פניו. ורכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד. ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני יהוה תמיד. ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן בבאו לפני יהוה, ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני יהוה תמיד. ועשית מעיל האפד כליל תכלת. והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע. ועשית על שוליו רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב, ופעמני זהב בתוכם סביב. פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב. והיה על אהרן לשרת, ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יהוה ובצאתו ולא ימות. ועשית ציץ נזר קדש זהב טהור, ופתחת עליו פתוחי חותם קדש ליהוה. ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה. והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם, והיה תמיד על מצחו לרצון להם לפני יהוה. ושבצת כתנת שש ועשית מצנפת שש ואבנט תעשה מעשה רקם. ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה להם לכבוד ולתפארת. והלבשת אתם את אהרן אחיך ואת בניו אתו, ומשחת אתם וכהנת את ידם וקדשת אתם וכהנו לי

Reproduced 1990

THE LAW OF EVIDENCE.

8. The Court may also cause any Witness to be summoned whose evidence appears to it essential to the just decision of the case.

9. The Court may also examine the parties themselves or any of them, and may put such questions to them or any of them as it thinks fit, and may order the production of any document or thing, and may put any question to any Witness which it thinks fit, but the judgment must be based upon facts declared by the parties or Witnesses to be true or upon such facts as are admitted.

The Court may for any such purpose inspect any property or thing concerning which any question may arise in the cause.

The Court may also, in order to ascertain the truth, call in the aid of assessors, and may act on their opinion.

10. The Court may, at any time before final judgment is passed, recall any Witness who has been examined, or may examine any person as a Witness who might have been summoned as a Witness by either party, or any person present in Court may be required by the Court to give evidence or to produce any document then and there in his possession.

Every such Witness shall be examined on oath, and shall be liable to cross-examination by the adverse party.

11. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to put in any document which has been improperly withheld from production, or which has been discovered since the commencement of the suit, or which for any other reason it thinks ought to be received.

12. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to call any Witness who has been improperly withheld from being called, or who has been discovered since the commencement of the suit, or who for any other reason it thinks ought to be called.

13. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to put any question to any Witness which it thinks fit.

14. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to recall any Witness who has been examined.

15. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to examine any person as a Witness who might have been summoned as a Witness by either party, or any person present in Court may be required by the Court to give evidence or to produce any document then and there in his possession.

Every such Witness shall be examined on oath, and shall be liable to cross-examination by the adverse party.

16. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to put in any document which has been improperly withheld from production, or which has been discovered since the commencement of the suit, or which for any other reason it thinks ought to be received.

17. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to call any Witness who has been improperly withheld from being called, or who has been discovered since the commencement of the suit, or who for any other reason it thinks ought to be called.

18. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to put any question to any Witness which it thinks fit.

19. The Court may, at any time before final judgment is passed, allow any party to recall any Witness who has been examined.

ϞΛΘ ΓΨΠΘ ΨΙϽ, ΘΟ ΡΟΨL. ΛΨΘ ΨϽ ΜΛΨΠ ΡΟΨL, ΛΨΘ ΘΘΨΛΙΘ ΧΛΠ Ϟ ΜΓΨΘϬ ΜΘ Ϟ ΙΟΨΘ ΨΛΘ ΟΙ ΘΙΨΠ ΡϽΙΡΨΙΘ; ΛΨΘ ΨϽ ΡΨΠΨΟΠ ΨΨϬ ΨΛΟΓΨΘ; (ΛΨΘ Ϟ ΨΓΠΘΨΛΘL ΊΘΨΠ ϩ ΨΛϬ ΠΛΛ ΨΨΠΠ;) ΛΨΘ ΨϽ ΨΙΘ ΧΛΠ ΨΠ Θ ϽΛΨΛΓ ΧΛΠ Ϟ ΊΘϽL ΜΘ ΙΨϽΦΛ ΘΙΘ ΡΛΨΘ ΧΛϽ. ΠΘ Ϟ ΙΘϽΙ ΜΓΨΘϬ ΨΩΨϹ ΘΨ ΨΙΠΠ ΘΛ ƐLΛΨ, ΘΨ ΧϽϬ, ΨΩΛΧΛΓ Ϟ ΙΟΨΘ ΜΙΙ ΧΛΠ ϩ Θ ΊΨϽΠΘΙΘΊΛΘ, ΟΨ ΧΛΠ ϩ ΘΓΡΛΓ Ϟ ΜΙΙ ΜΘ Ϟ ΙΟΨΘ ΨΠ Ϟ ΡLWD, ΨΠ ϽΛΊΛΓΨL ΠΛΊ, ΨΡ ΨΠ ΦΟ Θ ΧΛΠ ϩ ΛϽ ΘΕΘΘ ΨΠ Ϟ ΩΨΗΘΓϽ ΜΘ ΩΛΘ. ƐϽΛΠ.

ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

1. Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ σοῦ, ὦ Θεόφιλε, τῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πάντων ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ πνεύματος ἁγίου οὓς ἐξελέξατο ἀνελήμφθη· οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ· καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός, ἣν ἠκούσατέ μου· ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; εἶπεν δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστιν γνῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήμψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μου μάρτυρες ἔν τε Ἰερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἳ καὶ εἶπαν· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναλημφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οὕτως ἐλεύσεται ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὅ ἐστιν ἐγγὺς Ἰερουσαλὴμ σαββάτου ἔχον ὁδόν. Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, εἰς τὸ ὑπερῷον ἀνέβησαν οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὅ τε Πέτρος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ ζηλωτὴς καὶ Ἰούδας Ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν εἶπεν (ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡσεὶ ἑκατὸν εἴκοσι);

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ.

1. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προεῖπεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δαυὶδ περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσιν Ἰησοῦν, ὅτι κατηριθμημένος ἦν ἐν ἡμῖν καὶ ἔλαχεν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης. Οὗτος μὲν οὖν ἐκτήσατο χωρίον ἐκ μισθοῦ τῆς ἀδικίας, καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησεν μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ· καὶ γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἰερουσαλὴμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν Ἀκελδαμάχ, τοῦτ' ἔστιν Χωρίον Αἵματος. Γέγραπται γὰρ ἐν βίβλῳ Ψαλμῶν· Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ· καί· Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λαβέτω ἕτερος. Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ ᾧ εἰσῆλθεν καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ κύριος Ἰησοῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήμφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ σὺν ἡμῖν γενέσθαι ἕνα τούτων. Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσὴφ τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος, καὶ Ματθίαν. Καὶ προσευξάμενοι εἶπαν· Σὺ κύριε καρδιογνῶστα πάντων, ἀνάδειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα τὸν λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἀφ' ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτοῖς, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ.

1. Πέτρος δὲ καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην, καί τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπῆρχεν βαστάζεται, ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὡραίαν τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν· ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. Ἐπιβλέψας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ εἶπεν· Βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ προσεῖχεν αὐτοῖς, ἐπιδέχεσθαί τι παρ' αὐτῶν μέλλων. Εἶπεν δὲ Πέτρος· Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, ὃ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι· ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειρε καὶ περιπάτει. Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αἱ βάσεις αὐτοῦ καὶ τὰ σφυδρά, καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη καὶ περιεπάτει, καὶ εἰσῆλθεν σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν καὶ ἁλλόμενος καὶ αἰνῶν τὸν θεόν. Καὶ εἶδεν πᾶς ὁ λαὸς αὐτὸν περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦντα τὸν θεόν· ἐπεγίνωσκον δὲ αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ Ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ. Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ Πέτρον καὶ Ἰωάννην συνέδραμεν πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος ἔκθαμβος. Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσιν τοῦ περιπατεῖν αὐτόν; ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐδόξασεν τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς μὲν παρεδώκατε καὶ ἠρνήσασθε κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν· ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε καὶ ᾐτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν, τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμεν. Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦτον ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε ἐστερέωσεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν. Καὶ νῦν, ἀδελφοί, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε, ὡς καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· ὁ δὲ θεὸς ἃ προκατήγγειλεν διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν παθεῖν τὸν Χριστὸν αὐτοῦ ἐπλήρωσεν οὕτως. Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας, ὅπως ἂν ἔλθωσιν καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ κυρίου καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεχειρισμένον ὑμῖν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ θεὸς διὰ στόματος τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ. Μωσῆς μὲν εἶπεν ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἔσται δὲ πᾶσα ψυχὴ ἥτις ἐὰν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου ἐξολεθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. Καὶ πάντες δὲ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς ὅσοι ἐλάλησαν κατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας. Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν λέγων πρὸς Ἀβραάμ· Καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς. Ὑμῖν πρῶτον ἀναστήσας ὁ θεὸς τὸν παῖδα αὐτοῦ ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

ΧΡΗΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥΤΟΝ ΜΑΛΛΟΝ Η ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΣΟΥ; ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΠΩΛΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΤΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ; ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΠΩΛΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΤΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑ ΣΟΥ ΜΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΠΩΛΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΤΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑ ΣΟΥ ΜΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ. ΕΓΡΑΨ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IV.

1. Ο ΓΡΑΨΑΣ ΜΕ ΚΕΛΕΥΕΙ ΛΑΒΕΙΝ ΠΑΡΑ ΠΑΝΤΩΝ ΑΠΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗ ΑΞΙΟΥΣ ΜΕ ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΣΥ ΜΕ ΕΠΟΙΗΣΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΝΑΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗ ΑΞΙΩΝ; ΦΑΝΕΡΟΝ ΟΝ ΚΑΙ Ο ΓΡΑΨΑΣ ΜΕ Η ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΣΤΕΥΘΗ ΜΟΙ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗ ΑΞΙΩΝ; ΔΙΟΤΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΜΕ ΕΚΛΕΞΑΤΟ ΚΑΙ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗ ΑΞΙΩΝ. ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΠΑΣΙ ΔΕΔΗΛΟΝ ΕΣΤΙΝ ΟΤΙ ΕΓΩ ΟΥΚ ΕΙΜΙ Ο ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗ ΑΞΙΩΝ, Ο ΘΕΟΣ, Ο ΔΙΑΚΡΙΝΑΣ ΜΕ ΚΑΙ ΕΠΟΙΗΣΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗ ΑΞΙΩΝ. ΕΓΡΑΨ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V.

1. Ο ΓΡΑΨΑΣ ΜΕ ΚΑΘΙΣΤΑΣΘΑΙ ΚΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΝ. ΕΙΔΟΤΟΣ, ΟΤΙ ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΕΠΟΙΗΣΑ ΤΟΙΣ ΣΟΙΣ, ΚΑΙ ΟΥΔΕ ΕΠΟΙΗΣΑ ΟΥΔΕΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΟΥΔΕ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΟΘΕΝΤΩΝ ΜΟΙ ΕΝΤΑΛΜΑΤΩΝ, Ο ΘΕΟΣ, Ο ΔΙΑΚΡΙΝΑΣ ΜΕ ΚΑΙ ΕΠΟΙΗΣΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗ ΑΞΙΩΝ, ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΠΩΛΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΤΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑ ΣΟΥ ΜΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΠΩΛΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΤΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑ ΣΟΥ ΜΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΑΝΤΩΝ. ΕΓΡΑΨ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI.

1. ΚΑΙ ΜΗ Η ΣΤΑΣΙΣ ΟΡΓΗΣΘΗΝΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ. ΕΙΔΟΤΟΣ, ΑΔΕΛΦΕ, ΤΑΧΥΣΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΑΧΥ-ΔΡΟΜΟΣ ΜΟΥ ΕΓΕΝΗΘΗΣ; ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΜΟΥ ΗΚΗΣ ΕΓΕΝΗΘΗΣ, ΕΙΔΕΣ ΑΝ ΟΤΙ ΟΥΔΕΝ ΡΟΠΗ ΡΥΠΟΝ ΕΧΕΙ ΚΑΚΗ ΑΝ ΕΙΔΕΣ ΜΟΥ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΕΝ ΟΥΔΕΝΙ ΡΥΠΑΡΩ ΚΑΙ ΚΑΚΙΑΣ ΜΕΣΤΗ; ΚΑΘΑΡΑ ΟΥΝ ΚΑΙ ΑΠΛΗ ΕΓΕΝΗΘΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΕ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΕΙΔΕΣ ΑΝ ΟΣΟΝ ΡΟΠΗ ΜΟΥ ΗΚΗΣ ΕΓΕΝΗΘΗΣ, ΕΙΔΕΣ ΑΝ ΟΤΙ ΟΥΔΕΝ ΜΟΙ ΕΜΕΛΗΣΕΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΥΔΕ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕΝ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΡΔΙΟ

ⲁ ⲟⲩⲁⲓⲱⲛ ⲙⲉ Ⲱⲧⲱⲥⲏ, ⲫⲟ ⲙⲁⲙ ⲁ ⲟⲩⲗⲙⲏ ⲛⲁⲓ ⲁ ⲡⲓⲛⲁⲣⲁⲧ ⲙⲉ ⲁⲉⲓ ⲣⲉⲗ. ⲛⲁⲓ ⲁ Ⲥⲙⲏⲥ ⲙⲁⲣⲉ ⲟⲩⲟⲓ ⲛⲉⲙⲱⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲥ ⲙⲁⲣⲉ ⲛⲟ ⲣⲉⲥⲉⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲟ ⲅⲓⲉ, ⲛⲁⲓ ⲛⲟ ⲥⲉⲧⲟⲩ ⲙⲁⲛⲓ ⲙⲁⲁ ⲛⲁⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲁ ⲟⲙⲛⲁⲥⲙⲁⲛⲓⲁ ⲁ ⲙⲁⲣⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲥ ⲙⲉ ⲁⲉⲓ ⲥⲟⲟⲩⲛ; ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲣⲉ ⲥⲁⲓⲛⲟⲩⲧⲉ ⲛⲟ ⲙⲡⲉⲩⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲁ ⲙⲁⲣⲉ ⲛⲟ ⲗⲟⲩⲉⲓⲁ Ⲫⲁⲥⲓⲥ; ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲣⲉ ⲥⲁⲓⲛⲟⲩⲧⲉ ⲛⲟ ⲙⲡⲉⲩⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲁ ⲙⲁⲣⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲥ ⲙⲉ ⲁⲉⲓ ⲥⲟⲟⲩⲛ ⲛⲁⲓ

ΥΠΟΛΑΒΟΥΣΙ. ΕΙΜΙ ΔΕΟΦΟΙΔΕ, ΧΑΥ ΨΩΧΕ ΨΕ ΜΕ ΩΔΔΕ, ΨΨΘΔΥΔΕ ΛΨΔΕ ΜΨΥΔΣΔΕ ΥΩ ΘΕ ΘΧΨΔ ΘΛΨΥΨΨΛΨΨΟΡΨΨ; ΨΔΕΣΨΡΟΣ ΜΘΔΨΨ ΡΨΨ ΨΩΧΕ ΨΨΘΔΥΔΕ ΛΨΔΕ ΜΨΥΔΣΔΕ ΥΩ ΔΕ ΘΧΨΔ, ΛΨΔΕ ΥΩ ΡΨΕ ΩΔΔΕ, ΛΨΔΕ ΥΩ ΣΡΣΨΔ ΨΨΟ, ΨΕ ΨΨΣΥΔΨΔΕ ΜΕ ΩΔΔΕ. ΨΔΕΣΡΟΣ, ΥΔΕΘ ΨΘΔΕ, ΟΔ ΔΕΡΡΡΨΛΨΨ, ΧΑΥ Δ ΘΕ ΨΛΥ ΣΡΣ ΧΑΥ ΨΩΧΕ ΨΕ ΘΘΡ ΥΩ Ε ΜΕ ΩΔΔΕ, ΟΣ ΧΑΥ ΨΩΧΕ ΨΕ ΨΧΘ ΛΨΔΕ ΜΕ ΩΔΔΕ, ΥΩ Ε ΜΕ Χ ΘΛΡΘΡ. ΡΟΣ ΔΕΟΦΟΙΔΕ, ΟΔ ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΨΛ ΣΕ ΘΨΘΨ ΡΨΨΟ ΧΟ ΥΩ ΣΡΣ, ΧΑΥ Δ ΟΕ ΨΟ ΘΧΨΔ ΡΛΔΟ ΔΘΡΘ; ΛΨΔΕ Χ ΔΔ ΥΩ ΣΡΣ ΨΕ ΜΕ ΤΔΥΕΨ, ΧΑΥ Δ ΟΕ ΨΟ ΘΧΨΔ ΡΛΔΟ ΔΘΡΘ, ΥΩ Ε ΜΕ Χ ΘΛΡΘΡ. ΡΟΣ ΔΕΟΦΟΙΔΕ, Χ ΕΣΤΛΨΨΛ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ ΨΕ ΘΨΘΨ ΡΨΨΟ ΧΑΥ. ΡΟΣ ΔΕΟΦΟΙΔΕ, ΟΔ ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΛΨΔΕ ΧΕ ΟΧ ΘΧΨΔ ΡΛΔΟ ΔΘΡΘ; ΨΔΕΣΡΟΣ Ο ΟΟ ΜΨΥΔΣΔΕ ΨΨΟ Χ ΔΔ ΥΩ ΣΡΣ, ΡΟΣ ΔΕΟΦΟΙΔΕ, ΧΑΥ ΔΕΟΨΔ ΨΨΟ, ΧΑΥ ΨΩΧΕ ΨΕ ΩΔΔΕ, ΟΔ ΧΑΥ Δ ΟΕ ΨΟ ΘΧΨΔ ΡΛΔΟ ΔΘΡΘ; ΡΟΣ ΔΕΛΡΧΛΨΨ ΣΨΨ ΨΔΕΣΡΟΣ Δ ΣΡΣ, Δ ΟΛΥ ΟΨΣΟ Ε ΣΡΣΟΔ. ΨΔΕΣΡΟΣ Ο ΔΕΘΣΟΣ ΜΕ ΨΟ, ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΧΑΥ Δ ΟΣΟ ΘΧΨΔ ΡΛΔΟ ΔΘΡΘ; ΧΑΥ ΨΡ Δ ΩΨΨ ΥΩ ΣΡΣ ΨΕ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ, ΧΑΥ Δ ΟΕ ΨΟ ΘΧΨΔ ΡΛΔΟ ΔΘΡΘ; ΧΑΥ Δ ΟΨΨ ΥΩ ΣΡΣ ΨΕ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ. ΧΑΥ ΨΩΧΕ ΨΕ, ΟΔ ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΨΩ ΨΕ ΥΩ ΤΔΜΕΨΔΕΨΨ ΧΑΥ Δ ΟΩΛΨ ΨΕ ΡΟΛΔΕ ΜΤΔΜΨ ΔΕΡΔΨΨ ΘΧΨΔ ΛΨΔΕ; ΧΑΥ ΨΩΧΕ ΨΕ ΩΨΔΕΧΛ. ΧΑΥ ΨΩΧΕ, ΟΔ ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΨΩ ΨΕ ΥΩ ΤΔΜΕΨΔΕΨΨ ΧΑΥ Δ ΟΩΛΨ ΨΕ ΡΟΛΔΕ ΜΤΔΜΨ ΔΕΡΔΨΨ ΘΧΨΔ ΛΨΔΕ? ΧΑΥ ΨΩΧΕ Ψ ΟΛΡΨ ΥΩ ΧΑΥ ΡΣΕΛ, ΜΕ ΨΩΧΕ Ψ ΧΨΔ Ψ ΜΘΔ ΧΤΘΘΩ; ΧΑΥ Ψ ΜΨΥ ΥΔΛΡ ΘΛΨ Χ ΔΔ ΨΩΧΕ ΨΕΨΔΕ Δ ΔΕ ΨΕ ΡΟΛΔΕ ΜΨ ΔΕΡΔΨΨ ΘΧΨΔ ΛΨΔΕ. ΡΟΣ ΔΕΟΦΟΙΔΕ, ΩΔΔΕ ΨΟΨΨ ΟΨ ΛΨΨΟ, ΔΕΟΨΨ ΡΨΨΟ ΔΕΡΔΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΥΩ ΔΕΡΔΨΨΧΕΟΨΨΨΨ, ΔΕΟΦΟΙΔΕ, ΡΟ ΧΑΨΨ ΧΨΟΨΔΕ ΟΛΨΨ ΥΩ ΟΨΨΨΨΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΜΨΥΔΣΔΕ Χ ΟΨΨΟΨΨΨΨΨ ΜΕ ΟΨΨ, ΥΩ ΟΣΕΟ ΟΨΨΨΨΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ; ΧΑΥ ΨΨ ΩΨΔΕΧΛ ΧΣΕΨ ΡΧΘ ΔΕΡΔ ΔΕΡΔΨΨ ΘΧΨΔ ΛΨΔΕ; ΧΑΥ ΩΨΨΟΨΨΨΨΨ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ. ΧΑΥ ΩΔΔΕ ΟΨΣΟ ΘΕΩΟΨΕΨΘΔ ΜΨΥΔΣΔΕ ΤΔΨΨ-ΡΧΨΔΣ, ΡΧΨ ΦΨΕ ΟΨ ΟΕΡ, ΧΑΥ ΩΨΔΕΧΛ ΡΧΘ ΔΕΡΔΨΨ ΘΧΨΔ ΛΨΔΕ. ΧΑΥ ΧΑΨΨ ΨΨΟ ΧΑΥ ΡΣΕΛ ΨΨ ΦΨΕ ΟΨΨΨΨΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΜΨΥΔΣΔΕ Χ ΟΨΨΟΨΨΨΨΨ ΜΕ ΟΨΨ, ΨΔΕΣΡΟΣ, ΧΑΥ ΧΑΨΨ ΨΨΟ ΧΑΥ ΡΣΕΛ ΨΨ ΦΨΕ ΟΨΨΨΨΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΜΨΥΔΣΔΕ Χ ΟΨΨΟΨΨΨΨΨ ΜΕ ΟΨΨ; ΧΑΥ ΧΑΨΨ ΨΨΟ ΧΑΥ ΡΣΕΛ ΨΨ ΦΨΕ ΟΨΨΨΨΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΜΨΥΔΣΔΕ Χ ΟΨΨΟΨΨΨΨΨ ΜΕ ΟΨΨ, ΩΨΨ ΟΨΨΨΨΨΨΧΕΟΨΨΨΨΨ ΜΨΥΔΣΔΕ ΦΨΕ ΟΨΨ; ΨΔΕΣΡΟΣ ΦΔ ΛΨΔΕΟΩΕΥΛΨΨ Χ ΩΩΟ ΜΕ Χ ΟΨΨ-

3. ΛΨΔΕ ΧΘ, ΟΔ ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΔΘΨΨ ΧΑΥ Δ ΧΟ Χ ΥΔΥ ΔΔ ΨΔΕΣ Δ ΟΕ ΟΨΨ, ΨΔΕΣ ΥΔΥ ΨΕ Χ ΥΔΥ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ, ΘΔ ΧΑΥ Δ ΩΩ ΧΨΔ ΟΨΨ ΤΔΜΡΟΨΥ; ΡΟΣ ΜΨΧ ΧΑΥ ΘΔΕ ΟΨΟΨΨΛΨΨ ΨΨΟ Δ ΟΨΨ, Δ ΟΛΥ ΟΨΣΟ Ε ΟΨΟΨ. ΨΔΕΣΡΟΣ Ο ΔΕΘΣΟΣ ΜΕ ΧΩ, ΔΕΛΡΧΛΨΨ, ΧΑΥ Δ ΩΩ ΧΨΔ ΨΔΕΣ Δ ΟΕ ΟΨΨ, ΨΔΕΣ ΥΔΥ ΨΕ Χ ΥΔΥ ΜΕ ΩΨΔΕΧΛ, ΘΔ ΧΑΥ Δ ΩΩ ΧΨΔ ΟΨΨ ΤΔΜΡΟΨΥ; ΡΟΣ ΜΨΧ ΧΑΥ ΘΔΕ ΟΨΟΨΨΛΨΨ ΨΨΟ Δ ΟΨΨ, Δ ΟΛΥ ΟΨΣΟ Ε ΟΨΟΨ. ΨΔΕΣΡΟΣ Ο ΔΕΘΣΟΣ ΜΕ ΧΩ, ΔΕΛΡΧΛΨΨ,

θεὸς σου ἐστί; καὶ ἐὰν ἀποστῇ ἀπ' ὀπίσω μου καὶ ἐὰν μὴ φυλάξῃς. καὶ ἐὰν ἐπάγῃ ἐπὶ σὲ ὅρκος καὶ κατα-
λάβῃ σε ἐπὶ τὴν γῆν ἣν ἐγὼ δίδωμι σοι, καὶ ἀναστρέψῃ τὴν καρδίαν σου ἐν πάσῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν
πάσῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐπιστρέψῃ πρὸς κύριον τὸν θεόν σου καὶ εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς αὐτοῦ κατὰ πάντα
ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον, σὺ καὶ οἱ υἱοί σου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ ψυχῇ σου, καὶ ἐπιστρέψει
κύριος ὁ θεός σου τὴν αἰχμαλωσίαν σου καὶ οἰκτιρήσει σε καὶ πάλιν συνάξει σε ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν
ἐν οἷς διεσκόρπισέν σε κύριος ὁ θεός σου ἐκεῖ. ἐὰν ᾖ ἡ διασπορά σου ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖθεν
συνάξει σε κύριος ὁ θεός σου καὶ ἐκεῖθεν λήμψεταί σε· καὶ εἰσάξει σε κύριος ὁ θεός σου εἰς τὴν γῆν ἣν
κατεκληρονόμησαν οἱ πατέρες σου καὶ κατακληρονομήσεις αὐτήν, καὶ εὐεργετήσει σε καὶ πληθυνεῖ σε
ὑπὲρ τοὺς πατέρας σου· καὶ περιτεμεῖ κύριος ὁ θεός σου τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν καρδίαν τοῦ σπέρματός
σου ἀγαπᾶν κύριον τὸν θεόν σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ ψυχῇ σου, ἵνα ζήσῃς σύ καὶ τὸ σπέρμα σου.
καὶ πάσας τὰς ἀρὰς ταύτας ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου καὶ ἐπὶ τοὺς μισοῦντάς σε καὶ ἐπὶ τοὺς καταδιώκοντάς
σε, σὺ δὲ ἐπιστρέψεις καὶ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ σου καὶ ποιήσεις πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ
ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον, σὺ καὶ οἱ υἱοί σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ ψυχῇ σου, καὶ περισσεύσει
σε κύριος ὁ θεός σου ἐν πάσῃ ἐργασίᾳ χειρῶν σου καὶ ἐν καρπῷ κοιλίας σου καὶ ἐν καρπῷ κτήνους σου
καὶ ἐν καρπῷ γῆς σου εἰς ἀγαθά· ἐπιστρέψει γὰρ κύριος ὁ θεός σου τοῦ εὐφρανθῆναί σε ἐπὶ σοὶ ἀγαθοῖς
καθὼς εὐφράνθη ἐπὶ τοῖς πατράσιν σου, ἐὰν εἰσακούσῃς τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ σου τοῦ φυλάσσειν
τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ τοῦ νόμου, ἐὰν ἐπιστρέψῃς
πρὸς κύριον τὸν θεόν σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ ψυχῇ σου. ὅτι ἡ ἐντολὴ αὕτη ἣν ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι
σήμερον οὐ θαυμαστή ἐστιν ἀπὸ σοῦ οὐδὲ μακρὰν ἀπὸ σοῦ ἐστιν, οὐδὲ ἐν οὐρανῷ ἄνω ἐστὶν λέγων τίς
ἀναβήσεται ἡμῖν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ λήμψεται αὐτὴν ἡμῖν καὶ ἀκουστὴν ποιήσει αὐτὴν ἡμῖν καὶ ποιήσομεν
αὐτήν; οὐδὲ πέραν τῆς θαλάσσης ἐστὶν λέγων τίς διαβήσεται ἡμῖν εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης καὶ λήμψεται
αὐτὴν ἡμῖν καὶ ἀκουστὴν ποιήσει αὐτὴν ἡμῖν καὶ ποιήσομεν αὐτήν; ὅτι ἐγγύς σου τὸ ῥῆμα σφόδρα ἐν τῷ
στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ταῖς χερσίν σου ποιεῖν αὐτό. ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου σήμερον
τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸν θάνατον καὶ τὸ κακόν· ἃ ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον ἀγαπᾶν κύριον τὸν
θεόν σου καὶ πορεύεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ φυλάσσειν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ
καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ζήσεσθε καὶ πληθυνθήσεσθε καὶ εὐλογήσει σε κύριος ὁ θεός σου ἐπὶ τῆς γῆς ἧς
σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν· ἐὰν δὲ ἀποστῇ ἡ καρδία σου καὶ μὴ εἰσακούσῃς καὶ πλανηθεὶς
προσκυνήσῃς θεοῖς ἑτέροις καὶ λατρεύσῃς αὐτοῖς, ἀνήγγελταί σοι σήμερον ὅτι ἀπολούμενοι ἀπολεῖσθε·
οὐ μὴ μακρύνητε τὰς ἡμέρας σου ἐπὶ τῆς γῆς ἧς σὺ εἰσπορεύῃ ἐκεῖ κληρονομῆσαι αὐτήν. μαρτύρομαι
ὑμῖν σήμερον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὅτι ἔδωκα ἐνώπιόν σου τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὴν εὐλογίαν
καὶ τὴν κατάραν· καὶ ἐκλέξῃ τὴν ζωήν, ἵνα ζήσῃς σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου, ἀγαπᾶν κύριον τὸν θεόν σου
καὶ εἰσακούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ κολλᾶσθαι αὐτῷ· αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ ζωή σου καὶ μακροημερεύσεις
ἐπὶ τῆς γῆς ἧς ὤμοσεν κύριος τοῖς πατράσιν σου Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ δοῦναι αὐτοῖς.

4. Καὶ κατέβη Μωυσῆς καὶ ἐλάλησεν πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἀπήγγειλεν αὐτοῖς πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ
κύριος καὶ ἀπέστειλεν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξωλόθρευσεν αὐτούς. καὶ αὐτοὶ ἐκλαύσαντο καὶ οὐκ ἐθάπτοντο
οὐδείς. καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ τελευτῆσαι Μωυσῆν τὸν θεράποντα κυρίου καὶ ἐγένετο Ἰησοῦς υἱὸς Ναυὴ
πλήρης πνεύματος συνέσεως, ὅτι Μωυσῆς ἐπέθηκεν τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπήκουσαν αὐτοῦ οἱ
υἱοὶ Ἰσραὴλ καὶ ἐποίησαν καθὰ ἐνετείλατο κύριος τῷ Μωυσῇ. καὶ οὐκ ἀνέστη προφήτης ἔτι ἐν Ἰσραὴλ
κατὰ Μωυσῆν, ὃν ἔγνω κύριος πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ πάντα τὰ σημεῖα καὶ τὰ τέρατα ἃ ἐνετείλατο
κύριος ποιῆσαι αὐτὸν ἐν γῇ Αἰγύπτῳ τῷ Φαραὼ καὶ πᾶσι τοῖς παισὶν αὐτοῦ καὶ πάσῃ τῇ γῇ αὐτοῦ, καὶ
πάσῃ τῇ χειρὶ τῇ κραταιᾷ καὶ πάσῃ τῇ ὁράσει τῇ μεγάλῃ ἣν ἐποίησεν Μωυσῆς ἐνώπιον παντὸς Ἰσραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΝΑΙΝ, ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ברא אלהים, את השמים ואת הארץ. והארץ, היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים. ויאמר אלהים, יהי אור ויהי אור. וירא אלהים את האור כי טוב, ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה. ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ויאמר אלהים, יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויעש אלהים את הרקיע, ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע. ויהי כן. ויקרא אלהים לרקיע שמים. ויהי ערב ויהי בקר יום שני. ויאמר אלהים, יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, ותראה היבשה. ויהי כן. ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ולמקוה המים קרא ימים. וירא אלהים כי טוב. ויאמר אלהים, תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, עץ פרי עשה פרי למינו, אשר זרעו בו על הארץ. ויהי כן. ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו, ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו. וירא אלהים כי טוב. ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי. יהי מארת ברקיע השמים, להבדיל בין היום ובין הלילה, והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים. והיו למאורת ברקיע השמים, להאיר על הארץ. ויהי כן. ויעש אלהים את שני המארת הגדלים, את המאור הגדל לממשלת היום, ואת המאור הקטן לממשלת הלילה, ואת הכוכבים. ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, להאיר על הארץ. ולמשל ביום ובלילה, ולהבדיל בין האור ובין החשך. וירא אלהים כי טוב. ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי. ויאמר אלהים, ישרצו המים שרץ נפש חיה, ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים. ויברא אלהים את התנינם הגדלים, ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם, ואת כל עוף כנף למינהו. וירא אלהים כי טוב. ויברך אתם אלהים לאמר, פרו ורבו ומלאו את המים בימים, והעוף ירב בארץ. ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי. ויאמר אלהים, תוצא הארץ נפש חיה למינה, בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה. ויהי כן. ויעש אלהים את חיתו ארץ למינה, ואת הבהמה למינה, ואת כל רמש האדמה למינהו. וירא אלהים כי טוב. ויאמר אלהים, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ. ויברא אלהים את האדם בצלמו, בצלם אלהים ברא אתו, זכר ונקבה ברא אתם. ויברך אתם אלהים, ויאמר להם אלהים, פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה, ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ. ויאמר אלהים, הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ, ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה. ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה. ויהי כן. וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. ויהי ערב ויהי בקר יום הששי. ויכלו השמים והארץ וכל צבאם. ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה. ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו, כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות. אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים. וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ, וכל עשב השדה טרם יצמח, כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ, ואדם אין לעבד את האדמה. ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה. ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה, ויפח באפיו נשמת חיים, ויהי האדם לנפש חיה. ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם, וישם שם את האדם אשר יצר. ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל, ועץ החיים בתוך הגן, ועץ הדעת טוב ורע. ונהר יצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. שם האחד פישון, הוא הסבב את כל ארץ החוילה, אשר שם הזהב. וזהב הארץ ההוא טוב, שם הבדלח ואבן השהם. ושם הנהר השני גיחון, הוא הסובב את כל ארץ כוש. והנהר השלישי חדקל, הוא ההלך קדמת אשור, והנהר הרביעי הוא פרת. ויקח יהוה אלהים את האדם, וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר, מכל עץ הגן אכל תאכל. ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, כי ביום אכלך ממנו מות תמות. ויאמר יהוה אלהים, לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו. ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים, ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו, וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו. ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה, ולאדם לא מצא עזר כנגדו. ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם, ויישן, ויקח אחת מצלעתיו, ויסגר בשר תחתנה. ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה, ויבאה אל האדם. ויאמר האדם, זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת. על כן יעזב איש את אביו ואת אמו, ודבק באשתו, והיו לבשר אחד. והיו שניהם ערומים, האדם ואשתו, ולא יתבששו.

3. והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים, ויאמר אל האשה, אף כי אמר אלהים, לא תאכלו מכל עץ הגן. ותאמר האשה אל הנחש, מפרי עץ הגן נאכל. ומפרי העץ אשר בתוך הגן, אמר אלהים, לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו, פן תמתון. ויאמר הנחש אל האשה, לא מות תמתון. כי ידע אלהים, כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם, והייתם כאלהים, יודעי טוב ורע. ותרא האשה, כי טוב העץ למאכל, וכי תאוה הוא לעינים, ונחמד העץ להשכיל, ותקח מפריו ותאכל, ותתן גם לאישה עמה, ויאכל. ותפקחנה עיני שניהם, וידעו כי עירמם הם, ויתפרו עלה תאנה, ויעשו להם חגרות. וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום, ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן. ויקרא יהוה אלהים אל האדם, ויאמר אליו, איכה. ויאמר את קלך שמעתי בגן, ואירא כי עירם אנכי, ואחבא. ויאמר, מי הגיד לך כי עירם אתה, המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת. ויאמר האדם, האשה אשר נתת עמדי הוא נתנה לי מן העץ ואכל. ויאמר יהוה אלהים לאשה, מה זאת עשית. ותאמר האשה, הנחש השיאני ואכל. ויאמר יהוה אלהים אל הנחש, כי עשית זאת, ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה, על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך. ואיבה אשית בינך ובין האשה, ובין זרעך ובין זרעה, הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ואל האשה אמר, הרבה ארבה עצבונך והרנך, בעצב תלדי בנים, ואל אישך תשוקתך, והוא ימשל בך. ולאדם אמר, כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו, ארורה האדמה בעבורך, בעצבון תאכלנה כל ימי חייך. וקוץ ודרדר תצמיח לך, ואכלת את עשב השדה. בזעת אפיך תאכל לחם, עד שובך אל האדמה, כי ממנה לקחת, כי עפר אתה ואל עפר תשוב. ויקרא האדם שם אשתו חוה, כי היא היתה אם כל חי. ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור, וילבשם. ויאמר יהוה אלהים, הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע, ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם. ויגרשהו יהוה אלהים מגן עדן, לעבד את האדמה אשר לקח משם. ויגרש את האדם, וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים, ואת להט החרב המתהפכת, לשמר את דרך עץ החיים.

ταῦτα βάλῃ ὁ θεὸς τὰ ἔθνη ἀπὸ προσώπου σου ἐξολεθρεῦσαι αὐτούς; ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης μου φόβου σου. Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ σου λέγων, ὅτι ἐν ταῖς δικαιοσύναις μου εἰσήγαγέ με κύριος κατακληρονομῆσαι τὴν γῆν ταύτην, καὶ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἐθνῶν τούτων ἐξολεθρεύει αὐτοὺς κύριος ἀπὸ προσώπου σου. Οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας σου καὶ τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας σου εἰσπορεύῃ κληρονομῆσαι τὴν γῆν αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἐθνῶν τούτων ἐξολεθρεύει αὐτοὺς κύριος ἀπὸ προσώπου σου, καὶ ἵνα στήσῃ τὸν λόγον κυρίου, ὃν ὤμοσε κύριος τοῖς πατράσιν σου, τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῷ Ἰακώβ. Καὶ γνώσῃ ὅτι οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας σου κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν ταύτην κληρονομῆσαι αὐτήν, ὅτι λαὸς σκληροτράχηλος εἶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IX.

Ὅτι σκληροτράχηλος ἐστὶν ὁ λαὸς καὶ ἁμαρτωλὸς ἐναντίον κυρίου.

1. Ἄκουε, Ἰσραήλ· σὺ διαβαίνεις σήμερον τὸν Ἰορδάνην εἰσελθεῖν κληρονομῆσαι ἔθνη μεγάλα καὶ ἰσχυρότερα σοῦ, πόλεις μεγάλας καὶ τετειχισμένας ἕως τοῦ οὐρανοῦ, λαὸν μέγαν καὶ ὑψηλόν, υἱοὺς Ἐνακείμ, οὓς σὺ οἶδας καὶ ἀκήκοας· καὶ τίς στήσεται κατὰ πρόσωπον υἱῶν Ἐνάκ; γνώσῃ οὖν σήμερον ὅτι κύριος ὁ θεός σου ὁ διαβαίνων ἔμπροσθέν σου πῦρ καταναλίσκον αὐτούς, καὶ αὐτοὺς ταπεινώσει κύριος ὁ θεός σου ἀπὸ προσώπου σου, καὶ ἐξολεθρεύσεις αὐτοὺς καὶ ἀπολεῖς τὸ ὄνομα αὐτῶν ταχέως, καθὰ εἶπέν σοι κύριος. Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἐν τῷ ἐξωσθῆναί με κύριον τὸν θεόν μου αὐτοὺς ἀπὸ προσώπου μου λέγων, ὅτι ἐν ταῖς δικαιοσύναις μου εἰσήγαγέ με κύριος κατακληρονομῆσαι τὴν γῆν ταύτην, καὶ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἐθνῶν τούτων ἐξολεθρεύει αὐτοὺς κύριος ἀπὸ προσώπου σου. Οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας σου οὐδὲ διὰ τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας σου εἰσπορεύῃ κληρονομῆσαι τὴν γῆν αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἐθνῶν τούτων ἐξολεθρεύει αὐτοὺς κύριος ἀπὸ προσώπου σου, καὶ ἵνα στήσῃ τὸν λόγον κυρίου, ὃν ὤμοσε κύριος τοῖς πατράσιν σου, τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῷ Ἰακώβ. Γνώσῃ οὖν ὅτι οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας σου κύριος ὁ θεός σου δίδωσίν σοι τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν ταύτην κληρονομῆσαι αὐτήν, ὅτι λαὸς σκληροτράχηλος εἶ.

2. Καὶ μὴ ἐπιλάθῃ ὅσα παρώργισας κύριον τὸν θεόν σου ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξῆλθες ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἕως τοῦ ἐλθεῖν ὑμᾶς εἰς τὸν τόπον τοῦτον, παραπικραίνοντες ἦτε τὸν κύριον. Καὶ ἐν Χωρὴβ παρωργίσατε κύριον τὸν θεόν, καὶ ὠργίσθη κύριος ἐφ' ὑμῖν ἐξολεθρεῦσαι ὑμᾶς· ἐν τῷ ἀναβῆναι με ἐπὶ τὸ ὄρος λαβεῖν τὰς πλάκας τὰς πλαγίας διαθήκης, ἃς διέθετο κύριος πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἐνύκτευον ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἄρτον οὐκ ἔφαγον καὶ ὕδωρ οὐκ ἔπιον· καὶ ἔδωκέν μοι κύριος τὰς δύο πλάκας τοῦ λίθου γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἦν γεγραμμένα κατὰ πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἐλάλησεν κύριος πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ ὄρει ἐκ μέσου τοῦ πυρὸς ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἐγένετο ἀπὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν καὶ τεσσαράκοντα νυκτῶν καὶ ἔδωκέν μοι κύριος τὰς δύο πλάκας τοῦ λίθου τὰς πλαγίας διαθήκης, καὶ εἶπέν μοι κύριος· Ἀνάστηθι καὶ κατάβηθι ταχέως ἐντεῦθεν, ὅτι ἀνομήσει ὁ λαός σου, ὃν ἐξήγαγες ἐξ Αἰγύπτου· ἐξέκλιναν ταχὺ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἧς ἐνετείλω αὐτοῖς, ἐποίησαν ἑαυτοῖς μόσχον χωνευτόν. Καὶ ἐλάλησεν κύριος πρός με λέγων· Ἑώρακα τὸν λαὸν τοῦτον καὶ ἰδοὺ λαὸς σκληροτράχηλός ἐστιν· ἄφες με καὶ ἐξολεθρεύσω αὐτοὺς καὶ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ποιήσω σὲ εἰς ἔθνος μέγα καὶ θαυμαστὸν καὶ πολὺ ὑπὲρ τοῦτο τὸ ἔθνος καὶ ἰσχυρότερον αὐτοῦ. Καὶ ἐπεστράφην καὶ κατέβην ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ τὸ ὄρος ἐκαίετο πυρί, καὶ αἱ δύο πλάκες τῆς διαθήκης ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν μου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἡμάρτετε κυρίῳ τῷ θεῷ ὑμῶν, ἐποιήσατε ἑαυτοῖς μόσχον χωνευτόν, ἐξέκλιναν ταχὺ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἧς ἐνετείλατο κύριος ὑμῖν. Καὶ ἐπιλαβόμενος τῶν δύο πλακῶν ἐξέρριψα αὐτὰς ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν μου καὶ συνέτριψα αὐτὰς ἐναντίον ὑμῶν. Καὶ ἐδεήθην ἐναντίον κυρίου τὸ δεύτερον ὡς καὶ τὸ πρῶτον τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἄρτον οὐκ ἔφαγον καὶ ὕδωρ οὐκ ἔπιον διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν, ὅσας ἐποιήσατε τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ἐναντίον κυρίου παροργίσαι αὐτόν· καὶ ἐφοβήθην ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ, ὅτι ἐθυμώθη κύριος ἐφ' ὑμῖν ὥστε ἐξολεθρεῦσαι ὑμᾶς· καὶ ἐπήκουσέν μου κύριος καὶ τὸ δεύτερον. Καὶ ἐπὶ Ἀαρὼν ἐθυμώθη κύριος σφόδρα ὥστε ἐξολεθρεῦσαι αὐτόν· καὶ ἐδεήθην καὶ περὶ Ἀαρὼν τὸ δεύτερον. Καὶ τὸν μόσχον ὃν ἐποιήσατε ἐλαβόμην καὶ κατέκαυσα αὐτὸν πυρί, καὶ ἔκοψα αὐτὸν καὶ ἐλέπτυνα ἕως οὗ ἐγένετο λεπτὸν ὡς χνοῦς, καὶ ἐνέβαλον τὸν χοῦν αὐτοῦ εἰς τὸν χειμάρρουν τὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ ὄρους. Καὶ ἐν τῷ Ἐμπυρισμῷ καὶ ἐν τῷ Πειρασμῷ καὶ ἐν τοῖς Μνήμασι τῆς ἐπιθυμίας παρωργίσατε κύριον τὸν θεόν. Καὶ ἐν τῷ ἐξαποστεῖλαι κύριον τὸν θεὸν ὑμᾶς ἐκ Καδης Βαρνη λέγων· Ἀναβαίνετε καὶ κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν δέδωκα ὑμῖν, καὶ παρεπικράνατε τὸ στόμα κυρίου τοῦ θεοῦ ὑμῶν καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ οὐδὲ ἐπηκούσατε τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀπειθοῦντες ἦτε τῷ κυρίῳ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς ἐγνώσθη ὑμῖν.

ΑΜΕ, ΑΝΑ ΑΕ ΜΜΑ Ε ΕΨΕΨΙ ΑΝΑ ΕΘΟΛΩΤΕΟΥ ΤΑΘΥΙ;) ΕΜΥ Ο, ΝΔ ΕΡΝΑ, ΡΕ ΩΑΝΑ Ε ΤΑΘΥΙ ΝΔΩ ΑΨΕ ΡΟΕ ΕΘΟΛΩΤ ΨΕ ΝΑ ΕΟ ΟΝΕ ΑΘΔΟΨΝΕΔΡΝΑ, ΡΕ ΩΑΝΑ ΜΕ ΔΩΕΤΔΩΟΥ ΑΔΥ ΩΔΕ ΜΨΙ ΕΤΕ ΡΨΑΕ ΝΑ ΕΡΕΟΔΔΝΑ ΔΩΔΝΕΤ ΡΔ? ΕΘΑΡΟΙΕ, ΝΔ ΡΕΤΥ ΩΨΔΕ, ΜΟ ΡΝΑΩ ΑΨΕ ΤΑΘΥΙ. ΩΡΟ ΕΤ ΝΑ ΕΡΕΟΔΝΑ, Ο ΩΔΕ, ΑΝΑ ΡΔΕ ΑΕΨ ΕΝΑΕ, ΑΝΑ ΜΨΩΕΝΑΕΕ, ΑΝΑ ΑΕΔΟΝΑΨΝΕΔΡΝΑ ΡΨΔΟ ΕΘΑΡΟΨ ΑΔ ΡΕΕ. ΑΝΑ ΔΩΔΝ, ΝΔ ΕΡΝΑ, ΑΕΨ ΕΨ ΟΔΝΨ ΜΨΕΟΕ ΑΝΑ ΑΕΨ ΕΟΤΔΨΕ, ΡΟ ΨΕΟΕΝ ΝΑ ΟΡΝΨΕΕ; ΑΝΑ ΑΔΤ ΤΕΨΤ ΔΕ Δ ΤΨΟΕΨΕΡΝΑ ΡΨΔΟ Δ ΝΕΟΝΑΔΕΕ ΕΨΕ ΩΑΝΨΕ ΔΔΕ, ΑΝΑ ΝΔΡΤ ΑΔΔ ΩΔΕ, ΕΘΑΡΟΙΕ, Δ ΕΨΕΝ ΔΕ ΘΝΑΘΡΑ ΡΑΕ ΩΑΝΨΕ ΑΝΑ ΡΟΨ ΡΟΕΩ; ΑΝΑ ΟΝΑΝ ΟΙΕ ΜΕΝΝΑ ΕΘΟ ΡΕΝΑ ΕΨ Δ ΔΕ ΑΝΑ ΕΨ. ΑΝΑ Δ ΕΨΕΝ ΡΨΑΟ ΝΕ Δ ΜΕΝΝΑ ΑΝΑ ΕΨ Δ ΤΨΟΕΨΕΡΝΑ ΡΨΑΟ Δ ΝΕΟΝΑΔΕΕ ΕΨ ΕΘΑΡΨΑΟΕΟΡΝΑ; ΑΝΑ ΔΩΕ ΡΑΕ ΩΑΝΨΕ ΑΝΑ ΕΨ ΑΝΑ ΕΨ ΟΝΑΝ ΑΝΑ ΝΑΡΤ ΔΩΕ, ΑΝΑ ΝΑΡΤ ΔΩΕ ΑΝΑ ΕΨ ΑΝΑ ΕΨ ΟΝΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ X.

1. Καὶ ὁ, Ὀρθόρθιος, ἐπὶ ξυλοκοπίαν σε ξεσχάτῃ τῇ θεσῷ; καὶ ὁ ἐπὶ ἐκείνῳ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ὑπερήφανος; καὶ ὁ ἐπὶ ἀπὸ ἄκρα ἕως ἄκρα ὅλη ἐπὶ ἀπὸ ἄκρα ἕως ἄκρα ἐπὶ ἀπὸ ἀκρωτηριασμένῳ καὶ ἀνάπηρος· καὶ ὁ ἐπὶ ἀπὸ ἄκρα ἐπὶ ἀπὸ

and the Father is in me, and I in the Father; but I am not the Father, nor the Father I: and the Scripture cannot be broken; and the Word of God cannot be broken. And Jesus answered them, and said unto them, Many good works have I shewed you from my Father, for which of those works do you stone me? The Jews answered him, saying, For a good work we stone thee not, but for blasphemy; and because that thou, being a man, makest thyself God.

2. And he went again beyond Jordan into the place where John at first baptized; and there he abode. And many resorted unto him, and said, John did no miracle: but all things that John spake of this man were true. And many believed on him there. Now a certain man was sick, named Lazarus, of Bethany, the town of Mary and her sister Martha. (It was that Mary which anointed the Lord with ointment, and wiped his feet with her hair, whose brother Lazarus was sick.) Therefore his sisters sent unto him, saying, Lord, behold, he whom thou lovest is sick. When Jesus heard that, he said, This sickness is not unto death, but for the glory of God, that the Son of God might be glorified thereby. Now Jesus loved Martha, and her sister, and Lazarus. When he had heard therefore that he was sick, he abode two days still in the same place where he was. Then after that saith he to his disciples, Let us go into Judea again. His disciples say unto him, Master, the Jews of late sought to stone thee; and goest thou thither again? Jesus answered, Are there not twelve hours in the day? If any man walk in the day, he stumbleth not, because he seeth the light of this world. But if a man walk in the night, he stumbleth, because there is no light in him. These things spake he: and after that he saith unto them, Our friend Lazarus sleepeth; but I go, that I may awake him out of sleep. Then said his disciples, Lord, if he sleep, he shall do well. Howbeit Jesus spake of his death: but they thought that he had spoken of taking rest in sleep. Then said Jesus unto them plainly, Lazarus is dead. And I am glad for your sakes that I was not there, to the intent ye may believe; nevertheless let us go unto him. Then said Thomas, which is called Didymus, unto his fellow disciples, Let us also go, that we may die with him. Then when Jesus came, he found that he had lain in the grave four days already. Now Bethany was nigh unto Jerusalem, about fifteen furlongs off: and many of the Jews came to Martha and Mary, to comfort them concerning their brother. Then Martha, as soon as she heard that Jesus was coming, went and met him: but Mary sat still in the house. Then said Martha unto Jesus, Lord, if thou hadst been here, my brother had not died. But I know, that even now, whatsoever thou wilt ask of God, God will give it thee. Jesus saith unto her, Thy brother shall rise again. Martha saith unto him, I know that he shall rise again in the resurrection at the last day. Jesus said unto her, I am the resurrection, and the life: he that believeth in me, though he were dead, yet shall he live: and whosoever liveth and believeth in me shall never die. Believest thou this? She saith unto him, Yea, Lord: I believe that thou art the Christ, the Son of God, which should come into the world. And when she had so said, she went her way, and called Mary her sister secretly, saying, The Master is come, and calleth for thee. As soon as she heard that, she arose quickly, and came unto him. Now Jesus was not yet come into the town, but was in that place where Martha met him. The Jews then which were with her in the house, and comforted her, when they saw Mary, that she rose up hastily and went out, followed her, saying, She goeth unto the grave to weep there. Then when Mary was come where Jesus was, and saw him, she fell down at his feet, saying unto him, Lord, if thou hadst been here, my brother had not died. When Jesus therefore saw her weeping, and the Jews also weeping which came with her, he groaned in the spirit, and was troubled, And said, Where have ye laid him? They said unto him, Lord, come and see. Jesus wept. Then said the Jews, Behold how he loved him! And some of them said, Could not this man, which opened the eyes of the blind, have caused that even this man should not have died? Jesus therefore again groaning in himself cometh to the grave. It was a cave, and a stone lay upon it. Jesus said, Take ye away the stone. Martha, the sister of him that was dead, saith unto him, Lord, by this time he stinketh: for he hath been dead four days. Jesus saith unto her, Said I not unto thee, that, if thou wouldest believe, thou shouldest see the glory of God? Then they took away the stone from the place where the dead was laid. And Jesus lifted up his eyes, and said, Father, I thank thee that thou hast heard me. And I knew that thou hearest me always: but because of the people which stand by I said it, that they may believe that thou hast sent me. And when he thus had spoken, he cried with a loud voice, Lazarus, come forth. And he that was dead came forth, bound hand and foot with graveclothes: and his face was bound about with a napkin. Jesus saith unto them, Loose him, and let him go. Then many of the Jews which came to Mary, and had seen the things which Jesus did, believed on him. But some of them went their ways to the Pharisees, and told them what things Jesus had done. Then gathered the chief priests and the Pharisees a council, and said, What do we? for this man doeth many miracles. If we let him thus alone, all men will believe on him: and the Romans shall come and take away both our place and nation. And one of them, named Caiaphas, being the high priest that same year, said unto them, Ye know nothing at all, Nor consider that it is expedient for us, that one man should die for the people, and that the whole nation perish not. And this spake he not of himself: but being high priest that year, he prophesied that Jesus should die for that nation; And not for that nation only, but that also he should gather together in one the children of God that were scattered abroad. Then from that day forth they took counsel together for to put him to death. Jesus therefore walked no more openly among the Jews; but went thence unto a country near to the wilderness, into a city called Ephraim, and there continued with his disciples. And the Jews' passover was nigh at hand: and many went out of the country up to Jerusalem before the passover, to purify themselves. Then sought they for Jesus, and spake among themselves, as they stood in the temple, What think ye, that he will not come to the feast? Now both the chief priests and the Pharisees had given a commandment, that, if any man knew where he were, he should shew it, that they might take him. Then Jesus six days before the passover came to Bethany, where Lazarus was which had been dead, whom he raised from the dead. There they made him a supper; and Martha served: but Lazarus was one of them that sat at the table with him. Then took Mary a pound of ointment of spikenard, very costly, and anointed the feet of Jesus, and wiped his feet with her hair: and the house was filled with the odour of the ointment. Then saith one of his disciples, Judas Iscariot, Simon's son, which should betray him, Why was not this ointment sold for three hundred pence, and given to the poor? This he said, not that he cared for the poor; but because he was a thief, and had the bag, and bare what was given to him. Then said Jesus, Let her alone: against the day of my burying hath she kept this. For the poor always ye have with you; but me ye have not always. Much people of the Jews therefore knew that he was there: and they came not for Jesus' sake only, but that they might see Lazarus also, whom he had raised from the dead. But the chief priests consulted that they might put Lazarus also to death; Because that by reason of him many of the Jews went away, and believed on Jesus. On the next day much people that were come to the feast, when they heard that Jesus was coming to Jerusalem, Took branches of palm trees, and went forth to meet him, and cried, Hosanna: Blessed is the King of Israel that cometh in the name of the Lord. And Jesus, when he had found a young ass, sat thereon; as it is written, Fear not, daughter of Sion: behold, thy King cometh, sitting on an ass's colt. These things understood not his disciples at the first: but when Jesus was glorified, then remembered they that these things were written of him, and that they had done these things unto him. The people therefore that was with him when he called Lazarus out of his grave, and raised him from the dead, bare record. For this cause the people also met him, for that they heard that he had done this miracle. The Pharisees therefore said among themselves, Perceive ye how we prevail nothing? behold, the world is gone after him. And there were certain Greeks among them that came up to worship at the feast: The same came therefore to Philip, which was of Bethsaida of Galilee, and desired him, saying, Sir, we would see Jesus. Philip cometh and telleth Andrew: and again Andrew and Philip tell Jesus. And Jesus answered them, saying, The hour is come, that the Son of man should be glorified. Verily, verily, I say unto you, Except a corn of wheat fall into the ground and die, it abideth alone: but if it die, it bringeth forth much fruit. He that loveth his life shall lose it; and he that hateth his life in this world shall keep it unto life eternal. If any man serve me, let him follow me; and where I am, there shall also my servant be: if any man serve me, him will my Father honour. Now is my soul troubled; and what shall I say? Father, save me from this hour: but for this cause came I unto this hour. Father, glorify thy name. Then came there a voice from heaven, saying, I have both glorified it, and will glorify it again. The people therefore, that stood by, and heard it, said that it thundered: others said, An angel spake to him. Jesus answered and said, This voice came not because of me, but for your sakes. Now is the judgment of this world: now shall the prince of this world be cast out. And I, if I be lifted up from the earth, will draw all men unto me. This he said, signifying what death he should die. The people answered him, We have heard out of the law that Christ abideth for ever: and how sayest thou, The Son of man must be lifted up? who is this Son of man? Then Jesus said unto them, Yet a little while is the light with you. Walk while ye have the light, lest darkness come upon you: for he that walketh in darkness knoweth not whither he goeth. While ye have light, believe in the light, that ye may be the children of light. These things spake Jesus, and departed, and did hide himself from them. But though he had done so many miracles before them, yet they believed not on him: That the saying of Esaias the prophet might be fulfilled, which he spake, Lord, who hath believed our report? and to whom hath the arm of the Lord been revealed? Therefore they could not believe, because that Esaias said again, He hath blinded their eyes, and hardened their heart; that they should not see with their eyes, nor understand with their heart, and be converted, and I should heal them. These things said Esaias, when he saw his glory, and spake of him. Nevertheless among the chief rulers also many believed on him; but because of the Pharisees they did not confess him, lest they should be put out of the synagogue: For they loved the praise of men more than the praise of God. Jesus cried and said, He that believeth on me, believeth not on me, but on him that sent me. And he that seeth me seeth him that sent me. I am come a light into the world, that whosoever believeth on me should not abide in darkness. And if any man hear my words, and believe not, I judge him not: for I came not to judge the world, but to save the world. He that rejecteth me, and receiveth not my words, hath one that judgeth him: the word that I have spoken, the same shall judge him in the last day. For I have not spoken of myself; but the Father which sent me, he gave me a commandment, what I should say, and what I should speak. And I know that his commandment is life everlasting: whatsoever I speak therefore, even as the Father said unto me, so I speak.